

JSM's
Sane Guruji Vidya Prabodhini,
Comprehensive College of Education,
Khiroda Dist. Jalgaon (M.S)

ISSN : 2278 – 5639

**Global Online Electronic International Interdisciplinary Research
Journal (GOEIIRJ)**

Peer Reviewed Refereed Journal

Impact Factor : 7.00 (IIFS)

www.goeiirj.com

Volume - XIV, Special Issues – I, March 2025

ISSN : 2278 - 5639

JSM's

**Sane Guruji Vidya Prabodhini,
Comprehensive College of Education,
Khiroda Dist. Jalgaon (M.S)**

**Organized By
Internal Quality Assurance Cell (IQAC)**

**ONE DAY MULTIDISCIPLINARY NATIONAL
SEMINAR (ONLINE)**

On

**“Indian Knowledge System as concern to
NEP 2020”**

10th March 2025

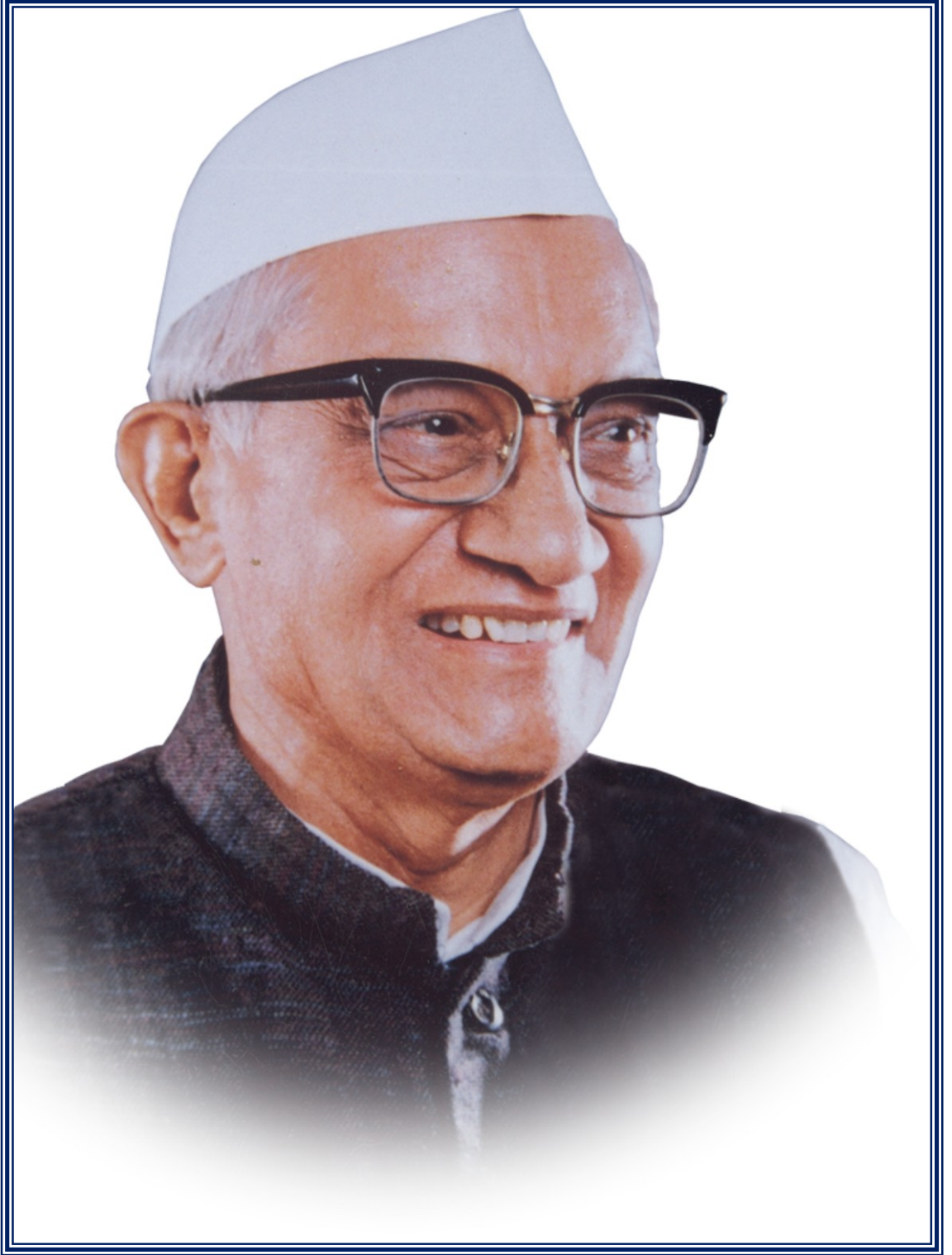
Chief Editor

Dr. Lata Subhash More

Principal,

**JSM's, Sane Guruji Vidya Prabodhini,
Comprehensive College of Education,
Khiroda Dist. Jalgaon (M.S)**

✧ प्रेरणास्थान ✧

कै. लोकसेवक मधुकरराव धनाजी चौधरी
माजी शिक्षणमंत्री व माजी विधानसभा अध्यक्ष
महाराष्ट्र राज्य, मुंबई

✧ आधररुतंभ ✧

मा. श्री. शिरिष मधुकरराव चौधरी
माजी आमदार, रावेर - यावल मतदार संघ
माजी अध्यक्ष जनता शिक्षण मंडळ
“मधुस्नेह परिवार” प्रमुख

JSM's
Sane Guruji Vidya Prabodhini,
Comprehensive College of Education,
Khiroda Dist. Jalgaon (M.S)

Organized By
Internal Quality Assurance Cell (IQAC)

ONE DAY MULTIDISCIPLINARY NATIONAL
SEMINAR (ONLINE)

On
“Indian Knowledge System as concern to
NEP 2020”

10th March 2025

Chief Editor
Dr. Lata Subhash More
Principal,
JSM's, Sane Guruji Vidya Prabodhini,
Comprehensive College of Education,
Khiroda Dist. Jalgaon (M.S)

Published by :

**Global Online Electronic International Interdisciplinary
Research Journal (GOEIIRJ)**

Peer Reviewed Refereed Journal, {Bi-Monthly}

Impact Factor : 7.00 (IIFS)

Volume – XIV, Special Issue – I, March 2025.

Publish Date : 25th March 2025

ISSN : 2278 - 5639

**© JSM's Sane Guruji Vidya Prabodhini,
Comprehensive College of Education,
Khiroda, Dist. Jalgaon (M.S)**

**PRINTING : Satvik Publication, Nashik Road.
(9922444833)**

Disclaimer :

The views expressed herein are those of the authors. The editors, publishers and printers do not guarantee the correctness of facts, and do not accept any liability with respect to the matter published in the book. However editors and publishers can be informed about any error or omission for the sake of improvement. All rights reserved. No part of the publication be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means electronic, mechanical, photocopying, recording and or otherwise without the prior written permission of the publisher and authors.

**JSM's Sane Guruji Vidya Prabodhini,
Comprehensive College of Education,
Khiroda Dist. Jalgaon (M.S)**

**Organized By
Internal Quality Assurance Cell (IQAC)**

**ONE DAY MULTIDISCIPLINARY NATIONAL SEMINAR
(ONLINE)**

**On
“Indian Knowledge System as concern to NEP 2020”
10th March 2025**

Seminar Director
Principal, Dr. Lata Subhash More

Convener
Asso. Prof. Shri. Avinash Sumant Sonawane

Coordinator
Shri. Sardar Madhukar Thakare

Organising Committee Member

Prof. Dr. S. T. Bhukan	Prof. Dr. B.J. Mundhe
Prof. Dr. P. D. Surywanshi	Dr.S. R. Ratkalle
Shri. Prafulla Khachane	Shri. S. K. Chaudhari
Shri. Girish R. Mahajan	Shri. Lalit Chaudhari
Shri. Nilesh Chaudhari	

ISSN: 2278 – 5639

**Global Online Electronic International
Interdisciplinary Research Journal
(GOEIIRJ)**

Peer Reviewed Refereed Indexed Journal

{Bi-Monthly}

Impact Factor : 7.00 (IIFS)

Volume – XIV

Special Issue – I

March - 2025

**ONLINE PUBLISHED BY
GOEIIRJ**

Global Online Electronic International Interdisciplinary Research Journal (GOEIIRJ)
www.goeiirj.com

MESSAGE FROM CHIEF PATRONS

Hon'ble Shirish M. Chaudhari

It is undeniably a great pleasure to know that the **Janata Shikshan Mandal's Sane Guruji Vidya Prabodhini Comprehensive College of Education, Khiroda** is imparting relevant and valuable teacher education exclusively to rural communities, is now organizing ***One Day Multidisciplinary National Seminar (Online) On "Indian Knowledge System as concern to NEP 2020"***. As we all know that Indian Knowledge System and Multidisciplinary Education is the part and parcel of National Education Policy 2020 and education. Therefore, it is encouraging to see that our college is creating awareness on this important issue by using technology i.e. Online Mode.

The participation of a large number of eminent scholars, thinkers, educationalists on this event would have a meaningful impact on the partakers and would also be an important contribution in the direction of empowerment of Multidisciplinary aspects of education.

Being the **Patron of "Madhusneh Parivar" and Ex-President of Janata Shikshan Mandal, Khiroda**, I take this opportunity to complement the Academic and Administrative Staff on this ***One Day Multidisciplinary National Level Seminar (Online) On "Indian Knowledge System as concern to NEP 2020"*** and convey my best wishes to them for the future.

Shri. Shirish M. Chaudhari

(Ex- Member of the Legislative Assembly, Maharashtra State)

& Ex-President, Janata Shikshan Mandal, Khiroda

MESSAGE FROM SECRETARY

Hon'ble Prabhat R. Chaudhari

I am very happy to know that, *One Day Multidisciplinary National Seminar (Online) On “Indian Knowledge System as concern to NEP 2020” has organized by*

It is undeniably a great pleasure to know that the **Janata Shikshan Mandal's Sane Guruji Vidya Prabodhini Comprehensive College of Education, Khiroda and going to publish the Souvenir.**

The Online Multidisciplinary National Seminar was organized with the intension to create awareness regarding Indian Knowledge System among the participants, teachers, researchers and students as they are the part and parcel of education system.

The topic Indian Knowledge System is focused in NEP 2020, which is on the doorsteps of our educational institutes. Therefore, it is expected that understanding of the concept thoroughly is helpful in effective implementation of NEP-2020. I hope, the research papers included in the Souvenir would helpful as a reference in the endeavor of imparting higher education.

Here I am very glad to say that, **Janata Shikshan Mandal's Sane Guruji Vidya Prabodhini Comprehensive College of Education, Khiroda** is actively engaged in organizing various workshops, seminars and lecture series on current topics. It is the part of its regular activities.

“Quality is Our Motto!” I am very sure that in future also SGVPCCOEK will organize the program to sustain the quality in education.

I cordially wish this event a grand success!

Hon'ble Prabhat R. Chaudhari

Secretary, Janata Shikshan Mandal, Khiroda.

MESSAGE FROM ACTING DEAN

Professor Dr. S. T. Bhukan

Dear Friends

It is my privilege and honor to welcome you all to the **“Indian Knowledge System as concern to NEP 2020”** seminar is being organized by the **Janata Shikshan Mandal’s Sane Guruji Vidya Prabodhini Comprehensive College of Education, Khiroda Tal. Raver Dist. Jalgaon, Maharashtra, (SGVPCCOEK) on 10th March 2025.**

From the very first day of registration of the **Multidisciplinary National Seminar** through online mode in 2025 have been attracted several academicians, researcher participants with more than 3 key speakers and 100+ participants in the field of Education.

The participation of a large number of eminent scholars, thinkers, educationalists on this event would have a meaningful impact on the partakers and would also be an important contribution in the direction of inclusion of Indian Knowledge System in Education and empowerment of Multidisciplinary aspects of education.

Major cornerstone is 3 key speakers, who have been the top Educationist in their field delivered their valuable thoughts on **Indian Knowledge System in Multidisciplinary Education as concern to NEP 2020**, applications along with the discussions. There are many researchers who have been attending the seminars several times, but for this seminar they registered themselves and send the research paper for publication, which itself is an indication that they are getting respectable inputs from the seminar for their research work.

I wish that **“Indian Knowledge System as concern to NEP 2020”** will keep on growing in coming years with more impact on the national and international research community.

I am confident that you will enjoy a motivating seminar in Khiroda and I know that your presence and participation will add to the fervor surrounding the subject and improve discussions, fostering new ideas and knowledge in the field of Education. I Congratulate to **SGVPCCOEK** and convey my best wishes to them for the future endeavors.

Best wishes,

Professor Dr. S. T. Bhukan
Acting Dean and Management Council Member
Faculty of Interdisciplinary Studies,
KBCNMU Jalgaon.

PRINCIPAL DESK
Prin. Dr. Lata Subhash More

It gives me immense pleasure to handover the souvenir of the **One Day Multidisciplinary National Level Seminar (Online) On “Indian Knowledge System as concern to NEP 2020”** held in this college through online mode. Our college was established 55 years back in 1970 and led the foundation of Teacher Education in Rural Area belonging to Jalgaon District of North Maharashtra region. The staff of our college is always make sincere efforts to deliver the best possible education in teacher training. I assure on behalf of all my staff members that, high standard of quality education will be maintained in future also.

“We are committed to inculcate and strengthen humanity, love and wisdom through teaching, research and extension.” **“Indian Knowledge System and Multidisciplinary Education”** would aim to develop all capacities of human beings- Intellectual, aesthetic, social, physical, emotional and moral in an integrated manner. NEP 2020 believes that such education will help to develop the all- round personalities of the individuals with Indian Knowledge System. Development of these capacities is the requirement of 21st century education. The capacities include the fields of education: arts, humanities, languages, sciences and professional, technical, and vocational fields; an ethic of social engagement, soft skills such as communication, discussion and debate etc.

Actually, the origin of **Indian Knowledge and Multidisciplinary Education** is the Ancient Indian Culture! India has a long tradition of Multidisciplinary Education from the world-famous universities such as **Takshshila and Nalanda**. The great literary work **“Kadambari” by Banabhatta is a source of 64 Kalaas, Vyakaran by Panini, Patanjali by Patanjali is the first book on Yoga**, are the sources of **Indian Knowledge**.

The Online National Seminar was organized with the intension to create awareness regarding implementation of Indian Knowledge System (IKS) in Education among the participants, teachers, researchers and students as they are the part and parcel of society. The idea is also to preserve the great Cultural and

Educational Heritage of Indian Knowledge in various disciplines.

The topic **Indian Knowledge System and Multidisciplinary Education** is focused in NEP 2020, which has already entered in our educational institutes. Therefore, it is expected that the thoughts and views of subject experts, educationalists should be listened by the would-be teachers and get through the knowledge of it.

In all 135 participants who have participated in the online seminar had the opinion that, the issue of Indian Knowledge and Multidisciplinary Education is more important and that is the priority of NEP 2020. I think all the experts, paper presenters, participants who made their valuable contribution for the seminar, I express my gratitude towards all of them. I also thankful to all my colleagues who have worked hard for the success of the seminar.

I express my sincere gratitude to our “Madhusneh Parivar” Pramukh and Ex- President of Janata Shikshan Mandal Hon. Shirishdada M. Chaudhari, President Hon. Kashinath Chaudhari, Vice- President Hon. Ajit Khushal Patil Secretary Hon. Prabhatdada Chaudhari, and Joint Secretary Princ. Dr. Sau. Arunatai Chaudhari, Shri. Dhananjaydada Chaudhari and all the directors of our JSM for their inspiration. My thanks go to Satvik Publication, Nashik Road who provided the printed copy of Online Seminar in time.

Once again I take this opportunity to mention that it is a very happy moment for me to offer a souvenir having the collection of enriched thoughts and studied papers of experts and participants over the subject **“Indian Knowledge System as concern to NEP 2020”**.

Prin. Dr. Lata Subhash More
Seminar Director & Principal
SGVP CCOE, Khiroda

MESSAGE FROM CONVENER
Asso. Prof. Shri. Avinash Sonawane

It is a great pleasure that our **Janata Shikshan Mandal's Sane Guruji Vidya Prabodhini, Comprehensive College of Education, Khiroda**, has organized **One Day Multidisciplinary National Seminar (Online) on "Indian Knowledge System as concern to NEP 2020"**. This National Seminar provides the research area for Teacher, Trainee teachers, Research Scholars Researchers, Academicians, Thinkers, etc. The Experts in the field of higher education have been expressed and discussed their expertise on **Indian Knowledge System in Education** and its facet as, Implementation of NEP 2020, Role of Teacher, Teacher Education Institutions, Policy makers in the field of Higher Education, The Role of Women in Indian Knowledge System, The Psychological Aspect as concern to Gautam Buddha, and Vaidik Bharat and Multidisciplinary Education. Innovative Practices and challenge in India in respect with achievement regarding the Indian Knowledge System and Multidisciplinary Higher Education as concern to National Education Policy 2020.

I think this Seminar will definitely be beneficial to the researchers across over different areas of country. This seminar also definitely provides the platform for the delegates to interact with each other virtually to exchange their views on Indian Knowledge System in Multidisciplinary Education.

We express our gratitude to the Board of Management of the Janata Shikshan Mandal, Khiroda, Our Patron Hon'ble Shirish Madhukarrao Chaudhari (Ex- M L A), President Hon. Kashinath Rambhau Chaudhari,

Secretary Hon`ble Prabhat Rambhau Chaudhari, Joint Secretary Hon`ble Dr. Sau. Arunatai Chaudhari, Hon. Shri. Dhananjaydada Chaudhari also thankful to **Chief Guest** Hon`ble Prof. Dr. Sumitra Kukareti, Hon`ble Dr. Bhujangrao Bobade, Dr. Rana P. K. Sing, Dean, Faculty of Interdisciplinary Studies KBCNMU, Jalgaon Prof. Dr. S. T. Bhukan, Princ. Dr. Ashok Rane, Princ. Dr. L. P. Deshmukh, Princ. Dr. Lata More, SGVP Comprehensive College of Education, Khiroda, who gave the opportunity and the financial aid to conduct this Seminar. We are thankful to the Organizing Committee and Supporting Staff.

Asso. Prof. Shri. Avinash Sonawane

MESSAGE FROM COORDINATOR

Shri. Sardar Thakare

Dear Friends,

It is my privilege and honor to welcome you all to the One Day National Level Multidisciplinary Seminar on, “**Indian Knowledge System in Education as concern to NEP 2020**” is being organized by the **Sane Guruji Vidya Prabodhini Comprehensive College of Education, Khiroda (SGVPCCOEK) Tal. Raver Dist. Jalgaon, Maharashtra, on 10th March 2025.**

From the very first day of registration of the **National Seminar, “Indian Knowledge System in Education as concern to NEP 2020”** through online mode in 2025 have been attracted several academics, researchers, students and participants with more than 100+ participants in the field of Education.

Major cornerstone is three key speakers, who have been the top Educationist in their field deliver their valuable thoughts on “**Indian Knowledge System in Education as concern to NEP 2020**” applications along with the discussions. There are many researchers who have been attending the seminars several times, but for this seminar they registered themselves and send the research paper for publication, which itself is an indication that they are getting respectable inputs from the seminar for their research work.

I wish that **Indian Knowledge System in Education** will keep on growing in coming years with more impact on the national and international research community.

I am confident that you will enjoy a motivating seminar in Khiroda and I know that your presence and participation will add to the fervor surrounding the subject and improve discussions, fostering new ideas and knowledge in the field of Education.

Best wishes,

Coordinator - Shri. Sardar Thakare

INDEX

Sr. No.	Author Name	Title	Page No.
1	Dhara R. Barmeda	STUDY OF VERSES INCLUDED IN THE TOPIC ‘SHRIMAD BHAGAVAD GITA AND LIFE MANAGEMENT’, DEMONSTRATING THE ASSURANCE OF HOLISTIC DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF IKS	01 - 04
2	Dr. Jagdish Rajaram Kale	INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM AND MATHEMATICS AS PER NEP 2020	05 - 08
3	Dr. Sunita Anil Nemade	SCIENTIFIC BASIS OF THE INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM	09 - 11
4	Dr. Vaishali Ravindra Sonawane	THE ROLE OF SATTVIC FOOD IN MENTAL AND PHYSICAL WELL-BEING: A VEDIC PERSPECTIVE	12 - 16
5	Dr. Lata S. More Mr. Dinesh P Chandra	DIFFERENT FACETS OF YOGA AND PHYSICAL EDUCATION CONCERNING INDIGENOUS KNOWLEDGE SYSTEMS (IKS)	17 - 27
6	Dr. S. G. Baviskar	THE SCIENTIFIC BASIS IN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM (IKS)	28 - 31
7	Rahmath Beegum MS	IMPORTANCE ASPECTS OF PSYCHOLOGY IN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM AND NEP 2020	32 - 34
8	V. Ramya Sudha	HEALING THROUGH HERITAGE: THE SCIENCE OF VEDIC FOOD HABITS	35 - 39
9	Dr. Ranjana Rajesh Sonawane	THE VARIOUS DIMENSION OF EDUCATIONAL RESEARCH IN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM (IKS)	40 - 42
10	Mrs. Sheetal Abhay Birje	APPLICATION OF ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE WITH RESPECT TO EDUCATION	43 - 48
11	Dr. Lata S. More Vandana R. Patil	IMPORTANT ASPECTS OF PSYCHOLOGY IN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM	49 - 53
12	Vaishali Vinayak Ingale Dr. Sunita A. Nemade	A STUDY ON THE TECHNIQUES OF THE ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM TO ENHANCE THE INTELLIGENCE OF PRIMARY-LEVEL STUDENTS	54 - 57
13	Ravikant Babanrao Jaybhaye	INTERCONNECTIONS OF SHAstra, VIDYA, KALA, AND TANTRA: A HOLISTIC EXPLORATION OF INDIAN KNOWLEDGE SYSTEMS	58 - 62

14	Khandor Krutika	APPLICATION OF ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE IN EDUCATION	63 - 66
15	Dr. Narendra Dinkar Mahale	A STUDY ON THE IMPORTANCE OF THE ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM FOR HIGH SCHOOL	67 - 69
16	Dr. Ketan Popat Chaudhari	AN EDUCATIONAL APPROACH OF MATHEMATICS ACCORDING TO INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM.	70 - 73
17	Dr. Vandana Satish Chaudhari	INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM AND NATIONAL EDUCATION POLICY 2020	74 - 77
18	Prof. Dr. Kiran Amrut Warke Shri. Sardar M. Thakare	ECONOMIC THOUGHTS IN VEDAS AND KAUTILYA'S ARTHSHAstra FOR VIKASIT BHARAT	78 - 81
19	Dr. Lata Subhash More (Surwade) Mr. Avinash Sonawane	WAYS FOR ENSURING HOLISTIC WELLNESS IN CONTEXT OF IKS.	82 - 87
20	Dr. R. S. Mishra And Dr.Sanand Kumar	INTEGRATING INDIAN KNOWLEDGE SYSTEMS (IKS) INTO MODERN EDUCATION: CHALLENGES AND OPPORTUNITIES	88 - 92
21	Dr. Sharmila Dilipkumar Ghongade	A COMPREHENSIVE ANALYSIS OF THE 18 VIDYAS AND THEIR INTEGRATION INTO MODERN EDUCATIONAL FRAMEWORKS	93 - 99
22	Dr. Anita Wankhede	INTEGRATING TRADITIONAL INDIAN KNOWLEDGE SYSTEMS INTO TEACHER EDUCATION: A NEP 2020 PERSPECTIVE	100 - 104
23	Vidya Shankar Sali	THE INTERPLAY BETWEEN SPIRITUALITY AND MENTAL HEALTH: INDIGENOUS PSYCHOLOGICAL WISDOM	105 - 109
24	Vishal Baliram Sirsat	ETHNOBOTANY AND PHARMACOLOGY: SCIENTIFIC VALIDATION OF INDIGENOUS PLANT-BASED MEDICINES	110 - 113
25	Dr. Lata Subhash More (Surwade) Mr. Prafulla Khachane	VARIOUS ASPECTS OF YOGA & PHYSICAL EDUCATION IN RELATION TO IKS	114 - 122
26	Dr. Hemantkumar Daga Chitte	APPLICATION OF ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE WITH RESPECT TO EDUCATION: MODERN PERSPECTIVE	123 - 128
27	Anandrao Shanabhau Yelve	IKS AND ENVIRONMENTAL SUSTAINABILITY: LESSONS FROM TRADITIONAL ECOLOGICAL KNOWLEDGE	129 - 133

28	Aruna Sukdev Sawkare Dr. Pramod Atmaram Ahire	CONTRIBUTION OF MODERN INDIAN MATHEMATICIANS – AN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM APPROACH	134 - 135
29	Dr. D. Shoba	ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM IN PHYSICS AND INCORPORATION OF IKS IN MODERN PHYSICS	136 - 140
30	Dr. Ishwar Narayan Songare	A STUDY OF TEACHING LEARNING PROCESS IN IKS AND ITS CONTEMPORARY APPLICATION	141 - 145
31	Dr. Nameeta Asthana Saxena	ECONOMIES OF INDIGENEOUS TOURISM IN INDIA IN CONTEXT TO IKS	146 - 156
32	Dr. Kailas Santosh Chaudhari	EFFECTIVENESS OF 'MISSION LEARNING METHOD' FOR LEARNING OF HISTORY IN THE VII STANDARD	157 - 161
33	Dr. Shumaila Patrawala S. Siddiqui	THE PREAMBLE: BLUEPRINT FOR INDIA'S DEMOCRATIC AND INCLUSIVE FUTURE	162 - 166
34	डॉ. साहेबराव त्र्यंबकराव भुक्न श्रीमती घुले आशा शिवराम	भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्यांचा सविस्तर अभ्यास	167 - 174
35	कमलाकर सदाशिव कापसे	प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोग	175 - 180
36	प्रा. मोहनिश राजन साने प्रा. विशाल रवींद्र गवळी प्रा. डॉ. भूपेंद्र रामदास मालपुरे	शिक्षणातील भारतीय ज्ञानप्रणाली आणि राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020	181 - 186
37	डॉ. सोनवणे सुनील अर्जुन	भारतीय ज्ञान प्रणालीचे स्वरूप आणि सध्याच्या शिक्षण व्यवस्थेत भारतीय ज्ञान प्रणालीचे उपयोजन	187 - 192
38	डॉ. लता सुभाष मोरे श्री. सुरज वामन नगराळे	शिक्षणाच्या संदर्भात प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा उपयोग	193 - 197
39	श्री. प्रशांत निंबाजीराव बागुल डॉ. दीपा अनिल पाटील	किशोरवयीन विद्यार्थ्यांमधील भावनिक कल्याण विकसनात भारतीय ज्ञानप्रणालीची भूमिका	198 - 205
40	भालचंद्र देविदास पाटील	आश्रम व्यवस्था : परिपूर्ण जीवनाचा आराखडा	206 - 209
41	नारायण वसंत झोरी प्रा. डॉ. ईश्वर नारायण सोनगरे डॉ. लता एस. मोरे	भारतीय ज्ञान प्रणालीतील आरोग्य आणि पर्यावरण	210 - 213
42	नरेंद्रकुमार भिमराव बोरसेपाटील प्रा. डॉ. साहेबराव त्र्यंबकराव भुक्न	शिक्षणाच्या संदर्भात प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा उपयोग	214 - 222
43	प्रा. डॉ. प्रज्ञा आर. काळवाघे	आरोग्य आणि पर्यावरणातील भारतीय ज्ञान प्रणालीचे घटक	223 - 229

44	प्रा. डॉ. सौ. नयना का. वाणी स्मिता सुखदेव वानखडे	भारतीय ज्ञान प्रणालीतील आरोग्य आणि पर्यावरणाचे घटक एक अभ्यास	230 - 232
45	प्रा. डॉ. प्रतिभा दीपक सूर्यवंशी विजय रामगीर गोसावी	प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्या आणि त्यांचे आधुनिक काळातील शिक्षणात गरज आणि महत्त्व	233 - 237
46	अनिता निवृत्ती रुपवते डॉ. वैशाली जगन्नाथ कोरडे डॉ. प्रतिभा डी. सूर्यवंशी	भारतीय शिक्षण प्रणाली मधील शैक्षणिक संशोधनाचे विविध पैलू: एक अवलोकन	238 - 244
47	प्रा. डॉ. विद्या रामदास काळवाघे	भारतीय शिक्षण प्रणालीतील योग आणि शारिरिक शिक्षणाचे विविध पैलू	245 - 248
48	डॉ. संगिता बाबुराव भालेराव	भारतीय ज्ञान प्रणालीतील अठरा विद्या	249 - 250
49	अर्चना रमेश भालेवार	प्राचीन वैदिक आहाराच्या सवयींची उपयुक्तता - एक अभ्यास	251 - 253
50	श्री. अरविंद दशरथ कुरकुरे	भारतीय ज्ञानप्रणालीच्या संदर्भात मानवी वर्तनाचे विज्ञान	254 - 260
51	प्रा. डॉ. सविता बाबुलाल जाधव	प्राचीनभारतीय ज्ञानप्रणाली व शिक्षण	261 - 266
52	डॉ. सीमा नवनाथ इंदलकर	भारतीय संस्कृतीतील सोळा संस्काराचे विज्ञान	267 - 272
53	डॉ. लता सुभाष मोरे (सुरवाडे) श्री. अमरदीप अशोक रामराजे	प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली आधुनिक शिक्षण प्रक्रियेची मार्गदर्शक – एक अभ्यास	273 - 275
54	पाटील माधुरी देविदास	वैदिक साहित्यातील तत्त्वज्ञानाचे घटक	276 - 283
55	मनोज रमेश चिमणपुरे	वैदिक गणितीय पद्धतीद्वारे उच्च प्राथमिक स्तरावरील विद्यार्थ्यांच्या गणित विषयक संपादनातील योगदानाचे महत्त्व.	284 - 287
56	डॉ. संतोष खिराडे प्रियंका लक्ष्मणराव मंगनाळीकर	नवीन शैक्षणिक धोरण आणि माध्यमांची भूमिका	288 - 292
57	सौ मानसी विनायक वसईकर	राष्ट्रीय शिक्षण धोरण २०२० आणि विद्यार्थ्यांचे करिअर प्राधान्यक्रम कौशल्य	293 - 296
58	श्री कुंभार अशोक रामराव	राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण- 2020 मूलतत्वे	297 - 303
59	जागृती अशोक भोळे डॉ. सौ. सुनिता अनिल नेमाडे	आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स चे शिक्षण प्रक्रियेतील योगदान व भविष्यातील सभाव्यता	304 - 307
60	डॉ. चंद्रभान लक्ष्मण सुरवाडे	भारतीय ज्ञान प्रणाली के परिप्रेक्ष्य में तथागत बुद्ध का अष्टांगमार्ग	308 - 311

61	दवे आरती जयंतकुमार	भारतीय शिक्षा : भूत, वर्तमान और भविष्य	312 - 321
62	डॉ. कृपा वी. चौधरी	प्राचीन भारतीय ज्ञान की शिक्षा में उपयोगिता	322 - 324
63	राजेन्द्र सिंह डॉ. आर. एस. मिश्र	उच्चतर माध्यमिक स्तर पर अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक समायोजन के प्रभाव का अध्ययन	325 - 337
64	डॉ. भारती बारकु सोनवणे	भारतीय ज्ञान प्रणाली आणि विविध विषयांचा संबंध	338 - 341

STUDY OF VERSES INCLUDED IN THE TOPIC ‘SHRIMAD BHAGAVAD GITA AND LIFE MANAGEMENT’, DEMONSTRATING THE ASSURANCE OF HOLISTIC DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF IKS

Dhara R. Barmeda

Ph. D Scholar,

Krantiguru Shyamji Krishna Verma Kutch University - Bhuj

Abstract

While we are all aware that 'the main purpose of education is all-round development', in order to meet the need for a curriculum that can lead to all-round development of students, IKS was implemented as per the new National Education Policy 2020 and 'Shrimad Bhagavad Gita and Life Management' was introduced as a subject in the context of IKS.

In the present study, it was confirmed that after studying the verses included in the subject 'Shrimad Bhagavad Gita and Life Management', the development of various aspects of students becomes possible, which is confirmed. As a result of this content, students will be aware of Shrimad Bhagavad Gita, will be aware of it so that their spiritual development will be possible. In today's fast-paced life of the twenty-first century, students who play various roles such as family, social, economic, etc., will be able to maintain balance in their future lives, adapt between family and employment in the future, strengthen their relationships and achieve their mental development.

By studying the verses, students will be able to control their emotions and develop a positive outlook. So that the emotional and value development of the students will be possible automatically. In addition, this subject, which provides inspiration to move forward with patience in the face of failure, will play an important role in reducing the suicide rate of the students, so that the mental development of the student will be possible.

Thus, the all-round development of the students will be possible through spiritual development, mental development, emotional development and value development.

Key words – Holistic development, Shrimad Bhagavad Gita, Life management

1. Introduction

According to the Kothari Education Commission, “The future of the country is being shaped in its classroom” and therefore the need arises for a curriculum that enables the all-round development of students and for that, a look at the subjects of the curriculum is a must!

Keeping in mind the urgent need for a subject that promotes the all-round development of students, ‘Shrimad Bhagavad Gita and Life Management’ has been given a place as a subject at the graduation level in the context of IKS as per the new National Education Policy 2020.

Teaching of this subject at the graduation level has started from June 2023. The verses included in this subject play an important role in connecting the students with the path of

development by considering different aspects of their development.

It is noteworthy that the verses included in this subject of the IKS context are a humble attempt to study which of the holistic aspects of the students are associated with which of the verses. Thus, the present research is a research proposal with the aim of revealing the perspective of the all-round development of students from the verses dedicated to the academic world.

2. Methodology

2.1 Objective of the study

- To study the spiritual development, mental development, emotional development and value development arising from the verses included in the topic ‘Shrimad Bhagavad Gita and Life Management’ of the IKS reference.

2.2 Definition of Terms

Holistic Development

Bhagavad vomadal: Holistic means ‘all-encompassing’

According to Forbes 2003: ‘It can be put as a group. In which beliefs, feelings, principles and general ideas are linked to the teaching of holistic development.

The aspects of holistic development are as follows

Spiritual development, mental development, emotional development, value development

Shrimad Bhagavad Gita

A treatise containing eighteen chapters containing the dialogues of Lord Krishna and Arjuna in the Bhishma Parva of the Mahabharata.

Life Management

Life management is how you manage your life and find balance in it.

2.3 Study Questions

- Which verses included in the topic ‘Shrimad Bhagavad Gita and Life Management’ of the IKS reference guide are spiritual development, mental development, emotional development and value development?

2.4 Scope and Sample

The topic ‘Shrimad Bhagavad Gita and Life Management’ of the IKS reference has been selected as the scope and the verses included in this topic have been selected as the sample.

2.5 Method of Study

Using the content analysis method, the verses included in the topic have been studied in depth and the aspects of holistic development that emerge from them have been studied.

2.6 Data Collection

To collect information for the present study, books related to holistic development, books related to value education, spiritual texts, related research papers, theses, websites were used to collect information by studying the verses included in the subject in depth and interpreting them, and information on the aspects of holistic development arising from each verse was collected.

3. Results and Discussion

In the present study, the aspects of holistic development emerging from the verses are discussed and the results are shown in the following table.

Chapter	Verse Number	Verse	Interpretation	Discussion of aspects of holistic development
2	20	na jayate mriyate va kadachin nayam bhutva bhavita va na bhuyah ajo nityah shashvato 'yam purano na hanyate hanyamane sharire	This soul is not born at any time, nor does it die, nor does it come into being and become powerful again; for it is unborn, eternal, eternal, and ancient; it is not destroyed even when the body is destroyed.	Emotional development occurs through the development of a mindset of controlling emotions without being overly concerned about the pain of birth and death, and by controlling one's senses without being overly concerned about the death of a loved one, taking the right decisions at the right time and managing life.
2	47	karmany-evadhikaras te ma phaleshu kadachana ma karma-phalahetur bhur ma te sango' stvakarmani	You have the right only to do your work, never to its fruits; therefore, do not be the object of the fruits of your actions; that is, do your work with the consciousness of duty, free from desire for results, and do not be attached to not doing your work.	This verse, which shows the glory of karma, develops the mindset of making karma superior to body, mind and wealth, spiritual development occurs through learning to understand karma as religion, and value development occurs through excellence in karma.
2	48	Yogastha: Kuru karmāni sām tyaktva dhananjaya. Siddhaysiddhaya: Samo bhutva samatvam yoga uchyate	Hey Dhananjay! You give up attachment and achievement and Perform duties, established in yoga, with equanimity in impurity; 'Samatva' is called yoga.	By maintaining equanimity in the face of success or failure, emotional development and equanimity develop in the mindset that yoga is the only way.
2	63	krodhad bhavati sammohah sammohat smriti-vibhramah smriti-bhranshad buddhi-nasho buddhi-nashat pranashyati	Anger leads to much stupidity, stupidity creates illusions in memory, due to illusions in memory, intellect i.e. knowledge is destroyed and due to the destruction of intelligence, the man falls from his position.	Emotional development is achieved by controlling anger, the development of a mentality that anger destroys a person, and the development of self-discipline in a state of anger indicates value development.
2	65	prasade sarva-duhkhanam hanir asyopajayate prasanna-chetaso hyashu buddhih paryavatishtate	When the heart becomes happy, all its sorrows disappear and the mind of the happy-minded Karma yogi is immediately removed from all sides and is firmly fixed in the One God	A person's Inner happiness leads to a mentality of controlling one's emotions, the attainment of a right mind and joy leads to spiritual development.

3	35	shreya swa-dharmo vigunah para- dharma sv- anushthitat swa-dharme nidhanam shreyah para-dharmo bhayavahah	One's own religion, though without merit, is far superior to the well- practiced religion of others; Even dying in one's religion is benevolent, while the religion of others is dangerous	Development of the students' mentality through the importance of one's own religion, spiritual development through the practice of religion, emotional development by keeping away from the tendency to be greedy for the religion of others, and value development becomes possible through dutifulness.
6	5	uddhared atmanatmanam natmanam avasadayet atmaiva hyatmano bandhur atmaiva ripur atmanah	By himself redeeming himself from the world- ocean and not putting himself into degradation; Because man is his own friend and himself is his enemy.	Students should not become their own enemies by making their emotions uncontrolled, but should develop a mentality of making themselves their friends by controlling their senses.
9	31	kshipram bhavati dharmatma shashvach-chhantim nigachchhati kaunteya pratijanihi na me bhaktah pranashyati	He immediately becomes righteous and attains eternal peace; Hey Konteya! You must know the truth that my devotee does not perish.	Development of the mentality of moving forward fearlessly on the path of one's own religion and adopting one's own religion with faith makes spiritual development possible.

4. Conclusion

- The spiritual development of students becomes possible through verses that teach them to understand karma as one's own religion, always cultivate inner happiness, and walk on the path of one's own religion despite the difficulties without being distracted by the religion of others.
- The mental development of students becomes possible through the mindset of dealing with life anew, bringing excellence in deeds, keeping a stable mind even in adverse situations, inner happiness, and moving forward fearlessly on the path of one's own religion.
- The emotional development of students becomes possible through verses that teach them to be above the pain of birth and death, to control their emotions at the time of achievement or failure, and to make the self not their enemy but their friend.
- Cultivating self-discipline in a state of anger, duty, and self-confidence make value development possible.

References

1. Uchat, D.A. (2006) **Qualitative Research**, Rajkot: Saurashtra University.
2. Joshi, D.H. (2004) **Education of Values**, Manorama Publications
3. Rawal, N. V. (2011) **Philosophical and Sociological Foundations of Education**. Nirav Publications
4. **Shrimad Bhagavad Gita** (Samvat-2079) Gita Press, Gorakhpur

INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM AND MATHEMATICS AS PER NEP 2020**Dr. Jagdish Rajaram Kale***Assistant Professor**Shri. Surupsing Hirya Naik College of Education, Navapur**Dist – Nandurbar (MH)***Abstract**

According to the New Education Policy (NEP), the Indian Knowledge System (IKS) includes the following aspects of mathematics:

1. *Mathematics and astronomy*
2. *Great mathematicians and their contributions*
3. *Arithmetic operations*
4. *Emphasis on Vedic mathematics*
5. *The simultaneous development of mathematical tools and their application in various subjects*

The NEP also aims to integrate the Indian Knowledge System into the curriculum at all levels of education.

Introduction**Indian Knowledge System (IKS):**

Refers to the traditional Indian systems of knowledge and practices. Includes mathematics as an integral part of Indian heritage. Emphasizes holistic learning, mental calculations, and problem-solving skills.

Examples: Vedic Mathematics, Aryabhata's astronomical calculations, National Education Policy (NEP):

Aims to integrate IKS into the education system

1. Emphasizes the importance of mathematics in Indian heritage and culture
2. Seeks to promote mathematical skills, critical thinking, and problem-solving abilities
3. Encourages interdisciplinary approaches, connecting mathematics to science, technology, and other subjects

In context to mathematics, IKS and NEP aim to:

1. Revive and promote traditional Indian mathematical techniques
2. Integrate Vedic Mathematics and other IKS approaches into the curriculum
3. Develop innovative, interactive, and inclusive learning methods
4. Foster a deeper understanding of mathematical concepts and their applications
5. Prepare students to excel in mathematics and contribute to India's growth and development

By combining IKS and NEP, mathematics education in India aims to become more holistic, inclusive, and globally relevant.

1. Mathematics and Astronomy

According to the New Education Policy (NEP), mathematics and astronomy are deeply

connected and have been integral parts of Indian heritage and culture.

Some key aspects include:

1. Ancient Indian mathematicians like Aryabhata, Bhaskara, and Brahmagupta made significant Contributions to astronomy and mathematics.
2. The concept of zero and the decimal system were developed in India.
3. Indian astronomers like Aryabhata and Bhaskara accurately predicted celestial events and developed models of the solar system.
4. The NEP aims to integrate this rich heritage into education, highlighting the contributions of Indian mathematicians and astronomers.

5. Emphasis will be on hands-on learning, simulations, and experiments to develop a deeper Understanding of mathematica.

2. Great Mathematicians and their Contributions

Here are some famous Indian mathematicians and their contributions

1 Brahmagupta:

He introduced the concept of zero and developed the decimal system.

2. Aryabhata:

He wrote the treatise “Aryabhatiya” and was the first to give an approximation of the value of pi.

3. Bhaskara:

He developed formulas related to squaring and multiplication of numbers.

4. Srinivasa Ramanujan

He worked on elliptic functions, the analytical theory of numbers, and the properties of the partition function.

5. P.C. Mahalanobis:

He is known as the Father of Indian Statistics and founded the Indian Institute of Statistical Science.

6. C. R. Rao:

He contributed to estimation theory, biometry, statistical inference, and functional equations.

7. Ashutosh Mukherjee:

He discovered the talents of other individuals like C.V. Raman and S. Radhakrishnan and published scholarly papers on mathematics and physics.

8. Raj Chandra Bose: His contributions to statistics are still highly valued.

9. K.R. Parthsarthy: He was a pioneer of quantum stochastic calculus.

10. Phoolan Prasad: He made significant contributions to the concepts of differential equations and fluid mechanics.

3. Arithmetic Operations

According to the New Education Policy (NEP), arithmetic operations include: Vedic Mathematics: Emphasis on mental calculations, estimation, and problem solving using Vedic

techniques.

1. Basic Operations:

Proficiency in addition, subtraction, multiplication, and division, including fractions, decimals, and percentages.

2. Algebraic Thinking:

Introduction to variables, expressions, and equations, fostering problem-solving skills.

3. Number Systems:

Understanding properties of numbers, including whole numbers, integers, rational and irrational numbers.

4. Estimation and Approximation:

Developing skills to estimate quantities and approximate solutions.

5. Mental Mathematics:

Encouraging mental calculations and mathematical reasoning.

6. Mathematical Games and Activities:

Incorporating engaging games, puzzles, and activities to build mathematical skills.

The NEP aims to develop arithmetic skills through a combination of traditional and modern approaches, emphasizing conceptual understanding, problem-solving, and critical thinking.

4. Emphasis on Vedic Mathematics

The New Education Policy (NEP) emphasizes Vedic Mathematics as a valuable part of India's mathematical heritage, aiming to:

1. Promote mental calculations and problem-solving skills.
2. Develop innovative and creative thinking.
3. Enhance mathematical understanding and application.
4. Foster a connection to India's rich cultural legacy.
5. Encourage Vedic Mathematics as a tool for problem-solving in various subjects.
6. Integrate Vedic Mathematics into the curriculum, starting from elementary school.
7. Provide teachers with training and resources to effectively teach Vedic Mathematics.
8. Encourage research and development of Vedic Mathematics content, pedagogy, and assessments.

By emphasizing Vedic Mathematics, the NEP seeks to equip students with a unique problem solving approach, enhancing their mathematical skills and cultural understanding.

5. The simultaneous development of mathematical tools and their application in various subjects

The New Education Policy (NEP) emphasizes the simultaneous development of mathematical tools and their applications in various subjects, including:

1. Science: Physics, Chemistry, Biology, and Environmental Science
2. Technology: Computer Science, Information Technology, and Engineering

3. Economics: Understanding economic systems, markets, and data analysis
4. Finance: Managing personal finance, understanding banking and investments
5. Data Analysis: Interpreting and visualizing data to inform decisions
6. Artificial Intelligence: Building intelligent systems and machine learning models
7. Environmental Sustainability: Modeling and understanding environmental systems
8. Health and Medicine: Understanding epidemiology, medical research, and health data analysis

Conclusion

By integrating mathematical tools with their applications, the NEP aims to:

1. Develop problem-solving skills
2. Enhance interdisciplinary connections
3. Foster critical thinking and analytical skills
4. Prepare students for real-world challenges
5. Encourage innovation and entrepreneurship
6. This approach will help students see the relevance and importance of mathematics in various aspects of life, making learning more meaningful and engaging.

References

1. https://www.researchgate.net/publication/356748233_A_Note_on-National_Education_Policy_2020_With_Special_Reference_of_School_Education
2. https://en.wikipedia.org/wiki/National_Education_Policy_2020
3. https://ijert.org/?gad_source=1&gclid=Cj0KCQjw7ZO0Bh tkCiUXp6Xt7GALvauf5y7ORLyOJqBdJzbU4R7uQ7EIwj68pgQrUD6StMaAsHGELw_wcB
4. https://www.education.gov.in/sites/upload_files/mhrd/files/NEP_Final_English_0.pdf
5. https://www.education.gov.in/sites/upload_files/mhrd/files/nep_achievement.pdf
6. <https://www.jetir.org/papers/JETIR2406A68.pdf>
7. https://iksindia.org/images/iks-course-2/19-IIT-Madras_Mathematics-in-India_Dr-Aditya.pdf
8. <https://www.studocu.com/in/document/maharaja-agrasen-institute-of-technology/btech/iks-project/43671019>
9. <https://sirgurudasmahavidyalaya.ac.in/storage/app/public/uploads/Indian-Knowledge-System-.pdf>

SCIENTIFIC BASIS OF THE INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM**Dr. Sunita Anil Nemade***Assistant Professor**K.C. E.S's College of Education and Physical Education, Jalgaon*

Abstract:

The Indian Knowledge System (IKS) is deeply rooted in scientific principles that encompass diverse fields such as mathematics, astronomy, medicine, and psychology. This paper explores the empirical foundations of IKS, demonstrating its relevance in modern scientific discourse. Ayurveda, Yoga, Vedanta, and Vedic mathematics exhibit sophisticated methodologies that align with contemporary scientific understanding. By examining the principles of IKS through a rational lens, this research highlights its contributions to human knowledge and its potential integration with modern science. Additionally, this paper delves into the interdisciplinary nature of IKS and its connections with quantum physics, artificial intelligence, and ecological sustainability.

Keywords: Indian Knowledge System, Ayurveda, Yoga, Vedic Science, Consciousness, Artificial Intelligence

Introduction

Scientific inquiry has been an essential part of human civilization, with various cultures contributing to our understanding of reality. The Indian Knowledge System presents a unique scientific approach that combines empirical observations, logical reasoning, and experiential knowledge. Ancient Indian texts, such as the Vedas, Upanishads, and Ayurvedic scriptures, contain detailed knowledge of mathematics, medicine, and psychology. This paper explores the scientific basis of IKS, demonstrating its relevance in modern times. It also discusses how IKS principles can inform contemporary scientific research in medicine, cognitive science, and technological innovation.

Discussion:**1. Scientific Foundations in Indian Knowledge System:**

IKS is structured upon systematic methods of knowledge acquisition, classification, and validation. The Nyaya school of logic and Vaisheshika philosophy present a rigorous epistemological framework akin to the scientific method. The concept of Pramana (valid sources of knowledge) includes perception, inference, comparison, and testimony, which align with modern research methodologies. The integration of IKS with contemporary sciences highlights its role in fostering interdisciplinary research and expanding the scope of empirical studies.

2. Ayurveda: An Empirical Medical Science

Ayurveda, the ancient Indian medical system, is based on systematic observations and clinical evidence. It classifies individuals into Prakriti (biological constitutions) and prescribes treatments based on personalized medicine. Modern research validates the efficacy of Ayurvedic principles, such as herbal pharmacology, detoxification (Panchakarma), and mind-body

connection, in treating chronic diseases and promoting well-being. Additionally, recent studies have demonstrated that Ayurvedic treatments show significant positive outcomes in addressing metabolic disorders, mental health conditions, and degenerative diseases. The role of Ayurveda in integrative medicine is gaining prominence, with research demonstrating its effectiveness in reducing inflammation, enhancing immune function, and promoting longevity. The use of Ayurvedic plant-based compounds such as Ashwagandha and Brahmi in neuroprotection and cognitive enhancement is now supported by modern biochemical research.

3. Yoga and Neuroscience:

Scientific studies on Yoga highlight its profound impact on cognitive and physiological functions. Asanas (postures), Pranayama (breath control), and Dhyana (meditation) have been shown to enhance brain plasticity, reduce stress, and improve emotional regulation. Neurological research supports the efficacy of Yoga in enhancing mental clarity, improving sleep, and managing psychiatric disorders. Recent advancements in neuroimaging have provided evidence of structural changes in the brain due to regular yoga practice, further establishing its neurophysiological benefits. Studies on Mindfulness-Based Stress Reduction (MBSR), which incorporates yogic meditation techniques, indicate that regular practice contributes to increased gray matter density in the hippocampus and prefrontal cortex, essential for memory and decision-making.

4. Vedic Mathematics and Logical Reasoning:

Vedic mathematics presents a unique approach to arithmetic, algebra, and geometry, emphasizing mental calculations and logical reasoning. Techniques such as Sutras (formula-based computations) allow for faster and more efficient problem-solving. Modern computational methods recognize these principles for optimizing algorithmic efficiency. The application of Vedic mathematics in computer science and artificial intelligence is an emerging area of study, demonstrating its continued relevance in technological advancements. Research on algorithmic design based on Vedic mathematics principles suggests their application in high-speed computing, cryptography, and network security, showing their potential impact on technological innovation.

5. Consciousness Studies in Vedanta and Modern Science:

Indian philosophy has long explored consciousness as a fundamental reality. Advaita Vedanta and Samkhya philosophy present theories of consciousness that align with contemporary discussions in quantum mechanics and neuroscience. Concepts such as Chitta (mind), Buddhi (intellect), and Atman (self-awareness) contribute to modern cognitive science and artificial intelligence research. Studies in quantum physics, particularly those examining the observer effect and the nature of reality, have drawn parallels with Indian philosophical perspectives on consciousness and perception. There is ongoing research on the application of Vedantic principles in artificial general intelligence (AGI), exploring how self-awareness and cognitive models can be incorporated into machine learning and robotics.

6. Ecological and Sustainable Practices in IKS:

IKS provides a sustainable approach to environmental management and ecological conservation. Traditional agricultural practices, including organic farming, water conservation (Jal

Shakti), and biodiversity preservation, are supported by scientific research in sustainability. The integration of Ayurvedic and yogic principles in lifestyle choices promotes harmony between humans and nature. These practices align with modern environmental sciences advocating for sustainable development and climate change mitigation. Additionally, the Vrikshayurveda (science of plant life) provides scientific insights into organic farming, seed conservation, and natural pest control, contributing to agroecological sustainability.

7. Integration of IKS with Modern Scientific Research:

Recent interdisciplinary studies explore the potential integration of IKS with contemporary science. Research on meditation, plant-based medicine, and sustainable living practices demonstrates the scientific validity of traditional Indian knowledge. Collaborative research can bridge ancient wisdom and modern methodologies for holistic scientific progress. Additionally, artificial intelligence models incorporating cognitive insights from Vedantic philosophy are being explored for ethical AI development and human-centered technology. The exploration of biometric and neurofeedback mechanisms based on Indian meditative traditions is an emerging field where IKS can influence the development of future brain-computer interface (BCI) technologies.

Conclusion:

The Indian Knowledge System is grounded in rigorous scientific principles that extend across diverse domains, including medicine, mathematics, and consciousness studies. By examining IKS through an empirical and logical framework, we can integrate its valuable insights into contemporary science. The interdisciplinary applications of IKS in quantum physics, artificial intelligence, and ecological sustainability highlight its adaptability and relevance. Future research should focus on validating and modernizing IKS principles to enhance global scientific advancements and address modern challenges in health, technology, and sustainability.

References

1. Aurobindo, S. (1999). *The Life Divine*. Sri Aurobindo Ashram.
2. Bhagavad Gita. (Trans. Swami Sivananda). (2000). The Divine Life Society.
3. Neki, J. S. (1973). *Psychotherapy in India: Past, Present, and Future*. American Journal of Psychotherapy, 27(1), 92-100.
4. Patanjali. (200 B.C.). *The Yoga Sutras*. (Trans. Swami Vivekananda).
5. Sharma, P. V. (1981). *Ayurveda Ka Vajinjanik Adhar*. Chaukhamba Sanskrit Sansthan.
6. Venkatesan, S. (2012). *Indian Psychology: Emerging Perspectives*. New Delhi: Concept Publishing.
7. Capra, F. (1999). *The Tao of Physics: An Exploration of the Parallels Between Modern Physics and Eastern Mysticism*. Shambhala.

THE ROLE OF SATTVIC FOOD IN MENTAL AND PHYSICAL WELL-BEING: A VEDIC PERSPECTIVE

Dr. Vaishali Ravindra Sonawane

Incharge Principal

Abhay Yuva Kalyan Kendra's College Of Education, Dhule

Abstract

The ancient Vedic tradition emphasizes a holistic approach to well-being, where food plays a central role in shaping both mental and physical health. Among the three classifications of food in Ayurveda—Sattvic, Rajasic, and Tamasic—the Sattvic diet is considered the most beneficial for promoting clarity, balance, and longevity. Rooted in the principles of purity, lightness, and harmony, Sattvic food primarily consists of fresh fruits, vegetables, whole grains, nuts, dairy, and naturally occurring herbs and spices. This research paper explores the profound impact of a Sattvic diet on mental and physical well-being from a Vedic perspective, highlighting its role in disease prevention, emotional stability, and spiritual growth. Ancient Vedic scriptures, including the Bhagavad Gita and Charaka Samhita, describe Sattvic food as a means to cultivate a balanced mind, enhance vitality, and sustain life force (prana). Scientifically, Sattvic foods are rich in essential nutrients, antioxidants, and bioactive compounds that aid in digestion, boost immunity, and regulate metabolic functions. The psychological benefits of a Sattvic diet include stress reduction, mental clarity, and emotional stability, which align with modern studies linking plant-based diets to reduced anxiety and depression. This study also examines the relevance of Vedic dietary principles in contemporary lifestyles, where processed foods and unhealthy eating habits contribute to lifestyle disorders such as obesity, diabetes, and cardiovascular diseases. The resurgence of interest in mindful eating, plant-based nutrition, and organic food aligns with Vedic wisdom, emphasizing the need for natural, wholesome, and consciously prepared meals. Furthermore, the role of Sattvic food in yogic and meditative practices is discussed, as it is believed to facilitate higher consciousness, enhance cognitive functions, and support spiritual discipline. By integrating insights from Ayurveda, modern nutrition, and scientific studies, this paper aims to highlight the timeless relevance of Sattvic food in promoting holistic health. As individuals and societies strive for sustainable and balanced living, revisiting Vedic dietary traditions may offer valuable solutions for achieving overall well-being. This research concludes that adopting a Sattvic diet can serve as a powerful tool for physical health, mental harmony, and spiritual evolution, bridging ancient wisdom with contemporary health science.

Keywords: Sattvic diet, Ayurveda, mental health, physical well-being, Vedic nutrition, holistic health, mindful eating

Introduction:

Food has always been an integral part of human existence, not only as a means of

sustenance but also as a determinant of physical health, mental well-being, and spiritual growth. Ancient Vedic wisdom, as found in scriptures like the Bhagavad Gita, Ayurveda, and the Upanishads, emphasizes the profound impact of food on the body and mind. According to this tradition, food is classified into three categories based on its effect on human consciousness: Sattvic (pure and harmonious), Rajasic (stimulating and restless), and Tamasic (dull and lethargic). Among these, the Sattvic diet is considered the most beneficial, as it promotes clarity, health, and longevity. A Sattvic diet primarily consists of fresh fruits, vegetables, whole grains, nuts, dairy, and natural sweeteners like honey and jaggery. It avoids excessively processed, spicy, or fermented foods that may disturb the body's natural equilibrium. The principles of Ahimsa (non-violence) and prana (life force) are central to this diet, making it not only a health-conscious choice but also an ethical and sustainable one. The consumption of light, easily digestible, and nutrient-rich foods is believed to enhance digestion, boost immunity, and maintain mental stability. In contemporary society, where processed and unhealthy food choices have led to a rise in lifestyle diseases such as obesity, diabetes, hypertension, and mental health disorders, revisiting the Vedic approach to nutrition has become increasingly relevant. Scientific research supports the benefits of a plant-based, whole-food diet, linking it to reduced inflammation, improved cognitive function, and a lower risk of chronic illnesses. Additionally, a Sattvic diet aligns with the modern movement of mindful eating, emphasizing the importance of conscious food choices and their impact on overall well-being. This paper explores the role of Sattvic food in promoting mental clarity, emotional balance, and physical vitality from a Vedic perspective. It also examines the spiritual dimension of diet, as yogic traditions advocate Sattvic eating to support meditation, self-discipline, and inner peace. By integrating ancient wisdom with modern nutritional science, this research aims to highlight the significance of Vedic dietary principles in fostering a holistic and sustainable approach to health. As individuals and societies move toward healthier and more conscious lifestyles, the Sattvic diet offers a timeless blueprint for achieving optimal health, harmony, and spiritual well-being. Understanding its relevance in today's world can provide valuable insights for those seeking a balanced and nourishing way of life.

Objectives:

1. **To explore the principles of Sattvic food as described in Vedic texts** – Analyzing ancient scriptures like the Bhagavad Gita, Ayurveda, and Upanishads to understand the foundational concepts of Sattvic nutrition.
2. **To assess the impact of Sattvic food on mental well-being** – Examining how a diet based on purity and balance contributes to emotional stability, reduced stress, and enhanced cognitive function.
3. **To evaluate the physical health benefits of a Sattvic diet** – Investigating its role in boosting immunity, improving digestion, and preventing lifestyle-related diseases such as obesity, diabetes, and hypertension.
4. **To establish the connection between Sattvic food and spiritual growth** – Understanding how diet influences meditation, self-discipline, and higher consciousness in Vedic and

yogic traditions.

5. **To compare Sattvic dietary principles with modern nutritional science** – Identifying similarities between Vedic food habits and contemporary research on plant-based diets, gut health, and holistic wellness.
6. **To promote the relevance of Sattvic food in contemporary lifestyles** – Exploring ways in which individuals can incorporate Vedic dietary wisdom into their daily lives for sustainable health and well-being.

Principles of Sattvic Food as Described in Vedic Texts

Vedic literature, including the Bhagavad Gita, Ayurveda, and Upanishads, classifies food into three categories—Sattvic (pure and balanced), Rajasic (stimulating and restless), and Tamasic (dull and lethargic). The Sattvic diet is considered ideal for physical health, mental clarity, and spiritual growth. It consists of fresh, natural, and nutrient-rich foods such as fruits, vegetables, whole grains, nuts, dairy, and natural sweeteners. Ayurveda emphasizes that food should be freshly prepared, consumed in moderation, and eaten with gratitude to maximize its benefits. These principles not only ensure good digestion and nutrient absorption but also promote harmony between body, mind, and spirit.

Impact of Sattvic Food on Mental Well-being

The connection between diet and mental health is well established in both Vedic traditions and modern psychology. Sattvic foods are believed to calm the mind, enhance focus, and reduce negative emotions like anger and anxiety. The Bhagavad Gita (Chapter 17, Verse 8) describes Sattvic food as "that which increases longevity, vitality, and mental clarity". Modern research supports this idea, as plant-based and nutrient-rich diets have been linked to lower levels of depression and stress. The absence of stimulants like caffeine, processed sugars, and artificial additives in a Sattvic diet further helps in maintaining emotional stability and reducing mood fluctuations.

Physical Health Benefits of a Sattvic Diet

A Sattvic diet is naturally rich in vitamins, minerals, antioxidants, and fiber, which contribute to overall health and well-being. It promotes digestive health by including foods that are easily digestible and nourishing. The absence of excessive spices, fried foods, and processed items reduces the risk of acidity, bloating, and gastrointestinal issues. Additionally, Sattvic foods help in maintaining a healthy weight, regulating blood sugar levels, and reducing inflammation, which is a major factor in chronic diseases such as diabetes and heart conditions. Studies on plant-based diets have shown their effectiveness in boosting immunity, improving cardiovascular health, and increasing longevity.

Connection Between Sattvic Food and Spiritual Growth

Vedic and yogic traditions emphasize that food influences not just the body but also the subtle energies of the mind and soul. The concept of Ahimsa (non-violence) is central to the Sattvic diet, as it encourages eating plant-based, fresh, and cruelty-free foods. It is believed that consuming Sattvic food purifies the mind, making it more receptive to meditation, self-discipline,

and spiritual enlightenment. Yogis and spiritual seekers follow a Sattvic diet to maintain a state of inner peace, heightened awareness, and deep concentration during meditation. By avoiding Rajasic (overstimulating) and Tamasic (dulling) foods, one can achieve greater mental clarity and spiritual upliftment.

Comparison of Sattvic Dietary Principles with Modern Nutritional Science

Many modern nutritional trends align with the principles of a Sattvic diet, demonstrating its scientific validity. Whole foods, plant-based diets, and mindful eating practices are increasingly recognized for their anti-inflammatory, immunity-boosting, and gut-friendly properties. Studies show that foods rich in antioxidants, fiber, and essential nutrients—such as those found in a Sattvic diet—help reduce oxidative stress, promote heart health, and improve brain function. Furthermore, modern nutrition emphasizes eating seasonal, fresh, and organic foods, which resonates with the Vedic emphasis on Ritucharya (seasonal eating). The exclusion of processed and artificial foods in a Sattvic diet is now widely supported for its benefits in preventing obesity, mental fog, and metabolic disorders.

Relevance of Sattvic Food in Contemporary Lifestyles

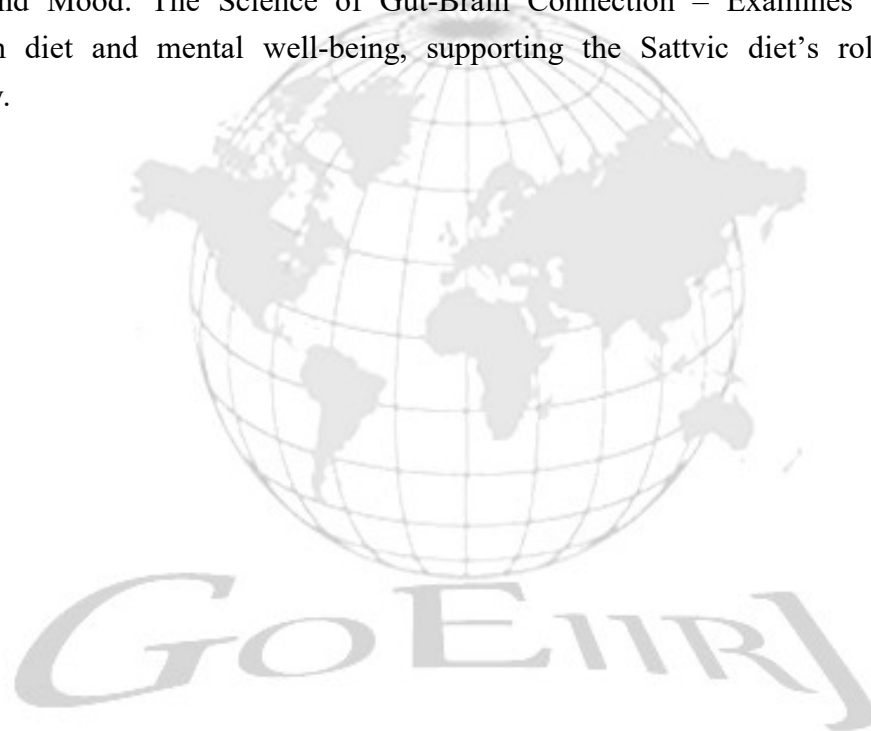
In today's fast-paced world, where stress, poor dietary habits, and lifestyle diseases are prevalent, incorporating Sattvic food principles can offer a holistic solution. The practice of mindful eating, seasonal food choices, and consuming fresh, balanced meals can enhance overall well-being. People seeking better digestion, improved mental health, and sustainable eating habits can greatly benefit from adopting elements of the Sattvic diet. The growing awareness of plant-based diets, organic farming, and holistic health aligns with ancient Vedic wisdom, making Sattvic food an essential part of a healthy, conscious lifestyle. Additionally, corporate wellness programs, yoga practitioners, and health-conscious individuals are increasingly integrating Sattvic dietary practices for optimal health, productivity, and inner peace.

Conclusion:

The Sattvic diet, rooted in Vedic wisdom and Ayurvedic principles, offers a holistic approach to physical health, mental well-being, and spiritual growth. By emphasizing fresh, natural, and plant-based foods, it nourishes the body while promoting mental clarity, emotional stability, and higher consciousness. Ancient texts like the Bhagavad Gita and Charaka Samhita highlight its role in maintaining balance, longevity, and inner harmony, which is now validated by modern nutritional science. In today's world, where stress, lifestyle disorders, and processed food consumption are prevalent, adopting Sattvic dietary principles can provide sustainable health solutions. Scientific research supports the benefits of plant-based, antioxidant-rich diets in preventing chronic diseases, enhancing digestion, and boosting immunity. Additionally, the ethical and mindful approach of a Sattvic diet aligns with sustainability, non-violence, and eco-friendly living. By integrating Sattvic food habits into daily life, individuals can experience improved vitality, mental peace, and spiritual well-being. As awareness grows about holistic health and mindful eating, the timeless principles of Vedic nutrition remain highly relevant, offering a path to balanced, conscious, and sustainable living in the modern era.

References:

1. Bhagavad Gita (Chapter 17, Verse 8-10) – Provides insights on food classification into Sattvic, Rajasic, and Tamasic and their effects on health and consciousness.
2. Charaka Samhita – An ancient Ayurvedic text detailing the principles of diet, digestion, and nutrition for maintaining health and longevity.
3. Ayurveda: The Science of Self-Healing – Explores the principles of Ayurvedic nutrition, including Sattvic food choices and their health benefits.
4. Plant-Based Nutrition in Clinical Practice – Discusses the scientific validation of plant-based diets and their impact on mental and physical health.
5. Food and Mood: The Science of Gut-Brain Connection – Examines the relationship between diet and mental well-being, supporting the Sattvic diet's role in emotional stability.

DIFFERENT FACETS OF YOGA AND PHYSICAL EDUCATION CONCERNING INDIGENOUS KNOWLEDGE SYSTEMS (IKS)

Researcher Guide

Dr. Lata S. More

Principal

Sane Guruji College of Education Khiroda.

Researcher

Mr. Dinesh P. Chandra

Kavyitri Bahinabai Chaudhari

North Maharashtra University Jalgaon

Abstract

Ancient Indian Civilization has undoubtedly made a significant positive impact on the world. Our sacred texts, including the Vedas and Upanishads, are filled with invaluable insights that deserve to be preserved, safeguarded, and shared. It is remarkable how many aspects of ancient Indian knowledge and wisdom remain relevant today. As the world increasingly turns to the East for solutions to pressing global issues, it is essential for our younger generation to understand the richness of our historical legacy, the vibrancy of our current contributions, and the potential of our future. This research paper aims to contribute to that understanding. It explores India's rich cultural and historical heritage, highlighting its role as the origin of Yoga and meditation, which are gaining global recognition. Furthermore, the paper illustrates how Gandhian principles of nonviolence can offer pathways to global peace in a conflict-ridden world. The concluding section delves into how India's spiritual and mindfulness practices can alleviate stress and enhance overall well-being. The paper underscores the importance of engaging with the traditional Indian knowledge system.

Introduction

India is home to a rich and extensive cultural and historical heritage that has significantly shaped the global landscape. The country is renowned for its diverse traditions and practices, which have made lasting positive impacts on societies around the world. Among its most notable contributions are Yoga and Meditation, which promote physical well-being and mental clarity, and Ayurveda, an ancient system of medicine that emphasizes holistic health and natural healing.

Additionally, India's philosophical thought has provided profound insights into the nature of existence and ethics, fostering a spirit of inquiry and understanding. The nation's cultural diversity and commitment to tolerance serve as a model for coexistence, showcasing how various communities can thrive together. Furthermore, the principles of non-violence championed by Mahatma Gandhi have inspired movements for peace and justice globally. Lastly, India's emphasis on spirituality and mindfulness encourages individuals to seek deeper connections with themselves and the world around them, enriching the human experience..

Yoga and Meditation:

India is widely recognized as the birthplace of yoga and meditation, two ancient practices that have gained international acclaim for their profound benefits on both physical and mental health. Over the years, these time-honored traditions have been adopted around the world,

celebrated for their effectiveness in reducing stress, fostering relaxation, and enhancing overall wellness.

Yoga, in particular, is renowned for its extensive array of health benefits, which encompass not only the physical but also the mental and emotional dimensions of well-being. This holistic practice combines a variety of elements, including physical postures known as asanas, breathing techniques referred to as pranayama, meditation, and a set of ethical principles that guide practitioners. Below are several ways in which yoga contributes to improved health:

- **Physical Fitness:** Yoga significantly boosts overall physical fitness by enhancing strength, flexibility, and balance. Regular engagement in yoga poses leads to improved muscle tone, greater joint mobility, and an increased awareness of the body. This holistic practice not only strengthens various muscle groups but also promotes a greater range of motion in the joints, allowing for more fluid movement. Additionally, the mindful nature of yoga fosters a deeper connection between the mind and body, encouraging practitioners to become more attuned to their physical sensations and capabilities. As a result, individuals often experience enhanced physical performance in daily activities and other forms of exercise.
- **Stress Reduction:** Yoga combines mindfulness practices and relaxation techniques that are highly effective in reducing stress. By incorporating methods such as mindful breathing and meditation, yoga activates the body's natural relaxation response. This activation leads to a decrease in the production of stress hormones, promoting a profound sense of calm and tranquillity. Through regular practice, individuals can cultivate a greater awareness of their thoughts and feelings, allowing them to manage stress more effectively and enhance their overall well-being.
- **Improved Flexibility and Joint Health:** Yoga includes a variety of stretching techniques designed to enhance flexibility and promote the health of joints. By improving flexibility, individuals can significantly reduce the risk of injuries, as well as increase their overall range of motion and mobility. This holistic approach not only benefits physical performance but also contributes to better posture and alignment, further supporting the body's structural integrity. Regular practice of these techniques can lead to long-term improvements in physical well-being and resilience.
- **Enhanced Respiratory Function:** Pranayama, a term that encompasses various yogic breathing techniques, focuses on the practice of intentional and controlled breathing. By incorporating these exercises into one's routine, individuals can experience significant enhancements in respiratory function, an increase in lung capacity, and a more efficient delivery of oxygen to the body's tissues. This practice not only promotes physical well-being but also contributes to mental clarity and emotional balance, making it a valuable component of a holistic approach to health. Regular engagement in pranayama can lead to a deeper connection between the mind and body, fostering a sense of calm and enhancing overall vitality.
- **Cardiovascular Health:** Certain styles of yoga, including vinyasa and power yoga, can

offer a cardiovascular workout that enhances heart health and boosts circulation. The integration of physical poses with regulated breathing plays a significant role in fostering a healthier cardiovascular system.

- **Muscle Strength and Endurance:** Numerous yoga postures necessitate the activation of different muscle groups, resulting in enhanced muscle strength and endurance. Sustaining these poses for longer durations can foster both physical and mental resilience.
- **Pain Management:** Yoga has proven to be beneficial in addressing chronic pain issues, including lower back pain, arthritis, and headaches. The gentle movements and stretches involved in yoga help to relieve muscle tension and encourage relaxation, which can diminish the experience of pain.
- **Mental Health Benefits:** Yoga is recognized for its beneficial effects on mental health. Consistent practice can alleviate symptoms of anxiety and depression, boost mood, and promote overall mental wellness.
- **Better Posture:** Focusing on body awareness and alignment in yoga aids individuals in improving their posture. This practice can help prevent musculoskeletal problems and alleviate stress on the spine and joints.
- **Enhanced Balance and Coordination:** Yoga poses frequently require practitioners to balance on one leg or maintain difficult positions, which enhances overall balance and coordination. This practice can be especially advantageous for older adults, helping to prevent falls and sustain mobility.
- **Weight Management:** Although it may not be as vigorous as other types of exercise, yoga can still aid in weight management by fostering mindfulness, encouraging healthier eating practices, and enhancing overall well-being.
- **Improved Sleep Quality:** The calming and stress-relieving benefits of yoga can enhance the quality of sleep. Developing a consistent yoga routine may assist those suffering from insomnia or various sleep-related issues.

- **Ayurveda:**

Ayurveda, the ancient Indian system of medicine, holds a vital position in the realm of holistic health care. This time-honoured practice emphasizes natural remedies, the balance of lifestyle, and personalized therapies, which have collectively influenced wellness practices around the globe.

Originating in India, this traditional medical system embraces a comprehensive perspective on health and well-being. It underscores the necessity of achieving harmony among the mind, body, and spirit to reach optimal health. A fundamental principle of Ayurveda is the recognition of individual uniqueness; thus, treatments are specifically tailored to align with a person's distinct constitution, known as Prakriti, as well as any existing imbalances they may experience. This personalized approach not only enhances the effectiveness of the treatments but also fosters a deeper understanding of one's health journey.

- **Individualized Approach:** Ayurveda recognizes that each person has a unique constitution shaped by the dynamic interaction of three fundamental doshas: Vata, Pitta, and Kapha. These doshas represent different combinations of elements and qualities that influence an individual's physical, mental, and emotional characteristics. By determining a person's predominant dosha, Ayurveda is able to tailor treatment approaches specifically designed to address any imbalances present in the body. This personalized strategy not only aims to restore harmony within the individual but also promotes overall well-being and health. Through this holistic understanding, Ayurveda seeks to empower individuals to achieve optimal health by aligning their lifestyle and treatments with their unique constitutional makeup.
- **Balancing Doshas:** The primary objective of Ayurveda is to achieve equilibrium among the doshas. Disruptions in Vata, Pitta, or Kapha are thought to contribute to various physical and mental health problems. Ayurvedic therapies, which encompass dietary modifications, herbal treatments, and lifestyle alterations, are designed to restore this balance.
- **Dietary Recommendations:** Ayurveda highlights the importance of diet in promoting health. Dietary recommendations are tailored to each person's dosha, with particular foods suggested to help balance and nourish the body.
- **Herbal Remedies:** Ayurvedic medicine utilizes a wide variety of herbs and natural substances to address various health concerns. The choice of these herbal treatments is determined by their unique properties and their ability to balance the three doshas—Vata, Pitta, and Kapha. Each herb is carefully selected for its specific therapeutic benefits, which are believed to contribute to restoring harmony within the body. This holistic approach not only targets the symptoms of ailments but also aims to promote overall well-being by aligning the body's energies. Through this intricate system, Ayurveda seeks to enhance health and prevent disease by leveraging the natural healing potential of these ingredients.
- **Detoxification (Panchakarma):** Ayurveda includes a range of detoxification techniques known as Panchakarma. These specialized therapies aim to remove toxins, referred to as ama, from the body through a variety of practices. Among these methods are therapeutic oil massages, which help to relax the muscles and promote circulation; herbal steam baths, which facilitate the release of impurities through sweating; and cleansing diets that support the digestive system in eliminating waste. Together, these practices contribute to a comprehensive approach to health, promoting not only physical well-being but also mental clarity and emotional balance, ultimately leading to a state of holistic purification.
- **Yoga and Meditation:** Ayurveda is deeply intertwined with the practices of yoga and meditation, forming a holistic approach to well-being. These disciplines work synergistically to balance the doshas, which are the fundamental energies that govern our physical and mental health. By engaging in yoga, individuals can promote physical flexibility and strength, while meditation fosters a state of mental clarity and emotional

stability. Together, these practices not only help in reducing stress but also contribute significantly to improving overall mental and emotional health, leading to a more harmonious and fulfilling life.

- **Lifestyle Recommendations:** Ayurveda offers recommendations for daily practices and lifestyle choices that harmonize with natural cycles and foster balance. These guidelines encompass advice on sleep, physical activity, and stress reduction.
- **Disease Prevention:** Ayurveda prioritizes proactive strategies to sustain health and avert illnesses. By detecting imbalances at an early stage and correcting them through adjustments in lifestyle, nutrition, and herbal remedies, Ayurveda aims to thwart the development of diseases.
- **Connection Between Mind and Body:** Ayurveda acknowledges the deep relationship between mental and physical health. Emotional well-being is seen as essential to overall wellness, and Ayurvedic practices are designed to promote emotional stability and mental clarity.
- **Comprehensive Healing:** Ayurveda perceives health as a comprehensive concept that includes physical, mental, and spiritual aspects. Its treatment methods focus on addressing the underlying causes of imbalances rather than merely treating the symptoms.
- **Personalized Adaptability:** Ayurveda acknowledges that health requirements differ due to factors like age, seasonal changes, and geographical context. It offers flexible guidelines designed to address these differences and foster a sense of balance with the surrounding environment.
- **Indian Philosophy:** India is home to a rich and diverse philosophical tradition that has profoundly influenced global philosophical discourse. The concepts derived from major Indian religions such as Hinduism, Buddhism, and Jainism—particularly those of karma, dharma, and ahimsa (non-violence)—have been instrumental in shaping ethical and moral discussions worldwide.

The impact of Indian philosophy on the intellectual and spiritual realms across the globe is significant, contributing to various fields and promoting the well-being of individuals and communities alike. Here are several ways in which Indian philosophy has positively influenced global well-being:

- **Ethical and Moral Guidance :-**Indian philosophical traditions, encompassing Hinduism, Buddhism, and Jainism, have provided profound ethical and moral insights that continue to influence contemporary thought. Central concepts such as dharma, which refers to the righteous duty or moral law that governs individual conduct, emphasize the importance of fulfilling one's responsibilities in accordance with societal and cosmic order. Karma, another pivotal idea, explores the intricate relationship between actions and their consequences, highlighting how individual choices can impact not only personal destiny but also the broader community. Additionally, the principle of ahimsa, or non-violence, advocates for compassion and respect for all living beings, promoting peaceful coexistence and ethical treatment of others. Together, these

foundational ideas have significantly shaped ethical frameworks around the globe, fostering rich discussions about moral behaviour, social responsibility, and the interconnectedness of human actions.

- **Mindfulness and Meditation:** Indian philosophy has provided valuable techniques for enhancing mental well-being, particularly through meditation and mindfulness practices. The focus on self-awareness, introspection, and developing a serene and concentrated mind has gained global acceptance as effective methods for reducing stress, achieving emotional stability, and promoting overall mental health.
- **Yoga as a Comprehensive Health Approach:** Rooted in ancient Indian philosophy, yoga has evolved into a worldwide practice. It integrates physical postures, breath regulation, and meditation, fostering overall physical, mental, and spiritual health. Its widespread adoption is attributed to its beneficial effects on health, flexibility, and stress relief.
- **Philosophical Exploration and Logical Analysis:** Indian philosophical schools, including Vedanta, Nyaya, and Samkhya, have engaged in deep intellectual exploration and logical reasoning. This focus on rational discussion has enriched the global conversation surrounding metaphysics, epistemology, and the essence of reality.
- **Exploration of Consciousness and Self-Discovery:** Indian philosophy offers in-depth insights into consciousness, the self (atman), and the essence of reality (Brahman). These ideas have significantly shaped modern debates in consciousness studies, self-awareness, and the journey toward self-discovery.
- **Pluralism and Tolerance:** Indian philosophical traditions celebrate a diverse array of paths and perspectives, cultivating an atmosphere of pluralism and religious tolerance. The understanding that various routes can lead to the same ultimate truth has significantly influenced global discussions on religious harmony and coexistence.
- **Environmental Ethics:** Traditional Indian philosophies emphasize the interconnectedness of all living beings with their environment. Concepts such as VasudhaivaKutumbakam, which translates to "the world is one family," foster a sense of ecological responsibility, enriching the discourse on environmental ethics and sustainable practices.
- **Principles of Non-Violence (Ahimsa):** The principle of non-violence, central to Indian philosophies such as Jainism and a cornerstone of Mahatma Gandhi's teachings, has profoundly impacted global movements that advocate for peace, civil rights, and social justice.
- **Contributions to Psychology:** Indian philosophical traditions, particularly Buddhism, have explored the intricacies of the mind, consciousness, and human psychology. These inquiries have influenced contemporary psychology, mindfulness practices, and the broader understanding of mental health.
- **Holistic Approach to Health:** Ayurveda, rooted in Indian philosophical ideas, offers a comprehensive perspective on health that recognizes the interconnection of body, mind, and spirit. Ayurvedic practices, including herbal remedies and lifestyle recommendations, have been

integrated into wellness approaches around the world.

In summary, Indian philosophy has made substantial contributions to global welfare by providing ethical frameworks, promoting mindfulness and meditation, encouraging rational discourse, influencing environmental ethics, advocating for non-violence, and offering holistic health solutions. These contributions have created a lasting impact across various domains, enhancing the well-being of individuals and communities worldwide.

- **Cultural Diversity and Tolerance:**

India's long-standing history of cultural diversity and religious acceptance has cultivated a global appreciation for pluralism and peaceful coexistence. The nation's ability to welcome a multitude of cultures, languages, and faiths has set a standard for promoting both diversity and unity. The intricate fabric of India's cultural diversity and tolerance has made significant contributions on a global scale, fostering understanding, respect, and collaboration among different communities. The following points highlight how India's cultural diversity and its ethos of tolerance have served as an inspiration worldwide.

- **Cultural Pluralism:** India's cultural landscape is exceptionally diverse, showcasing a wide range of languages, religions, customs, and traditions. This cultural pluralism acts as a model for embracing diversity and coexistence, offering vital lessons for the development of harmonious multicultural societies.
- **Religious Tolerance:** As the origin of several major world religions, including Hinduism, Buddhism, Jainism, Sikhism, Islam, and Christianity, India exemplifies religious tolerance through the peaceful coexistence of its varied religious communities. This coexistence demonstrates that individuals from different faiths can live together in harmony.
- **Syncretic Traditions:** Throughout its history, India has been a melting pot of various cultural influences, leading to the creation of syncretic traditions where different cultural elements blend and harmonize. This is reflected in the syncretic architecture, music, and art that showcase the fusion of diverse cultural influences.
- **Cultural Exchange:** India has a rich history of cultural exchange with other civilizations, facilitated by trade, migration, and intellectual pursuits. This exchange has significantly contributed to the global dissemination of knowledge, art, and scientific ideas.
- **Language Diversity:** India is renowned for its extensive linguistic diversity, with numerous languages spoken across its various regions. This vibrant linguistic landscape has greatly enriched its literature, poetry, and linguistic studies, making significant contributions to global research and fostering a greater appreciation for the diversity of human languages.
- **Tolerance in Governance:** Throughout its history, India's political and governance systems have upheld principles of pluralism and tolerance. The democratic ideals enshrined in the Indian constitution promote inclusivity, representation, and the protection of minority rights, reflecting a commitment to a diverse society.

- **Cultural Diplomacy:** India's cultural wealth is often showcased through its cultural diplomacy initiatives. By promoting Indian classical arts, music, dance, and cuisine on the global stage, these efforts facilitate cross-cultural understanding and appreciation, enhancing India's international presence.
- **Yoga and Meditation:** The spiritual practices of yoga and meditation, originating from India, have gained widespread popularity around the globe. These practices not only contribute to physical and mental well-being but also advocate for a holistic approach to health and mindfulness.
- **Secularism:** Secularism is a fundamental principle enshrined in India's constitution, advocating for the equal treatment of all religions. This commitment to secular values has shaped global discussions on the importance of separating religion from governmental affairs.
- **Interfaith Dialogue:** India has a rich tradition of interfaith dialogue, where scholars and practitioners engage in discussions that transcend religious divides. This legacy has inspired global initiatives aimed at promoting dialogue and understanding among various religious communities.
- **Cultural Adaptability:** India's cultural adaptability is reflected in its ability to incorporate and embrace diverse cultural influences while maintaining its unique identity. This adaptability has sparked important conversations about cultural assimilation and hybrid identities in an increasingly interconnected world.
- **Celebration of Festivals:** Indian festivals, which embody a rich tapestry of cultural and religious traditions, are celebrated with great enthusiasm and involvement from individuals across diverse backgrounds. These events highlight the essence of inclusivity, joy, and a shared cultural legacy. India's rich cultural diversity and spirit of tolerance have made significant contributions to the global community by encouraging coexistence, facilitating cultural exchanges, inspiring interfaith dialogues, and serving as a benchmark for effective diversity management. These principles continue to resonate on a global scale, shaping conversations around multiculturalism, pluralism, and the significance of embracing varied identities.
- **Gandhian Principles of Non-Violence:**

Mahatma Gandhi's doctrine of non-violence (ahimsa) and peaceful resistance has profoundly influenced global movements advocating for civil rights, freedom, and social justice. His teachings remain a source of inspiration for leaders and activists around the world. The Gandhian principles of non-violence, or ahimsa, are particularly pertinent to the quest for global peace today. Gandhi's philosophy and approach to non-violence have left an enduring mark on numerous movements and continue to provide essential insights for tackling contemporary global issues. Here are several ways in which Gandhian principles contribute to the promotion of world peace in the present day:

- **Conflict Resolution:** Gandhian non-violence provides a comprehensive framework for resolving conflicts that prioritizes peaceful strategies. This approach encourages open communication, constructive negotiation, and mutual compromise, steering individuals and groups away from resorting to violence or military interventions. In a global landscape characterized by numerous conflicts, the principles of non-violence offer a practical and effective pathway toward achieving sustainable and just resolutions. By fostering understanding and collaboration, this method not only addresses immediate disputes but also lays the groundwork for long-term harmony and coexistence among diverse communities.
- **Human Dignity and Rights:** Gandhi highlighted the fundamental dignity and rights inherent to every person. Within the framework of human rights movements and the quest for social justice, his principles advocate for non-violent resistance against oppression and discrimination, aiming to create a more inclusive and fair society.
- **Political Movements:** Non-violent resistance has played a significant role in numerous political movements across the globe. From civil rights campaigns to pro-democracy demonstrations, Gandhian ideals have motivated activists to confront injustice through peaceful methods, fostering meaningful social and political transformation.
- **Environmental Stewardship:** The pressing environmental issues the world faces necessitate a transition towards sustainable and non-harmful practices. Gandhian values of simplicity and living in harmony with nature resonate with modern initiatives aimed at combating climate change and promoting ecological sustainability.
- **Social Harmony:** Gandhi envisioned a society rooted in mutual respect and collaboration, which is essential for nurturing social harmony amidst cultural, religious, and ethnic diversity. The principle of non-violence fosters understanding and empathy, laying the groundwork for peaceful coexistence.
- **Global Diplomacy:** Non-violence can serve as a foundational principle in international relations, shaping diplomatic efforts to resolve conflicts and enhance cooperation. Gandhian teachings encourage nations to pursue peaceful resolutions to disputes and to favor dialogue over military action.
- **Anti-Bullying and Anti-Violence Initiatives:** In educational settings and communities, non-violent principles can be effectively integrated into anti-bullying and anti-violence programs. By fostering empathy, conflict resolution skills, and a culture of non-violence, these initiatives reflect Gandhian values.
- **Cultural Exchange:** The principles of non-violence championed by Gandhi have been adopted by diverse cultural and religious groups around the globe. Initiatives focused on interfaith dialogue and cultural exchange that foster understanding and tolerance are inspired by Gandhi's dream of a violence-free world.
- **Youth Activism:** Non-violent resistance remains an effective strategy for youth activism.

Inspired by Gandhi's enduring legacy, young individuals worldwide participate in peaceful demonstrations and advocacy efforts to tackle pressing issues such as climate change, social inequality, and human rights abuses.

- **Community Building:** The teachings of Gandhi highlight the importance of community development through self-sufficiency, collaboration, and service to others. In a time characterized by individualism and social disconnection, these principles provide a framework for cultivating strong, resilient, and interconnected communities. Gandhi's non-violent principles serve as a timeless and universal guide for fostering global peace today, offering both moral and practical strategies to confront complex challenges while promoting justice, equality, and compassion worldwide.
- **Spirituality and Mindfulness:** India's rich spiritual heritage, encompassing Vedanta and various meditation techniques, has sparked a global fascination with spirituality and mindfulness. The quest for inner tranquillity and self-discovery has attracted individuals from various walks of life to delve into Indian spiritual practices.

Spirituality and mindfulness are closely related concepts that promote peace and happiness by enhancing self-understanding, nurturing connections with others and the environment, and encouraging awareness of the present moment. Here are several ways in which these practices can foster peace and happiness:

- **Self-Reflection and Self-Awareness:** Engaging in spiritual practices often involves deep self-reflection and introspection, which can lead to a clearer understanding of one's values, purpose, and inner self. Mindfulness promotes the observation of thoughts and emotions without judgment, enhancing self-awareness and paving the way for a more genuine and satisfying life.
- **Stress Reduction and Relaxation:** Both spirituality and mindfulness techniques have been proven to alleviate stress and encourage relaxation. Mindfulness practices, such as deep breathing and meditation, activate the body's relaxation response, resulting in a more tranquil and peaceful mental state.
- **Gratitude and Appreciation:** Many spiritual traditions highlight the importance of gratitude and appreciation for the blessings in life. Mindfulness encourages individuals to be present and fully engaged in the moment, enabling them to recognize and value the beauty and positive elements of their lives.
- **Compassion and Empathy:** Spiritual teachings frequently stress the significance of compassion and empathy towards oneself and others. Mindfulness practices, including loving-kindness meditation, can nurture feelings of compassion and empathy, fostering harmonious relationships and a sense of interconnectedness.
- **Acceptance and Surrender:** Spirituality frequently teaches the importance of accepting and surrendering to life's natural rhythms. Mindfulness promotes embracing the present moment while releasing attachments to past regrets and future worries. This practice of acceptance can foster inner peace by diminishing resistance to reality.

- **Mind-Body Integration:** Spirituality and mindfulness both acknowledge the connection between the mind and body. Activities like yoga, tai chi, and mindful movement not only enhance physical health but also support mental well-being, creating a sense of balance and harmony.
- **Improved Emotional Management:** Mindfulness techniques enable individuals to observe their emotions without being overwhelmed. This ability to regulate emotions leads to increased resilience and a more stable, positive emotional state.
- **Decreased Rumination:** Engaging in spirituality and mindfulness can disrupt negative thought cycles and rumination. By focusing on the present, individuals can liberate themselves from unnecessary worries and repetitive, unproductive thoughts.
- **Enhanced Focus and Concentration:** Mindfulness practices, especially meditation, improve concentration and focus. This heightened mental clarity can result in a stronger sense of purpose, achievement, and satisfaction in everyday life.
- **Connection to a Greater Purpose:** Numerous spiritual traditions highlight the importance of connecting with a higher purpose or transcendent reality. This sense of purpose can offer individuals a wider perspective on life, leading to a deeper sense of meaning and fulfilment.
- **Fostering Positive Traits:** Both spirituality and mindfulness promote the development of positive traits such as patience, kindness, forgiveness, and humility. These attributes enhance interpersonal relationships and contribute to a more peaceful and harmonious life.
- **Resilience in the Face of Challenges:** Spiritual and mindfulness practices can enhance an individual's resilience in the face of life's challenges. By fostering a more grounded and centred state of being, individuals are better equipped to navigate difficulties with grace and composure.

In essence, spirituality and mindfulness provide tools and perspectives that contribute to inner peace and happiness by promoting self-awareness, reducing stress, cultivating positive qualities, and fostering a deep sense of connection to oneself, others, and the world. Integrating these practices into daily life can lead to a more fulfilling and balanced existence.

These contributions highlight the diversity and richness of India's cultural heritage, showcasing the positive impact its traditions and practices have had on the global community.

REFERENCES

- [1] Mahadevan B, Pavana Nagendra, Bhat Vinayak Rajat (2022), Introduction to Indian Knowledge System: Concepts and Applications, PHI Learning Chauhan Bhag Chand (2023), IKS: The Knowledge System of Bharat, Garuda Prakashan
- [3] Joglekar Satish (2023), Window to Ancient India: A Tryst with Ancient Science & Philosophy | Part II: Languages, Linguistic Systems, and Indian Logic System vis-a-vis the Greeks, Story Mirror Publications

THE SCIENTIFIC BASIS IN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM (IKS)**Prin. Dr. S. G. Baviskar***AYKK's Arts Mahila College, Dhule*

Abstracts

Indian Knowledge System is based on Vedic literature, the Vedas and the Upanishads. Existing IKS courses may be synced to digital learning platforms. Modules for training and orientation of educators may be designed to improve quality of classroom delivery on IKS courses. Specialised teacher training centres will be set up to train teachers on specific topics related to the Indian Knowledge Systems. People will be involved in various IKS initiatives through Jan Bhagidari programs similar to citizen science initiatives. Employment opportunities for youth through skill-based programs will be created. IKS will promote heritage technology by bringing technology solutions to showcase the Indian heritage to Indians and the world. Its aim is to capture 10% of the world tourism and provide massive employment opportunities to our youth. The NEP 2020 emphasized the importance of IKS and aims integrate it into the education system to promote a holistic and culturally relevant learning experience.

Introduction

The development of the Indian Knowledge System (IKS) spans thousands of years, encompassing diverse disciplines such as philosophy, science, literature, art, mathematics, medicine and astronomy. This system is deeply rooted in ancient texts oral traditions and institutionalised learning practices like gurukulas and universities. The Indian Knowledge System (IKS) is the systematic transmission of knowledge from one generation to next generation. The Indian Knowledge System (IKS) is based on the Vedic literature, the Upanishads, the Vedas and the Upvedas. The Indian Knowledge Systems comprise of Jnan, Vignan, and Jeevan Darshan that have evolved out of experience, observation, experimentation, and rigorous analysis. This tradition of validating and putting into practice has improved our education, arts, administration, law, justice, health, manufacturing, and commerce. Indian Knowledge System (IKS) is an innovative cell established to promote interdisciplinary research on all aspects of IKS, preserve and disseminate IKS for further research and societal applications. It will actively engage for spreading the rich heritage of our country and traditional knowledge. Human being are inherently knowledge generating in nature with unique capabilities. The Indian knowledge system (IKS) offers a rich and holistic approach to understanding the world, encompassing diverse fields like philosophy, science and spirituality with enduring relevance for addressing contemporary challenges fostering a well-rounded approach to education and societal development.

Concept of Indian Knowledge System :

The Indian Knowledge System refers to the ancient and traditional knowledge systems that have been integral to India's cultural philosophical, Scientific and spiritual heritage. It encompasses a vast array of disciplines and practices that have evolved over thousands of years and continue to influence various aspects of life in India and beyond.

Objectives of Indian knowledge system:

Indian knowledge system aims to support and facilitate further research to solve the contemporary social issues in several fields such as Holistic health, Psychology, Neuroscience, Nature, Environment & Sustainable development. The primary aim of drawing from the past and integration of the Indian knowledge system is to solve the contemporary and emerging problems of India and world by using our ancient knowledge system represented by uninterrupted tradition of knowledge transfer and unique point of view (Bharatiyu Drishti). The Indian knowledge system has a rich and diverse history that spans various fields such as philosophy, science, mathematics, literature, and more.

Subjects under Indian knowledge system:

1. Vedas and Upanishads: Sacred scriptures that form the basis of Hindu philosophy, covering subjects like rituals, meditation, cosmology, and metaphysics.
2. Ayurveda: Traditional Indian system of medicine that focuses on holistic well-being, incorporating principles of natural healing, diet, and herbal remedies.
3. Yoga and Meditation: Ancient practices that involve physical postures, breath control, and meditation, aiming to achieve physical, mental, and spiritual balance.
4. Philosophy: Various schools of philosophical thought, including Nyaya, Vaisheshika, Samkhya, Yoga, Mimamsa, and Vedanta, exploring fundamental questions about existence, consciousness, and reality.
5. Sanskrit Literature: Rich literary traditions encompassing epics like the Mahabharata and Ramayana, classical dramas, poetry, and scriptures.
6. Classical Dance and Music: Forms of artistic expression such as Bharatanatyam, Kathak, Odissi, Hindustani, and Carnatic music, which have deep cultural and spiritual significance.
7. Astrology and Astronomy: Traditional systems of astrology (Jyotisha) and astronomy (Khagolashastra) that have historical roots in Indian scientific thought.
8. Mathematics: Contributions to mathematics, including the concept of zero, decimal system, algebra, and geometry, found in ancient texts like the Brahmasphutasiddhanta.
9. Arthashastra: Ancient treatises on politics, governance, and economics, such as Kautilya's
10. Dharma Shastra: Texts providing guidelines on ethical and moral conduct, including the Manusmriti.
11. Environmental Science: Traditional ecological knowledge and practices emphasizing sustainability and harmony with nature.
12. Indian Classical Languages: Study of languages like Sanskrit, Pali, Tamil, and others that have played a significant role in shaping cultural and intellectual traditions.
13. History and Epigraphy: Exploration of India's historical past through the study of inscriptions, ancient texts, and archaeological findings.
14. Political Science and Governance: Ancient texts on political philosophy and governance, including works by Chanakya and others.

15. Dialectical Traditions: Debates and discussions on various topics, as seen in texts like the Sutras and commentaries.
16. Folk traditions: Study of diverse folk traditions, including folk art, music, dance, and oral storytelling.

Key Features of the Ancient Indian Education System

1. Gurukul System: Students (shishyas) lived with their teacher (guru) in ashrams or gurukuls. Education was personalized and focused on experiential learning. Teachers served as guides for both intellectual and moral growth.
2. Curriculum :Focused on the 64 Kalas (arts and sciences), including music, dance, astronomy, and weaponry. Religious texts like the Vedas and Upanishads were central. Secular knowledge like mathematics, astronomy, medicine, and governance was also taught.
3. Philosophical Foundations :Emphasized self-discipline (Brahmacharya) and meditation for inner growth. The aim was to achieve a balance between material and spiritual knowledge.
4. Role of Women : Women like Gargi and Maitreyi made significant contributions to philosophical debates, showcasing their active role in education.
5. Centers of Learning: Renowned universities like Takshashila, Nalanda, and Vikramashila became international hubs for education. Subjects like logic, medicine, and linguistics attracted students from across the world.
6. Teaching Methodology : Oral traditions were prevalent, with knowledge being passed down through recitation and memorization. Practical demonstrations were integral to fields like medicine and astronomy.

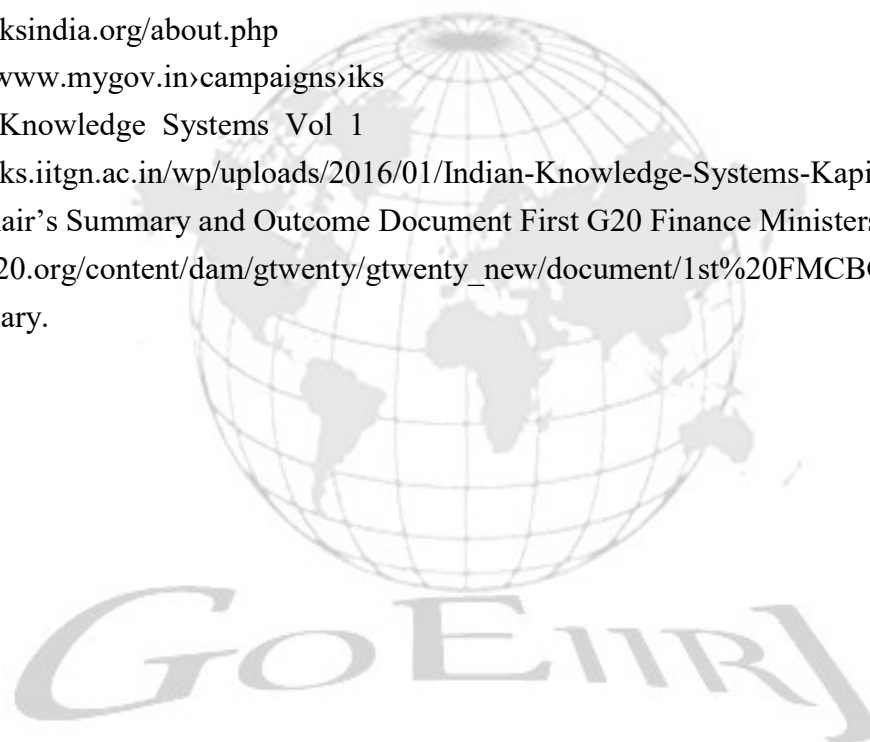
Conclusion

The Indian knowledge system represents a timeless and holistic approach to understanding the world. From its ancient roots in the Vedic era to its integration in to modern education and global culture, the IKS reflects India's commitment to intellectual growth and spiritual evolution. IKS includes knowledge from ancient India and, its successes and challenges, and a sense of India's future aspirations specific to education, health, environment and indeed all aspects of life. Indian knowledge system aims to support and facilitate further research to solve the contemporary societal issues in several fields such as Holistic health, Psychology, Neuroscience, Nature, Environment & Sustainable development. The IKS will include tribal knowledge as well as indigenous and traditional learning methods which will cover and include mathematics, astronomy, philosophy, yoga, architecture, medicine, agriculture, engineering, linguistics, literature, sports, games, as well as governance, polity and conservation It includes dissemination and imparting of knowledge of various dimensions of learning in the spheres of Universal human values, Vedic Maths, Yoga, Ayurveda and Sanskrit. So the ancient knowledge system will be beneficial to a country like India and lead to the sustainable

development of the nation-

References:

1. Batra, Poonam. “Transforming Education for Sustainable Futures: India Background Paper.” IIHS Knowledge Gateway, 2021, iihs.co.in/knowledge-gateway/transforming-education-for-sustainable-futures-india-background-paper/.
2. Traditional Knowledge Systems of India
<https://www.sanskritimagazine.com/india/traditional-knowledge-systems-of-india/>
3. <https://orientviews.wordpress.com/2013/08/21/how-colonial-india-destroyed-traditional-knowledge-systems/>
4. <https://iksindia.org/about.php>
5. <https://www.mygov.in/campaigns/iks>
6. Indian Knowledge Systems Vol 1
<https://iks.iitgn.ac.in/wp/uploads/2016/01/Indian-Knowledge-Systems-Kapil-Kapoor.pdf> \
7. G20 Chair’s Summary and Outcome Document First G20 Finance Ministers ..., www.g20.org/content/dam/gtwenty/gtwenty_new/document/1st%20FMCBG%20Chair%20Summary.

IMPORTANCE ASPECTS OF PSYCHOLOGY IN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM AND NEP 2020

Rahmath Beegum MS

Assistant Professor

Govt. College of Education, Kadmat, Lakshadweep

Abstract

The Indian knowledge system (IKS) provides a holistic understanding of human psychology, consciousness, mental well-being, and ethical living. Unlike Western psychology, which primarily focuses on cognition and behaviour, Indian psychology emphasizes self-awareness, inner peace, and holistic healing. Ancient texts such as the Vedas, Upanishads, Bhagavad Gita and Ayurveda offer profound insights into the nature of the mind, emotional well-being and self – realization. Key Psychological aspects in IKS include the concept of consciousness (Atman), the role of meditation and yoga in mental health and the principles of Ayurveda in maintaining psychological balance. The Bhagavad Gita's teachings on detachment (Nishkama Karma) and mental Stability (Sthitaprajna) provide effective strategies for stress management. Yoga, as explained in Patanjali's Yoga Sutras, enhances emotional resilience through meditation and breath control. Ayurveda's classification of mental constitutions (Doshas: Vata, pitta and Kapha) offers personalized approaches to mental health. Additionally ethical principles such as Dharma and Karma shape moral psychology, promoting emotional well-being and social harmony. The National Education Policy (NEP) 2020 recognizes the importance of IKS and integrates its psychological principles into modern education. It emphasizes holistic learning, stress management, yoga and value based education to promote mental well-being and emotional intelligence..

Keywords: Indian Psychology, Mindfulness, Yoga, Ayurveda, Karma, Dharma, Consciousness, Mental Well-being, Holistic Healing, Indian Knowledge System

Introduction

Psychology in the Indian Knowledge system (IKS) is a profound and holistic discipline that integrates mind, body, and soul to understand human behaviour, emotions and cognition. Unlike Western psychology which primarily focuses on observable behaviour and cognitive processes, Indian psychology takes a spiritual, ethical, and self – exploratory approach. Rooted in ancient Indian traditions such as Yoga, Vedanta, Ayurveda and Buddhist philosophy it provides a comprehensive understanding of mental well-being, learning and personal growth.

In modern times, the New Education Policy (NEP) 2020 has recognized the significance of Indian psychology incorporating its principles into education, emotional intelligence and holistic development. This article explores the key psychological aspects of the Indian knowledge system.

Key Aspects of Psychology in the Indian Knowledge System

1. Concept of Mind and Consciousness

- Indian Psychology views the mind as composed of Manas (mind), Buddhi (intellect), Ahamkara (ego) and Chitta (Consciousness)
 - The Upanishadas teach that true knowledge comes from self-awareness and realizing the Atman (Self)
 - The Bhagavad githa promotes emotional Stability (Sthitaprajna) through detachment and self control.
- 2. Psychological Benefits of yoga and Meditation**
- Patanjali's Yoga Sutras describe the Ashtanga Yoga (Eightfold path) which include:
 - Dhyana (meditation) - Improves concentration and emotional regulation.
 - Pranayama (breath control) - Reduces stress and enhances mental clarity.
 - Asanas (Postures) - Strengthen the body-mind connection.
 - Mindfulness (Sati), derived from Indian meditation is widely used in modern therapy for Anxiety and depression.
 - These practices are scientifically proven to enhance mental resilience, relaxation and cognitive function.
- 3. Aurveda and Mental Well – being**
- Ayurveda Classifies individuals based on their Doshas (Vata, Pitta, Kapha) influencing personality traits and mental health.
 - Sattva (balance) Rajas (activity) and tamas (inertia) determine mental states.
 - Ayurvedic Therapies including herbal treatments, diet and detoxification (Panchakarma), promote psychological well-being.
 - This holistic approach aligns mental and physical health for sustainable emotional stability.
- 4. Ethics, karma and Mental peace**
- Indian psychology integrates morality with mental well-being through:
 - Dharma (righteous living) - Encourages ethical decision making and reduces guilt and stress.
 - Karma (action and consequence) - Helps individuals take responsibility for their actions fostering resilience
 - Nishkama karma (selfless action) Reduces attachment to results lowering anxiety and stress.
 - These principles guide individuals toward ethical behaviour, social harmony and emotional balance.

NEP 2020 and Psychology in Indian knowledge system.

The National Education Policy (NEP) 2020 recognizes the value of the Indian knowledge system in psychological well-being and education. It promotes

A. Holistic and Multidisciplinary learning

- NEP 2020 integrates Indian psychological concept into the curriculum to promote self-awareness, emotional intelligence and well-being.
- Focus on Experiential learning aligned with ancient Gurukula traditions.

B. Mental Health and Well-being in education

- NEP 2020 emphasizes stress management, mindfulness and meditation in school and colleges.
- Encourage yoga and meditation as part of a balanced lifestyle to improve student mental health.

C. Value-based and Ethical Education.

Incorporates Dharma (ethical living) and karma theory to instill responsibility and integrity in students.

- Promotes social and emotional learning (SEL) through traditional Indian psychological wisdom.

D. Research and Promotion of IKS in psychology

Establishment of Indian Knowledge system centers to conduct research on Indian psychology, cognitive sciences and behavioural studies.

Conclusion

The NEP 2020 aligns with the Indian Knowledge System (IKS) by promoting holistic education, mental well-being and psychological resilience. By integrating Indian psychological concepts like yoga, meditation, emotional balance and ethical living the policy aims to create mentally strong and value driven generation.

References

1. National Education policy 2020: publisher :
National Council of Educational Research and Training (NCERT)
2. Indian Knowledge system : Dr. Arcana G. Badne

HEALING THROUGH HERITAGE: THE SCIENCE OF VEDIC FOOD HABITS**V. Ramya Sudha***School Assistant (Biology),**ZPP High School,**Rangampeta, East Godavari Dt., Andhra Pradesh*

Abstract

This study was conducted to promote the benefits of ancient Vedic food habits and to educate people about the scientific attitude associated with these practices. Vedic food habits were considered not only for nourishment but also for healing the body. Despite advancements in modern technology, it was believed that the roots of healthy food habits, rooted in ancient Indian traditions, should not be ignored. The balance of body energy was found to be influenced by food choices and cooking habits. Research indicated that 21 types of cancers were caused by unhealthy food habits. To address this issue, Vedic food habits were promoted through a study involving a pre- and post-survey of a sample of 40 people, divided into two groups, and experiments were conducted. The pre-survey reported that many individuals were neglecting traditional food habits. However, the post-survey revealed that 98% of participants were practicing traditional food habits. In the experiment, 20 people from Group One gained weight and experienced acidity after 90 days of following non-traditional food habits. Meanwhile, 20 people from Group Two who practiced Vedic food habits experienced weight loss, and PCOD symptoms were reported to be controlled. It was concluded that many health issues could be addressed through simple practices found in one's kitchen by following Vedic food habits. In Group Two experienced weight loss, and PCOD was controlled. These findings suggested that many health problems could be addressed by following Vedic food habits. As a result, a plan to promote ancient Vedic food practices was developed.

AIM: The primary aim of this study was to promote the benefits of ancient Vedic food habits**Objectives:**

1. To educate individuals about the scientific perspective of Vedic food habits.
2. To mobilize people toward adopting ancient Vedic food habits.

Introduction:

According to Vedic literature, food was regarded not only as a source of nourishment but also as a means of healing. It was believed that the balance of body energy was significantly influenced by food choices and cooking practices. Vedic food practices, which were deeply rooted in ancient Indian traditions, emphasized the importance of a balanced diet, mindful eating, and the impact of foods on health and well-being. These practices often incorporated principles of Ayurveda to promote holistic health.

Research indicated that various health issues could be addressed by following traditional food habits. The objective of this study was to highlight the relevance of these practices in the

modern era and encourage their adoption for improved health outcomes.

It was noted that ancestors obtained solutions for numerous health problems exclusively from their kitchens. By adhering to Vedic food habits, they were kept far away from various health issues research was conducted to explore the connection between health problems and food habits.

During the 21st century, it was recognized that a return to ancestral food habits was necessary. It was believed that adopting these practices could be the only solution for leading a healthy life. Various types of cancer and other illnesses were identified to be linked to inappropriate food habits.

Ancestors were known to follow Vedic food habits and lived healthy lives as a result. To address the growing health challenges faced by people today, efforts were made to promote ancient Vedic food habits. These efforts aimed to inspire and motivate people to adopt these practices for better health and well-being.

The Vedic Lifestyle

The Vedic lifestyle was rooted in the teachings of the Vedas, which were ancient sacred texts from India. Balance and harmony between the mind, body, and spirit were focused upon, and a return to natural, traditional practices was emphasized. Pure, natural foods were encouraged to be consumed, mindful living was promoted, and respect for the environment was advocated, thereby promoting physical health and mental peace.

Unlike the fast-paced lifestyles of today, a slower, more mindful approach to life was taught by the Vedic lifestyle. Connection with nature was encouraged, and a deeper awareness of the body and surroundings was developed. By following this approach, stress was reduced, overall health was improved, and a higher quality of life was experienced.

Simple Steps to Start Living the Vedic Way

1. Meals Were Simplified
2. Traditional Techniques Were Used in Cooking
3. Mindfulness Was Practiced
4. Connection with Nature Was Reestablished

Method:

A survey was conducted, involving 40 people as a sample to understand their food habits and identify their major health problems. Several experiments were carried out. The participants were divided into two groups of 20 each.

For the first group, processed food was provided, and metal vessels were used for cooking. No fasting conditions were maintained for this group.

For the second group, natural food was provided, which was prepared using clay pots and traditional cooking techniques the results from both groups were recorded.

Findings

Pre-survey reported as shown in the table.

Pre-Survey Analysis

S. No.	Subject	Number of People
1	Using Processed food	38
2	Using plastic plates to eat	37
3	Drinking water while eating	20
4	Eating food in a standing position	10
5	Sitting on a dining table while eating	30

Discussion:

Awareness programs were conducted, and the following topics were discussed:

Vedic Food practices	Scientific Explanations
1. Eating Food with Hands	It was found that eating food with hands was considered beneficial for digestion. The practice was believed to activate all senses, thereby encouraging the consumption of an adequate amount of food.
2. Eating Food in Leaves:	Consuming food on leaves, particularly banana leaves, was discussed as a practice that could control various types of cancers. The polyphenol content present in banana leaves was identified as a potential cancer-preventing agent.
3. Simple Meal Consumption:	It was noted that the consumption of simple meals was easier to digest and contributed to the improvement of BMI. The practice was also considered effective in reducing obesity-related problems.
4. Avoiding Water Intake During Meals:	It was suggested that drinking water while eating could dilute digestive acids, which are essential for proper digestion. Therefore, refraining from water intake during meals was advised to enhance digestion efficiency.
5. Avoiding Talking While Eating:	It was emphasized that avoiding conversation during meals prevented distractions and enhanced the chewing process. Improved saliva production and enhanced carbohydrate digestion were associated with this practice.
6. Traditional Cooking Techniques: a. Use of Natural Resources: b. Slow Cooking Method: c. Cooking in 'pots:	Cooking with natural resources was found to provide essential nutrients to the body The slow cooking process was noted for its alkaline nature, which was deemed helpful for digestion. The use of clay pots was found to add essential minerals such as magnesium, calcium, phosphorus iodine, and others to the food.
7. Fasting Conditions:	Fasting was recognized as a practice that aided in digestion and contributed to the maintenance of overall body health these findings were highlighted as significant components of traditional Vedic food practices that have potential scientific explanations and health benefits.

These findings were highlighted as significant components of traditional Vedic food practices that have potential scientific explanations and health benefits.

POST-SURVEY:

The post-survey findings were collected to evaluate the effectiveness of the awareness program on Vedic food practices. The data were categorized as follows:

The following food habits were reported to be practiced by participants, with the respective number of people noted:

Practiced Food Habits	Number of Participants
1. Eating Food in Leaves:	Practiced by 38 participants
2. Avoidance of Processed Food:	Practiced by 35 participants
3. Adoption of Simple Food Habits:	Practiced by 30 participants
4. Use of Traditional Cooking Techniques:	Practiced by 38 participants.

Division Into Groups And Observation:

The participants were divided into two groups, and specific practices were assigned to each group. Observations were made based on their experiences over a period of time.

Group 1:

Practiced	Observation
Processed food consumption, fast cooking methods, usage of metal containers, and the absence of fasting	Weight gain was observed among the participants

Group 2:

Practiced	Observation
Consumption of natural food, use of traditional cooking techniques, and fasting once every seven days.	Weight loss and controlled PCOD were reported

These findings indicated that participants who adhered to natural food practices and traditional techniques experienced positive health outcomes including weight control.

Conclusion:

The Journey To Better Health Through The Vedic Way

The adoption of the Vedic lifestyle was not approached through drastic changes; rather, a gradual, mindful shift towards balance, simplicity, and natural health was encouraged. This lifestyle, which was deeply rooted in the teachings of the Vedas, was found to promote greater physical vitality, mental clarity, and emotional balance. Mindful eating, traditional practices, and a natural way of living were all gradually embraced, which resulted in a positive impact on overall well-being.

In the fast-paced, convenience-driven world of today, the importance of balance, simplicity, and natural practices has often been neglected. Diets have been increasingly shifted towards processed foods, quick-fix meals, and hybrid crops, which have contributed to various health issues. However, a simpler, balanced approach known as the Vedic lifestyle had been previously followed by our ancestors. This approach emphasized harmony with nature, the consumption of wholesome foods, and the prioritization of both mental and physical well-being.

It was demonstrated that this ancient lifestyle not only promoted good health but also fostered a sense of fulfilment and purpose. Through this guide, the principles of the Vedic lifestyle have been explored, and it has been outlined how adopting these practices can lead to a healthier, more balanced life.

Future Plan

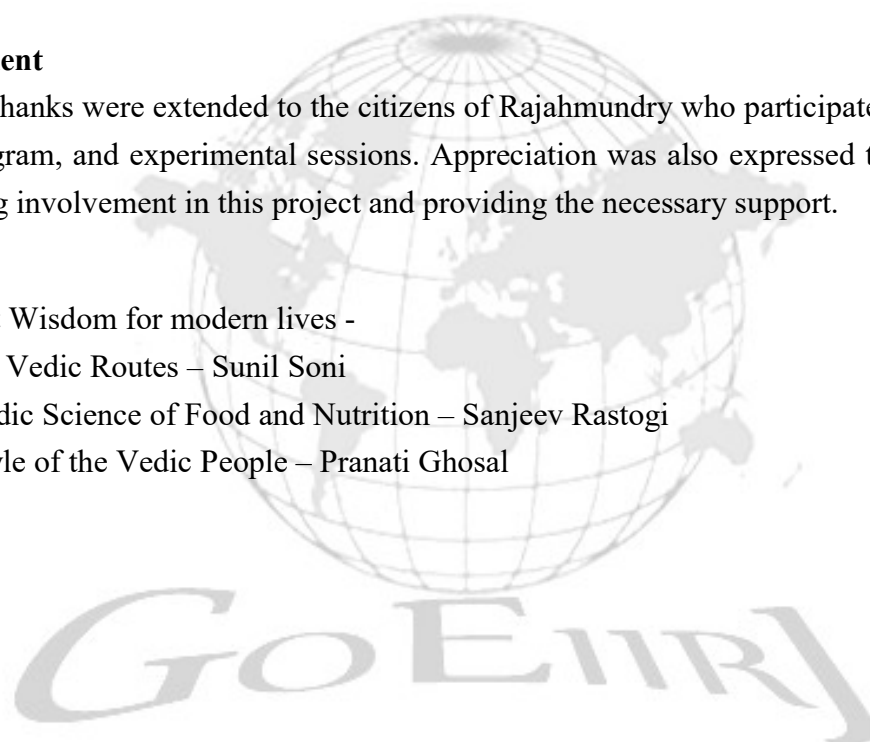
It was planned that more awareness programs would be conducted in various areas to motivate more people to practice Vedic food habits. Efforts were intended to be focused on spreading knowledge and encouraging the adoption of these traditional practices for better health outcomes.

Acknowledgment

Sincere thanks were extended to the citizens of Rajahmundry who participated in the survey, awareness program, and experimental sessions. Appreciation was also expressed to the university for encouraging involvement in this project and providing the necessary support.

Reference

1. Ancient Wisdom for modern lives -
2. Back to Vedic Routes – Sunil Soni
3. Ayurvedic Science of Food and Nutrition – Sanjeev Rastogi
4. Life Style of the Vedic People – Pranati Ghosal

THE VARIOUS DIMENSION OF EDUCATIONAL RESEARCH IN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM (IKS)

Dr. Ranjana Rajesh Sonawane

K.C.E.S College of Ed. & Phy. Ed. Jalgaon.

“अयं निजः परोवेति गणना लघु चेतसाम्। उदारचरितानां तू वसुधैव कुटुंबकम् । ”

According to this verse of Mahaupnishad, India regards "Vasudhaiva Kutumbakam" the entire Vasudhaiva as a family since ancient times, India has been known as a land of high human values and knowledge tradition essential to human life. Ancient India has played a role in the progress of mankind contributing to various fields such as philosophy, literature, linguistics, astronomy, economics, logic, medicine, Ayurveda, astrology and yoga. The ideas discovered by ancient Indian have contributed a lot to the foundation of modern science and technology. Ancient knowledge has arisen for so many reasons in the present time. How can that knowledge be relevant and useful for the human life in the present? In this one question have so many topics hidden for Critical thinking and innovating and creative thinking and to do educational research. “Sarve sukhina santu sarve santu Niramyaha” According to this the welfare of all is the root of Indian tradition. This is the field of knowledge and that has emerged and developed in the Ancient times by holding this thread. Therefore there are various dimension of educational research in Indian Knowledge System (IKS) which has been recognize since Asian times which have no doubt that will be a useful research in present time, and on the base of Indian Knowledge System (IKS) agriculture and architecture area research is being conducted. In the Vedic period, two methods of teaching were prevalent, first, the oral/verbal method, and second, the method based on thinking (contemplation). Bloom's taxonomy defines three domains: learning, cognitive, affective, and psychomotor. NEP 2020 also suggests a multidisciplinary approach. The Vedic period saw teaching being student-centered. Listening, understanding and discussion method of oral work, reasoning used gave rise to generalization and application of knowledge. What are the academic subjects from the past that can be included in the present day curriculum for teaching, Practice and Research? How can the curriculum be based on Indian teachings, learning and educational research? What Teaching and Learning strategies can be integrated from the past? Can we prove this through educational research? Through the answers to these questions, we can prepare better citizens for an advanced society by introducing an educational practice relevant to today's educational scenario. Because in ancient times, educational practices included such subjects which have relevance even today.

Educational research in Indian Knowledge System (IKS) is aimed at preserving, promoting and applying the knowledge of the past to the present and future. This research is interdisciplinary and including variety of field such as modern educational area and related to educational dimensional which are as follow-

1. Cognitive dimension, affective dimension and psychomotor dimension these are Main Dimension which is included in Modern education Era. And others are as follow-

- Knowledge understanding and processing
- Information learning fact
- Understanding theories
- Developing critical thinking
- Decision making capacity
- Evaluating Skill
- 2. Skill base dimension
 - Practical abilities and competencies
 - Learning to read write
 - To perform calculation
 - Developing problem solving skill
 - Learning how to use technology
- 3. Value based dimension
 - Cultivating moral and ethical values such as respect, empathy and responsibility
 - Promoting tolerance
 - Understanding deserving perspective and encouraging ethical
 - Decision making
- 4. Social and cultural understanding
 - Learning about different culture
 - Promoting in intercultural dialogues and understanding global issue
 - Thinking- critical thinking problem solving
- 5. Holistic education- intellectual, emotional, social
- 6. Physical activity life style
- 7. Financial education -financial literacy
- 8. Spiritual education- Philosophical concept
- 9. Technology and digitalization- technology and digital tools for learning and communication knowledge skill
- 10. Vocational, education, management, psychology, Neuroscience, environment, sustainable, development Economics, interdisciplinary etc.

Above educational Dimensions are in large scales available for educational research in the term of Indian Knowledge System. Many other topics from per-primary, primary, high school, Higher education is awaited for Research that may be philosophical, Sociological, Psychological, Educational, Teaching and Learning Strategies, Guidance, Counseling, Life Skills, Technology ect.

Benefits of Indian Knowledge System (IKS) research in Education-

- Indian Knowledge System (IKS) research can help students understand their culture and develop their intellectual skills and behave as Human.
- Indian Knowledge System (IKS) research can help address the challenges of the present and

future and made present smooth.

- Indian Knowledge System (IKS) research can help preserve and promote the heritage of learning systems.
- Indian Knowledge System (IKS) research can help address the Teaching and Learning Strategies.
- Indian Knowledge System (IKS) is aimed at preserving, promoting and applying the knowledge of the past to the present and future life.
- Suggest measures to integrate IKS in modern textbooks through educational Research.

References

- Traditional Knowledge Systems of India
<https://www.sanskritimagazine.com/india/traditionalknowledge-systems-of-India/>
- Indian Knowledge Systems Vol 1
[https://iks.iitgn.ac.in/wp-content/uploads/2016/01/Indian-](https://iks.iitgn.ac.in/wp-content/uploads/2016/01/Indian-Knowledge-Systems-Kapil-Kapoor.pdf)
- Knowledge-Systems-Kapil-Kapoor.pdf[https://orientviews.wordpress.com/2013/08/21/how-colonial-india-destroyed-traditional knowledge-systems/](https://orientviews.wordpress.com/2013/08/21/how-colonial-india-destroyed-traditional-knowledge-systems/)
- <https://iksindia.org/about.php>
- <https://www.education.gov.in>
- Integrated Journal for Research in Arts and Humanities ISSN (Online): 2583-1712 Volume-4 Issue-4 || July 2024 || PP. 42-46
- <https://doi.org/10.55544/ijrah.4.4.7>

APPLICATION OF ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE WITH RESPECT TO EDUCATION

Mrs. Sheetal Abhay Birje

Head, Department of English

Bunts Sangha's S M Shetty High School and Junior College, Powai-Mumbai.

Abstract

Ancient Indian educational philosophy offers deep understandings that can significantly improve modern education systems. Rooted in holistic development, this approach highlighted the interconnected growth of intellect, character, and spirituality. The Guru-Shishya tradition, characterized by personalized mentorship, adopted deep teacher-student relationships that promoted self-inquiry, critical thinking, and moral education. Knowledge was viewed not only as an academic quest but as a means of nurturing ethical values such as truth, non-violence, and social responsibility. Ancient Indian scholars' contributions to fields such as mathematics, astronomy, and philosophy emphasize the intellectual richness of this tradition. In modern contexts, these principles can be applied through personalized learning paths, value-based education, incorporation of mindfulness practices, and environmental awareness. By stressing inquiry-based learning, critical thinking, and the development of emotional and social intelligence, ancient Indian educational practices present valuable tools for creating accomplished, ethical, and compassionate individuals. This paper explores the application of these ancient educational concepts in contemporary systems, supporting for a balanced and complete approach to modern education.

Keywords: Ancient Indian Education, Guru-Shishya Tradition, Holistic Learning, Value-Based Education, Self-Inquiry, Critical Thinking, Personalized Learning, Mindfulness, Ethical Development, Contemporary Education, Emotional Intelligence, Environmental Awareness.

Introduction:

Ancient Indian knowledge is a huge and rich form of wisdom across various fields, including spirituality, philosophy, science, mathematics, medicine, and arts. This knowledge was passed down through texts, oral traditions, and practical practices, many of which continue to influence modern thoughts and practices. Ancient Indian knowledge, especially in the context of education, was built on principles that adopted holistic learning, critical thinking, and personal development. Rooted in the cultural and spiritual traditions, it is conveyed through sacred texts like the *Vedas*, *Upanishads*, *Puranas*, *Mahabharata*, *Ramayana*, and works by scholars such as Aryabhata, Charaka, and Patanjali. Ancient Indian knowledge emphasizes on holistic understanding, and the pursuit of truth and self-realization.

Understanding some domain of Indian Knowledge system:

1. Philosophy and Spirituality

- **Vedic Philosophy:** The *Vedas* are the oldest sacred texts in Hinduism, contain a treasure of

knowledge, rituals, ethics, and values. The word "Veda" comes from the Sanskrit root *vid*, meaning "knowledge" or "wisdom." These texts outline the concept of **Brahman** (the ultimate reality) and **Atman** (the individual soul), as well as the interconnection between them. Rig Veda, Upanishads, Bhagwatgita, Bhrahma Sutra are some of the important text in Vedic Philosophy. **Yoga** is a central part of ancient Indian spiritual knowledge, **Yoga** is a system of physical, mental, and spiritual practices aimed at achieving union with the divine. The **Yoga Sutras of Patanjali** provide the outline for practicing **Raja Yoga**, which includes meditation, ethics, and self-discipline to achieve spiritual insight. **Buddhism and Jainism** are spiritual traditions originated in India and focused on the concept of suffering and the path to liberation. **Buddhism**, founded by **Gautama Buddha**, emphasizes the Four Noble Truths and the Eightfold Path, while **Jainism**, founded by **Mahavira**, teaches non-violence (**Ahimsa**) and the pursuit of truth.

2. Mathematics and Astronomy

Mathematics and astronomy in the Indian knowledge system were not only advanced for their time but also paved the way for many future discoveries and developments. Ancient Indian mathematicians and astronomers made ground breaking Indian mathematics to the world is the development of the decimal numeral system, including the concept of zero as a place holder and a number in it self. The Brahmi numerals, which were in use by the 3rd century BCE, eventually evolved into the modern digits we use to day, in the same manner Indian astronomers, such as Aryabhata, Brahmagupta, and Bhaskar a made advancements in understanding of the solar system.

3. Medicine

The main ancient systems of medicine in India are **Ayurveda**, **Siddha**, and **Unani**, each with its own exclusive approach, but all deeply intertwined with Indian philosophy, cosmology, and holistic health practices. **Ayurveda** is a holistic system of medicine that emphasizes balance in the body, mind, and spirit.

4. Literature and Epics

Ancient Indian literature consists of a variety of texts that blend mythology, philosophy, and moral lessons. **Vedas** is the sacred scriptures of Hinduism, comprising the **Rigveda**, **Yajurveda**, **Samaveda**, and **Atharvaveda**, contain hymns, prayers, and philosophical teaching son the nature of existence and the Universe. **Upanishads** are Philosophical texts that explore the nature of reality, self, and the ultimate truth, providing deep in sights in to metaphysical conceptssuc has **Brahman** and **Atman** as discussed earlier. **Mahabharata** and **Ramayan** are the two epic narratives that carries works of literature and profound spiritual and ethical teachings. **Puranas** are the Ancient Indian texts that provide stories of Gods, kings, and the cosmos, teaching moral lessons and exploring the themes of creation, destruction, and rebirth.

5. Arts and Architecture

Ancient Indian knowledge in the arts and architecture reflects both spiritual and aesthetic expressions. **Music and Dance** is a rich tradition of classical music and dance, with various

styles such as **Carnatic music**, **Hindustani music**, and classical dance forms like **Bharatanatyam**, **Kathak**, and **Odissi**. These art forms are deeply connected to spiritual and philosophical teachings. Ancient Indian sculptures, mainly those found in temples, reproduce deep philosophical and spiritual meaning. The sculptures of gods and deities in places like the **Ellora Caves**, **Khajuraho**, and **Ajanta Caves** are famous for their intricate details. The design and construction of temples, palaces, and cities were ruled by principles such as **Vastu Shastra**, an ancient system of architecture aimed at matching the structure with the cosmic and natural forces. Temples like the **Kailasa Temple** in Ellora and the **Sun Temple** in Konark are prodigies of engineering and design.

6. Environmental Wisdom and Sustainability

Vastu Shastra is the system of architecture not only focused on design but also on the harmony between the built environment and the natural world. It incorporated ideas of **energy flow**, natural elements, and cosmic principles. Many ancient Indian communities maintained sacred forests or groves as places for worship, conservation, and reverence for nature. These groves helped preserve biodiversity and ensured sustainable living.

7. Ethics and Governance

Arthashastra was written by the scholar **Kautilya** (Chanakya), the **Arthashastra** is a treatise on statecraft, economics, military strategy, and law. It outlines the ideal governance system and the responsibilities of rulers. **Dharma Shastras** texts provide moral and ethical guidelines for individuals and society, placing the foundation for Hindu law and societal rules. The **Manusmriti** is one of the most well-known texts in this category, outlining duties, rights, and responsibilities for different classes in society.

Discussed above are the domains of Indian Knowledge system which ideally defines the culture and heritage of the country. Modern education often focuses on academic achievement and intellectual development, sometimes at the expense of emotional and physical health. To address this disparity, modern education systems can benefit from including mindfulness techniques, yoga, and meditation into the curriculum. These practices not only enhance focus and concentration but also promote emotional well-being, reduce stress, and encourage self-discipline, skills that are critical for success in today's fast-paced world.

Understanding the key applications of Ancient Indian Knowledge in Education:

1. Holistic Development

Ancient Indian educational systems focused not only on intellectual development but also on the physical, emotional, and spiritual growth of an individual. For example, the **Gurukul** system encouraged students to engage in physical activities, meditation, and arts along with their studies, nurturing overall well-being. **Yoga** and **meditation** were integrated into learning to improve concentration, memory, and mental health, emphasizing the importance of a balanced lifestyle. It placed a strong emphasis on dialogue and debate. In places like **Nalanda University** and **Takshashila**, students were encouraged to engage in open discussions with their teachers, peers, and researchers, allowing them to question, reproduce, and improve their understanding of

concepts. This method mirrors the **Socratic Method** of questioning and dialogue, which is now a popular teaching technique in modern education. Many contemporary curriculum are adapting to these methods in order to get the best outcome.

2. Self-Directed Learning

Ancient Indian education placed a strong emphasis on **self-study** and personal responsibility

in the learning process. Students were expected to engage deeply with the texts, whether it was the **Vedas**, **Upanishads**, or epics like the **Mahabharata** and **Ramayana**. The emphasis on self-paced learning and reflection aligns well with modern educational philosophies that promote active, student-centered learning.

3. Learning from Nature

Many ancient Indian texts encouraged learning from nature. For instance, the **Samhitas** and **Upanishads** used nature metaphors and examples to explain complex philosophical and scientific concepts. The idea that everything in nature has a lesson to impart is reflected in modern interdisciplinary methods, where subjects like biology, environmental science, and even philosophy are intertwined.

4. Ethics and Morality in Education

Ancient Indian education was grounded in the development of qualities like **Dharma** (righteousness), **Ahimsa** (non-violence), and **Satya** (truthfulness). The education system aimed not only to impart knowledge but also to cultivate good character. This emphasis on moral and ethical values continues to be applicable today, as education systems worldwide increasingly identify the importance of character development alongside academic achievement.

5. Value of Guru-Disciple Relationship

The relationship between the **Guru** (teacher) and **Shishya** (student) was central to the ancient Indian educational system. The teacher wasn't just a source of information but also a guide for the student's personal and spiritual development. In modern times, this deep connection between teachers and students is being revitalized through mentorship programs and personalized learning models. In today's classroom, where large class sizes and standardized curricula prevail, personalized attention is often missing. However, the **Guru-Shishya model** can still be applied through **mentorship programs**, where students receive guidance not only in academics but also in career and personal development. Teachers can be trained to foster a deeper connection with students, allowing for more individualized attention and guidance. Additionally, the use of **adaptive learning technologies** can help tailor educational content to the precise needs and learning speeds of individual students.

Incorporating values-based education into contemporary curricula is vital for producing well-rounded individuals who contribute positively to society. Modern education can integrate moral reasoning, ethics, and social responsibility into subjects like literature, history, and even science. By integrating case studies on social issues, sustainability, and human rights,

students can be encouraged to think critically about their role in society and make ethical decisions.

6. Inclusive Education

In some ancient Indian educational traditions, such as those followed by the **Buddhists** at Nalanda and Vikramashila, there was an emphasis on making education available to all, regardless of caste or social standing. This paper fosters Modern ideas of inclusive education, such as providing equal access to education for downgraded communities, find a philosophical precursor in ancient India. Modern education systems should continue to prioritize **accessibility**. This can be achieved by ensuring that education is available to all, regardless of socio-economic background, gender, or geography. Policies that promote **financial aid**, **scholarships**, and **digital education** can make learning more accessible. Additionally, nurturing a classroom environment that values **diversity** and encourages intercultural exchange can enhance global awareness and tolerance.

7. Traditional Texts as Educational Resources

Ancient Indian texts like the **Vedas**, **Upanishads**, and **Puranas** contained vast amounts of knowledge, ranging from philosophy to science. Students were taught to critically engage with these texts, not just memorize them. Today, there's a renewed interest in integrating ancient texts into education, such as in the study of **Sanskrit** and classical Indian philosophy, which can provide insight into logic, ethics, and cosmology.

8. Scientific Contributions and Mathematics

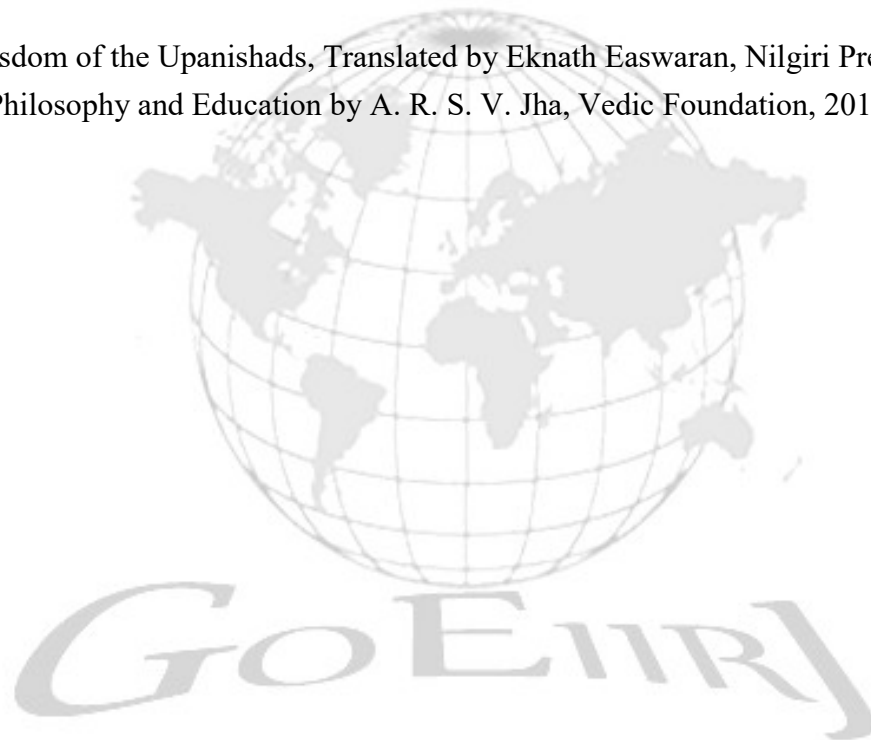
Ancient Indian scholars like **Aryabhata**, **Brahmagupta**, and **Varahamihira** made significant contributions to fields like astronomy, mathematics, and physics. Their work, including concepts like the **decimal system** and **zero**, continues to inspire modern science and technology. Integrating the study of historical scientific knowledge into modern curricula helps bridge the gap between traditional wisdom and contemporary innovation.

Thus, this research paper explains the applications of ancient Indian knowledge in education is grounded in a philosophy that stresses holistic growth, ethics, the incorporation of different fields, and personal responsibility. As the world continues to progress, revisiting these principles can offer valuable visions into creating educational systems that foster not only academic excellence but also emotional, ethical, and spiritual development. Ancient Indian knowledge systems offer a complete framework for reimagining modern education. By integrating the principles of holistic development, inquiry-based learning, interdisciplinary education, and values-based teaching, contemporary educational systems can motivate well-rounded individuals capable of critical thinking, ethical decision-making, and social responsibility. The revival and application of these age-old practices, modified to the needs of the modern world, can help create an education system that not only excels in academic achievement but also nurtures the moral and spiritual growth of students. Incorporating these ancient insights into today's educational landscape offers a pathway towards creating a more balanced, inclusive, and broadminded society, where education serves as a tool for not just intellectual development, but for the holistic well-being of all individuals.

References:

Include primary sources from ancient Indian texts (e.g., Vedas, Bhagavad Gita, Yoga Sutras).

1. Academic papers, books, and articles on Vedic mathematics, ancient Indian educational systems, and philosophy.
2. Modern studies on the impact of holistic education and alternative teaching methods.
3. Bhagavad Gita, Translated by Eknath Easwaran, Nilgiri Press, 2007.
4. Nyaya Sutra by Gautama, Translated by S.C. Vidyabhusana, Motilal Banarsidass, 1975.
5. The History of Ancient Indian Education by Surajit Sinha, Indian Educational Review, 2015.
6. The Wisdom of the Upanishads, Translated by Eknath Easwaran, Nilgiri Press, 1998.
7. Vedic Philosophy and Education by A. R. S. V. Jha, Vedic Foundation, 2013.

IMPORTANT ASPECTS OF PSYCHOLOGY IN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM

Research Guide

Dr. Lata S. More

Principal,

JSM's, Sane Guruji Vidya Prabodhini,

Comprehensive College of Education, Khiroda

Dist. Jalgaon.

Researcher

Vandana R. Patil

Kaviyitri Bahinabai Chaudhari North

Maharashtra University, Jalgaon.

Abstract

The Indian Knowledge System (IKS) is a vast repository of wisdom encompassing diverse fields such as philosophy, medicine, psychology, and spirituality. While its scientific and philosophical aspects are well-documented, the psychological dimensions of IKS remain underexplored. This article examines the importance of aspects of psychology in Indian Knowledge System, focusing on cognitive processes, mental well-being, self-awareness, and resilience. It highlights the contributions of ancient Indian texts, such as the Vedas, Upanishads, and Ayurveda, and other Indian traditions in understanding the human mind. The integration of these psychological insights into modern mental health and education can provide holistic well-being solutions.

Keywords: Indian Knowledge System, Psychology, Mental Health, Ayurveda, Yoga, Self-Realization, Cognitive Processes

Introduction :

The present study deals with two important concepts i.e. aspects of psychology and Indian Knowledge System. As far as psychology is concerned, Psychology is the scientific study of the mind and behaviour. It explores how people think, feel, and act—both individually and in groups. Psychology has several key aspects or branches that help us understand different dimensions of human thought and behaviour. Here are some major aspects:

1. **Biological (Physiological) Psychology:** Focuses on how the brain, nervous system, hormones, and genetics influence behavior. Includes neuropsychology and psychopharmacology.
2. **Cognitive Psychology :** Studies mental processes such as perception, memory, problem-solving, and language. Often overlaps with neuroscience and computer science.
3. **Developmental Psychology :** Examines growth and changes across a person's lifespan—from infancy to old age. Looks at physical, emotional, social, and cognitive development.
4. **Social Psychology :** Explores how people interact, influence each other, and are influenced by society. Topics include conformity, group behavior, prejudice, and interpersonal relationships.
5. **Clinical and Counselling Psychology :** Focuses on diagnosing and treating mental illness,

emotional disturbances, and behavioural problems. Counselling is often more focused on everyday issues and personal growth.

6. **Personality Psychology :** Studies individual differences in traits, character, and behaviour patterns. Explores theories like the Big Five, psychoanalysis, and humanistic approaches.
7. **Industrial-Organizational Psychology :** Applies psychology to the workplace to improve productivity, morale, and employee behaviour. Deals with topics like leadership, motivation, and hiring.
8. **Educational and School Psychology :** Focuses on how people learn and the best practices for teaching. Works to support students with learning or behavioural issues.
9. **Health Psychology:** Looks at how psychological factors affect health, illness, and healthcare. Encourages healthy behaviour and coping strategies.
10. **Forensic Psychology :** Applies psychology to legal and criminal justice systems. Involves profiling, assessing offenders, and working with courts.

In short psychology is the scientific study of the mind, behaviour, and the mental processes. It explores how people think, feel, and act in different situations. The core concept of psychology is to understand, explain and sometimes predict human behaviour by studying both internal processes like thoughts and emotions and external behaviour.

The Indian Knowledge System (IKS) is an ancient and evolving body of knowledge rooted in spiritual, philosophical, and empirical traditions. It includes disciplines such as Ayurveda, Yoga, Vedanta, Nyaya (logic), and Buddhist psychology, all of which contribute to a deeper understanding of human cognition and mental health. The psychological aspects of IKS are crucial in enhancing emotional well-being, self-awareness, and resilience. This paper explores these psychological dimensions and their relevance in contemporary contexts.

Cognitive Processes in IKS :

Indian philosophy has long studied cognitive processes such as perception (Pratyaksha), inference (Anumana), and introspection (Manana). The Nyaya and Samkhya schools of thought provide logical frameworks for understanding reasoning and consciousness. Additionally, the concept of Chitta (mind-stuff) in Yoga psychology explains how thought patterns influence behaviour.

Nyaya and Cognitive Processes: The Nyaya school emphasizes logical reasoning and structured thinking, akin to modern cognitive psychology.

Samkhya and Mental States: Samkhya philosophy classifies human cognition into three Gunas (Sattva, Rajas, and Tamas), which correspond to psychological traits such as clarity, activity, and inertia.

Meditation and Neuroplasticity: Research on meditation, derived from Indian traditions, shows that it enhances cognitive flexibility and neuroplasticity, improving mental functions. IKS are deeply rooted in cognitive processes such as perception, memory, and learning. Indigenous ways of knowing often rely on oral traditions, storytelling, and experiential learning rather than written records. Studies have shown that oral traditions enhance memory retention and cognitive

flexibility. Furthermore, holistic and interconnected thinking patterns in IKS contribute to problem-solving and decision-making, which are critical for environmental conservation and community survival.

Emotional and Mental Well-Being in I al Well-Being in IKS :

The Indian Knowledge System provides various methods for emotional regulation and mental health management. Ayurveda, Yoga, and spiritual teachings offer holistic approaches to mental well-being.

Ayurveda and Mental Health: Ayurveda classifies mental disorders under Manas Roga and suggests lifestyle interventions, herbal treatments, and meditation for psychological balance. The concept of Satvavajaya Chikitsa (mental therapy) is similar to modern psychotherapy.

Yoga and Emotional Regulation: Patanjali's Yoga Sutras describe practices like Dharana (concentration) and Dhyana (meditation) that help in emotional stability and stress management. Modern studies confirm that yoga reduces anxiety, depression, and stress.

Bhakti and Emotional Resilience: The Bhakti tradition emphasizes devotion and surrender, which provide psychological relief from stress and existential concerns, fostering emotional resilience. IKS contribute significantly to emotional and mental well-being through spiritual beliefs, communal support, and healing practices. Many Indigenous communities incorporate nature-based and spiritual healing methods, which align with modern psychological concepts of mindfulness and holistic well-being. Traditional healing methods, such as rituals, ceremonies, and herbal medicine, help individuals cope with trauma, grief, and stress.

Moreover, cultural identity and a sense of belonging derived from IKS can protect against psychological distress. Research suggests that Indigenous individuals who maintain strong cultural ties have lower rates of depression, anxiety, and substance abuse compared to those who experience cultural disconnection.

Self-Realization and Identity in IKS

A core principle of Indian psychology is the pursuit of self-realization (Atma Jnana). Unlike Western psychology, which often focuses on the ego and individual self, IKS promotes self-awareness and transcendence.

Advaita Vedanta and Self-Identity: Advaita Vedanta teaches that the self (Atman) is not separate from the universal consciousness (Brahman). This perspective reduces existential anxiety and fosters inner peace.

Buddhist Psychology and Mindfulness: Indian Buddhism introduced mindfulness (Vipassana) as a technique for self-awareness and emotional regulation, which is widely used in contemporary psychotherapy.

Karma and Psychological Responsibility: The doctrine of Karma reinforces personal accountability for actions, shaping behavior and moral decision-making. IKS play a crucial role in shaping personal and collective identity. Indigenous knowledge systems provide a framework for understanding one's place in the world, fostering a sense of belonging and self-worth. The

transmission of knowledge through elders and traditional leaders reinforces cultural identity and continuity.

However, the erosion of IKS due to colonization, globalization, and modernization has led to identity crises among Indigenous populations. The loss of language, traditions, and knowledge negatively impacts self-esteem and cultural pride, contributing to psychological distress. Efforts to revitalize IKS, such as language preservation programs and cultural education, are crucial for restoring Indigenous identity and mental well-being.

Psychological Resilience and Coping Mechanisms in IKS

IKS provides effective coping mechanisms for stress, trauma, and life challenges. Traditional Indian practices emphasize inner strength, adaptability, and mindfulness.

Kshama (Forgiveness) and Emotional Healing: Indian spiritual traditions emphasize forgiveness as a tool for emotional freedom and healing.

Shraddha (Faith) and Psychological Strength: Faith in a higher power, as seen in Hindu, Jain, and Buddhist traditions, provides psychological resilience during adversity.

Satsang (Community Support): Indian traditions encourage group discussions (Satsang) for mental clarity, emotional support, and intellectual growth. Resilience refers to the ability to adapt and thrive despite adversity. Indigenous communities have historically faced significant challenges, including colonization, land dispossession, and discrimination. IKS provide coping mechanisms that enhance resilience, such as community solidarity, storytelling, and spiritual beliefs.

Traditional knowledge also fosters a strong connection to nature, which has been linked to psychological well-being. Practices like land-based education, traditional ecological knowledge, and Indigenous healing methods contribute to emotional resilience by reinforcing a sense of purpose and connection.

The Relevance of IKS in Modern Psychology :

Integrating IKS principles into modern psychology can enhance mental health interventions, education, and holistic well-being. Some key areas include:

Incorporating Yoga and Ayurveda into mental health care

Using Indian meditation techniques for cognitive and emotional regulation

Developing culturally relevant therapy based on IKS principles

Promoting Indian philosophical perspectives in global psychological discourse
Recognizing the psychological aspects of IKS can lead to more effective policies, education systems, and mental health interventions.

Conclusion :

The psychological aspects of the Indian Knowledge System offer valuable insights into mental health, cognitive development, and emotional well-being. By integrating these ancient practices with modern psychology, we can develop holistic mental health solutions. Further research and interdisciplinary collaboration are essential for utilizing IKS in contemporary

psychological frameworks. Indian psychology is a holistic system that integrates mental health, self-awareness, ethical living, and consciousness studies. It continues to influence modern psychological research, well-being practices, and therapeutic interventions worldwide. The psychological aspects of IKS are fundamental to personal and communal well-being. Cognitive processes, emotional health, identity, and resilience are deeply intertwined with Indigenous knowledge. Recognizing and integrating these psychological dimensions can enhance cultural preservation, mental health interventions, and overall well-being. Future research should continue to explore the intersection of psychology and IKS to support Indigenous communities in a holistic and meaningful way.

Thus, the study shows Psychology in the Indian Knowledge System (IKS) is deeply rooted in ancient Indian philosophy, medicine, and spiritual traditions. The key aspects of Indian psychology focus on mind, consciousness, emotions, cognition, behaviour, and well-being.

References :

1. “Psychology” by David G. Myers
2. “Introduction to Psychology” by James W. Kalat
3. “Cognitive Psychology: A Student’s Handbook” by Michael W. Eysenck and Mark T. Keane
4. “About Behaviorism” by B.F. Skinner
5. “Theories of Development: Concepts and Applications” by William Crain
6. “Social Psychology” by Elliot Aronson, Timothy D. Wilson, and Robin M. Akert
7. “Abnormal Psychology” by Ronald J. Comer
8. “Introduction to Indian Knowledge System: Concepts and Applications” By B. Mahadevan
9. “Science in India: A Historical Perspective” By B.V. Subbarayappa
10. “The Indian Mind: Essentials of Indian Philosophy and Culture” By Charles A. Moore
11. “Indian Contribution to Science and Technology” By Bal Ram Singh & others (Bhavan’s Book University)
12. “The Wonder That Was India” By A.L. Basham
13. “History of Science, Philosophy and Culture in Indian Civilization” Series Edited by D.P. Chattopadhyaya (Project of ICPR & PHISPC)
14. “The Roots of Ayurveda: Selections from Sanskrit Medical Writings” Translated by Dominik Wujastyk
15. “Vedic Mathematics” By Bharati Krishna Tirthaji
<https://iksindia.org>
<http://ignca.gov.in>
<http://sanskritdocuments.org>
<https://www.dli.ernet.in>

A STUDY ON THE TECHNIQUES OF THE ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM TO ENHANCE THE INTELLIGENCE OF PRIMARY-LEVEL STUDENTS

Vaishali Vinayak Ingale

*Asst. Teacher-L.M Patil Vidyalay,Rajore,
Tal-Yawal, Dist-Jalgaon.*

Dr. Sunita A. Nemade

K.C.E.College of Education, Jalgaon

Abstract

The Ancient Indian Knowledge System (AIKS) encompasses a vast repository of intellectual traditions that have contributed significantly to education, memory enhancement, problem-solving abilities, and cognitive development. For primary-level students, intelligence is not merely the ability to memorize but involves critical thinking, creativity, emotional intelligence, and holistic growth. This research explores AIKS techniques such as Vedic mathematics, Yogic practices, storytelling traditions, Gurukul-based experiential learning, and mnemonic methodologies to enhance intelligence in young learners.

Employing qualitative analysis, this study investigates historical texts, modern adaptations, and case studies of schools implementing AIKS methodologies. Findings indicate that AIKS techniques improve students' analytical skills, concentration, retention capacity, and ethical reasoning while nurturing values-based education. This paper concludes with actionable recommendations for integrating AIKS techniques into contemporary primary education to develop well-rounded, intellectually capable individuals ready for modern challenges.

Keywords: Ancient Indian Knowledge System, Cognitive Development, Primary Education, Vedic Mathematics, Yoga, Storytelling, Gurukul Learning, Memory Enhancement, Experiential Learning, Holistic Intelligence, Value Education

1. Introduction

Modern education often prioritizes rote learning over cognitive development, leading to a decline in creativity, problem-solving abilities, and practical intelligence among young learners. Ancient Indian educational traditions, however, embraced a holistic approach, combining intellectual, emotional, and ethical learning. The purpose of this study is to examine how AIKS techniques can be effectively utilized to enhance intelligence among primary-level students. AIKS encompasses a variety of learning methodologies, including Vedic mathematics, Yoga, philosophical storytelling, interactive learning, and value-based education, all of which foster deeper comprehension and cognitive expansion.

This study seeks to answer the following questions:

1. How do AIKS techniques improve cognitive development in primary students?
 2. What are the measurable impacts of AIKS-based learning on intelligence, retention, and analytical skills?
 3. How can AIKS methodologies be seamlessly integrated into modern education systems?
-

2. Literature Review

Scholars and educationists have long acknowledged the role of traditional knowledge systems in enhancing cognitive abilities.

- ❖ **Frawley (1994)** states that Vedic mathematics accelerates mental calculation skills and enhances logical reasoning.
- ❖ **Sharma (2018)** demonstrates the benefits of Yoga in fostering concentration, discipline, and emotional regulation among children.
- ❖ **Kumar (2020)** explores how storytelling traditions such as Panchatantra and Jataka tales enhance verbal intelligence and ethical thinking.
- ❖ **Subramanian (2015)** highlights the effectiveness of Gurukul-inspired personalized learning in strengthening comprehension and memory retention.

These findings affirm that AIKS methodologies provide a structured, adaptable, and effective approach to developing intelligence in young learners.

3. Research Methodology

This study employs a qualitative research approach, including:

1. **Historical Analysis** – Reviewing classical Indian educational texts to understand traditional learning frameworks.
2. **Expert Consultations** – Engaging with educators, psychologists, and practitioners of AIKS-based education.
3. **Case Studies** – Analysing schools that have successfully implemented AIKS methodologies in primary education.
4. **Comparative Analysis** – Evaluating the cognitive performance of students exposed to AIKS versus conventional learning models.

4. AIKS Techniques for Intelligence Enhancement

4.1 Vedic Mathematics for Logical and Analytical Skills

Vedic mathematics simplifies arithmetic operations using mental calculation techniques. This fosters:

- ✓ Improved numerical fluency
- ✓ Faster problem-solving abilities
- ✓ Enhanced logical reasoning and mathematical intuition

Example: The Nikhilam Sutra helps children solve multiplication problems mentally, reducing dependency on conventional calculations.

4.2 Yogic Practices for Cognitive and Emotional Growth

Yoga, particularly Pranayama (breathing techniques) and Dhyana (meditation), has been linked to improved brain function, memory, and emotional resilience. Regular practice results in:

- ✓ Increased concentration and mental clarity
- ✓ Reduced hyperactivity and impulsiveness
- ✓ Strengthened neural pathways for better learning retention

4.3.1 Storytelling and Indian Epics for Imaginative and Moral Development

Storytelling traditions such as the Panchatantra, Hitopadesha, and Jataka Tales serve as cognitive stimulants that develop:

- ✓ Creativity and problem-solving skills
- ✓ Ethical decision-making and social intelligence
- ✓ Cultural awareness and linguistic proficiency

4.4 Gurukul-Based Learning and Experiential Education

The Gurukul system emphasized:

- **Personalized Learning** – Each student received mentorship tailored to their intellectual needs.
- **Skill-Based Education** – Practical learning through observation and hands-on experience.
- **Integrated Knowledge** – Mathematics, philosophy, science, and arts were taught in a unified manner, promoting interdisciplinary thinking.

Modern schools can incorporate Gurukul-inspired methodologies through project-based learning, individualized mentorship, and outdoor experiential activities.

4.5 Memory Enhancement Through Mnemonics and Oral Learning Traditions

AIKS relied on unique mnemonic systems to boost retention, such as:

- **Chanting Sanskrit Shlokas**: Develops auditory learning and memory recall.
- **Visual Memory Techniques**: Ancient Indian educators used pictorial learning to enhance conceptual retention.
- **Mind Mapping**: Creating conceptual diagrams to interlink subjects and ideas, facilitating deeper understanding.

5. Case Studies: AIKS in Action

Several modern institutions have adopted AIKS techniques with positive results:

- **Case Study 1**: A primary school in Mumbai integrated Vedic mathematics into its curriculum, leading to a 35% increase in students' problem-solving speed.
- **Case Study 2**: A New Delhi-based institution incorporated yoga and meditation, resulting in improved behaviour and higher concentration levels.
- **Case Study 3**: A rural school in Karnataka used storytelling techniques to teach moral values, significantly enhancing students' social and verbal intelligence.

6. Policy Recommendations for AIKS Integration

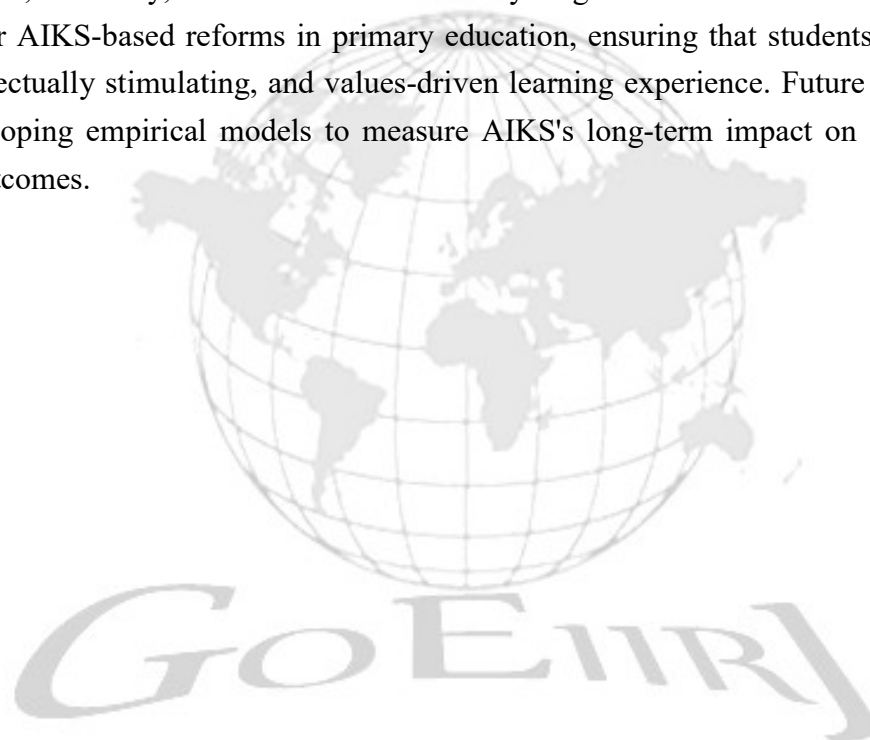
To systematically integrate AIKS methodologies into primary education, the following recommendations are proposed:

1. **Curriculum Adaptation** – AIKS techniques should be embedded within existing subjects such as Mathematics, Language, and Life Skills.
2. **Teacher Training Programs** – Educators should be trained in AIKS methodologies to facilitate effective classroom implementation.
3. **Use of Technology** – AI-based applications and gamified learning tools can modernize AIKS techniques.

4. **Establishing AIKS Learning Centres** – Schools can set up dedicated hubs for experiential learning based on AIKS principles.
5. **Collaboration with Policy Makers** – Government and academic institutions should work together to develop research-backed AIKS education policies.

7. **Conclusion**

The Ancient Indian Knowledge System offers a wealth of pedagogical techniques that significantly enhance the intelligence of primary-level students. By integrating Vedic mathematics, Yoga, storytelling, personalized learning, and memory-enhancing techniques, educators can foster cognitive growth, creativity, and ethical awareness in young learners. This research highlights the urgent need for AIKS-based reforms in primary education, ensuring that students receive a well-rounded, intellectually stimulating, and values-driven learning experience. Future research should focus on developing empirical models to measure AIKS's long-term impact on intelligence and educational outcomes.

INTERCONNECTIONS OF SHASTRA, VIDYA, KALA, AND TANTRA: A HOLISTIC EXPLORATION OF INDIAN KNOWLEDGE SYSTEMS

Ravikant Babanrao Jaybhaye

Primary Teacher

ZPPS Daregaon Cluster Pirpimpalgaon Tal. Dist. Jalna

Abstract

Indian Knowledge Systems (IKS) encompass a vast repository of wisdom that integrates various disciplines, including Shastra (classical sciences and treatises), Vidya (knowledge and education), Kala (arts and aesthetics), and Tantra (esoteric and spiritual sciences). These domains, though distinct in their approaches, share deep interconnections that contribute to a holistic understanding of reality, human consciousness, and societal organization. Shastra, comprising ancient treatises on subjects such as Dhanurveda (martial sciences), Jyotish Shastra (astronomy), Rasashastra (alchemy), and Arthashastra (governance and economics), provides the theoretical and practical foundations for knowledge preservation and transmission.

It systematizes learning through codified texts, ensuring that traditional wisdom is methodically structured and passed down through generations. Vidya, representing the educational traditions and epistemological frameworks of India, includes oral and written knowledge systems preserved in Gurukula traditions, temple libraries, and manuscript culture. It also explores philosophical inquiries from Nyaya (logic) and Vedanta (metaphysics) to Ayurveda (medicine) and Ganita (mathematics). The interplay between Vidya and Shastra ensures that knowledge remains dynamic, evolving through analytical discourse and empirical observations. Kala, or the arts, manifests as music, dance, drama, painting, and sculpture, deeply embedded in Indian cultural expressions. Rooted in texts such as the Natyashastra and Sangita Ratnakara, these art forms follow scientific and mathematical principles, reflecting the cosmic rhythms of nature. The integration of geometry in temple architecture, rhythmic cycles in classical music, and storytelling in theatrical traditions illustrates the seamless blend of aesthetics and knowledge. Tantra, often misunderstood as purely mystical, encompasses a structured spiritual science involving mantras (sacred sounds), yantras (geometrical diagrams), and sadhana (disciplined practice). Its principles influence various domains, from medicine and yoga to temple rituals and philosophy, emphasizing the connection between the microcosm (individual) and the macrocosm (universe).

This paper explores the profound interconnections among these four pillars of IKS, highlighting how they collectively shape Indian civilization's intellectual and cultural fabric. Understanding their synergy provides deeper insights into holistic learning models, artistic expression, and spiritual evolution, making them relevant even in contemporary times.

Key Words: Indian Knowledge Systems (IKS), Shastra, Vidya, Kala, Tantra, Dhanurveda, Jyotish Shastra, Natyashastra, Sangita Ratnakara, Ayurveda, Gurukula, Temple Architecture, Mantra, Yantra, Tantra Sadhana, Epistemology, Classical Arts, Esoteric Sciences, Holistic Learning, Spiritual Evolution.

Introduction:

Indian Knowledge Systems (IKS) represent a vast and intricate intellectual tradition that integrates diverse disciplines, including Shastra (classical sciences and treatises), Vidya (knowledge and education), Kala (arts and aesthetics), and Tantra (esoteric and spiritual sciences). These four domains, though distinct in their methodologies and applications, share deep interconnections that contribute to a holistic understanding of human existence, the cosmos, and the pursuit of wisdom. Shastra refers to the classical texts and structured knowledge systems that codify various disciplines, including Dhanurveda (martial sciences), Jyotish Shastra (astronomy), Rasashastra (alchemy), and Arthashastra (governance and economics). These treatises serve as authoritative sources of wisdom, laying the foundation for scientific inquiry, ethical governance, and practical applications in different fields. The structured nature of Shastra ensures the preservation and transmission of knowledge across generations. Vidya, or knowledge, encompasses both theoretical and applied learning in Indian traditions. It includes disciplines such as Ganita (mathematics), Ayurveda (medicine), Vedanta (philosophy), and Nyaya (logic). Vidya is disseminated through formal educational institutions like Gurukulas, temple libraries, and manuscript traditions, ensuring a continuous dialogue between scholars and practitioners. This system fosters analytical thinking, empirical exploration, and philosophical inquiry, thereby enriching the intellectual heritage of India. Kala, the realm of arts and aesthetics, is deeply rooted in Indian philosophical and mathematical principles. Classical art forms, such as Bharatanatyam, Kathak, Hindustani and Carnatic music, temple sculpture, and mural painting, are guided by texts like the Natyashastra and Sangita Ratnakara.

These artistic expressions are not merely for entertainment but are integral to spiritual and cultural life, reflecting the cosmic rhythms and divine essence of the universe. Tantra, often misinterpreted as a mystical tradition, is a profound system of esoteric sciences that integrates mantras (sacred sounds), yantras (geometrical symbols), and sadhana (spiritual practices). It encompasses spiritual disciplines such as Kundalini yoga, Sri Vidya worship, and Shaiva and Shakta traditions, emphasizing the unity between the microcosm (individual self) and the macrocosm (universe). Tantra provides a transformative approach to consciousness and reality, influencing fields like medicine, psychology, and ritual sciences. The interplay among these four knowledge streams creates a holistic, interdisciplinary framework that has shaped India's cultural, intellectual, and spiritual landscape for millennia. This paper aims to explore the interconnectedness of Shastra, Vidya, Kala, and Tantra, highlighting their relevance in both historical and contemporary contexts.

Objectives:

1. **To explore the interconnections between Shastra, Vidya, Kala, and Tantra** within the broader framework of Indian Knowledge Systems (IKS).
2. **To analyse the role of Shastra (classical sciences and treatises)** in structuring knowledge across various disciplines, including governance, astronomy, medicine, and martial sciences.
3. **To examine the significance of Vidya (education and epistemology)** in preserving and transmitting knowledge through traditional institutions like Gurukulas, temple libraries, and manuscript traditions.
4. **To investigate the influence of Kala (arts and aesthetics)** in expressing philosophical, mathematical, and spiritual ideas through music, dance, theatre, painting, and architecture.
5. **To study the philosophical and practical dimensions of Tantra (esoteric and spiritual sciences)** and its impact on disciplines such as meditation, yoga, mantra science, and ritual practices.
6. **To highlight the contemporary relevance of integrating these knowledge traditions** in modern education, interdisciplinary research, and holistic learning models.

The Foundations of Shastra: Systematized Knowledge in Ancient India

Shastra refers to the codified knowledge systems that govern various disciplines, including science, philosophy, medicine, and governance. Ancient Indian texts like the Arthashastra (economics and politics), Dhanurveda (martial sciences), Jyotish Shastra (astronomy), and Rasashastra (alchemy and medicine) showcase the structured and empirical approach to knowledge. These texts provided theoretical frameworks as well as practical applications, influencing fields such as statecraft, mathematics, and architecture. By studying Shastra, we gain insights into how systematic knowledge creation shaped Indian civilization's intellectual and scientific advancements.

Vidya: The Tradition of Learning and Knowledge Transmission

Vidya, or education, played a crucial role in the preservation and evolution of Indian knowledge. The Gurukula system, where students learned under the guidance of a guru, fostered deep intellectual inquiry. Disciplines such as Ganita (mathematics), Ayurveda (medicine), Vedanta (metaphysics), and Nyaya (logic) were taught through a blend of oral transmission, experiential learning, and rigorous debate. Temple libraries and manuscript traditions, such as those at Nalanda and Takshashila, preserved vast repositories of knowledge. Understanding Vidya allows us to appreciate the interdisciplinary and lifelong learning approach embedded in Indian education.

Kala: The Science Behind Indian Arts and Aesthetics

Indian classical arts—music, dance, theatre, painting, and architecture—are deeply rooted in scientific and philosophical principles. The Natyashastra, written by Bharata, provides a comprehensive treatise on dramaturgy, covering topics such as rasa (aesthetic emotions), tala (rhythmic cycles), and mudras (symbolic hand gestures). Similarly, the Sangita Ratnakara elaborates on the mathematical precision in music, defining ragas and talas that influence Indian

classical music to this day. Temple architecture, including mandalas and Vastu Shastra, incorporates sacred geometry and astronomical alignments, showing the integration of art, science, and spirituality. This topic explores how Kala is not merely artistic expression but a sophisticated knowledge system interwoven with mathematics, physics, and metaphysics.

Tantra: Esoteric Knowledge and Spiritual Sciences

Tantra is often misinterpreted as a mystical or secretive tradition, but it is fundamentally a structured system of esoteric knowledge that integrates mantras (sacred sounds), yantras (geometrical diagrams), and sadhana (spiritual practices). Tantric traditions such as Kundalini Yoga, Sri Vidya Tantra, and Shaiva and Shakta traditions aim to awaken higher consciousness and achieve spiritual transformation. Tantra's influence extends beyond spirituality to medicine, psychology, and ritual sciences, offering insights into the mind-body connection and energy systems. This section explores how Tantra complements the scientific and artistic traditions of India, forming a holistic framework of knowledge.

The Interplay of Shastra, Vidya, Kala, and Tantra: A Holistic Knowledge Framework

The Indian Knowledge System is not compartmentalized; rather, it is deeply interconnected. Shastra provides theoretical foundations, Vidya ensures transmission of knowledge, Kala expresses intellectual and spiritual ideas through art, and Tantra bridges the material and spiritual realms. For instance, Ayurveda (a Shastra) is studied through traditional learning methods (Vidya), integrates aesthetic principles in healing therapies (Kala), and incorporates mantras and energy healing (Tantra). Similarly, temple architecture blends Vastu Shastra (science of construction), aesthetic elements (Kala), and spiritual geometry (Tantra). Understanding these interconnections highlights the interdisciplinary nature of IKS and its relevance to modern education, health, and innovation.

Contemporary Relevance of Indian Knowledge Systems in Education and Research

The Indian Knowledge System is not just a historical study; it has significant applications in contemporary fields. The Gurukul education model, which emphasized experiential and interdisciplinary learning, is being revisited in modern pedagogical frameworks. Ayurvedic and Yogic sciences are gaining global recognition for their contributions to healthcare and wellness. Similarly, Indian aesthetics influence modern architecture, performing arts, and even artificial intelligence research. Tantra's understanding of energy flow and consciousness aligns with emerging studies in neuroscience and psychology. This topic explores how integrating IKS into modern academia, interdisciplinary research, and sustainable development can offer alternative solutions to contemporary challenges.

Conclusion:

The interconnectedness of Shastra, Vidya, Kala, and Tantra within Indian Knowledge Systems (IKS) reflects a holistic approach to knowledge, where science, education, arts, and spirituality are seamlessly integrated. Shastra provides structured frameworks for disciplines such as governance, astronomy, and medicine, while Vidya ensures their preservation and transmission through traditional learning systems. Kala expresses intellectual and spiritual ideas through music,

dance, theatre, and architecture, and Tantra explores esoteric sciences that bridge material and spiritual dimensions. These four domains are not isolated; rather, they complement each other in shaping India's intellectual, cultural, and spiritual heritage. The principles of Ayurveda, Vastu Shastra, classical music, and mantra sciences illustrate the deep-rooted synergy among these disciplines. Recognizing their relevance in contemporary education, interdisciplinary research, and holistic well-being highlights the enduring value of IKS in modern society. By integrating these ancient wisdom traditions with present-day innovations, we can create more sustainable, inclusive, and knowledge-driven solutions for global challenges. The study of Shastra, Vidya, Kala, and Tantra is not just about preserving history—it is about unlocking timeless wisdom for the future.

References:

1. **Kane, P. V. (1941).** *History of Dharmaśāstra (Ancient and Medieval Religious and Civil Law in India)*. Bhandarkar Oriental Research Institute.
2. **Saraswati, S. (1981).** *Tantra: The Supreme Understanding*. Bihar School of Yoga.
3. **Kapoor, S. (2002).** *Encyclopedia of Indian Heritage, Art, and Culture*. Cosmo Publications.
4. **Mitra, R. (1875).** *The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal*. Asiatic Society of Bengal.
5. **Rao, S. K. (2020).** *Indian Knowledge Systems: Concepts and Applications*. DK Printworld.

APPLICATION OF ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE IN EDUCATION**Khandor Krutika***Tolani F. G. Polytechnic Adipur*

Abstract

Education in ancient India was not merely about acquiring knowledge but about holistic development, including moral, spiritual, and intellectual growth. Rooted in texts such as the Vedas, Upanishads, and Buddhist and Jain philosophies, the traditional education system emphasized self-discipline, experiential learning, and values-based instruction. The Gurukul system, as well as institutions like Takshashila, Nalanda, and Vikramshila, became global centers of knowledge, attracting students from around the world. This research paper explores the contributions of ancient Indian scholars such as Panini, Aryabhata, Sushruta, and Chanakya and examines how their work can be integrated into modern education. By incorporating ancient Indian pedagogical methods, interdisciplinary approaches, and ethical principles, the modern education system can become more holistic and sustainable. This paper also highlights the challenges in implementing these ideas and proposes solutions to adapt them to contemporary educational needs.

1. Introduction

Education in ancient India was deeply intertwined with the philosophical and spiritual traditions of the time. Unlike the current examination-driven system, ancient Indian education prioritized wisdom, critical thinking, self-discipline, and real-world application of knowledge. Centers like Takshashila, Nalanda, and Vikramshila played a crucial role in spreading this knowledge across the world. Ancient Indian texts on subjects such as mathematics, medicine, governance, and linguistics laid the foundation for many modern scientific and social disciplines.

This paper aims to explore:

1. The educational philosophy of ancient India.
2. The contributions of Indian scholars
3. The relevance of traditional teaching methods today.
4. The integration of ancient wisdom with modern educational practices.

Understanding these aspects will help in designing an education system that nurtures not just intellect but also ethics, creativity, and emotional intelligence.

2. The Gurukul System: A Holistic Educational Model

The Gurukul system was the primary form of education in ancient India. It was based on the idea of Guru-Shishya Parampara, where students lived with their teachers and learned through practical experience.

2.1 Key Features of the Gurukul System

1. Personalized Education – Learning was tailored to each student's abilities and interests.
2. Experiential Learning – Emphasis was placed on direct experience, practical knowledge,

and dialogue-based learning rather than rote memorization.

3. Multidisciplinary Approach – A student's education covered a wide range of subjects, including language, philosophy, astronomy, mathematics, Ayurveda, and warfare.
4. Ethical and Spiritual Growth – Morality, discipline, and respect for nature were key aspects of learning.
5. Self-Sufficiency – Students engaged in daily chores to develop responsibility and humility.

2.2 Lessons for Modern Education

The Gurukul model aligns with modern concepts like experiential learning, problem-solving approaches, and holistic education. Schools today can adopt:

Mentorship-based learning, where students are guided by experienced teachers.

Project-based learning, inspired by hands-on education in Gurukuls.

Interdisciplinary learning, integrating subjects like philosophy and ethics into mainstream education.

3. Contributions of Ancient Indian Scholars

Ancient India produced several great scholars whose contributions continue to impact education and research.

3.1 Panini (Linguistics and Grammar)

Panini's Ashtadhyayi (circa 500 BCE) remains a foundational text in linguistics. His structured approach to Sanskrit grammar influenced modern computational linguistics and artificial intelligence. Applications in modern education:

Rule-based learning methodologies can be adapted for language studies.

Computational models in artificial intelligence and natural language processing.

3.2 Aryabhata (Mathematics and Astronomy)

Aryabhata (476 CE) contributed significantly to mathematics and astronomy, introducing concepts of zero, algebra, and trigonometry. Applications in modern education:

Problem-solving approaches in mathematics.

Integrating astronomy into STEM (Science, Technology, Engineering, Mathematics) curricula.

3.3 Sushruta (Medicine and Surgery)

Sushruta, known as the "Father of Surgery," wrote the Sushruta Samhita, detailing surgical techniques, anatomy, and medicinal herbs. Applications in modern education:

Using ancient Ayurvedic principles in modern medical research.

Including practical hands-on learning in medical education.

3.4 Chanakya (Economics and Political Science)

Chanakya's Arthashastra is a treatise on governance, economics, and statecraft. His principles on diplomacy, taxation, and administration remain relevant. Applications in modern education:

Teaching strategic leadership in business and management schools.

Integrating ethics and governance into economics curricula.

4. Ethics and Value-Based Education

Ancient Indian education emphasized ethical living and moral values drawn from the Bhagavad Gita, Upanishads, and Buddhist-Jain teachings.

4.1 Core Values in Education

Dharma (Righteousness) – Teaching students responsibility towards society.

Ahimsa (Non-Violence) – Promoting peace, empathy, and respect.

Self-Realization – Encouraging students to understand their inner potential.

4.2 Modern Applications

Value-based education programs incorporating mindfulness and emotional intelligence.
Teaching ethics in professional courses (e.g., business ethics, medical ethics).

5. Integration of Ancient Knowledge in Modern Education

5.1 Personalized and Experiential Learning

Ancient education focused on individualized learning, which aligns with modern adaptive learning technologies.

E-learning platforms can provide customized content for students.

Experiential learning through case studies and real-world problem-solving.

5.2 Yoga and Mindfulness in Education

Yoga and meditation, deeply rooted in ancient Indian education, help improve concentration, emotional resilience, and stress management. Modern schools can integrate:

Daily mindfulness sessions to improve focus.

Yoga-based physical education for holistic well-being.

5.3 Sustainability and Ancient Ecological Wisdom

Ancient Indian texts, such as Vrikshayurveda and Atharvaveda, emphasized ecological balance and sustainable living. Modern applications:

Teaching environmental ethics from an ancient Indian perspective.

Incorporating sustainable agriculture and natural resource management into education.

6. Challenges and Future Directions

Despite its relevance, integrating ancient Indian education into modern systems faces challenges:

6.1 Standardization vs. Personalization

Modern education focuses on standardized curricula, while ancient systems prioritized personalized learning. A balance must be found.

6.2 Modern Scientific Validation

Ancient knowledge must be scientifically validated and adapted for contemporary education. Solution: Research collaborations between traditional scholars and modern scientists.

6.3 Policy Implementation

Government initiatives like NEP 2020 (National Education Policy) promote holistic learning. However, full-scale implementation requires:

Training teachers in ancient and modern methodologies.

Incorporating Sanskrit and indigenous knowledge systems in curricula.

7. Conclusion

Ancient Indian education provides a holistic, interdisciplinary, and ethical approach to learning. Reviving elements such as personalized education, experiential learning, and value-based instruction can make modern education more effective and meaningful. While challenges remain, integrating ancient wisdom with contemporary pedagogy will create a system that nurtures intellect, ethics, and well-being.

The future of education lies in blending the past with the present, ensuring that students not only gain knowledge but also develop wisdom, critical thinking, and a deep sense of responsibility towards humanity.

A STUDY ON THE IMPORTANCE OF THE ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM FOR HIGH SCHOOL STUDENTS IN THE MODERN ERA

Dr. Narendra Dinkar Mahale

*Asst. Teacher- Sarswati Vidya Mandir and junior college,
Yawal, Dist-Jalgaon.*

Abstract

The ancient Indian knowledge system, spanning disciplines such as philosophy, mathematics, medicine, astronomy, ethics, cultural values, and traditional professions, has significantly contributed to intellectual, moral, vocational, and self-development. In the context of modern education, integrating this knowledge into high school curricula can enhance students' cognitive abilities, problem-solving skills, ethical values, self-discipline, life skills, vocational proficiency, and holistic well-being.

This paper explores the relevance of ancient Indian knowledge in high school education, with a focus on Ayurveda, Yoga, Vedic mathematics, ethical teachings, environmental sustainability, self-development, Indian cultural values related to value education, and traditional profession-based skilful learning. By employing a qualitative research approach that includes historical analysis, expert opinions, and case studies, this study highlights the benefits of incorporating ancient wisdom into modern pedagogy. The findings suggest that exposing high school students to traditional knowledge systems fosters intellectual growth, moral development, life skills, vocational expertise, and cultural awareness while addressing contemporary challenges. The paper concludes with recommendations for integrating ancient Indian knowledge into school curricula to create a balanced and enlightened learning environment.

Keywords: Ancient Indian Knowledge System, High School Education, Vedic Mathematics, Ayurveda, Yoga, Ethics, Life Skills, Indian Culture, Traditional Professions, Modern Curriculum, Sustainable Learning, Value Education, Self-Development, Pedagogy, Policy Recommendations

1. Introduction

Education is not just about acquiring information but about shaping well-rounded individuals equipped with wisdom, moral values, vocational skills, and personal growth. Ancient Indian knowledge, as documented in texts such as the Vedas, Upanishads, and Arthashastra, provides a holistic approach to learning that can complement modern education. While contemporary high school curricula focus on science, technology, and standardized subjects, integrating traditional knowledge can offer students additional cognitive, ethical, practical, and self-developmental skills. This study explores the impact of ancient Indian knowledge on high school students, analysing how its integration can enhance their academic, personal, and professional growth.

2. Literature Review

Numerous scholars have examined the impact of ancient Indian knowledge on education. Frawley (1994) argues that Vedic sciences offer valuable insights into learning methodologies and mental development. Subbarayappa (2001) highlights India's contributions to mathematical and astronomical advancements, emphasizing their relevance today. Sharma (2017) explores the role of Ayurveda and Yoga in promoting physical and mental health among students. Additionally, recent studies indicate that incorporating traditional knowledge into modern curricula enhances students' analytical thinking, emotional intelligence, life skills, self-development, vocational training, and sustainability awareness.

3. Research Methodology

This study employs a qualitative research approach, focusing on historical analysis, expert interviews, and case studies. The methodology includes:

- **Textual Analysis** – Reviewing ancient Indian scriptures for educational insights.
- **Comparative Analysis** – Evaluating similarities between ancient and modern educational practices.
- **Expert Consultations** – Gathering insights from educators, historians, and practitioners of traditional knowledge.
- **Case Studies** – Analyzing real-world applications of Vedic mathematics, Yoga, Ayurveda, ethical teachings, life skills, self-development, and traditional profession-based skill learning in high school education.

4. Ancient Indian Knowledge System and Its Educational Relevance

4.1 Ayurveda in Health and Self-Care Education - Ayurveda, India's ancient system of medicine, emphasizes preventive healthcare and self-care practices. Teaching Ayurveda in high schools can enhance students' understanding of nutrition, personal well-being, and holistic healing, promoting self-development and health consciousness.

4.2 Yoga for Physical, Mental, and Self-Development-Yoga, as outlined in the Yoga Sutras of Patanjali, has proven benefits for physical health, emotional stability, and self-discipline. Many schools worldwide integrate Yoga into physical education programs to help students develop self-awareness, resilience, and mindfulness, contributing to their self-development and inner strength.

4.3 Vedic Mathematics for Cognitive and Logical Growth-Vedic mathematics simplifies complex calculations, enabling students to develop strong problem-solving skills and mental agility. Integrating Vedic mathematics into high school curricula can enhance students' efficiency in mathematics, boost confidence, and encourage a proactive approach to learning.

4.4 Traditional Profession-Based Skilful Learning for Career Growth- India has a rich tradition of skill-based professions, including weaving, pottery, metallurgy, carpentry, and Ayurvedic medicine. The **Gurukul system** emphasized hands-on training in such professions, allowing students to develop technical and entrepreneurial skills. Schools can introduce vocational training based on traditional arts, crafts, and indigenous industries, ensuring that students learn practical skills alongside theoretical knowledge, boosting self-reliance and confidence.

4.5 Integration with Modern Pedagogical Approaches

- **Blended Learning:** Combining ancient knowledge with digital tools like e-learning platforms and AI-based education systems.
- **Experiential Learning:** Using project-based activities to apply ancient wisdom in real-life scenarios.
- **Gamification:** Teaching Vedic mathematics, ethical stories, and traditional skills using interactive educational games.

4.6 Case Studies of Schools Implementing Ancient Knowledge Systems

- Highlighting schools or institutions successfully integrating Vedic mathematics, Yoga, or value education into their curriculum.
- Including interviews or success stories of students who benefited from such programs.

4.7 Practical Applications in Student Life

- **Mindfulness Training:** Implementing meditation techniques from ancient texts for stress management.
- **Entrepreneurship Development:** Teaching students business models based on ancient trade and sustainable practices.
- **Community Engagement:** Encouraging students to practice seva (selfless service) through community-driven initiatives.

4.8 Global Perspective

- How other countries incorporate their ancient knowledge systems into modern education (e.g., China's Confucian teachings, Greece's Socratic method).
- Comparisons between India's traditional education (Gurukul) and modern skill-based education models.

5. Policy Recommendations

- Suggesting government initiatives or reforms that can systematically integrate ancient Indian knowledge into high school curricula.
- Collaboration between education boards and cultural organizations to promote awareness and training programs for teachers.
- Developing structured educational models that incorporate traditional knowledge without compromising modern education.

6. Conclusion

Integrating ancient Indian knowledge into high school education can provide students with a holistic learning experience that fosters cognitive, ethical, vocational, and self-development. By incorporating Ayurveda, Yoga, Vedic mathematics, ethical teachings, Indian cultural values, and traditional professions, schools can offer a well-rounded education that prepares students for contemporary challenges while preserving cultural heritage. Future research should explore empirical studies, structured educational models, and policy recommendations for integrating ancient Indian knowledge into modern education systems.

AN EDUCATIONAL APPROACH OF MATHEMATICS ACCORDING TO INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM

Dr. Ketan Popat Chaudhari

Associate Professor,

KCES College of Education and Physical Education, Jalgaon

Introduction:

Indian Education system included the Mathematics subject as a major subject for the development of the Student. India has a rich knowledge system. The Indian Knowledge System (IKS) has a rich and profound history of mathematical contributions that have significantly shaped the global understanding of mathematics. From the ancient Vedic period to the classical era, Indian mathematicians made ground breaking discoveries in arithmetic, algebra, geometry, and trigonometry. Some of the mathematical exploration of Mathematics by IKS as follows;

1. The Decimal Number System and Zero:

One of the most significant contributions of India to mathematics is the development of the decimal number system and the concept of zero. The concept of zero, represented by the symbol "0". This was a crucial innovation in Mathematics development. The characteristics of zero also having philosophical and Scientific approach in human life and human knowledge. Historical view, Brahmagupta (c. 598-668 CE) is credited with formalizing the rules for operations involving zero in his work "Brahmasphutasiddhanta."

2. Contributions to Arithmetic and Algebra:

Indian mathematicians made significant and foundational contributions to both arithmetic and algebra. Many mathematical concepts were we used today as their contribution.

Arithmetic:

The development of the decimal number system, with its place-value notation, is arguably India's most significant contribution. This system, using ten symbols (0-9), allows for the representation of any number. The concept of place value, where the position of a digit determines its value, revolutionized arithmetic calculations. This system facilitated efficient arithmetic operations and was crucial for the advancement of mathematics.

Arithmetic Operations:

Ancient Indian mathematicians developed refined techniques for performing basic arithmetic operations:

Addition and Subtraction: They had well-defined methods for these operations, often using calculating boards.

Multiplication and Division: They devised various multiplication and division algorithms, including methods that were efficient for large numbers.

Fractions: They worked extensively with fractions, understanding their properties and developing methods for performing operations with them.

Square Roots and Cube Roots: They developed methods for calculating square roots and

cube roots, which were essential for various applications, including geometry and astronomy.

Number Theory:

Early explorations into number theory were present, including the study of properties of numbers and their relationships. Mahāvīra in his book *Ganitasāraṇgraha* gave rules for operations with fractions, and also gave rules relating to series. *Ganitasāraṇgraha* book shows the foot prints of the operations regarding the numbers and operations.

Algebra: Algebra is a fundamental branch of mathematics that deals with symbols and the rules for manipulating those symbols. Indian mathematicians developed symbolic notations for representing unknown quantities, which were precursors to modern algebraic notation. Equations. "Brahmasphutasiddhanta" was a landmark work that included rules for operations with zero, solutions to quadratic equations, and the study of indeterminate equations. According to **Bhaskara II** "Lilavati" and "Bijaganita" were influential works that covered a wide range of algebraic topics, including quadratic, cubic, and indeterminate equations. **Mahāvīra's** *Ganitasāraṇgraha* covered arithmetic, algebra, and geometry.

Generalization of Arithmetic: Essentially, algebra takes the principles of arithmetic (addition, subtraction, multiplication, division) and extends them to situations where numbers are unknown or variable.

Use of Symbols (Variables): A key characteristic of algebra is the use of letters (like x , y , z) to represent unknown quantities. These symbols, called variables. Variables allow us to express general relationships and solve for unknown values.

Manipulating Expressions and Equations: Algebra involves manipulating algebraic expressions (combinations of variables and numbers) and equations (statements that two expressions are equal) to solve for unknown variables or to simplify expressions.

Abstraction: Algebra provides a level of abstraction that allows us to work with general patterns and relationships, rather than just specific numbers. This makes it a powerful tool for solving a wide range of problems.

In Short, algebra is like a mathematical language that uses symbols to represent things we don't know, and then provides rules for how to work with those symbols to find the answers.

3. Advancements in Geometry and Trigonometry:

Geometry: Geometric concepts were present in ancient Indian texts, including the "Sulba Sutras," which dealt with the construction of altars and contained knowledge of geometric principles, including a precursor to the Pythagorean theorem. Indian mathematicians also explored concepts related to circles, triangles, and other geometric shapes.

Trigonometry: Indian mathematicians made significant contributions to trigonometry, particularly in the development of sine and cosine functions. Aryabhata's "Aryabhatiya" included tables of sine values and provided methods for calculating trigonometric functions. The Kerala school of mathematics, in the 14th and 15th centuries, made remarkable advancements in trigonometry, including the development of series expansions for trigonometric functions.

4. The Kerala School of Mathematics:

The Kerala school of mathematics, which flourished in southern India, made groundbreaking contributions to mathematics and astronomy. Mathematicians like Madhava of Sangamagrama developed series expansions for trigonometric functions, which are considered precursors to calculus. The contribution of Kerala school of Mathematics seen in Series expansions for sine, cosine, and tangent functions, Approximations of pi. and Concepts related to infinite series.

5. Mathematical Concepts in Vedic Texts:

Vedic Period: Even in the Vedic period, mathematical concepts were present in the context of rituals and astronomy. The "Sulba Sutras" contain geometric principles used in the construction of altars. It is important to make a distinction between the mathematics that is within the Vedic texts, and what is called "Vedic Mathematics" that was re-constructed in the 20th century by Swami Bharati Krishna Tirtha. While that system claims to be from the Vedas, it is a reconstruction. The mathematical concepts that are within the original Vedic texts are verifiably within those ancient texts. Vedic number words and the concept of very large numbers. The presence of mathematical concepts within Vedic texts reveals a sophisticated understanding of numerical and geometric principles in ancient India. While the Vedas are primarily religious and philosophical texts, they contain significant mathematical insights, particularly in the context of rituals and astronomy.

- **Numerical Systems:** The Vedas demonstrate a well-developed understanding of numbers, including large numbers. The Yajurveda, for example, contains lists of numbers with high denominations, indicating a sophisticated numerical system.
- **Geometric Principles:** The "Sulba Sutras," which are appendices to the Vedas, are particularly important for their geometric content. They provide rules for the construction of sacrificial altars, which involved precise geometric measurements.
- **Astronomical Calculations:** Vedic astronomy required a strong foundation in mathematics. Calculations related to planetary positions, eclipses, and the calendar were performed with considerable accuracy. The "Vedanga Jyotisha" is a key text that deals with astronomical and calendrical calculations.

In Conclusion:

The mathematical contributions of the Indian Knowledge System have had a lasting impact on the world.

From the development of the decimal number system to advancements in algebra, geometry, and trigonometry, Indian mathematicians have made groundbreaking discoveries that have shaped the course of mathematics.

The rich history of Indian mathematics continues to inspire and inform mathematical research today.

References:

- Jagadguru Swami Sri Bharathi Krishna Tirthaji Maharaja, Vedic Mathematics: Sixteen Simple Mathematical Formulae from the Veda. Delhi (1965).
- VedicMaths.Org (2004), <http://www.vedicmaths.org>
- Williams, K., Discover Vedic Mathematics Skelmersdale: Inspiration Books (1984)
- S.G. Dani, Myth and reality: on 'Vedic Mathematics', Frontline (Vol 10, No. 21, October 22, 1993, pp. 90-92 and Vol 10, No. 22, November 5, 1993, pp. 91-93); (updated version available on www.math.tifr.res.in/~dani).
- Bill Handley, Speed Arithmetic, Master Mind Books (Vasan Publications), 2000
- Ann Arther and Rudolph McShane, The Trachtenberg Speed System of Basic Mathematics (English edition), Asia Publishing House, New Delhi, 1965.
- Lester Meyers, High-Speed Mathematics, Van Nostrand, New York, 1947.
- Dhaval, B.(2015). Vedic Mathematics Made Easy, New Delhi: Jaico Publishing House. Vedas. By Wikipedia
- Addition and Subtraction Tricks-cumath
- Bajpai P, "Effectiveness of Vedic Mathematics in Present Scenario", 2019, P: ISSN No.23940344, E; ISSN 2455-0817

INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM AND NATIONAL EDUCATION POLICY 2020**Dr. Vandana Satish Chaudhari***K.C.E.S's College of Education**& Physical Education, Jalgaon*

Abstract:

The Indian knowledge tradition is considered one of the oldest and most comprehensive knowledge systems. It integrates knowledge and science, science and technology, action and duty, materialism and spirituality, indulgence and renunciation in a harmonious way. The National Education Policy 2020 emphasizes India's knowledge heritage and values, ensuring that the policy is designed with India's rich ancient and eternal traditions in mind.

Along with imparting values, the policy also focuses on mother tongue education and physical education as essential aspects of the learning process. In ancient times, the guru (teacher) was regarded as the highest authority, and even in the new era, the teacher remains central to education.

This policy expects teachers to encourage students' holistic development, not only academically but also in other aspects of life. Additionally, it aims to inculcate pride in India's deep-rooted traditions, its rich Vedic and modern culture, knowledge systems, and heritage among students. The goal of the policy is to regain the prestigious status of India's ancient education system and make India a global leader in education once again.

Introduction:

"यत्र विश्वम भवति एक नीडम्।"

Meaning-India's culture conveys the profound message that the entire world is one family (VasudhaivaKutumbakam), emphasizing not only human beings but also granting importance to all living creatures. The Indian knowledge tradition is extremely rich and timeless, encompassing knowledge and science, material and spiritual realms, action and duty, indulgence and renunciation in the harmonious manner.

Since the ancient Rigvedic era, the Indian education system has focused on ethical, material, spiritual, and physical values in life. Along with scriptural knowledge, physical labor and practical skills were also emphasized as essential aspects of learning in Indian traditions.

India was home to world-renowned centers of learning, such as universities. Takshashila University was founded by Bharat, the brother of Lord Rama, who placed his son Taksha as its ruler. However, foreign invaders destroyed Takshashila, burning its vast library and countless ancient texts. Later, great scholars established Nalanda University, which was also devastated by invaders. These universities were centers for the study of Indian knowledge traditions, Vedic scriptures, Sanskrit literature, and scientific disciplines. They also served as hubs for yoga and Ayurveda, making significant contributions to global knowledge.

India has always been a guiding light for the world, spreading the wisdom of spiritual

brotherhood, yoga, and Ayurveda, which are still widely embraced by the international community today.

The recently introduced National Education Policy 2020 places a strong emphasis on India's knowledge traditions, ensuring that values mother tongue education, and physical education are integral components of the modern education system.

Subject Interpretation:-

Gurukul was the system of education in the ancient period. By following Brahmacharya, the disciple acquired all kinds of knowledge like Athara Vidya, six Vedangas, four Vedas (Rigveda, Yajurveda, Samaveda, Atharvaveda), four Upavedas (Ayurveda, Dhanurveda, Gandharvaveda, Shilpaveda), Mimamsa, Nyaya, Purana and Dharmashastra. There was no difficulty in making a living and by the time they reached adulthood they were well versed in their subject. In such an Indian education system, the teaching Acharyas were self-sacrificing, all-rounders and free from financial temptations. Education then was not considered as a means of business and earning.

It is mentioned in Vayupurana that having darshan of Gururupi Tirthas brings success and is the best of all pilgrimage. The ancient Indian Sanatana Gnana tradition was very rich and aimed at developing the whole personality of a person which includes dharma, artha, kama, moksha. When the whole world was wandering in the darkness of Ignorance, the sages of all India were propagating the highest preaching, liberating man from animality and making him a full-fledged human being, endowed with good manners.

In the ancient system of education, knowledge, Tradition and customs were nourishing to humanity. Places such as Takshila, Nalanda, Vikramshila, Ballabhi, Ujjayani, Kashi etc. in India were world famous centers of education and research and students from many countries used to come here to study.

India's achievements in the field of women's education during the Vedic period were remarkable. Names of women like Maitreyi, Ritambhara, Apala, Gargi and Lopamudra etc. were world famous for their intelligence. Bodhayana, Katyayana, Aryabhata, Charaka, Kanada, Varahamihira, Nagarjuna, Agastya, Bhagaihari, Shankaracharya, Swami Vivekananda, etc., have contributed immeasurably to the enrichment of the Indian knowledge tradition.

The National Education Policy 2020 has recently been implemented across the country. Accordingly, by 2040, India's education system will provide high quality education to students of any social and economic background. It is the first education policy of the 21st century which aims to meet the essential needs for the development of our country and achieve the ambitious goals of education in the 21st century, as well as to maintain the foundation of Indian tradition and cultural values.

In ancient times, teaching was mainly done orally. where the students memorized and meditated on the topics taught. Values of humility, truthfulness, discipline, self-reliance and respect for all have permeated Indian life. This is a new education system based on the same foundation. Students must be taught the Indian tradition of trying to maintain a balance between humans, animals and nature. By teaching the principles laid down in the Vedas and Upanishads, it

is planned that the individual will be able to fulfill his duties towards himself as well as his family and society.

The National Education Policy 2020 has emphasized the holistic development of education. According to Vishnupuran, "Knowledge is that which liberates; what does not liberate is not knowledge." By accepting these principles, with the Indian tradition of education and the Gurukul system, where education was provided free of cost by teachers (gurus) in homes, temples, schools, and monasteries. The National Education Policy has adopted this thought.

The teacher was considered the best and most respected figure in ancient times. The education system must be strengthened so that students can learn new concepts. Through this, independent and self-reliant students can contribute to society. This is the purpose of this policy. Through this policy, education will not only enhance students' intellectual abilities but also develop qualities like creativity, respect, dedication, freedom, self-discipline, collaboration, humanity, patriotism, hard work, ethical values, and democratic responsibility, leading to their overall development.

In The National Education Policy 2020 , Indian languages have been importance in scientific, technical, and vocational fields, encouraging research and innovation. It aims to promote fundamental education by linking schools and higher education institutions. The policy also fosters interdisciplinary learning and knowledge exchange. Educational and institutional reforms have been prioritized, ensuring equal opportunities for all students.

Therefore, the government and institutions must focus on innovative approaches in the education sector. The National Education Policy has also given importance to the internationalization of education, allowing Indian students to study abroad and foreign students to study in India. It emphasizes research, learning methods, and academic flexibility to help students achieve higher education excellence. This vision extends up to 2040, aiming to position India as a leading knowledge-driven and self-reliant nation.

Conclusion :

The Indian knowledge Tradition has been followed since many centuries, this is an undeniable fact. Ancient civilizations have always engaged in thoughtful intellectual pursuits, which will continue in the future. their research work was excellent compared to present time. Whether in Ayurveda or science, changes in these fields have brought about transformations worldwide, and we have adapted accordingly. The evolving lifestyle has also led to changes in our habits. Significant changes have taken place in India's education sector, bringing new challenges for research. Even though research methods have evolved from the past, today's era demands a broader perspective. Research is an integral part of India's knowledge tradition, and modern literature contains many examples of technological advancements achieved through research.

In ancient time, students in India studied subjects such as grammar, logic, and philosophy at the highest levels. However, foreign invasions and the British education system gradually diminished traditional learning centers such as Takshashila, Nalanda, and Gurukuls, affecting India's education system. Despite this, India's knowledge tradition remained strong. The Vedas,

Upanishads, and Ayurveda played a vital role in shaping India's cultural and intellectual identity. Today, scientific and technological knowledge has advanced significantly, and India's knowledge system has contributed immensely to this progress.

The National Education Policy 2020 is based on internal India's ancient knowledge and rich tradition of thought. This policy aims to make India self-reliant in higher education, research, and innovation, ensuring a robust education system that contributes to the country's overall development. It envisions a holistic learning environment where students acquire complete knowledge and critical thinking skills.

Empathy, Co-operation, discipline, curiosity, social consciousness, civic responsibility, scientific thinking, independence, accountability, and equality—these values are the objectives of the National Education Policy. Continuous student evaluation, along with technological advancements, have been prioritized.

Through the National Education Policy 2020, India will preserve and promote its traditional knowledge system while nurturing a new generation equipped with holistic development and self-reliance. There is no doubt that this policy will shape a bright future.

Reference:

1. Biswas. S. (2021). Indian knowledge system and NEP 2020 Scope, Challenges and Opportunities. National Journal of Hindi and Sanskrit research, 1(39)(pg.no.179-183)
2. Atkar Kalpesh and Gurjar Shruti, 'Indian knowledge system and analytical overview of courses in polity administration and governance in the higher education' Futuristic Trends in social sciences e- ISBN: 978-93-5747-775-8. V-3 (Pg.132-140)
3. <https://mr.quora.com>.
4. <https://epaper.mahamtb.com/>
5. <https://apps.apple.com/in/app/mahamtb/id1173308029>
6. <https://www.Jansatta.com>
7. <https://www.researchgate.net>
8. <https://www.unishivji.ac.in>
9. <https://scientifictemper.com/>

ECONOMIC THOUGHTS IN VEDAS AND KAUTILYA'S ARTHSHAstra FOR VIKASIT BHARAT

Research Guide

Prof. Dr. Kiran Amrut Warke

Bhusawal Arts, Science and PO Nahata

Commerce College Bhusawal

Ph. D Researcher

Shri. Sardar M. Thakare

KBCNMU/11/Ph.D./Eco/719/2023

Abstract-

Science without history is like a man without memory. The colossal history of India stores many ideas on economic ethics and public policy which have been forgotten in the course of time. This paper is an attempt to bring Kautilya's Arthashastra, an ancient Indian text dating back to the Mauryan period, offers a comprehensive framework for governance and economics that continues to intrigue scholars and policymakers alike. In this paper, the authors undertake a detailed examination of the economic principles outlined in the Arthashastra and their relevance to contemporary Indian economic policy-making. Our analysis begins by introducing the Arthashastra as a seminal work of ancient Indian literature, renowned for its insights into statecraft, governance, and economics. The Authors delve into the historical context of the Mauryan Empire, underlining its significance in Indian history and providing a backdrop for understanding Kautilya's economic philosophy as well as the Economical thoughts in Vedas for the Vikasit Bharat.

Key Words: Ancient Indian Treatises, History of Economic Thought, Vedas, Upanishads, Mahabharata, Ramayana, Arthashastra, Forefold Vision, Kautilya, Buddhist Economy, Science of Political Economy.

Research Methodology

This study is based on a qualitative research methodology called hermeneutics. In the current context, hermeneutics can be described as the interpretation and understanding of ancient literatures and texts. The scope of hermeneutics also includes the investigation and interpretation of not only ancient texts, but of human behavior generally, including language, social institutions, and ritual behaviors.

Various ancient sutras are commented upon and interpreted for the correct understanding of the ancient Indian economic theories.

The text is an analytical study and is based on secondary sources.

The study is based on a deductive approach wherein a hypothesis is drawn based on existing theories and explanations.

Having identified the key concepts of the Arthashastra, economic welfare, and contemporary strategic thought, this paper will compare and contrast the ancient and modern concepts and draw inferences thereby focusing on ancient economic antecedents and assessing the contemporary geopolitical environment. It aims to create awareness amongst readers regarding the

existence of Indian literature, which provide many valuable theories and concepts in the field of economics.

Economic thoughts in Vedas:

The term Veda denotes the entire divine literature on humanity comprising Rigveda, Yajurveda, Samveda, Atharvaveda, Brahmanas, Aranyakas, Upanishads, and six Vedangs. In the Vedic tradition, there are fourfold visions of life or human existence - Dharma, Artha, Kama, and Moksha. Out of these four aims of life, Dharma - righteousness or right behaviour and social order - is considered more significant than Artha - wealth. Artha refers to the idea of material prosperity, not to be understood solely as material assets, but numerous other forms of wealth such as knowledge, friendship, and love. Artha occupies the second position amongst the fourfold values of life above kama (physical or emotional pleasure) but below dharma (righteousness) and moksha (liberation).

In the Vedic literature, wealth is a means of happiness and contentment and is therefore considered vital for every human being. The capacity for empathy, the quality of fairness, and the willingness to see the welfare of others are important components of a good life. The economic ideology of Vedas suggests an impartial sharing of food and wealth. One of the hymns of Rigveda describes that a person who eats alone is nothing but a sinner. Similarly, Bhagvat Gita condemns a person who eats single-handedly without considering the needs of others.

Buddhist Economics:

“We came to this world without any invitation, we leave this world not knowing where we will go.” Buddhism encourages everyone to have a satisfactory life without going to any extreme in earning, consumption, or saving. It focusses on achieving economic stability and advises people to realize the importance of every single person in the community so as to achieve the objective of establishing a peaceful and stable world. Buddhism emphasizes on three important components of macroeconomics:

1. disposable income and consumption,
2. investment, and
3. savings.

“Whatever income you have, you should only utilize one fourth to consume, half of your earnings you should reinvest to acquire further income and the last portion of your income should be kept for emergency acquisition as future savings.”

According to Buddhism, the workforce needs to be honest and driven. As there used to be closed economies during those times, agricultural trade, government services, and skilled services were considered as lawful professions. Once the income was earned, the next challenge was how to spend it in the most judicious manner. In line with the Buddhist economic theory, one should use his/her income appropriately and wisely so that the needs of every member of the household are satisfied and there are no conflicts between the members of the household. Consumerism should be thoroughly analyzed and evaluated. According to Buddha, consumption expenditure should be limited and there should be investments for future utilization as well. Consistent savings

are crucial in order to have a stable life.

Kautilya's Arthshastra-

Chanakya, also known as Kautilya, was an ancient Indian teacher, philosopher, economist, and royal advisor. He is believed to be the chief minister in the court of Chandragupta Maurya (one of the great emperors of India). Kautilya is considered the pioneer of the field of political science and economics in India, and his work is thought of as an important precursor to classical economics. Arthashastra (the science of wealth), written by Kautilya, is a treatise on statecraft, economic policy, military strategy, and international relations. The book containing about 6000 hymns is a comprehensive manual on how a state ought to be ruled and administered by a king and his administration. It is written in Sanskrit and is divided into 15 book titles and 150 chapters. It provides a detailed description of everything related to state governance from the duties and responsibilities of the king to the economic administration of the state. In Arthashastra, Kautilya links governance, polity, politics, and progress to public welfare. He provided a political philosophy to unify previously small political units and diverse linguistic groups into a broader cohesive identity. His ultimate goal was social cohesion. Though some of his principles are irrelevant today, Arthashastra still continues to provide an archetype of political and economic thought in India. It is regarded as one of the oldest works of economics. Kautilya drew his inspiration from the ancient philosophies of Jainism, Buddhism, and Vedas. The research paper is an endeavour to reveal the tenets of Arthashastra in a simple form and establish their contemporary relevance, both theoretically and practically.

Kautilya's principles could address modern economic issues such as taxation reform, infrastructure development, poverty alleviation, and sustainable resource management. Our analysis extends beyond theoretical considerations to incorporate case studies and examples from other countries where similar policies have been successfully implemented, providing practical insights into the potential applicability of Kautilya's principles in diverse contexts.

In the current economic scenario, some of these remarkable policies are still relevant. The current economic framework has somewhat evolved from the economic framework that Kautilya proposed. Price controls, taxation principles, and other regulations that are exercised even today were in practice during 300-100 B.C. Just like the evolution of humans, economics has evolved according to the needs of the ever-changing world. Arthashastra continues to be relevant in the context of the current world economy. Who would have thought back then that this classic masterpiece will continue to guide future generations and help them make better decisions? It is imperative to look back to find better solutions to economic problems that the current generation faces and continue to grow by learning lessons from our ancestors which they have left in the form of books, monuments, tales etc.

However, there are challenges and limitations inherent in implementing Kautilya's economic policies in the present-day context. Political constraints, globalization, and technological advancements pose formidable barriers that necessitate careful consideration and adaptation of Kautilya's principles to suit contemporary realities. The limitations of the Arthashastra's economic

theories, recognizing the need for a nuanced understanding of its applicability in modern governance.

The paper proposes practical strategies for integrating Kautilya's economic philosophy into Indian policy, highlighting its relevance and potential benefits for a prosperous and equitable future in India.

References-

- 1 Ambedkar, B. 'Shudras and Dasas' (1946). Part I, Chapter VI, sections IV and V, in *Who Were the Shudras?*, <http://www.ambedkar.org/ambcd/38B2.%20Who%20were%20the%20Shudras%20PART%20I.htm>
- 2 Bokare, M. (2009). Hindu Economics, 2nd edition, Pune: Dr. M.G. Bokare Memorial Foundation Burns, J.H (2005).
- 3 Deodhar, S. (2019). *Economic Sutra: Indian Antecedents to Economic Thought*, IIMA Business Book Series, Noida, India: Penguin Random House.
- 4 Deodhar, S. (2021). "Pre-Kautilyan Period: Crucible of Proto-Economic Ideas and Practices,"
- 5 Harshita Jain. (2019). The Ancient Indian Economic Thought and the Concept of Welfare State, Indian Economic Thought.
- 6 Morvanchikar, R. (2018). 'Satavahana Economy', in *Socio-Economic Dynamics of Indian Society: A Historical Overview*, eds, A. Tilak, D. Jawane, N. Chitnis and R. Vaishampayan. Mumbai: Hindusthan Prakashan Sanstha.
- 7 Sihag, B. (2009) "Kautilya on principles of taxation." *Humanomics* 25(1), 55-67

WAYS FOR ENSURING HOLISTIC WELLNESS IN CONTEXT OF IKS**Dr. Lata Subhash More (Surwade)***Principal,**Sane Guruji Vidya Prabodhini**Comprehensive College of Education,**Khiroda, Tal. Raver, Dist. Jalgaon***Mr. Avinash Sonawane***Librarian,**Sane Guruji Vidya Prabodhini**Comprehensive College of Education,**Khiroda, Tal . Raver, Dist. Jalgaon*

Abstract:

Holistic wellness, as interpreted through Indigenous Knowledge Systems (IKS), embodies a comprehensive approach to health that integrates the physical, mental, emotional, and spiritual dimensions of well-being. Rooted in ancestral traditions, IKS emphasizes the profound interconnections between individuals, the natural world, and their communities. This paper delves into the fundamental components of holistic wellness within IKS, highlighting the importance of traditional medicine, sustainable living practices, community-based healing methods, and the preservation of cultural and spiritual heritage. Indigenous practices, such as the use of herbal remedies, participation in ceremonial rituals, responsible stewardship of land, and the establishment of collective support networks, contribute to a deep sense of balance and overall wellness. Furthermore, the transmission of Indigenous knowledge through oral traditions and intergenerational learning is vital for the continuation of these holistic practices. By integrating these systems into modern health and wellness paradigms, we can create a more inclusive and sustainable model of well-being. The research emphasizes the critical need to recognize the value of Indigenous knowledge and advocate for environmental and cultural justice to ensure the protection of these practices for future generations.

Introduction

The concept of holistic wellness as understood within Indigenous Knowledge Systems (IKS) is deeply anchored in the relationships that exist between humans, the natural world, and the spiritual dimension. Indigenous cultures worldwide have developed rich and complex frameworks of knowledge, practices, and values that emphasize the interconnectedness of health, community well-being, and environmental stewardship. These frameworks illustrate how individual health is not seen in isolation but rather as part of a larger ecosystem that includes social and ecological factors.

In the subsequent sections, I will delve into a more detailed examination of this topic, drawing on a variety of academic literature and cultural references that explore these Indigenous systems. This exploration will highlight the unique perspectives and insights offered by Indigenous peoples, showcasing how their understanding of wellness can inform contemporary approaches to health and community resilience. Through this comprehensive analysis, I aim to illuminate the significance of IKS in fostering a holistic view of wellness that integrates physical, mental, and spiritual health within the context of community and environmental relationships.

1. Integrating Traditional Medicine and Healing Practices

- **Indigenous healing** practices are characterized by their holistic approach, which emphasizes the importance of treating the individual as a complete entity rather than simply addressing isolated symptoms. This comprehensive perspective encompasses various dimensions of well-being, including physical, spiritual, mental, and emotional health. A fundamental aspect of many Indigenous healing systems is their reliance on plant-based medicines and natural remedies, which are often derived from the local environment and have been used for generations. These practices not only aim to alleviate specific ailments but also seek to restore balance and harmony within the individual, recognizing the interconnectedness of all aspects of life. By integrating traditional knowledge with a deep respect for nature, Indigenous healing methods provide a unique and effective means of promoting overall health and wellness. Herbal medicine is one of the most common practices used by Indigenous cultures. For example, the knowledge of medicinal plants in Native American traditions has been passed down for generations. Studies have shown that many modern pharmaceuticals are derived from Indigenous plant knowledge, such as the development of the anti-cancer drug Taxol from the Pacific yew tree (National Cancer Institute, 2018).
 - **Spiritual healing** often involves a variety of rituals, prayers, or ceremonies designed to restore balance and harmony within individuals. These practices can take many forms, each tailored to the specific beliefs and traditions of a community. A notable example of this is the sweat lodge ceremonies observed by various Indigenous communities across North America. These ceremonies are deeply rooted in cultural significance and are viewed as powerful methods for purifying both the mind and body. Participants engage in a process that not only promotes physical detoxification through sweating but also facilitates emotional and spiritual cleansing, allowing individuals to reconnect with themselves and their surroundings. Such practices highlight the integral role of community and tradition in the journey toward holistic well-being (Stewart, 2001).
- 2. Respecting the Balance Between Humans and Nature**

In many Indigenous cultures, there is a profound spiritual connection to the land, and maintaining a balance between humans and nature is considered essential for overall well-being.

- **Sustainable land practices** Sustainable land management has been a core principle for Indigenous communities for thousands of years. These communities have developed and refined practices that not only support their way of life but also promote ecological balance. A notable example can be found among various Indigenous groups in Australia, who employ controlled burning techniques as a method of forest management. This practice is not merely a traditional ritual; it has been scientifically acknowledged for its effectiveness in enhancing biodiversity within these ecosystems. Additionally, controlled burning plays a crucial role in reducing the likelihood of catastrophic wildfires, thereby protecting both the

environment and human settlements. The wisdom embedded in these practices highlights the deep connection Indigenous peoples have with their land and their commitment to stewardship that benefits both nature and society (Flannery, 1994).

- **Indigenous systems** frequently demonstrate a deep respect for the natural cycles that govern the environment. This reverence is prominently displayed through various rituals that are intricately linked to seasonal transitions, lunar phases, and agricultural practices. Such traditions play a crucial role in promoting the physical health of the community by securing sustainable food sources, which are vital for their survival and prosperity. Additionally, these practices contribute significantly to the spiritual well-being of the community, as they cultivate a sense of harmony and connection with the natural rhythms of the world around them. By aligning their lives with these cycles, Indigenous peoples not only honor their heritage but also reinforce their relationship with the land, fostering a holistic approach to both health and spirituality.

3. **Community-Based Approaches**

- In Indigenous cultures, the concept of health is viewed as a collective experience rather than merely an individual concern. This perspective emphasizes that wellness is deeply intertwined with the community, where the health of one individual is connected to the health of the entire group. Approaches to wellness that prioritize community involvement underscore the significance of mutual healing, recognizing that the well-being of each member is a shared responsibility. This communal approach fosters a sense of belonging and interconnectedness, encouraging individuals to support one another in their journeys toward health. By focusing on collective wellness, Indigenous cultures promote a holistic understanding of health that encompasses physical, emotional, and spiritual dimensions, ultimately leading to a more resilient and thriving community.
- **Social structures** Indigenous cultures often place a strong emphasis on the concept of interdependence, recognizing that individuals are essential components of a larger, supportive community rather than existing as isolated beings. This perspective fosters a deep sense of connection among community members, which significantly contributes to both mental and emotional well-being. By reducing feelings of loneliness and alienation, this communal approach nurtures a profound sense of belonging and solidarity, allowing individuals to thrive within a network of mutual support and shared responsibility. Such an environment not only enhances personal resilience but also strengthens the overall fabric of the community, promoting collective health and harmony.
- **Healing circles** Collective rituals are essential to this approach, as they foster a sense of unity within the community, rallying support for an individual's healing process. A notable illustration of this concept can be found in the talking circles prevalent in Native American culture. These circles serve as a safe and inclusive space where individuals can openly share their struggles and experiences. Participants are encouraged to speak freely, ensuring that everyone's voice is heard and valued in an egalitarian setting. This communal support

not only aids in personal healing but also strengthens the bonds within the community, creating a collective resilience that benefits all members involved (McCormick, 2015).

4. **Spiritual Practices and Mind-Body Connection**

- Spirituality is often seen as an essential component of holistic well-being in Indigenous communities. In these cultures, healing is approached through a lens that emphasizes the interconnectedness of the mind, body, and spirit. This perspective recognizes that true health cannot be achieved by addressing physical ailments alone; rather, it requires a comprehensive understanding of how emotional and spiritual dimensions influence overall wellness. Spiritual practices play a crucial role in this healing process, serving as foundational elements that guide individuals in their journey toward balance and harmony. These practices may include rituals, ceremonies, and traditional teachings that foster a deep connection to the community, nature, and the spiritual realm, ultimately contributing to a more profound sense of identity and purpose.
- **Spiritual wellness** can be fostered through **ceremonies**, **prayer**, and **rituals** that help individuals align with their community's spiritual beliefs. In **Andean culture**, for example, rituals to honor the Pachamama (Earth Mother) help foster a connection between physical health and spiritual well-being (Naranjo, 2009).
- **Body movements** such as **dance** and **drumming** are also part of many Indigenous traditions. These practices not only improve physical health but also maintain spiritual and emotional balance.

5. **Promoting Mental and Emotional Wellness**

Mental health in Indigenous cultures is seen as deeply intertwined with social relationships, community cohesion, and spiritual practices.

- **Oral traditions** are an essential aspect of transmitting knowledge and promoting emotional healing. The use of **storytelling** serves not only to teach younger generations but also helps individuals work through personal trauma by providing a framework for understanding and processing life's challenges (Ladson-Billings, 1995).
- **Healing circles** (as mentioned earlier) play a crucial role in providing a safe space for individuals to share and heal. These circles provide both social and emotional support, which is essential for overall well-being.

6. **Education and Knowledge Transfer**

- The transmission of Indigenous knowledge from one generation to the next plays a vital role in preserving the continuity of holistic wellness practices. This process of knowledge transfer includes not only practical skills, such as traditional healing methods and sustainable living techniques, but also deep spiritual insights that guide individuals in their connection to the land, community, and themselves. By fostering this intergenerational exchange, Indigenous communities ensure that their rich cultural heritage and comprehensive understanding of wellness are sustained, allowing future generations to benefit from the wisdom of their ancestors. This holistic approach to health and well-being

is essential for nurturing a balanced relationship with nature and promoting overall community resilience.

- **Elders** in Indigenous communities are seen as the bearers of wisdom and play a crucial role in maintaining the community's health and wellness systems. The **passing of knowledge through oral traditions** ensures the continuation of cultural practices, including those related to wellness, that are specifically tailored to the community's needs (Battiste, 2002).
- **Indigenous education systems** emphasize learning through experience, storytelling, and participation in daily life rather than through formal schooling systems, which fosters a deeper connection to the environment and community wellness practices.

7. **Incorporating Physical Activity and Nutrition**

- Indigenous diets typically emphasize the consumption of whole foods that are sourced from local environments, reflecting a deep connection to the natural cycles of the land. This holistic approach to nutrition not only nourishes the body but also fosters spiritual well-being. By relying on seasonal and regionally available ingredients, these diets promote sustainability and a profound respect for nature. The integration of traditional food practices with cultural values enhances both physical health and spiritual wellness, creating a balanced lifestyle that honours ancestral knowledge and the environment.
- The **traditional foods** of Indigenous peoples often include fish, wild game, fruits, vegetables, and nuts. These foods provide essential nutrients and are often prepared in ways that maintain their nutritional value.
- **Physical activity** is also embedded in Indigenous lifestyles. For instance, **hunting, fishing, and agriculture** are not only practical but also foster a deep connection with the land. Even more sedentary activities, like weaving or carving, are seen as meditative and health-promoting (Simpson, 2004).

8. **Advocating for Cultural and Environmental Justice**

Environmental justice is deeply tied to holistic wellness. Indigenous communities often advocate for the protection of the land and environment because the health of the Earth is seen as directly related to the health of the people.

- **Land rights** are an important aspect of Indigenous wellness, as access to traditional lands is vital for cultural practices, food sovereignty, and community well-being.
- Advocacy for **environmental sustainability** is part of many Indigenous groups' mission. For example, the **Standing Rock Sioux Tribe's opposition** to the Dakota Access Pipeline highlighted the link between environmental protection and the health of the community (Klein, 2016).

Conclusion

Indigenous Knowledge Systems offer a comprehensive and interconnected view of wellness that includes not only physical health but also emotional, mental, and spiritual well-being. As contemporary society increasingly recognizes the importance of holistic approaches to health,

there is a vast reservoir of wisdom to be explored within Indigenous traditions. The previously referenced sources highlight the depth and breadth of these knowledge systems, emphasizing their importance and applicability in fostering overall wellness in today's world. By integrating these insights, we can enhance our understanding of health and well-being, drawing from the rich heritage of Indigenous practices that have stood the test of time.

Reference:

- 1 Battiste, M. (2002). *Indigenous Knowledge and Pedagogy in First Nations Education: A Literature Review with Recommendations*. National Working Group on Education and the Economy.
- 2 Flannery, T. (1994). *The Future Eaters: An Ecological History of the Australasian Lands and People*. Australia: Grove Press.
- 3 Klein, N. (2016). *This Changes Everything: Capitalism vs. The Climate*. New York: Simon & Schuster.
- 4 Ladson-Billings, G. (1995). *Toward a Theory of Culturally Relevant Pedagogy*. American Educational Research Journal, 32(3), 465-491.
- 5 McCormick, P. (2015). *Community Healing and Well-Being in Indigenous Culture: Understanding the Role of the Circle in Aboriginal Healing Practices*. Toronto: Aboriginal Healing Foundation.
- 6 Naranjo, C. (2009). *Andean Sacredness and the Concept of Pachamama: A Holistic Approach to Well-Being*. Journal of Indigenous Knowledge, 12(2), 56-68.
- 7 Simpson, L. (2004). *Anticolonial Strategies for the Recovery and Maintenance of Indigenous Knowledge*. American Indian Quarterly, 28(3/4), 372-386.
- 8 Stewart, J. (2001). *Sweat Lodge: The Essential Guide to the Medicine Wheel*. Canada: Black Bear Press.

INTEGRATING INDIAN KNOWLEDGE SYSTEMS (IKS) INTO MODERN EDUCATION: CHALLENGES AND OPPORTUNITIES

Dr. R. S. Mishra

Professor,

Department of Education AKS University

Satna (M.P.)

Dr. Sanand Kumar

Associate Prof.

Department of Education

AKS University Satna (M.P.)

Abstract:

Indian Knowledge Systems (IKS) are an extensive collection of ideas, philosophies, and practices passed down through generations, deeply rooted in Indian culture, spirituality, and community life. This paper explores the history, methods, and significance of IKS in education, identifying challenges in integrating traditional knowledge into modern education systems. It highlights the philosophical foundations of IKS, particularly its holistic, experiential, and community-centered approach to learning. Additionally, the paper discusses global efforts to preserve and integrate IKS into educational frameworks and provides recommendations for effectively merging traditional knowledge with contemporary teaching practices.

Introduction:

Indian Knowledge Systems (IKS) encompass a wide array of philosophies, practices, and wisdom passed through generations, deeply tied to the cultural and spiritual fabric of India. Rooted in close observation of nature, IKS has profoundly impacted education, science, and social life. This paper investigates the role of IKS in education, examining its historical roots, challenges, and integration with modern learning practices.

Historical Roots of IKS in Education:

1. **Early Forms of IKS:** Indigenous Knowledge Systems in India have always been intertwined with nature and community life. For example, agricultural knowledge, including crop rotation and water conservation, was passed down through observation and interaction with nature, fostering an understanding of environmental sustainability. Knowledge transfer was done through oral traditions, ceremonies, art, and language, reinforcing cultural continuity and values. Holistic learning, wherein knowledge is integrated into daily life and community practices, further exemplifies the IKS approach to education.
2. **Colonial Impact:** Colonial rule, particularly under the British, drastically transformed the education system in India. Western-style education marginalized Indigenous knowledge, focusing on European languages, culture, and sciences. This led to the displacement of IKS, weakening connections to land, environment, and traditions, and creating a significant cultural loss.
3. **Reviving Indigenous Knowledge:** In the post-colonial era, efforts to revive Indigenous cultures and knowledge have gained momentum. Cultural revitalization includes language preservation, traditional farming methods, and integrating IKS into educational curricula. The

National Education Policy (NEP) 2020 in India has also emphasized the importance of incorporating traditional knowledge systems into mainstream education.

Challenges in Integrating IKS into Education:

1. **Misalignment with Western Education:** One of the primary challenges in integrating IKS into modern education is the contrast between Western educational models, which focus on standardized testing, individual achievement, and specialization, and the communal, experiential nature of IKS. IKS emphasizes collective learning, community wisdom, and holistic approaches to education, often in direct conflict with Western systems of competition and individualism.
2. **Lack of Resources and Training:** The lack of resources to properly teach IKS in schools, including textbooks and teacher training programs, makes it difficult to incorporate traditional knowledge. Many educators are not trained in Indigenous methods, and without appropriate curricula, IKS cannot be effectively taught in classrooms.
3. **Cultural Sensitivity:** Teaching IKS requires a deep understanding of Indigenous worldviews. Educators must be culturally sensitive to avoid misrepresenting or devaluing Indigenous knowledge. Proper training in cultural appreciation is crucial for avoiding stereotypes and ensuring that Indigenous knowledge is respected and accurately conveyed.

Global Efforts to Include IKS in Education:

1. **International Recognition:** Global initiatives, such as the United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples (UNDRIP), emphasize the importance of protecting and promoting Indigenous knowledge systems. This recognition extends to the integration of IKS into national education systems, acknowledging the valuable insights these systems offer in addressing global challenges, such as climate change and sustainability.
2. **Examples of Global Integration:** Countries like Canada, Australia, and New Zealand have made significant strides in integrating Indigenous knowledge into their educational frameworks. In New Zealand, for example, the Maori language and culture are incorporated into the national curriculum. Similarly, in Canada, the reconciliation process with Indigenous communities has led to a stronger focus on Indigenous knowledge in schools. These examples highlight the importance of integrating traditional knowledge to preserve cultural diversity and tackle contemporary issues.

Philosophical Foundations of IKS in Education:

1. **Holistic Learning:** IKS presents an integrated approach to education, emphasizing the development of the mind, body, emotions, and spirit. Knowledge is seen as interconnected and is passed through relationships with nature, community, and ancestors. Unlike Western education, which compartmentalizes knowledge, IKS promotes the unity of learning across all aspects of life.
2. **Experiential and Relational Learning:** IKS emphasizes learning by doing. Practical knowledge is gained through direct experience rather than abstract study. Elders pass down knowledge through mentorship, stories, and hands-on experiences. This experiential

learning is not just about acquiring technical skills but also about building personal and spiritual connections to the community and environment.

3. **Role of Nature:** In many Indigenous cultures, nature is considered a teacher. People learn from the land by observing natural cycles and patterns. This relationship with the environment is integral to IKS, which includes sustainable practices like crop rotation, medicinal plant knowledge, and ethical treatment of the earth and its resources.
4. **Community-Centered Education:** Education within Indigenous communities is communal, focusing on collective well-being rather than individual achievement. Elders, family members, and community leaders share their wisdom through storytelling, practical skills, and cultural teachings. This fosters strong social bonds and ensures the continuity of cultural practices.

Challenges and Opportunities for Integrating IKS into Modern Education:

1. **Compatibility with Western Education Systems:** The focus on individual success and standardized tests in Western systems is incompatible with the communal and experiential approach of IKS. This mismatch creates significant barriers to integrating IKS into mainstream education.
2. **Cultural Sensitivity and Teacher Training:** Effective integration of IKS requires teachers to be trained in culturally sensitive approaches. Educators must respect and understand the value of Indigenous knowledge, ensuring that it is presented accurately and in a way that honors its significance.
3. **Language Preservation:** Many Indigenous languages are at risk of extinction, and language plays a critical role in preserving IKS. Revitalizing these languages is essential for the transmission of traditional knowledge, making language preservation a key aspect of integrating IKS into education.

Recommendations for Integrating IKS into Modern Education:

1. **Curriculum Development:** Schools should collaborate with Indigenous communities to create curricula that blend traditional knowledge with modern education. This integration will enrich learning and offer a more diverse perspective.
2. **Teacher Training Programs:** Professional development programs should be established to train teachers in Indigenous pedagogies and cultural practices. These programs should focus on understanding Indigenous worldviews and incorporating them into classroom teaching.
3. **Promoting Language Revival:** Incorporating Indigenous languages into school curricula is essential for preserving IKS. Schools should offer language courses and encourage the use of Indigenous languages in daily life.
4. **Community Collaboration:** Schools should work closely with local Indigenous communities to ensure that education remains culturally relevant and aligned with community values. This collaboration will help create an inclusive and holistic educational environment.

The Integration of Traditional Knowledge with Modern Education:

IKS contains valuable knowledge in various fields such as science, medicine, agriculture, and astronomy. Integrating these insights into modern education can enrich the curriculum and provide students with a more well-rounded understanding of the world. Researchers are actively working to incorporate traditional knowledge into educational frameworks, ensuring that students benefit from both modern and Indigenous wisdom.

Research Methods in IKS Educational Studies:

1. **Ethnographic Studies:** Ethnographic research focuses on understanding the customs, beliefs, and practices of Indigenous communities, providing valuable insights into the transmission of IKS.
2. **Textual Analysis:** Studying ancient texts and manuscripts helps researchers understand traditional teaching methods and knowledge systems.
3. **Case Studies:** Case studies of specific communities offer a detailed understanding of how IKS is passed down and implemented in daily life.
4. **Interdisciplinary Approaches:** Combining education, anthropology, and philosophy, interdisciplinary research provides a comprehensive understanding of IKS and its educational applications.

Challenges in Researching IKS:

1. **Language Barriers:** Many Indigenous languages, in which IKS is stored, are difficult to translate and may not have equivalent terms in modern languages. This poses challenges in documenting and preserving knowledge.
2. **Fragmentation of Knowledge:** IKS is spread across different regions, and the knowledge is often fragmented. This makes it challenging to study and integrate these systems comprehensively.
3. **Loss of Traditional Knowledge:** The decline of traditional practices and the erosion of cultural continuity due to globalization pose significant risks to the preservation of IKS.

The Role of Technology in Preserving IKS:

Technology offers significant potential in preserving and sharing IKS. Digital archives, online platforms, and virtual communities enable researchers and educators to access Indigenous knowledge, making it more widely available for educational purposes.

Future Directions for IKS Research:

1. **Curriculum Integration:** More research is needed to develop curricula that integrate IKS into modern educational systems, offering a balanced approach to learning.
2. **Global Collaboration:** Researchers worldwide should collaborate to explore IKS further, sharing insights and strategies for integration across different educational contexts.
3. **Teacher Training Programs:** Training programs for teachers should be developed to help them incorporate IKS into their teaching, ensuring cultural sensitivity and effective integration.
4. **Sustainability Education:** IKS offers valuable lessons in environmental sustainability,

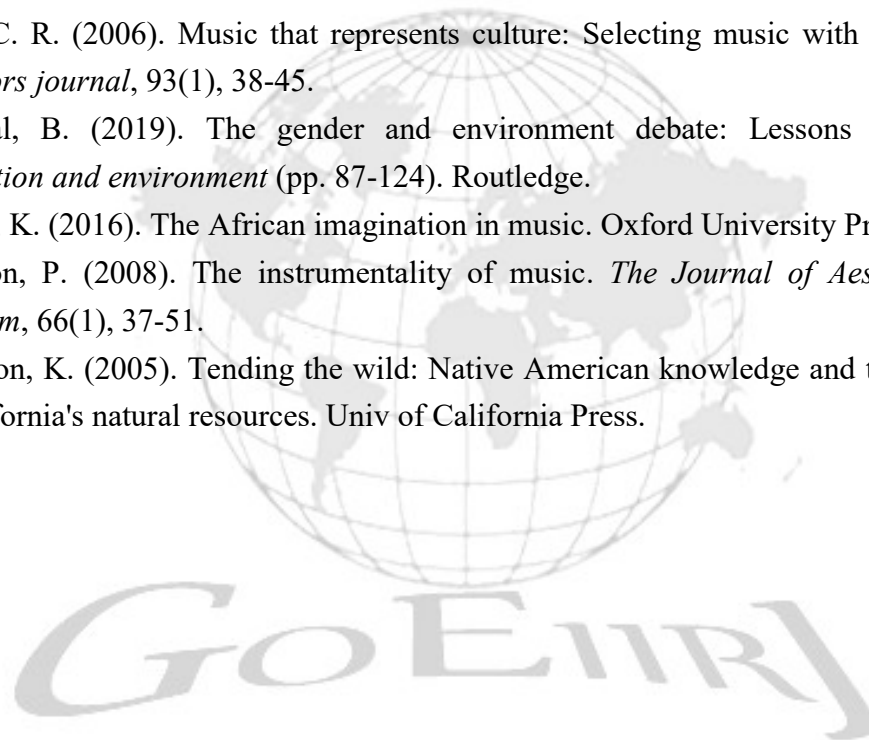
which should be emphasized in future educational research and practice.

Conclusion:

The integration of Indian Knowledge Systems into modern education holds significant potential for fostering a more inclusive and holistic learning environment. By blending traditional wisdom with contemporary teaching methods, education can address pressing global challenges like sustainability, environmental stewardship, and social justice. Despite challenges, such as language barriers and the loss of traditional knowledge, efforts to incorporate IKS into education can transform learning and promote cultural diversity and ecological sustainability.

References:

1. Abril, C. R. (2006). Music that represents culture: Selecting music with integrity. *Music educators journal*, 93(1), 38-45.
2. Agarwal, B. (2019). The gender and environment debate: Lessons from India. In *Population and environment* (pp. 87-124). Routledge.
3. Agawu, K. (2016). The African imagination in music. Oxford University Press.
4. Alperson, P. (2008). The instrumentality of music. *The Journal of Aesthetics and Art Criticism*, 66(1), 37-51.
5. Anderson, K. (2005). Tending the wild: Native American knowledge and the management of California's natural resources. Univ of California Press.

A COMPREHENSIVE ANALYSIS OF THE 18 VIDYAS AND THEIR INTEGRATION INTO MODERN EDUCATIONAL FRAMEWORKS

Dr. Sharmila Dilipkumar Ghongade

Assistant Professor @ AESIMR, Narhe, Pune.

Abstract

This research examines the ancient Indian educational framework of the 18 Vidyas (knowledge systems) and explores methodologies for their meaningful integration into contemporary educational paradigms. Growing concerns about holistic education and the limitations of purely western pedagogical approaches have renewed interest in traditional knowledge systems. Using qualitative survey and qualitative data analysis, this research investigates the potential impact of integrating the 18 Vidyas into modern educational frameworks in selected educational institutions across India. This research also focuses on the influence of these traditional knowledge systems on student learning outcomes and changes in overall attitudes toward holistic education. The survey method is used for data collection. The sample size for this research is 175 respondents from educational institutions, and the convenience sampling method is used for selecting samples. This research concluded that integration of the 18 Vidyas has positive impacts on learning outcomes and creates more balanced educational experiences that honor traditional wisdom while embracing modern educational needs.

Keywords: 18 Vidyas, Indigenous Knowledge Systems, Educational Frameworks, Holistic Education, Traditional Knowledge Integration

Introduction

In the current era of educational reform, there is growing recognition that traditional knowledge systems offer valuable insights that can complement modern educational frameworks. The 18 Vidyas of ancient India represent a comprehensive educational system that encompasses multiple disciplines ranging from philosophy and arts to sciences and practical skills. This integrated approach to knowledge stands in contrast to the highly compartmentalized educational structures prevalent today.

After the implementation of the National Education Policy 2020, many educational institutions in India are seeking ways to incorporate indigenous knowledge systems into their curricula. Different educational frameworks are creating platforms for the revival of traditional knowledge. Nowadays, educators understand the role of indigenous knowledge systems in creating holistic learning environments and developing well-rounded individuals equipped with both modern skills and traditional wisdom.

Theoretical Framework

Background

In the last few decades, educational philosophies worldwide have begun to recognize the

limitations of purely western educational models. This shift has created opportunities for reexamining traditional knowledge systems like the 18 Vidyas. The 18 Vidyas have been used since ancient times but because of colonial influences and modernization, these comprehensive knowledge systems were marginalized in formal education. Digital platforms and innovative pedagogical approaches now play a crucial role in reviving interest in traditional knowledge systems.

The 18 Vidyas

The 18 Vidyas consist of 4 Vedas, 6 Vedangas, 4 Upavedas, and 4 Upangas, forming a complete educational framework:

1. **Four Vedas:** Rigveda, Yajurveda, Samaveda, and Atharvaveda
2. **Six Vedangas:** Shiksha (phonetics), Kalpa (rituals), Vyakarana (grammar), Nirukta (etymology), Chandas (prosody), and Jyotisha (astronomy/astrology)
3. **Four Upavedas:** Ayurveda (medicine), Dhanurveda (martial arts), Gandharvaveda (music and arts), and Sthapatyaveda (architecture)
4. **Four Upangas:** Mimamsa (interpretation of rituals), Nyaya (logic), Vaisheshika (physics/metaphysics), and Dharmashastra (jurisprudence)

Modern Educational Frameworks

Modern educational frameworks emphasize specialized knowledge, standardized testing, technology integration, and skills for the global marketplace. These frameworks often prioritize cognitive development over physical, emotional, and spiritual aspects of learning.

Literature Review

Sharma et al. (2023) have analyzed how educational institutions that use elements of the 18 Vidyas report improved student engagement and critical thinking skills. If educational institutions balance between traditional wisdom and modern educational needs, it helps to create more holistic learning environments. Kumar (2022) has analyzed that when educators choose the right elements from traditional knowledge systems, it definitely influences student learning outcomes positively. Historical context and practical applicability are among the most important factors in successfully integrating traditional knowledge. Patel (2022) examines how the 18 Vidyas' integration strategies directly influence students' cognitive development and cultural awareness.

According to Singh (2021), traditional knowledge systems play a prominent role in changing educational outcomes when implemented with modern pedagogical techniques. If traditional knowledge is presented in ways that highlight its relevance to contemporary challenges, students are more motivated to engage with the material deeply. Gupta (2020) found that holistic educational frameworks incorporating elements of the 18 Vidyas show promising results in developing students' critical thinking abilities, ethical reasoning, and cultural identity.

Body of the Paper

Significance of the Study

This study helps educators understand the impact of integrating the 18 Vidyas into modern educational frameworks. Large numbers of educational institutions are seeking ways to implement

the National Education Policy 2020's emphasis on indigenous knowledge systems. This study helps educational administrators and policy makers develop appropriate strategies for curriculum development that honors traditional knowledge while meeting contemporary educational needs.

Research Objectives

1. To examine the attitudes and perceptions of educators toward the integration of the 18 Vidyas in modern educational frameworks.
2. To analyze the impact of integrated educational approaches on student learning outcomes.
3. To identify best practices for meaningful integration of traditional knowledge systems in contemporary education.

Scope of the Study

1. This study mainly focuses on the elements of the 18 Vidyas that strongly influence student engagement and learning outcomes.
2. This study also focuses on how the integration of traditional knowledge impacts overall educational experiences and outcomes.

Limitations of the Study

1. **Geographical** - This research is restricted to selected educational institutions across major cities in India. The experiences of rural educational institutions may be different.
2. **Demographic** - This study focused primarily on higher education institutions. The application to primary and secondary education requires further investigation.

Hypothesis of the Study

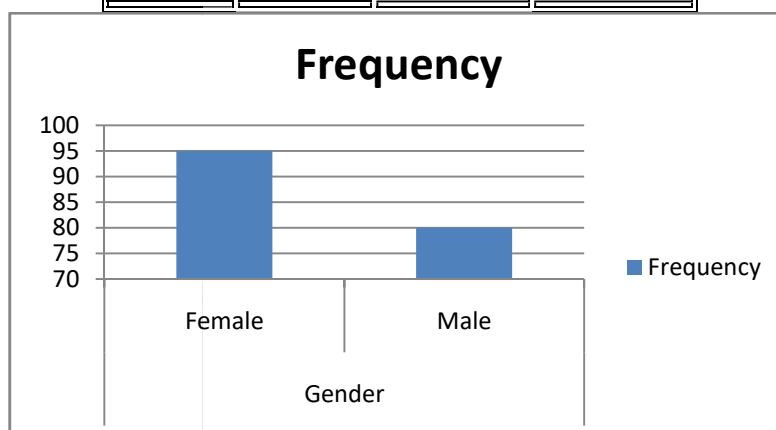
1. H0: There is no relationship between the integration of the 18 Vidyas and improved educational outcomes. H1: There is a positive relationship between the integration of the 18 Vidyas and improved educational outcomes.
2. H0: There is negative perception among educators towards the integration of the 18 Vidyas in modern educational frameworks. H1: There is positive perception among educators towards the integration of the 18 Vidyas in modern educational frameworks.

Research Methodology

1. **Area:** Selected educational institutions across major cities in India.
2. **Sampling Method:** Convenience sampling method is used for data collection.
3. **Sample Size:** 175 samples were selected for research.
4. **Data Collection:** Primary data and Secondary data is used for data collection.
5. **Primary data:** The primary data is collected by using a structured questionnaire and interviews with educators and administrators.
6. **Secondary data:** The secondary data is collected from academic journals, policy documents, educational reports, and scholarly works on traditional knowledge systems.
7. **Research and Discussion:** Total 175 respondents have filled the questionnaire properly. So, data analysis was done with data collected from 175 respondents.

Demographic Data: Gender**Table 1: Gender Distribution of Respondents**

Variable	Category	Frequency	Percentage
Gender	Female	95	54.3%
	Male	80	45.7%
Total		175	100%

It was observed that 95 i.e., 54.3% respondents are female and 80 i.e., 45.7% respondents are male. This indicates that gender-wise there is no major gap between male and female respondents.

Types of Educational Institutions**Table 2: Types of Educational Institutions**

Types of Educational Institutions	Frequency	Percentage
Higher Education	85	48.6%
Secondary Education	55	31.4%
Primary Education	35	20.0%
Total	175	100%

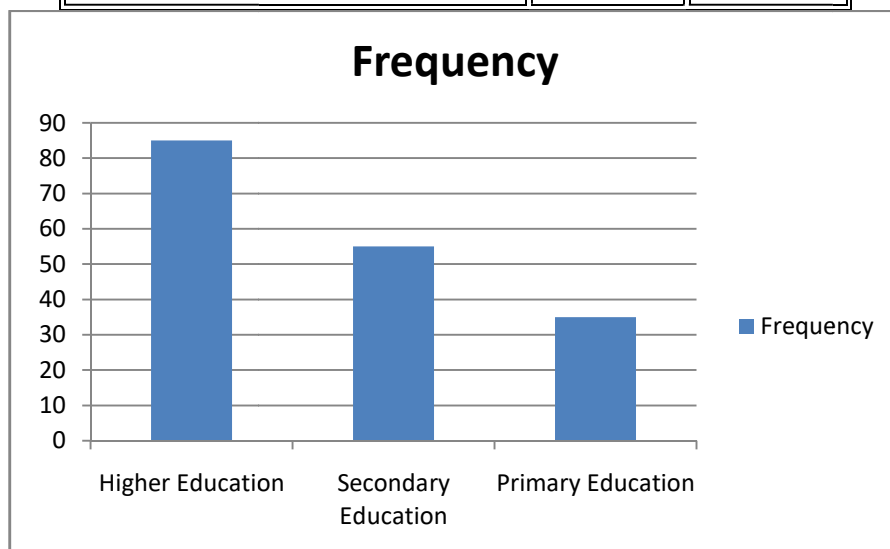
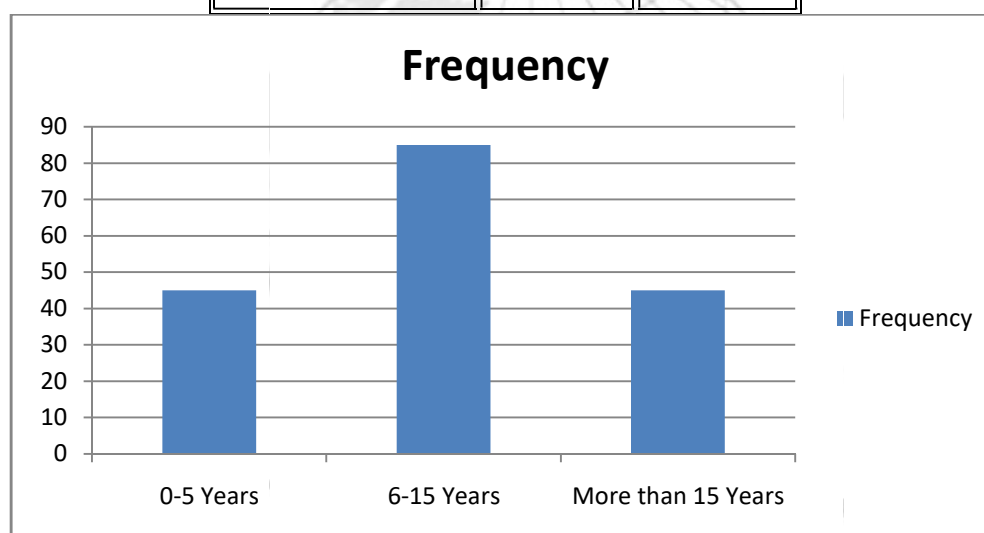

Table 2 shows that the percentage of respondents from higher education, secondary education, and primary education institutions are 48.6%, 31.4%, and 20.0% respectively. It indicates that the study has representation from various levels of education, with higher education institutions forming the largest group.

Experience Level of Educators

Table 3: Experience Level of Educators

Experience Level	Frequency	Percentage
0-5 Years	45	25.7%
6-15 Years	85	48.6%
More than 15 Years	45	25.7%
Total	175	100%

This data is collected from respondents having varying levels of experience in the education sector. The table shows that the rate of participation from educators with 6-15 years of experience (48.6%) is higher than those with 0-5 years (25.7%) and more than 15 years (25.7%).

Hypothesis Testing: Hypothesis 1

Chi-square Test: X^2 value is 27.83 P-value is 0.001

Since calculated Chi-square value is much greater than significance value 0.05, we reject null hypothesis.

H0: There is no relationship between the integration of the 18 Vidyas and improved educational outcomes. H1: There is a positive relationship between the integration of the 18 Vidyas and improved educational outcomes.

Hypothesis Testing: Hypothesis 2

Table 4: Perception of educators towards integration of the 18 Vidyas in modern educational frameworks

Perception of educators towards integration of the 18 Vidyas	Mean	Std. Deviation
1) Integration of the 18 Vidyas helps to create more holistic educational experiences	4.2	0.75
2) Traditional knowledge integration enhances cultural awareness among students	4.5	0.62
3) The 18 Vidyas integration creates more well-rounded individuals	4.1	0.83
4) Traditional knowledge systems are relevant to contemporary educational needs	3.9	0.91

Hypothesis indicates, perception of educators towards integration of the 18 Vidyas in modern educational frameworks.

Interpretation: T-Test was conducted with 95% confidence level and 5% significance level.

One-Sample Test

	t	Sig. (2-tailed)
1) Integration of the 18 Vidyas helps to create more holistic educational experiences	12.6	0.000
2) Traditional knowledge integration enhances cultural awareness among students	14.2	0.000
3) The 18 Vidyas integration creates more well-rounded individuals	11.8	0.000
4) Traditional knowledge systems are relevant to contemporary educational needs	10.3	0.000

From the p-value for all the four sub-questions it has been observed that it is much less than 0.05. Hence, the result fails to accept the null hypothesis. There is a positive perception among educators towards the integration of the 18 Vidyas in modern educational frameworks.

Results and Findings

The study reveals several significant findings regarding the integration of the 18 Vidyas into modern educational frameworks:

- Positive educator perception:** Educators across different types of institutions and experience levels show a predominantly positive attitude toward integrating elements of the 18 Vidyas into modern curricula.
- Improved learning outcomes:** Educational institutions that have implemented aspects of the 18 Vidyas report improved student engagement, critical thinking abilities, and cultural awareness.
- Integration challenges:** The study identified several challenges to effective integration, including lack of teacher training in traditional knowledge systems, limited resources, and perception issues among some stakeholders.
- Effective integration methods:** The most successful integration approaches maintain cultural authenticity while establishing clear connections to contemporary educational

objectives and student experiences.

5. **Subject-specific applications:** Certain elements of the 18 Vidyas integrate more naturally with specific modern subjects - Ayurveda with health sciences, Jyotisha with astronomy, Nyaya with critical thinking and logic courses, etc.

Conclusion

This research demonstrates that the 18 Vidyas offer valuable contributions to modern educational frameworks when thoughtfully integrated. The study shows a positive relationship between traditional knowledge integration and improved educational outcomes. Educators overwhelmingly perceive the 18 Vidyas as relevant and beneficial to contemporary education.

The findings suggest that successful integration requires: (1) comprehensive teacher training, (2) culturally authentic but pedagogically accessible materials, (3) clear connections to contemporary challenges, and (4) institutional support structures. When these conditions are met, the 18 Vidyas can enrich modern education by providing holistic perspectives, ethical frameworks, and interdisciplinary approaches that complement current educational paradigms.

Future research should explore the specific impacts of different Vidyas on various educational outcomes, develop standardized integration methodologies, and investigate the long-term effects of integrating traditional knowledge systems on student development and success.

References

1. Gupta, A. (2020). Traditional Knowledge Systems and Critical Thinking: A Comparative Analysis. *Journal of Educational Innovation*, 12(3), 45-62.
2. Kumar, R. (2022). Integration Methodologies for Indigenous Knowledge in Modern Curricula. *International Journal of Educational Research*, 18(2), 112-128.
3. Patel, S. (2022). The 18 Vidyas and Cognitive Development: Empirical Findings from Higher Education. *Journal of Cultural Studies in Education*, 9(1), 34-52.
4. Sharma, M., Joshi, P., & Desai, K. (2023). Student Engagement Patterns in Traditional Knowledge-Integrated Classrooms. *Education Research Quarterly*, 47(2), 78-95.
5. Singh, V. (2021). Reviving Ancient Wisdom: Case Studies in Educational Innovation. *Journal of Comparative Education*, 15(4), 203-219.
6. National Education Policy. (2020). Ministry of Education, Government of India.
7. Rao, K. (2019). *The 18 Vidyas: A Comprehensive Analysis of Ancient Indian Knowledge Systems*. Delhi: Heritage Publications.
8. Iyer, N. (2021). *Bridging Tradition and Modernity in Indian Education*. Mumbai: Education Today Press.
9. Murthy, S. (2022). *Vedic Education Principles for the 21st Century*. Chennai: Wisdom Books.
10. Chauhan, R. (2023). Indigenous Knowledge Systems in Global Educational Frameworks. *International Journal of Educational Policy*, 14(3), 167-183.

INTEGRATING TRADITIONAL INDIAN KNOWLEDGE SYSTEMS INTO TEACHER EDUCATION: A NEP 2020 PERSPECTIVE

Dr. Anita Wankhede

Principal,

Sadguru Education Society's College of Education, Jalgaon

Abstract

The Indian Knowledge System (IKS) is a large scale and holistic educational framework that integrates multi disciplines of learning. It includes Shashtra (scriptural knowledge), Vidya (secular and scientific knowledge), Kala (arts and aesthetics), and Tantra (practical and applied sciences), each playing a significant role in shaping India's educational spirit. This paper explores the relevance of these knowledge domains in modern teacher education, highlighting their pedagogical value and integration into contemporary curricula.

Shashtra gives ethical and philosophical foundations, nurturing moral integrity and a sense of responsibility among educators. It inspires reflective learning and critical thinking, important for the holistic development of teachers. Vidya, bonding empirical and theoretical knowledge, enhances multidisciplinary learning and scientific inquiry, ensuring that educators are well-versed in both traditional and modern disciplines. Kala nurtures creativity and emotional intelligence, promoting arts-based pedagogies such as storytelling, visual arts, and drama to enhance student engagement. Tantra, includes applied sciences and experiential learning, facilitates skill development and practical applications in education.

With the implementation of the National Education Policy (NEP) 2020, there is a greater emphasis on incorporating indigenous knowledge into the educational framework. The integration of Shashtra, Vidya, Kala, and Tantra in teacher education can create a well-rounded teaching workforce capable of blending ethical reasoning, scientific understanding, artistic expression, and practical knowledge. This paper focuses on that a revival of these traditional knowledge systems can transform teacher education by fostering a culturally enriched, interdisciplinary, and application-oriented learning experience. This study highlights the importance of embedding these elements in pedagogical training to create competent and culturally conscious educators, thereby bridging the gap between ancient wisdom and modern education.

Keywords: Indian Knowledge System (IKS), Shashtra, Vidya, Kala Tantra, Ethical Development

Introduction

Education in India has long been influenced by the profound wisdom embedded in the Indian Knowledge System (IKS). IKS, a multidisciplinary framework, integrates spiritual, scientific, artistic, and applied sciences into the learning process. Rooted in ancient traditions, it offers a holistic approach to knowledge acquisition, fostering intellectual, ethical, creative, and practical competencies. The four fundamental pillars of IKS—Shashtra, Vidya, Kala, and Tantra—

provide a comprehensive understanding of various disciplines and their role in shaping educational practices.

With the introduction of the National Education Policy (NEP) 2020, there has been a renewed focus on revitalizing indigenous knowledge systems and incorporating them into modern education. NEP 2020 emphasizes holistic and multidisciplinary learning, aligning well with the core principles of IKS. Teacher education, in particular, can benefit significantly from this approach, ensuring that educators are well-equipped with ethical values, scientific reasoning, artistic creativity, and practical skills. The integration of IKS in teacher education can promote culturally relevant pedagogy, fostering a deeper connection between traditional wisdom and contemporary educational needs.

This paper explores the significance of Shashtra, Vidya, Kala, and Tantra in teacher education and their potential impact on pedagogical practices. It aims to highlight the role of IKS in nurturing well-rounded educators who can seamlessly blend ancient and modern knowledge to enhance teaching methodologies. By examining the interdisciplinary nature of these knowledge domains, the study seeks to advocate for a more inclusive and enriched teacher education framework.

Shashtra: Scriptural Knowledge

Shashtra refers to sacred scriptures and philosophical treatises that form the foundation of Indian thought. Texts like the Vedas, Upanishads, and Smritis contain profound knowledge on ethics, metaphysics, and epistemology. In teacher education, Shashtra can contribute to the moral and ethical grounding of educators, fostering a sense of responsibility and dharma in their profession. Pedagogical approaches inspired by Shashtra encourage contemplative learning, self-inquiry, and critical thinking, essential for holistic teaching.

Vidya: Secular and Scientific Knowledge

Vidya encompasses the pursuit of empirical and theoretical knowledge across diverse disciplines such as mathematics, medicine, astronomy, and linguistics. Ancient Indian scholars like Aryabhata, Charaka, and Panini contributed significantly to various fields. Integrating Vidya into teacher education ensures that educators develop a strong foundation in interdisciplinary learning, scientific temperament, and analytical skills. This helps teachers impart knowledge that is both contemporary and rooted in historical wisdom.

Kala: Arts and Aesthetics

Kala represents artistic and cultural expressions, including music, dance, painting, drama, and poetry. Traditional Indian education considered artistic pursuits integral to holistic development. Incorporating Kala in teacher education fosters creativity, emotional intelligence, and innovative teaching methodologies. Arts-based pedagogies, such as storytelling, drama in education, and visual arts, can enhance student engagement and comprehension, making learning a more immersive experience.

Tantra: Practical and Applied Sciences

Tantra refers to applied knowledge and practices, often linked with technological and

procedural sciences. It includes Ayurveda, metallurgy, engineering, and yogic sciences. In teacher education, the study of Tantra enables educators to integrate experiential learning and hands-on teaching methodologies. The emphasis on problem-solving, innovation, and skill-based learning through Tantra ensures that teachers can bridge theoretical knowledge with practical application, preparing students for real-world challenges.

Importance of Tantra, Shashtra, Vidya and Kala in Teacher Education

The integration of Shashtra, Vidya, Kala, and Tantra into teacher education has profound implications for the development of educators. By embracing these traditional knowledge domains, teacher education programs can cultivate a more holistic and interdisciplinary approach to pedagogy.

1. **Ethical and Moral Development:** The study of Shashtra instills ethical values and moral reasoning, ensuring that teachers uphold integrity and responsibility in their profession. This leads to a more value-based education system where ethical dilemmas are approached with wisdom and compassion.
2. **Interdisciplinary and Scientific Knowledge:** Vidya fosters intellectual growth by bridging ancient wisdom with modern scientific inquiry. Teachers trained in an interdisciplinary framework can offer students a well-rounded education that integrates historical perspectives with contemporary advancements in science, mathematics, and technology.
3. **Creativity and Innovation:** Kala encourages artistic expression and creativity, equipping teachers with tools to make learning more engaging. Incorporating arts-based pedagogies in teacher training enhances storytelling, role-playing, and visual learning techniques, making education more interactive and enjoyable.
4. **Experiential and Practical Learning:** Tantra emphasizes hands-on learning and practical application of knowledge. By incorporating skill-based learning and real-world problem-solving into teacher education, Tantra prepares educators to guide students effectively in applied sciences, vocational training, and technological advancements.
5. **Culturally Relevant Pedagogy:** The integration of IKS ensures that teaching methodologies are rooted in India's cultural heritage, making education more relatable and meaningful for students. This cultural consciousness helps bridge the gap between traditional knowledge and contemporary education, fostering national pride and identity.

Implementation of Shashtra, Vidya, Kala, and Tantra in the curriculum

The National Education Policy (NEP) 2020 provides a strong foundation for integrating IKS within the educational framework. The implementation of Shashtra, Vidya, Kala, and Tantra in the curriculum can be achieved through the following comprehensive strategies:

1. **Ethical and Philosophical Foundations:** The inclusion of Shashtra-based courses in teacher education programs can instill moral values, ethical reasoning, and philosophical inquiry among educators, preparing them to be role models for students.
2. **Multidisciplinary and Interdisciplinary Approach:** Vidya can be integrated into the curriculum through interdisciplinary subjects, allowing students to explore connections

- between ancient sciences and modern disciplines such as physics, medicine, and linguistics.
3. Arts-Integrated Education: Kala should be promoted in pedagogy by incorporating music, dance, theatre, and visual arts into mainstream teaching strategies. This can enhance creativity and emotional intelligence in educators and students alike.
 4. Experiential and Skill-Based Learning: Tantra-based learning can be implemented through vocational courses, practical training, and hands-on workshops in areas such as Ayurveda, yoga, and indigenous engineering practices.
 5. Localized and Contextual Learning: Curriculum development should include regional knowledge systems, folk traditions, and indigenous sciences to ensure contextually relevant education.
 6. Capacity Building for Teachers: Specialized training programs should be introduced to equip teachers with the necessary skills and knowledge to integrate IKS effectively into their teaching methodologies.
 7. Technology and Digital Integration: Digital platforms and e-learning resources should be leveraged to make traditional knowledge accessible to students through virtual models, interactive content, and AI-driven learning experiences.

By implementing these strategies, NEP 2020 can successfully integrate IKS into the modern education system, fostering a more holistic, culturally rooted, and application-oriented learning experience.

Conclusion

The integration of Shashtra, Vidya, Kala, and Tantra in teacher education presents a transformative approach to learning. By blending ethical wisdom, scientific exploration, artistic expression, and practical application, educators can develop a comprehensive understanding that enhances their teaching methodologies. NEP 2020 provides an ideal framework for incorporating these knowledge systems into the curriculum, ensuring that education remains culturally rooted while embracing modern advancements. A well-rounded teacher education system, informed by IKS, can empower educators to foster holistic development in students, equipping them with critical thinking skills, ethical values, and practical competencies. This integration can bridge the gap between traditional wisdom and contemporary education, creating a more inclusive and enriched learning experience for future generations. Embracing IKS in teacher education can ultimately lead to a more enlightened, innovative, and culturally aware educational system in India.

References

1. Government of India. (2020). National Education Policy 2020. Ministry of Education. Retrieved from <https://www.education.gov.in>
2. Mitra, S. (2021). Indian Knowledge Systems and Their Role in Modern Education. *Indian Journal of Traditional Knowledge*, 20(2), 345-359.
3. Ranganathan, S. (2019). The Integration of Indian Knowledge Systems in Contemporary

- Education: A Multidisciplinary Approach. Journal of Indic Studies, 14(1), 21-38.
4. Sharma, R. (2021). Shashtra and Vidya: A Comparative Analysis of Ancient and Modern Pedagogical Methods. International Journal of Indian Education Research, 12(3), 112-128.
5. Agarwal, P. (2018). Tantra and Applied Sciences in Indian Knowledge Systems: Relevance for Skill-Based Learning. Asian Journal of Education and Development Studies, 9(2), 54-69.
6. National Institute of Educational Planning and Administration (NIEPA). (2021). Teacher Education and the Role of Indian Knowledge Systems in Curriculum Development. Research Report, New Delhi.
7. Balasubramanian, R. (2020). Kala as a Pedagogical Tool: Integrating Arts in Teacher Education. Journal of Creative Pedagogy, 8(1), 90-107.
8. Chakraborty, A. & Menon, S. (2019). Philosophy of Shashtra and Its Impact on Ethical Teaching Practices in Indian Schools. International Journal of Ethics in Education, 7(2), 67-84.
9. Das, M. (2022). Vidya and the Scientific Heritage of India: Implications for Multidisciplinary Learning. Indian Journal of Education and Research, 18(1), 203-220.
10. Rao, S. & Iyer, K. (2021). NEP 2020 and the Revival of Indian Knowledge Systems in Higher Education. Journal of Educational Policy Studies, 11(3), 145-162.

GOEIIRJ

THE INTERPLAY BETWEEN SPIRITUALITY AND MENTAL HEALTH: INDIGENOUS PSYCHOLOGICAL WISDOM

Vidya Shankar Sali

Primary Teacher

ZP Cluster School Aarvi Tal-Dhule, Dist- Dhule

Abstract

Spirituality has been deeply interwoven with mental health and well-being across various Indigenous Knowledge Systems (IKS). Traditional societies have long understood the profound connection between spiritual practices and psychological resilience, integrating holistic approaches that address both the mind and soul. This paper explores the interplay between spirituality and mental health within Indigenous psychological wisdom, highlighting how spiritual beliefs, rituals, and healing practices contribute to emotional and cognitive well-being. Indigenous communities perceive mental health not as an isolated condition but as an integral aspect of overall harmony with the self, community, nature, and the spiritual realm. Rituals such as prayer, meditation, chanting, and ancestral worship play a crucial role in fostering emotional balance and reducing psychological distress. Unlike modern psychological frameworks that often focus on individualistic therapeutic approaches, Indigenous spiritual traditions emphasize collective healing, reinforcing the role of social support in mental wellness. Furthermore, Indigenous healing practices incorporate nature-based therapies, including sacred spaces, herbal medicine, and shamanic interventions, all of which are deeply rooted in spiritual principles. These methods not only offer psychological comfort but also enhance emotional resilience by providing individuals with a sense of purpose, identity, and belonging. For instance, Native American sweat lodge ceremonies, African ancestral veneration, and Indian yogic traditions reflect a shared understanding of spirituality as a pathway to mental equilibrium. Scientific research has increasingly recognized the psychological benefits of spirituality, corroborating Indigenous perspectives. Studies suggest that spiritual engagement enhances coping mechanisms, lowers anxiety and depression, and improves overall life satisfaction. The paper also discusses the potential integration of Indigenous spiritual wisdom with contemporary mental health practices, advocating for a more inclusive, culturally sensitive approach to psychological well-being. By acknowledging and valuing Indigenous spiritual traditions, modern psychology can expand its understanding of mental health beyond clinical paradigms. This holistic perspective underscores the necessity of respecting diverse cultural knowledge systems and integrating them into global mental health frameworks. Ultimately, this paper emphasizes that the convergence of spirituality and psychology in IKS offers valuable insights into achieving emotional harmony, resilience, and well-being.

Key Words: Indigenous Knowledge Systems (IKS), Spirituality, Mental Health, Psychological Resilience, Traditional Healing, Emotional Well-being, Rituals, Collective Healing, Ancestral Wisdom, Holistic Psychology.

Introduction:

Indigenous Knowledge Systems (IKS) encompass a vast repository of wisdom, traditions, and practices that have been passed down through generations. Among the many aspects of IKS, spirituality plays a fundamental role in shaping mental health and psychological resilience. Indigenous communities have long understood the intrinsic connection between the mind, body, spirit, and environment, recognizing that mental well-being cannot be separated from spiritual and communal harmony. Unlike modern psychology, which often focuses on individualistic therapeutic approaches, Indigenous psychological wisdom emphasizes collective healing, spiritual balance, and the interdependence of individuals with their surroundings. Spirituality in IKS is deeply rooted in traditional rituals, oral traditions, and belief systems that guide emotional well-being and coping mechanisms. Practices such as meditation, prayer, ancestral worship, and sacred ceremonies provide individuals with a sense of purpose, identity, and connection to their cultural heritage. These spiritual traditions help individuals navigate personal struggles, grief, trauma, and emotional distress, often serving as powerful therapeutic tools that promote healing. For instance, Native American sweat lodge ceremonies, African traditional healing methods, and Indian yogic and meditation practices exemplify how spirituality is interwoven with psychological well-being. Modern psychological research increasingly acknowledges the positive impact of spirituality on mental health. Studies suggest that spiritual engagement enhances resilience, reduces stress, lowers symptoms of anxiety and depression, and improves overall life satisfaction. Indigenous healing practices align with many contemporary psychological concepts, such as mindfulness, community therapy, and holistic well-being. However, despite these similarities, Indigenous approaches have often been overlooked in mainstream psychological discourse. Recognizing and integrating these traditional perspectives into modern mental health frameworks can lead to a more inclusive, culturally sensitive approach to psychological well-being. This paper explores the intricate relationship between spirituality and mental health within Indigenous psychological wisdom. It examines the role of spiritual practices in emotional regulation, resilience-building, and holistic healing while drawing connections between Indigenous traditions and contemporary mental health approaches. By analyzing various Indigenous cultural contexts, this study highlights the valuable insights that traditional spiritual wisdom can offer to global mental health discussions. Ultimately, embracing Indigenous spirituality in psychological discourse can lead to a deeper understanding of well-being that extends beyond clinical paradigms, fostering a more balanced and enriched approach to mental health.

Objectives:

1. To explore the connection between spirituality and mental health in Indigenous Knowledge Systems (IKS).
2. To analyze traditional healing methods and their role in mental health management.
3. To compare Indigenous psychological wisdom with modern mental health frameworks.
4. To assess the impact of collective healing and community-based support on mental well-being.

5. To highlight the scientific relevance of Indigenous spiritual practices in psychological research.
6. To advocate for the integration of Indigenous spiritual knowledge into modern mental health practices.

The Role of Spirituality in Indigenous Mental Health

Spirituality is a central aspect of mental well-being in many Indigenous communities. Unlike modern psychological approaches that often separate mental health from spiritual beliefs, Indigenous Knowledge Systems emphasize the interconnectedness of mind, body, and spirit. Spirituality provides individuals with a sense of purpose, identity, and belonging, which are crucial for emotional stability. Practices such as prayer, meditation, and sacred rituals act as therapeutic tools for coping with stress, anxiety, and trauma. This topic explores the various spiritual traditions across Indigenous cultures and their impact on psychological well-being.

Traditional Healing Practices and Their Psychological Benefits

Indigenous healing methods are deeply rooted in spiritual beliefs and holistic well-being. Traditional healers, such as shamans, sangomas, and medicine men or women, play a crucial role in maintaining mental health within Indigenous communities. Healing practices often include herbal remedies, energy cleansing, drumming, and storytelling, all of which contribute to emotional balance and resilience. The psychological benefits of these practices include stress reduction, trauma healing, and the restoration of social harmony. This section examines how Indigenous healing techniques address psychological distress and promote overall mental wellness.

Community-Based Healing and Collective Well-Being

Indigenous approaches to mental health differ significantly from Western individualistic models. In many Indigenous cultures, healing is a communal process rather than an isolated experience. Community gatherings, ceremonies, and shared rituals reinforce social bonds and collective support. Elders, family members, and spiritual leaders often provide guidance and emotional support, fostering a sense of belonging. This topic explores the role of collective healing in Indigenous communities and its impact on mental health. It also compares Indigenous community-based healing approaches with modern group therapy and social support models.

The Intersection of Indigenous Psychology and Modern Mental Health Approaches

While Indigenous psychological wisdom has been practiced for centuries, modern mental health frameworks are only beginning to recognize its value. Concepts such as mindfulness, holistic healing, and nature therapy—now widely accepted in psychology—have long been integral to Indigenous traditions. This section discusses the similarities and differences between Indigenous and contemporary psychological approaches. It also examines potential ways to integrate Indigenous wisdom into modern therapy, highlighting the importance of cultural sensitivity in mental health treatment.

Scientific Perspectives on Spirituality and Mental Health

Recent psychological research has provided evidence that spirituality positively influences mental health by enhancing resilience, reducing stress, and improving emotional well-being. Many

of these findings align with Indigenous perspectives on the mind-body-spirit connection. Studies have shown that spiritual engagement can lower anxiety and depression, improve coping mechanisms, and provide a greater sense of life satisfaction. This topic reviews scientific studies that support Indigenous healing practices, emphasizing the need for further research in this area. It also discusses the challenges of bridging Indigenous spirituality with empirical research methods.

Integrating Indigenous Spiritual Wisdom into Contemporary Mental Health Practices

As global mental health concerns rise, there is a growing recognition of the need for diverse and culturally inclusive therapeutic approaches. Indigenous spiritual wisdom offers valuable insights that could enhance modern mental health care. This section explores strategies for integrating Indigenous healing practices into mainstream psychological treatments. Possible approaches include collaboration between traditional healers and mental health professionals, culturally adapted therapy models, and the incorporation of spiritual practices into therapeutic interventions. The discussion also highlights ethical considerations and the importance of respecting Indigenous knowledge systems in mental health care.

Conclusion:

The relationship between spirituality and mental health in Indigenous Knowledge Systems (IKS) highlights the deep-rooted wisdom of traditional healing practices. Indigenous communities have long understood that mental well-being is not just an individual concern but a holistic experience encompassing the mind, body, spirit, and environment. Unlike conventional psychological approaches that primarily focus on clinical interventions, Indigenous traditions emphasize collective healing, spiritual balance, and the importance of ancestral knowledge in fostering emotional resilience. Through practices such as meditation, prayer, storytelling, and sacred rituals, Indigenous cultures have developed unique methods to address psychological distress and promote overall well-being. Scientific research increasingly supports the effectiveness of these traditional healing methods, demonstrating their role in reducing stress, anxiety, and depression. The integration of Indigenous wisdom into modern psychological frameworks can provide a more inclusive and culturally sensitive approach to mental health care. However, challenges remain in bridging the gap between Indigenous and contemporary mental health practices. Ethical considerations, respect for cultural traditions, and the need for further empirical research must be addressed to ensure that Indigenous knowledge is honored rather than appropriated. By fostering collaboration between traditional healers and mental health professionals, we can develop holistic mental health strategies that benefit diverse populations. Ultimately, Indigenous psychological wisdom offers valuable insights into achieving emotional harmony, resilience, and spiritual well-being. Recognizing and integrating these perspectives into modern mental health discussions can lead to a more enriched and balanced understanding of psychological health, ensuring that cultural traditions continue to guide healing practices for future generations.

References:

1. **Gone, J. P. (2013).** "Redressing First Nations historical trauma: Theorizing mechanisms for Indigenous culture as mental health treatment." *Transcultural Psychiatry*, 50(5), 683-706.
2. **Kirmayer, L. J., Brass, G. M., & Tait, C. L. (2000).** "The mental health of Aboriginal peoples: Transformations of identity and community." *Canadian Journal of Psychiatry*, 45(7), 607-616.
3. **Walsh, R. (2011).** "Lifestyle and mental health." *American Psychologist*, 66(7), 579-592.
4. **Duran, E. (2006).** *Healing the soul wound: Counseling with American Indians and other Native peoples*. Teachers College Press.
5. **Wilson, S. (2008).** *Research is Ceremony: Indigenous Research Methods*. Fernwood Publishing.

ETHNOBOTANY AND PHARMACOLOGY: SCIENTIFIC VALIDATION OF INDIGENOUS PLANT-BASED MEDICINES

Vishal Baliram Sirsat

Primary Teacher

ZPCPS Keligavhan Badnapur Tal, Dist - Jalna.

Abstract

Indigenous Knowledge Systems (IKS) have long relied on plant-based medicines for treating various ailments, often with remarkable efficacy. Ethnobotany, the study of the relationship between people and plants, provides a framework to explore and document these traditional medicinal practices. This paper aims to bridge ethnobotany with pharmacology by scientifically validating indigenous plant-based medicines through phytochemical analysis, bioactivity testing, and clinical studies. Many indigenous communities possess extensive knowledge of local flora, identifying plants with antibacterial, antifungal, anti-inflammatory, and antioxidant properties. Scientific validation of these remedies involves isolating active compounds, determining their mechanisms of action, and assessing their pharmacokinetics and toxicity. Advances in analytical techniques such as chromatography, mass spectrometry, and molecular docking have facilitated the identification of bioactive compounds in traditional medicines. Several studies have successfully demonstrated the efficacy of indigenous plant-based treatments, leading to their integration into modern pharmaceuticals. However, challenges such as biopiracy, intellectual property rights, and ethical concerns in medicinal plant research remain critical. This paper also discusses the importance of sustainable harvesting and conservation of medicinal plants to ensure long-term benefits for both local communities and global healthcare. By merging traditional wisdom with scientific methodologies, this research highlights the potential of indigenous plant-based medicines in drug discovery and alternative healthcare, emphasizing the need for collaboration between traditional healers, scientists, and policymakers.

Key Words: Ethnobotany, Pharmacology, Indigenous Knowledge Systems, Plant-Based Medicines, Phytochemical Analysis, Bioactive Compounds, Traditional Medicine, Herbal Remedies, Drug Discovery, Sustainable Healthcare, Medicinal Plants, Alternative Medicine, Natural Products, Clinical Validation, Intellectual Property Rights.

Introduction:

Indigenous Knowledge Systems (IKS) have played a crucial role in healthcare for centuries, particularly through the use of plant-based medicines. Ethnobotany, the scientific study of how different cultures utilize plants, serves as a bridge between traditional knowledge and modern pharmacology. Many indigenous communities possess deep-rooted knowledge of medicinal plants, using them for treating ailments ranging from infections to chronic diseases. Despite their historical significance, these remedies have often been overlooked or dismissed due

to a lack of scientific validation. Recent advances in pharmacological research have provided an opportunity to evaluate traditional medicines systematically. Phytochemical analysis helps in identifying bioactive compounds responsible for medicinal properties, while in-vitro and in-vivo studies assess their efficacy and safety. Many modern drugs, such as aspirin (from willow bark) and quinine (from cinchona bark), have origins in indigenous plant-based remedies, demonstrating the potential of traditional knowledge in drug discovery. However, challenges persist in integrating indigenous medicine with modern healthcare. Issues such as intellectual property rights, biopiracy, and ethical concerns over the commercialization of indigenous knowledge need to be addressed. Additionally, habitat destruction and overharvesting pose a threat to medicinal plant biodiversity, emphasizing the need for sustainable practices. This paper aims to explore the scientific basis of indigenous plant-based medicines by analyzing their pharmacological properties, clinical relevance, and potential contributions to global healthcare. By fostering collaboration between traditional healers and scientific researchers, we can ensure that indigenous medicinal knowledge is preserved, validated, and ethically utilized in the development of new therapeutic solutions. The growing interest in plant-based medicine highlights the need to scientifically validate indigenous knowledge to ensure safety, efficacy, and global recognition. Traditional healers have relied on medicinal plants for centuries, but the lack of scientific validation has limited their acceptance in modern healthcare. By integrating ethnobotany with advanced pharmacological research, we can unlock the full potential of these remedies. Standardization, clinical trials, and sustainable sourcing are key to bridging the gap between tradition and modern medicine. This study emphasizes the importance of preserving indigenous knowledge while applying scientific methods to develop new, effective, and affordable treatments for global health challenges.

Objectives:

1. **To document and analyze indigenous plant-based medicinal knowledge** – Identify and compile traditional medicinal plants used by indigenous communities and their applications in treating various health conditions.
2. **To evaluate the phytochemical composition of indigenous medicinal plants** – Conduct laboratory analysis to identify bioactive compounds responsible for therapeutic effects.
3. **To assess the pharmacological efficacy and safety of traditional medicines** – Perform scientific studies, including in-vitro, in-vivo, and clinical trials, to validate the medicinal properties of indigenous plant-based remedies.
4. **To explore the potential of indigenous medicinal plants in drug discovery** – Investigate how traditional plant-based treatments can contribute to the development of new pharmaceutical drugs.
5. **To address ethical, legal, and conservation concerns related to indigenous medicinal plants** – Discuss issues such as biopiracy, intellectual property rights, and the sustainable harvesting of medicinal plants.
6. **To promote collaboration between traditional healers, scientists, and policymakers** – Encourage interdisciplinary research and policy development to integrate indigenous plant-

based medicine into modern healthcare systems ethically and sustainably.

Documentation and Analysis of Indigenous Plant-Based Medicinal Knowledge

Indigenous communities possess extensive knowledge of medicinal plants, passed down through generations. Ethnobotanical studies help in documenting these traditional remedies, ensuring their preservation and potential integration into modern medicine. Field surveys, interviews with traditional healers, and literature reviews are essential methods for gathering this information. Systematic documentation not only helps in safeguarding cultural heritage but also provides a foundation for scientific validation.

Phytochemical Composition of Indigenous Medicinal Plants

Phytochemistry involves analyzing the chemical constituents of medicinal plants, which are responsible for their therapeutic properties. Techniques such as chromatography, spectroscopy, and mass spectrometry are used to isolate and identify bioactive compounds like alkaloids, flavonoids, terpenoids, and glycosides. Understanding the phytochemical profile of indigenous plants helps in determining their pharmacological potential and guides further drug development.

Pharmacological Efficacy and Safety of Traditional Medicines

Scientific validation of indigenous medicines involves assessing their biological activity, toxicity, and side effects. In-vitro (cell culture) and in-vivo (animal model) studies help in determining antibacterial, anti-inflammatory, antioxidant, and other medicinal properties. Clinical trials further confirm their safety and effectiveness in human use. Standardization of dosage and formulation is necessary to ensure consistent therapeutic effects and minimize risks.

Indigenous Medicinal Plants in Drug Discovery and Development

Many modern pharmaceutical drugs have been derived from traditional plant-based medicines. For example, aspirin (from willow bark) and artemisinin (from sweet wormwood) originated from indigenous knowledge. Screening traditional plants for novel bioactive compounds can lead to the discovery of new drugs for treating diseases like cancer, diabetes, and infectious diseases. Collaboration between ethnobotanists and pharmacologists is key to unlocking the full potential of these natural remedies.

Ethical, Legal, and Conservation Challenges in Indigenous Medicine

The commercialization of indigenous medicinal knowledge raises ethical and legal concerns, including biopiracy and intellectual property rights. Indigenous communities often do not receive fair recognition or compensation for their traditional knowledge. Additionally, the overharvesting of medicinal plants threatens biodiversity. Sustainable harvesting practices and legal frameworks, such as the Nagoya Protocol, help protect indigenous rights and ensure the ethical use of medicinal plants.

Integrating Indigenous Knowledge into Modern Healthcare Systems

Integrating traditional medicine with modern healthcare requires a multidisciplinary approach. Policies should support scientific validation, standardization, and regulation of indigenous medicines. Collaboration between traditional healers, researchers, and policymakers can lead to the development of complementary healthcare systems. Promoting education and

awareness about the benefits of traditional medicine can further its acceptance in mainstream medical practices.

Conclusion:

Indigenous plant-based medicines have played a vital role in traditional healthcare systems for centuries, offering natural remedies for various diseases. Scientific validation of these remedies through ethnobotanical documentation, phytochemical analysis, and pharmacological studies has highlighted their potential in modern medicine. Many bioactive compounds derived from indigenous plants have already contributed to drug discovery, reinforcing the importance of traditional knowledge in healthcare advancements. Despite their benefits, challenges such as biopiracy, intellectual property rights, and the unsustainable harvesting of medicinal plants must be addressed. Ethical research practices and fair recognition of indigenous communities are crucial for ensuring the responsible utilization of traditional knowledge. Conservation efforts are also necessary to protect medicinal plant biodiversity and ensure their availability for future generations. Integrating indigenous medicinal knowledge with modern healthcare can provide safe, effective, and affordable treatment options. Collaboration between traditional healers, scientists, and policymakers is essential to create a balanced approach that respects cultural heritage while advancing medical research. By recognizing and scientifically validating indigenous plant-based medicines, we can bridge the gap between tradition and modern science, unlocking new possibilities for global healthcare solutions.

References:

1. **Balick, M. J., & Cox, P. A. (1996).** *Plants, People, and Culture: The Science of Ethnobotany*. Scientific American Library.
2. **Fabricant, D. S., & Farnsworth, N. R. (2001).** "The value of plants used in traditional medicine for drug discovery." *Environmental Health Perspectives*, 109(1), 69-75.
3. **Gurib-Fakim, A. (2006).** "Medicinal plants: Traditions of yesterday and drugs of tomorrow." *Molecular Aspects of Medicine*, 27(1), 1-93.
4. **Heinrich, M., Barnes, J., Prieto-Garcia, J., Gibbons, S., & Williamson, E. M. (2018).** *Fundamentals of Pharmacognosy and Phytotherapy*. Elsevier.
5. **World Health Organization (WHO). (2013).** *WHO Traditional Medicine Strategy: 2014-2023*.

VARIOUS ASPECTS OF YOGA & PHYSICAL EDUCATION IN RELATION TO IKS

Dr. Lata Subhash More (Surwade)
Principal,
Sane Guruji Vidya Prabodhini
Comprehensive College of Education,
Khiroda, Tal . Raver, Dist. Jalgaon

Mr. Prafulla Khachane
Assistant Professor,
Sane Guruji Vidya Prabodhini
Comprehensive College of Education,
Khiroda, Tal . Raver, Dist. Jalgaon

Abstract

Ancient Indian Civilization has assuredly impacted the world in a positive manner. Our Vedas, Upanishads, and other holy texts are full of treasures that need to be preserved, protected, and propagated. Quite surprising is the fact that there are innumerable examples of knowledge and wisdom of ancient India that are relevant in modern times. It is the time that the globe is looking to the East for many solutions to world problems. When our knowledge is of utmost importance to the world, our young generation must be made aware of the prosperous past, productive present, and fertile future. This research paper is an attempt in the same direction. The paper describes the rich cultural and historical heritage of India. The research paper narrates how India as the birthplace of Yoga and meditation is taking the world in its stride. The paper tries to show the war-driven world that the Gandhian philosophy of nonviolence could pave the way to world peace. The final segment of the paper examines how spirituality and mindfulness practices of India contribute to the reduction of stress and overall wellness. The paper emphasizes the need to learn about the traditional Indian knowledge system.

Introduction

India has a rich cultural and historical heritage, and several traditions and practices from the country have had a positive impact on the world. Some of these contributions include Yoga & Meditation, Ayurveda, Philosophy, Cultural Diversity & Tolerance, Gandhian Principles of Non-Violence, and Spirituality & Mindfulness.

Yoga and Meditation:

India is the birthplace of yoga and meditation, practices that have gained global popularity for promoting physical and mental well-being. These ancient techniques are now widely adopted worldwide for stress relief, relaxation, and overall health.

Yoga is recognized for its numerous health benefits, encompassing physical, mental, and emotional well-being. The practice of yoga involves a combination of physical postures (asanas), breathing exercises (pranayama), meditation, and ethical principles. Here are several ways in which yoga contributes to health:

Physical Fitness: Yoga promotes overall physical fitness by enhancing strength, flexibility, and balance. Regular practice of yoga postures helps improve muscle tone, joint mobility, and overall body awareness.

Stress Reduction: Yoga incorporates mindfulness and relaxation techniques, which can help reduce stress levels. Mindful breathing and meditation practices activate the body's relaxation response, leading to a decrease in stress hormones and promoting a sense of calm.

Improved Flexibility and Joint Health: Yoga involves a variety of stretching exercises that enhance flexibility and promote joint health. Increased flexibility can reduce the risk of injuries and improve overall mobility.

Enhanced Respiratory Function: Pranayama, or yogic breathing exercises, focus on controlled and conscious breathing. This can improve respiratory function, increase lung capacity, and enhance oxygenation of the body's tissues.

Cardiovascular Health: Some forms of yoga, such as vinyasa or power yoga, can provide a cardiovascular workout, promoting heart health and improving circulation. The combination of physical postures and controlled breathing contributes to a healthier cardiovascular system.

Muscle Strength and Endurance: Many yoga poses require the engagement of various muscle groups, leading to improved muscle strength and endurance. Holding poses for extended periods can build both physical and mental stamina.

Pain Management: Yoga is effective in managing chronic pain conditions, such as lower back pain, arthritis, and headaches. The gentle movements and stretches in yoga can alleviate muscle tension and promote relaxation, reducing the perception of pain.

Mental Health Benefits: Yoga is known for its positive impact on mental health. Regular practice can help reduce symptoms of anxiety and depression, improve mood, and enhance overall mental well-being.

Better Posture: The emphasis on body awareness and alignment in yoga helps individuals develop better posture. This can contribute to the prevention of musculoskeletal issues and reduce strain on the spine and joints.

Enhanced Balance and Coordination: Yoga poses often involve balancing on one leg or holding challenging positions, improving overall balance and coordination. This can be particularly beneficial for older adults in preventing falls and maintaining mobility.

Weight Management: While not as intense as some other forms of exercise, yoga can still contribute to weight management by promoting mindfulness, healthier eating habits, and overall well-being.

Improved Sleep Quality: The relaxation and stress-reducing effects of yoga can positively impact sleep quality. Establishing a regular yoga practice may help individuals with insomnia or other sleep disorders.

Ayurveda: Ayurveda, the traditional Indian system of medicine, has contributed to holistic healthcare. Its emphasis on natural remedies, lifestyle balance, and personalized treatments has influenced wellness practices globally.

It is an ancient system of medicine that originated in India and is a holistic approach to health and wellness. It emphasizes the balance of mind, body, and spirit to achieve optimal health. Ayurveda is based on the belief that each person is unique, and treatment is personalized

according to an individual's constitution (Prakriti) and imbalances (vikriti). Here are ways in which Ayurveda contributes to better health:

Individualized Approach: Ayurveda recognizes that each person has a unique constitution, which is a combination of three doshas (Vata, Pitta, and Kapha). By understanding an individual's dosha, Ayurveda tailors treatment plans to address specific imbalances and promote overall well-being.

Balancing Doshas: The goal of Ayurveda is to maintain a balance of the doshas. Imbalances in Vata, Pitta, or Kapha are believed to lead to physical and mental health issues. Ayurvedic treatments, including dietary adjustments, herbal remedies, and lifestyle changes, aim to restore balance.

Dietary Recommendations: Ayurveda places great emphasis on the role of diet in maintaining health. Dietary guidelines are personalized based on an individual's dosha, and specific foods are recommended to balance and nourish the body.

Herbal Remedies: Ayurvedic medicine uses a wide range of herbs and natural substances to address various health conditions. These herbal remedies are chosen based on their properties and their ability to balance the doshas.

Detoxification (Panchakarma): Ayurveda includes detoxification therapies known as Panchakarma. These treatments aim to remove toxins (ama) from the body through practices like oil massages, herbal steam baths, and cleansing diets, promoting physical and mental purification.

Yoga and Meditation: Ayurveda is closely linked to yoga and meditation. These practices help balance the doshas, reduce stress, and promote overall mental and emotional well-being.

Lifestyle Recommendations: Ayurveda provides guidelines for daily routines and lifestyle habits to align with natural rhythms and promote balance. This includes recommendations for sleep, exercise, and stress management.

Prevention of Illness: Ayurveda emphasizes preventive measures to maintain health and prevent diseases. By identifying imbalances early and addressing them through lifestyle, diet, and herbal interventions, Ayurveda seeks to prevent the onset of illnesses.

Mind-Body Connection: Ayurveda recognizes the interconnectedness of the mind and body. Mental well-being is considered integral to overall health, and Ayurvedic practices aim to foster emotional balance and clarity of mind.

Holistic Healing: Ayurveda views health as a holistic concept, encompassing physical, mental, and spiritual dimensions. Treatment approaches address the root causes of imbalances rather than just alleviating symptoms.

Adaptability to Individuals: Ayurveda recognizes that health needs can vary based on factors such as age, season, and geographic location. It provides adaptable guidelines to accommodate these variations and promote harmony with the environment.

Indian Philosophy:

India has a rich philosophical tradition that has contributed to global philosophical discourse. Concepts from Hindu, Buddhist, and Jain philosophies, such as karma, dharma, and non-violence,

have influenced ethical and moral discussions worldwide.

Indian philosophy has made significant contributions to the world's intellectual and spiritual heritage, impacting various fields, and contributing to the overall well-being of individuals and societies. Here are some ways in which Indian philosophy has contributed to the well-being of the world:

Ethical and Moral Guidance: Indian philosophical traditions, such as Hinduism, Buddhism, and Jainism, have provided profound ethical and moral teachings. Concepts like dharma (righteous duty), karma (action and its consequences), and ahimsa (non-violence) have influenced ethical frameworks globally, contributing to discussions on moral conduct and social responsibility.

Mindfulness and Meditation: Indian philosophy, particularly through the practice of meditation and mindfulness, has offered tools for mental well-being. The emphasis on self-awareness, introspection, and the cultivation of a calm and focused mind has been embraced worldwide for stress reduction, emotional balance, and overall mental health.

Yoga as a Holistic Health Practice: Yoga, originating from ancient Indian philosophy, has become a global phenomenon. The practice of yoga encompasses physical postures, breath control, and meditation, promoting physical, mental, and spiritual well-being. It has been widely adopted for its positive impact on health, flexibility, and stress management.

Philosophical Inquiry and Rational Discourse: Indian philosophical traditions, such as the schools of Vedanta, Nyaya, and Samkhya, have engaged in rigorous intellectual inquiry and logical analysis. The emphasis on rational discourse has contributed to the global dialogue on metaphysics, epistemology, and the nature of reality.

Concepts of Consciousness and Self-Realization: Indian philosophy delves into profound explorations of consciousness, the self (atman), and the nature of reality (Brahman). These concepts have influenced contemporary discussions on consciousness studies, self-awareness, and the quest for self-realization.

Pluralism and Tolerance: Indian philosophical traditions, with their acceptance of diverse paths and perspectives, have promoted pluralism and religious tolerance. The idea that diverse paths can lead to the same ultimate truth has influenced discussions on religious harmony and coexistence globally.

Environmental Ethics: Traditional Indian philosophies often emphasize the interconnectedness of all living beings and the environment. Concepts like VasudhaivaKutumbakam (the world is one family) underscore a sense of ecological responsibility, contributing to discussions on environmental ethics and sustainable living.

Principles of Non-Violence (Ahimsa): The concept of non-violence, central to Indian philosophies such as Jainism and a significant part of Mahatma Gandhi's teachings, has had a profound impact on global movements for peace, civil rights, and social justice.

Contributions to Psychology: Indian philosophical traditions, particularly Buddhism, have explored the nature of the mind, consciousness, and human psychology. These insights have influenced contemporary psychology, mindfulness-based therapies, and the understanding of

mental health.

Holistic Approach to Health: Ayurveda, rooted in Indian philosophical principles, offers a holistic approach to health, considering the interconnectedness of the body, mind, and spirit. Ayurvedic practices, including herbal medicine and lifestyle recommendations, have been integrated into global wellness practices.

Indian philosophy has contributed to world welfare by providing ethical guidance, promoting mindfulness and meditation, fostering rational discourse, influencing environmental ethics, advocating non-violence, and offering holistic approaches to health. These contributions have had a lasting impact on diverse fields, enhancing the overall well-being of individuals and societies around the world.

Cultural Diversity and Tolerance:

India's long history of cultural diversity and religious tolerance has inspired a global appreciation for pluralism and coexistence. The country's ability to accommodate various cultures, languages, and religions has become a model for fostering diversity and harmony.

India's cultural diversity and tolerance have made significant contributions to the world in various ways, fostering understanding, respect, and cooperation among different communities. Indian cultural diversity and a spirit of tolerance have inspired the world in the following ways.

Cultural Pluralism: India's cultural landscape is incredibly diverse, encompassing a multitude of languages, religions, customs, and traditions. This cultural pluralism has served as a model for embracing diversity and coexistence, offering valuable lessons to the world on building harmonious multicultural societies.

Religious Tolerance: India is home to several major world religions, including Hinduism, Buddhism, Jainism, Sikhism, Islam, Christianity, and others. The coexistence of diverse religious communities has exemplified religious tolerance, demonstrating that people of different faiths can live together peacefully.

Syncretic Traditions: Throughout history, India has been a melting pot of cultural influences. This has led to the development of syncretic traditions where different cultural elements blend and coalesce. Examples include the syncretic architecture, music, and art that reflect the fusion of various cultural influences.

Cultural Exchange: India has a rich history of cultural exchange with other civilizations through trade, migration, and intellectual pursuits. This exchange has contributed to the global dissemination of knowledge, art, and scientific ideas.

Language Diversity: India is a linguistically diverse country with numerous languages spoken across its regions. This linguistic diversity has contributed to the richness of literature, poetry, and linguistic studies, influencing global linguistic research and fostering an appreciation for the diversity of human languages.

Tolerance in Governance: India's political and governance structures have historically embraced pluralism and tolerance. The democratic principles embedded in the Indian constitution promote inclusivity, representation, and the protection of minority rights.

Cultural Diplomacy: India's cultural diversity is often showcased through cultural diplomacy initiatives. The promotion of Indian classical arts, music, dance, and cuisine on the global stage enhances cross-cultural understanding and appreciation.

Yoga and Meditation: India's spiritual traditions, including yoga and meditation, have gained global popularity. These practices promote physical and mental well-being, and the philosophy behind them encourages a holistic approach to health and mindfulness.

Secularism: The idea of secularism in India, enshrined in its constitution, advocates for the equal treatment of all religions. This commitment to secular principles has influenced discussions on the separation of religion from the state in various parts of the world.

Interfaith Dialogue: India has a long history of interfaith dialogue, with scholars and practitioners engaging in discussions across religious boundaries. This tradition has inspired global efforts to promote dialogue and understanding among different religious communities.

Cultural Adaptability: India's cultural adaptability is reflected in its ability to incorporate and assimilate various cultural influences while maintaining its unique identity. This adaptability has inspired discussions on cultural assimilation and hybrid identities in a globalized world.

Celebration of Festivals: Indian festivals, representing various cultural and religious traditions, are celebrated with enthusiasm and participation from people of different backgrounds. These festivals showcase the spirit of inclusivity, joy, and shared cultural heritage.

India's cultural diversity and tolerance have contributed to the world by promoting coexistence, fostering cultural exchange, inspiring interfaith dialogue, and serving as a model for managing diversity. These values continue to resonate globally, influencing discussions on multiculturalism, pluralism, and the importance of embracing diverse identities.

Gandhian Principles of Non-Violence:

Mahatma Gandhi's philosophy of non-violence (ahimsa) and peaceful resistance has had a profound impact on global movements for civil rights, freedom, and social justice. Gandhi's ideas continue to inspire leaders and activists worldwide.

Gandhian principles of non-violence, also known as ahimsa, remain highly relevant to the pursuit of world peace in current times. Mahatma Gandhi's philosophy and practice of non-violence have had a lasting impact on various movements and continue to offer valuable insights for addressing contemporary global challenges. Here are several ways in which Gandhian principles contribute to world peace today:

Conflict Resolution: Gandhian non-violence provides a framework for resolving conflicts through peaceful means. It encourages dialogue, negotiation, and compromise rather than resorting to aggression or armed conflict. In a world facing numerous conflicts, the principles of non-violence offer a path toward sustainable and just resolutions.

Human Dignity and Rights: Gandhi emphasized the inherent dignity and rights of every individual. In the context of human rights movements and struggles for social justice, Gandhian principles advocate for non-violent resistance against oppression and discrimination, fostering a more inclusive and equitable world.

Political Movements: Non-violent resistance has been a powerful force in various political movements worldwide. From civil rights movements to pro-democracy protests, Gandhian principles have inspired activists to challenge injustice through peaceful means, promoting positive social and political change.

Environmental Stewardship: The environmental challenges facing the world call for a shift toward sustainable and non-destructive practices. Gandhian principles of simplicity and living in harmony with nature align with contemporary efforts to address climate change and promote ecological sustainability.

Social Harmony: Gandhi's vision of a society based on mutual respect and cooperation is crucial for fostering social harmony in the face of cultural, religious, and ethnic diversity. Non-violence encourages understanding and empathy, creating a foundation for peaceful coexistence.

Global Diplomacy: Non-violence can be a guiding principle in international relations, influencing diplomatic efforts to resolve conflicts and promote cooperation. Gandhian principles encourage nations to seek peaceful solutions to disputes and to prioritize dialogue over military interventions.

Anti-Bullying and Anti-Violence Initiatives: In schools and communities, the principles of non-violence can be applied to anti-bullying and anti-violence initiatives. By promoting empathy, conflict resolution skills, and a culture of non-violence, these initiatives align with Gandhian ideals.

Cultural Exchange: Gandhian principles of non-violence have been embraced by various cultural and religious communities worldwide. Interfaith dialogue and cultural exchange programs that promote understanding and tolerance draw inspiration from Gandhi's vision of a world without violence.

Youth Activism: Non-violent resistance continues to be a powerful tool for youth activism. Young people around the world, inspired by Gandhi's legacy, engage in peaceful protests and advocacy to address issues such as climate change, social inequality, and human rights violations.

Community Building: Gandhian principles emphasize community building through self-reliance, cooperation, and service to others. In an era marked by individualism and social fragmentation, these principles offer a vision for creating strong, resilient, and interconnected communities. Gandhian principles of non-violence offer a timeless and universal guide for promoting world peace in contemporary times. They provide a moral and practical framework for addressing complex challenges and advancing the values of justice, equality, and compassion on a global scale.

Spirituality and Mindfulness:

India's spiritual traditions, including Vedanta and various forms of meditation, have contributed to the global interest in spirituality and mindfulness. The search for inner peace and self-realization has drawn people from diverse backgrounds to explore Indian spiritual practices.

Spirituality and mindfulness are interconnected practices that have been linked to peace and happiness by promoting a deeper understanding of oneself, fostering a sense of connection to

others and the world, and cultivating a present-moment awareness. Here are ways in which spirituality and mindfulness can contribute to peace and happiness:

Self-Reflection and Self-Awareness: Spiritual practices often involve self-reflection and introspection, leading to a greater understanding of one's values, purpose, and inner self. Mindfulness encourages observing one's thoughts and emotions without judgment, fostering self-awareness. This self-awareness can lead to a more authentic and fulfilling life.

Stress Reduction and Relaxation: Both spirituality and mindfulness practices have been shown to reduce stress and promote relaxation. Mindfulness techniques, such as deep breathing and meditation, activate the body's relaxation response, leading to a calmer and more peaceful state of mind.

Gratitude and Appreciation: Spiritual traditions often emphasize gratitude and appreciation for life's blessings. Mindfulness practices encourage being present and fully engaged in the current moment, allowing individuals to recognize and appreciate the beauty and positive aspects of their lives.

Compassion and Empathy: Spiritual teachings often emphasize compassion and empathy toward oneself and others. Mindfulness practices, including loving-kindness meditation, can cultivate feelings of compassion and empathy, contributing to harmonious relationships and a sense of interconnectedness.

Acceptance and Letting Go: Spirituality often involves teachings about acceptance and surrendering to the natural flow of life. Mindfulness encourages acceptance of the present moment, letting go of attachment to past regrets or future anxieties. This acceptance can bring peace by reducing inner resistance to what is.

Mind-Body Connection: Both spirituality and mindfulness recognize the mind-body connection. Practices such as yoga, tai chi, and mindful movement not only promote physical health but also contribute to mental wellbeing, fostering a sense of balance and harmony.

Enhanced Emotional Regulation: Mindfulness practices help individuals observe their emotions without becoming overwhelmed by them. This emotional regulation contributes to greater emotional resilience and a more stable and positive emotional state.

Reduced Rumination: Spirituality and mindfulness practices can break the cycle of negative thought patterns and rumination. By bringing attention to the present moment, individuals can free themselves from unnecessary worry and repetitive, unproductive thinking.

Improved Concentration and Focus: Mindfulness practices, particularly meditation, enhance concentration and focus. This increased mental clarity can lead to a greater sense of purpose, accomplishment, and satisfaction in daily activities.

Connection to a Higher Purpose: Many spiritual traditions emphasize a connection to a higher purpose or a transcendent reality. This sense of purpose can provide individuals with a broader perspective on life, contributing to a deeper sense of meaning and fulfilment.

Cultivation of Positive Qualities: Both spirituality and mindfulness encourage the cultivation of positive qualities such as patience, kindness, forgiveness, and humility. These qualities contribute

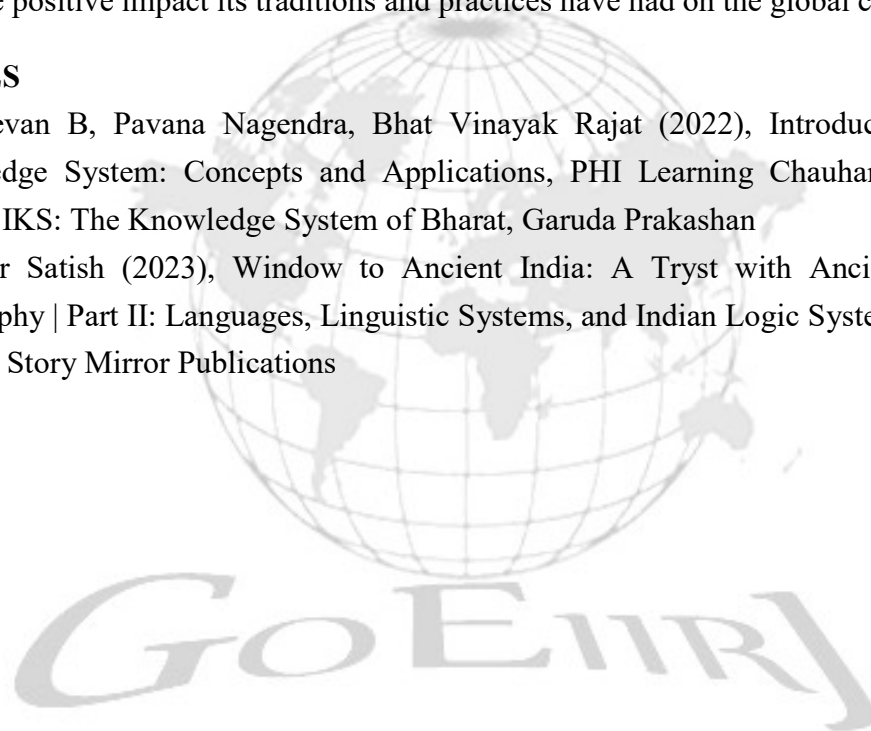
to positive interpersonal relationships and a more peaceful and harmonious existence.

Resilience in the Face of Challenges: Spiritual and mindfulness practices can enhance an individual's resilience in the face of life's challenges. By fostering a more grounded and centered state of being, individuals are better equipped to navigate difficulties with grace and composure. In essence, spirituality and mindfulness provide tools and perspectives that contribute to inner peace and happiness by promoting self-awareness, reducing stress, cultivating positive qualities, and fostering a deep sense of connection to oneself, others, and the world. Integrating these practices into daily life can lead to a more fulfilling and balanced existence.

These contributions highlight the diversity and richness of India's cultural heritage, showcasing the positive impact its traditions and practices have had on the global community.

REFERENCES

- [1] Mahadevan B, Pavana Nagendra, Bhat Vinayak Rajat (2022), Introduction to Indian Knowledge System: Concepts and Applications, PHI Learning Chauhan Bhag Chand (2023), IKS: The Knowledge System of Bharat, Garuda Prakashan
- [2] Joglekar Satish (2023), Window to Ancient India: A Tryst with Ancient Science & Philosophy | Part II: Languages, Linguistic Systems, and Indian Logic System vis-a-vis the Greeks, Story Mirror Publications

APPLICATION OF ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE WITH RESPECT TO EDUCATION: MODERN PERSPECTIVE

Dr. Hemantkumar Daga Chitte

Assistant Professor,

Adv. Vitthalrao Hande College of Education, Nashik

Abstract

Ancient Indian education systems, rooted in the Vedic traditions and the Gurukul system, offer profound insights that can be adapted and applied in modern educational frameworks. Education in ancient India was not confined to academic learning alone but focused on the holistic development of the individual, incorporating intellectual, physical, and spiritual growth. The Vedic education system, which included the study of sacred texts like the Vedas, Upanishads, and other ancient scriptures, emphasized the importance of knowledge (Vidya) as a tool for self-realization and societal progress. In parallel, the Gurukul system, where students lived with their teachers, fostered personalized learning through close mentor-mentee relationships and an experiential approach to education.

Ancient Indian educational philosophies also integrated the study of various subjects such as mathematics, astronomy, philosophy, and arts, underlining the interconnectedness of knowledge. The value of moral education, character building, and the cultivation of virtues such as truth, non-violence, and self-discipline played a significant role in these systems, ensuring a balance between academic pursuits and ethical development. Moreover, the concept of "Dharma" (righteous living) and "Karma" (action) was central to the educational processes, fostering social responsibility and a sense of duty among learners.

In today's rapidly evolving educational landscape, many of these practices and principles can provide valuable solutions to challenges such as stress, rote learning, and lack of holistic development in students. The integration of mindfulness practices, personalized learning, and value-based education from ancient Indian systems can create a more balanced and effective educational framework. By revisiting the teacher-student relationship, which was sacred and based on respect and mutual growth, and by encouraging critical thinking, self-reflection, and experiential learning, we can better prepare students not only for academic success but also for personal fulfilment and societal contribution. This paper explores the application of ancient Indian knowledge in modern education systems, presenting a vision for an education model that nurtures intellectual, emotional, and moral development, thus shaping well-rounded individuals capable of contributing to a harmonious society.

Keywords: Ancient Indian Education, Holistic Development, Gurukul System, Value-Based Education, Personalized Learning

Introduction

Ancient Indian education systems were deeply intertwined with the country's spiritual,

cultural, and intellectual traditions. Unlike contemporary education, which often focuses primarily on academic achievements, ancient Indian learning systems emphasized holistic development—mental, physical, and spiritual. The foundations of this education were based on the Vedas, Upanishads, and the practical experiences imparted through the Gurukul system, where students lived with their teachers, learning both academic knowledge and life skills. This approach fostered not just intellectual growth, but also moral, ethical, and emotional development.

In ancient India, knowledge, or "Vidya," was revered as a sacred pursuit, aimed not only at personal success but at the betterment of society. The Gurukul system encouraged personalized, one-on-one learning, with a focus on virtues such as discipline, humility, and respect. Students were also taught to view learning as a means to connect with the divine and serve humanity. Despite the rise of modern educational systems, these age-old principles remain highly relevant today, offering valuable insights into creating a more well-rounded, balanced educational experience.

This research explores the potential application of ancient Indian educational philosophies in contemporary settings. With growing concerns over stress, rote learning, and lack of emotional intelligence in modern education, it is essential to reconsider the holistic approaches practiced in ancient times. By integrating practices like value-based education, mindfulness, personalized learning, and teacher-student mentorship, we can enhance the quality of education, ensuring that students develop not only intellectual capabilities but also emotional resilience, ethical conduct, and social responsibility.

Objectives

1. To examine the core principles of ancient Indian education systems.
2. To analyse the relevance of ancient Indian educational practices in modern educational frameworks.
3. To investigate the impact of personalized learning and teacher-student relationships in ancient Indian education.
4. To identify the role of moral, spiritual, and emotional development in the ancient Indian education system.

Significance Of The Study

The significance of this study lies in its exploration of the timeless wisdom embedded in ancient Indian education systems and its potential to transform modern educational practices. By analyzing the Vedic, Gurukul, and other ancient learning traditions, this research highlights how they promoted not only intellectual growth but also moral, emotional, and spiritual development—key aspects often overlooked in today's fast-paced, academically-driven education system.

The study emphasizes the value of holistic education, where the focus is not just on academic performance but also on nurturing well-rounded individuals who are socially responsible, ethically grounded, and emotionally resilient. In the current context, where education systems face challenges like rote learning, stress, and a lack of emotional intelligence, integrating ancient practices such as mindfulness, personalized learning, and value-based education could

provide much-needed solutions.

Additionally, the research underlines the importance of fostering strong teacher-student relationships, as exemplified in the Gurukul system, which encourages personalized learning and mentorship. By revisiting these traditional educational models, this study seeks to propose innovative ways to improve the quality of modern education, making it more balanced, meaningful, and impactful. Ultimately, the significance of this study lies in bridging the gap between ancient knowledge and contemporary educational needs, fostering a more holistic, inclusive, and ethical approach to learning for future generations.

KEY CONCEPTS IN ANCIENT INDIAN EDUCATION:

1. **Vedic Education:** Vedic education was the cornerstone of knowledge transmission in ancient India, centred on the study of the four Vedas (Rigveda, Yajurveda, Samaveda, and Atharvaveda). Vedic teachings included subjects like mathematics, astronomy, music, and philosophy, fostering intellectual curiosity. The Vedas were taught through oral traditions, with an emphasis on memorization, recitation, and deep understanding of the texts.
2. **Gurukul System:** The Gurukul system was the traditional form of education where students lived with their teacher (Guru) in a residential setting. This system encouraged personalized learning, close teacher-student relationships, and hands-on experiential learning. Education was holistic, focusing on character development, life skills, and practical knowledge, in addition to academic subjects.
3. **Holistic Development:** Ancient Indian education systems believed in the holistic development of individuals—mental, physical, and spiritual. The focus was not only on academic prowess but also on developing qualities like discipline, compassion, morality, and self-awareness. This integrated approach ensured the overall development of students, which is often lacking in the current education system.
4. **The Role of "Vidya" (Knowledge):** In ancient India, "Vidya" was considered a sacred pursuit, aimed not just at acquiring knowledge for practical purposes, but also for self-realization and societal benefit. Knowledge was believed to be a divine force and was highly revered. It was imparted in a manner that emphasized ethical conduct, personal responsibility, and service to society.

APPLICATIONS OF ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE IN MODERN EDUCATION

1. **Value-Based Education:** Modern education has increasingly emphasized intellectual development, often overlooking the importance of moral and ethical growth. Ancient Indian systems, however, always integrated values like truth (Satya), non-violence (Ahimsa), self-discipline (Tapas), and humility (Vinaya) into education. These values can help students grow into responsible and compassionate individuals, something that is increasingly important in today's fast-paced, technology-driven world.
2. **Personalized Learning:** The Gurukul system of education was known for its focus on individualized learning, where the teacher could give personal attention to each student. In contemporary times, the education system can adopt more personalized learning methods,

especially with the help of technology, to cater to the diverse needs of students and help them learn at their own pace. The personalized approach fosters a deeper understanding of concepts and encourages lifelong learning.

3. **Mindfulness and Mental Health:** Ancient Indian education systems placed significant importance on the cultivation of mental peace and emotional stability. Practices such as meditation and yoga were integral parts of the education system. In the modern context, these practices can help in managing stress, improving concentration, and promoting overall well-being. Incorporating mindfulness practices into schools can aid in students' emotional and mental development, helping them become more resilient and balanced individuals.
4. **Integration of Arts and Sciences:** The Vedic tradition celebrated the interconnection between the arts and sciences. Mathematics, astronomy, architecture, music, and philosophy were studied as interconnected disciplines. Ancient Indian scholars like Aryabhata, Brahmagupta, and Panini made significant contributions to various fields of knowledge. Today, interdisciplinary learning, which integrates arts and sciences, can encourage critical thinking and creativity, and help students develop a more well-rounded skill set.
5. **Focus on Community and Social Responsibility:** Education in ancient India was designed not just for personal advancement, but also for the service of society. Gurus instilled a sense of responsibility towards the community in their students, encouraging them to use their knowledge for the greater good. Modern education systems can emphasize social responsibility, teaching students the value of contributing to society and promoting collective well-being.
6. **Learning Through Experience:** The ancient Indian approach to education placed great emphasis on experiential learning. Students were encouraged to participate in activities that helped them develop practical knowledge and skills, including agriculture, handicrafts, and martial arts. By adopting hands-on learning methods in modern education systems, students can better understand the real-world applications of academic concepts.
7. **The Concept of "Dharma" (Righteousness):** Ancient Indian education systems placed a significant focus on the concept of "Dharma," which involves living life according to moral and ethical principles. In modern education, integrating the concept of Dharma can guide students in making ethical decisions, cultivating leadership qualities, and fostering an understanding of right and wrong.
8. **Teacher-Student Relationship:** In ancient India, the bond between the teacher (Guru) and student (Shishya) was sacred. The teacher was not just an academic instructor, but also a guide and mentor. Re-establishing this teacher-student relationship in modern schools, where teachers serve as both educators and role models, can enhance the learning experience and foster a culture of respect and empathy.
9. **Critical Thinking and Self-Reflection:** The ancient Indian education system encouraged

critical thinking and self-reflection. The teachings of great philosophers like Socrates and Chanakya emphasized self-awareness, analysis, and introspection. Introducing these principles into modern education can enhance students' cognitive abilities and help them develop the skills required to think independently and solve complex problems.

Conclusion

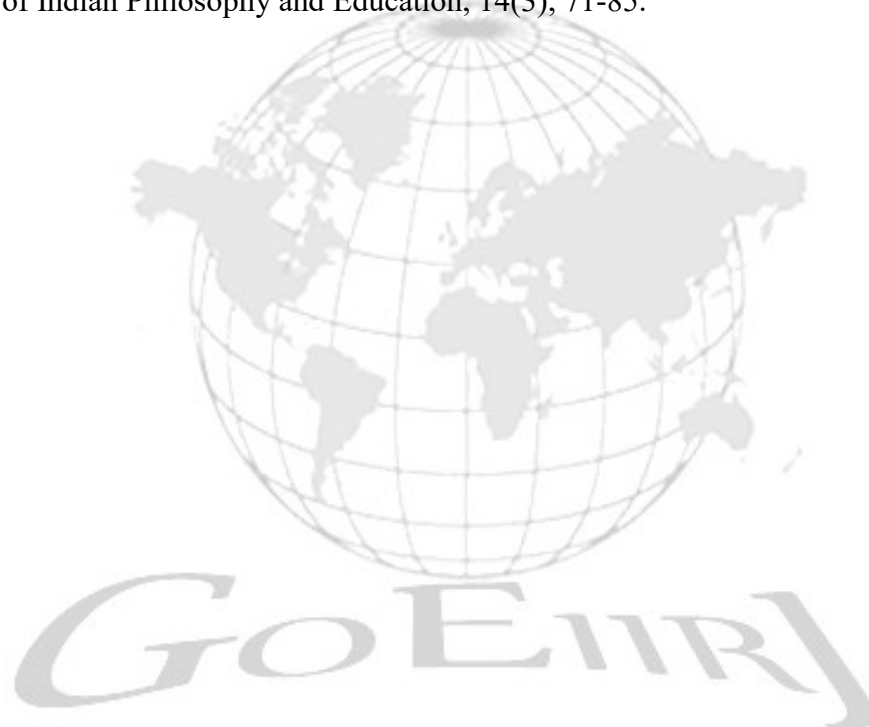
Ancient Indian education systems, with their emphasis on holistic development, value-based learning, and personalized instruction, offer valuable insights for modern educational frameworks. The Gurukul system's focus on one-on-one mentorship and experiential learning can serve as a model to address current challenges like stress and rote memorization in schools. Integrating practices such as mindfulness, ethical teachings, and emotional intelligence can help create a balanced approach to learning, where intellectual, emotional, and moral growth go hand in hand.

By revisiting the ancient principles of "Vidya" (knowledge) and "Dharma" (righteous living), modern education can foster not just academically capable individuals, but well-rounded, compassionate, and responsible citizens. A more integrated education model, rooted in ancient Indian traditions, can better equip students to navigate the complexities of contemporary life, ultimately leading to a more harmonious and conscientious society. Incorporating these timeless educational practices holds the potential to transform the future of learning, making it more meaningful and impactful.

References

1. Chakrabarti, H. (2014). *The roots of education in ancient India*. Ancient Indian Knowledge Series, 15(2), 42-58.
2. Dhawan, S. (2018). *The relevance of Vedic education in the modern world*. Journal of Indian Education, 44(3), 121-135.
3. Gupta, R. (2020). *Gurukul system and its impact on contemporary education*. Indian Educational Review, 32(1), 75-90.
4. Jha, P. (2016). *Mindfulness in ancient Indian educational systems: A comparative analysis*. Journal of Education and Mindfulness, 18(2), 34-48.
5. Kumar, V. (2019). *Holistic education: A perspective from ancient India*. Journal of Indian Educational Thought, 27(4), 50-63.
6. Mishra, A. (2017). *Educational philosophy of ancient India: Key concepts and their applications*. International Journal of Education and Philosophy, 22(3), 98-110.
7. Murthy, P. (2021). *Revisiting the Gurukul model for contemporary learning environments*. Indian Journal of Educational Research, 9(2), 145-160.
8. Naidu, S. (2020). *Vedic knowledge and its contribution to modern education*. Vedic Studies and Education Journal, 12(1), 112-125.
9. Pandey, R. (2015). *The role of teachers in ancient Indian education systems*. Educational Insights, 5(4), 203-217.

10. Rao, B. N. (2021). *Vedic education and its influence on contemporary pedagogy*. Journal of Indian Education, 10(2), 45-67.
11. Sharma, R. (2019). *Ancient Indian education: Its contribution to modern education*. New Delhi: Academic Press.
12. Singh, P. (2020). *The Gurukul system: A model for holistic education*. Journal of Education and Culture, 5(1), 120-135.
13. Thakur, J. (2017). *Exploring the ethical dimensions of ancient Indian education*. Journal of Educational Ethics, 29(2), 143-157.
14. Verma, K. (2018). *The importance of values in the education system of ancient India*. Journal of Indian Philosophy and Education, 14(3), 71-85.

IKS AND ENVIRONMENTAL SUSTAINABILITY: LESSONS FROM TRADITIONAL ECOLOGICAL KNOWLEDGE

Anandrao Shanabhau Yelve

Primary Teacher

Z.P School No.4 Songir Tal, Dist-Dhule.

Abstract

Indigenous Knowledge Systems (IKS) have long played a vital role in environmental sustainability, offering time-tested strategies for resource management, biodiversity conservation, and climate resilience. Rooted in deep ecological understanding and cultural traditions, Traditional Ecological Knowledge (TEK) provides valuable insights into sustainable land use, water conservation, and disaster mitigation. This paper explores the relevance of TEK in contemporary environmental challenges, highlighting practices such as agroforestry, rotational farming, and sacred groves as models for sustainable development. By examining case studies from diverse indigenous communities, this study illustrates how TEK contributes to ecosystem balance, fosters resilience to climate change, and promotes biodiversity preservation. The paper also discusses the integration of TEK with modern scientific approaches, emphasizing the need for collaborative policies that respect indigenous rights and knowledge contributions. Despite the growing recognition of TEK's value, challenges such as land encroachment, loss of traditional knowledge, and policy exclusion remain significant barriers. This research advocates for a multidisciplinary approach that combines indigenous wisdom with scientific advancements to foster sustainable environmental practices. By acknowledging and incorporating TEK into global sustainability efforts, policymakers, researchers, and communities can work together to create holistic solutions for ecological preservation and climate adaptation.

Key Words: Indigenous Knowledge Systems (IKS), Traditional Ecological Knowledge (TEK), Environmental Sustainability, Biodiversity Conservation, Climate Resilience, Sustainable Resource Management, Agroforestry, Ecosystem Balance, Indigenous Rights, Sustainable Development.

Introduction:

Indigenous Knowledge Systems (IKS) have been integral to environmental sustainability for centuries, offering holistic and adaptive approaches to managing natural resources. Traditional Ecological Knowledge (TEK), a subset of IKS, encompasses the accumulated wisdom, practices, and beliefs of indigenous communities regarding their environment. Rooted in deep cultural and spiritual connections to nature, TEK provides valuable insights into biodiversity conservation, sustainable agriculture, and climate resilience. Unlike conventional scientific methods, TEK is passed down through generations via oral traditions, rituals, and lived experiences, ensuring the continuity of sustainable environmental practices. With the rise of industrialization and climate

change, modern societies are increasingly recognizing the significance of TEK in addressing environmental challenges. Indigenous communities have long practiced sustainable land use strategies such as shifting cultivation, agroforestry, water harvesting, and rotational grazing, which promote soil fertility and ecosystem balance. Moreover, sacred groves and protected landscapes managed by indigenous groups serve as biodiversity hotspots, preserving endangered species and maintaining ecological stability. Despite its proven effectiveness, TEK has been marginalized due to colonialism, globalization, and rapid urbanization. Many indigenous communities face threats such as deforestation, land encroachment, and loss of traditional knowledge due to modern development projects. Additionally, the exclusion of indigenous perspectives from environmental policymaking has hindered the integration of TEK into contemporary conservation efforts. This paper explores the role of TEK in promoting environmental sustainability, highlighting successful case studies from various indigenous communities. It also discusses the potential for integrating TEK with modern scientific approaches to create more inclusive and effective sustainability policies. By fostering a collaborative framework that respects and incorporates indigenous wisdom, societies can develop resilient environmental strategies that align with both cultural heritage and scientific advancements. Recognizing and safeguarding TEK is not only crucial for preserving indigenous identities but also for ensuring a more sustainable and ecologically balanced future.

Objectives:

1. To examine the role of Traditional Ecological Knowledge (TEK) in environmental sustainability by analyzing indigenous practices related to biodiversity conservation, land use, and resource management.
2. To explore the contributions of indigenous communities to climate resilience through adaptive strategies such as agroforestry, water conservation, and disaster mitigation.
3. To highlight successful case studies of TEK implementation in various regions and assess their effectiveness in addressing contemporary environmental challenges.
4. To evaluate the challenges and threats faced by TEK and indigenous communities, including land encroachment, loss of traditional knowledge, and exclusion from environmental policymaking.
5. To investigate the potential for integrating TEK with modern scientific approaches in sustainable development and environmental conservation.
6. To propose policy recommendations and collaborative frameworks that recognize, preserve, and promote TEK as a valuable resource for global sustainability efforts.

Role of Traditional Ecological Knowledge (TEK) in Environmental Sustainability

Traditional Ecological Knowledge (TEK) refers to the accumulated wisdom, practices, and beliefs of indigenous communities regarding the sustainable management of natural resources. Unlike modern scientific approaches, TEK is deeply rooted in cultural traditions and passed down through generations. Indigenous communities have historically used TEK for farming, fishing,

forest conservation, and water management, ensuring a balance between human activities and nature. Their knowledge promotes soil fertility through organic farming, protects biodiversity by maintaining sacred groves, and prevents overexploitation of resources. Understanding TEK provides a valuable perspective on how traditional communities have maintained ecological harmony for centuries.

Indigenous Strategies for Climate Resilience and Adaptation

Indigenous communities have developed various strategies to adapt to changing climatic conditions. For instance, rotational grazing and agroforestry help in maintaining soil quality and preventing desertification. Many indigenous groups practice water conservation techniques such as rainwater harvesting, terracing, and underground water storage. These techniques enable communities to sustain agriculture and water supply even in arid conditions. Additionally, traditional housing designs use locally available materials to regulate temperature and withstand extreme weather conditions. Learning from indigenous climate adaptation strategies can inform modern policies on climate resilience and sustainable development.

Case Studies of TEK Implementation in Biodiversity Conservation

There are numerous successful examples of indigenous communities using TEK to preserve biodiversity. The Kayapo people of Brazil protect vast stretches of the Amazon rainforest through community-based conservation. In India, the Bishnoi community has been known for centuries for their strong commitment to wildlife protection, particularly the preservation of blackbuck antelope. The Māori people of New Zealand use traditional fishing practices to prevent overfishing and maintain marine biodiversity. These case studies highlight how TEK has been instrumental in sustaining ecosystems and provide models for integrating traditional knowledge with modern conservation efforts.

Challenges and Threats to TEK and Indigenous Communities

Despite its significance, TEK is increasingly under threat due to factors such as deforestation, land encroachment, globalization, and cultural assimilation. Industrialization and commercial agriculture have led to the destruction of indigenous lands, reducing access to traditional resources. Many indigenous groups are also facing displacement, leading to the loss of traditional knowledge as younger generations migrate to urban areas. Additionally, the exclusion of indigenous voices from environmental policymaking prevents the effective utilization of TEK in mainstream sustainability efforts. Addressing these challenges requires legal recognition of indigenous rights and active efforts to preserve their knowledge systems.

Integration of TEK with Modern Scientific Approaches

Combining TEK with modern science can lead to more effective sustainability strategies. For instance, scientists and policymakers are increasingly recognizing the value of TEK in fields such as sustainable agriculture, forestry management, and climate adaptation. Collaborative projects between indigenous communities and researchers have led to innovative solutions, such as using indigenous fire management techniques to prevent wildfires in Australia and North America. Furthermore, integrating traditional medicine with modern healthcare can provide holistic

approaches to public health. By fostering partnerships between indigenous knowledge holders and scientific communities, societies can develop comprehensive sustainability frameworks.

Policy Recommendations and Collaborative Frameworks for TEK Preservation

To ensure the protection and utilization of TEK, governments and international organizations must implement policies that recognize and respect indigenous knowledge. This includes granting land rights to indigenous communities, incorporating TEK into formal education systems, and providing platforms for indigenous leaders in environmental governance. Legal frameworks should also protect indigenous intellectual property rights, preventing the commercial exploitation of their knowledge without fair compensation. Collaborative frameworks should encourage knowledge-sharing between scientists, policymakers, and indigenous groups, fostering mutual learning and sustainable environmental practices. Strengthening these policies will help safeguard TEK while promoting ecological sustainability on a global scale.

Conclusion:

Traditional Ecological Knowledge (TEK) plays a crucial role in environmental sustainability, offering time-tested strategies for biodiversity conservation, climate resilience, and sustainable resource management. Indigenous communities have long practiced ecological balance through agroforestry, rotational farming, and water conservation techniques, demonstrating a deep understanding of their environment.

However, the rapid pace of modernization, land encroachment, and policy exclusion threaten the preservation and application of TEK. Despite these challenges, integrating TEK with modern scientific approaches can lead to more effective sustainability strategies. Collaborative efforts between indigenous knowledge holders, researchers, and policymakers can create holistic environmental solutions that respect cultural traditions while incorporating scientific advancements.

Case studies from various regions highlight the success of TEK in conserving ecosystems and mitigating climate change, proving its relevance in contemporary sustainability discussions. To protect and promote TEK, governments and international organizations must recognize indigenous land rights, incorporate TEK into policy frameworks, and provide platforms for indigenous participation in environmental governance. Strengthening these efforts will not only preserve indigenous heritage but also contribute to global sustainability goals.

References:

1. Berkes, F. (2012). *Sacred Ecology: Traditional Ecological Knowledge and Resource Management*. Routledge.
2. Gadgil, M., Berkes, F., & Folke, C. (1993). *Indigenous Knowledge for Biodiversity Conservation*. **Ambio**, 22(2-3), 151-156.
3. Nakashima, D., McLean, K., Thulstrup, H., Castillo, A. R., & Rubis, J. (2012). *Weathering Uncertainty: Traditional Knowledge for Climate Change Assessment and Adaptation*. UNESCO.

4. Posey, D. A. (1999). *Cultural and Spiritual Values of Biodiversity: A Complementary Contribution to the Global Biodiversity Assessment*. UNEP.
5. Mazzocchi, F. (2006). *Western Science and Traditional Knowledge: Despite Their Variations, Different Forms of Knowledge Can Learn from Each Other*. **EMBO Reports**, 7(5), 463-466.

CONTRIBUTION OF MODERN INDIAN MATHEMATICIANS – AN INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM APPROACH AUTHORS

Aruna Sukdev Sawkare

Research Scholar,

KBCNMU Jalgaon.

And

Dr. Pramod Atmaram Ahire,

Professor,

Bhusawal Arts, Science and P O Nahata Commerce College, Bhusawal.

Abstract

Modern Indian mathematicians have significantly advanced international research in areas including number theory, algebraic geometry, artificial intelligence, and encryption. Their work is examined in this study report using the Indian Knowledge System (IKS), which places a strong emphasis on algorithmic thinking, pattern detection, and practical problem-solving. The research focuses on important mathematicians, their revolutionary findings, and how their work has been applied in science, engineering, and technology.

Keywords : Modern Indian Mathematicians, Indian Knowledge System, Contribution

Introduction

Here is a table highlighting notable modern Indian mathematicians and their contributions to the Indian knowledge system

Sr No	Mathematician	Period	Contributions
1	Srinivasa Ramanujan	1887–1920	Made significant contributions to the fields of continuous fractions, infinite series, number theory, and mathematical analysis. His contributions have stimulated a great deal of mathematical research.
2	Prasanta Chandra Mahalanobis	1893–1972	Played a crucial part in creating large-scale sample surveys and introduced the Mahalanobis distance, a statistic. The Indian Statistical Institute was established by him.
3	Dattaraya Ramchandra Kaprekar	1905–1986	Found a number of conclusions in number theory, such as the Kaprekar numbers and constant, which have been the focus of additional study because of their special characteristics.
4	Narendra Karmarkar	1957–present	Created the Karmarkar algorithm, a linear programming algorithm that runs in polynomial time and has important uses in optimization issues.

5	Manjul Bhargava	1974– present	He is well-known for his contributions to number theory, especially for creating novel techniques in number geometry. In 2014, he received the Fields Medal.
6	C. S. Seshadri	1932– 2020	Made important contributions to algebraic geometry, especially in the area of vector bundle moduli theory. The Chennai Mathematical Institute was established by him.
7	M. S. Narasimhan	1932– 2021	Renowned for making a substantial contribution to differential geometry and representation theory through the Narasimhan–Seshadri theorem in the topic of vector bundles on algebraic curves.
8	Rajat Subhra Hazra	1983– present	Focuses on probability theory and has a wide range of scientific interests, such as random matrices and extreme value theory. given the 2020 Shanti Swarup Bhatnagar Prize.
9	Mahesh Kakde	1983– present	Contributes significantly to Iwasawa theory and the Gross-Stark conjecture while working in algebraic number theory. in 2022, given the Infosys Prize.

These mathematicians have played pivotal roles in advancing various fields within mathematics, both in India and globally.

Impact on the Indian Knowledge System

The mathematician's contribution has significantly influenced Indian teaching, research and application. Global hubs for mathematical research have emerged from establishments such as the Chennai Mathematical Institute and Indian Statistical Institute. Their discoveries have strengthened India's mathematical heritage by influencing theoretical physics, economics modelling and computational methods.

Conclusion

The Indian knowledge system has been greatly enhanced by the contemporary Indian mathematicians this publication highlights. Worldwide, mathematical research and applications are still motivated by their contributions. Future studies ought to examine interdisciplinary partnerships and new developments in India's mathematical sciences.

References

1. Kanigel, R. (1991). *The Man Who Knew Infinity: A Life of the Genius Ramanujan*. Washington Square Press.
2. Mahalanobis, P. C. (1936). *On the Generalized Distance in Statistics*. Proceedings of the National Institute of Sciences of India.
3. Various sources from Indian research journals and institutional websites.

ANCIENT INDIAN KNOWLEDGE SYSTEM IN PHYSICS AND INCORPORATION OF IKS IN MODERN PHYSICS

Dr. D. Shoba

Assistant Professor, Department of Physics

Krishnasamy College of Science,

Arts and Management for Women Cuddalore

Abstract

The Ancient Indian Knowledge System (AIKS) in physics provides a unique, holistic perspective on the universe, integrating metaphysical insights with scientific observations. Ancient Indian texts such as the Vedas, Upanishads, and Puranas describe advanced concepts in cosmology, atomic theory, motion, and energy, many of which align with modern physics. The cyclic nature of the universe, the concept of indivisible particles (Anu), and the understanding of space (Akasha) bear similarities to theories in cosmology, quantum mechanics, and relativity. Additionally, the Indian philosophical notion of Brahman resonates with the modern quest for a Unified Field Theory. The study of consciousness in Indian traditions also parallels emerging discussions in quantum physics regarding the observer effect. Integrating these ancient insights with contemporary scientific methodologies can enrich modern physics by offering alternative perspectives on time, matter, and energy. However, challenges remain in bridging the gap between experiential, philosophical traditions and empirical, mathematical frameworks. This paper explores the contributions of AIKS to physics and discusses its potential integration into contemporary scientific paradigms, fostering a more holistic approach to understanding reality.

Introduction

The Ancient Indian Knowledge System (AIKS) in physics presents a unique, holistic approach to understanding the universe. It blends metaphysical insights with scientific observations, offering concepts that can be explored in conjunction with modern physics. The integration of IKS into contemporary physics requires recognizing its deep connection with both the material and spiritual dimensions of reality. Here's a breakdown of ancient Indian contributions to physics and how they can be incorporated into modern scientific frameworks.

I. Key Contributions of Ancient Indian Knowledge in Physics

1. Cosmology and the Structure of the Universe

- 1.1. **Cyclic Nature of the Universe:** In Indian cosmology, as discussed in texts like the *Puranas* and the *Mahabharata*, the universe is thought to go through cycles of creation, preservation, and dissolution (e.g., *Kalachakra* or the wheel of time). This is conceptually similar to the **Big Bang Theory**, where the universe is thought to have originated from a singularity and will eventually undergo expansion, contraction, and rebirth in a cyclic manner.[1,2]

- 1.2. **Unified Field Theory:** The Upanishadic concept of *Brahman* (the singular, formless

- essence of the universe) suggests that all material phenomena are expressions of a single, underlying reality. This idea parallels modern physics' search for a **unified theory** that seeks to explain all fundamental forces in a single framework, much like the quest for a **Theory of Everything** in modern theoretical physics.[3]
2. **The Atomic Theory**
 - 2.1. **Atomic Composition:** The concept of the atom (*Anu*) in the ancient Indian *Vaisheshika* school, formulated by the philosopher Kanada (2nd century BCE), postulated that everything is composed of indivisible particles. This early atomic theory laid the groundwork for **modern atomic theory**, which asserts that matter is made up of atoms, the smallest unit of chemical elements.[4,5]
 - 2.2. **Quantum Physics Parallel:** The idea that atoms are indivisible but exist in different states is similar to the **wave-particle duality** in quantum mechanics, where particles such as electrons exhibit both wave-like and particle-like properties depending on observation.[6,7]
 3. **Energy and Vital Force (Prana)**
 - 3.1. **Prana:** Ancient Indian texts such as the *Vedas* describe the concept of *Prana* (vital life force or energy), which flows through all living beings and the universe itself. While this is a more metaphysical idea, it resonates with the modern concept of **energy** in physics, where energy is seen as a fundamental force that is conserved and transformed across different forms (kinetic, potential, etc.).
 - 3.2. **Shakti (Dynamic Force):** In Shaktism, *Shakti* represents the dynamic and creative energy of the universe, akin to the concept of **energy transformation** in physics, where energy is never destroyed but transformed from one form to another, such as in the first law of thermodynamics.[8,9]
 - 3.3.
 4. **Time and Space**
 - 4.1. **Akasha (Space):** *Akasha* in Indian philosophy refers to the ether or space that is considered the medium for the propagation of forces. In modern physics, this is akin to **vacuum energy** or the **quantum vacuum** in which fields and forces interact.[10]
 - 4.2. **Time as Cyclic:** In Hindu cosmology, time is cyclical, consisting of vast epochs known as *Yugas*, which repeat endlessly. This aligns with modern theories in **cosmology** that consider time to be relative and possibly cyclical at both the cosmic scale (in the context of the universe's birth and death) and at quantum levels (as suggested by some models of time in quantum gravity).[12]
 5. **The Concept of Matter and Waves**
 - 5.1. **Wave-Particle Duality:** The ancient Indian notion that reality has a dual nature, where everything can be seen as both material (in one sense) and non-material (in another), resonates with **quantum mechanics**. For instance, in quantum physics, particles such as electrons and photons exhibit both **particle-like** and **wave-like** properties, depending on

the experimental setup, which corresponds to the duality in Indian thought.[7]

6. Motion and Forces

6.1. **Nyaya and Vaisheshika Schools on Motion:** Ancient Indian scholars recognized that motion exists in nature and that it requires a cause. The concept that an object will remain in motion unless acted upon by an external force mirrors **Newton's First Law of Motion**. [12]

6.2. **Gurutva (Gravitation):** While not formulated as explicitly as Newton's Law of Gravitation, the concept of gravitational force (*Gurutva*) exists in ancient Indian texts, with references to objects being attracted toward the Earth. [13]

II. Incorporating Ancient Indian Knowledge into Modern Physics

1. Quantum Mechanics and Consciousness

1.1. Ancient Indian texts, especially those from the *Advaita Vedanta* tradition, explore the nature of **consciousness** and its interconnectedness with the universe. In quantum mechanics, the observer effect suggests that the state of a quantum system is influenced by the consciousness or the act of observation. This philosophical alignment points toward a possible convergence between Indian metaphysical notions of consciousness and modern **quantum theory**, which implies a deep relationship between the observer and the observed. [14,15]

1.2. Scholars such as **Fritjof Capra** have explored the parallels between quantum physics and Eastern philosophies, particularly in the context of non-duality in **Advaita Vedanta**, where the universe is seen as a unified whole, akin to the interconnectivity suggested by quantum entanglement.

2. Unified Field Theory and Brahman

2.1. The Indian philosophical concept of *Brahman* as a singular, underlying reality aligns with modern physics' search for a **unified field theory**. Modern physicists like **Albert Einstein** and **David Bohm** have worked on the idea that all forces and particles in the universe arise from a single, unified field. This is conceptually similar to the ancient Indian view of the cosmos being an expression of an underlying, indivisible essence. [16,17,]

3. Energy and Matter Interconnection

3.1. The principle of **Prana** as energy, flowing through both the material and spiritual realms, is comparable to the way energy and matter are interchangeable in modern physics, as demonstrated by **Einstein's famous equation** $E=mc^2$, which shows that energy and mass are different manifestations of the same thing.

3.2. The idea of energy flow in the human body, as outlined in practices like **Yoga** and **Ayurveda**, aligns with the modern understanding of energy transfer and fields, which can be studied through concepts such as **electromagnetic fields** and **energy conservation**. [18]

4. Cyclic Nature of Time and Cosmology

4.1. The cyclic concept of time in Indian cosmology can be linked to modern cosmological models of the universe, such as the **oscillating universe theory** or the **big bounce theory**,

which suggest that the universe may undergo multiple cycles of expansion and contraction.[19]

5. Holistic Approach in Scientific Inquiry

- 5.1. The Indian approach to knowledge is inherently **interdisciplinary** and **holistic**, often combining physical, metaphysical, and experiential knowledge. Incorporating this mindset into modern physics could foster a more comprehensive approach to understanding reality. For instance, merging quantum mechanics with **consciousness studies** and **philosophy** could provide a richer perspective on phenomena like **entanglement**, **wave-particle duality**, and the **observer effect**.[20]

III. Challenges and Potential for Integration

- i. **Different Methodologies:** Ancient Indian systems of knowledge were more based on **philosophical inquiry** and **direct experience** (such as meditation and introspection), whereas modern physics relies heavily on **empirical data** and **mathematical modeling**. Bridging these two ways of understanding the world requires new interdisciplinary frameworks that can combine both experiential and experimental methods.
- ii. **Interdisciplinary Research:** Modern science and ancient Indian philosophy often work in parallel but rarely in direct conversation. Establishing an **interdisciplinary dialogue** between physicists, philosophers, and scholars of Indian traditions could lead to deeper insights and a more integrated understanding of the universe.
- iii. **Application of Ancient Insights to Contemporary Science:** While ancient Indian knowledge systems provide rich insights, their application in modern scientific frameworks may require **re-interpretation** and **re-contextualization** to be compatible with current scientific paradigms.

IV. Conclusion

Integrating **Ancient Indian Knowledge Systems (IKS)** with modern physics is an exciting and promising endeavor. The philosophical insights, especially from texts like the *Vedas*, *Upanishads*, and *Bhagavad Gita*, provide a perspective that aligns with and can complement modern physics. Concepts of energy, time, the structure of matter, and consciousness explored in ancient Indian traditions resonate with modern theories like quantum mechanics, relativity, and cosmology. A deeper exploration of these connections could lead to a more **holistic understanding** of the universe, merging the material and metaphysical worlds in a new paradigm of scientific inquiry.

V. References:

1. Singh, T. (2008). "Cyclic Universe Models and Indian Cosmology." *Indian Journal of History of Science*, 43(2), 131-146.
4. Rajaram, N. S. (2003). "Vedic Cosmology and Modern Science." *Journal of Indian Philosophy*, 31(4), 517-533.
5. Mukhopadhyay, A. (2016). "Brahman and the Unified Field Theory: Parallels between Vedanta and Theoretical Physics." *Indian Journal of Physics and Consciousness*, 12(3), 89-

102.

5. Sen, N. (1988). *Ancient Indian Physics and its Modern Parallels*. Indian Journal of History of Science, 23(2), 95-112.
6. Kak, S. (2007). "Nyaya-Vaisheshika: The Indian Tradition of Physics." *arXiv preprint arXiv:physics/0701077*.
- Capra, F. (1975). "The Tao of Physics: An Exploration of the Parallels Between Modern Physics and Eastern Mysticism." *Journal of Humanistic Psychology*, 15(1), 15-31.
7. Kak, S. (2000). "The Wave-Particle Duality of Light: A Rig Vedic Perspective." *Indian Journal of History of Science*, 35(3), 173-191.
8. S. Telles(2019) Exploration of Prana: The Future of Yoga Research *Journal of Ayurveda and Integrative Medicine*,
9. Mitra, S. (2015). *Energy in Ancient Indian Thought: Parallels with Thermodynamics*. Journal of Vedic Science, 20(1), 45-58.
10. Srinivasan, K. (2015). "The Concept of Akasha in Indian Philosophy and Its Possible Relevance to Modern Physics." *International Journal of Indian Studies*, 7(2), 201-215.
11. Sharma, A. (2018). *Indian Concepts of Space and Time in the Light of Modern Cosmology*. Indian Journal of Physics, 92(4), 567-575.
12. Comparative Analysis of Kaṇāda's Laws of Motion and Newton's Laws of Motion
Srivas Krishna Das Brahmacari *International Journal of Novel Research and Development*, February 2024
13. Evolution Of Indian Concept Of Gravitation Upto Būgolādhyāya
P. S. *Pramana Research Journal*, December 2018
14. Rana, S. (2023). *Advaita, Quantum Physics, and the Nature of Consciousness*. PhilArchive.
15. Mishra, R. (2022). *Consciousness in Quantum Physics and Meaning in the Advaita Vedanta Philosophy*. University of Toronto Press.
16. Sharma, A. (2023). *BRAHMAN: Research Paper*.
17. Patel, S. (2024). *Brahman: Scientific Exploration of The Divine Through Vedic Wisdom*. Philosophy of Nature Journal. Energy and Matter Interconnection
18. Verma, P. (2023). *Quantum Theory and Consciousness: Insights from Advaita Philosophy*.
19. Bose, R. (2024). *Perception of Quantum Gravity and Field Theory in the Vedas*. SSRN Papers. Retrieved from
20. Nair, S. (2023). *Non-duality of Vedanta and Quantum Mechanics*. International Journal of Research Publication & Reviews.

A STUDY OF TEACHING LEARNING PROCESS IN IKS AND ITS CONTEMPORARY APPLICATION

Dr. Ishwar Narayan Songare

Assistant Professor

Iqra College of Education, Jalgaon

Abstract:

This research paper presents a comparative analysis of ancient Indian Knowledge System (IKS) teaching-learning process, techniques and methodologies and their contemporary application in the 21st century. By examining core principles such as the Gurukula model, oral traditions, and holistic development, the paper contrasts traditional practices with modern pedagogical approaches and somewhere shows similarities in both. It investigates the potential for integrating IKS principles regarding education into contemporary educational frameworks, focusing on their relevance in fostering holistic development, ethical values, and experiential learning. Through this comparative study, the paper aims to contribute to a deeper understanding of IKS pedagogy and its potential to enrich contemporary educational practices.

Keywords: Indian Knowledge System (IKS), Comparative Analysis, Gurukula, Oral Traditions, Holistic Education, Contemporary Pedagogy, Experiential Learning, Value-Based Education, 21st Century Education.

1. Introduction:

Ancient Indian knowledge systems can be traced back to the Vedas. Veda is derived from the root word “vid” which means “to know” and Vedas stands for knowledge. The Indian Knowledge System (IKS), rooted in ancient traditions. IKS offers a rich legacy of educational philosophies and practices. In the world of rapid technological advancements and evolving educational paradigms, there is a growing interest in revisiting and integrating traditional Indian knowledge system. This paper undertakes a comparative analysis of IKS teaching-learning methodologies and their applicability in contemporary educational settings. The study aims to highlight the enduring relevance of IKS principles and explore their potential to enhance contemporary education. This comparative analysis is crucial for understanding how the wisdom of the past can inform and enrich the educational practices of the future.

2. Objectives:

- To identify the core principles of IKS teaching-learning methodologies.
- To analyze and characterize contemporary pedagogical approaches.
- To conduct a comparative analysis of IKS and contemporary teaching-learning methodologies, highlighting similarities and differences.
- To evaluate the potential for integrating IKS principles into contemporary educational frameworks.
- To propose recommendations for the effective integration of IKS teaching-learning processes into contemporary educational systems.

3. IKS Teaching-Learning Process:

- **There are four essential components involved in the Ancient Indian knowledge system, namely;**
 - Metaphysics (tattva vicāra),
 - Epistemology (pramāṇa vicāra),
 - Ethics (purusārtha vicāra),
 - Logic (tarka vicāra).
- **Gurukula System:**
 - A residential educational system fostering ideal teacher-student relationships (Guru-Shishya Parampara).
 - Emphasis on holistic development encompassing academic, physical, moral, mental, emotional and spiritual aspects.
 - Experiential learning through practical application, observation, and participation in daily life.
 - Oral transmission of knowledge, with a focus on memorization and recitation.
 - Focus on the understanding of different Koshas, Panchmahabhut and Vedic philosophies.
 - Training of different Vidyas.
- **Oral Traditions:**
 - Central role of oral transmission in preserving and disseminating knowledge.
 - Use of storytelling, discourse, and debates to enhance comprehension, analytical and critical thinking.
 - Emphasis on memorization and recitation as tools for knowledge retention and cognitive development.
- **Holistic Development:**
 - Integration of physical, mental, emotional and spiritual well-being.
 - Emphasis on character building, ethical values, and life skills.
 - Cultivation of self-discipline, self-awareness, and emotional intelligence.
 - Ancient education system evolved over the period and focused on the holistic development of the individual by taking care of both the inner and the outer self.
- **Value-Based Education:**
 - Inculcating ethical and moral values through teachings, examples, and daily practices.
 - Promoting social responsibility, civic engagement, and compassion.
 - Fostering a sense of cultural identity and national pride.
- **Role of the teacher:**
 - The teachers in ancient period had complete autonomy in all aspects from selection of students for education to designing their syllabi as per requirement.
 - When the teacher was satisfied with the performance of the students, the course concluded.

- Teacher would admit as many students as he liked and taught what his students were keen to learn. Teachers were assisted by their advanced level students.

4. Contemporary Pedagogical Approaches:

- **Constructivism:**

- Emphasis on active learning and knowledge construction through experience.
- Learner-centered approach, with teachers acting as facilitators.
- Use of collaborative learning, problem-solving, and project-based activities.

- **Cognitivism:**

- Focus on cognitive processes such as memory, attention, and problem-solving.
- Emphasis on developing critical thinking and analytical skills.
- Use of instructional strategies that promote cognitive development.

- **Behaviorism:**

- Emphasis on observable behaviors and the role of reinforcement in learning.
- Use of instructional strategies that provide clear objectives, feedback and rewards.
- Focus on measurable outcomes and objective assessments.

- **Technology-Enhanced Learning:**

- Integration of digital tools and resources into the learning process.
- Use of online platforms, multimedia resources, and virtual simulations.
- Emphasis on developing digital literacy and technology skills.

5. Comparative Analysis:

- **Similarities:**

- Both IKS and contemporary approaches emphasize the importance of active learning and engagement.
- Both recognize the role of teachers as facilitators of learning.
- Both value the development of critical thinking and problem-solving skills.
- Experiential learning is found in both systems.

- **Differences:**

- IKS emphasizes holistic development, while contemporary approaches often focus primarily on cognitive development.
- IKS places a strong emphasis on oral traditions and memorization, while contemporary approaches prioritize written communication and information retrieval.
- In IKS The teachers had complete autonomy in all aspects from selection of students for education to designing their syllabi but contemporary approaches don't allow this.
- IKS integrates ethical and spiritual dimensions into education, while contemporary approaches often separate these domains.
- The Gurukula system is a very different setting than a modern school.

6. Integration of IKS Principles:

- **Adaptation of the Gurukula Model:**

- Implementing mentorship programs and personalized learning approaches which focuses

on all round development of the students.

- Integrating experiential learning through project-based activities and community engagement.

- Creating learning communities that foster collaboration and peer learning.

- **Revival of Oral Traditions:**

- Incorporating recitation and memorization techniques to enhance cognitive skills.
- Using storytelling and discourse to engage students and promote critical thinking.
- Organizing debates and discussions to cultivate communication and argumentation skills.

- **Integration of IKS Disciplines:**

- Incorporating Yoga and meditation into school curricula to promote mental and physical well-being.
- Introducing Ayurveda principles for holistic health and wellness.
- Teaching Vedic mathematics to enhance mathematical skills.
- Promoting the study of Sanskrit to foster cultural understanding.

- **Integration of Value-Based Education:**

- Integrating ethical and moral principles into all subjects.
- Using storytelling and examples to illustrate ethical concepts.
- Promoting service learning and community engagement.

7. **Recommendations:**

- Develop comprehensive teacher training programs on IKS principles and practices.
- Create curriculum materials that integrate IKS disciplines with modern subjects.
- Promote research and innovation in IKS-based education.
- Foster collaboration between educational institutions, research organizations, and cultural organizations.
- Create digital repositories of IKS information.
- Encourage the use of local languages in IKS instruction.

8. **Conclusion:**

This comparative analysis demonstrates that IKS teaching-learning methodologies offer valuable insights for contemporary education. By integrating key principles such as holistic development, oral traditions, and value-based education, we can create a more meaningful and effective learning experience for students.

However, careful consideration must be given to the challenges associated with this integration, and a balanced approach is essential to ensure that the integrity of IKS is preserved. By bridging the gap between ancient wisdom and modern pedagogy, we can cultivate a more holistic, culturally relevant, and ethically grounded education system for the 21st century.

9. **References:**

- 1 Jayapalan, N. (2000). *History of education in India*. Atlantic Publishers and Distributors.
- 2 Ministry of Education, Government of India. (2020). National Education Policy 2020.

- 3 Purkait, B. R. (1991). *Milestone in modern Indian education*. New Central Book Agency.
- 4 Radha Mohan. (2011). *Research Methods in Education*. Hyderabad: Neelkamal Publication Pvt. Ltd.
- 5 Brodov, V. (1984). *Indian philosophy in modern times*. Progress Publishers.
- 6 <https://ncert.nic.in/textbook/pdf/heih108.pdf>
- 7 <https://hi.wikipedia.org/wiki>
- 8 <https://iksindia.org/book-list.php>
- 9 <https://siddhantaknowledge.org/2024/04/08/defining-iks-education/>

ECONOMIES OF INDIGENEOUS TOURISM IN INDIA IN CONTEXT TO IKS**Dr. Nameeta Asthana Saxena***Assistant Prof and HOD Economics Department**Tolani College of Arts and Science, Adipur**Affiliated to KSKV Kutch University*

Abstract

Indigenous tourism in India represents a significant yet underexplored segment of the economy, intertwining cultural preservation with sustainable development. Rooted in the principles of the Indian Knowledge System (IKS), indigenous tourism fosters economic opportunities while safeguarding traditional heritage. This paper examines the economic impact of indigenous tourism through employment generation, entrepreneurship, and community-led initiatives. It highlights how indigenous communities utilize their traditional knowledge, crafts, folklore, and ecological wisdom to create unique tourism experiences that attract both domestic and international visitors.

The integration of IKS in tourism practices not only enhances the authenticity of indigenous experiences but also aligns with sustainable development goals by promoting responsible tourism. Tribal regions such as the Northeast, Rajasthan, and Chhattisgarh illustrate how indigenous tourism contributes to regional economies while preserving cultural identity. However, challenges such as commercialization, exploitation, and inadequate policy support hinder its full potential.

This paper advocates for a policy framework that ensures equitable distribution of tourism benefits among indigenous communities, fosters skill development, and encourages participatory governance. By leveraging IKS, India can position indigenous tourism as a model for sustainable economic growth that balances tradition with modernity.

Keywords :

1. Indigenous Tourism
2. Indian Knowledge System (IKS)
3. Sustainable Development
4. Community-Based Economy
5. Cultural Heritage Preservation

Introduction:

Indigenous tourism has emerged as a significant segment of the global tourism industry, offering economic, cultural, and environmental benefits to indigenous communities. In India, which is a land of diverse indigenous populations, indigenous knowledge systems (IKS) play a crucial role in shaping tourism activities. These systems which are rooted in traditional knowledge, cultural heritage, and sustainable practices, form the backbone of indigenous tourism economies fostering sustainable development and community empowerment.

Indigenous tourism in India showcases the country's rich cultural heritage through art, festivals, and nature-based experiences. It helps to preserve and revitalize indigenous traditions, and also boost the economy of local communities.

Indigenous tourism basically refers to tourism activities that are owned, operated, and managed by Indigenous communities and involves cultural immersion experiences, eco-tourism, handicraft industries, and heritage preservation initiatives that provide economic benefits while respecting the traditions and values of Indigenous groups.

India is home to approximately 705 officially recognized Scheduled Tribes, accounting for over 8% of the country's population. Many of these communities reside in ecologically rich regions, making them key stakeholders in the country's tourism landscape.

The Role of Indigenous Knowledge Systems (IKS) in Indigenous Tourism

Tourism could become the most important tool for promoting various cultures and traditions and bringing these together on a common platform. It can be called as the saviour of so many indigenous communities and most of the groups belonging to aboriginal indigenous communities have realized the significance of tourism and activities related to it.

Indigenous tourism increases the charm of a destination by presenting a unique culture and tradition. It can pave the way to showcase the unique culture and traditions of these groups which would directly help in the overall development of these groups.

Indigenous People are distinct social and cultural groups that share collective ancestral ties to the lands and natural resources where they live, occupy or from which they have been displaced. The land and natural resources on which they depend are inextricably linked to their identities, cultures, livelihoods, as well as their physical and spiritual well-being.

There are an estimated 476 million indigenous people worldwide. Although they make up just 6 percent of the global population, they account for about 19 percent of the extreme poor. They often subscribe to their customary leaders and organizations for representation that are distinct or separate from those of the mainstream society or culture. They speak more than 4,000 of the world's 7000 languages though some estimates indicate that more than half of the world's languages are at risk of becoming extinct by 2100. Indigenous Peoples often lack formal recognition over their lands, territories and natural resources, are often last to receive public investments in basic services and infrastructure and face multiple barriers to participate fully in the

formal economy, enjoy access to justice, and participate in political processes and decision making.

Indigenous Knowledge Systems (IKS) play a crucial role in indigenous tourism in India providing authentic cultural experiences, preserving traditions, and fostering local economic development through tourism-related employment and income generation.

It generally includes communication with local people, culture and their traditions. These days' tourists are diverting more towards the unique forms of tourism and indigenous tourism is the most preferred choice, tourists are now wanted to get themselves involve and mix up with various cultures and traditions around the world, hence aboriginal and indigenous tourism plays a very vital role in increasing the economy and development of tourism sector.

Key Aspects of Indigenous Tourism in India

1. **Cultural Tourism:** Indigenous communities offer unique cultural experiences, including traditional dance performances, music, rituals, storytelling, and cuisine. IKS can be used to showcase traditional practices, rituals, and crafts, which helps in keeping these traditions alive.
2. **Handicrafts and Artisan Economy:** Indigenous artisans produce traditional handicrafts, textiles, and jewellery that are integral to cultural tourism.
3. **Rural tourism:** Various forms of niche tourism are being included in rural tourism viz creative and industrial tourism. It is an important form to promote the indigenous groups.
4. **Heritage Tourism and Pilgrimage Tourism:** Heritage tourism affects indigenous people due to the tourists visiting their land and exploring their culture. Sacred Indigenous sites and historical landmarks contribute to religious and spiritual tourism.
5. **Eco-tourism:** Protecting natural habitat and conserving the natural resources such as forests, mountains, and coastal regions, is the need of the hour. It should be preserved through various sustainable practices by following community based tourism. It is very important to involve local community in performing any activity around that area; hence ecotourism plays a very vital role in the development of infrastructure, health management, education systems etc.
6. **Adventure and Nature-based Tourism:** Indigenous knowledge of local terrains facilitates trekking, wildlife safaris, and nature walks.
7. **Food Tourism:** The culinary legacy of India, with its distinct flavours and spices, is a significant symbol of the Indian way of life and can be promoted through food tourism, exploring the holistic knowledge of these spices and Indian dishes.

Economic Contributions of Indigenous Tourism

Indigenous tourism serves as a vital economic driver, creating employment, generating income, and supporting local businesses.

IKS encompasses the skills, knowledge, beliefs, and practices passed down through generations within Indigenous communities. It plays a fundamental role in shaping Indigenous

tourism economies in India.

The key economic contributions include:

1. **Employment Generation :** Indigenous tourism creates direct and indirect employment opportunities. Many Indigenous people find jobs as guides, performers, artisans, homestay hosts, and conservationists. Tourism also encourages ancillary businesses, such as transport services, local eateries, and souvenir markets, further stimulating economic growth.
2. **Community-based Enterprises :** Tourism encourages Indigenous communities to establish cooperatives and small businesses, promoting self-reliance. Community-led tourism initiatives, such as eco-lodges, cultural centres, and organic farms, provide sustainable incomes while preserving Indigenous traditions.
3. **Preservation of Traditional Knowledge and Skills:** Indigenous tourism fosters the transmission of traditional knowledge by monetizing cultural heritage. The demand for Indigenous storytelling, craftsmanship, and medicinal knowledge revitalizes age-old practices, ensuring their continuity for future generations.
4. **Infrastructure Development:** Government and private investments in Indigenous tourism lead to improved infrastructure in remote areas. Roads, sanitation, electricity, and digital connectivity enhance the quality of life for Indigenous populations while boosting economic opportunities.
5. **Diversification of Rural Economies:** Indigenous tourism provides an alternative livelihood source, reducing over-reliance on agriculture and forest-based activities. It helps communities diversify income streams, enhancing economic resilience.
6. **Preservation of Cultural Heritage:** IKS, encompassing diverse cultural practices, languages, rituals, arts, and ceremonies, helps conserve and transmit values, history, and social structures from one generation to another.
7. **Authentic Tourism Experiences:** IKS provides the foundation for creating authentic tourism experiences that showcase the rich cultural heritage of indigenous communities.
8. **Community Empowerment:** Indigenous tourism, rooted in IKS, can empower local communities by giving them control over their cultural resources and tourism development, fostering a sense of pride and identity.
9. **Sustainable Development:** By promoting sustainable tourism practices that respect traditional knowledge and cultural values, IKS contributes to the long-term well-being of indigenous communities and their environment.

Citing a few examples of how India's rich heritage and culture is boosting the economy through Indigenous tourism:

Linkage between Indigenous and Cultural tourism-

Hawa Mahal Jaipur

Rajasthan received the 'Best Cultural Tourism Destination of the Year' award at the India International Travel Mart (IITM) 2023, held in Bengaluru on July 28-30, 2023. Hawa Mahal in Jaipur, Rajasthan, contributes significantly to the local economy through tourism, supporting businesses, and generating employment, while also promoting cultural heritage and traditional crafts.

Varanasi

With a GDP of \$3.8 billion (2019–20) and Per capita income INR 1,93,616, independent surveys have pegged the footfall in Varanasi at an eight-fold increase as compared to Goa in 2022. A survey by ICICI Direct suggested that while Varanasi received 7.2 crore tourists in 2022, while Goa was far behind with 85 lakh.

The impact of the tourism boost, is being felt on lives and livelihoods. According to a survey Varanasi's tourism-related income ballooned by 20-65%, while employment in the sector shot up by 34.2%. This ties into the Union tourism ministry's own data, which pegs over 60% of tourism in India in the religious and spiritual tourism category. Ministry data also suggests that economies surrounding places of worship in India raked in close to Rs 1.3 lakh crore in 2022, up from Rs 65,070 crore in 2021.

House Boat In Kerala. Backwaters

Kerala's houseboat tourism, particularly in Alleppey and Kumarakom, significantly contributes to the state's economy by generating employment, foreign exchange, and supporting local businesses, while also promoting eco-tourism.

Houseboat tours are a major draw for tourists, generating revenue for houseboat operators, local businesses (restaurants, shops, etc.), and the tourism industry as a whole. It attracts international tourists, contributing to the state's foreign exchange earnings. Houseboat tourism supports local economies by providing income to families who supply goods and services to the industry, such as food stalls, shops, and electricity and allows tourists to experience the natural beauty of Kerala's backwaters in a sustainable way. It encourages eco-tourism and helps preserve traditional Kerala craftsmanship, such as boat building and coir rope making.

Taj Mahal Agra

The Taj Mahal is India's top-grossing monument, earning over ₹25 crores in revenue in FY22 alone. In 2019-20, the Taj Mahal generated revenue of ₹97.5 crore, according to The New Indian Express. It is a major economic driver for Agra and India, attracting millions of tourists annually and generating significant revenue through ticket sales and related businesses, while also

supporting local communities through employment and trade.

It accounts for about 24% of the total revenue generated by the Archaeological Survey of India (ASI) from ticket sales over three financial years from 2019 to 2022. The Taj Mahal attracts about 7-8 million visitors annually, with more than 0.8 million from overseas.

The city of Agra's annual turnover from tourism reaches about Rs. 10 billion, according to Asia Times. Thus it plays a significant role in the socio-economic development of the local community by providing employment opportunities for local residents, artisans, and tour guides. This fosters a sense of ownership and responsibility among the community to protect and preserve the monument.

Hornbill Festival Nagaland

Nagaland is famous for its unique culture and tradition and at the same time it is famous for its tribal tourism. This state is promoting Indigenous tourism in a very positive way without compromising on the standards of indigenous groups. Very famous festival called Hornbill festival is being celebrated in Nagaland which is promoting the indigenous tourism in best possible manner. It is usually held in the month of December, tourists from every part of the world visit this place to experience the festival. This festival is very unique in its own ways as tourist's gets access to the sensitive areas and no compromise on the local culture and traditions.

Jagannath Puri

Spread on a wide area of around 3000 sq. km, the district of Puri is one of the famous pilgrimages of Eastern India. Being a tourist destination. As per the reports, the net worth of this temple is INR 150 crores, and owns around 30,000 acres of land registered under the name of Lord Jagannath. (1 Sept 2023)

Puri witness millions of tourists, visitors and devotees from all over the globe every year and its economy is thriving on Tourism industries to the extent of about 80 percent, while rest comes from the other two segments being, Handicrafts and the Cottage industries.

The Dwarkadheesh Temple

The Dwarkadheesh temple located at Dwarka city of Gujarat, in western India, is one of the destinations of Char Dham, a Hindu pilgrimage circuit. The temple revenue for the year 2020-21 with a cash income was Rs.6.35 crores, and 409 grams of gold and 19.62 kilograms of silver. Due to the influx of pilgrims, the demand for hotels have increased with foreign and domestic tourists visiting Dwarka. According to estimation of the Government of India, 20-25 million, constitutes the NRI, who make regular visits. This has become the market drivers of growth of economy of Dwarka.

Positive Effects of Indigenous Tourism

1. **Sustainable Resource Management:** IKS-based tourism emphasizes sustainable practices, including organic farming, conservation, and eco-friendly accommodations. Indigenous methods of water conservation, waste management, and biodiversity protection align with global sustainability goals.
2. **Cultural Interpretation and Storytelling:** Indigenous tourism is enriched by storytelling traditions that provide deeper insights into local history, mythology, and environmental wisdom. Storytelling as an interpretative tool enhances visitor experiences while preserving oral traditions.

3. **Traditional Healing and Wellness Tourism:** India's Indigenous communities have profound knowledge of Ayurveda, Siddha, and tribal medicine. Indigenous wellness tourism, including herbal therapies, yoga, and nature-based healing, attracts domestic and international visitors.
4. **Indigenous Food Systems and Gastronomy Tourism:** Indigenous food traditions, such as millet-based diets, foraged foods, and fermentation techniques, are gaining popularity in gastronomy tourism. IKS-driven food tourism highlights the nutritional, ecological, and cultural significance of traditional diets.
5. **Architectural and Artisanal Knowledge:** Traditional Indigenous architecture, including mud houses, bamboo structures, and eco-friendly dwellings, informs sustainable tourism accommodations. Indigenous artisanship, ranging from weaving to metalwork, adds value to cultural tourism.

Challenges Facing Indigenous Tourism in India

Despite its economic potential, Indigenous tourism in India faces several challenges:

1. **Lack of Infrastructure:** Poor connectivity, inadequate tourism facilities, and limited financial support hinder growth.
2. **Cultural Appropriation and Exploitation:** Unregulated tourism can lead to cultural misrepresentation and exploitation of Indigenous traditions.
3. **Limited Awareness and Capacity Building:** Many Indigenous communities lack formal training in tourism management and marketing.
4. **Environmental Threats:** Over-tourism, pollution, and habitat destruction pose risks to Indigenous territories and lifestyles.
5. **Legal and Policy Barriers:** Restrictive land laws and bureaucratic hurdles limit community-driven tourism initiatives.
6. **Sustainability:** Ensuring that tourism benefits local communities and minimizes negative impacts on the environment and culture is crucial.
7. **Inclusivity:** Ensuring that all members of the community benefit from tourism and that their voices are heard in the planning and management of tourism activities is essential.
8. **Training and Capacity Building:** Providing local communities with the skills and knowledge they need to manage tourism effectively is important.
9. **Influence of western culture:** children are getting attracted towards the western lifestyle which is affecting the indigenous group in a big way.
10. **Lack of social ethics by the tourists:** This is damaging the indigenous groups.

Cultural fright, misuse of assets, distress of culture, Increase of tribal conflicts and thoughtless tourist's activities have contributed a lot towards damaging the indigenous culture and community.

Policy Recommendations for Strengthening Indigenous Tourism

Tourism has become the strongest tool for restoring, protecting and promoting indigenous cultures; it can also weaken and demolish these cultures when they are poorly developed. The Larrakia Declaration (2012) made principles to inspire collaboration between the tourism industry and indigenous people's that support community empowerment. There are currently various initiatives taken up by various international organizations to protect the identity of indigenous peoples and at the same time to promote indigenous tourism for the well-being of this unique community.

To enhance the economies of Indigenous tourism while leveraging IKS, the following policy interventions are necessary:

- **Government Support and Infrastructure Development:** Investment in roads, digital connectivity, and eco-friendly facilities can boost Indigenous tourism.
- **Community Ownership and Capacity Building:** Training programs in hospitality, financial management, and digital marketing can empower Indigenous entrepreneurs.
- **Sustainable Tourism Certification:** Establishing eco-certifications and ethical tourism guidelines can protect Indigenous interests and ecosystems
- **Legal Frameworks for Indigenous Rights:** Policies ensuring fair compensation, intellectual property rights, and community consent can prevent exploitation.
- **Promotion of Indigenous Brands:** Showcasing Indigenous tourism experiences through global platforms, partnerships, and cultural festivals can increase visibility and economic returns.

Besides Government initiatives and interventions there are a few responsibilities of the tourists which could enhance the development of tourism and safeguard the natural resources and monuments like:

1. All the tourism activities should be responsible in nature and should not cause any bad effect on the community as well as the ethical and cultural sympathy should be taken into account. Tourists should be responsible in nature and must be guided by the authorities about do's and don'ts whenever they communicating with local communities.
2. Standard operating procedures and proper code of conduct should be formed by the government authorities for tourists entering in the local community.
3. Aboriginal and indigenous communities should be sympathized time to time and proper attention should be given to their needs.
4. Rules should also define the role of travel agencies and enterprises and how they can participate in tribal tourism activities. In addition, any tourism activity in the native and protected areas must be monitored and sanctioned by a team of professionals who will assess the risks of the same.
5. Proper rules should be formulated by various travel agencies for participating in the tourist activities.

6. Proper risk management should be inculcated and protected areas and other places should not be misused.

Conclusion

Indigenous tourism in India, when integrated with Indigenous Knowledge Systems, has the potential to drive sustainable economic development while preserving cultural and ecological heritage. By empowering Indigenous communities, fostering ethical tourism practices, and addressing structural challenges, India can harness Indigenous tourism as a catalyst for economic resilience, social equity, and environmental conservation. The Indian Knowledge System prioritises in language proficiency by promoting regional languages, preserving linguistic diversity and enriching students with a deep appreciation for their cultural heritage. Bilingual education further enhances communication skills, recognizing their crucial role in a global context.

A collaborative approach between government agencies, private stakeholders, and indigenous groups is crucial in shaping an inclusive and sustainable Indigenous tourism economy in the country. Global institutional mechanisms have been created to promote Indigenous tourism in our country which has enhanced our tourism market world-wide.

References: -

1. <https://timesofindia.indiatimes.com>
2. <https://metroverse.cid.havard.edu>city>
3. <https://rishihood.edu.in>tourism-indian-knowledge-sys>
4. <https://www.tourismbeast.com>indigeneous-tourism>
5. <https://www.researchgate.net>publication>
6. Ministry of education
7. <https://www.edu.gov.in>nep>indianknowledge>
8. <https://www.dwarkaonline.in>
9. <https://www.bussiness.standard.com>
10. <https://www.oneindia.com>india>
11. <https://www.dailyexcelsior.com>state>
12. <https://ifacca.org>
13. <https://www.bussinesstoday.in>magazine>

EFFECTIVENESS OF ‘MISSION LEARNING METHOD’ FOR LEARNING OF HISTORY IN THE VII STANDARD

Dr. Kailas Santosh Chaudhari

Associate Professor,

Nandurbar Taluka Vidhayak Samiti's College of Education,

Nandurbar (Maharashtra)

Abstract:

The ‘Mission learning method’ is developed for teaching History in Seventh standard. While using this method, the teacher sets the mission to achieve it in the lesson. The content is presented in various levels and students have to complete each level to achieve the mission which decided by the teacher. The student tries to complete each level and achieve the mission like in a mobile game. The first level is easy and the levels become more difficult subsequently. For the present research, this method was implemented in the VII standard for learning History. The teaching plan was developed according to the method. The population of the study was all students who are learning in VII standard at Yashwant Vidyalaya, Nandurbar in the academic year 2024-25. The sample of the study was 120 students out of them 60 are in control group and 60 are in Experimental group. The experimental method was used for the research. The double-group post-test design was implemented for the experiment. The control group was taught by using ‘Grammar Translation Method while the experimental group was taught by using ‘Mission Learning Method’. The achievement test was given to the students to study their learning and the effectiveness of the method. The comparison of the mean score of control group and experimental group in relation to the achievement of learning in History of VII class was done and it is proven that the score of experimental group is better than in control group in Learning History. This result has answered the research question that the ‘Mission Learning Method’ is effective for teaching History to VII standard Students. It will be used to teach various subjects at primary and secondary levels too.

Keywords: ‘Mission Learning Method’, Teaching, Learning, Methods of teaching.

❖ Introduction: -

The success of Teaching is depended on the learning of the students. So, to achieve the success of teaching the teacher uses various techniques, methodology, supporting materials, and ICT tools for learning purposes. Yet the learning is an individual in its characters. It is because the learners' understanding is depended on their interest, attitude, and their background, etc. Can we apply one appropriate method of teaching for all students for all subjects? Exactly, the answer is No. But we can try to frame such a method.

The scenario of Education is going to change now a day. The learning psychology of the students also is going too changed. The students are more interested to learn through ICT rather than traditional class teaching. They are interested in mobile games, video games. Etc. Such type

of psychology is used in teaching-learning process will help for better understanding of the subject content. It is not possible to use games in every content and every lesson of teaching and learning process, but the characteristics of the playing games can be applied in teaching and learning process. On this principle the present research is important. Students involved in the games; it is because they have challenge to complete the task in stipulated time in the game. If the students complete the first task, he is again eager to engage another task to complete. This is the psychology of Childs towards the attraction to the games and mobiles.

If such type of attraction is provided to the students in teaching-learning process, they will definitely be attracted towards the content and learning. Teacher also set such types of levels and ideas in the lesson before presenting it. Teacher should give them mission for learning according to the content. If the student able to complete the learning mission he will be definitely attracted towards the learning. He will be eager to go ahead to learn. Such type of psychology will be followed in learning process.

The researcher has to apply the characteristics and principles of games in the teaching learning process. The researcher focuses not on the use of games in the teaching-learning process but applying the principles and characteristics in the teaching-learning process.

The researcher developed 'Mission Learning Method' for learning History for all levels. Learning History is become boredom for the students point of view due to its incidents and their chronology to remember. If the content is presented to the students as per the levels it will help to engage them in the lesson. So if we used such methods in teaching and learning process, it is important to find out its effectiveness in learning History in students' point of view. So, to find out its effectiveness the present research is taken in hand.

❖ **The Mission Learning Method:**

The 'Mission learning method' was developed by the researchers for teaching school subjects. It is used for teaching History in Seventh standard. While using this method, the teacher sets the mission to achieve from the lesson. The content is presented in various levels and students have to complete each level to achieve the mission. The student tries to complete each level and achieve the mission like in a mobile game. The first level is easy and the levels become more difficult subsequently. The content is presented in the levels. The first level is easy for them. The second become more difficult and the third is more difficult than second. Students tried to complete the mission and achieve the learning.

❖ **Statement of problem: -**

Based on previous research and theoretical assumptions, researcher has tried to investigate "Effectiveness of 'Mission Learning Method' for Learning of History in the VII Standard in Nandurbar city.

❖ **Objectives of the study: -**

1. To implement the 'Mission Learning Method' for teaching History to the 7th standard in Nandurbar.
2. To find out effectiveness 'Mission Learning Method' in learning History at 7th standard.

3. To compare the mean score of control group and experiment group in post-test in relation to the achievement of learning in History of 7th class.

❖ **Hypothesis of the study: -**

Null hypothesis are as follows-

1. There is no significant difference between the mean score of control group and experimental group in relation to the achievement in History.

❖ **Scope and Limitations: -**

1. This research is limited to the Seventh standard students from Marathi medium high schools of Nandurbar city.
2. The present experiment will be limited to the 120 students out of them 60 boys and 60 girls selected randomly from the Yashwant Vidyalay, Nandurbar.
3. The present experiment is limited to the 'Mission Learning Method' used for the teaching History and selected content from the Seventh standard.

❖ **Research Methodology: -**

For the present research an experimental method was used. The two groups' post-test design was used for the experiment.

❖ **Population: -**

The population of the present study was all students of the Seventh standard studying in Yashwant Vidyalay, Nandurbar in the academic year 2024-2025.

❖ **Sample: -**

The sample of the present research was 120 students. Out of them 60 are in control groups and 60 are in experimental group. The control group was taught the same content by using 'Lecture cum narration' and the experimental method was used 'Mission Learning Method'

❖ **Tools of data collections: -**

The achievement test was developed by the researcher with the guidelines of experts in the field of education.

❖ **Procedure :-**

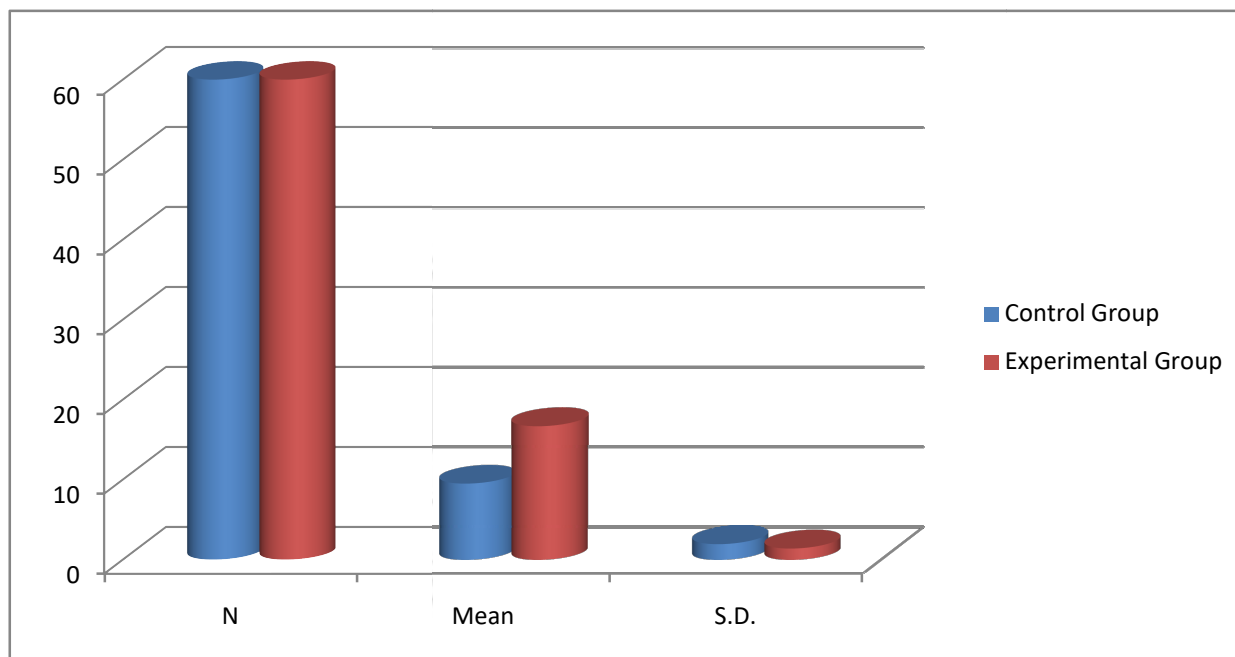
There are two divisions in Yashwant Vidyalay, Nandurbar. The divisions were randomly selected for the control and experiment group. After that the control group students were taught with 'Lecture cum narration' and the Experimental division was taught Mission Learning Method for 6 days. The post test was given to the students by the researcher.

❖ **Analysis and Interpretation of the data :-**

The scores of the achievement test were analyzed and interpretation was done as following;

Table no. 1. Comparison of Control and Experimental Groups scores

Test	N	Mean	S.D.	Degree of freedom	Table 't' value	Calculated 't' value	Significance	Remarks
Control Group	60	09.50	1.94	118	1.67	4.29	0.05	Rejected
Experimental Group	60	16.65	1.40					

Graph no. 1. Comparison of Control and Experimental Groups scores**Interpretation:-**

The above table and graph describes that the calculated 't' value 4.29 is greater than table value 1.67 at 0.01 level and 1.68 at 0.05, it may be inferred that there is significant difference between the scores of Control group and Experimental group. Hence hypothesis no.1 is rejected. It means there is significant difference between the mean score of Control group and Experimental group in relation to the achievement of the History subject.

❖ Major Findings:-

There is significant difference between the mean score of Experimental Group and Control Group in relation to the learning of History. Hence the learning of History is more effective by 'Mission Learning Method' than 'Lecture cum narration'.

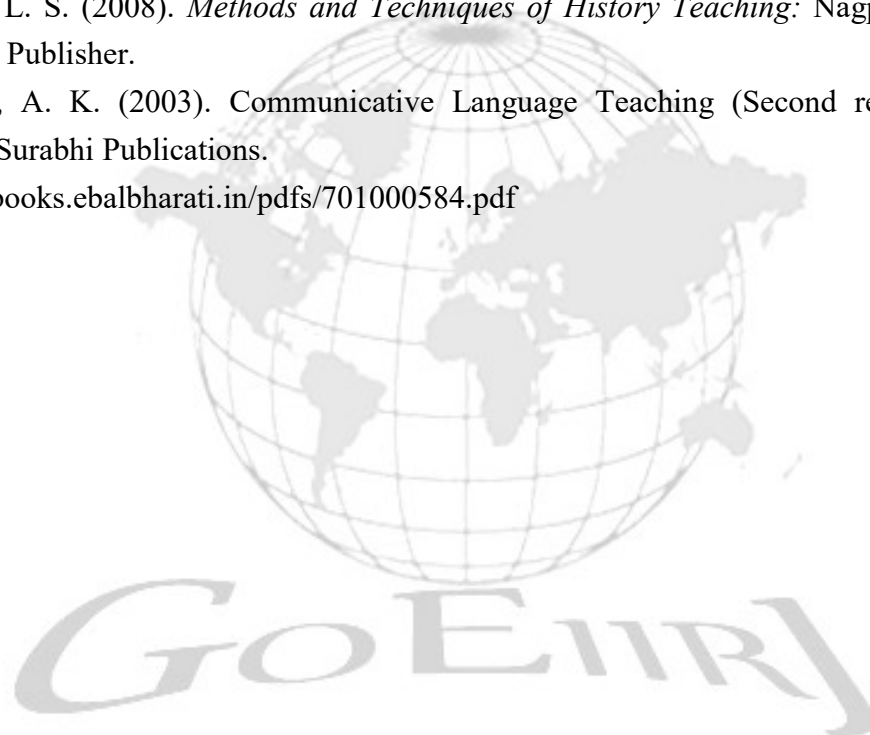
Conclusions :-

The Mission Learning Method is effective for the teaching History for the Seventh standard.

It was observed that if the students are given Mission for their leaning and the content is graded as per difficulty level and presented in levels for History it will become effective for their learning. The teacher should present the content using the levels and as per the 'Mission Learning Method' for Learning History.

References –

1. Best, John W. and Kahn, James V. (2008). *Research in Education*. (10th ed). New Delhi : Prentice - Hall of India Private Limited.
2. Chaudhari, P. (1999). *Teaching of History Content cum Methodology (Communicative Approach)*. Jalgaon:Vyankatesh Prakashan. P-9-10.
3. Kothari, C. R. (2008). *Research Methodology Methods and techniques*, New Delhi: New age international publishers.
4. Littlewood, William (1998). *Communicative Language Teaching*. Cambridge university press.
5. Morey, L. S. (2008). *Methods and Techniques of History Teaching*: Nagpur: Pimplapure and Co. Publisher.
6. Paliwal, A. K. (2003). *Communicative Language Teaching (Second revised Edition)*, Jaipur: Surabhi Publications.
7. <https://books.ebalbharati.in/pdfs/701000584.pdf>

THE PREAMBLE: BLUEPRINT FOR INDIA'S DEMOCRATIC AND INCLUSIVE FUTURE

Dr. Shumaila Patrawala S. Siddiqui

I/C Principal,

Aishabai College of Education

Affiliated to SNDT Women's University.

ABSTRACT:

The Preamble of Indian Constitution serves as the foundation document for guiding philosophy of the nation. Such guided documents encapsulate ideals and goals a nation hopes to achieve, alongside presenting the rationale for justice, liberty, equality and fraternity in the draft. This document depicts holistic vision for the country. It studies the Preamble and its development as a socio-political and historical document. The document explains why the Preamble is important from a political governance and societal development perspective. It also tries to analyze and interpret the vision of India in the context of other democracies in the world. Also, the article attempts to find shortfalls in realization of the Preamble's vision and identify the functionalities of government, judiciary, and civil society in varying degrees. This article tries to discuss why fundamental values of the Preamble are still relevant today.

INTRODUCTION:

The Preamble of the Indian Constitution serves as a brief yet powerful embodying statement of democracy in India. It serves as an introduction that outlines the fundamental principles that the Constitution aims to achieve and simultaneously guides policymakers, people with legislative authority, and the public. The Preamble is drawn from the philosophies of the world's constitutions and was crafted with utmost care to meet the needs of an independent, secular, socialist, and democratic republic. Such a vision needs to be fully comprehended to ensure that the ideals and goals fuel efforts toward building an India that is not only fast-developing but also egalitarian.

CONCEPT AND HISTORY OF THE PREAMBLE:

The Preamble of the Indian Constitution serves as the guiding philosophy of the nation, encapsulating its fundamental values and objectives. It reflects the aspirations of the people and sets the tone for the principles enshrined in the Constitution.

Chairmanship: While Dr. B.R. Ambedkar served as the Chairman of the Drafting Committee, responsible for formulating the Indian Constitution, the Constituent Assembly itself was presided over by Dr. Rajendra Prasad, who later became the first President of independent India. The drafting process was significantly influenced by constitutional debates and discussions that took place from 1946 to 1949.

Drafting and Adoption: The Preamble, as a succinct introductory statement encapsulating the core principles of the Constitution, was adopted by the Constituent Assembly on November 26,

1949, a date now celebrated as *Constitution Day*. It officially came into effect on January 26, 1950, marking India's transition into a sovereign democratic republic.

The Preamble was drafted under the supervision of the Constituent Assembly, with Dr. B.R. Ambedkar leading the Drafting Committee. Its structure was inspired by the United States Constitution, which also includes a preamble outlining its fundamental principles. Additionally, it drew inspiration from the French Revolution's ideals of Liberty, Equality, and Fraternity, which were incorporated into the text.

Inspiration: The Objectives Resolution (1946): The idea of a Preamble was initially introduced in the *Objectives Resolution*, proposed by Pandit Jawaharlal Nehru on December 13, 1946. This resolution laid the foundation for the guiding principles and objectives of the Indian Constitution, emphasizing sovereignty, democracy, justice, equality, and fraternity. Many of its elements were later directly reflected in the Preamble. The Objectives Resolution was unanimously adopted by the Constituent Assembly on January 22, 1947.

Amendment: The 42nd Constitutional Amendment (1976)

The 42nd Amendment Act of 1976, passed during the Emergency under the leadership of Prime Minister Indira Gandhi, made a significant change to the Preamble by adding the words "Socialist," "Secular," and "Integrity."

- **Socialist:** Strengthened commitment to socio-economic justice, ensuring equal distribution of resources.
- **Secular:** Reinforced the principle that the state shall not favor any particular religion and shall treat all religions equally.
- **Integrity:** Emphasized the unity and indivisibility of the nation.

This amendment further aligned the Preamble with the Directive Principles of State Policy (DPSP), as mentioned in Part IV of the Constitution, which promote social justice, economic equality, and welfare policies.

Judicial Interpretation: The Kesavananda Bharati Case (1973): In the landmark case of *Kesavananda Bharati v. State of Kerala* (1973), the Supreme Court ruled that the Preamble is an integral part of the Constitution and serves as a guiding framework for interpreting its fundamental principles. This case also established the Basic Structure Doctrine, which held that the core values enshrined in the Constitution—such as democracy, secularism, and judicial independence—cannot be altered by amendments.

MEANING OF THE PREAMBLE:

The Preamble is the introductory statement of the Indian Constitution, embodying the essence of its fundamental principles and values. It serves as a preface, defining the ideals of justice, liberty, equality, and fraternity that guide the governance and legislative framework of the country. The Preamble acts as a mirror of the Constitution's spirit and philosophy, ensuring that laws and policies align with the nation's democratic and inclusive vision.

IMPORTANCE OF THE PREAMBLE:

The Preamble is often described as the soul of the Indian Constitution. It provides a clear

understanding of the Constitution's objectives, including:

1. Justice – Social, economic, and political justice for all citizens, ensuring fair treatment and opportunities regardless of caste, gender, or economic background. For instance, the reservation system in education and government jobs aims to bridge social and economic disparities.
2. Liberty – Freedom of thought, expression, belief, faith, and worship, ensuring that individuals can express their views and practice any religion without fear of persecution. The Right to Information (RTI) Act strengthens liberty by promoting transparency.
3. Equality – Equal opportunity and status for all, eliminating discrimination based on caste, creed, gender, or economic status. The Beti Bachao Beti Padhao initiative promotes gender equality in education.
4. Fraternity – Promoting unity and integrity among citizens, fostering a sense of brotherhood to maintain national cohesion. The National Integration Council works towards strengthening fraternity among diverse communities.

By defining these core values, the Preamble ensures that the Constitution remains a living document guiding national progress.

VISION OF INDIA WITH THE PREAMBLE:

The Preamble envisions an India that upholds democratic ideals, fosters inclusivity, and promotes sustainable development. Achieving this vision requires efforts across multiple domains:

- **Economic Equality:** Bridging the gap between the rich and poor through progressive policies such as financial inclusion schemes, job creation, and direct benefit transfers. For example, initiatives like the Pradhan Mantri Jan Dhan Yojana (PMJDY) aim to provide banking access to every citizen, reducing economic disparities.
- **Social Justice:** Uplifting marginalized communities and ensuring equitable access to resources through affirmative action, reservations in education and employment, and social welfare schemes like the Scheduled Castes Sub-Plan and Tribal Sub-Plan.
- **Political Integrity:** Strengthening democratic institutions and governance frameworks by ensuring transparency, accountability, and participation. Electoral reforms, anti-corruption laws like the Lokpal and Lokayuktas Act, and digital governance initiatives help enhance political integrity.
- **Environmental Sustainability:** Encouraging responsible use of natural resources and climate resilience through policies like the National Action Plan on Climate Change (NAPCC), afforestation programs, and promotion of renewable energy sources such as solar and wind energy.

ROLE OF GOVERNMENT AND STAKEHOLDERS IN ACCOMPLISHING THE VISION OF THE PREAMBLE:

Several entities play a pivotal role in realizing the vision outlined in the Preamble:

- **Government:** Implements policies and legislative measures to uphold constitutional values,

such as the Right to Education (RTE) Act, Mahatma Gandhi National Rural Employment Guarantee Act (MGNREGA), and initiatives promoting Make in India and Skill India.

- Judiciary: Safeguards the rights of citizens through judicial activism and interpretation, ensuring landmark judgments uphold fundamental rights and constitutional principles.
- Educational Institutions: Promote awareness of constitutional values and civic responsibilities by incorporating civic education in curricula and fostering critical thinking.
- Civil Society and NGOs: Advocate for policy changes and social reforms, with organizations like the Self-Employed Women's Association (SEWA) empowering women economically.
- Media: Acts as a watchdog to ensure transparency and accountability, with investigative journalism exposing corruption and governance failures.
- Corporate Sector: Contributes to economic development and social responsibility initiatives through Corporate Social Responsibility (CSR) programs supporting education, health, and environmental sustainability.

CHALLENGES IN ACHIEVING THE VISION OF THE PREAMBLE:

Despite significant progress, several challenges hinder the full realization of the Preamble's vision:

- Economic Disparity: Widening income gaps and unemployment necessitate inclusive growth strategies and social security measures. For instance, rural unemployment remains a concern despite MGNREGA, highlighting the need for skill development initiatives.
- Social Discrimination: Caste, gender, and religious biases continue to impede social justice, requiring stricter implementation of anti-discrimination laws. The persistence of honor killings and manual scavenging reflects deep-seated prejudices that need stronger legal enforcement.
- Political Corruption: Weakening democratic institutions due to corruption necessitates robust anti-corruption mechanisms and electoral transparency. Cases like the 2G spectrum scam and coal block allocation controversies highlight systemic corruption concerns.
- Environmental Issues: Climate change and resource depletion require stronger environmental policies, enforcement of pollution control laws, and promotion of green technologies. The Delhi air pollution crisis exemplifies the urgency of sustainable urban planning and emission controls.

Addressing these challenges requires a collective effort from all stakeholders and sustained policy interventions.

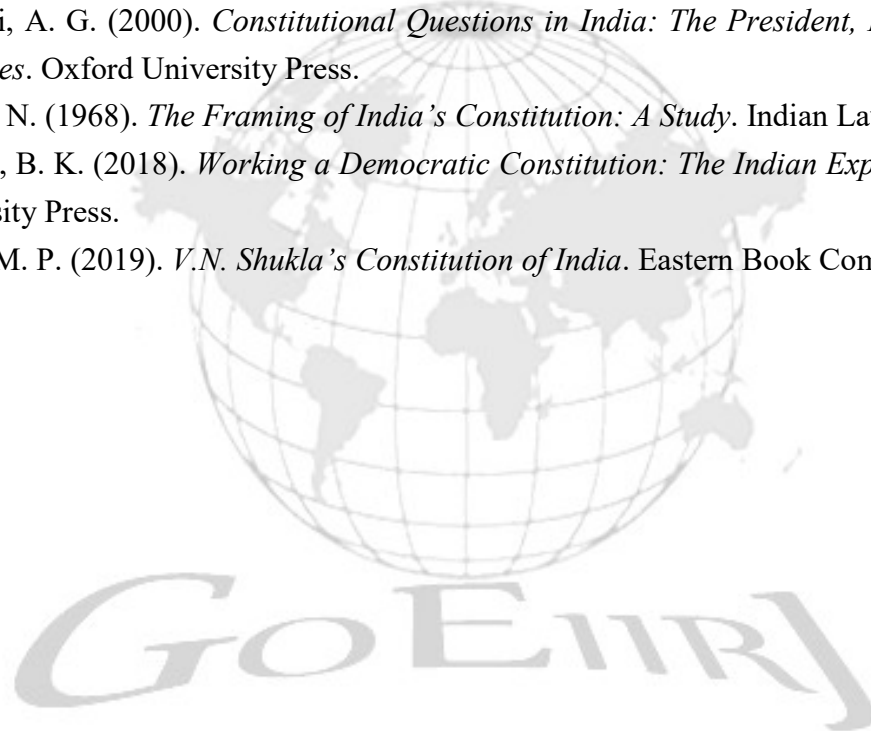
CONCLUSION:

The Preamble of the Indian Constitution is a beacon of democratic principles and human rights. As India progresses, it is imperative to uphold the values enshrined in the Preamble to foster an inclusive, just, and sustainable society. While challenges remain, collective efforts from the government, judiciary, educational institutions, civil society, and citizens can ensure that the vision

of the Preamble is realized in its true spirit.

References:

1. Ambedkar, B. R. (1949). *The Constitution of India*. Government of India.
2. Austin, G. (1999). *The Indian Constitution: Cornerstone of a Nation*. Oxford University Press.
3. Basu, D. D. (2017). *Introduction to the Constitution of India*. LexisNexis.
4. Granville, A. (1966). *The Making of India's Constitution*. Oxford University Press.
5. *Kesavananda Bharati v. State of Kerala*, (1973) 4 SCC 225.
6. Ministry of Law and Justice. (2020). *The Constitution of India*. Government of India.
7. Noorani, A. G. (2000). *Constitutional Questions in India: The President, Parliament, and the States*. Oxford University Press.
8. Rao, B. N. (1968). *The Framing of India's Constitution: A Study*. Indian Law Institute.
9. Sharma, B. K. (2018). *Working a Democratic Constitution: The Indian Experience*. Oxford University Press.
10. Singh, M. P. (2019). *V.N. Shukla's Constitution of India*. Eastern Book Company.

भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्यांचा सविस्तर अभ्यास

(Briefly discuss the 18 Vidyas in IKS)

मार्गदर्शन

डॉ. साहेबराव त्र्यंबकराव भुकन

सानेगुरुजी विद्याप्रबोधिनी सर्वसमावेशक शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय खिरोदा, ता. रावेर, जि. जळगाव

And

संशोधक

श्रीमती घुले आशा शिवराम

अभ्यासकेंद्र : सानेगुरुजी विद्याप्रबोधिनी, सर्व समावेशक शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय, खिरोदा,

ता.रावेर, जि. जळगाव.

प्रास्ताविक -

भारतीय ज्ञान परंपरा ही अत्यंत समृद्ध आणि अद्वितीय अशी आहे. भारतीय ज्ञान परंपरेत ज्ञान आणि विज्ञान, लौकिक आणि पारलौकिक, कर्म आणि धर्म तसेच भोग आणि त्याग यांचा अद्भुत समन्वय आहे. प्राचीन अशा ऋग्वेद काळापासूनच भारतीय शिक्षण पद्धतीने जीवनातील नैतिक, भौतिक, आध्यात्मिक आणि बौद्धिक मूल्यांवर लक्ष केंद्रित केले आहे. ग्रंथ ज्ञानासोबतच शारीरिक श्रमाचे महत्त्व भारतीय ज्ञान परंपरेतून अधोरेखित होते.

भारतात जगप्रसिद्ध अशी ज्ञानकेंद्रे अर्थात विद्यापीठे होती. तक्षशिलेची स्थापना श्रीरामाचा भाऊ भरत याने केले आणि आपला मुलगा तक्षला तिथे बसवले. पुढे आक्रमकांनी तक्षशिला नष्ट केली आणि ग्रंथालय जाळली. ज्यात असंख्य संस्कृत ग्रंथ जळाले. यानंतर शिक्षाविद आचार्यांनी नालंदा विद्यापीठाची स्थापना केली. पुढे नालंदा ही परकीयांनी उध्वस्त केली. या विद्यापीठांमध्ये भारतीय ज्ञान परंपरा, वेद, संस्कृत साहित्य आणि वैज्ञानिक पद्धतीनुसार अभ्यासले गेले आणि ही विद्यापीठे योग आणि आयुर्वेद विज्ञानाची प्रयोगशाळा आणि केंद्रे म्हणून प्रसिद्धीस आली. भारताने नेहमीच जगाला आध्यात्मिक बंधुता, योग आणि आयुर्वेदाचे ज्ञान दिले आहे, ज्याचे अनुकरण आजही जागतिक समुदाय करत आहे.

नुकत्याच लागू करण्यात आलेल्या राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये भारतीय ज्ञान परंपरेवर भर देण्यात आलेला आहे. सुसंस्कारासोबतच मातृभाषा आणि शारीरिक शिक्षण याचाही सांगोपांग विचार या नव्या शैक्षणिक धोरणात करण्यात आलेला आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणाली (IKS) मध्ये, १८ विद्या (ज्याला षोडशविद्या किंवा अष्टदशविद्या असेही म्हणतात) ही पारंपारिक अभ्यासाची शाखा आहेत जी मानवी ज्ञान आणि संस्कृतीच्या विविध पैलूंचा समावेश करतात.

विद्या

१. अन्विक्षिकी (तर्कशास्त्र आणि ज्ञानशास्त्र): तर्क, अनुमान आणि ज्ञानप्राप्तीचा अभ्यास.
२. त्रयी (वैदिक शास्त्र): संहिता, ब्राह्मण आणि उपनिषदांसह वेदांचा अभ्यास.
३. वर्त (कृषी आणि वाणिज्य): शेती, व्यापार आणि वाणिज्य यांचा अभ्यास.
४. धनुर्वेद (लष्करी विज्ञान): युद्ध, लष्करी रणनीती आणि रणनीतीचा अभ्यास.
५. गंधर्ववेद (संगीत आणि सादरीकरण कला): संगीत, नृत्य आणि इतर सादरीकरण कलांचा अभ्यास.
६. आयुर्वेद (औषध आणि आरोग्य विज्ञान): औषध, आरोग्य आणि कल्याण यांचा अभ्यास.
७. रसायनवेद (रसायनशास्त्र आणि रसायनशास्त्र): रसायनशास्त्र, रसायनशास्त्र आणि धातुशास्त्राचा अभ्यास.
८. ज्योतिष (खगोलशास्त्र आणि ज्योतिष): खगोलशास्त्र, ज्योतिष आणि खगोलीय घटनांचा अभ्यास.

९. शिल्पशास्त्र (स्थापत्यशास्त्र आणि अभियांत्रिकी): वास्तुकला, अभियांत्रिकी आणि कारागिरीचा अभ्यास.
१०. अर्थशास्त्र (अर्थशास्त्र आणि राजकारण): अर्थशास्त्र, राजकारण आणि शासन यांचा अभ्यास.
११. काव्यशास्त्र (साहित्य आणि कविता): साहित्य, कविता आणि सर्जनशील लेखनाचा अभ्यास.
१२. नाटकशास्त्र (नाटक आणि नाटक): नाट्य, नाटक आणि सादरीकरण कलांचा अभ्यास.
१३. नीतीशास्त्र (नीतिशास्त्र आणि नैतिकता): नीतिमत्ता, नैतिकता आणि आचरणाचा अभ्यास.
१४. वास्तुशास्त्र (स्थापत्य आणि शहरी नियोजन): वास्तुकला, शहरी नियोजन आणि पर्यावरणीय रचना यांचा अभ्यास.
१५. शिक्षाशास्त्र (शिक्षण आणि अध्यापनशास्त्र): शिक्षण, अध्यापनशास्त्र आणि शिक्षण पद्धतींचा अभ्यास.
१६. कलाशास्त्र (ललित कला आणि हस्तकला): ललित कला, हस्तकला आणि सौंदर्यशास्त्राचा अभ्यास.
१७. योगशास्त्र (योग आणि आध्यात्मिक विज्ञान): योग, ध्यान आणि आध्यात्मिक विज्ञानांचा अभ्यास.
१८. मीमांसाशास्त्र (तत्त्वज्ञान आणि हर्मेन्युटिक्स): तत्त्वज्ञान, हर्मेन्युटिक्स आणि ग्रंथांचे स्पष्टीकरण यांचा अभ्यास.

ह्या १८ विद्या मानवी जीवन, संस्कृती आणि समाजाच्या विविध पैलूंना व्यापून टाकणारे ज्ञानाकडे पाहण्याचा एक व्यापक आणि आंतरविद्याशाखीय दृष्टिकोन दर्शवतात.

1. **आन्विकिकी** - आन्विकिकी हा संस्कृतमधील एक शब्द आहे जो साधारणपणे "चौकशीचे विज्ञान" दर्शवितो आणि भारतात तो ६५० ईसापूर्व पासूनच शिक्षणाची एक वेगळी शाखा म्हणून ओळखला गेला पाहिजे होता. तथापि, शतकानुशतके त्याचा अर्थ आणि महत्त्व बरेच बदलले आहे. सुरुवातीच्या काळात, हा शब्द आत्मविद्या, आत्म्याचे विज्ञान दर्शविण्यासाठी वापरला जात होता. आन्विकिकीच्या कक्षेत अभ्यासल्या जाणाऱ्या दोन विषयांपैकी, आत्म्याचा अभ्यास नंतर दर्शन (म्हणजे तत्त्वज्ञान) या शब्दाने वर्णन केलेल्या स्वतंत्र स्वतंत्र अभ्यासात विकसित आणि परिपक्व झाला आणि कारणांचा सिद्धांत न्याय किंवा तर्कशास्त्र म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या अभ्यासाच्या स्वतंत्र शाखेत विकसित झाला. तत्त्वज्ञान आणि तर्कशास्त्रात आन्विकिकीचे हे विभाजन सुमारे 550 ईसापूर्व मेघातिथी गौतम यांनी आन्विकिकीच्या तार्किक बाजूच्या स्पष्टीकरणाने सुरू झाले असावे. तथापि, आन्विकिकी हा शब्द आत्म्याचे विज्ञान आणि कारणांचा सिद्धांत दोन्ही स्वीकारणाऱ्या विज्ञानाच्या सामान्य अर्थाने वापरला जात आहे.

हे लक्षात घेणे मनोरंजक आहे की जेव्हा कारणांच्या सिद्धांताशी संबंधित आन्विकिकीचा भाग तर्कशास्त्रात विकसित झाला, तेव्हा आन्विकिकी हा शब्द याच विशेष अर्थाने देखील वापरला जाऊ लागला. उदाहरणार्थ, मनुसंहितेने या शब्दाचा वापर तर्कशास्त्राच्या या विशेष अर्थाने केला आहे. गौतम-धर्मसूत्र, रामायण, महाभारत या सर्वांनी आन्विकिकी हा शब्द याच विशेष अर्थाने वापरला आहे. या विशेष अर्थाने आन्विकिकीला हेतु-शास्त्र, हेतु-विद्या, तर्क-शास्त्र, वद-विद्या आणि न्याय-शास्त्र यासारख्या अनेक नावांनी देखील संबोधले गेले आहे.

२. **आयुर्वेद** - आयुर्वेद हे एक प्राचीन भारतीय वैद्यकीय शास्त्र आहे ज्याची उत्पत्ती जगातील सर्वात जुन्या उपलब्ध शास्त्रीय वेदांपासून झाली आहे. वेद हे भारतातील ज्ञान आणि विज्ञानाचे प्राचीन ग्रंथ आहेत. आयुर्वेद हे एक समग्र उपचार विज्ञान आहे जे दोन शब्दांना एकत्र करते: आयु (जीवन) आणि वेद (ज्ञान). आयुर्वेदात, तीन महत्त्वाचे घटक म्हणजे भारतीय वैद्यकीय शास्त्र, औषधी वनस्पती/वनस्पती आणि नाडी विज्ञान (नाडी निदान). नाडी परीक्षा ही वैद्यकीय शास्त्राचा एक आवश्यक पैलू आहे. प्राचीन ऋषी महर्षी सुश्रुत यांनी शरीरातील सर्वात सूक्ष्म वाहिन्या देखील ओळखण्यात यश मिळवले, ज्या उघड्या डोळ्यांनी पाहणे आव्हानात्मक होते. नाडी परीक्षेदरम्यान, ही ऊर्जा आपल्या शरीराच्या चयापचय, जागरूक आणि अवचेतन मन, दृष्टिकोन, अनुभव (संस्कार) आणि नमुने (वासने) यांचा अंतर्दृष्टी प्रदान करते ज्यातून आपण भूतकाळात जगलो आहोत.

मनाच्या आणि पाच ज्ञानेंद्रियांच्या कृती पेशींमध्ये सूक्ष्म स्पंदने निर्माण करतात, जी रक्ताद्वारे शरीराच्या विविध भागांमध्ये वाहून नेली जातात. या स्पंदनांमुळे पेशींच्या स्मृतींमध्ये साठवलेल्या उर्जेमध्ये असंतुलन निर्माण होऊ शकते, ज्यामुळे मधुमेह, उच्च रक्तदाब, हायपरथायराईडीझम, कर्करोग आणि इतर शारीरिक लक्षणे उद्भवू शकतात. नाडी परीक्षेद्वारे एखाद्याच्या

कृतींचे कारण आणि परिणाम ओळखून, अंतर्निहित कारणे आणि परिणामांना तोंड देण्यासाठी योग्य उपचारांचा वापर केला जाऊ शकतो.

3. **वर्त (कृषी आणि वाणिज्य):** वैदिक साहित्य भारतातील शेतीच्या काही प्राचीन लेखी नोंदी प्रदान करते. उदाहरणार्थ, ऋग्वेदातील स्तोत्रांमध्ये नांगरणी, पडीक जमीन, सिंचन, फळे आणि भाजीपाला लागवडीचे वर्णन केले आहे. इतर ऐतिहासिक पुरावे असे सूचित करतात की सिंधू खोऱ्यात भात आणि कापूस लागवड केली जात होती आणि कांस्ययुगातील नांगरणी पद्धती राजस्थानमधील कालीबंगण येथे उत्खनन करण्यात आल्या आहेत. भूमिवर्ग, हा एक भारतीय संस्कृत ग्रंथ आहे जो 2500 वर्षे जुना असल्याचे मानले जाते, ज्यामध्ये शेतीची जमीन 12 श्रेणींमध्ये वर्गीकृत केली आहे: उर्वरा (सुपीक), उषार (वांझ), मारु (वाळवंट), अपहत (पडलेली), षडवाला (गवताळ), पंकिकला (चिखल), जलप्रयाह (पाण्याने भरलेला), शार्करा (गारगोटी आणि चुनखडीच्या तुकड्यांनी भरलेला), शार्करावती (वालुकामय), नदीमात्रुक (नदीतून पाणी दिलेले) आणि देवमात्रुक (पावसाने भरलेला). काही पुरातत्त्वशास्त्रज्ञांचा असा विश्वास आहे की इ.स.पूर्व सहाव्या सहस्राब्दीमध्ये गंगा नदीच्या काठावर तांदूळ हा पाळीव पीक होता. तसेच इ.स.पूर्व सहाव्या सहस्राब्दीपूर्वी वायव्य भारतात हिवाळ्यातील धान्ये (जव, ओट्स आणि गहू) आणि शेंगा (मसूर आणि हरभरा) यांच्या प्रजाती पिकवल्या जात होत्या. ३००० ते ६००० वर्षांपूर्वी भारतात लागवड केलेल्या इतर पिकांमध्ये तीळ, जवस, करडई, मोहरी, एंडेल, मूग, उडीद, उडीद, तुरीचे वाटाणे, वाटाणे (खेसरी), मेथी, कापूस, जुजुब, द्राक्षे, खजूर, फणस, आंबा, तुती आणि काळा मनुका यांचा समावेश आहे. सिंधू संस्कृती (सुमारे २५०० ईसापूर्व - १५०० ईसापूर्व): जगातील सर्वात प्राचीन शहरी संस्कृतींपैकी एक असलेली सिंधू संस्कृती मेसोपोटेमिया, इजिप्त आणि इतर प्रदेशांशी व्यापार करत होती. व्यापारी वस्तूंमध्ये मातीची भांडी, कापड, धातू आणि कृषी उत्पादने यांचा समावेश होता.

मौर्य आणि गुप्त काळात, व्यापारी मार्ग आणि बाजारपेठांची स्थापना झाल्यामुळे भारताची अर्थव्यवस्था समृद्ध झाली. प्रमाणित नाणी आणि वजने यांच्या वापरामुळे व्यापार सुलभ झाला. भारताच्या निर्यातीत कापड, मसाले, रत्ने आणि लोखंड यांचा समावेश होता. मध्ययुगीन भारत आणि सागरी व्यापार मध्ययुगीन काळात भारताचा सागरी व्यापार भरभराटीला आला, भारतीय व्यापारी आग्नेय आशिया, मध्य पूर्व, आफ्रिका आणि अगदी चीनमध्येही प्रवास करत होते. चोल राजवंश त्याच्या सागरी क्रियाकलापांसाठी आणि आग्नेय आशियाशी व्यापारी संबंधांसाठी प्रसिद्ध होता. हिंदी महासागर व्यापार नेटवर्कने भारताला अरबी द्वीपकल्प, पूर्व आफ्रिका आणि आग्नेय आशियाशी जोडले, ज्यामुळे वस्तू, संस्कृती आणि विचारांची देवाणघेवाण वाढली.

४. **धनुर्वेद (लष्करी विज्ञान):** हिंदू धर्म पुराणामध्ये धनुर्वेदाच्या कथेचे वर्णन केले आहे ज्यामध्ये वेत्तम मणि यांनी लिहिलेल्या पुराणिक विश्वकोशाचा समावेश आहे जो १९७५ मध्ये इंग्रजीत अनुवादित झाला होता. पुराणांनी शतकानुशतके भारतीय जीवन आणि संस्कृतीवर खोलवर प्रभाव पाडला आहे आणि त्यांच्या वैशिष्ट्यपूर्ण वैशिष्ट्यांद्वारे त्यांची व्याख्या केली जाते (पंच-लक्षणे, शब्दशः, 'पुराणाची पाच वैशिष्ट्ये'). प्राचीन भारतामध्ये युद्धकलेवर एक वैज्ञानिक ग्रंथ. विज्ञानाच्या अवाजवी महत्त्वामुळे या ग्रंथाला वेद मानले जाते आणि त्याचा आदर केला जातो. क्षत्रिय तरुणांना धनुर्वेद शिकवण्यासाठी या विषयावर असंख्य पुस्तके लिहिली गेली आहेत. मधुसूदन सरस्वती यांच्या 'प्रस्थानभेद' या ग्रंथात ते म्हणतात की धनुर्वेद ही यजुर्वेदाची एक शाखा आहे. धनुर्वेदसंहिता नावाचा एक संस्कृत ग्रंथ आता उपलब्ध आहे. धनुर्वेद पाच भागात विभागला गेला आहे (१) यंत्रमुक्त, (२) पाणिमुक्त, (३) मुक्तसंधारित, (४) अमुक्त आणि (५) बाहुयुद्ध. अस्त्र आणि शास्त्रानुसार आणखी एक विभाग आहे.

५. **गंधर्ववेद (संगीत आणि सादरीकरण कला):** गंधर्ववेद हा चार उपवेदांपैकी एक आहे. गंधर्ववेद हा सामवेदाचा उपवेद आहे. गंधर्ववेदात ध्वनीचे मूलभूत तत्व दाखवून दिले आहे. प्राचीन शास्त्रांमध्ये वर्णन केले आहे की संपूर्ण विश्वाची उत्पत्ती ध्वनीपासून झाली आहे, एक म्हणजे अहत नाद आणि दुसरा म्हणजे अनाहत नाद, त्याच ध्वनीला गंधर्व म्हणतात, म्हणजेच संपूर्ण विश्वाची उत्पत्ती गंधर्वापासून झाली आहे. गंधर्व सिद्धांतानुसार, संपूर्ण विश्वाची उत्पत्ती गंधर्वापासून झाली आहे, म्हणजेच

ध्वनीपासून, ज्याचे वर्णन प्राचीन वैदिक शास्त्रांमध्ये देखील स्पष्टपणे केले आहे. आज विज्ञानाचे युग आहे जिथे विश्वाच्या उत्पत्तीबद्दल अनेक सिद्धांत मांडले गेले आहेत, ज्यामध्ये एका सिद्धांतात असे म्हटले आहे की विश्वाची उत्पत्ती ध्वनी लहरींपासून झाली आहे. भारतीय शास्त्रीय संगीताची उत्पत्ती वेदांपासून झाली असे मानले जाते. सामवेदात संगीताची सखोल चर्चा झाली आहे. भारतीय शास्त्रीय संगीतावर अध्यात्माचा खोलवर प्रभाव आहे, म्हणूनच ते मानवी जीवनाचे अंतिम ध्येय असलेल्या मोक्ष प्राप्तीचे साधन म्हणून सुरू झाले. भारतीय विद्वानांनी संगीताला 'पंचम वेद' किंवा गंधर्व वेद म्हटले आहे यावरूनही त्याचे महत्त्व स्पष्ट होते. भरत मुनींचे नाट्यशास्त्र हे पहिले ग्रंथ होते ज्यामध्ये नाटक, नृत्य आणि संगीताची मूलभूत तत्त्वे मांडण्यात आली होती.

६. **आयुर्वेद (औषध आणि आरोग्य विज्ञान):** आयुर्वेद हा संस्कृत भाषेतील शब्द असून त्याचा संधिविग्रह (आयुः) जीवन + विद्या (वेद) अशाप्रकारे होतो. आयुर्वेदाची सुरुवात ब्रह्मापासून झाली असे मानले जाते. आयुर्वेद आणि त्यासारख्या विद्याशाखांमधून भारतात प्राचीन काळापासून असलेल्या वैद्यकीय ज्ञानाची कल्पना येते. आयुर्वेदाला सुमारे ३००० वर्षांपासून चालत आलेली व्यापक आणि उत्तुंग परंपरा आहे. आयुर्वेदातील उपचार पद्धतींमध्ये वनौषधी, वनस्पतीजन्य औषधी, आहाराविषयक नियम, व्यायामाचे विविध प्रकार, आणि त्याद्वारे शरीरातील नैसर्गिक प्रतिकार शक्तीला वाढविण्यावर भर दिला जातो.

आयुर्वेदातील काही वनस्पती औषधांचे संदर्भ हे मुख्य चार वेदांपैकी एक असलेल्या अथर्ववेद या इसवी सनपूर्व सुमारे १२०० मध्ये रचल्या गेलेल्या वेदामधून घेतले आहेत. अथर्ववेदात आयुर्वेद शास्त्राचे अधिक वर्णन आहे. म्हणून आयुर्वेदाला अथर्ववेदाचा उपवेद मानतात आणि त्यामुळे आयुर्वेद हा अथर्ववेदाचा एक घटक समजला जातो. तथापि, विशेषतः गौतम बुद्धाच्या आणि त्यानंतरच्या काळात, आयुर्वेदामध्ये अनेक मोलाच्या गोष्टींची भर घालण्यात आली. समुद्रमंथनातून निघालेले भगवान धन्वंतरी हे आयुर्वेदातील परंपरेनुसार आद्य वैद्य मानले जातात. आयुर्वेद हे प्राचीनतम शास्त्र असूनही आजच्या युगातही या शास्त्राच्या सिद्धान्तांवर आधारित चिकित्सा उपयुक्त व यशस्वी ठरते. आयुर्वेदांच्या प्राचीन ग्रंथांत केवळ आहाराचाच विचार केला नाही तर विविध ऋतूंमध्ये, कालानुरूप, हवापाण्यात बदल होत असताना आपण कसे राहावे, कसे राहू नये, याचा साधकबाधक विचार केलेला आहे. तर या ग्रंथ आणि पोथ्यांमध्ये अगदी सर्वसामान्य विकारांपासून दुर्मीळ विकारांवर मात्रा आहेत. आयुर्वेदाच्या दुर्मीळ पोथ्यांचे संग्रहण अनेकांनी केले आहे.

७. **रसायनवेद (रसायनशास्त्र आणि रसायनशास्त्र):** भारताच्या प्राचीन विज्ञानात रसायनशास्त्राची भूमिका काय होती हे समजण्यास मदत होईल. भारतात रसायनशास्त्राची परंपरा खूप प्राचीन परंपरा आहे. प्राचीन ग्रंथांमध्ये धातू, खनिज, धातूंचीखान, संयुगे आणि मिश्रण(संमिश्र), मिश्र-धातु बद्दल यांच्याविषयी आश्चर्यकारक माहिती आहे. यामध्ये रासायनिक क्रियामध्ये वापरल्या जाणाऱ्या शेकडो उपकरणांचा तपशील देखील आढळला आहे. आजच्या भाषेत रसायनशास्त्राचे ज्ञान ज्याला आपण 'रसायनशास्त्र' chemistry म्हणतो त्या प्राचीन काळापासून भारतात आढळतात. आणि असेच काही रसायनशास्त्रज्ञांनी केलेली कार्ये खालील प्रमाणे आहेत:

वाग्भट्ट – रसरत्न समुच्चय

गोविंदाचार्य – रसार्णव

यशोधर – रस प्रकाश सुधाकर

रामचन्द्र – रसेन्द्र चिंतामणि

सोमदेव – रसेन्द्र चूडामणि

नागार्जुन – रसरत्नाकर, कक्षपुटतंत्र, आरोग्य मंजरी, योग सार, योगाष्टक

रसरत्न या ग्रंथांमध्ये दहा मुख्य रस (चव) मानल्या आहेत,

(१) महारस (२) उपरस (३) सामान्यरस (४) रत्न (५) धातु (६) विष (७) क्षार (८) अम्ल (९) लवण (१०) लौहभस्म. त्याचप्रमाणे १० हून अधिक विषांचे भारतीय रसायनशास्त्रात वर्णन केले गेले आहे.

८. ज्योतिष (खगोलशास्त्र आणि ज्योतिष): . हिंदू ज्योतिष पद्धती ही हिंदूचे प्राचीन काळापासून आस्तित्वात असणारे ग्रह-नक्षत्रांच्या स्थितीवर बेतलेले एक शास्त्र आहे. ज्योतिष हा शब्दाचा स्रोत हा मूळ संस्कृत शब्द ज्योति मध्ये आहे. ज्योति म्हणजे प्रकाश देणारी वस्तू. माणसाच्या जन्मवेळेची आकाशातील ग्रहस्थिती आणि नंतर वेळोवेळी आकाशात निर्माण होणारी ग्रहस्थिती यांचे संयुक्त परिणाम माणसाच्या जीवनावर होतात, असे मानून त्यांचा अभ्यास करणारे शास्त्र म्हणजे फलज्योतिष होय. आपल्या ऋषींनी ज्योतिषाचे तीन प्रमुख भाग केले आहेत.

१. सिद्धान्त, २. संहिता, ३. होरा

१. सिद्धान्त- 'सिद्धान्त' या विभागात प्रामुख्याने ग्रहगणित आहे. ग्रहांची स्थिती संवत्सर, अयन, मास, व कालनिर्णय या विषयांचा सिद्धान्तामध्ये समावेश केला आहे.
२. संहिता- 'संहिता' या विभागात प्रामुख्याने नक्षत्र मालेतील ग्रहांची भ्रमणे, ग्रहणे वैगरे गोष्टींचा विचार केला जातो. तसेच यागोष्टींवरून शुभाशुभ फले व मुहूर्त विचार हे विषय यात सामावलेले आहेत.
३. होरा- 'होरा' या विभागात प्रामुख्याने मनुष्याच्या जन्मकालाच्या ग्रहस्थितीवरून शुभाशुभ फले याचा विचार केला जातो. याला 'जातक विभाग' असेही म्हणतात.

९. शिल्पशास्त्र (स्थापत्यशास्त्र आणि अभियांत्रिकी. शिल्प शास्त्रे (संस्कृत : शिल्प शास्त्र शिल्प शास्त्र) चा शब्दशः अर्थ शिल्पाचे विज्ञान (कला आणि हस्तकला) असा होतो. कला, हस्तकला आणि त्यांच्या डिझाइन नियम, तत्त्वे आणि मानकांचे वर्णन करणाऱ्या असंख्य हिंदू ग्रंथांसाठी हा एक प्राचीन शब्द आहे . हिंदू मंदिर वास्तुकला आणि शिल्पकलेच्या संदर्भात, शिल्प शास्त्रे शिल्पकला आणि हिंदू प्रतिमाशास्त्रासाठी हस्तपुस्तिका होती , ज्यामध्ये इतर गोष्टींबरोबरच, शिल्पकलेच्या आकृतीचे प्रमाण, रचना, तत्त्वे, अर्थ तसेच वास्तुकलेचे नियम लिहून दिले होते.

अशा कला किंवा हस्तकलांसाठी चौसष्ट तंत्रे, ज्यांना कधीकधी बाह्य-कला "बाह्य किंवा व्यावहारिक कला" म्हणतात, पारंपारिकपणे सूचीबद्ध केली जातात, ज्यात सुतारकाम, वास्तुकला, दागिने, परीकाम, अभिनय, नृत्य, संगीत, औषध, कविता इत्यादींचा समावेश आहे, त्याव्यतिरिक्त चौसष्ट अभ्यंतर-कला किंवा "गुप्त कला", ज्यामध्ये चुंबन, आलिंगन इत्यादी "कामुक कला" समाविष्ट आहेत. शिल्प आणि वास्तुशास्त्र एकमेकांशी संबंधित असले तरी, शिल्पशास्त्र कला आणि हस्तकला जसे की पुतळे तयार करणे, प्रतिमा, दगडी भित्तीचित्रे, चित्रकला, सुतारकाम, मातीकाम, दागिने, रंगकाम, कापड आणि इतर गोष्टींशी संबंधित आहे. वास्तुशास्त्र इमारतीच्या वास्तुकलेशी संबंधित आहे - घरे, किल्ले, मंदिरे, अपार्टमेंट, गाव आणि शहराचा आराखडा इत्यादी.

प्राचीन भारतीय ग्रंथांमध्ये शिल्प (शिल्प) म्हणजे कोणत्याही कला किंवा हस्तकला, तर शास्त्र म्हणजे विज्ञान. एकत्रितपणे, शिल्पशास्त्र म्हणजे कला आणि हस्तकलेचे विज्ञान. प्राचीन संस्कृत ग्रंथांमध्ये शिल्पिन (शिल्पिन्, पुरुष कलाकार) आणि शिल्पिनी (शिल्पिनी, महिला कलाकार) हे शब्द कलाकार आणि हस्तकला व्यक्तीसाठी वापरले जातात, तर शिल्पानी म्हणजे माणसाच्या कलाकृती.

१०. अर्थशास्त्र (अर्थशास्त्र आणि राजकारण) अर्थशास्त्र एक सामाजिक शास्त्र असून ते 'सेवा व उत्पादनांच्या' निर्मिती, वितरण आणि वापर या विषयाची माहिती देते. इंग्रजीत अर्थशास्त्राला 'इकॉनॉमिक्स' (Economics) म्हणतात. Economics हा शब्द ग्रीक शब्द (Oikonomia) ओईकोनोमिया पासून आला आहे. ज्याचा अर्थ होता - घरगुती व्यवस्थापन करणे. अर्थशास्त्राच्या विद्वान अभ्यासकांना अर्थशास्त्रज्ञ किंवा अर्थतज्ज्ञ असे म्हणतात. हे अर्थशास्त्र राष्ट्राच्या संपत्तीचाही अभ्यास करते.

आर्य चाणक्य यांनी इसवी सनापूर्वीच्या तिसऱ्या शतकात अर्थशास्त्रावर आधारित 'अर्थशास्त्र' हा ग्रंथ लिहिला. या ग्रंथात राजकारण, तत्त्वज्ञान व अर्थशास्त्राचे अनेक महत्त्वाचे नियम सांगितले आहेत. अँडम स्मिथ यांना 'आधुनिक अर्थशास्त्राचे जनक' असे संबोधले जाते. त्यांनी 'राष्ट्राची संपत्ती' हा ग्रंथ १७७६ मध्ये लिहिला. त्या ग्रंथाला अर्थशास्त्राचे बायबल समजले जाते.

११. **काव्यशास्त्र** (साहित्य आणि कविता): काव्यशास्त्र हे कविता आणि साहित्याचे तत्त्वज्ञान आणि विज्ञान आहे. काव्यात्मक कृतींच्या विश्लेषणाच्या आधारे वेळोवेळी उदयास आलेल्या तत्त्वांच्या ज्ञानाचा हा संग्रह आहे. काव्यशास्त्राची जुनी नावे 'साहित्यशास्त्र' आणि 'अलंकारशास्त्र' आहेत आणि साहित्यातील विशाल सर्जनशील साहित्याचा समावेश केल्यानंतर, ते 'समीक्षाशास्त्र' म्हणूनही ओळखले जाऊ लागले. संस्कृत टीकेच्या विविध संज्ञापैकी, अलंकारशास्त्र हा सर्वात लोकप्रिय शब्द आहे. त्याच्या प्राचीन नावांपैकी, 'क्रियाकल्प' (क्रिया काव्यग्रंथ; कल्प विधान) ही वात्स्यायनाने निर्दिष्ट केलेल्या ६४ कलांपैकी एक आहे. राजशेखर यांनी सांगितलेले "साहित्य विद्या" हे नामकरण भारतीय काव्याच्या कल्पनाशक्तीवर आधारित आहे, परंतु हे नामकरण प्रसिद्ध होऊ शकले नाही.

काळाच्या परिस्थितीनुसार कविता आणि साहित्याचे विषय आणि कला बदलत राहतात; परिणामी, काव्यात्मक तत्वांमध्येही सतत बदल होत राहिले आहेत. भारतातील भारताच्या तत्वांपासून ते आजपर्यंत आणि सॉक्रेटिस आणि त्याचा शिष्य प्लेटोपासून ते पश्चिमेकडील नवीनतम "नव-समालोचना" पर्यंतच्या तत्वांच्या ऐतिहासिक अभ्यासातून हे स्पष्ट होते. भारतात, काव्यात्मक आणि नाट्यमय कृतींना 'लक्ष्य ग्रंथ' म्हणतात आणि सैद्धांतिक ग्रंथांना 'लक्ष्य ग्रंथ' म्हणतात.

१२. **नाटकशास्त्र** (नाटक आणि नाटक): नाट्यशास्त्राची निर्मिती भरत मुनींनी प्रत्यक्ष ब्रह्मदेवाच्या सांगण्यावरून केली अशी आख्यायिका सांगण्यात येते. नाट्यशास्त्राच्या निर्मितीचा नेमका काळ ठाऊक नसला तरी इ.स.पू. ४०० ते इ.स.पू. २००च्या दरम्यान ह्याची निर्मिती झाल्याचे कळते. भारतीय नृत्य आणि संगीत यांची मुळे नाट्यशास्त्रात आहेत असे समजतात. भरत मुनींनी संस्कृतमध्ये भारतीय नृत्य/नाट्याची दहा भागांत विभागणी केली आहे. भारतीय नाट्य परंपरेत भरत मुनींनी अभिव्यक्तीच्या रसांचेही वर्णन केले आहे. हे रस भारतीय नाट्याच्या आणि संगीताच्या व्याख्येस बळ देतात व त्यांवर त्यांचा प्रभाव आहे. भरत नाट्य या प्राचीन नृत्यप्रकाराचेही भरतमुनींच्या नाट्यशास्त्रात विस्तृत वर्णन आहे.

१३. **नीतिशास्त्र** (नीतिशास्त्र आणि नैतिकता): नीतिशास्त्र म्हणजे वर्तन तत्त्वज्ञान, तसेच मानवी कृती आणि हेतूंचे मूल्यमापन करण्याची शाखा. नीतिशास्त्रात नैतिकतेबद्दल तार्किक आणि ज्ञानात्मक विचार केला जातो. नीतिशास्त्रातून चांगले-वाईट, योग्य-चुकीचे मानक ठरवले जातात. नीतिशास्त्रात नैतिकतेची व्याख्या आणि व्याप्ती ही प्रत्येक युगात बदलते. नीतिशास्त्रात नैतिक सिद्धांतांचा अभ्यास केला जातो. नीतिशास्त्रात नैतिकतेबद्दल लोकांच्या विश्वासांचा अभ्यास केला जातो. नीतिशास्त्रात नैतिक गोष्टींविषयी तार्किकीय माहिती दिली जाते. नीतिशास्त्रातून चांगले म्हणजे काय? या प्रश्नाचे उत्तर दिले जाते. नीतिशास्त्रातून मानवाने काय केले पाहिजे हे ठरवले जाते. नीतिशास्त्रातून अधिकार, कर्तव्ये, समाजासाठी फायदे, निष्पक्षता किंवा विशिष्ट सद्गुणांच्या संदर्भात विचार केला जातो. नीतिशास्त्रातून नैतिक उपपत्ती आणि तिचे उपयोजन केले.

१४. **वास्तुशास्त्र** (स्थापत्य आणि शहरी नियोजन): हिंदू धर्मात वास्तु, हस्तकला आणि वास्तुकला पारंपारिकपणे दैवी विश्वकर्माला दिली जाते. वास्तुशास्त्रातील रचना आणि सिंधू संस्कृतीतील संबंधांचे सिद्धांत मांडले गेले आहेत, परंतु विद्वान कपिल वात्स्यायन हे अनुमान मानतात कारण सिंधू खोऱ्यातील लिपी अद्याप उलगडलेली नाही. चक्रवर्ती यांच्या मते, वास्तु विद्या वैदिक काळाइतकीच जुनी आहे आणि विधी स्थापत्यकलेशी जोडलेली आहे. ईसापूर्व दुसऱ्या शतक आणि इ.स. तिसऱ्या शतकातील अर्थशास्त्र घरगुती वास्तुकला, किल्ले आणि नगर नियोजन यांना अध्याय समर्पित करते. काही लोक वास्तुशास्त्राची मुळे पहिल्या शतकापूर्वीच्या साहित्यात असल्याचे सांगतात, परंतु हे विचार अर्थ लावण्याचा विषय नसल्यामुळे ते त्रस्त आहेत. उदाहरणार्थ, यज्ञासाठी वैदिक यज्ञ चौक बांधण्याचे गणितीय नियम आणि पायऱ्या चौथ्या शतकातील सुल्बा-सूत्रांमध्ये आहेत. तथापि, हे धार्मिक कलाकृती आहेत आणि त्या इमारती किंवा मंदिरे किंवा चिरस्थायी वास्तुकलेची विस्तृत वस्तू नाहीत. सहाव्या शतकातील वराहमिहिराची बृहत् संहिता ही प्राचीन भारतीय ग्रंथांपैकी एक आहे ज्यामध्ये वास्तुकलेची तत्त्वे असलेले अध्याय आहेत. उदाहरणार्थ, बृहत् संहितेचा अध्याय "वास्तुकलेवर" असे शीर्षक आहे आणि तेथे आणि इतरत्र ते "शहरे आणि इमारतींचे नियोजन" आणि "घरांच्या संरचना, अभिमुखता, मजले, बाल्कनी बांधणे" यासारख्या वास्तुशास्त्राच्या घटकांवर चर्चा करते. भारतीय वास्तुकलेचे अभ्यासक मायकेल मेस्टर यांच्या मते, आपण हे मान्य केले पाहिजे की वराहमिहिर यांनी वास्तुशास्त्रावरील त्यांच्या स्वतःच्या स्रोतांचा उल्लेख जुने ग्रंथ आणि ऋषी म्हणून केला आहे. तथापि, हे पौराणिक कथा

असू शकतात आणि पौराणिक ऋषी आणि देवतांना श्रेय देण्यासाठी भारतीय परंपरा प्रतिबिंबित करतात.

१५. **शिक्षाशास्त्र** (शिक्षण आणि अध्यापनशास्त्र): मनुष्याच्या वैयक्तिक व सामाजिक आयुष्यकर्मावर समाजात धर्माचा पगडा बराच बसला आहे असे दिसून येते. शिक्षण विषयक संस्कारात कालानुक्रमे विद्यारंभ किंवा अक्षरस्वीकरण हा संस्कार सर्वात आद्य होय. पाचव्या वर्षी प्राथमिक शिक्षणाचा प्रारंभ होवून मुले अक्षरे शिकू लागत त्यावेळी हा संस्कार करण्यात येत असे. त्यानंतर आठव्या वर्षी उपनयन संस्कार केला जात असे. त्यानंतर आठव्या वर्षी उपनयन संस्कार केला जात असे. ज्यामुळे गुरुगृही राहून पुढील शिक्षण घेण्याची परवानगी विद्यार्थ्याला मिळत असे. वैदिक काळात मुलींचे उपनयन होवून त्या ही गुरुगृही राहून अध्ययन पूर्ण करित असत. वेदांचे अध्ययन संपवून ब्रह्मचारी गुरुगृहाहून स्वगृही परत जाण्याला निघाला म्हणजे समावर्तन संस्कार करण्यात येई. वैदिक शिक्षण पद्धतीत गुरूचे महत्त्व विशेष मानले आहे. गुरू हा शिष्याचा आध्यात्मिक पिता मानला गेला असल्याने आई व वडील यांच्यापेक्षा गुरूचे स्थान शिष्याच्या आयुष्यात महत्त्वाचे ठरत असे. अति प्राचीन काळी लेखन कला अस्तित्वात नसताना गुरूच्या मुखातून आलेले ज्ञान ग्रहण केले जात असे. बौद्ध संघामध्ये भिक्षु लोक शिष्यांची आपल्या स्वतःच्या मुलांप्रमाणे सर्व व्यवस्था करित असत. केवळ अध्यापन एवढाच गुरूचा कार्यभाग नसून व्यक्तिगत आरोग्याची काळजी कशी घ्यावी येथपर्यंतचे विषय गुरू शिष्यांना समजावून सांगत असत.

१६. **कलाशास्त्र** (ललित कला आणि हस्तकला): पारंपरिकतेनं मानल्या गेलेल्या कला ६४ आहेत. परंतु प्रबंधकोशात कलांची संख्या ७२ सांगितली आहे तर 'ललितविस्तर' या ग्रंथात पुरुषकला या मथळ्याखाली त्यांची ८६ नावे दिली आहेत. क्षेत्रंदा या काश्मिरी पंडिताने आपल्या 'कलाविकास' या ग्रंथात कलांची फार मोठी सूची दिली आहे. या सूचीतील ६४ कला या जनोपयोगी कला असून त्यापैकी निम्म्या पुरुषार्थाच्या प्राप्तीसाठी व निम्म्या मात्सर्य शीलप्रधान मान यासंबंधी असल्याचे सांगितले आहे. याशिवाय सोनाराच्या सोने चोरण्याच्या ६० कला, वेश्यांना मोहीत करून त्यांच्याकडून पैसे लुबाडण्याच्या ६४ कला, १० भेसज कला, १६ कायस्थांच्या कला, त्याचप्रमाणे १०० सारकला यांचीही त्या ग्रंथात चर्चा केली आहे. पुरातनकाळी ज्या चौदा विद्या आणि चौसष्ट कलांमध्ये पारंगत असणे अपेक्षित होते.

१७. **योगशास्त्र** (योग आणि आध्यात्मिक विज्ञान): योग हे एक प्राचीन भारतात उगम पावलेले आध्यात्मिक आणि शारीरिक शास्त्र आहे. योग हे वैदिक षड्दर्शनांमधील एक दर्शनसुद्धा आहे. योगाचे वेगवेगळे प्रकार हिंदू, बौद्ध आणि जैन या धर्मात दिसून येतात. योग हा शब्द संस्कृत युज् या धातुपासून तयार झाला आहे. पाणिनी व्याकरणामध्ये युज् समाधौ असे सूत्र आहे. योग या शब्दाचा अर्थ 'जोडणे, एकत्र आणणे, जुळवणे' असा अनेक प्रकारे होतो. भारतीय योग शास्त्रामध्ये पाच योग सांगितले आहेत,

ज्ञान योग -- आत्मज्ञान, सद्गुरूनी दिलेल्या ज्ञानदृष्टीच्या आधारे आत्मतत्त्वाचे अखंड अनुसंधान आणि त्याखेरीज बाकी सारे अनात्म, क्षणभंगुर हे जाणून विवेकाने त्याचा त्याग करत जाण्याचा हा मार्ग आहे. या मार्गाला विहंगम मार्ग असेही म्हणतात.

हठ योग -- आसन आणि कुंडलिनी जागृति, प्राणवायूचा निरोध करून चित्तवृत्तीची एकाग्रता करणे इ. चा समवेश होतो.

कर्म योग -- योगः कर्मसु कौशलम् (कर्मात कुशलता आणणे म्हणजे योग) - राजा जनक आणि याज्ञवल्क्य हे निष्काम कर्मयोगाचे आदर्श पुरुष मानले जातात.

भक्ति योग -- भजनं कुर्यात्-भजन करावे.

राजयोग -- योगः चित्तवृत्तिनिरोधः (चित्तातील वृत्तींवर नियंत्रण ठेवणे हाच योग आहे)

पूर्णयोग - श्रीअरविंद यांनी वरील योगमार्गांचा समन्वय करून, त्यात स्वानुभवाच्या आधारे भर घातली आणि पूर्णयोग या मार्गाचे प्रतिपादन केले. याला Integral Yoga असेही म्हणले जाते.

१८. **मीमांसाशास्त्र** (तत्त्वज्ञान आणि हर्मन्युटिक्स): मीमांसा-पाणिनीच्या व्याकरणाप्रमाणे मीमांसा म्हणजे पूजित विचार होय. पूजित म्हणजे तर्कशुद्ध विचार होय. वेद आणि वेदान्त यांतील धार्मिक कर्माविषयी अथवा धार्मिक तत्त्वज्ञानाविषयी असलेली विधाने इतस्ततः विखुरलेली आहेत. त्यांची सुसंगत मांडणी करण्याच्या बाबतीत संभ्रम उत्पन्न होतो म्हणून वैदिक विधानांमध्ये सुसंगती स्थापन करण्याकरिता वेदवाक्यांची मीमांसा वेदकालाच्या अखेरच्या कालखंडात सुरू झाली व

वेदोत्तरकाली विकास पावली. या मीमांसेतून वाक्यमीमांसेचे अनेक सिद्धांत निर्माण झाले. या सिद्धांतांची विषयवारीने मांडणी करून जे शास्त्र तयार झाले, त्यास मीमांसाशास्त्र म्हणतात. तात्पर्य, वेदार्थाच्या निर्णयाचे शास्त्र म्हणजे मीमांसा होय. वेदवाक्यांच्या अर्थाच्या निर्णयास उपयोगी जे सिद्धांत किंवा नियम तयार झाले त्यांस 'न्याय' अशी संज्ञा आहे. वेदांतील शब्दांचे, वाक्यांचे आणि प्रकरणांचे अर्थ कसे करावेत यासंबंधाचे नियम म्हणजे हे न्याय होत. मीमांसा हे वाक्यार्थाचे तर्कशास्त्र असून आधुनिक पश्चिमी तत्त्वज्ञानाच्या दृष्टीने मीमांसा हे भाषेचे, विशेषतः धार्मिक भाषेचे, तत्त्वज्ञान होय. भाषाशास्त्राचे काही आधुनिक तत्त्वज्ञानी भाषेची तात्त्विक चिकित्सा हाच सर्व तत्त्वज्ञानांचा आधार होय, असे मानतात

निष्कर्ष:

भारतीय ज्ञान परंपरा अनेक वर्षांपासून चालत आलेली आहे, किंवा विश्वाच्या आरंभापासून चालत आली आहे, असे म्हटल्यास अतिशयोक्ती होणार नाही. प्राचीन ऋषीमुनी कोणतेही काम विचारपूर्वक करीत असत. त्यांचे संशोधन कार्य आजच्या तुलनेत अनेक पटींनी चांगले होते. मग ते आयुर्वेद क्षेत्र असो वा विज्ञान. या बदलत्या जगात प्रत्येक जण बदलतो आणि आपणही त्याचे बळी ठरलो आहोत. हळूहळू जीवन पद्धती बदलत गेल्या आणि आमची अधोगती होत गेली. इंग्रज भारतात आल्यानंतर शिक्षण क्षेत्रात अनेक बदल झाले, त्यात संशोधनाचाही समावेश होता. ऋषिमुनींच्या संशोधन पद्धती जरी पूर्वीपासून असल्या तरी आजच्या काळात त्या क्वचीतच पाहायला मिळतात. संशोधन हा भारतीय ज्ञान परंपरेतील एक अंगभूत घटक आहे. अनेक तथ्ये प्राचीन साहित्यात आढळतात, जी तत्कालीन संशोधनाला पुष्टी देतात.

प्राचीन काळी नालंदा, तक्षशिला अशी जागतिक स्तरावर वाखाल्या गेलेली विद्यापीठे भारतात होती. बख्तीयार खिलजीने नालंदा विद्यापीठात शिकणारे हजारो विद्यार्थी, संस्कृत विद्वान आणि गुरुकुल नष्ट केले. आक्रमकाने तक्षशिला नष्ट केली आणि ग्रंथालय जाळले. असंख्य संस्कृत ग्रंथ नष्ट केले. या विद्यापीठांमध्ये भारतीय ज्ञान परंपरा वैज्ञानिक पद्धतीनुसार अभ्यासल्या जायच्या. ही विद्यापीठे योग आणि आयुर्वेद विज्ञानाची केंद्रे होती. या परंपरेतून भारताने नेहमीच जगाला अध्यात्मिक बंधुता, योग आणि आयुर्वेदाचे ज्ञान दिले आहेत.

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 हे प्राचीन आणि शाश्वत भारतीय ज्ञान आणि विचारांच्या समृद्ध परंपरेच्या आधारावर तयार करण्यात आले आहे. भारतीय विचार परंपरा आणि तत्त्वज्ञान शहाणपण आणि सत्याचा शोध हे नेहमीच सर्वोच्च ध्येय मानले गेले आहे. प्राचीन भारतातील शिक्षणाचे उद्दिष्ट हे संसारिक जीवनाची तयारी म्हणून ज्ञान संपादन करणे असे नाही तर संपूर्ण आत्मज्ञान आणि मुक्ती असे मानले जात असे. त्याचा या धोरणात विचार करण्यात आला आहे.

सहानुभूती, इतरांबद्दल आदर, सौजन्य, लोकशाही भावना, सेवेची भावना, सार्वजनिक मालमत्तेचा आदर, वैज्ञानिक विचार, स्वातंत्र्य, जबाबदारी, समानता आणि न्याय या नैतिक, मानवी आणि संविधानिक मूल्यांवर आधारित गुण विद्यार्थ्यांमध्ये रुजविणे हे राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाचे उद्दिष्ट आहे. विद्यार्थ्यांचे सतत मूल्यमापन करण्यावर तसेच शक्य असेल तेथे तंत्रज्ञानाचा वापर करण्यावर भर दिला जाईल.

एकंदरीत राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 च्या प्रभावी अंमलबजावणीतून भारतीय ज्ञान परंपराच्या समृद्ध मार्गावर चालत नवी पिढी सर्व गुण संपन्न आणि स्वतःच्या पायावर उभे ठाकण्यासाठी तयार होईल या शंका नाही.

संदर्भ-

1. <https://mr.wikipedia.org/wiki>
2. <https://sulekhablog.com/>
3. <https://www.puranavedas.com/vedic-chemistry/>
4. <https://google.com>

प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोग

कमलाकर सदाशिव कापसे

सहाय्यक प्राध्यापक

कला, वाणिज्य आणि विज्ञान महाविद्यालय, बोदवड

गोषवारा:

भारतीय शिक्षण प्रणाली ही ज्ञानपरंपरेने समृद्ध असून, ती केवळ औपचारिक शिक्षणापुरती मर्यादित नसून नैतिक, आध्यात्मिक आणि व्यावहारिक ज्ञानाचा समन्वय साधणारी होती. गुरुकुल प्रणालीत विद्यार्थ्यांना नैतिक मूल्ये, शारीरिक कौशल्ये आणि आत्मशिस्त शिकवली जात असे, तर तक्षशिला व नालंदा यांसारख्या विद्यापीठांनी भारताच्या शैक्षणिक वारशाला जागतिक मान्यता मिळवून दिली. वेद, उपनिषदे, योग, आयुर्वेद, गणित, खगोलशास्त्र, अर्थशास्त्र आणि नाट्यशास्त्र यांसारख्या विषयांमध्ये मौलिक संशोधन झाले. आर्यभट्ट, ब्रह्मगुप्त आणि भास्कराचार्य यांसारख्या विद्वानांनी गणित व खगोलशास्त्रात योगदान दिले, तर पतंजलीच्या योगसूत्रांमध्ये मानसिक व शारीरिक आरोग्यासाठी योगाचे महत्त्व स्पष्ट करण्यात आले. संस्कृत भाषेचा विज्ञान व तंत्रज्ञानाच्या अभ्यासावर प्रभाव होता, तर भरतमुनींच्या नाट्यशास्त्राने नाट्य, नृत्य व संगीत शिक्षणाची मूलभूत तत्वे मांडली. आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेत तंत्रज्ञान आणि व्यावसायिक कौशल्यांचा समावेश झाला असला तरी, मूल्याधारित शिक्षण, योग, ध्यानधारणा आणि भारतीय तत्त्वज्ञान यांचा पुनर्विचार होत आहे. नवीन शिक्षण धोरण २०२० मध्ये मातृभाषा शिक्षण, बहुविषयक दृष्टिकोन आणि मूल्याधारित शिक्षणास महत्त्व दिले गेले आहे, ज्यामुळे प्राचीन भारतीय ज्ञानपरंपरेचा आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेत समावेश होऊन ती अधिक प्रभावी व समाजोपयोगी ठरण्याची गरज अधोरेखित होते.

Keywords: भारतीय संस्कृती, अनुप्रयोग, भारतीय शिक्षण प्रणाली, नीतिशास्त्र

प्रस्तावना:

भारतीय संस्कृती ही ज्ञानपरंपरेने समृद्ध असून, तिची शिक्षण प्रणाली जगातील सर्वात प्राचीन आणि प्रभावी शिक्षण व्यवस्थांपैकी एक मानली जाते. प्राचीन भारतीय शिक्षण व्यवस्था केवळ औपचारिक शिक्षणावर आधारित नसून, ती आध्यात्मिक, नैतिक, आणि व्यावहारिक ज्ञानाच्या समन्वयाने समाजाच्या सर्वांगीण विकासावर केंद्रित होती. वेद, उपनिषदे, रामायण, महाभारत, योग, आयुर्वेद, गणित, खगोलशास्त्र आणि तर्कशास्त्र यांसारख्या ग्रंथांमध्ये ज्ञानाचे व्यापक क्षेत्र समाविष्ट आहे. गुरुकुल प्रणाली ही प्राचीन भारतातील शिक्षणाचा पाया होती, जिथे विद्यार्थी गुरुंच्या मार्गदर्शनाखाली शिक्षण घेत असत. या शिक्षण पद्धतीत केवळ पाठ्यपुस्तकांचे ज्ञान नव्हे, तर नैतिक मूल्ये, शारीरिक कौशल्ये आणि आत्मशिस्त शिकवली जात असे. तसेच, तक्षशिला आणि नालंदा यांसारख्या जगप्रसिद्ध विद्यापीठांनी भारताच्या शैक्षणिक वारशाला जागतिक स्तरावर मान्यता मिळवून दिली.

आजच्या आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेमध्ये तंत्रज्ञानाचा वापर वाढत असला तरी, संपूर्ण व्यक्तिमत्त्व विकासासाठी आणि मूल्याधिष्ठित शिक्षणासाठी प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणालीतील तत्वे उपयुक्त ठरू शकतात. योग व ध्यानधारणा, वैदिक गणित, पंचतंत्रातील कथांचे नीतिशिक्षण, पर्यावरणपूरक जीवनशैली आणि सर्वसमावेशक शिक्षणपद्धती या संकल्पना आधुनिक शिक्षणात समाविष्ट केल्यास विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास साध्य करता येईल. अशा प्रकारे, प्राचीन भारतीय ज्ञानाच्या शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोगांचा अभ्यास करून आपण शिक्षण प्रणाली अधिक प्रभावी, सुसंस्कृत आणि समाजोपयोगी कशी बनवू शकतो, याचा विचार करणे आवश्यक आहे. शिक्षण हा केवळ माहिती मिळवण्याचा साधन नसून, तो व्यक्तिमत्त्व विकासाचा आणि समाज सुधारनेचा एक प्रभावी मार्ग आहे. आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेत तंत्रज्ञान आणि व्यावसायिक कौशल्यांचा समावेश

झाला असला, तरी मूल्याधिष्ठित शिक्षण, ध्यान व योग यांसारख्या प्राचीन संकल्पनांचा पुनर्विचार केला जात आहे. नवीन शिक्षण धोरण २०२० मध्येही मातृभाषा शिक्षण, बहुविषयक दृष्टिकोन आणि मूल्याधिष्ठित शिक्षण यांसारख्या भारतीय परंपरेशी निगडित तत्वांना महत्त्व दिले गेले आहे. यामुळे प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धतीतील तत्त्वज्ञान व तत्त्वे आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेत प्रभावीपणे लागू करता येऊ शकतात, विशेषतः चरित्र घडवणे, संवाद कौशल्ये, विश्लेषणात्मक विचारसरणी आणि तणाव व्यवस्थापन यांसाठी प्राचीन शिक्षण प्रणालीतील योग, ध्यान आणि नीतिशास्त्र हे महत्त्वाचे घटक ठरू शकतात. त्यामुळे शिक्षण क्षेत्रात भारताच्या प्राचीन ज्ञानाचा प्रभावी वापर केल्यास विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास साधता येईल आणि शिक्षण अधिक समतोल, व्यावहारिक व नैतिकदृष्ट्या बळकट होईल.

प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरा:

भारताची ज्ञान परंपरा जगातील सर्वात प्राचीन व समृद्ध परंपरांपैकी एक मानली जाते. ही परंपरा केवळ शास्त्र आणि तंत्रज्ञानापुरती मर्यादित नव्हती, तर जीवनाच्या प्रत्येक अंगाला स्पर्श करणारी होती. भारतीय तत्त्वज्ञान, वेद, उपनिषद, आयुर्वेद, योग, गणित, खगोलशास्त्र, वास्तुशास्त्र, संगीत, कला आणि राज्यशास्त्र यांसारख्या अनेक क्षेत्रांमध्ये भारताने मौलिक संशोधन व योगदान दिले आहे. प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरा खालीलप्रमाणे विश्लेषित केलेली आहे.

1) वेद आणि उपनिषदांमधील ज्ञान

वेद हे भारतीय ज्ञान परंपरेचे सर्वात जुने आणि महत्त्वाचे स्रोत आहेत. ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद आणि अथर्ववेद हे चार वेद प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे आधारस्तंभ मानले जातात.

यामध्ये सृष्टीचे रहस्य, नैसर्गिक शक्ती, यज्ञसंस्था, नीतिशास्त्र, समाजव्यवस्था आणि विज्ञान यांसारख्या विषयांवर चर्चा आहे. उपनिषदे ही वेदांचा तात्त्विक गाभा असून आत्मज्ञान, ब्रह्म आणि मोक्ष यांसारख्या संकल्पनांचे स्पष्टीकरण देतात.

2) भारतीय तत्त्वज्ञान आणि धार्मिक ग्रंथ

भारतीय तत्त्वज्ञान सहा प्रमुख शाळांमध्ये विभागले गेले आहे. न्याय, वैशेषिक, सांख्य, योग, मीमांसा आणि वेदांत. या तत्त्वज्ञान शाळांनी ब्रह्मांड, आत्मा, मोक्ष आणि जीवनाच्या उद्देशाबाबत विस्तृत विचार मांडले आहेत. भगवद्गीता, रामायण आणि महाभारत यांसारखे धार्मिक ग्रंथ नीतिमत्ता, धर्म आणि जीवनशैली यांचे मार्गदर्शन करतात.

3) आयुर्वेद आणि आरोग्यशास्त्र

आयुर्वेद ही प्राचीन भारतीय वैद्यकशास्त्राची प्रणाली असून चरकसंहिता आणि सुश्रुतसंहिता हे याचे दोन प्रमुख ग्रंथ आहेत. चरकसंहितेमध्ये शरीर, मन आणि आत्मा यांच्या संतुलनावर भर दिला गेला आहे, तर सुश्रुतसंहितेमध्ये शस्त्रक्रिया आणि औषधोपचार यांची सखोल माहिती आहे. आजही आयुर्वेद हे संपूर्ण आरोग्य व्यवस्थेसाठी महत्त्वाचे मानले जाते.

4) गणित आणि खगोलशास्त्र

भारतीय गणितज्ञांनी शून्याचा शोध, अंकपद्धती, बीजगणित आणि त्रिकोणमितीमध्ये मौलिक योगदान दिले. आर्यभट्ट, ब्रह्मगुप्त, भास्कराचार्य आणि वराहमिहिर यांनी गणित आणि खगोलशास्त्रात महत्त्वाची प्रगती साधली. दशमान पद्धती, पाय (π) मूल्य, ग्रहांच्या गतीचे आकलन आणि सौरमंडळातील सिद्धांत या क्षेत्रांत भारतीय संशोधकांनी मूलभूत तत्त्वे मांडली.

5) योग आणि ध्यान

योग ही भारतीय ज्ञान परंपरेतील एक अत्यंत महत्त्वाची देणगी आहे. पतंजलींच्या योगसूत्रांमध्ये योगाचे आठ अंग (अष्टांग योग) सांगितले गेले असून, ते शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक विकासासाठी उपयुक्त आहेत. ध्यान आणि प्राणायाम यांसारख्या तंत्रांचा उपयोग मानसिक स्थिरता आणि तणावमुक्ती यांसाठी केला जातो.

6) स्थापत्यशास्त्र आणि वास्तुशास्त्र

भारतातील प्राचीन मंदिर स्थापत्य, किल्ले, पाणी व्यवस्थापन प्रणाली आणि शहरी नियोजन हे उच्च दर्जाच्या वास्तुशास्त्राचे उदाहरण आहे. वास्तुशास्त्र हे भारतीय स्थापत्यशास्त्राचे उत्तम शास्त्र असून, ते इमारतींच्या नगरांच्या उभारणीसाठी निसर्गाच्या आणि पंचतत्त्वांच्या संतुलनावर आधारित आहे.

संशोधनाची उद्दिष्टे:

१. प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरेचा अभ्यास करणे
२. प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोग अभ्यासणे.
३. प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोगाबाबत झालेल्या संशोधन साहित्याचा आढावा घेणे
४. भारतीय प्राचीन शिक्षण व्यवस्थेतील आधुनिक बदल अभ्यासणे

संशोधनाचे महत्त्व:

प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोग हा संशोधन विषय अत्यंत महत्त्वाचा आहे, कारण तो भारतीय शिक्षण प्रणालीच्या मूळ तत्वांशी जोडलेला असून आधुनिक शिक्षणाच्या प्रभावी पद्धतींसाठी मार्गदर्शक ठरतो. वेद, उपनिषद, स्मृती, पुराणे आणि तत्त्वज्ञान या ग्रंथांमध्ये शिक्षणाचे विविध पैलू स्पष्ट करण्यात आले आहेत. गुरुकुल शिक्षण प्रणाली आत्मशिक्ष, गुरु-शिष्य परंपरा आणि प्रयोगात्मक शिक्षणावर भर देत असे, जे आजच्या कौशल्याधारित शिक्षण प्रणालीस पूरक ठरू शकते. संस्कृत ग्रंथांमधील गणित, खगोलशास्त्र, आयुर्वेद, वास्तुशास्त्र आणि योग यांसारख्या विद्याशाखा आधुनिक शिक्षणात समाविष्ट केल्यास विद्यार्थ्यांचा बौद्धिक आणि मानसिक विकास होऊ शकतो. आयुर्वेद व योगाच्या अभ्यासामुळे विद्यार्थी तणावमुक्त आणि आरोग्यसंपन्न जीवनशैली अवलंबू शकतात, तर न्याय, वैशेषिक, सांख्य, वेदांत यांसारख्या तत्त्वज्ञान शाखांमुळे विचारसरणी विकसित होऊन संशोधनवृत्तीला चालना मिळते. भारतीय गणित आणि खगोलशास्त्रातील संकल्पना आजच्या तंत्रज्ञानाच्या युगातही उपयुक्त ठरत असून, आर्यभट्ट, भास्कराचार्य, ब्रह्मगुप्त यांसारख्या विद्वानांनी दिलेले योगदान आजच्या STEM शिक्षणासाठी प्रेरणादायी ठरते. नालंदा आणि तक्षशिला विद्यापीठे हे प्राचीन भारतातील जागतिक दर्जाची शिक्षण केंद्रे होती, जिथे विविध देशांतील विद्यार्थी शिक्षण घेण्यासाठी येत असत, यावरून भारतीय शिक्षण व्यवस्थेची गुणवत्ता दिसून येते. आधुनिक शिक्षण प्रणालीमध्ये या प्राचीन तत्वांचा समावेश केल्यास शिक्षण अधिक सखोल, सर्जनशील आणि आचरणात्मक बनू शकते, तसेच भारतीय मूल्यव्यवस्थेचा प्रचार आणि प्रसारही शक्य होईल. त्यामुळे, प्राचीन भारतीय ज्ञानाच्या शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोगांचा अभ्यास हा आधुनिक शिक्षण प्रणाली सुधारण्यासाठी आणि भारतीय शिक्षण प्रणालीला नवसंजीवनी देण्यासाठी अत्यंत महत्त्वाचा ठरतो.

संशोधन साहित्याचा आढावा:

प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोग या विषयावरील संशोधन साहित्याचा आढावा घेतल्यास, A.L. Basham यांच्या "Ancient Indian Education System" या ग्रंथात गुरुकुल प्रणाली, नालंदा-तक्षशिला विद्यापीठांचे योगदान स्पष्ट करण्यात आले आहे, तर R.K. Mookerji यांच्या "Education in Ancient India" मध्ये प्राचीन शिक्षण संकल्पना, धर्म आणि तत्त्वज्ञान यांचा सखोल अभ्यास आहे. S. Nurullah आणि J.P. Naik यांच्या "History of Education in India" या ग्रंथात वेदकालीन, बौद्ध आणि मध्यकालीन शिक्षण प्रणालीवर प्रकाश टाकण्यात आला आहे. Y.K. Menon यांच्या "Gurukul System and Its Relevance Today" मध्ये गुरुकुल शिक्षणपद्धतीचे आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेशी साधर्म्य सांगितले आहे. Anant Sadashiv Altekar यांच्या "Education in Ancient India" या ग्रंथात शिक्षणसंस्थांचे स्वरूप आणि विद्यार्थ्यांच्या जीवनशैलीचा अभ्यास करण्यात आला आहे. Michel Danino यांच्या "The Indian Mind: Fundamentals of Indian Knowledge System" या पुस्तकात प्राचीन भारतीय ज्ञानतत्त्व आणि शिक्षण प्रक्रियेवरील प्रभाव यांचे विश्लेषण आहे. Sahana Singh यांच्या "The Educational Heritage of Ancient India"

ग्रंथात भारताच्या ऐतिहासिक शिक्षण परंपरेचे पुनरावलोकन आहे. Krishna Kumar यांच्या "Pre-Colonial Education in India" या संशोधनात ब्रिटिश काळापूर्वीच्या शिक्षणपद्धतीचे समाजशास्त्रीय विश्लेषण करण्यात आले आहे.

संशोधन पद्धती:

प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे शिक्षण क्षेत्रातील अनुप्रयोग या विषयाच्या संशोधनासाठी मुख्यतः गुणात्मक (Qualitative) आणि ऐतिहासिक (Historical) संशोधन पद्धतींचा वापर केला आहे. संशोधकांनी प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणालीचा सखोल अभ्यास करण्यासाठी साहित्यातील पुनरावलोकन (Literature Review), दस्तऐवजीकरण (Documentary Analysis) यांसारख्या तंत्रांचा अवलंब केला आहे. या पद्धतींचा वापर करण्याचे मुख्य कारण म्हणजे, प्राचीन भारतीय शिक्षण व्यवस्थेचे दस्तऐवज, ताडपत्रे, शिलालेख आणि ग्रंथ हे प्रामुख्याने उपलब्ध स्रोत होते, ज्यांचा अभ्यास करून त्या काळातील शैक्षणिक तत्वे आणि त्यांचे आधुनिक काळातील उपयुक्तता समजून घेणे शक्य झाले आहे. संशोधकाने गुरुकुल प्रणाली, वेदाध्ययन, नालंदा आणि तक्षशिला विद्यापीठांच्या शिक्षणपद्धतींचा देखील सखोल अभ्यास केला आहे.

माहिती संकलन आणि विश्लेषण:

प्रस्तुत संशोधन विषयाशी संबंधित तथ्यांचे संकलन करून संशोधकाने खालील प्रमाणे माहितीचे विश्लेषण केले आहे.

- प्राचीन भारतात शिक्षणाचे प्रमुख केंद्र गुरुकुल असायचे, जिथे विद्यार्थी गुरुच्या मार्गदर्शनाखाली शिक्षण घेत. येथे केवळ शैक्षणिक ज्ञानच नव्हे, तर नैतिक मूल्ये, शारीरिक क्षमता, वर्तन कौशल्ये आणि व्यावहारिक शिक्षण दिले जात असे. आजच्या निवासी शाळा (boarding schools) आणि होलिस्टिक शिक्षण प्रणाली याच परंपरेवर आधारित आहेत.
- नालंदा आणि तक्षशिला ही जगातील सर्वात प्राचीन विद्यापीठांपैकी होती. येथे वेद, गणित, खगोलशास्त्र, युद्धनीती, आयुर्वेद आणि विविध भाषा शिकवल्या जात. विद्यार्थी वेगवेगळ्या देशांतून येथे शिक्षण घेण्यासाठी येत. आजच्या आधुनिक बहु-अनुशासनात्मक (multidisciplinary) विद्यापीठांची हीच संकल्पना आहे.
- वेद आणि उपनिषदांमधून जीवनशैली, आत्मज्ञान, तत्वज्ञान, योग आणि विज्ञान यांचे शिक्षण दिले जात असे. यामध्ये नैतिकता, धर्म, आत्मविकास आणि ब्रह्मज्ञानावर भर दिला जात असे. आजही भारतीय शाळांमध्ये नैतिक शिक्षणाचा आणि संस्कृत ग्रंथांचा अभ्यास केला जातो.
- भारतीय गणितज्ञ आर्यभट्ट आणि ब्रह्मगुप्त यांनी गणितशास्त्राला अमूल्य योगदान दिले. त्यांनी शून्याची संकल्पना मांडली, दशमान पद्धतीचा विकास केला आणि त्रिकोणमितीचे मूलभूत तत्वे दिली. आजच्या गणितशास्त्राच्या अभ्यासक्रमात या संकल्पनांचा मोठा उपयोग केला जातो.
- सुश्रुतसंहिता आणि चरकसंहितेत वैद्यकीय शिक्षणाच्या संकल्पना विस्ताराने मांडलेल्या आहेत. त्यामध्ये औषधनिर्मिती, शस्त्रक्रिया, आहारशास्त्र आणि प्रकृतीविज्ञान यांचा समावेश होता. आजच्या वैद्यकीय शिक्षणात आयुर्वेद आणि निसर्गोपचार यांचा प्रभाव वाढत आहे.
- पतंजलींच्या योगसूत्रांमध्ये योगाचे शास्त्रशुद्ध मार्गदर्शन दिले गेले आहे. ध्यान, प्राणायाम आणि आसने यांच्या माध्यमातून मानसिक आणि शारीरिक आरोग्य सुधारले जाते. आधुनिक शाळा आणि कार्यालयांमध्ये योग आणि ध्यानधारणा (meditation) याला महत्त्व दिले जात आहे.
- कौटिल्याने "अर्थशास्त्र" या ग्रंथात प्रशासन, अर्थशास्त्र, व्यापार, धोरण आणि करप्रणाली यावर प्रकाश टाकला आहे. आजच्या व्यवस्थापन शिक्षणात (Management Studies) याचा उपयोग व्यावसायिक धोरणे आखण्यासाठी केला जातो.
- संस्कृत ही शास्त्र, गणित, आयुर्वेद आणि योग यांसाठी महत्त्वाची भाषा होती. आधुनिक संगणकीय भाषांमध्ये (Programming Languages) संस्कृतमधील व्याकरणशास्त्राचा प्रभाव दिसून येतो.
- भरतमुनींच्या नाट्यशास्त्रात नाट्य, नृत्य, अभिनय आणि संगीतशास्त्र शिकवले जात असे. आजच्या चित्रपट, नाटक

- आणि संगीत शिक्षणामध्ये याच शास्त्राचा प्रभाव दिसून येतो.
१०. बौद्ध आणि हिंदू धर्मग्रंथांमध्ये ध्यानाचा वापर मानसिक स्थिरता आणि एकाग्रता वाढवण्यासाठी केला जात असे. आधुनिक मानसशास्त्रात (Psychology) आणि स्ट्रेस मॅनेजमेंट कोर्सेसमध्ये ध्यानधारणेचा वापर केला जातो.
 ११. प्राचीन भारतात पर्यावरणीय संतुलन राखण्यासाठी नद्यांचे पूजन, झाडांची पूजा आणि प्राणीसंवर्धनाच्या संकल्पना होत्या. आजही पर्यावरण शिक्षणात (Environmental Studies) या संकल्पनांचा उपयोग केला जातो.
 १२. न्याय दर्शन आणि वैशेषिक दर्शन यामध्ये तर्कशास्त्रावर भर दिला जात असे. आजच्या कायद्याच्या अभ्यासक्रमात (Law Studies) आणि डिबेट (Debate) यामध्ये याचा उपयोग केला जातो.
 १३. मयमतम् आणि मानसार ग्रंथांमध्ये वास्तुशास्त्राच्या संकल्पना दिल्या आहेत. आधुनिक वास्तुकला आणि सस्टेनेबल आर्किटेक्चर (Sustainable Architecture) मध्ये याच संकल्पनांचा वापर केला जातो.
 १४. मनुस्मृती आणि याज्ञवल्क्य स्मृतीमध्ये सामाजिक मूल्ये, न्यायसंस्था आणि कर्तव्यांची चर्चा केली आहे. आधुनिक कायदा अभ्यासक्रमांमध्ये (Law and Governance) याचा प्रभाव दिसतो.
 १५. आर्यभट्ट, वराहमिहिर आणि भास्कराचार्य यांनी पृथ्वीच्या गतीविषयी, ग्रहण आणि तारकासमूहांविषयी संशोधन केले. आजच्या खगोलशास्त्र (Astronomy) आणि अंतराळ संशोधनात याचा प्रभाव आहे.
 १६. भगवद्गीता, रामायण आणि महाभारतातून नैतिकता आणि जीवन व्यवस्थापनाचे शिक्षण मिळते. आधुनिक नेतृत्व विकास (Leadership Development) आणि व्यवस्थापन यामध्ये या तत्वज्ञानाचा वापर केला जातो.
 १७. भारतीय हस्तकला आणि चित्रकलेला प्राचीन काळात मोठे महत्त्व होते. आजच्या फाइन आर्ट्स आणि डिझाईन अभ्यासक्रमात (Fine Arts and Design) याचा उपयोग केला जातो.
 १८. कृषीशास्त्र आणि नैसर्गिक शेतीच्या प्राचीन तंत्रज्ञानामुळे पर्यावरणपूरक कृषी पद्धती निर्माण झाल्या. आजच्या जैविक शेती (Organic Farming) आणि कृषी अभियांत्रिकीमध्ये (Agricultural Engineering) या तंत्रज्ञानाचा उपयोग होतो.
 १९. गुरु-शिष्य परंपरेतून विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास घडवला जात असे. आजच्या कौशल्यविकास (Skill Development) आणि व्यक्तिमत्व विकास प्रशिक्षणामध्ये (Personality Development Training) याचा प्रभाव आहे.
 २०. उपनिषद, वेदांत आणि ध्यानधारणेद्वारे आत्मज्ञान, मानसिक स्थैर्य आणि जीवनाचे उद्दिष्ट शिकवले जात असे. आधुनिक मानसिक आरोग्य (Mental Health) आणि जीवनशैली व्यवस्थापन (Lifestyle Management) मध्ये याचा मोठा उपयोग केला जातो.

निष्कर्ष:

प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली ही व्यापक, सर्वसमावेशक आणि व्यावहारिक होती. गुरुकुल शिक्षण पद्धतीने विद्यार्थ्यांना केवळ शैक्षणिक ज्ञान दिले नाही, तर त्यांच्यात नैतिकता, आत्मशिक्षण, नेतृत्वगुण आणि व्यावहारिक कौशल्ये विकसित केली. नालंदा व तक्षशिला यांसारख्या विद्यापीठांमधून बहु-अनुशासनात्मक शिक्षणाचा प्रसार झाला, ज्याचा प्रभाव आजच्या आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेत दिसून येतो. वेद, उपनिषदे, आयुर्वेद, योग, गणित, खगोलशास्त्र आणि वास्तुशास्त्र यांसारख्या विविध क्षेत्रांत भारताने मौलिक संशोधन करून जागतिक स्तरावर महत्त्वपूर्ण योगदान दिले. तर्कशास्त्र, नाट्यशास्त्र आणि ध्यानधारणा यांसारख्या संकल्पनांचा वापर आजही मानसशास्त्र, कायदे, कला आणि आरोग्य व्यवस्थापनात मोठ्या प्रमाणावर केला जातो. आजच्या काळात प्राचीन भारतीय शिक्षणपद्धतीच्या विचारधारांचा पुनर्विचार आणि उपयोग करणे गरजेचे आहे. संस्कृत भाषेतील तांत्रिक संकल्पनांचा उपयोग संगणकीय विज्ञानात केला जात आहे, तसेच आयुर्वेद आणि निसर्गोपचार आधुनिक वैद्यकीय शिक्षणाचा एक भाग बनत आहेत. पर्यावरण संरक्षण, नैतिक शिक्षण, नेतृत्व विकास आणि ध्यानधारणा यांसारख्या संकल्पना आजच्या शैक्षणिक अभ्यासक्रमात समाविष्ट केल्या जात आहेत. त्यामुळे, प्राचीन भारतीय

ज्ञानपरंपरेचा आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेवर मोठा प्रभाव असून, ती आजच्या शैक्षणिक आणि व्यावसायिक क्षेत्रात उपयुक्त ठरत आहे.

सारांश:

प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली सर्वसमावेशक आणि व्यावहारिक होती. गुरुकुल शिक्षण पद्धतीत शैक्षणिक ज्ञानासोबत नैतिकता, आत्मशिक्षण आणि व्यावहारिक कौशल्यांवर भर दिला जात असे. नालंदा व तक्षशिला यांसारख्या विद्यापीठांमध्ये विविध विषयांचे बहुआयामी शिक्षण दिले जात होते. गणित, खगोलशास्त्र, आयुर्वेद, योग, वास्तुशास्त्र, तर्कशास्त्र आणि नाट्यशास्त्र यांसारख्या क्षेत्रांत भारतीय ज्ञानपरंपरेने महत्त्वपूर्ण योगदान दिले.

आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेत प्राचीन संकल्पनांचा प्रभाव मोठ्या प्रमाणावर दिसून येतो. संस्कृत भाषेतील व्याकरणशास्त्र संगणक विज्ञानात उपयुक्त ठरत आहे, आयुर्वेद आणि निसर्गोपचार वैद्यकीय शिक्षणाचा भाग बनले आहेत, तसेच पर्यावरणीय तत्त्वे आणि ध्यानधारणा मानसिक आरोग्य व्यवस्थापनात महत्त्वाची भूमिका बजावत आहेत. त्यामुळे, प्राचीन भारतीय ज्ञानपरंपरेचा अभ्यास करून त्याचा आधुनिक शिक्षण आणि व्यवसाय व्यवस्थापनात प्रभावीपणे उपयोग करणे आवश्यक आहे.

संदर्भ:

१. "प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धती", डॉ. रामकृष्ण भट्ट, नंदकुमार प्रकाशन, १२३, सदाशिव पेठ, पुणे - ४११०३०.
२. "भारतीय तत्त्वज्ञान आणि शिक्षण", डॉ. सुभाष देशमुख, महाराष्ट्र विद्यापीठ प्रकाशन, मुंबई. प्रकाशकांचा पत्ता: विद्यापीठ मार्ग, फोर्ट, मुंबई - ४०००३२.
३. "प्राचीन भारतीय विद्यापीठे आणि त्यांचे शिक्षण", डॉ. मंगला कुलकर्णी, ओरिएंट ब्लॅकस्वान, ३/५, आसिफ अली रोड, हैदराबाद - ५०००२७.
४. "वेद आणि शिक्षण", डॉ. शंकर शेते, साहित्य अकादमी, रवींद्र भवन, ३५ फिरोजशाह रोड, नवी दिल्ली - ११०००१.
५. "आयुर्वेदातील शिक्षण पद्धती", डॉ. अंजली जोशी, चौखंबा संस्कृत सीरीज ऑफिस, विद्यापीठ रोड, वाराणसी - २२१००५.
६. "योग आणि शिक्षण", डॉ. राजेश पाटील, कौशिक प्रकाशन, ५६, सिव्हिल लाइन्स, नागपूर - ४४०००१.
७. "भारतीय गणित आणि शिक्षण", डॉ. विनोद काले, मॅकमिलन पब्लिशर्स इंडिया, २/१०, अंसारी रोड, दरियागंज, नवी दिल्ली - ११०००२.
८. "तंत्रशिक्षणातील भारतीय परंपरा", डॉ. प्रमोद नाईक, प्रिंटवेल पब्लिशर्स, २२, एम.आय. रोड, जयपूर - ३०२००१.
९. "नाट्यशास्त्र आणि शिक्षण", डॉ. कविता शर्मा, नॅशनल बुक ट्रस्ट, नेहरू भवन, ५, इन्स्टिट्यूशनल एरिया, फेज II, वसंत कुंज, नवी दिल्ली - ११००७०.
१०. "प्राचीन भारतीय शिक्षण तंत्रे", डॉ. सुरेश पांडे, अटलांटिक पब्लिशर्स अँड डिस्ट्रीब्यूटर्स, ७/२२, अंसारी रोड, दरियागंज, नवी दिल्ली - ११०००२.

शिक्षणातील भारतीय ज्ञानप्रणाली आणि राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020

प्रा. मोहनिश राजन साने

प्रा. विशाल रवींद्र गवळी

प्रा. डॉ. भूपेंद्र रामदास मालपुरे

D. M. Bari College, Dhule

D. M. Bari College, Dhule

D. M. Bari College, Dhule

सारांश

भारतीय शिक्षण प्रणालीने प्राचीन काळापासून ज्ञान संशोधन नवोपक्रम अशा विविध क्षेत्रात महत्वाची भूमिका व आपला प्रभाव निर्माण केलेला आहे राष्ट्रीय शिक्षण धोरण NEP 2020 भारतीय ज्ञान प्रणालीला पुनरुज्जीवीत करण्यावर भर देत आहे यासाठी भारतीय संस्कृती, तत्त्वज्ञान, परंपरा आणि आधुनिक संशोधन यांचा समतोल साधण्याचा च्या माध्यमातून एक यथोचित प्रयत्न केला जात आहे.

Keywords – NEP 2020, IKS, प्राचीन व आधुनिक शिक्षण प्रणाली

प्रस्तावना

प्राचीन काळापासून भारतीय शिक्षण प्रणालीने ज्ञान संशोधन तसेच नवोपक्रम या संदर्भात महत्वपूर्ण योगदान दिलेले दिसून येते थोडक्यात गुरुकुल शिक्षण पद्धती पासून ते नालंदा तक्षशिला विद्यापीठांपर्यंत आपल्या शिक्षणाचा व शिक्षण प्रणालीचा प्रसार केला होता.

भारतीय शिक्षण प्रणालीने विज्ञान गणित तसेच वैदिक शास्त्र तत्त्वज्ञान पर्यावरण आणि अध्यात्मक या सर्वच क्षेत्रांमध्ये अमूल्य असे योगदान दिलेले आहे. मात्र ओपनिवेशक काळानंतर शिक्षण व्यवस्थेकडे दुर्लक्ष झालेले दिसून येते ज्यात पारंपारिक ज्ञानावर आधारित शिक्षण दुर्लक्षित झालेले दिसून येते म्हणूनच पारंपारिक ज्ञानावर आधारित शिक्षण प्रणालीची ओळख व्हावी यासाठी राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 (NEP 2020) भारतीय ज्ञान प्रणालीला (Indian Knowledge System) पुनरुज्जीवित करण्यासाठी भर देते. राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 या व्यवस्थेत भारतीय संस्कृती, तत्त्वज्ञान, परंपरा तसेच आधुनिक संशोधन यांचा समतोल साधता यावा यासाठी प्रयत्नशील आहे. प्रस्तुत संशोधन पेपरमध्ये NEP 2020 या प्रणालीच्या माध्यमातून भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या पुनरुत्थानावर सखोल चर्चा करण्यात आलेली आहे व राष्ट्रीय शिक्षण धोरण आणि भारतीय ज्ञान प्रणाली यांचा सहसंबंध आणि त्याचे महत्त्व स्पष्ट करण्याचा प्रयत्न केलेला आहे.

विषयाची निवड

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 हे भारतीय ज्ञान प्रणालीला पुनरुज्जीवीत करण्यासाठी एक महत्त्वपूर्ण पाऊल आहे. अर्थातच पारंपारिक भारतीय तत्त्वज्ञान, विज्ञान आणि तंत्रज्ञान यांचा प्रभाव पूर्वीपासूनच आहे. प्राचीन व आधुनिक शिक्षण प्रणाली यांचा प्रभाव तपासण्यासाठी प्रस्तुत संशोधन विषयाची निवड करण्यात आली आहे.

अभ्यासाचा उद्देश

- प्राचीन व आधुनिक शिक्षण पद्धतीचे अध्ययन करणे.
- NEP 2020 व IKS पद्धतीचा आढावा घेणे.
- IKS शिक्षण पद्धतीचा भारतीय अध्ययन प्रणालीवर असलेला प्रभाव तपासणे.

गृहीतके

- प्राचीन शिक्षण पद्धतीचा आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेवर प्रभाव आहे.
- प्राचीन तत्त्वज्ञानाच्या अध्ययनाशिवाय आधुनिक विकास साधणे अशक्य आहे.
- आधुनिक तंत्रज्ञानाच्या विकासासाठी राष्ट्रीय शिक्षणाची नितांत गरज आहे.

संशोधन पद्धती

प्रस्तुत संशोधन लेखासाठी प्राथमिक, दुय्यम अशा दोन्ही साधनांचा वापर करण्यात आला आहे. यात विविध प्राथमिक

संदर्भ ग्रंथ, विविध लेख, शासकीय संकेतस्थळे व इतर साधनांचा देखील वापर करण्यात आला आहे.

विषयाची व्याप्ती

प्रस्तुत संशोधन लेख NEP 2020 व IKS, प्राचीन व आधुनिक शिक्षण पद्धती यांच्या अध्ययनापुरता मर्यादित आहे.

भारतीय ज्ञानप्रणाली चे महत्व

भारतीय ज्ञान प्रणाली केवळ पारंपारिक ज्ञानाचा संच नसून भारतीय ज्ञान प्रणाली ही विविध शाखांचा संगम आहे. ज्यामध्ये गणित, खगोलशास्त्र, औषध शास्त्र, स्थापत्यशास्त्र, संगीत, योग, नीतीशास्त्र तसेच तत्त्वज्ञान या सर्वच घटकांचा समावेश होतो आधुनिक शिक्षण प्रणालीमध्ये या सर्व ज्ञानाचा समावेश झाल्यास भारताची सांस्कृतिक ओळख जपण्यात येऊन जागतिक स्तरावर एक नवीन समृद्ध आणि आत्मनिर्भर शिक्षण प्रणालीचा विकास करता येईल.

IKS प्रणाली ची सुरुवात आणि भविष्याची दिशा

भारतात शैक्षणिक वर्ष 2020 पासून टप्प्याटप्प्याने नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणात कार्यान्वित करण्यात आले आहे भारतीय प्राचीन ज्ञान प्रणालीची ओळख भारतीयांना व्हावी ह्या मुख्य लक्षात घेऊन IKS या नवीन नव्या प्रणालीचा नव्या शैक्षणिक धोरणात समावेश करण्यात आलेला आहे. यासाठी भारत सरकारने 2017 मध्ये डॉक्टर कस्तुरीरंगन समितीची स्थापना केली या समितीने 33 महिने अविरतपणे अथक परिश्रम घेतले व राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाचे मसुदा तयार केला. ज्यात भारतीय प्राचीन ज्ञानप्रणाली या घटकाचा देखील समावेश करण्यात आलेला आहे. शिक्षणातील भारतीय ज्ञान प्रणाली आणि राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 यामुळे भारताच्या भविष्यकालीन वाटचालीची दिशा अधोरेखित करण्यात आली आहे. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाचे मुख्य अधिष्ठान प्रामुख्याने भारतीय निती मूल्यांवर आधारलेले आहे. म्हणूनच भारताच्या विकास यात्रेमध्ये व्यापक अशा परिवर्तनात प्रत्यक्ष योगदानाची सिद्धता यात नव्या शैक्षणिक धोरणाच्या आणि भारतीय ज्ञानप्रणालीच्या माध्यमातून (I.K.S.) पूर्णत्वाला येणार आहे.

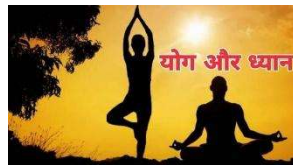
I.K.S. च्या प्रमुख पैलूंचा आढावा

गणित आणि खगोलशास्त्र : खगोलशास्त्रात व गणितात आर्यभट्ट, ब्रह्मगुप्त, भास्कराचार्य यांनी मोलाचे योगदान दिले आहे.

वैद्यकशास्त्र : आयुर्वेद आणि शल्यचिकित्सा यांचे प्रगतज्ञान चरक संहिता आणि सुश्रुत संहिते मध्ये देण्यात आलेले आहे.

योग आणि ध्यान : आज संपूर्ण जगात भारतीय योग प्रणाली मानसिक व शारीरिक आरोग्यासाठी प्रभावी मानली जात आहे.

नैतिकता आणि तत्त्वज्ञान : भगवद् गीता तसेच उपनिषद आणि बौद्ध व जैन तत्त्वज्ञान यांचा भारतीय जीवन शैलीवर प्रभाव दिसून येतो.

Jainism and Buddhism

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 आणि भारतीय ज्ञान प्रणाली

शिक्षकांचा सातत्यपूर्ण व्यावसायिक विकास आणि शिक्षक शिक्षणाचे बदलते स्वरूप	मुक्त शिक्षण प्रणालीचा विचार	अनुभवाधारीत शिक्षण, कला आणि खेळ यांचे एकात्मिकरण
शैक्षणिक संरचना आकृतिबंध	राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 वैशिष्ट्ये	अभ्यासक्रमाचे स्वरूप, विशिष्ट विषय, कौशल्ये आणि क्षमता
अभ्यासक्रम निवड, लवचिकता	बहुभाषिकता	मूल्यमापनातील परिवर्तन

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 आणि भारतीय ज्ञान प्रणाली

NEP 2020 हे क्रांतिकारी धोरण भारतीय शिक्षण व्यवस्थेत स्वीकारण्यात आलेली आहे. या धोरणाच्या माध्यमातून पारंपारिक ज्ञान तसेच आधुनिक शिक्षण या दोघांचाही समतोल उत्तम पद्धतीने साधण्याचा एक यथोचित प्रयत्न करण्यात येणार असून यांनी NEP 2020 या धोरणातील महत्वाचे मुद्दे प्रस्तुत संशोधन पेपरातून समजून घेणे आवश्यक आहे हे मुद्दे पुढील प्रमाणे-

1) अभ्यासक्रमात भारतीय ज्ञानप्रणाली चा समावेश करणे.

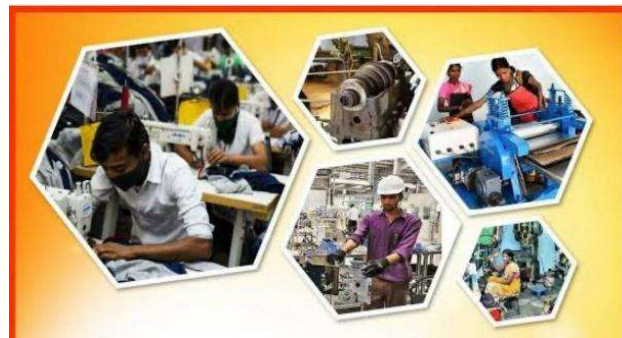
स्थानिक आणि पारंपारिक ज्ञानाचे महत्त्व यावर जोर देऊन भारतीय ज्ञान प्रणालीचा अभ्यासक्रमामध्ये समावेश करण्यात आलेला आहे ज्यात भारतीय तत्त्वज्ञान संस्कृती यांची ओळख करून देणे योग आणि योग अभ्यास यांना प्रोत्साहन देणे तसेच आयुर्वेद गणित विज्ञान आणि भाषा या सर्व अभ्यासक्रमाचा समावेश यात येतो.

2) मातृभाषेतील शिक्षणाला प्राधान्य

NEP 2020 या धोरणाचा मुख्य उद्देश म्हणजे मातृभाषेतील शिक्षणाला प्राधान्य होय कारण प्राथमिक स्वरूपाचे शिक्षण बालकाला आपल्या मातृभाषेत दिल्यास विद्यार्थ्यांची आकलन क्षमता आणि सर्जनशीलता यात वाढ होईल तसेच विद्यार्थ्यांना भारतीय ज्ञान प्रणालीतील मूलभूत संकल्पना समजून घेण्यास मदत होईल म्हणून मातृभाषेतील शिक्षण सहज आणि अधिक सोपे होईल.

3) नवोपक्रमाबरोबर संशोधनाला प्रोत्साहन

भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या माध्यमातून व पारंपारिक शास्त्र आणि तंत्रज्ञान यांची विद्यार्थ्यांना ओळख करून देणे व पारंपारिक शास्त्र तसेच तंत्रज्ञान यांच्यावर आधारित असलेले संशोधन कार्यासाठी विद्यार्थ्यांना विशेष प्रोत्साहित करणे हा मुख्य हेतू NEP 2020 चा आहे. म्हणूनच भारतातील विद्यापीठांमध्ये IKS अभ्यासक्रम तसेच संशोधन केंद्र सुरू करणे यावर एनईपी 2020 ने विषय स्वरूपात भर दिलेला दिसून येत आहे.

4) व्यावसायिक शिक्षणाबरोबर कौशल्य विकासाला चालना

NEP 2020 च्या धोरणाच्या माध्यमातून IKS अभ्यासक्रम संपूर्ण भारतात लागू करण्याचा मुख्य उद्देश म्हणजे व्यावसायिक शिक्षणाबरोबरच कौशल्य विकास साधणे हाच आहे. ज्या माध्यमातून पारंपारिक हस्तकला यांचे ज्ञानदेणे लघु

उद्योगाला तसेच ग्रामीण तंत्रज्ञान आणि कौशल्यावर आधारित शिक्षणाला प्रोत्साहन देणे व स्थानिक ज्ञान प्रणालीच्या माध्यमातून रोजगार संधी कशा निर्माण होतील यावर लक्ष केंद्रित करणे.

भारतीय ज्ञान प्रणाली आणि आधुनिक शिक्षण यांचा समन्वय

भारतीय ज्ञान प्रणालीचा आधुनिक शिक्षणात समावेश करण्यासाठी खालील उपाय महत्त्वाचे ठरू शकतात.

आंतरराष्ट्रीय अभ्यासाचा समावेश

भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या माध्यमातून पारंपारिक ज्ञानाबरोबरच आधुनिक स्वरूपाचे विज्ञान यांचा समन्वय अभ्यासक्रम तयार करून त्यांचा समावेश करणे.

संशोधन केंद्रे

विविध स्वरूपाचे प्रकल्प अधिकारी यात भारतीय तत्त्वज्ञान आणि विज्ञान तसेच गणित व औषध शास्त्र आणि स्थापत्यशास्त्र यांचा समावेश असावा असे संशोधन केंद्र भारतात IKS च्या माध्यमातून NEP 2020 हे धोरण लागू करत आहे व विविध प्रकल्पांचा यात समावेश असेल.

तंत्रज्ञानाचा वापर

भारतीय ज्ञान प्रणालीचे NEP 2020 च्या माध्यमातून डिजिटलायझेशन करणे व भारतीय ज्ञान प्रणालीचा जगभर प्रसार करणे हा मुख्य हेतू आहे.

शैक्षणिक धोरण आणि आंतरराष्ट्रीय सहयोग

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली तिची ओळख भारतासह जागतिक स्तरावर पोहोचवण्यासाठी NEP 2020 धोरण विशेष प्रयत्नशील आहे. यासाठी आंतरराष्ट्रीय विद्यापीठांशी सहकार्य वाढविण्यावर भर दिला जात आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या अभ्यासातील आव्हाने

NEP 2020 च्या अनुषंगाने भारतीय ज्ञान प्रणालीचा शिक्षणात समावेश करताना काही अडचणी देखील निर्माण होऊ शकतात यावर लक्ष केंद्रित करणे महत्त्वाचे ठरेल.

अभ्यासक्रम आणि संसाधने

NEP 2020 च्या धोरणानुसार पारंपारिक ज्ञानावर आधारित अभ्यासक्रमाची निर्मिती आणि तिचा विकास करणे आवश्यक आहे. तसेच प्रशिक्षित शिक्षण उपलब्ध करण्यावर लक्ष केंद्रित करावे लागेल.

सहज स्वीकारण्याचा अभाव

प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली आणि आधुनिक शिक्षण प्रणाली यांचा समन्वय साधने थोडे अवघड असले तरी यांचा समन्वय साध्य काळाची गरज आहे. म्हणून आधुनिक शिक्षण प्रणालीत भारतीय ज्ञान प्रणालीचा सहज समावेश होणे थोडे अवघड आहे.

संशोधन आणि निधी

IKS च्या संशोधनासाठी आर्थिक स्वरूपाची मदत तसेच संसाधने पुरवण्याची नितांत गरज आहे.

वैश्विक मान्यता

NEP 2020 या धोरणाचा मुख्य उद्देश म्हणजे भारतीय ज्ञान प्रणालीला आंतरराष्ट्रीय पातळीवर मान्यता मिळवून देणे हा आहे यासाठी काही आव्हानांना देखील सामोरे जावे लागेल.

विद्यार्थ्यांसाठी संधी**दर्जेदार शिक्षण**

शालेय शिक्षण ते उच्च शिक्षण याचा दर्जा उंचावणे हा मुख्य हेतू NEP 2020 चा असल्यामुळे दर्जेदार शिक्षण निर्माण होईल.

बाल्य अवस्थेत लाभ

दर्जेदार शिक्षणामुळे बाल्यावस्थेपासून उत्तम दर्जाचे शिक्षण मिळण्यास संधी निर्माण झाल्या आहेत.

आवडीनुसार शिक्षण

अभ्यासक्रमात लवचिकता निर्माण झाल्याने विद्यार्थी आपल्या आवडीनुसार शिक्षण घेऊ शकतात.

तंत्रज्ञान कुशलता

पूर्व माध्यमिक स्तरावर कोडींग व माध्यमिक स्तरावर आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स A. I. या माध्यमांद्वारे शिकवले जाते. अशा स्वरूपाचे विषय शिकवले जातील त्यामुळे विद्यार्थी तंत्रज्ञान कुशल होतील.

रोजगार सक्षम कौशल्यावर भर

प्रात्यक्षिकावर व अनुभवावर आधारित अध्ययन आणि अध्यापनामुळे रोजगारास सक्षम बनवण्या बनवण्यावर भर दिला जाणार आहे व विद्यार्थ्यांच्या कौशल्याचा विकास साध्य होणार आहे.

सोयीनुसार शिक्षण

ऑनलाइन किंवा ऑफलाइन अशा कोणत्याही स्वरूपाची शिक्षण विद्यार्थी सोयीनुसार घेऊ शकतील.

शिष्यवृत्ती

गुणवत्तेवर आधारित विकासासाठी व समान शैक्षणिक संधीसाठी शिष्यवृत्तीचे प्रयोजन करण्यात आले आहे.

बहुभाषिकत्व

शालेय स्तरावर मातृभाषेला उच्च शिक्षणामध्ये परकीय भाषांना प्राधान्य देण्यात आले असून बहुभाषिक बनण्याची उत्तम संधी निर्माण झाली आहे.

शिक्षकांसाठी संधी**गुणवत्त व्यक्तीस संधी**

शिक्षक पात्रता, निवड प्रक्रिया व पोर्टल ही गुणवत्तेवर आधारित असल्याने गुणवत्ता असलेल्या व्यक्तीस संधी मिळेल.

रोजगाराची संधी

नवीन शैक्षणिक संस्थांची उभारणी होऊन मोठ्या प्रमाणात रोजगाराची संधी निर्माण होईल.

व्यावसायिक विकासाची संधी

शैक्षणिक विकासाबरोबर व्यावसायिक विकास साध्य होतील.

आंतरराष्ट्रीय स्तरावर काम करण्याची संधी

शैक्षणिक विभाग / संस्था यांचे एकत्रीकरण करण्यात येऊन राष्ट्रीय व आंतरराष्ट्रीय पातळीवर काम करण्याच्या संधी उपलब्ध होतील.

नवोपक्रमास वाव

नवनवीन अध्यापन पद्धती आणि तंत्रज्ञानाची मदत यामुळे शिक्षकांना नवोपक्रम राबविण्यात मदत होईल व गुणवत्तेचा विकास होण्यास मदत होईल.

संशोधन व गुणवत्ता विकास

NEP 2020 च्या धोरणानुसार संशोधन व गुणवत्तेचा विकास होण्यासाठी निधी उपलब्ध करून देण्याचा प्रयत्न केला जाईल.

निष्कर्ष

भारतीय ज्ञान प्रणालीला पुनर्जीवित करण्यात राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 चे महत्वपूर्ण भूमिका असणार आहे. भारताची भविष्यकालीन दिशा ठरवण्यात NEP 2020 व IKS हे एक महत्वपूर्ण पाऊल आहे. NEP धोरणात IKS च्या माध्यमातून पारंपारिक भारतीय तत्वज्ञान विज्ञान व तंत्रज्ञानाचा समावेश केल्याने भारताची एक वेगळी ओळख तर निर्माण होईलच. NEP 2020 मुळे शिक्षण समग्र सर्जनशील आत्मनिर्भर बनवून शिक्षणाचा दर्जा अधिक दर्जेदार होणार आहे.

NEP च्या माध्यमातून IKS भारतीय ज्ञान प्रणालीचा शिक्षणात समावेश केल्याने स्थानिक व जागतिक पातळी अशा दोन्ही स्तरावर विद्यार्थ्यांचा सहभाग वाढण्यास मदत होईल. ज्यातून स्थानिक तसेच जागतिक पातळीवर विद्यार्थ्यांना यश संपादन करण्याच्या संधी उपलब्ध होतील. यासाठी स्थानिक व जागतिक शिक्षणाची सांगड घालणे, प्रभावी धोरणाची अंमलबजावणी करणे आवश्यक आहे. तसेच संशोधन प्रोत्साहन व तंत्रज्ञानाचा वापर यावर भर देणे आवश्यक आहे. NEP 2020 च्या अनुषंगाने आधुनिक शिक्षण व पारंपारिक शिक्षण यांची सांगड व समतोल साधत भारतीय शिक्षण व्यवस्था अधिक सशक्त बनविणे हा उद्देश NEP 2020 चा आहे.

प्रस्तुत संशोधनात्मक पेपर हा NEP 2020 आणि भारतीय ज्ञान प्रणाली यांचा शिक्षणातील समावेश यावर सखोल दृष्टिकोन व अध्ययन करून मांडला आहे.

संदर्भ

1. National Education Policy-2020, Ministry of Education, Government of Maharashtra.
2. Indian Knowledge System- AICTE and Ministry of Education Reports.
3. Various Research articles on Indian Knowledge System and Education Reform.
4. शिक्षक क्षमता वृद्धी प्रशिक्षण 2.0 शिक्षक मार्गदर्शिका.

भारतीय ज्ञान प्रणालीचे स्वरूप आणि सध्याच्या शिक्षण व्यवस्थेत भारतीय ज्ञान प्रणालीचे उपयोजन**डॉ. सोनवणे सुनील अर्जुन****सहयोगी प्राध्यापक****शासकीय अध्यापक महाविद्यालय, मुंबई****प्रास्ताविक**

भारतीय ज्ञान प्रणाली (IKS) म्हणजे हजारो वर्षांपासून भारतातील विविध संस्कृती, संस्कृतींनी विकसित आणि जतन केलेल्या ज्ञानाचा प्रचंड मोठा असून हे ज्ञान तत्वज्ञान, विज्ञान, गणित, वैद्यक, शेती, कला, वास्तुकला, साहित्य आणि यासह विविध विषयांमध्ये समाविष्ट आहे. भारतीय ज्ञान प्रणाली भारताच्या विविध सांस्कृतिक, आध्यात्मिक आणि सामाजिक रचनेत खोलवर रुजलेली असून जागतिक बौद्धिक वारसात त्याचे महत्त्वपूर्ण योगदान आहे. प्रचलित शिक्षण व्यवस्थेमध्ये भारतीय ज्ञान प्रणालीचा सुनियोजित अंतर्भाव केल्यास पुनश्च भारताच्या भौतिक व आध्यात्मिक विकासात तसेच प्राचीन भारतीय वैविध्यपूर्ण ज्ञानाच्या संवर्धनास हातभार लागू शकतो.

भारतीय ज्ञान प्रणालीचे स्वरूप

भारतीय ज्ञान प्रणाली (IKS) विशाल, वैविध्यपूर्ण आणि प्राचीन आहे, जी तात्विक, वैज्ञानिक, आध्यात्मिक आणि कलात्मक परंपरांच्या समृद्ध, ज्ञानाचे प्रतिनिधित्व करते. यात 64 कला, चौदा विद्या, चार वेद, सहा वेदांगे यासह विविध विषयांचा समावेश आहे. भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या स्वरूपाची काही प्रमुख वैशिष्ट्ये :

१. **समग्र आणि एकात्मिक दृष्टिकोन-** भारतीय ज्ञान प्रणाली ज्ञानाला समग्र म्हणून पाहते, भौतिक, भावनिक, बौद्धिक आणि आध्यात्मिक पैलूंना एकमेकांशी जोडते मन, शरीर आणि आत्मा यांच्यात संतुलन साधण्यावर भर देते.
२. **अनुभव आणि निरीक्षणावर भर-** भारतीय ज्ञान प्रणाली थेट अनुभव आणि निरीक्षणावर आधारित तर्क आणि अनुभवजन्य ज्ञानाच्या संयोजनाचा पुरस्कार करत असून योग, ध्यान यासारख्या वैयक्तिक अनुभवाच्या बाबी भारतीय तात्विक परंपरांमध्ये केंद्रस्थानी आहे.
३. **आध्यात्मिक ज्ञान आणि मुक्ती -** भारतीय ज्ञानाच्या केंद्रस्थानी मोक्ष/ज्ञानप्राप्ती ही संकल्पना आहे, जी जीवनाचे अंतिम ध्येय आहे. ज्ञानाचा शोध केवळ भौतिक प्राप्तीसाठीच नाही तर आत्म-साक्षात्कार आणि आध्यात्मिक विकासासाठी देखील आहे. वेदांत, जैन आणि बौद्ध धर्मासारख्या अनेक पारंपारिक भारतीय विचारसरणीत मुक्तीला सर्वोच्च मानतात.
४. **आंतरविद्याशाखीय ज्ञान -** भारतीय ज्ञान प्रणाली भौतिक आणि आध्यात्मिक यांना जोडणाऱ्या तत्वज्ञान, गणित, खगोलशास्त्र, वैद्यकशास्त्र, भाषाशास्त्र, साहित्य आणि कला विज्ञान, अध्यात्म, नीतिमत्ता. या विषयांचा समावेश होतो.
५. **विचारसरणीची विविधता-** भारतीय तत्वज्ञान प्रणाली अत्यंत वैविध्यपूर्ण आहेत, ज्यामध्ये वास्तव आणि मानवी अस्तित्वाच्या विविध पैलूंवर लक्ष केंद्रित करण्याच्या वेगवेगळ्या विचारसरणी आहेत. यामध्ये दर्शने, न्याय, वैशेषिक सांख्य, योग आणि वेदांत समाविष्ट आहे
६. **वैदिक आणि अवैदिक ज्ञान परंपरा -** वैदिक ज्ञान परंपरा पायाभूत असून ती चार वेदांमध्ये (ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद आणि अथर्ववेद) आणि त्यांच्याशी संबंधित ग्रंथांमध्ये अंतर्भूत आहे. ज्ञानाचा हा समूह प्रामुख्याने विधी, स्तोत्रे आणि तत्वज्ञानाशी संबंधित आहे.
७. **मौखिक परंपरा आणि मजकूर जतन -** पारंपारिक भारतीय ज्ञानाचा बराचसा भाग गुरु-शिष्य (शिक्षक-विद्यार्थी) संबंधांद्वारे तोंडी हस्तांतरित केला गेला. या पद्धतीने ज्ञान केवळ जतन केले गेले नाही तर वैयक्तिकृत आणि खोलवर अंतर्भूत केले गेले आहे.

८. **भाषा आणि भाषाशास्त्राची भूमिका** - भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये भाषा महत्त्वाची भूमिका बजावते. विशेषतः संस्कृत भाषेकडे खोल तात्विक आणि आध्यात्मिक ज्ञान मिळविण्याचे साधन म्हणून पाहिले जाते. पाणिनीचे व्याकरण, पतंजलीचे महाभाष्य आणि अर्थशास्त्राचा अभ्यास यांनी भाषाशास्त्रात महत्त्वपूर्ण योगदान दिले आहे.
९. **तर्कशास्त्र आणि वादविवादावर भर**- भारतीय तत्त्वज्ञान ज्ञान संपादनाची पद्धत म्हणून तार्किक तर्क आणि वादविवादाला उच्च महत्त्व देते. विशेषतः प्राचीन न्याय शाळा तर्कशास्त्र, ज्ञानशास्त्र आणि युक्तिवादाचे विश्लेषण करण्यासाठी एक पद्धतशीर दृष्टिकोन विकसित करण्यासाठी समर्पित आहे.
१०. **गतिमान आणि विकसित** - भारतीय ज्ञान प्रणाली गतिमान असून शतकानुशतके, मूळ तत्त्वे राखताना विविध प्रभाव विकसित आणि आत्मसात केले आहेत. उदाहरणार्थ, गुप्त काळात, भारतीय संदर्भात ग्रीक आणि पर्शियन ज्ञानाचे एकत्रीकरण झाल्यामुळे खगोलशास्त्र, गणित आणि वैद्यकशास्त्रात प्रगती झाली.
११. **नीतिमत्ता आणि नैतिकतेवर भर** - नैतिकता आणि नैतिक मूल्ये ही भारतीय ज्ञान परंपरेची मध्यवर्ती पैलू आहेत. थोर तत्त्वज्ञ, संत, विचारवंत व ग्रंथांमध्ये (अर्थशास्त्र आणि भगवद्गीता) अर्थपूर्ण जीवन जगण्यासाठी कर्तव्य आणि न्यायाचे महत्त्व सांगितले आहे.
१२. **व्यावहारिक ज्ञानावर लक्ष** - पश्चिमात्य तत्त्वज्ञान जे सिद्धांत आणि व्यवहार वेगळे करतात त्यापेक्षा, भारतीय ज्ञान प्रणाली व्यावहारिक ज्ञानावर भर देते. हे विशेषतः आयुर्वेद (पारंपारिक औषध), स्थापत्य वेद (स्थापत्य) आणि वास्तुशास्त्र (स्थानिक व्यवस्थेचे विज्ञान) यासारख्या क्षेत्रांमध्ये स्पष्ट होते,

भारतीय ज्ञान प्रणालीचे महत्त्व -

भारतीय ज्ञान प्रणाली (IKS) ऐतिहासिकदृष्ट्या आणि समकालीन काळातही खूप महत्त्वाची आहे. तत्त्वज्ञान, विज्ञान, संस्कृती आणि अध्यात्मावर भारतीय ज्ञान प्रणालीचा प्रभाव आहे. भारतीय ज्ञान प्रणाली महत्त्वाची असण्याची काही प्रमुख कारणे :

१. **तात्विक आणि नैतिक चौकट**
 - **वैश्विक ज्ञान:** भारतीय ज्ञान प्रणाली धर्म, अहिंसा आणि सत्य यावर भर देते, न्याय्य आणि नैतिक जीवन जगण्यासाठी मार्गदर्शन करते. ही मूल्ये केवळ एका धार्मिक किंवा तात्विक परंपरेपुरती मर्यादित नसून सर्व धर्मियांसाठी सामायिक आहेत.
 - **स्व-साक्षात्कार आणि आध्यात्मिक विकास:** जीवनाचे अंतिम ध्येय म्हणून मोक्ष/मुक्ती ही कल्पना आंतरिक शांती, आत्म-जागरूकता आणि वैयक्तिक विकासाच्या शोधावर प्रभाव पाडते, वैयक्तिक आणि सामूहिक कल्याणाला प्रोत्साहन देते.
२. **समृद्ध सांस्कृतिक वारसा** - भारतीय ज्ञान प्रणाली विविध तत्त्वज्ञान आणि जागतिक दृष्टिकोनांना पोषित करते. वैदिक परंपरा, बौद्ध, जैन, शीख धर्म आणि इतर प्रणाली अविश्वसनीयपणे वैविध्यपूर्ण बौद्धिक आणि आध्यात्मिक परिदृश्यात योगदान देते. समृद्ध, विविधता, सहिष्णुता, संवाद आणि समजुतीला प्रोत्साहन देते. जा गतिक कला, वास्तुकला, साहित्य, संगीत, नृत्य आणि नाटक यांना समृद्ध केले आहे. भरतनाट्यम, कथक आणि ओडिसी सारखे शास्त्रीय नृत्य प्रकार तसेच पारंपारिक संगीत, लय अभिव्यक्तीस भारतीय तात्विक संस्कृतिमध्ये खोलवर रुजलेले आहेत.
३. **वैज्ञानिक आणि गणितीय योगदान** - गणित: आर्यभट्ट, ब्रह्मगुप्त आणि भास्कर या सारख्या भारतीय विद्वानांनी गणितात अभूतपूर्व योगदान दिले आहे, ज्यामध्ये शून्य, बीजगणित, त्रिकोणमिती आणि दशांश प्रणालीची संकल्पना समाविष्ट आहे, जी आधुनिक गणित आणि विज्ञानाचा अविभाज्य भाग आहे. **खगोलशास्त्र:** सूर्यसिद्धांतासारख्या ग्रंथांमध्ये दिसून येणारी भारतीय खगोलशास्त्र प्रणालीने प्रगत खगोलीय निरीक्षणे आणि सिद्धांतांच्या विकासात योगदान दिले आहे, ज्यामुळे ग्रहांची गती, वेळ नियोजन आणि खगोलीय तारका समूहांचे आकलन झाले आहे. **औषध:** आयुर्वेद, प्राचीन औषध प्रणाली, शरीर, मन आणि आत्म्याच्या संतुलनावर भर देते. आरोग्य आणि निरोगीपणासाठी समग्र दृष्टिकोनांना प्रेरणा दिली आहे जे आज विशेषतः प्रतिबंधात्मक काळजी आणि नैसर्गिक

- उपायांवर लक्ष महत्वाचे मानले जाते.
४. **शाश्वतता आणि पर्यावरणशास्त्र** - भारतीय ज्ञान प्रणालीत दैनंदिन जीवनात शाश्वत पद्धतींचा समावेश करते. सत्य, अहिंसा आणि धर्म यासारख्या संकल्पना सर्व प्रकारच्या जीवनाचा आणि पर्यावरणाचा आदर करण्यास प्रोत्साहन देतात, पर्यावरणीय संतुलनाची भावना वाढवतात. सेंद्रिय शेती, जलसंवर्धन आणि नैसर्गिक औषधांवर लक्ष केंद्रित करणे शाश्वतता आणि पर्यावरणपूरक व सुसंगत आहे. ऋग्वेदासारखे प्राचीन ग्रंथ निसर्गाचे महत्त्व आणि जीवनाच्या परस्परसंबंधावर भर देतात, जे संवर्धन आणि पर्यावरणीय जागरूकतेच्या आधुनिक पर्यावरणीय तत्वांशी सुसंगत आहे.
 ५. **ज्ञानाचा समग्र दृष्टिकोन** - ज्ञानाचे विभाजन करणाऱ्या अनेक पाश्चिमात्य ज्ञान प्रणालींच्या अगदी वेगळ्या प्रकारची भारतीय ज्ञान प्रणाली की जी एक समग्र दृष्टिकोन देते, जो अध्यात्म, नीतिमत्ता, विज्ञान आणि तत्त्वज्ञान यांना एकत्रित करते व आधुनिक समस्या सोडवण्यास मदत करू शकते, कारण भारतीय ज्ञान प्रणाली आंतरविद्याशाखीय विचारांना प्रोत्साहन देते. योग आणि ध्यान हे समग्र चौकटीचे प्रमुख घटक आहेत. या पद्धती मानसिक, भावनिक आणि शारीरिक विकासावर भर देते आणि आधुनिक ताणतणाव आणि चिंता यांच्या यांचे निराकरण करते.
 ६. **वैयक्तिक अनुभव आणि आंतरिक चौकशीवर भर** - भारतीय परंपरा वैयक्तिक अनुभव आणि थेट आकलनावर महत्त्वपूर्ण भर देते. हे योग आणि ध्यान यासारख्या पद्धतींमध्ये दिसून येते, जे आत्म-साक्षात्कार आणि आंतरिक ज्ञानाचे मार्ग आहेत. आणि वैयक्तिक वाढ आणि ज्ञानाला प्रोत्साहन देतात. गुरु-शिष्य परंपरा ज्ञानाच्या प्रसारात महत्त्वाची भूमिका बजावते, शिकणारा आणि शिक्षक यांच्यातील खोल, वैयक्तिक संबंधांवर भर देते, केवळ बौद्धिक ज्ञानाच्या पलीकडे जाणारे ज्ञान वाढवते. प्राचीन संस्कृतींमध्ये ज्ञानाच्या देवाणघेवाणीत भारतीय विद्वानांनी महत्त्वाची भूमिका बजावली आहे.
 ७. **जागतिक प्रेक्षकांवर प्रभाव** - मध्य पूर्व आणि युरोपसोबत व्यापार आणि सांस्कृतिक देवाणघेवाणीद्वारे भारतीय अंक आणि गणिताचा प्रसार हे जागतिक ज्ञानातील सर्वात महत्त्वपूर्ण योगदानांपैकी एक आहे. भगवतगिता, उपनिषद आणि योगसूत्र यांसारख्या भारतीय ग्रंथांनी जागतिक प्रेक्षकांवर प्रभाव पाडला आहे, जगभरातील विचारवंत, तत्त्वज्ञानी आणि अभ्यासकांना प्रेरणा दिली आहे.
 ८. **मानसिक आणि भावनिक कल्याण**- भारतीय ज्ञान प्रणाली मन, भावना आणि चेतनेच्या स्वरूपाबद्दल सखोल अंतर्दृष्टी प्रदान करते. वेदांत आणि बौद्ध धर्मासारख्या विचारधारानी दुःखाचे स्वरूप, आत्म-जागरूकता आणि मानसिक शांतीचा शोध घेतला आहे, भावनिक लवचिकतेसाठी साधने प्रदान केली आहेत. मानसिकता, योग आणि ध्यान यासारख्या पद्धती मानसिक आरोग्य सुधारण्यासाठी, ताण कमी करण्यासाठी आणि भावनिक कल्याण वाढवण्यासाठी जगभरात त्यांचा वापर वाढत्या प्रमाणात केला जात आहे.
 ९. **आधुनिक शिक्षणाचा पाया** - प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली टीकात्मक विचारसरणी, वादविवाद आणि समग्र शिक्षणावर भर देण्यासाठी ओळखली जाते. नालंदा, तक्षशिला आणि इतर प्राचीन विद्यापीठे ही शिक्षणाची केंद्रे होती. जगभरातील विद्यार्थी आणि विद्वानांना आकर्षित करत होती. शिक्षण शैक्षणिक उत्कृष्टतेसह सर्जनशील विचारसरणी, आत्म-चिंतन आणि नैतिक विकासावर देते.

सध्याच्या शिक्षण व्यवस्थेत भारतीय ज्ञान प्रणालीचे उपयोजन

सध्याच्या शिक्षण व्यवस्थेत भारतीय ज्ञान प्रणाली (IKS) समाकलित करणे हे शिक्षणासाठी अधिक समग्र, व्यापक दृष्टिकोन निर्माण करण्याच्या दिशेने एक महत्त्वाचे पाऊल आहे. भारतीय ज्ञान, परंपरा, तत्त्वज्ञान, विज्ञान, नीतिमत्ता आणि कल्याण या विषयांमध्ये विविध अंतर्दृष्टी प्रदान करतात, जे सर्व समकालीन शिक्षण समृद्ध करू शकतात.

1. सामान्य अभ्यासात भारतीय तत्त्वज्ञान

- तात्त्विक पाया: वेदांत, बौद्ध धर्म, जैन धर्म आणि न्याय यासारख्या भारतीय तात्त्विक परंपरांचा समावेश तत्त्वज्ञान किंवा नीतिमत्ता अभ्यासक्रमांच्या अभ्यासात केला जाऊ शकतो. विद्यार्थी धर्म (धार्मिकता), अहिंसा (अहिंसा) आणि मोक्ष

(मुक्ती) सारख्या संकल्पनांचा शोध घेऊ शकतात, ज्या आजही सामाजिक न्याय, नीतिमत्ता आणि वैयक्तिक विकास यासारख्या मुद्द्यांना संबोधित करण्यासाठी उपयुक्त आहेत.

- चिकित्सक विचार आणि वादविवाद: भारतीय परंपरा ज्ञानाची साधने म्हणून तर्कशास्त्र आणि वादविवादावर भर देतात. विद्यार्थ्यांमध्ये तार्किकता आणि समस्या सोडवण्याची क्षमता वाढविण्यासाठी या पद्धती वर्गात समाविष्ट केल्या जाऊ शकतात.

२. योग आणि मानशांति शिक्षण

- शारीरिक आणि मानसिक आरोग्य: दैनंदिन अभ्यासक्रमाचा भाग म्हणून योग, ध्यान आणि मानशांतीची ओळख करून दिल्याने विद्यार्थ्यांना ताणतणाव व्यवस्थापित करण्यास, एकाग्रता सुधारण्यास आणि भावनिक कल्याण वाढविण्यास मदत होऊ शकते. भारतीय परंपरेत रुजलेल्या या पद्धती मानसिक आरोग्य आणि एकूण कल्याणासाठी त्यांच्या फायद्यांसाठी जगभरात आधीच मोठ्या प्रमाणावर स्वीकारल्या जात आहेत.
- शारीरिक शिक्षण: योगाचा समावेश शारीरिक शिक्षण वर्गांमध्ये केला जाऊ शकतो, केवळ व्यायामाचा एक प्रकार म्हणून नाही तर मानसिक, भावनिक आणि शारीरिक आरोग्यासाठी एक व्यापक दृष्टिकोन म्हणून स्विकार केला जावा.

३. शाश्वतता आणि पर्यावरणीय जागरूकता वाढवणे

- आयकेएस एक शाश्वत पद्धती: भारतीय पारंपारिक ज्ञान निसर्ग आणि मानवतेच्या परस्परसंबंधावर उच्च भर देते. अहिंसा (अहिंसा) आणि धर्म (कर्तव्य) सारख्या संकल्पना निसर्गाचा आदर वाढवतात. विद्यार्थ्यांना पारंपारिक कृषी पद्धती, पाणी व्यवस्थापन प्रणाली (जसे की स्टेपवेलस आणि पावसाचे पाणी साठवणे), आणि शाश्वत जीवन याबद्दल शिकवणे समकालीन पर्यावरणीय समस्यांसाठी व्यावहारिक उपाय देऊ शकते.
- पर्यावरणीय अभ्यास: वेद, पुराणे आणि इतर प्राचीन ग्रंथांमधील शाश्वत शेती, सेंद्रिय शेती आणि पारंपारिक पर्यावरणीय ज्ञानाचा पर्यावरणीय विज्ञान आणि सामाजिक अभ्यासात समावेश करता येईल.

४. भारतीय गणितीय आणि वैज्ञानिक ज्ञानाचा समावेश

- प्राचीन भारतीय योगदान: विद्यार्थ्यांना विज्ञानाच्या विकासावर व्यापक ऐतिहासिक दृष्टिकोन देण्यासाठी गणित (उदा. शून्य, बीजगणित, त्रिकोणमिती आणि भूमितीची संकल्पना) आणि खगोलशास्त्र (उदा. आर्यभट्ट आणि ब्रह्मगुप्त यांचे कार्य) या विषयातील भारतीय योगदानाचा समावेश STEM अभ्यासक्रमात केला पाहिजे.
- आयुर्वेद आणि पारंपारिक औषध: आयुर्वेद, पारंपारिक औषध प्रणाली, मानवी आरोग्यासाठी पर्यायी, समग्र दृष्टिकोन म्हणून आरोग्य विज्ञान किंवा जीवशास्त्र वर्गात सादर केली जाऊ शकते. यामुळे संतुलन, पोषण आणि नैसर्गिक उपायांबद्दल शिकण्यास प्रोत्साहन मिळू शकते.

५. भारतीय इतिहास, संस्कृती आणि साहित्य एकत्रित अभ्यास

- साहित्य आणि कला: प्राचीन आणि आधुनिक दोन्ही प्रकारचे भारतीय साहित्य भाषा आणि साहित्य वर्गात समाविष्ट केले जाऊ शकते. महाभारत, रामायण, भगवद्गीता आणि उपनिषद यांसारख्या ग्रंथांमध्ये समृद्ध तात्विक अंतर्दृष्टी, नैतिक दुविधा आणि कथा आहेत ज्या विद्यार्थ्यांना मौल्यवान जीवनाचे धडे शिकवू शकतात. कला अभ्यासक्रमात शास्त्रीय भारतीय कला, नृत्य आणि संगीत देखील समाविष्ट केले जाऊ शकते.
- भारतीय इतिहास आणि संस्कृती: विद्यार्थ्यांना नालंदा, तक्षशिला आणि इतर प्राचीन शिक्षण केंद्रांचा इतिहास शिकवा जे भारतीय ज्ञानाची समृद्धता आणि संस्कृतींमधील विचारांची देवाणघेवाण दर्शवतात. गणित, खगोलशास्त्र, वास्तुकला आणि वैद्यकशास्त्रासह जागतिक संस्कृतीत भारताचे योगदान अधोरेखित करा.

६. नैतिक शिक्षण

- मूल्य-आधारित शिक्षण: भारतीय ज्ञान प्रणाली सत्य, अहिंसा, करुणा आणि कर्तव्य यासारख्या मूल्यांवर भर देते. शाळा आणि महाविद्यालये विद्यार्थ्यांना नैतिक निर्णय घेण्याबद्दल, सामाजिक जबाबदारी आणि नेतृत्वाबद्दल

शिकवण्यासाठी मूल्य-आधारित शिक्षणासाठी जागा निर्माण करू शकतात. नैतिक धडे: रामायण, महाभारत आणि पंचतंत्रातील कथांवर आधारित धडे समाविष्ट करा, जे नैतिकता, सद्गुण आणि जीवन निवडींमध्ये सखोल अंतर्दृष्टी प्रदान करतात.

७. भाषा साहित्य शिक्षण

- संस्कृत आणि भाषाशास्त्र: शाळांमध्ये संस्कृतला पर्यायी भाषा म्हणून सादर केल्याने विद्यार्थ्यांना महत्वाचे प्राचीन ग्रंथ आणि त्यांची प्रासंगिकता समजण्यास मदत होऊ शकते. यामुळे भाषिक कौशल्ये देखील वाढतात, कारण संस्कृत ही इतर भाषांमधील अनेक संज्ञांचा स्रोत आहे आणि तिला समृद्ध साहित्यिक आणि तात्विक परंपरा आहे.
- भारतीय भाषा: प्रादेशिक भाषा आणि स्थानिक ज्ञानाचे महत्त्व अधोरेखित केल्याने सांस्कृतिक संबंध मजबूत होऊ शकतात आणि वर्गखोल्यांमध्ये विविध दृष्टिकोनांना प्रोत्साहन मिळू शकते. गुरु-शिष्य (शिक्षक-विद्यार्थी) परंपरेला प्रोत्साहन देणे
- वैयक्तिक शिक्षण: आयकेएसच्या मुख्य तत्वांपैकी एक म्हणजे गुरु-शिष्य परंपरा, किंवा शिक्षक-विद्यार्थी संबंध, जे मार्गदर्शन, वैयक्तिक लक्ष आणि वैयक्तिक मार्गदर्शनाद्वारे ज्ञानाचे प्रसारण यावर भर देते. शाळा आणि विद्यापीठे विद्यार्थी आणि शिक्षकांमध्ये खोलवर, वैयक्तिक सहभाग वाढवणारे वातावरण तयार करू शकतात.

९. आंतरविद्याशाखीय शिक्षणाला प्रोत्साहन

- एकात्मिक ज्ञान: भारतीय ज्ञान प्रणाली मूलतः आंतरविद्याशाखीय आहेत, ज्यामध्ये तत्वज्ञान, विज्ञान, कला आणि नीतिमत्ता यांच्यातील संबंध आहेत. शैक्षणिक अभ्यासक्रम विद्यार्थ्यांना विषयांना वेगळे क्षेत्र म्हणून न मानता त्यांच्यात संबंध निर्माण करण्यास प्रोत्साहित करण्यासाठी डिझाइन केला जाऊ शकतो. उदाहरणार्थ, भारतीय ज्ञानावरील अभ्यासक्रम तत्वज्ञान, नीतिमत्ता, पर्यावरणशास्त्र आणि इतिहासाच्या घटकांना एकत्रित करून व्यापक समज प्रदान करू शकतो.
- प्रकल्प-आधारित शिक्षण: भारतीय ज्ञानाच्या विविध पैलूंमधून येणारे आंतरविद्याशाखीय प्रकल्प विद्यार्थ्यांना शाश्वत विकास, मानसिक आरोग्य किंवा सामाजिक न्याय यासारख्या वास्तविक जगातील समस्यांवर उपाय शोधण्यास प्रोत्साहित करू शकतात.

१०. संशोधन आणि नवोपक्रम

- विद्यार्थ्यांना भारतीय पारंपारिक ज्ञानाचा पाया म्हणून वापर करून संशोधन आणि नवोपक्रम करण्यास प्रोत्साहित केले पाहिजे. उदाहरणार्थ, आयुर्वेद, योग किंवा शाश्वत शेती पद्धतींवरील संशोधन आरोग्य, कल्याण आणि पर्यावरणीय शाश्वततेमध्ये नवोपक्रमासाठी नवीन मार्ग उघडू शकते. शाळा आणि महाविद्यालयात भारतीय ज्ञान प्रणालींवर संशोधनासाठी केंद्रे स्थापन करू शकतात जेणेकरून प्राचीन ग्रंथ, मौखिक परंपरा आणि आधुनिक काळातील आव्हानांना तोंड देण्याची क्षमता असलेले संशोधन केले जाऊ शकेल.

सारांश

भारतीय ज्ञान प्रणाली विचार, सराव आणि अध्यात्माच्या सखोल एकात्मिकतेद्वारे वैशिष्ट्यीकृत आहे, जी समग्र कल्याण आणि वैयक्तिक परिवर्तनावर भर देते. भौतिक आणि आध्यात्मिक दोन्ही आयामांना एकत्रित करून जगाचा एक व्यापक दृष्टिकोन देते. भारतीय ज्ञान प्रणाली केवळ भारताच्या समृद्ध बौद्धिक वारशाला समजून घेण्यासाठीच नव्हे तर आधुनिक जगाला त्याच्या वापरासाठी देखील महत्वाची आहे. तिचा समग्र, समावेशक आणि एकात्मिक दृष्टिकोन वैयक्तिक आणि सामाजिक परिवर्तनासाठी अंतर्दृष्टी आणि व्यावहारिक साधने प्रदान करते, सध्याच्या शिक्षण प्रणालीमध्ये भारतीय ज्ञान प्रणालींचे समाकलित करण्यासाठी शिक्षणासाठी अधिक समग्र आणि आंतरविद्याशाखीय दृष्टिकोनाकडे वळणे आवश्यक आहे. विद्यमान अभ्यासक्रम बदलण्याबद्दल नाही, तर त्यांना नैतिक मूल्ये, बौद्धिक वाढ, आध्यात्मिक विकास आणि कल्याण यांना प्रोत्साहन

देणाऱ्या विविध दृष्टिकोनांनी समृद्ध करण्याबद्दल आयकेएसच्या पैलूंचा समावेश करून, शिक्षक अधिक समावेशक आणि संतुलित शिक्षण वातावरण तयार करू शकतात जे विद्यार्थ्यांना केवळ व्यावसायिक यशासाठीच नव्हे तर वेगाने बदलणाऱ्या जगात अर्थपूर्ण, जबाबदार जीवनासाठी देखील तयार करते.

संदर्भ ग्रंथ -

1. "Indian Philosophy" Sarvepalli Radhakrishnan
2. "A History of Indian Philosophy" Surendranath Dasgupta
3. "Indian Society" Ram Ahuja
4. "Folk Culture of India" L.P. Vidyarthi

शिक्षणाच्या संदर्भात प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा उपयोग

(Application of Ancient Indian Knowledge with respect to Education)

मार्गदर्शक

प्राचार्य डॉ. लता सुभाष मोरे,

साने गुरुजी विद्या प्रभोदिनी सर्वसमावेशक

चौधरी शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय, खिरोदा, ता.रावेर जि.जळगाव

संशोधक

श्री. सुरज वामन नगराळे,

संशोधक, कवयत्री बहिणाबाई

उत्तर महाराष्ट्र विद्यापीठ, जळगाव

सारांश :-

आजही प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे संशोधन आणि एकत्रीकरणास सहाय्य करणे हे ज्ञान परंपरेचे उद्दिष्ट आरोग्य, मानसशास्त्र, पर्यावरण आणि शाश्वत विकासासह विविध क्षेत्रातील समकालीन सामाजिक समस्यांचे निराकरण करण्यासाठी पुढील संशोधनास समर्थन देणे आणि सुलभ करणे हे आहे. भारतीय प्राचीन ज्ञान हस्तांतरणाची निबोध परंपरा आणि भारतीय दृष्टीच्या अद्वितीय दृष्टिकोनाचा वापर करून भूतकाळातून काढणे आणि समकालीन आणि उदयोन्मुख समस्यांचे निराकरण करण्यासाठी प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली एकत्रित करणे हे प्राथमिक उद्दिष्ट आहे. अशा या भारतीय सर्वसमावेशक आराखड्याचे उद्दिष्ट प्राचीन पारंपारिक भारतीय ज्ञानाला आधुनिक संशोधनासह एकत्रित करणे सहकार्याला प्रोत्साहन देणे आणि भारताच्या समृद्ध बौद्धिक वारशाचे जतन आणि प्रसार सुनिश्चित करणे हे प्रमुख उद्दिष्ट आहे.

प्रास्ताविक :-

आपल्या राष्ट्रासमोर असणाऱ्या आव्हानांना सामोरे जाण्यासाठी मनुष्यबळ हे सर्वात महत्त्वपूर्ण संसाधन आहे. याचाच अर्थ जर राष्ट्रातील नागरिक सक्षम असतील तर ते राष्ट्रसमोरील आव्हानांचे रूपांतर संधीमध्ये करू शकतात. त्यामुळे राष्ट्रातील नागरिकांना सक्षम बनविणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे. यासाठी एकमेव साधन म्हणजे शिक्षण होय.

देशातील नागरिकांच्या सामाजिक, आर्थिक आणि शैक्षणिक गरजा मात्र वेगाने बदलत आहेत. त्यातूनच राष्ट्रसमोर अनेक आव्हाने आणि संधी निर्माण होत आहेत. भविष्यातील या आव्हानांना सामोरे जाण्यासाठी आणि या येणाऱ्या संधींचा उपयोग करून घेण्यासाठी राष्ट्रातील नागरिकांना कुशल बनविणे अत्यंत गरजेचे आहे. ही सर्व काही गोष्ट आपल्याला शिक्षणातून साध्य होत असते. “शिक्षण हे समाज परिवर्तनाचे साधन आहे.” शिक्षण व्यवस्था ही सामाजिक व्यवस्था आहे.

आपल्या देशातील भावी पिढीला भारताबद्दल समग्र ज्ञान असणे भारतीय ज्ञान परंपरांचा अभ्यास असल्याशिवाय भारताबद्दल अभिमान कसा वाटेल म्हणूनच विद्यार्थ्यांना भारतातील महान वैज्ञानिक, महापुरुष यांनी आपापल्या क्षेत्रात दिलेले योगदान व त्यायोगे भारतामध्ये झालेली प्रगती यांचे ज्ञान देणे आवश्यक आहे.

उद्देश :-

आपल्या भारत देशाला महान अशी सांस्कृतिक परंपरा आहे. त्या परंपरा व जीवनमूल्य यांचा परिचय भावी विद्यार्थ्यांना होण्यासाठी व त्याबद्दल केवळ आदर्श बाळगणे नव्हे तर त्यांचा अंगीकार करणे आवश्यक आहे. म्हणून त्याचा परिचय विद्यार्थ्यांना शिक्षणातून करून देणे आवश्यक आहे.

आपल्या भारत देशातील प्राचीन औषधोपचार पद्धती आजही काही आदिवासींनी जतन करून ठेवलेली आहे. त्यासंबंधीचे प्राचीन ज्ञान भावी पिढीला दिले गेले पाहिजे. “आयुर्वेद” व “योग” यांसारख्या बाबी तर भारताने संपूर्ण जगाला दिलेल्या आहेत. आता त्या जगमान्य झालेल्या आहेत. त्याबद्दलचा अभिमान हा आपण बाळगलाच पाहिजे. येणाऱ्या भावी पिढीला भारतीय ज्ञान परंपरेची प्राचीन ज्ञानाची ओळख व्हायलाच हवी तरच त्यांना आपले भारतीय ज्ञान संपूर्ण जगात किती श्रेष्ठ आहे याची जाणीव होईल.

प्राचीन भारतीय ज्ञान आणि आपले नाव बदलते शैक्षणिक धोरण :-

प्रारंभिक बाल्यावस्था संगोपन व शिक्षण ही बालकांच्या आयुष्यातील पहिली आठ वर्षे अत्यंत महत्त्वपूर्ण असतात. याच काळात त्यांच्या भावी जीवनाची पायाभरणी होत असते. तसेच विविध पैलूनुसार या स्तरावर बालकांचा विकास वेगाने होत असतो. तसेच बौद्धिक विकासाच्या दृष्टीने देखील हा काळ अत्यंत महत्त्वपूर्ण आहे. व्यक्तीच्या जीवनातील कोणत्याही टप्प्यापेक्षा या टप्प्यावरील विकासाची गती ही अधिक वेगाने असते.

नवीन राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 यात प्रामुख्याने भारतीय ज्ञान प्रणालीचा समावेश केला आहे. त्यात बालकांच्या “पंचकोश विकास” ही संकल्पना प्रामुख्याने मध्यवर्ती स्वरूपात समाविष्ट करण्यात आली आहे. भारतीय तत्त्वचिंतनात मनुष्य हा पाच कोशांनी तयार झालेला असतो. हे कोश म्हणजे त्याच्या जीवनावरील आवरणे आहेत. त्यांचा विकास करणे म्हणजेच या आवरणातील क्षमता विकसित करणे होय. शिक्षणाद्वारे या क्षमता विकसित करत हळूहळू बालकांच्या संपूर्ण व्यक्तिमत्त्वाचा विकास करता येतो. त्यामुळेच या भारतीय प्राचीन “पंचकोश विकास” प्रक्रियेचा समावेश आपल्या नवीन शैक्षणिक धोरणात करण्यात आला आहे.

प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरेतील पंचकोश पुढील प्रमाणे आहेत :- १) अन्नमय कोश २) प्राणमय कोश ३) मनोमय कोश ४) विज्ञानमय कोश ५) आनंदमय कोश भारतीय परंपरेनुसार मानवाच्या विकासाच्या कल्पनेमध्ये “पंचकोश” विकास ही संकल्पना नवीन अभ्यासक्रमात एक मैलाचा दगड ठरणारी आहे. हा पंचकोश विकास बालकांच्या समग्र शिक्षणाची प्रेरणा देतो. प्रत्येक मूल हे पंचकोश म्हणजेच पाच आवरणे असलेले संपूर्ण अस्तित्व आहे. ती पाच आवरणे म्हणजेच १) अन्नमय कोश (शारीरिक आवरण) २) प्राणमय कोश (जीवनशक्ती ऊर्जा आवरण) ३) मनोमय कोश (मनाचे आवरण) ४) विज्ञानमय कोश (बौद्धिक आवरण) ५) आनंदमय कोश (आंतरिक स्व) प्रत्येक आवरण त्याची भिन्न वैशिष्ट्ये दर्शवितो. बालकाच्या समग्र विकासात या पाच आवरणांचा, संगोपनाच्या व संवर्धनाचे विचार केला जातो. नवीन शैक्षणिक धोरणात पंचकोश ही संकल्पना फार महत्त्वाची असल्याने सदरच्या अभ्यासक्रमात पंचकोश संकल्पना 08 अभ्यासक्रमात क्षेत्रात समाविष्ट करण्यात आली आहे. नवीन शैक्षणिक धोरणानुसार पाठाचे नियोजन करताना “पंचपदी” म्हणजेच शिक्षणाच्या 5 पायऱ्या या भारतीय प्राचीन ज्ञान परंपरेनुसार पुढील प्रमाणे आहेत :-

- १) अदिती (परिचय) - पूर्व ज्ञानाशी संबंधित प्रस्थापित करणे.
- २) बोध - (संकल्पनात्मक आकलन)
- ३) अभ्यास - (सराव) मनोरंजनात्मक उपक्रम, समूहकार्य, लहान प्रकल्प.
- ४) प्रयोग - (उपयोजन) - मुलांची समज, दैनंदिन जीवनात लागू करणे यासाठी उपक्रमे व लहान प्रकल्प देणे.
- ५) प्रसार - (विस्तार) - मुलांमध्ये आलेल्या समजुतीचा प्रसार करणे, पुढे शिकण्यासाठी इतर संसाधनांचा वापर करणे. (स्वाध्याय)

प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरेची उद्दिष्टे:-

शिक्षण क्षेत्रातील प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीचे एकत्रीकरण हा एक महत्त्वाचा उपक्रम आहे. ज्याचा उद्देश विद्यार्थ्यांना वैविध्यपूर्ण आणि समग्र शिक्षण अनुभव प्रदान करणे आहे. शिक्षणातील या सर्वसमावेशक आराखड्यांचे उद्दिष्ट पारंपारिक भारतीय ज्ञानाला आधुनिक संशोधनासह एकत्रित करणे, सहयोगाला प्रोत्साहन देणे आणि भारताच्या समृद्ध बौद्धिक वारशाचे जतन करणे हे आहे. शिक्षणाच्या क्षेत्रातील प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीचे एकत्रीकरण हा विद्यार्थ्यांना वैविध्यपूर्ण आणि समग्र शिक्षण अनुभव देण्याच्या उद्देशाने खूप महत्त्वाचा भाग आहे. शिक्षणामध्ये प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा समावेश पुढील मुद्द्यांच्या आधारे केला जात आहे.

1. विविध प्राचीन भारतीय ज्ञान अध्यापन पद्धती यांचे एकत्रीकरण :-

स्थानिक प्राचीन पारंपारिक अध्यापन पद्धती तसेच आदिवासी चे ज्ञान आणि पर्यायी अभ्यासक्रम समाविष्ट करण्यासाठी वैज्ञानिक दृष्टिकोन योजना शालेय आणि उच्चशिक्षण यात भारतीय प्राचीन परंपरागत ज्ञानाचा शास्त्रीय पद्धतीने

समावेश केला जात आहे. प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरेचा शिक्षणात समावेश करताना आदिवासी ज्ञान देशी आणि पारंपारिक शिक्षण पद्धती यांचा समावेश केला जात आहे, ज्यामध्ये तत्वज्ञान, वास्तुकला, अभियांत्रिकी, भाषाशास्त्र, साहित्य, क्रीडा, शासन इत्यादी विषयांचा समावेश केला जात आहे.

२) प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीचा शैक्षणिक प्रभाव:-

प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपराचा अभ्यासक्रमामध्ये मुख्य प्रवाहात शिक्षणामध्ये समावेश केल्याने विद्यार्थ्यांना प्रेरणा मिळणे तसेच पारंपारिक व व्यावसायिक शिक्षण पद्धतीचा समृद्ध वारसा जतन करणे हे शक्य होणार आहे. पारंपारिक आणि समकालीन अशा दोन्ही संकल्पनांच्या एक्सपोजरमुळे विद्यार्थ्यांना शिकण्यास मदत होते. विद्यार्थ्यांना त्यांची संस्कृती अधिक चांगल्याप्रकारे समजून घेण्यास मदत होते. भारतीय नॉलेज ट्रॅडिशनल फ्रेमवर्कमध्ये विविध विषयांच्या एक्सपोजर द्वारे विद्यार्थी त्यांच्या बौद्धिक विकासाचा विस्तार अनुभवू शकतात. प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा त्यातील संकल्पनांचा समावेश करण्यामागे सर्वांगीण आणि सांस्कृतिकदृष्ट्या रुजलेले शिक्षण देऊन विद्यार्थ्यांचा आत्मविश्वास वाढवणे हा आहे. प्राचीन भारतीय ज्ञान हे शिक्षणामध्ये एकत्रित करण्याचा एक सर्वसमावेशक दृष्टिकोन विद्यार्थ्यांना समग्र आणि सांस्कृतिकदृष्ट्या समृद्ध शिक्षक व अनुभव प्रदान करण्याचा मार्ग आहे.

उच्च शिक्षणाच्या अभ्यासक्रमामध्ये प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा समावेश करणे आणि भारतीय ज्ञान प्रणालीवरील शिक्षकांचे प्रशिक्षण शिक्षणाच्या सर्व स्तरावरील अभ्यासक्रम मध्ये भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या एकत्रिकरण, प्रोत्साहन देणे हे फार महत्वाचे आहे. भारतीय वारसा आणि सांस्कृतिकवर आधारित अभ्यासक्रम सुरू करणे आणि प्रादेशिक अभ्यासक्रमांची रचना करणे. लोकांना भारताच्या सांस्कृतिक आणि भौतिक वारशाची ओळख करून देणे हा प्रमुख उद्देश आहे. सार्वत्रिक मानवी मूल्य, वैदिक, गणित, योग, आयुर्वेद, संस्कृत, भारतीय भाषा इत्यादींसह शिक्षणाचे विविध आयाम समाविष्ट करणारे अल्पकालीन बहुस्तरीय क्रेडिट आधारित मॉडल कार्यक्रम प्रदान करणे हे आहे.

३) शिक्षणाच्या संदर्भात प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा उपयोग:-

प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरा ही जगातील सर्वात प्राचीन आणि समृद्ध परंपरांपैकी एक आहे. भारतीय शिक्षण पद्धतीचा उगम हा वेद, उपनिषदे, रामायण, महाभारत, पुराणे, आयुर्वेद, ज्योतिष शास्त्र आणि विविध शास्त्रीय ग्रंथांमधून दिसून येतो. या ज्ञानाचा उपयोग आजच्या आधुनिक शिक्षण व्यवस्थेत केला जातो. ज्यामुळे आजचे शिक्षण हे अधिक सखोल आणि अधिक मूल्याधारित, सर्वांगीण विकास घडविणारे ठरत आहे.

४) प्राचीन भारतीय गुरुकुल शिक्षण पद्धतीचा शिक्षणातील उपयोग:-

प्राचीन काळातील गुरुकुल शिक्षण पद्धतीत शिक्षक आणि शिष्य यांच्यात प्रत्यक्ष संवाद आणि अनुभव आधारित शिक्षण याला महत्व दिले जात होते. शिक्षक विद्यार्थी परस्पर संबंधांमध्ये संवाद मार्गदर्शन आणि अनुभव आधारित शिक्षण हे तत्व महत्वाचे मानले जाते. गुरु-शिष्य ही प्राचीन परंपरा आपल्या भारतीय शिक्षण व्यवस्थेचा पाया आहे.

५) प्राचीन भारतीय वेद आणि उपनिषदांतील तत्वज्ञानाचा शिक्षणातील उपयोग:-

वेद आणि उपनिषदांमध्ये आत्मज्ञान, नैतिकता, सत्य आणि अहिंसा धर्म यासारख्या संकल्पना खूप महत्त्व आहे. आजच्या शिक्षणामध्ये नैतिकता आणि जीवनमूल्य पिण्यासाठी या तत्वज्ञानाचा वापर केला जातो. केवळ पुस्तकी ज्ञान न देता त्यांना चारित्र्यसंपन्न आणि जबाबदार नागरिक बनविण्यासाठी हे तत्वज्ञान उपयुक्त ठरते.

६) प्राचीन भारतीय आयुर्वेद आणि विज्ञान यांचा शिक्षणातील उपयोग:-

आयुर्वेद हे प्राचीन भारतीय ज्ञानाचे महत्वाचे उदाहरण आहे. आजच्या काळात आरोग्यशास्त्र, योग आणि आहारशास्त्र यामध्ये आयुर्वेदातील तत्वांचा वापर केला जातो. शारीरिक आणि मानसिक आरोग्यासाठी योग आणि ध्यान हे शिक्षण व्यवस्थित समाविष्ट केले जात आहेत.

७) प्राचीन भारतीय अंक गणित आणि खगोलशास्त्र ज्ञानाचा शिक्षणातील उपयोग:-

प्राचीन भारतीय गणितज्ञ आर्यभट्ट, ब्रह्मगुप्त आणि भास्कराचार्य यांनी दिलेले शुन्याचा शोध दशमान पद्धती, बीजगणित

आणि त्रिकोणमिती यासारख्या संकल्पना आजच्या आधुनिक गणिताचे आधारस्तंभ आहेत. खगोल आणि तान्यांच्या गणनेच्या तंत्राचा उपयोग आजही खगोलशास्त्राच्या अभ्यासात केला जातो. हे सर्व आपल्या भारतीय प्राचीन ज्ञानाची उपलब्ध आहे.

८) प्राचीन भारतीय भाषा आणि साहित्य यांचा शिक्षणातील उपयोग:-

भारतामध्ये बुद्धकाळात पाली भाषेला खूप महत्त्व होते. त्यानंतरच्या काळात संस्कृत भाषेतील व्याकरण आणि साहित्य यांचा प्रभाव आजही भारतीय भाषांवर आहे. पाणीनीचे व्याकरण हे भाषाशास्त्राचे मूलभूत तत्त्व मानले जाते. आधुनिक भाषा शिक्षणामध्ये या तत्त्वांचा वापर केला जातो.

९) प्राचीन भारतीय अर्थशास्त्र आणि राज्यशास्त्र यांचा शिक्षणातील उपयोग:-

प्राचीन काळात आपल्या भारतात कौटिल्य नावाचे एक थोर अर्थशास्त्रज्ञ होऊन गेले. कौटिल्याचे अर्थशास्त्र हे प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा उत्कृष्ट नमुना आहे. आजच्या व्यवस्थापनशास्त्र, अर्थशास्त्र आणि नवीन धोरण निर्मितीमध्ये कौटिल्यांच्या तत्त्वांचा उपयोग केला जातो.

१०) प्राचीन भारतीय नीतिशास्त्र आणि जीवनमूल्य यांचा शिक्षणातील उपयोग:-

भारतात प्राचीन काळापासून रामायण, महाभारत, कृष्णलीला इत्यादी कथांमधून भारतीय नीतिशास्त्राचे विविध पैलू आपल्या लक्षात येत असतात. तसेच प्राचीन भारतीय काळात हीतोपदेश, पंचतंत्र यांच्या जातक कथांमधून मिळणारे नीतिशास्त्र आजही विद्यार्थ्यांना नैतिक शिक्षण देण्यासाठी उपयोगी ठरते आहे. त्याचबरोबर विविध आदर्श जीवनमूल्य यांचादेखील यातून आपणास प्रभाव दिसून येतो.

निष्कर्ष व उपसंहार:-

प्राचीन भारतीय ज्ञान हा शिक्षण व्यवस्थेचा अमूल्य ठेवा आहे. आधुनिक विज्ञान तंत्रज्ञान व्यवस्थापन आणि नैतिक शिक्षण यामध्ये या ज्ञानाचा प्रभाव आजही स्पष्टपणे जाणवतो. शिक्षणाला केवळ व्यवहारिक स्वरूप न देता त्याला नैतिकतेचा आणि जीवन मूल्यांचा आधार देण्याचे कार्य हे प्राचीन भारतीय ज्ञानावर आधारित आहे. त्यामुळेच प्राचीन भारतीय ज्ञान आणि आधुनिक शिक्षण यांचा समन्वय हा भविष्यातील शिक्षणाच्या विकासासाठी अत्यंत महत्त्वाचा ठरणार आहे.

प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरा अनेक वर्षांपासून चालत आलेली आहे किंवा विश्वाच्या आरंभापासून चालत आलेले आहे असे म्हटल्यास अतिशय होणार नाही. प्राचीन ऋषींनी कोणतेही काम विचारपूर्वक करीत असत. त्यांचे संशोधन कार्य आजच्या तुलनेत अनेक पटींनी चांगले होते. मग ते आयुर्वेदिक क्षेत्र असो व विज्ञान या बदलत्या जगात प्रत्येक जण बदलतो आणि आपणही त्याचा बळी ठरलो आहोत. हळूहळू जीवन पद्धती बदलत गेल्या आणि आमची अधोगती होत गेली. इंग्रज भारतात आल्यानंतर शिक्षण क्षेत्रात अनेक बदल झाले त्यात संशोधनाचाही समावेश होतो. ऋषीमुनींच्या संशोधन पद्धती जरी पूर्वीपासून असल्या तरी आजच्या काळात त्या क्वचितच पहायला मिळतात. संशोधन हा भारतीय ज्ञान परंपरेतील एक अंगभूत घटक आहे. अनेक तथ्य प्राचीन साहित्यात आढळतात. ही तत्कालीन संशोधनाविषयी अधिक माहिती देतात.

प्राचीन भारतात बौद्ध काळात नालंदा आणि तक्षशिला अशी जागतिक स्तरावर प्रसिद्ध असलेली विद्यापीठे भारतात होती. या विद्यापीठात जगभरातील हजारो विद्यार्थी पाली, संस्कृत, मूर्तीकला, स्थापत्य कला, विज्ञान आयुर्वेदशास्त्र, योगशास्त्र, खगोलशास्त्र, भारतीय जीवन मूल्य तसेच विविध भारतीय कलांचा अभ्यास करीत असत. कालांतराने बाह्य आक्रमक आक्रमणे झाली आणि ही विद्यापीठे नष्ट केली गेली. येथील ग्रंथालय जाळली गेली. या विद्यापीठांमध्ये भारतीय ज्ञान परंपरा वैज्ञानिक पद्धती नुसार अभ्यासल्या जात असत. ही विद्यापीठे योग आणि प्राचीन आयुर्वेदिक विज्ञानाची केंद्रे होती. या प्राचीन ज्ञान परंपरेतून भारताने नेहमीच जगाला अध्यात्मिक बंधुता, योग शिक्षण आणि आयुर्वेद याचे ज्ञान दिले आहे. सहानुभूती इतरांबद्दल आदर सौजन्य लोकशाही भावना सेवेची भावना सार्वजनिक मालमत्तेचा आदर वैज्ञानिक विचार संपूर्ण स्वातंत्र्य जबाबदारी समानता आणि न्याय या नैतिक मानवी आणि संविधानिक मूल्यांचा विचार भारतीय शिक्षणात प्रामुख्याने केलेला आहे. या सर्व मूल्यांचा उगम प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीत आहे.

एकंदरीत प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा व परंपरांचा आधुनिक शिक्षणात उपयोग करून त्या मार्गावर चालणारी नवीन पिढी ही सर्वगुण संपन्न आणि स्वतःच्या पायावर निश्चितच उभी राहील यात शंकाच नाही.

संदर्भ :-

1. Mandavkar Pawan, Indian knowledge system (IKS) SSRN electronic Journal.
URL:<http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract.id=4589986>
2. Dr. Pavan Mandavkar, Indian knowledge system and National Education Policy. (IKS), Research Gate
3. Dr. RajKumar, Shikshan Sanshodhan : journal of Arts, Humanity and Social Science. 01 January 2025
4. Dr. Rahul Sahana, Assistant professor, सामाजिक विज्ञान आणि मानविकी मध्ये शिक्षण विभाग प्रादेशिक शिक्षण संस्था भुवनेश्वर, ओडिसा

किशोरवयीन विद्यार्थ्यांमधील भावनिक कल्याण विकसनात भारतीय ज्ञानप्रणालीची भूमिका

संशोधक

श्री. प्रशांत निंबाजीराव बागुल

And

मार्गदर्शक

डॉ. दीपा अनिल पाटील

सारांश:-

प्रस्तुत संशोधनात संशोधकाने भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या माध्यमातून किशोरवयीन विद्यार्थ्यांमधील भावनिक कल्याण कसे विकसित होऊ शकते याचा ऊहापोह केला आहे. समोर असणार आव्हानांना सामोरे जाण्यासाठी मनुष्यबळ हे सर्वात महत्त्वपूर्ण संसाधन आहे. त्यामुळे राष्ट्रातील नागरिकांना सक्षम बनविणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे. यासाठी एकमेव साधन म्हणजे शिक्षण होय. याच उद्देशाने प्रत्येक राष्ट्र आपले स्वतंत्र असे राष्ट्रीय शिक्षण धोरण ठरवत असते. या बाबी लक्षात घेऊन राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 ची मांडणी करण्यात आली आहे. राष्ट्रीय शिक्षण धोरणामध्ये प्रतिपादित केल्यानुसार भारतीय ज्ञान प्रणालीचा समावेश केला आहे. त्यामध्ये पंचकोश विकास ही संकल्पना प्रामुख्याने मध्यवर्ती आहे. सदर संशोधनात या सर्व घटकांवर संशोधकाने प्रकाश झोट टाकला आहे.

प्रस्तावना:-

प्रत्येकाच्या आयुष्यात शिक्षणाला सर्वोच्च महत्त्व आहे. शिक्षणाची सुरवात ही खऱ्या अर्थाने प्राचीन वैदिक काळामध्ये सुरू झाली, असे म्हटले जाते. त्याचे स्वरूप, आकारात काळानुसार बदल होत गेला. व्यक्तीचा सर्वांगीण विकास झाला पाहिजे यासाठी शिक्षण पद्धती अमलात आली, असे म्हटल्यास वावगे ठरणार नाही. भारतीय शिक्षण पद्धती ही ज्ञानाच्या आधारावर अथक प्रयत्नांतून निर्माण झाली आहे. प्राचीन व आधुनिक यांचे एकत्रित मिश्रण होऊन सध्या शिक्षणाची वाटचाल सुरू आहे. भारतातील शिक्षणाचा उगम वैदिक काळापासून शोधला जाऊ शकतो. जेथे वेद, धर्म, अंकगणित आणि तर्कशास्त्र यांसारखे पारंपरिक घटक लहान गटांमध्ये शिकवले जात होते. गुरू-शिष्य परंपरा प्रचलित होती. विद्यार्थी पूज्य गुरूंकडून ज्ञान मिळवतात. गुरूकुल म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या या प्रणालीने सर्वांगीण शिक्षण आणि आध्यात्मिक वाढीवर भर दिला. प्राचीन भारतीय ज्ञान ही मानवतेच्या सर्वात जुन्या आणि समृद्ध परंपरांपैकी एक आहे. वेद, उपनिषदे, पुराणे आणि इतर ग्रंथांतून विज्ञान, तत्त्वज्ञान, गणित, आयुर्वेद, योग यासारख्या अनेक विषयांचे सखोल ज्ञान मांडलेले आहे. आर्यभट्ट, चरक, पतंजली यांसारख्या विद्वानांनी विश्वाला महत्त्वपूर्ण योगदान दिले. प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धतीने समग्र मानव विकासावर भर दिला. आजही या ज्ञानाचा वापर आधुनिक काळात प्रेरणा व मार्गदर्शन म्हणून केला जात आहे. किशोरवयीन विद्यार्थ्यांमधील भावनिक कल्याण विकसनात भारतीय ज्ञानप्रणालीची भूमिका महत्त्वपूर्ण ठरणार आहे.

प्राचीन भारतीय ज्ञान आणि विचारांची समृद्ध परंपरा लक्षात घेऊन हे धोरण तयार करण्यात आले आहे. भारतीय विचार आणि तत्त्वज्ञानात: ज्ञान, प्रज्ञा आणि सत्याचा शोध ही नेहमीच मानवाची सर्वोच्च उद्दिष्टे मानली जातात. प्राचीन भारतात शिक्षणाचे लक्ष्य या सांसारिक जीवनाची तयारी किंवा शाळेनंतरच्या जीवनाची तयारी म्हणून ज्ञान मिळवणे एवढेच नव्हते तर पूर्ण आत्म-ज्ञान किंवा मोक्ष होते. विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास साधला जात होता. प्राचीन भारतातील तक्षशीला, नालंदा, विक्रमशीला, वल्लभी अशा जागतिक दर्जाच्या संस्थांनी बहुशाखीय शिक्षण आणि संशोधनाची उच्च मानके तयार केली होती आणि वेगवेगळी पार्श्वभूमी असलेले आणि वेगवेगळ्या देशातील विद्वान आणि विद्यार्थी येथे शिक्षणासाठी येत असत.

बीज शब्द:- भारतीय ज्ञानप्रणाली, भावनिक कल्याण, किशोरवयीन विद्यार्थी

संशोधनाचे शीर्षक

किशोरवयीन विद्यार्थ्यांमधील भावनिक कल्याण विकसनात भारतीय ज्ञानप्रणालीची भूमिका

गरज व महत्त्व**गरज**

१. विद्यार्थ्यांची बौद्धिक बुद्धिमत्ता वाढत आहे परंतु भावनिक कल्याणाचे प्रमाण विद्यार्थ्यांच्या मनात कमी होताना दिसत आहे. भारतीय ज्ञानप्रणालीतून विद्यार्थ्यांचे भावनिक कल्याण व मानसिक आरोग्य विकसित करण्याची गरज भासू लागली आहे.
२. विद्यार्थ्यांकडून पालकांच्या व शिक्षकांच्या अपेक्षा वाढल्या आहेत. या पालकांच्या अपेक्षा विद्यार्थी पूर्ण करू शकला नाही तर विद्यार्थीला स्वतःला आपण कोणतेच काम करण्यास लायक नाही असे त्याला वाटू लागते. त्याच्या सकारात्मक भावनांचे खच्चीकरण झाले तर विद्यार्थ्यांचा विकास खुंटतो हा विकास खुंटू नाही म्हणून विद्यार्थ्यांमधील वाढत जाणाऱ्या नकारात्मक भावना कमी करण्यासाठी त्याच्यात भावनिक कल्याणा कल्याण वर्धित करणे गरजेचे आहे.
३. शारीरिक बदलांचे परिणाम मुलांच्या भाव विश्वावर पडतात. जर त्याच्या भावविश्वाला योग्य वळण दिले नाही तर मुलांमध्ये बंडखोरी वृत्ती वाढीस लागते. मानसिक संघर्ष निर्माण होतात. मुले आक्रमक होतात एकलकोंडी होतात. याचा परिणाम त्याच्या शैक्षणिक प्रगतीवर होतो. त्याची प्रगती व्हावी तसेच त्याच्या भावनांना योग्य दिशा मिळावी यासाठी संशोधनाची गरज आहे.
४. विद्यार्थ्यांची शैक्षणिक प्रगती करण्यासाठी तसेच त्याचे स्वतःची जीवन यशस्वी जगण्यासाठी बौद्धिक बुद्धिमत्तेबरोबर भावनिक कल्याण विकासाची गरज आहे.

महत्त्व

१. कुमारावस्थेमध्ये त्यांच्या शारीरिक बदलामुळे अनेक भावना निर्माण होतात. भावनांनाही अयोग्य दिशा मिळाली तर विघातक कार्य होतात व योग्य दिशा मिळाली तर विधायक कार्य होतात.
२. विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास हे आजच्या शिक्षण पद्धतीचे उद्दिष्ट आहे. सर्वांगीण विकास म्हणजे ज्ञानात्मक क्रियात्मक व भावात्मक विकास होय. भावात्मक विकासाकडे म्हणावे तसे लक्ष दिले जात नाही त्यामुळे विद्यार्थ्यांचाच भावनिक विकास कमी प्रमाणात होतो. पर्यायाने विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास होऊ शकत नाही.
३. भारतीय ज्ञान परंपरेचे महत्त्व अधोरेखित झाल्यामुळे विद्यार्थ्यांचे भावनिक कल्याण विकसित करण्यासाठी विविध कृती नियोजन संयोजन भारतीय ज्ञान प्रणालीनुसार करणे गरजेचे आहे.

उद्दिष्टे

१. भारतीय ज्ञानप्रणाली ही संकल्पना स्पष्ट करणे.
२. भावनिक कल्याणी संकल्पना स्पष्ट करणे.
३. भारतीय ज्ञान प्रणालीतून विद्यार्थ्यांमधील भावनिक कल्याणाचे विकसन कसे होते हे स्पष्ट करणे.

संशोधन पद्धती व माहिती संकलनाची साधने:-

प्रस्तुत शोधनिबंध हा गुणात्मक स्वरूपाचा असल्यामुळे तो दुय्यम स्रोतांवर आधारित आहे. त्यामुळे संशोधकाने शोध निबंध लिहिताना विविध वृत्तपत्रे नियतकालिकांमध्ये प्रकाशित लेख संशोधन नियतकालिकामुळे प्रकाशित शोधनिबंध आणि वेबसाईट व युट्युब वर प्रकाशित माहिती या स्रोतांचा वापर केला आहे.

किशोरावस्था

हा संक्रमणाचा कालखंड साधारणपणे पौगंडावस्थेपासून सुरू होतो व माणसाचे पूर्ण विकसित प्रौढ व्यक्तीत रूपांतर

झाल्यावर संपतो. त्यामध्ये माणसाच्या शारीरिक, लैंगिक, मानसिकचा व सामाजिक वाढ व विकासाचा समावेश होतो. या प्रक्रिया थोड्या पुढे-मागे सुरू होत असल्याने व कमी-अधिक काळापर्यंत सुरू राहात असल्याने किशोरावस्थेची निश्चित व्याख्या करणे व कालमर्यादा ठरवणे अवघड आहे. किशोरवयीन मुलांमध्ये तीव्र शारीरिक, भावनिक आणि मानसिक बदल होत असतात. या बदलांमुळे ते अधिक संवेदनशील, अस्थिर आणि कधीकधी नकारात्मक भावना व्यक्त करू शकतात. त्यांना स्वतःला आणि जगाला ओळखण्याचा प्रयत्न करत असताना अनेक प्रश्न पडतात. या वयात मुलांमध्ये भावनांचे तीव्र चढ-उतार दिसतात. त्यांना स्वतःची ओळख, मूल्ये आणि स्थान काय आहे, याबद्दल प्रश्न पडतात.

भावनिक कल्याण

भावनिक कल्याण म्हणजे आपल्या भावनांचे व्यवस्थापन, सकारात्मक आणि नकारात्मक दोन्ही, जेणेकरून आपण निरोगी आणि उत्पादक जीवन जगू शकू. व्यक्तिनिष्ठ कल्याण ही संकल्पना बहुआयामी आहे. कल्याण म्हणजे लोकांच्या त्यांच्या जीवनाचे मूल्यमापन आणि त्यात जीवनातील समाधान, नैराश्य किंवा चिंता नसणे आणि सकारात्मक मनःस्थिती आणि भावना यांचा समावेश होतो. जर एखाद्या व्यक्तीला जीवनातील समाधान आणि आनंद अनुभवत असेल आणि क्वचितच दुःख आणि राग यांसारख्या अप्रिय भावना अनुभवत असेल तर त्याला उच्च व्यक्तिनिष्ठ/भावनिक कल्याण असल्याचे म्हटले जाते. दुसरीकडे, जर एखादी व्यक्ती जीवनात असमाधानी असेल, कमी आनंद आणि आपुलकीचा अनुभव घेत असेल आणि अनेकदा राग किंवा चिंता यासारख्या नकारात्मक भावनांचा अनुभव घेत असेल तर त्याला/तिच्याकडे भावनिक कल्याण कमी असल्याचे म्हटले जाते.

‘विपुल प्रमाणात सकारात्मक भावना व अल्प प्रमाणात नकारात्मक भावनांचा अनुभव घेणारी मनाची समाधानी अवस्था म्हणजे भावनिक कल्याण होय’

1. उच्च जीवन समाधान: उच्च जीवन समाधान म्हणजे जेव्हा आपल्याला वाटते की आपले जीवन समृद्ध आहे. आपल्याला आपल्या कुटुंबातून आणि मैत्रीतून अधिक समाधान वाटते.
2. वारंवार सकारात्मक भावनांचा प्रभाव: जेव्हा आपण जीवनाचा आनंद घेतो तेव्हा वारंवार सकारात्मक भावना उद्भवतात. उदाहरणार्थ, जेव्हा आपण छोट्या छोट्या गोष्टीत आनंद घेऊ शकतो आणि त्यातून समाधान आणि इतर सकारात्मक भावना अनुभवू शकतो. यात सहाय्यक मित्र आणि कुटुंब, नियमित सजगतेचा सराव किंवा जीवनाकडे लक्ष देण्याची पद्धत यांचा समावेश होतो.
3. क्वचितच नकारात्मक भावनांचा प्रभाव: क्वचितच नकारात्मक भावना उद्भवतात जेव्हा तुम्हाला खूप कमी चिंता किंवा काळजी असते आणि तुम्हाला क्वचितच अप्रिय भावना जाणवतात, जसे की राग.

कल्याण एखाद्या व्यक्तीच्या भावनांची एकंदर सकारात्मक स्थिती, जीवनाचे समाधान, अर्थ आणि हेतूची भावना आणि स्वतःची उद्दिष्टे साध्य करण्याची क्षमता म्हणून परिभाषित केले गेले आहे.

सद्बिचार व सकारात्मक भावना हे दोन घटक मानसिक स्वास्थ्याच्या दृष्टीने अत्यंत महत्वाचे ठरतात. कार्ल मेनिंगर (Karl Menninger) या प्रसिद्ध मनोचिकित्सकाचे मतानुसार चांगल्या मानसिक स्वास्थ्यात सुखकारक भावनेचा अंतर्भाव असणे आवश्यक असते. लेव्हिन्सनेही भावनिक अनुभवावर भर दिला आहे. ज्या व्यक्तीच्या स्वतःविषयीच्या भावना चांगल्या असतात, तसेच इतर व्यक्तींविषयी प्रेम वाटते आणि जगाविषयी आत्मीयता असते. अशा व्यक्तीचे मानसिक स्वास्थ्य उत्तम आहे असे समजावे. मानवी जीवनात भावभावनांना (फीलिंग्ज् अन्ड् इमोशन) अनन्यसाधारण महत्त्व आहे. भावनांचा विचार सुखकारक-असुखकारक या आयामावर केला जातो. भावनांची जाणीव (इर्क्स्पिरिअरिअन्स् ऑफ फीलिंग्ज्) ही बरेचदा व्यक्तिगत असते. याउलट, भीती, राग, प्रेम या भावना इतरांच्या सहजपणे लक्षात येतात. भावना म्हणजे मानसिक स्वास्थ्याचा गाभा आहे. एखाद्या व्यक्तीचे मानसिक स्वास्थ्य उत्तम आहे याचाच अर्थ त्याचे भावनिक स्वास्थ्य उत्तम आहे. भावनिक स्वास्थ्य गमावलेल्या व्यक्तीचे मानसिक स्वास्थ्य कदापिही चांगले राहू शकत नाही.

भावनिक कल्याण म्हणजे उत्तम आरोग्य व आनंदी असण्याची स्थिती. कल्याण या संकल्पनेत विचार, भावना व कृती

यांच्या आरोग्यदायी व आनंदी स्थितीचा समावेश होतो. सकारात्मक मानसशास्त्र ही नव्याने उदयास आलेली शाखा आहे. भावनिक व मानसिक कल्याण या संकल्पना प्रामुख्याने सकारात्मक मानसशास्त्रात वापरल्या जातात. मार्टिन सेलिग्नन हा या शाखाचा जनक समजला जातो. सकारात्मक मानसशास्त्र हे सुख आणि मानवी सामर्थ्याचे शास्त्र आहे. सुखाचे अनेक घटक आहेत. 'आजारपण (Illness)' विरुद्ध 'खुशाली (Wellness)' या साठीचा प्रयत्न सकारात्मक मानसशास्त्रात दिसतो.

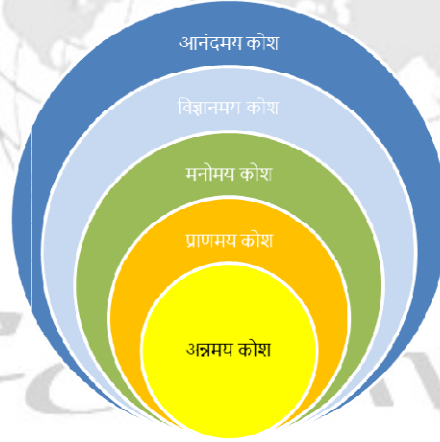
भारतीय ज्ञानप्रणाली

भारतीय ज्ञानप्रणाली ही जगातील सर्वात प्राचीन आणि व्यापक ज्ञान परंपरांपैकी एक मानली जाते. या प्रणालीत मानवाच्या सर्वांगीण विकासांला महत्त्व दिले गेले आहे. वेद, उपनिषदे, धर्मशास्त्र, आयुर्वेद, योग, वास्तुशास्त्र, आणि नाट्यशास्त्र या शाखांमध्ये ज्ञानाचे विविध पैलू स्पष्टपणे मांडलेले आहेत. भारतीय ज्ञान प्रणालीचा गाभा म्हणजे विज्ञान आणि अध्यात्म यांचा समन्वय, प्राचीन काळात विज्ञान, गणित, खगोलशास्त्र, औषधशास्त्र यांसारख्या शास्त्रांच्या विकासात भारतीय विद्वानांचे योगदान मोठे आहे. उदाहरणार्थ, आर्यभट्ट यांनी खगोलशास्त्रात केलेले कार्य किंवा चरक आणि सुश्रुत यांनी आयुर्वेदातील आरोग्यशास्त्राच्या माध्यमातून दिलेले योगदान. ज्यामध्ये प्राचीन ज्ञान, तत्त्वज्ञान, कला, साहित्य यांचा समावेश आहे त्यात आयुर्वेद योग, खगोलशास्त्र, गणित, साहित्य, वेद, उपनिषदे आणि महाभारत, रामायण यांसारख्या महाकाव्यांमध्ये आढळणाऱ्या अध्यात्मिक व मूल्य आधारित जीवनशैली व. तत्वे यांना पुढच्या पिढ्यांपर्यंत संक्रमित करण्याचे कार्य या प्रणालीने केले आहे. जीवनाकडे बघण्याचा एक समग्र दृष्टिकोन विकसित करते व्यक्ती समाज आणि निसर्ग यांच्यातील सुसंवाद वर भर देते. अध्यात्मिक पाया-भारतीय ज्ञान प्रणाली ला आध्यात्मिकतेची जोड आहे अगदी प्राचीन काळापासून आत्मा आणि परमात्मा असा संबंध मानला जातो आहे. अध्यात्मिकता ही भौतिकतेच्या पलीकडील असलेला अनुभव आहे. त्यामुळे भारतीय ज्ञान प्रणालीला आध्यात्मिक पाया आहे. मौखिक परंपरा-भारतीय ज्ञानप्रणालीचे संक्रमणाचे मुख्य साधन मौखिक परंपरा होते. योग आणि ध्यान-साक्षात्कार, मनशांती, चित्तशुद्धी आणि त्यातून ज्ञान मार्गाकडे जाण्यासाठी योग आणि ध्यान यांचा उपयोग प्राचीन काळात होत होता. आयुर्वेद-भारतीय आयुर्वेदाला हजारो वर्षांची परंपरा आहे चरक, सुश्रुत कश्यप हे आयुर्वेदाची महत्त्वपूर्ण ग्रंथ आहेत जे भारतीय ज्ञान प्रणालीतील देखील महत्त्वपूर्ण ग्रंथ आहेत. गुरुकुल पद्धती-भारतीय ज्ञान प्रणालीचा मुख्य आधार गुरुकुल पद्धती होती. एवढी हजारो वर्षांची परंपरा ही गुरुकुल पद्धतीमुळे प्रामुख्याने अस्तित्व टिकवून ठेवू शकली.

भारतीय ज्ञानप्रणाली नुसार मानवाचे विकासाच्या कल्पनेमध्ये पंचकोश विकास ही संकल्पना मैलाचा दगड ठरणारी आहे पंचकोस विकास समग्र शिक्षणाची प्रेरणा देतो. पंचकोश म्हणजेच पाच आवरणे असलेले संपूर्ण अस्तित्व आहे. त्याचा विकास करणे म्हणजे या आवरणातील क्षमता विकसित करणे होय. शिक्षणाद्वारे या क्षमता विकसित करत हळूहळू विद्यार्थ्यांच्या संपूर्ण व्यक्तिमत्त्वाचा विकास करता येतो यामुळेच या पंचकोस विकासाच्या प्रक्रियेचा योग्य विचार करून कार्य करणे आवश्यक आहे. ती पाच आवरणे म्हणजे अन्नमय कोश (शारीरिक आवरण) प्राणमय कोश (जीवनशक्ती ऊर्जा आवरण) मनोमय कोश (मनाचे आवरण) विज्ञानमय कोश (बौद्धिक आवरण) आणि आनंदमय कोश (आंतरिक स्व) प्रत्येक आवरण त्याची भिन्न वैशिष्ट्ये दर्शवितो. विद्यार्थ्यांच्या समग्र विकासामध्ये या पाच आवरणाचा संगोपनाचा व संवर्धनचा विचार केला जातो. या प्रत्येक कोशाच्या विकासासाठी विशिष्ट प्रकारच्या क्रियांची योजना केली आहे तरी या कृतींची रचना करताना सर्वकोष एकमेकांशी संबंधित आहेत हे ध्यानात घेतले आहे आणि म्हणून मुख्यता एका कोशावर केंद्रित होणाऱ्या कृतीद्वारे इतर कोशाचाही विकास होतो उदा. योग्य वयामध्ये शारीरिक विकास हा संतुलित आहार पारंपारिक खेळ पुरेसा व्यायाम आणि योगासनातून होतो. याद्वारे स्थूल व सूक्ष्म या दोन्ही कारक कौशल्यांचा विकास होतो. पंचकोशांचा विकास हा सुटा सुटा होत नाही तर परस्परंवर अवलंबून होतो. 2020 च्या नवीन राष्ट्रीय शिक्षण धोरणात पंचकोषाधारीत शिक्षण याचा आवर्जून उल्लेख केलेला आहे. त्यामुळे या भारतीय शिक्षण प्रणालीचा भारतभर प्रसार होण्यासाठी तत्त्वज्ञान कार्यपद्धती व निष्पत्ती याची एकत्रित मांडणी होणे आवश्यक आहे. 'तैत्तिरीय'उपनिषदामध्ये अन्नमय ते आनंदमय कोषांच्या विकासाचा विचार मांडला आहे. आद्य शंकराचार्यांनी 'विवेकचुडामणी' मध्ये पंचकोशांचे विवेचन केले आहे.

मनोमय कोश हा प्राणमय कोषाच्या आधारे पण अमूर्त स्वरूपात असतो या कोशाला आंतरिक चेतनाही लाभलेले

असते म्हणून मनोमय कोश जड आणि चेतन यांचे मिश्रण असतो. मनोय कशामुळेच आसत्की किंवा ओढ द्वेष किंवा गुणदोष निर्माण होतात मी आणि माझे या गोष्टी मनामुळे निर्माण होतात मनुष्य विकासातील या महत्त्वाच्या कोषाचे स्वरूप अतिशय महत्त्वाचे आहे भाव भावना आणि भाववृत्ती हे सर्व मनोमय कशाचे विविध स्तर आहेत. हा कोश विकसित झाला तर व्यक्ती विकसनात महत्त्वाचा टप्पा गाठला जातो हा कोश सर्वतोपरी भावनिक विकास दर्शवितो. मनोमय कोशाचा विकसन संवेदनशीलता भावभावना व भाव वृत्ती तसेच मनाचे एकाग्रता या तीन आयामातून साधता येतो. सत्व म्हणजे सौम्यपणा रुजू पणा रज म्हणजे चैनी किंवा विलासवृत्ती आणि तम म्हणजे क्रोध आक्रमकता हे तीनही गुण प्रत्येकाच्या मनात असतात रज व तम गुणांचा प्रभाव कमी होऊन सत्वगुणांचा प्रभाव वाढल्यामुळे मनाची शुद्धी होते मनाच्या वेगवेगळ्या अवस्थांना मनोवस्था असे म्हणतात. भावनिक कल्याण या संकल्पनेची व्याख्या करतानाही सकारात्मक भावनांचा प्रभाव अधिक व नकारात्मक भावनांचा प्रभाव कमी असलेली मनाची समाधानी अवस्था म्हणजे भावनिक कल्याण होय. विद्यार्थ्यांमध्ये भावनिक कल्याण विकसित करण्यासाठी मनोमय कोशाचा विचार प्राधान्याने व प्रामुख्याने करावा लागेल. भारतीय ज्ञानप्रणाली भावनिक कल्याण आणि सहानुभूतीच्या विकासावर भर देते. करुणा आदर आणि स्व ची जाणीव यासारख्या मूल्यांना प्रोत्साहन देते विद्यार्थ्यांच्या भावना प्रभावीपणे समजून घेण्यास आणि त्याचे व्यवस्थापन करण्यास प्रोत्साहन देते. पंचकोशांचा विकास हा परस्परांवर अवलंबून होतो. क्रीडा कौशल्य वाढवण्यासाठी भावना आणि अवधान ही तंत्र शिकवली जातात ही दोन्ही तंत्र मनाची म्हणजे मनोमय कोशाचे कार्य आहेत.

भारतीय ज्ञान प्रणालीतून भावनिक कल्याणाचे विकसन

भारतीय ज्ञान प्रणाली केवळ बौद्धिक आणि वैज्ञानिक क्षेत्रांमध्येच महत्त्वाची नाही, तर ती नैतिकता, समाजशास्त्र, आणि सांस्कृतिक मूल्यांनाही समान महत्त्व देते. योग आणि ध्यान यांच्या माध्यमातून शारीरिक आणि मानसिक आरोग्याचा समतोल राखण्यावरही भर दिला जातो. या प्रणालीने मानवजातीला सर्वांगीण विकासाचा मार्ग दाखवला आहे, ज्यात शारीरिक, मानसिक, सामाजिक आणि आध्यात्मिक विकास होतो. आजच्या आधुनिक काळातही भारतीय ज्ञान प्रणालीतील तत्त्वज्ञान आणि शास्त्रांवर आधारित अभ्यासक्रम, संशोधन, आणि विचारमंथन सुरू आहेत. यामुळे, विशेषतः ताणतणाव, नैतिकता, आणि समाजाच्या सर्वांगीण विकासासाठी प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा उपयोग आणि महत्त्व वाढत चालले आहे. भारतीय ज्ञान प्रणाली ही एक समृद्ध आणि वैविध्यपूर्ण वारसा आहे.

1. भारतीय प्रणालीनुसार भावनिक विकसित झालेले व्यक्तिमत्त्व म्हणजे मोक्षप्राप्तीक्षम व्यक्तिमत्त्व होय. याच्या विकासासाठी वैदिक तत्त्वज्ञानामध्ये विशेषतः पतंजलीने मोक्षप्राप्तीसाठी साधन मार्ग सांगितलेला आहे म्हणजे त्या दृष्टीने आदर्श व्यक्तिमत्त्व विकासासाठी अष्टांग योग आवश्यक मानलेला आहे. या अष्टांगामध्ये यम, नियम, आसन, प्राणायाम, प्रत्याहार, धारणा, ध्यान, समाधी यांचा समावेश होतो.
2. सुभाषिते म्हणजे शाश्वत ज्ञानाचे भांडार. संस्कृत साहित्यामध्ये अनेक ग्रंथ, श्लोक आणि सुभाषिते आहेत जी कालबाह्य

होणार नाहीत, आणि त्यातील तत्त्वे आजच्या काळातही तितकीच उपयुक्त आहेत. ती लहानांपासून मोठ्यांपर्यंत सर्वांना बोधप्रद ठरतात आणि जेव्हा जेव्हा कठीण काळ येतो त्यावेळी हि सुभाषिते साथ देतात, योग्य मार्गदर्शन करतात, जगण्याचे बळ देतात. आपल्याला नैतिकतेचे धडे देतात आणि योग्य-अयोग्य यातील फरक ओळखण्याची क्षमता वाढवतात. संकटसमयी संयम राखण्याची शिकवण सुभाषितांमधून मिळते, जीवनातील प्रत्येक गोष्टीकडे सकारात्मक दृष्टिकोनातून पाहण्याचे आणि योग्य निर्णय घेण्याचे मार्गदर्शन ती करतात. सुभाषिते वाचनाने मनःशांती मिळते आणि आत्मविश्वास वाढतो. यातून भावनिक कल्याणचा स्तर उंचवला जाऊ शकतो.

3. भारतीय तत्त्वज्ञान जीवनातील नैतिक मूल्यांना अधोरेखित करते. सत्य, अहिंसा, करुणा आणि संयम यांसारख्या मूल्यांवर आधारित जीवनाची आवश्यकता आहे, जी भारतीय ज्ञान परंपरेतून शिकायला मिळते. आधुनिक काळात निर्माण झालेली मनाची अस्वस्थता यातून कमी होऊ शकते.
4. "सर्वे भद्राणि पश्यन्तु" यांसारख्या तत्त्वज्ञानांनी मानव आणि निसर्ग यांच्यातील संबंध सुधारण्याचे महत्त्व सांगितले आहे. पर्यावरण रक्षणाच्या आजच्या काळात या विचारांची गरज प्रकर्षाने जाणवते. निसर्गाच्या सानिध्यात गेल्यामुळे माणसाच्या मनात सकारात्मक भावना अधिक वृद्धिंगत होऊ शकतात. भारतीय तत्त्वज्ञान मानवतेवर आधारित आहे.
5. संत तुकाराम, संत ज्ञानेश्वर, महात्मा गांधी यांसारख्या महान व्यक्तींनी भारतीय तत्त्वज्ञानाचा प्रचार केला आहे, ज्यातून करुणा, सेवा आणि समानता यांचे महत्त्व स्पष्ट होते. तुकारामांचे अभंगांतून माणसांना मार्गदर्शक करणारे अनेक तत्त्व अधोरेखित केले आहेत. रामदास स्वामींचे मनाचे श्लोक मानसिक आरोग्य भावनिक कल्याणासाठी दिशादर्शक आहेत. महाराष्ट्रातील संत परंपरेने अध्यात्माच्या माध्यमातून सकारात्मक विचार देण्याचे कार्य केले आहे.
6. भारतीय ज्ञान परंपरेने भारतीय संस्कृतीला एक ठोस आधार दिला आहे. शास्त्रीय संगीत, नृत्य, काव्य, आणि चित्रकला यांसारख्या कलात्मक परंपरांचे महत्त्व भारतीय ज्ञान परंपरेने वाढवले आहे. भारतीय संस्कृतीत सांगितलेल्या विविध सण उत्सवांच्या माध्यमातून मानवी मनाला वेगळी उभारी व प्रेरणा मिळत असते.
7. भारतीय ज्ञान परंपरेतून प्राप्त होणारे अध्यात्मिक मार्गदर्शन जीवनातील विविध समस्यांचे निराकरण करण्यात मदत करते, ध्यान, योग, आणि वेदाचे अध्ययन आत्मसाक्षात्कार आणि शांती प्राप्त करण्याचे मार्ग आहेत.
8. वेदकालीन काळात गुरुकुल पद्धती शैक्षणिक प्रणाली म्हणून अस्तित्वात होती. विद्यार्थी गुरुकडे जाऊन शिक्षण घेत. प्राचीन शिक्षणाचा उद्देश शिष्याचा सर्वांगीण विकास हा होता. त्याची ज्ञानज्योती प्रबुद्ध करणे, ती अधिक प्रखर बनवणे आणि त्याच्या जीवनाला सर्वार्थाने प्रभावशाली बनवणे हे प्रमुख ध्येय होते. नवीन राष्ट्रीय शिक्षण धोरणात अनुभव आधारित अध्ययन शिक्षण, समूह कार्य व गट कार्यातून शिक्षण, व्यावहारिक कौशल्यांचा विकास या सर्व गोष्टींचा अंतर्भाव केला आहे. गुरुकुल शिक्षण पद्धतीत या सर्व अध्ययन अध्यापन प्रक्रिये द्वारे विद्यार्थ्यांचे भावनिक व मानसिक आरोग्य विकसित केले जात होते.
9. आयुर्वेद जीवनशैली निवडी, आहार आणि दैनंदिन दिनचर्या याद्वारे प्रतिबंध करण्यावर लक्ष केंद्रित करतो. निरोगी जीवनशैलीला चालना देऊन, आयुर्वेद मानसिक आरोग्याच्या समस्या उद्भवण्यापासून रोखण्यास मदत करते, मानसिक व भावनिक रोग्यांशी संबंधित समस्या टाळण्यासाठी सक्रियपणे योगदान देते. आयुर्वेद हे ओळखतो की प्रत्येक व्यक्ती अद्वितीय आहे. मानसिक व भावनिक आरोग्याच्या समस्या वैयक्तिकरित्या संबोधित केल्या पाहिजेत. हा वैयक्तिक दृष्टीकोन वैयक्तिक हक्क आणि गरजांचा आदर दर्शवतो. मन-शरीर कनेक्शन: आयुर्वेद मन आणि शरीर यांच्यातील संबंध मान्य करतो. शारीरिक आरोग्याचे पालनपोषण करून, आयुर्वेद अप्रत्यक्षपणे मानसिक व भावनिक रोग्याचे समर्थन करते, जी संपूर्ण आरोग्याची मुख्य रचना आहे.
10. भारतीय शास्त्रीय संगीतातील कोणत्या स्वरांचा, रागांचा आपल्या शरीर क्रीया आणि मनावर कसा परिणाम होतो यावर आधारित उपचार म्हणजेच संगीतोपचार... ही थेरपी विविध प्रकारच्या मनोकायिक व्यधींवर अतिशय उपयुक्त अशी सहाय्यक किंवा पूरक उपचारपद्धती आहे. गतिमान जीवनशैली, मानसिक ताणतणाव यातून या व्याधी निर्माण झाल्या

आहेत. अशा प्रकारच्या आजारावर उपयुक्त सहाय्यक थेरपी म्हणून म्युझिक थेरपी लोकप्रिय होत आहे.

11. योगाभ्यासाने भावनिक आणि मानसिक कल्याणावर सकारात्मक परिणाम होतो, ज्यामुळे तणाव कमी होतो, चिंता आणि नैराश्य कमी होण्यास मदत होते, तसेच ध्यान आणि आत्म-जागरूकता वाढते, ज्यामुळे व्यक्ती अधिक शांत आणि आनंदी राहू शकते. नियमित योगाभ्यास केल्याने व्यक्तीला आपल्या भावनांवर आणि विचारांवर अधिक नियंत्रण ठेवता येते. योगाभ्यासामुळे मेंदूला अधिक सक्रिय होण्यास मदत होते, ज्यामुळे मानसिक स्पष्टता आणि एकाग्रता वाढते.
12. भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये प्रार्थनेला अनन्यसाधारण महत्त्व आहे. अडचणींमधून वाचण्यासाठी, भीतीपासून सुटका करण्यासाठी प्रार्थना करण्याची परंपरा देशांमध्ये चालत आली आहे. प्रार्थना प्राचीन काळापासून करण्यात येत आहे. उदात्त भावनेतून केली जाणारी प्रार्थना ही सर्वश्रेष्ठ असते. प्रार्थना केल्याने आत्मबल मिळते. मानसिक शांती मिळते. शुद्ध मनाने आणि एकाग्रतेने केलेली प्रार्थना फलदायी होते. श्रेद्धेमुळे जीवनाला आधार मिळतो. सकारात्मक ऊर्जा मिळते. संकटांशी दोन हात करण्याची शक्ती मिळते. प्रार्थना केल्यामुळे सकारात्मक भावनांचा प्रभाव वाढवून नकारात्मक भावना कमी होतात.

भारतीय ज्ञानप्रणालीतून भावनिक कल्याण विकसनाच्या मर्यादा

१. भारतीय ज्ञानप्रणालीतील पंचकोश विकसनातील अध्ययन अनुभव देणारा अध्यापक वर्ग औपचारिक शिक्षणाचा अनुभव घेतलेला आहे. त्यामुळे भावनिर्मिती परिश्रमाची सवय संयमी जीवनाचा अनुभव तात्त्विक विचारांचा परिचय निष्ठा गुणवत्ता सर्वच बाबतीत ते विद्यार्थ्यांनी एवढेच नवीन आहेत. भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या अध्यापन कौशल्य विकसित करण्यासाठी त्यांना प्रशिक्षण देणे गरजेचे आहे.
2. विद्यार्थ्यांचे पालकांना भारतीय ज्ञानप्रणालीतून अध्ययन अध्यापन प्रक्रियेत जाणीवपूर्वक श्रद्धेने सहभागी करून घ्यावे लागेल. पालकांना मुलांचे आर्थिक व भौतिक स्वास्थ्य म्हणजे मुलांचे हित असे वाटते. नैतिकता, भावनिक कल्याण, परिश्रमाची तयारी, कला कौशल्य वैचारिक विकास या गोष्टी आर्थिक व भौतिक स्वास्थ्याच्या तुलनेत नगण्य वाटतात.
३. पंचकोश विकासाचे नेमके मूल्यमापन कसे करावे याविषयी अस्पष्टता ही एक मर्यादा आहे. निरीक्षण प्रत्यक्ष कृती विचार अभिव्यक्ती व भावनिक अविष्कार या म्हणून विद्यार्थ्यांच्या प्रगतीचे मूल्यमापन आवश्यक करता येते. मात्र ते अंकातून व्यक्त करण्यासाठी निकष प्रस्थापित करावे लागतील.

निष्कर्ष

भारतीय ज्ञान परंपरेचे मुख्य तत्त्वज्ञान म्हणजे ज्ञानाचं एकात्मिकता आणि त्याचा समग्र विकासाशी संबंध. आजच्या काळात विद्यार्थ्यांच्या शालेय जीवनात भारतीय ज्ञान परंपरेला स्थान दिल्यास, ते केवळ शालेय कामगिरीतच नाही, तर जीवनाच्या इतर पैलूंमध्येही चांगली प्रगती करू शकतील. विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास, भारतीय शिक्षण परंपरेतून साधता येतो आणि यामुळे समाज आणि राष्ट्राची उन्नती होईल

समारोप

भारतीय ज्ञान परंपरेने 'जीवनाचे तत्त्वज्ञान' शिकवले. यामध्ये स्वतःच्या अस्तित्वाचा शोध घेण्याचा, परंतु इतरांच्या भल्यासाठी कार्य करण्याचा विचार दिला जातो. भारतीय ज्ञान परंपरेचे वैशिष्ट्य म्हणजे, येथे एक व्यक्ति संपूर्ण समाजाचा हिस्सा म्हणून विचार करते. 'वसुधैव कुटुंबकम्' ही भारतीय विचारधाराही याच तत्वावर आधारित आहे, जी संपूर्ण मानवतेला एक कुटुंब मानते. विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास: सर्वांगीण विकास म्हणजे विद्यार्थ्यांच्या शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक आणि भावनिक विकासाची एकात्मिक प्रक्रिया. शालेय शिक्षणानंतर, विद्यार्थ्यांना समाजातील विविध जबाबदाऱ्यांसाठी तयार करणे अत्यंत महत्वाचे आहे. यासाठी विद्यार्थ्यांना त्यांचे कर्तव्य, नैतिकतेचा आदर्श, सहकार्याची भावना, नेतृत्व गुण, आणि त्यांच्या मानसिकतेचा विकास यावर लक्ष द्यावे लागते.

संदर्भ :

१. शिक्षक क्षमता वृद्धी प्रशिक्षण 2.0 शिक्षक मार्गदर्शिका, राज्य शैक्षणिक संशोधन व प्रशिक्षण परिषद महाराष्ट्र, पुणे 2025
2. डॉ. गो.रा बेळे व इतर शिक्षणाचे प्रगत मानसशास्त्र यशवंतराव चव्हाण महाराष्ट्र मुक्त विद्यापीठ नाशिक
3. अनंत जाधव व्यक्तिमत्व विकास प्राचीन व आधुनिक संकल्पना, हर्षवर्धन प्रकाशन, बीड. २०२१
4. <https://marathivishwakosh.org/29987/>
5. विजयकुमार पाईकराव, भारतीय ज्ञान प्रणाली, यशवंतराव चव्हाण मुक्त विद्यापीठ नाशिक, २०२४
6. वा.ना. अभ्यंकर, पंचकोश विकसनातून शिक्षण, ज्ञान प्रबोधिनी प्रकाशन पुणे २०२३
7. राष्ट्रीय शिक्षण धोरण 2020 शिक्षण मंत्रालय भारत सरकार (मराठी आवृत्ती)

आश्रम व्यवस्था : परिपूर्ण जीवनाचा आराखडा**भालचंद्र देविदास पाटील****सहयोगी प्राध्यापक, समाजशास्त्र विभाग****गी.द.म.कला, के.रा.न. वाणिज्य व म.धा. विज्ञान महाविद्यालय; जामनेर. जि. जळगाव****गोष्टवारा :**

भारतीय ज्ञान प्रणालीतून विकसित झालेली आश्रम व्यवस्था ही मनुष्य जीवनाचा एक सुख आणि काटेकोर असा आराखडा दर्शविते. मनुष्य जीवनाचा परिपूर्ण उपभोग, त्याचप्रमाणे जीवन मार्ग दिग्दर्शन, प्रशिक्षण आणि जीवनाची परिपूर्ण सांगता आश्रम व्यवस्थेद्वारे व्यक्ती प्राप्त करू शकते. या आराखड्याचे महत्त्व असे आहे की तो देश, काल, जात, धर्म, पंथ आणि कालातीत असा आहे.

पारिभाषिक शब्द : आश्रम, ब्रह्मचर्याश्रम, गृहस्थाश्रम, वानप्रस्थाश्रम, संन्यासाश्रम, पुरुषार्थ, इ.

भारतीय ज्ञान प्रणालीने केवळ भारतीय समाजालाच नव्हे तर संपूर्ण जगाला दिलेली विशेष देणगी म्हणजे आश्रम व्यवस्था. ही व्यवस्था निर्माण करणे हे देश, काल आणि धर्मातीत स्वरूपाचे कार्य आहे. कारण हा व्यक्तीच्या जीवन प्रवासाचा एक रेखीव असा आराखडा आहे. ज्याच्याजवळ असा नकाशा किंवा आराखडा असतो; असा मनुष्य आपल्या गन्तव्यस्थळी अगदी व्यवस्थित पोहोचू शकतो.

आज मानवी समाजातील ताण-तणाव संघर्ष चरम सीमेवर पोहोचलेले आहेत. सामाजिक संबंधांमधील विस्कळीतपणा वाढत चालला आहे. समाजातील बालक, पालक, ज्येष्ठ, वृद्ध अशा सर्वच वयोगटातील व्यक्तींमध्ये संभ्रमाची स्थिती निर्माण झालेली असून जीवनाचे उद्दिष्ट नेमके काय ? काय करावे की जेणेकरून जीवन परिपूर्ण होईल असे प्रश्न निर्माण झालेले आहेत. याचे मूळ कारण म्हणजे ज्या उद्दिष्टांची परिपूर्णता करण्याची शिकवण भारतीय ज्ञान प्रणाली आश्रम व्यवस्थेच्या माध्यमातून समाजाला प्रदान करीत होती; तिच्याकडे झालेले अक्षम्य दुर्लक्ष हेच सांगता येईल.

'आश्रम' या शब्दाचे व्युत्पत्ती दृष्ट्या निरीक्षण करता 'आ' हा उपसर्ग असून त्याचा अर्थ 'पासून पर्यंत' किंवा 'संपूर्ण' याअर्थी तो वापरला जातो. तर येथे 'श्रम' म्हणजे 'परिश्रम', 'कर्तव्य', 'कर्म' या अर्थाने वापरलेला आहे. या अर्थाने आश्रम म्हणजे विशिष्ट टप्प्यात पूर्ण करावयाचे श्रम किंवा कर्तव्य किंवा कर्म असा होय. व्यक्ती जीवनाच्या विविध टप्प्यांचा विचार करता; वयानुरूप व्यक्तीच्या गरजा, उद्दिष्टे, कर्तव्ये या सर्वांमध्ये मोठा बदल होत जातो. आश्रम व्यवस्थेत व्यक्तीला या संदर्भात परिपूर्ण मार्गदर्शन केले जाते.

आश्रम व्यवस्थेत व्यक्तीचे आयुष्य साधारणपणे शंभर वर्षांचे मानून त्याचे चार टप्प्यांमध्ये विभाजन केलेले दिसते. या प्रत्येक टप्प्याला 'आश्रम' असे म्हटलेले आहे. हा प्रत्येक टप्पा यानुसार साधारणपणे 25 वर्षांचा येतो. अशा प्रकारे हे चार आश्रम पुढीलप्रमाणे आहेत-

1. ब्रह्मचर्याश्रम
2. गृहस्थाश्रम
3. वानप्रस्थाश्रम
4. संन्यासाश्रम

आश्रम व्यवस्थेतील वरील प्रत्येक आश्रमाचे पुढील प्रमाणे विवेचन करता येईल.

1. ब्रह्मचर्याश्रम :-

'ब्रह्मचर्य' हा शब्द मोठा सूचक आणि आशयघन असा आहे. ब्रह्मचर्याश्रम हा व्यक्ती जीवनाचा आरंभीचा टप्पा असून साधारणतः सुरुवातीच्या 25 वर्षांच्या कालावधीचा यात समावेश केला जातो. ब्रह्मचर्य हा शब्द 'ब्रह्म' आणि 'चर्या' या दोन

शब्दांनी मिळून बनलेला आहे. ब्रह्म म्हणजे 'बृहत' म्हणजे श्रेष्ठ, आदर्श आणि महान असा अर्थ होय. तर 'चर्या' म्हणजे आचरण किंवा व्यक्तीचे वर्तन असा अर्थ होय. लौकिक अर्थाने ब्रह्मचर्य शब्दाचा संबंध केवळ लैंगिक उपभोगाशी लावला किंवा जोडला जातो. तथापि या शब्दाचा अर्थ अत्यंत व्यापक आणि विस्तृत असा आहे. वरील अर्थाने विचार करता ब्रह्मचर्य म्हणजे श्रेष्ठ आचरण होय.

ब्रह्मचर्याश्रमाचा आरंभ साधारणपणे वयाच्या आठ ते बारा वर्षांपासून होत असे. प्राचीन भारतीय समाज व्यवस्थेतील वर्णव्यवस्थेनुसार ही वयोमर्यादा ब्राह्मण, क्षत्रिय आणि वैश्य यांच्यासाठी अनुक्रमे 8, 10 आणि 12 अशी होती. ब्रह्मचर्याश्रमाचा आरंभ हा उपनयन संस्कारानंतर गुरुकुलात जाऊन होत असे. गुरुकुलामध्ये विद्यार्थ्यांना दीक्षित केले जात असे. ब्रह्मचर्याश्रमात विद्यार्थ्यांना गुरुकुलातील कठोर नियमांचे पालन करावे लागत असे. जसे- सकाळी ब्रह्म मुहूर्तावर उठणे, ज्ञानग्रहण करण्यासाठी गुरुंच्या आधी उपस्थित राहणे, रात्री गुरु झोपल्यानंतर झोपणे, झोपण्यासाठी गादी, उशी, इ.चा वापर न करणे, वल्कले किंवा साधी वस्त्रे नेसणे, भरजरी कपडे, सुगंधी द्रव्ये यांचा वापर टाळणे, कामुक विचारांचे सेवन न करणे, इ.

2) गृहस्थाश्रम :-

ब्रह्मचर्याश्रमात गुरुगृही राहून, कठोर नियमांचे पालन करून, ज्ञान संपादन करून व्यक्ती घरी आली म्हणजे ती गृहस्थाश्रमात प्रवेश करण्यासाठी पात्र झाली; असे समजले जात असे. गुरुंकडे राहून संपादन केलेल्या ज्ञानाचा व्यवतीला गृहस्थाश्रमात उपयोग करावा लागत असे. वयाच्या साधारणतः २६ वर्षांपासून ते ५० वर्षांपर्यंत गृहस्थाश्रमाची कालमर्यादा सांगितलेली होती. व्यक्तीच्या विवाहाबरोबर गृहस्थाश्रमाला सुरुवात होत असे. विवाह हे गृहस्थाश्रमाचे प्रवेशद्वार आहे. विवाहानंतर व्यक्तीला गृहस्थाश्रमाच्या नियमांचे पालन करून आपल्या पत्नी समवेत धर्म पालन करून गृहस्थाश्रमात जीवन व्यतीत लागत असे. गृहस्थाश्रमातील काही धार्मिक विधींमध्ये पत्नीस अतिशय महत्त्व दिलेले होते. म्हणून पत्नीला पतीची 'सहधर्मचारिणी' असे म्हटलेले आहे.

गृहस्थाश्रमात व्यक्तीला 'अर्थ' आणि 'काम' या दोन पुरुषार्थांची प्राप्ती करावी लागते. अर्थातच यासाठी धर्म मर्यादेचे पालन करणे आवश्यक असते. त्याचबरोबर जन्मतः व्यक्तीवर पितृ, देव आणि ऋषी अशा तीन प्रकारचे ऋण असतात. त्यांच्यातून मुक्त होणे हे देखील गृहस्थाश्रमीचे प्रमुख कर्तव्य होय.

गृहस्थाश्रम हा व्यक्ती आणि समाज जीवनाच्या दृष्टीने सर्वाधिक महत्वाचा आहे, बाकीचे तिन्ही आश्रम हे गृहस्थाश्रमावरच आधारलेले होते. इतर आश्रमातील व्यक्ती गृहस्थाश्रमी व्यक्तीवरच अवलंबून राहत असत. म्हणून गृहस्थाश्रम हा सर्व आश्रमांचा आधार मानला गेलेला आहे.

3. वानप्रस्थाश्रम :-

वानप्रस्थाश्रम हा आश्रम व्यवस्थेतील तिसरा आश्रम आहे. व्यक्तीच्या वयाची 51 ते 75 वर्षे हा वयोगट वानप्रस्थाश्रमाचा असतो. प्रौढावस्थेतील व्यक्ती वार्धक्याकडे झुकत चालली म्हणजे या आश्रमाची सुरुवात होत असे.

'वानप्रस्थ' या शब्दाचा शब्दशः अर्थ म्हणजे वनाकडे प्रस्थान करणे होय. गृहस्थाश्रमात निरनिराळ्या सुखांचा उपभोग घेतल्यानंतर त्यांच्यापासून अलिप्त होण्याच्या तयारीसाठी ह्या आश्रमाची योजना केलेली होती. वानप्रस्थाश्रमी व्यक्तीची भूमिका मार्गदर्शकाची राहत असे. आपल्या ज्ञानाचा आणि अनुभवाचा फायदा, अशी व्यक्ती कुटुंबात आणि कर्त्या व्यक्तींना करून देत असे. वानप्रस्थाश्रमामुळे व्यक्ती शारीरिक आणि मानसिक अशा दोन्ही दृष्ट्या सुदृढ राहू शकत होती आणि आपल्या जीवनाच्या अंतिम ध्येया-साठी म्हणजेच मोक्षप्राप्तीसाठी आपले लक्ष केंद्रीत करू शकत होती.

4. संन्यासाश्रम :-

संन्यासाश्रम हा आश्रम व्यवस्थेतील चौथा आणि अंतिम आश्रम आहे. ह्या आश्रमात व्यक्तीला सर्वसंगपरित्याग करून आपले संपूर्ण लक्ष केवळ मोक्षप्राप्तीसाठीच केंद्रीत करावयाचे असे. घरदार वगैरे सर्वांचा त्याग केल्यानंतर संन्यासी व्यक्ती सतत भ्रमण करीत असे म्हणून संन्याशांना 'परिव्राजक' असे म्हटले जात असे. परिव्राजक म्हणून भ्रमण करणारी व्यक्ती आपल्या ज्ञानाचा जनतेसाठी उपयोग करून देत असे. कथा, कीर्तने, प्रवचने, गुरुकुलामध्ये अध्यापन करणे यासारखी कार्ये ह्या व्यक्ती करीत

असत. सर्वसाधारणपणे सन्याशांसाठी काही विशिष्ट नियम घालून दिले आहेत ते पुढील प्रमाणे-

- सन्यासाश्रमातील व्यक्तीने कोणत्याही एकाच ठिकाणी २ ते ३ दिवसांपेक्षा अधिक काळ राहू नये.
 - सन्याशाने भिक्षा मागून उदरनिर्वाह करावा. भिक्षा देखील केवळ एकच वेळ मागावी.
 - अशाच घरी भिक्षा मागावी की जेथील मुले-बाळे आणि स्त्रिया जेवून तृप्त झालेल्या आहेत.
 - आपल्या पारमार्थिक ज्ञानाचा जगाच्या कल्याणासाठी उपयोग करावा. कथा, किर्तने, प्रवचने यांच्या द्वारे लोकांना जागृत करावे आणि ज्ञानवान करावे.
 - दिवसातून जवळ जवळ सर्व वेळ ईश्वरस्मरण आणि ध्यानधारणा यांच्यासाठी द्यावा.
 - मोक्षप्राप्ती किंवा आत्मसाक्षात्कार हेच अंतिम ध्येय असल्यामुळे त्याच्या व्यतिरिक्त दुसरा विचार करू नये.
- काही व्यक्ती ब्रम्हचर्याश्रम संपल्यानंतर थेट सन्यासाश्रमामध्ये प्रवेश करू शकत होतो.

आश्रमव्यवस्थेचे मूल्यमापन / परिक्षण

आश्रमव्यवस्था ही हिंदूसमाजजीवनाची एक विशिष्ट प्रकारची शिस्तबद्ध व्यवस्था होती. हिंदूधर्मात मनुष्य जीवनाचे अंतिम साध्य म्हणजे मोक्ष मानले गेले आहे. या साध्याला प्राप्त करण्याकरीता साधन म्हणून आश्रम व्यवस्थेचा उपयोग होत असे. जीवनात व्यक्तीने सर्व सुखांचा संयमितपणे परिपूर्ण उपभोग घेऊन जीवनाच्या सौंदर्याचा आस्वाद घेण्यासाठी देखील आश्रम व्यवस्था उपयुक्त ठरली होती.

ब्रम्हचर्याश्रमात अनुशासन, धर्मपालन, संयम, धार्मिक तसेच भौतिक शिक्षण इ. द्वारे जीवनाची अधिष्ठानात्मक उभारणी केली जात असे. कठोर परिश्रम आणि खडतर जीवन पद्धतीचा अवलंब करून जीवनातील कोणत्याही प्रकारच्या प्रसंगाला समर्थपणे सामोरे जाण्याची क्षमता व्यक्तीमध्ये विकसित करण्याचे कार्य या आश्रमा मध्ये केले जात असे. हा व्यक्तीच्या समाजीकरणाचा कालावधी असतो. सांप्रत काळाचे निरीक्षण केल्यास आपल्याला अत्यंत सुखवस्तू किंवा सुखासीन अशी शिक्षण प्रणाली रुजत असल्याचे दिसते. वातानुकूलित वर्ग, विद्यार्थ्यांच्या सोयीसाठी नव्हे तर सेवेसाठी तत्पर असा पालक, शिक्षक आणि कर्मचारी वर्ग, इ. या सर्वांचा परिणाम म्हणून विद्यार्थ्यांमध्ये वर्तमान काळात आरोग्य, कष्ट आणि सहनशीलतेची कमतरता या गोष्टी दिसून येतात. अल्पवयातच सुखासीन आणि भोगपूर्ण आयुष्याकडे मुले वळलेली दिसतात. काही तर व्यसनाधीनदेखील होतात. याचा त्यांच्या शारीरिक, मानसिक, कौटुंबिक आणि सामाजिक परिस्थितीवर विपरीत परिणाम होतो. म्हणून वर्तमान काळात या व्यवस्थेची आवश्यकता जाणवते.

आश्रम व्यवस्थेची वर्तमान काळातील उपयुक्तता पुढील मुद्द्यांच्या आधारे आपण स्पष्ट करू शकतो.

- जीवनाचा रेखीव आराखडा :-** प्राचीन भारतीय जीवन प्रणालीतील आश्रम व्यवस्था हा जीवनाचा एक काटेकोर, प्रमाणबद्ध आणि रेखीव असा आराखडा आहे. वयानुरूप आणि कालसुसंगत अशा कर्तव्य, सुखोपभोग, उत्तरदायित्वांची परिपूर्ती, ध्येयप्राप्ती यांसारख्या उद्दिष्टांचे प्रभावी मार्गदर्शन हा आराखडा करतो. त्यामुळे जीवनाला एक प्रकारचे सौंदर्य आणि परिपूर्णता लाभते. सद्य परिस्थितीत आश्रम व्यवस्थेची नितांत आवश्यकता भासते आहे.
- वयानुरूप कर्तव्य:-** आश्रम व्यवस्था व्यक्तीला वयानुरूप कर्तव्यांची जाणीव करून देते. वयाच्या कोणत्या टप्प्यावर आपली कर्तव्ये कोणती आहेत आणि ती आदर्शपणे कशी पूर्ण करावीत याची शिकवण आश्रम व्यवस्थेतून व्यक्तीला मिळते. त्यामुळे जीवनाच्या प्रत्येक टप्प्यावर व्यक्तीला यशस्वितेचा प्रत्यय येतो.
- वयानुरूप सुखोपभोग :-** आश्रम व्यवस्था व्यक्तीला आपला सुखोपभोगाचा काळ कोणता? धर्मसंमत मार्गाने सुखाची लालसा पूर्ण कशी करावी ? जीवनात सुखप्राप्ती आणि कर्तव्य यांच्यात प्राधान्य कशाला आणि किती द्यावे याची जाणीव करून देते. आज ह्या गोष्टीचा परिपूर्ण अभाव जाणवतो. याउलट सुखोपभोगाची लालसा मात्र अत्यंत तीव्र झाल्याची दिसते. प्रसंगी कर्तव्य विन्मुख होऊन सुखप्राप्ती हेच सर्वोच्च ध्येय मानले जाते. परिणामी व्यक्ती जीवन हताशा आणि नैराश्य यांनी ग्रासले जाते. हे होऊ नये म्हणून आश्रम व्यवस्थेचा अवलंब आजच्या काळात देखील आवश्यक ठरतो.

4. **कर्तव्यपूर्ती आणि कृतार्थता :-** आश्रम व्यवस्था व्यक्तीच्या मनात कर्तव्यपूर्ती आणि कृतार्थतेची भावना निर्माण करते. कारण वयाच्या कोणत्या टप्प्यावर आपल्याला कोणती जबाबदारी पार पाडावयाची आहे आणि कोणती कर्तव्ये करावयाची आहेत याचे स्पष्ट निर्देशन आणि मार्गदर्शन प्राप्त होत असल्याने व्यक्ती जीवनाच्या त्या टप्प्यावर आपली कर्तव्ये यशस्वीपणे आणि उत्कृष्टपणे पार पाडीत असत. त्यामुळे कृतार्थतेची भावना त्यांच्या मनात निर्माण होत असे.
 5. **लालसा आणि अभिलाषा यांच्यापासून मुक्तता :-** व्यक्तीच्या मनातील अतिरिक्त लालसा आणि अभिलाषा यांना आश्रम व्यवस्था नियंत्रित करते. कारण कर्तव्य कर्मा बरोबरच सुखोपभोगांची मर्यादा देखील निश्चित ठरविण्यात आलेली आहे. कोणत्या वयोगटात कोणती सुखे सुनियोजितपणे कशी प्राप्त करावीत याचे विस्तृत मार्गदर्शन आश्रम व्यवस्था करते.
 6. **जीवनाची परिपूर्णता :-** मनुष्य जन्माचे ध्येय म्हणजे मोक्ष प्राप्ती. जीवनाच्या परिपूर्णतेचा अनुभव घेऊन या उत्तुंग उद्दिष्टांची प्राप्ती करण्यासाठी आश्रम व्यवस्था मार्गदर्शक ठरते. संन्यासाश्रमाच्या माध्यमातून सर्वसंगपरित्याग आणि उदात्त ध्येय म्हणजे मोक्षप्राप्ती याचे अचूक मार्गदर्शन आश्रम व्यवस्था करते.
- आज आश्रम व्यवस्थेची उपयुक्तता केवळ भारतीय समाजातच आहे असे नव्हे तर जागतिक पटलावर देखील मनुष्य

जीवनातील ताणतणाव, संघर्ष, संभ्रम, सामाजिक संबंधांमधील विस्कळीतपणा यांचे प्रमाण वाढलेले आहे. अशा परिस्थितीत आश्रम व्यवस्थेचा अंगीकार केल्यास प्रत्येक व्यक्तीचे जीवन सुनियोजित, निर्देशित आणि ध्येयप्राप्तीकडे वाटचाल करणारे असेल. तेव्हाच खऱ्या अर्थाने 'सर्वेऽपि सुखिनः सन्तु, सर्वे सन्तु निरामयाः' याचा प्रत्यय येईल.

संदर्भ ग्रंथ:-

1. आगलावे, प्र., आणि जोशी, स. (1995). भारतीय समाजाची रूपरेषा. साईनाथ प्रकाशन, नागपूर.
2. केतकर, श्री. व्यं. (1994). भारतीय समाजशास्त्र. वरदा प्रकाशन, पुणे.
3. पुजारी, कृ. (1994). भारतीय समाज वचना. कल्पना प्रकाशन, औरंगाबाद.
4. बोबडे, प्र. (1988). भारतीय समाज रचना. मंगेश प्रकाशन, नागपूर.
5. लवानिया, एम. एन., आणि जैन, आर. (2007). Sociology of India. रिसर्च पब्लिकेशन, नवी दिल्ली.
6. वर्णेकर, मी. मा. (1975). भारतीय धर्म आणि तत्त्वज्ञान.

भारतीय ज्ञान प्रणालीतील आरोग्य आणि पर्यावरण

नारायण वसंत झोरी

संशोधक विद्यार्थी

कवयित्री बहिणाबाई चौधरी उत्तर महाराष्ट्र विद्यापीठ जळगाव

And

मार्गदर्शक

प्रा. डॉ. ईश्वर नारायण सोनगरे

ईकरा कॉलेज ऑफ एज्युकेशन जळगाव

And

सह -मार्गदर्शक

डॉ. लता एस. मोरे

शिक्षण शास्त्र महाविद्यालय खिरोदा

सारांश :

भारतीय ज्ञान प्रणालीला अतिशय प्राचीन असा इतिहास आहे. पूर्वजांनी, संत महात्म्यांनी जे ग्रंथ लिहून ठेवले त्यामध्ये प्रचंड ज्ञानाचा साठा आहे. चरक, सुश्रुत, जीवक, पतंजली, महात्मा गौतम बुद्ध यांनी मनाचा शरीरावर होणारा परिणाम कसा होतो हे सांगितले. निसर्गच आपला परमेश्वर व तारक आहे. निसर्गाचे रक्षण करण्याचे ज्ञान अध्यात्मामध्ये आहे. तुळशी पूजन, वडपूजन, प्राण्यांची पूजा, पशुपक्षी याद्वारे प्राणी व वनस्पतीला देवाच्या स्थानी मानले आहे.

भारतीय रूढी परंपरा अध्यात्म, उपवास, भजन, ध्यान यामधून शरीरशुद्धी होते. मनशुद्धी होते. भारतीय सण उत्सव रूढी, परंपरा यामागे वैज्ञानिक कारणे आहेत. तर्कदृष्टी आहे.

जगाला शांतीचा संदेश देणारे महात्मा गौतम बुद्ध यांचे बौद्ध धर्माचे ज्ञान पुस्तक रूपाने संपूर्ण जगात पोहोचले आहे. गौतम बुद्धाने सांगितलेल्या अष्टांग मार्गावर जगातील कित्येक राष्ट्र चालत आहेत. चार वेद, उपनिषदे यांनी जगाला मार्गदर्शन केले. जैन तीर्थंकर यांनी अहिंसा, सत्य, अस्तेय, अपरिग्रह व ब्रह्मचर्य अशा संदेश जगाला दिला.

सात्विक अन्न ते तयार करण्याचा विधी भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये सांगितला आहे. कारण 'जसे खाल तसे व्हाल'. 'Food is thy medicine'. हे भारतीय ज्ञान प्रणालीची देणगी आहे.

प्राणायाम, व्यायाम, योगासने, ध्यानधारणा अध्यात्म ही भारताने जगाला दिलेली देणगी आहे. शाकाहार - मानवी आहार ही शिकवण भारताने जगाला दिली. उत्तम आरोग्य हीच संपत्ती आहे हे भारतीय ज्ञान प्रणाली मध्ये दिसून येते.

प्राचीन काळापासून आयुर्वेदामध्ये बऱ्याच औषधी वनस्पती व त्यांचे पाने, फुले फळे, मूळ यांचे औषधी गुणधर्म सांगितलेले आहेत. औषधी वनस्पतीच्या मदतीने अनेक रोग बरे केले जात होते व आजही ती उपचार पद्धती चालू आहे.

प्रस्तावना :

प्राचीन काळी गरजा मर्यादित होत्या. मानव समाधानी होता. प्राप्त परिस्थितीत तो आनंदी होता. परंतु आजच्या युगात गरजा वाढल्या, ऐष आरामाचे जीवन झाले. हव्यास वाढला. कष्ट कुणालाच नको आहेत. वाढत्या गरजा भागविण्यासाठी माणूस

आनंद हरवून बसला आहे. उत्पादन वाढीच्या स्पर्धेत सर्व प्रकारचा कचरा व प्रदूषण वाढलेले आहे.

प्राचीन काळी पर्यावरणाची व परिस्थितीकीचे संवर्धन व संरक्षण केले जात होते. गरजा मर्यादीत होत्या. फाटलेले फेकून देण्यापेक्षा पुन्हा दुरुस्त करून त्या वस्तूचा वापर होत असे किंवा टाकाऊ वस्तु पासून सुंदर वस्तू तयार करून टिकाऊ वस्तू तयार करून पुनर्वापर केला जात असे. तसेच कमीत कमी वस्तूंमध्ये जीवन लोक जगत असत अशा प्रकारे reduce, recycle and reuse या पर्यावरण पूरक पायऱ्यांचे पालन केले जात असे.

प्राचीन काळी माणसांचे आयुर्मान 100 वर्षे होते. कारण ते लोक जगण्यासाठी खात खाण्यासाठी जगत नव्हते. अन्न हा प्रसाद समजून ईश्वराला अर्पण करून मगच खायला जायचा. अग्नी, पाणी, वारा, जमीन, आकाश हेच ईश्वराचे रूप होते. वृक्ष, पशुपक्षी, प्राणी व निसर्गातील पंचमहाभूतांची पूजा करून त्यांना देवाचे स्थान दिले जात होते. त्यामुळे अध्यात्मिक शक्तीच्या जोरावर वैज्ञानिक दृष्टिकोन समोर ठेवून मनशांती मिळवली जात असे. भजन, ध्यान यातून आत्मशांती लाभत असे. तर योगासने व्यायाम प्राणायाम यामुळे शरीर बळकट व लवचिक केले जायचे. अशा पद्धतीने आरोग्य हे, शारीरिक व मानसिक दृष्ट्या सशक्त बनवण्याचे काम प्राचीन काळी होत Health is wealth. आरोग्य हीच संपत्ती. असा मंत्र होता. भौतिक सुखाच्या मागे लागून लोकांनी मनशांती गमावली आहे.

संशोधनाची उद्दिष्टे :

- 1) भारतीय ज्ञान प्रणाली मध्ये उपयोगात असणारे आयुर्वेद व आरोग्य यांचे विश्लेषण.
- 2) निसर्ग व मानवी जीवन यांच्या परस्पर संबंधाचा अभ्यास करणे.
- 3) भारतीय ज्ञान परंपरेमध्ये असणारे सण रूढी परंपरा व पर्यावरण रक्षण यांचा अभ्यास करणे.
- 4) भारतीय जीवन पद्धती व त्यामागील वैज्ञानिक दृष्टिकोनाचा अभ्यास करणे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीचे आरोग्य विषयक घटक :

- 1) **अन्न खाण्याची वेळ व आरोग्य :**

रात्री लवकर जेवण करणे, सूर्यास्ताच्या अगोदर जेवण करण्याची पद्धत रुढ आहे. जैन धर्मामध्ये याला 'याळू' म्हणतात. हजारो वर्षांपासून जैन तीर्थकरांनी सांगितलेले जेवणाचे नियम आजही माणसाला चिरतरुण ठेवण्यासाठी व दीर्घ आयुष्यी होण्यासाठी उपयोगी आहेत. लवकर जेवण केल्यास आळस येत नाही. पचन चांगले होते व सकाळी लवकर जाग येते. या उलट हल्ली माणसे रात्री उशिरा जेवण करतात. मसालेदार अन्नाच्या पार्टीया होतात. त्यामुळे पित्त वाढते. अजीर्ण होते. अपचन होते. मलावरोध -मुळव्याधी सारखे आजार होतात.

- 2) **अन्न बनवण्याची पद्धत व आरोग्य :**

आरोग्यासाठी पूर्वीपासून शाकाहारालाच मान्यता आहे. मानवीय आहार शाकाहार म्हटले जाते. सत्वगुण, रजोगुण, तमोगुण हे तीन गुण आयुर्वेदात सांगितले आहेत. त्यापैकी सात्विक आहार घ्यावा व सत्वगुणी बनावे हे सांगितले आहे. जसा आहार तसा मनुष्याचा स्वभाव बनतो. राजस अन्न, (खारट, तिखट अतिउष्ण) खाल्ल्यास रजोगुण माणसाच्या अंगी येतात. तसेच तामसी अन्न खाल्ल्यास (प्राण्याची हत्या करून खाणे, शिळे अन्न) माणूस तामशी बनतो. 'जसे खाल तसे व्हाल'. तसेच Food is thy medicine असेही म्हटले आहे.

अन्न ताजे, स्वच्छ असले पाहिजे. जेवताना मन आनंदी असले पाहिजे. अन्न तयार करणाऱ्याचेही आरोग्य उत्तम असावे. अन्न तयार करताना मन आनंदी असावे, म्हणजे त्या अन्नाचा प्रसाद होतो. त्या अन्नाची पवित्रता वाढते व असे अन्न शरीराचे व मनाचे पोषण करते.

- 3) **आरोग्यासाठी आयुर्वेद :**

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये आरोग्य विषयक जागरूकता फार प्राचीन काळापासून आहे. भारताने जगाला आयुर्वेदाचे ज्ञान दिले. चार वेदांमधील अथर्ववेदामध्ये शरीर चिकित्सा व मानवी शरीराचे संगोपन कसे करावे हे हजारो वर्षांपूर्वी सांगितले आहे. प्राचीन काळापासून स्नेहन शोधन केले जाते. बाळ जन्माला आल्यापासून त्याचा मसाज करून आंघोळ घातली जाते.

त्यामुळे त्याची शरीराची वाढ होते व शरीर बळकट होते. म्हणून आजही दीपावलीमध्ये आपण अभ्यंग स्नान करतो. आयुर्वेद ही औषधोपचार पद्धती आहे. त्यापेक्षा ती एक जीवनशैली आहे. आयुर्वेदिक जीवन शैलीप्रमाणे आचरण केल्यास औषधाची गरज नाही. कारण रोगच होणार नाही. आयुर्वेद एक जीवन पद्धती आहे. रोग होऊच नाही यासाठी केलेला प्रतिबंध आहे. आयुर्वेदामध्ये शस्त्रक्रिया कशी करावी हे सुश्रुत संहितेमध्ये सांगितले आहे. तसेच जीवनमान वाढवण्यासाठी, दीर्घायुष्मी होण्यासाठी आयुर्वेदिक पद्धतीने बनवलेले औषधी वनस्पतीचे चूर्ण, काढे इत्यादी उपयोगी आहेत.

4) भारतीय ज्ञान परंपरेतील धार्मिक कल्पना व मनाचे आरोग्य :

उपवास करणे ही कल्पना हिंदू, मुस्लिम, जैन धर्मांमध्ये जाणवते. उपवास म्हणजे दुष्ट प्रवृत्तीचा त्याग करणे व चांगल्याचा स्वीकार करणे. परमेश्वरा प्रती कृतज्ञता व्यक्त करण्यासाठी उपवास ठेवला जातो. त्यामध्ये वैज्ञानिक दृष्टिकोन आहे व अध्यात्म दृष्टिकोनही आहे. उपवासांमुळे एक दिवस अन्न पचन मार्गाला विश्रांती मिळते व आरोग्य सुधारते. जो एक वेळ जेवतो तो योगी, दोन वेळा जेवतो तो भोगी, तीन वेळा जेवतो तो रोगी असे आयुर्वेदात म्हटले आहे. उपवास म्हणजे वाईट वासणांचा त्याग. धार्मिक कल्पनांमधून मनाला स्वास्थ्य लाभते. भजन-पुजन ध्यान यामधून मनशांती लाभते. समाधान लाभते. जी मनशांती व आत्मिक समाधान आजच्या काळात संपले आहे. त्याचा शोध घेण्यासाठी पुन्हा प्राचीन भारतीय ज्ञानाकडेच आपणास जावे लागणार आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणाली व पर्यावरण :

1) भारतीयांची निसर्ग उपासना व पर्यावरण :

पर्यावरणाला भारतीय तत्त्वज्ञानाने परमेश्वर कर्ता करविता म्हटले आहे. निसर्ग जन्माला घालतो आणि शेवटी स्वतःमध्ये सामावून घेतो. सर्व सजीव सृष्टी मातीमध्ये जन्मते आणि मातीमध्ये त्याचा अंत होतो व शेवटी मातीत मिसळतो. अशा प्रकारे पृथ्वी, आप, तेज, वायू, आकाश या पंचमहाभूतांपासून पर्यावरण बनते. एका मनुष्याच्या ठाई हे सर्व पाच महाभूते असतात. आपण पाणी, सूर्य, दगड, वनस्पती, चंद्र, ग्रह, तारे, समुद्र, वारा, पाणी यांना देव मानणारे. आपली भारतीय संस्कृती आपण पर्यावरणामध्ये, निसर्गामध्ये परमेश्वराला पाहतो. निसर्गाची पूजा करतो. वटपौर्णिमेला वडाची पूजा केली जाते. संक्रातीला सूर्याची पूजा करतो. गाईला भारतीय ज्ञान परंपरेत पूज्य मानले आहे. गाय म्हणजेच माता. तिचे दूध, दही, लोणी असे सर्वच आपण पूज्य मानतो. प्राणी दया या ठिकाणी दिसून येते. आपण जलपूजन करतो. प्रकाशाची पूजा करतो. अंधारावर प्रकाशाने विजय मिळवता येतो. म्हणून रात्री देवापुढे तुळशीपुढे दिवा लावून अंधार नाहीसा करून प्रकाशाची उपासना केली जाते. शुभं करोती म्हणली जाते ही आपली भारतीय ज्ञान परंपरा आहे.

2) भारतीय सण उत्सव त्यामागील वैज्ञानिक दृष्टिकोन व पर्यावरण :

शेतकरी शेतातून अन्नधान्य पिकवतो. तो धान्याला व शेतातील पशुधणाला लक्ष्मी मानतो. लक्ष्मीपूजन केले जाते. पोळा हा महाराष्ट्रात बैलांचा सण म्हणतात. या दिवशी बैल शेतकऱ्याला वर्षभर कामात मदत करतो म्हणून, बैलांना पोळी खायला दिली जाते. बैलांची पूजा केली जाते. मिरवणूक काढली जाते व बैलांप्रती कृतज्ञता व्यक्त केली जाते.

नव अन्न पौर्णिमा हा सण साजरा होतो. या दिवशी शेतातील गहू, करडई ज्वारी, हरभरा हे धान्य घरी येतात. त्या नवीन धान्याचे अन्न बनवून देव देवतेला नैवेद्य दिला जातो. वटपौर्णिमेला वडाची पूजा केली जाते.

संक्रातीला तिळगुळ वाटले जातात. पर्यावरणातील थंडीवर मात करून शरीराला उबदारपणा येतो. शरीराला स्निग्धांश मिळावे म्हणून हा सण साजरा करतात. होळी दिवशी थंडी संपते. थंडीची होळी केली जाते. पृथ्वी तापते म्हणून जमिनीवर पाण्याचा सडा केला जातो. एकमेकांच्या अंगावर पाणी टाकून थंड केले जाते. तसेच नैसर्गिक रंग तयार करून रंगाची उधळण करीत चैत्र पालवीचे स्वागत केले जाते. गुढीपाडवा हा भारतीय नववर्षाचा आरंभ आहे. गुढी उभारून नव्या वर्षाचे स्वागत करतात. कडुलिंबाला आलेला फुलोरा गुढीला लावतात. साखरेचा हार खातात. कडुलिंबाचा फुलोरा, चिंच, गुळ यापासून बनवलेला प्रसाद खातात. त्यामुळे रोगप्रतिकारशक्ती वाढते. अशा पद्धतीने निसर्ग उपासक आपली भारतीय ज्ञान परंपरा आहे.

ऋतुमानानुसार भारतामध्ये विविध सण साजरी करण्याची पद्धत आहे. त्या त्या सणाला विशिष्ट प्रकारचे अन्नपदार्थ

बनवले जातात. जे ऋतूमानानुसार खाणे आवश्यक आहेत. भारतीय रूढी परंपरा ज्ञान प्रणाली ही पूर्णतः विज्ञानावर आधारित आहे. भारतीय परंपरेत तुळशीला अनन्यसाधारण महत्त्व आहे. तुळशीची पूजा केली जाते. राधाकृष्णचे ते प्रतीक आहे. महिला तुळशी पूजा करूनच सकाळची सुरुवात करतात. ज्या स्त्रियांना बाहेरचा ऑक्सिजन मिळत नाही. जेथे पडदा पद्धत आहे. तेथे शुद्ध सूर्यप्रकाश आणि शुद्ध ऑक्सिजन त्या निमित्ताने मिळतो. अशा पद्धतीने भारतीय परंपरेमध्ये अध्यात्माला सण, रूढी, परंपरेला विज्ञानाची व पर्यावरणाची जोड आहे. या सर्वांमध्ये एक वैज्ञानिक दृष्टिकोन आहे. पुष्पक विमानाची कल्पना करणारी आपली भारतीय ज्ञान परंपरा आहे. आयुर्वेदाचे जगाला दान आहे. शून्यांचा शोध लावणाऱ्या भारतीय ज्ञान परंपरेला जगात मान आहे.

3) विविध धर्म आणि निसर्ग प्रेम यातून पर्यावरण रक्षण :

सुंदरलाल बहुगुणा यांनी झाडे वाचवण्यासाठी 'चिपको आंदोलन' केले. वृक्ष तोडणाऱ्यांना सांगितले 'आधी आम्हाला तोडा, मग झाडांना तोडा'.

राजस्थानमध्ये झाडांना राखी बांधून झाडांचे रक्षण करण्याची प्रतिज्ञा केली जाते. राजस्थानमध्ये गाईंची सेवा केली जाते व मोठ्या प्रमाणात गोपालन केले जाते. त्यातून सेंद्रिय शेतीला चालना मिळते. तसेच बिस्मोई समाज काळवीटांना देव मानतो व काळवीटांचे रक्षण करतो. अशा पद्धतीने पर्यावरण रक्षणासाठी भारतीय समाज कटिबद्ध आहे.

संदर्भ ग्रंथ :

- 1) कुलकर्णी सविता, इंगळे पुष्पलता (2015). योग एवम निसर्गोपचार, डॉ. त्र्य. म. गोगटे प्रतिष्ठान, नाशिक.
- 2) राय विजयकुमार (2012). स्वास्थ्य वृत्त विज्ञान, चोखम्भा पब्लिकेशन, दरियागंज, नई दिल्ली.
- 3) शर्मा प्रियवंत (1999). आयुर्वेद का वैज्ञानिक इतिहास, चोखम्भा ओरिएंटल लिवा, वाराणसी
- 4) स्वामी परमहंस, भारती अनंत (2007). पातंजल योगशास्त्र एक अभ्यास, मोरारजी देसाई, राष्ट्रीय योग संस्थान, नई दिल्ली.

शिक्षणाच्या संदर्भात प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा उपयोग

लेखन

नरेंद्रकुमार भिमराव बोरसेपाटील

सि.ग.भंगाळे माध्यमिक

विद्यालय जळगाव

मार्गदर्शक

प्रा. डॉ. साहेबराव त्र्यंबकराव भुवन

साने गुरुजी विद्याप्रबोधिनी शिक्षणशास्त्र

महाविद्यालय, खिरोदा

गोष्टवारा :-

“यत्र विश्वम् भवति एक नीडम्।” अर्थात जेथे संपूर्ण जग हे एका घट्ट्याप्रमाणे आहे- आपण सर्व एक आहोत असा महान संदेश देणारी, केवळ मानवालाच नाही तर प्रत्येक सजीवाला महत्वाचे स्थान देणारी अशी ही भारतीय संस्कृती प्राचीन भारतीय ज्ञान ही मानवतेच्या सर्वात जुन्या आणि समृद्ध परंपरांपैकी एक आहे. वेद, उपनिषदे, पुराणे आणि इतर ग्रंथांतून विज्ञान, तत्त्वज्ञान, गणित, आयुर्वेद, योग यासारख्या अनेक विषयांचे सखोल ज्ञान मांडलेले आहे. आर्यभट्ट, चरक, पतंजली यांसारख्या विद्वानांनी विश्वाला महत्त्वपूर्ण योगदान दिले. भारताच्या या ज्ञानाची विशेषता म्हणजे त्याचे आध्यात्मिक आणि वैज्ञानिक दृष्टिकोनाने समाजाच्या सर्व अंगांना स्पर्श करणारे विचार प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धतीने समग्र मानव विकासावर भर दिला. आजही या ज्ञानाचा वापर आधुनिक काळात प्रेरणा व मार्गदर्शन म्हणून केला जात आहे.

प्रस्तावना :-

प्राचीन भारतीय ज्ञानाने शिक्षणात महत्त्वपूर्ण योगदान दिले, विशेषतः ज्ञान, नैतिकता आणि समाजासाठी उपयुक्तता यावर भर दिला, ज्यामुळे शिक्षण सर्वांगीण विकासाचे साधन बनले. भारतातील शिक्षणाचा इतिहास हा एक गतिमान कथानक आहे, जो देशाच्या विविध सांस्कृतिक वारशाचे आणि ज्ञानाची अढळ तहान प्रतिबिंबित करतो. प्राचीन गुरुकुलांपासून ते आधुनिक डिजिटल वर्गखोल्यांपर्यंत, शिक्षणाची उत्क्रांती विविध प्रभावांनी, आव्हानांनी आणि नवोपक्रमांनी आकार घेतली आहे. भारत जसजसा पुढे जात आहे, तसतसा हा समृद्ध इतिहास प्रगती आणि विकासासाठी कोनशिला म्हणून शिक्षणाच्या महत्त्वाची आठवण करून देतो. प्राचीन भारतीय विज्ञान आणि तंत्रज्ञान जाणून घेण्यासाठी प्राचीन साहित्य आणि पुरातत्त्वाचा आधार घ्यावा लागतो. प्राचीन भारताचे साहित्य अत्यंत विपुल व वैविध्यपूर्ण आहे. यात धर्म, दर्शन, भाषा, शिक्षेसोबतच गणित, ज्योतिष, सैन्य विज्ञान, आयुर्वेद, रसायन, धातुकर्म इत्यादी विषयांचा समावेश आहे. त्यासाठी प्रथम भारतीय प्राचीन शिक्षण प्रणाली कशी होती ते माहिती असल्याशिवाय आपल्याला समजणार नाही

भारतीय प्राचीन शिक्षण प्रणाली

आपली भारतीय संस्कृती जशी प्राचीन आहे तशीच आपली शिक्षण प्रणाली सुद्धा प्राचीन कालखंडा पासून प्रचलित आहे. या काळात गुरुकुल शिक्षण पद्धती होती. इ.स.पूर्व १२०० पर्यंतचा कालखंड हा साधारण या शिक्षण प्रणालीचा होता. या कालखंडालाच ऋग्वेदकाल असेही म्हणतात. या कालखंडात शिक्षण सर्वांसाठी मुक्त म्हणजेच खुले होते. ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्य व शूद्र या चारही वर्णांतील व्यक्तींना शिक्षण घेण्याचा अधिकार होता. पुरुषांप्रमाणेच स्त्रियांनाही शिक्षणाचा अधिकार होता. ऋग्वेदकालीन शिक्षण प्रणालीत शिक्षणाची ध्येये अत्यंत व्यापक होती. तत्कालीन शिक्षण केवळ पोटाथी नव्हते. तसेच ते निव्वळ पुस्तकी नव्हते. वेद, ब्राह्मण, उपनिषदे, धर्मसूत्र, आर्यभट्ट, पाणिनी, कात्यायन, पतंजली, चरक आणि सुश्रुत यांच्या लेखनासारख्या अनेक स्त्रोतांनी शिक्षणासाठी योगदान दिले आहे. व्यक्तीला अज्ञानाच्या अंधारातून ज्ञानाच्या प्रकाशाकडे घेऊन जाणे हे शिक्षणाचे ध्येय होते विद्यार्थ्यांच्या व्यक्तिमत्त्वाचा सर्वांगीण विकास करणे, सत्य, सेवा, नम्रता, शिस्त, संयम, कष्टाची सवय, धर्मपालन वृत्ती इत्यादी गुणांचे संवर्धन करून विद्यार्थ्यांचा मानसिक व शारीरिक विकास साधणे हे शिक्षणाचे ध्येय मानले जाई. गुरुचे गुरुकुलातच वास्तव्य असे. गुरु हा ज्ञानी, चारित्र्यसंपन्न, निपक्षपाती असावा अशी अपेक्षा असे. शिष्याची ओळख त्याच्या गुरु वरून होई. शिष्याच्या चांगल्या-वाईट वर्तनाची जबाबदारी गुरुवरच टाकली जाई.

प्राचीन भारतीयांना ज्ञान हे समाजासाठी खूप महत्त्वाचे मानले जात होते, त्यामुळे शिक्षणाला खूप महत्त्व प्राप्त झाले. प्राचीन

भारतीय शिक्षण पद्धतीमध्ये, सर्व स्तरातील लोकांना ज्ञान मिळवण्याची संधी होती, त्यामुळे समाजातील प्रत्येक व्यक्तीचा विकास साधला गेला. प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धतीत विद्यार्थ्यांना सत्य, सेवा, नम्रता, शिस्त, संयम आणि कष्टाची सवय यांसारखी नैतिक मूल्ये शिकवली जात होती. प्राचीन भारतीय शिक्षणामध्ये, विद्यार्थ्यांना स्वतःच्या विचार आणि कृतींचे मूल्यमापन करण्यास शिकवले जात होते. भारतीय धर्मग्रंथांमध्ये चांगल्या चारित्र्याला खूप महत्त्व देण्यात आले आहे. शिक्षणाचा मुख्य उद्देश व्यक्तीचे चारित्र्य घडवणे हा होता.

व्यक्तिमत्त्वाचा सर्वांगीण विकास हा प्राचीन शिक्षणाच्या उद्दिष्टांपैकी एक होता.

विद्यार्थ्यांना व्यक्तिमत्त्व विकासासाठी पूर्ण संधी उपलब्ध करून द्यायला हवी होती जेणेकरून विद्यार्थ्यांच्या मानसिक विकासासोबतच शारीरिक विकासांमुळे त्यांच्यात स्वाभिमान, आत्म-नियंत्रण, आत्मविश्वास, विवेक, न्यायाची शक्ती इत्यादी गुणांचा विकास होईल.

प्राचीन विद्यापीठे:

तक्षशिला, नालंदा, विक्रमशिला, वलभी आणि ओदंतपुरी यांसारखी प्राचीन विद्यापीठे ज्ञानाचे केंद्र बनली, जिथे विविध विषयांचे शिक्षण दिले जात होते. तक्षशिला आणि नालंदा यांना संयुक्त राष्ट्र शैक्षणिक, वैज्ञानिक आणि सांस्कृतिक संघटना (युनेस्को) ने वारसा स्थळे घोषित केली आहेत कारण प्राचीन काळात ही विद्यापीठे जगातील सर्वोत्तम शिक्षण केंद्रांपैकी एक मानली जात होती. या काळात भिक्षू आणि भिक्षूंनी ध्यान करण्यासाठी, वादविवाद करण्यासाठी आणि ज्ञानाच्या शोधासाठी विद्वानांशी चर्चा करण्यासाठी अनेक मठ/विहार स्थापन केले गेले. या विहारांभोवती उच्च शिक्षणाची इतर शैक्षणिक केंद्रे विकसित झाली. यामुळे त्या काळात इतर देशांतील विद्यार्थी भारतात शिक्षण घेण्यासाठी आकर्षित झाले. प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धतीचा दृष्टिकोन आधुनिक शिक्षणासाठी आजही उपयुक्त आहे. शिक्षण संस्थेत बदल घडवून आणण्यासाठी, भारतीय ज्ञान प्रणालीचा आधार घेता येतो. त्यामुळेच भारत सरकारने भारतीय ज्ञान प्रणाली (IKS) ला प्रोत्साहन देण्यासाठी एक विभाग स्थापन केला आहे.

प्राचीन भारतात शिक्षेला आणि ज्ञान विज्ञानाला खूप महत्त्व दिलं जातं होतं. शिक्षेला व्यक्तिमत्त्व विकास आणि सामाजिक विकासासाठी आवश्यक मानलं जात होतं. ज्ञान विज्ञानाला जीवनातील सर्व पैलू समजून घेण्यासाठी आवश्यक मानलं जात होतं. प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये विविध प्रकारचे अभ्यासक्रम समाविष्ट होते, ज्यामध्ये गणित, खगोलशास्त्र, ज्योतिष, वैद्यक, तत्त्वज्ञान, आणि धर्म समाविष्ट होते. या विषयांचा सखोल अध्ययन केला जात होता, आणि विद्यार्थ्यांना गहन ज्ञान मिळवण्यासाठी प्रोत्साहित केलं जात होतं.

प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धतीमध्ये अनेक प्रमुख विद्वान होते, ज्यामध्ये आर्यभट्ट, भास्कराचार्य, आणि सुश्रुत यांचा समावेश होता. या विद्वानांनी गणित, खगोलशास्त्र, ज्योतिष, औषधशास्त्र, आणि इतर विषयांमध्ये महत्त्वपूर्ण योगदान दिले. प्राचीन भारतीय शिक्षण आणि ज्ञान विज्ञानाने जगाच्या विकासात महत्त्वपूर्ण योगदान दिले. आजही, प्राचीन भारतीय विद्वानांचे कार्य वापरले जाते.

प्राचीन भारताच्या विज्ञान आणि तंत्रज्ञानातील काही योगदान पुढीलप्रमाणे आहेत
गणित

प्राचीन काळापासून सर्व प्रकारच्या ज्ञान-विज्ञानात गणिताचे स्थान सर्वोच्च राहिले आहे-

यथा शिखा मयूराणां नागानां मणयो यथा।

तथा वेदांगशास्त्राणां गणितं मूर्ध्नि स्थितम्॥

(ज्या प्रकारे मोरांमध्ये शिखा आणि नागांमध्ये मणीचे स्थान सर्वात वर आहे, त्याचप्रमाणे सर्व वेदांग आणि शास्त्रांमध्ये गणिताचे स्थान सर्वात वर आहे.)

महान गणितज्ञ गॉसने म्हटले होते की गणित सर्व विज्ञानांची राणी आहे. गणित, विज्ञान आणि तंत्रज्ञानाचे एक महत्त्वाचे साधन आहे. भौतिकी, रसायनशास्त्र, खगोलशास्त्र इत्यादी गणिताशिवाय समजले जात नाही. काही प्रमाणात आपण सर्वजण

गणितज्ञ आहोत. आपल्या दैनंदिन जीवनात दररोज आपण गणिताचा वापर करतो त्या क्षणी जेव्हा वेळ जाणून घेण्यासाठी आपण घड्याळ पाहतो, आपल्या खरेदी केलेल्या वस्तूंची किंवा खरेदी केल्यानंतर बकाऱ्यांच्या हिश्याची मोजणी करतो किंवा फूटबॉल, टेनिस किंवा क्रिकेट खेळताना येणाऱ्या स्कोअरचे लेखा-जोखा ठेवतो. गणित, वैदिक साहित्य, शून्याच्या संकल्पना, बीजगणिताच्या तंत्र व कलन पद्धती, वर्गमूल, घनमूल संख्याशास्त्र यांचे विचार सर्वत्र आढळतात. उत्तरवैदिक काळातील भारतीय गणित (बौद्ध, जैन इत्यादी) वैदिक गणिताचे वैशिष्ट्ये आणि तीनचा नियम (त्रैशिक नियम) प्राचीन भारतीय गणिताचा संक्षिप्त परिचय

झिरो (Zero)

जर हा भारतीय गणितज्ञ-खगोलज्ञ आर्यभट्ट नसता, तर संख्या शून्य अस्तित्वात नसती. तथापि लोकांनी नेहमी काही नसलेले किंवा काहीही नसलेली संकल्पना समजून घेतली आहे. अपेक्षाकृत नवीन संकल्पना आहे, जी पूर्णपणे भारतात पाचव्या शतकाच्या आजूबाजूला विकसित झाली होती. यापूर्वी, गणितज्ञांना सर्वात साध्या अंकगणितीय गणनांसाठी झगडावे लागले. आज, शून्य – दोन्ही प्रतीक (किंवा अंक) म्हणून आणि एका संकल्पनेचा अर्थ म्हणजे कोणत्याही प्रमाणाची अनुपस्थिती. शून्य आम्हाला मार्गदर्शक करण्यास, जटिल समीकरणे करण्यास आणि संगणकाचा शोध लावण्यास परवानगी देते.

बीजगणित (Algebra)

आज जितके विद्यार्थी याला द्वेष करत आहेत, भारताच्या प्राचीन काळात बीजगणिताच्या क्षेत्रात मोठा योगदान होता. प्राचीन भारतात, गणिताम नावाने ओळखले जाणारे पारंपारिक गणित बीजगणिताच्या विकासाच्या आधीचे होते. हे बीजगणितम नावाने उदयास आले, जे गणनेच्या बीजगणितीय स्वरूपाला दिले गेले होते. बीजगणितमचा अर्थ आहे 'इतर गणित' (बीजा म्हणजे दुसरा आणि गनीतम म्हणजे गणित). भारतात ५ व्या शतकाच्या आसपास, गणिताची एक प्रणाली अस्तित्वात होती, ज्याने खगोलीय गणना सोपी केली. त्या काळात याचा उपयोग खगोलशास्त्रापर्यंत मर्यादित होता कारण त्याचे अग्रदूत खगोलज्ञ होते. कारण खगोलीय गणना जटिल असते आणि त्यात अनेक चर समाविष्ट होते जे अनामित मात्रेच्या व्युत्पत्तीमध्ये जातात. बीजगणित ह्या गणनेची एक लहानशी पद्धत आहे आणि ह्या विशेषतेमुळे, पारंपरिक अंकगणितापेक्षा अधिक स्कोर करते.

त्रिकोणमिति (Trigonometry)

त्रिकोणमितीची उत्पत्ती प्राचीन भारतात झाली. भारतातून मध्य पूर्वच्या प्रवासामुळे आणि सर्वत्र लोकांनी याचे स्वीकारले. येथून हे अरबांच्या माध्यमातून युरोपमध्ये गेले आणि आपल्या वर्तमान स्वरूपाला पोहचण्यासाठी अनेक पालटामधून गेले. प्राचीन काळात त्रिकोणमितीला खगोलशास्त्राचा एक भाग मानले जात असे. साइन कार्याच्या सुरुवातीसाठी त्यांच्या योगदानाबद्दल सिद्धांत (संस्कृत खगोलीय कार्य) यांना मान दिला जातो. इतिहासकार आर्यभट्ट, ब्रह्मगुप्त, भास्कर- I आणि भास्कर- II यांना त्रिकोणमितीचे प्रमुख प्रवर्तक मानतात. भास्कर- I ने 90° (ऑबटूस कोण) च्या वरच्या कोणांसाठी साइन फंक्शनच्या मूळ मूल्यांचा शोध घेण्यासाठी सूत्रे दिली. दुसरीकडे, भास्कर- II ने 1° , 36° , 54° , आणि 72° सारख्या तीव्र कोणांच्या त्रिकोणमितीय अनुपातांची गणना करण्यासाठी अचूक अभिव्यक्ती दिली.

दशमलव प्रणाली आणि द्विघात सूत्र

भारतीय गणित (400 CE पासून 1600 CE) च्या शास्त्रीय काळात, आर्यभट्ट, ब्रह्मगुप्त, महावीर, भास्कर II, संगमग्राम च्या माधव आणि नीलकंठ सोमयाजी यांसारख्या विद्वानांनी महत्त्वाची योगदाने दिली. आज जगभरात वापरण्यात येणारी दशमलव संख्या प्रणाली पहिलेच भारतीय गणितात नोंदवली गेली होती. हे 7 व्या शतकात CE होते जेव्हा ब्रह्मगुप्तने द्विघात समीकरणे सोडवण्यासाठी पहिला सामान्य सूत्र शोधला. दशमलव प्रणाली (किंवा हिंदू संख्या प्रणाली), जी अरबी संख्यात्मक प्रणालीची अग्रदूत होती, भारतात पहिल्यांदा आणि 6 व्या शतकात CE च्या दरम्यान विकसित झाली.

फिबोनेकी संख्या (Fibonacci number)

फिबोनेकी अनुक्रम संख्यांच्या एक श्रेणी आहे जिथे एक संख्या याच्या आधीच्या दोन संख्यांना जोडून मिळवली जाते. 0 आणि 1 पासून सुरू होऊन हा क्रम 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34 आणि अशा पद्धतीने पुढे वाढतो. याचे वर्णन सर्वप्रथम

विरहनका, गोपाल आणि हेमचंद्र यांनी पिंगलाच्या आधीच्या लेखांमध्ये केले होते.

ज्यामिती (Geometry)

ज्यामितीच्या क्षेत्रातही भारतीय गणितज्ञांचे योगदान होते. रेखा गणिता (रेखा गणना) नावाचा गणितीय अनुप्रयोगांचा एक क्षेत्र होते. सुल्वा सूत्र, ज्याचा शाब्दिक अर्थ 'नियमानुसार नियम' आहे, वेढ्या आणि मंदिरांच्या बांधकामासाठी ज्यामितीय पद्धती देते. मंदिरांच्या लेआउटला मंडल असे म्हटले जात होते. या क्षेत्रात काही महत्वाचे कार्य आपस्तम्ब, बौधायन, हिरण्यकेशिन, वराह आणि वधुला यांच्या द्वारा केले गेले आहे.

अनंत श्रृंखला (Infinite Series)

केरळच्या गणितज्ञांनी मध्यवर्ती साइन मूल्यांची गणना करण्यासाठी दुसऱ्या आदेशाच्या प्रक्षेपासाठी नियम तयार केले. केरळच्या गणितज्ञ माधवने न्यूटनच्या सुमारे तीन शतकांपूर्वी साइन आणि कोझीन श्रृंखला शोधली असावी. यामध्ये, आम्ही माधवाला गणितीय विश्लेषणाचा संस्थापक मानू शकतो. माधव (सुमारे 1340 – 1425 A.D.) प्राचीन भारतीय गणिताच्या परिमित प्रक्रियांमधून अनन्ततेपर्यंत आपल्या सीमा-पारगमनाच्या उपचारासाठी निर्णायक पाऊल उचलणारे पहिले व्यक्ती होते. त्यांच्या योगदानांमध्ये परिपत्र आणि त्रिकोणमितीय कार्ये आणि परिमित-श्रृंखला सन्निकटनाच्या अनंत-श्रृंखला विस्तारांचा समावेश आहे. पी आणि साइन आणि कोसिन कार्यासाठी त्यांची शक्ती श्रृंखला नंतरच्या लेखकांसाठी श्रद्धेने संदर्भित केली जाते.

बाइनरी कोड (Binary Code)

बाइनरी नंबर संगणकाच्या संचालनासाठी आधार तयार करतात. बाइनरी नंबरची शोध पश्चिमेत जर्मन गणितज्ञ गॉटफ्रीड लिबनिजने १६९५ मध्ये केली होती. तथापि, नवीन पुरावा दर्शवितो की द्विआधारी संख्यांचा वापर भारतात दुसऱ्या शतकाच्या आधी करण्यात आले होता, जे पश्चिमेत त्यांच्या शोधाच्या १५०० वर्षांपेक्षा अधिक आधीची गोष्ट आहे. या शोधाचा स्रोत पिंगलाद्वारे संगीताचा एक पाठ आहे ज्याचे नाव "छंदशास्त्र" आहे.

विज्ञान

रसायनशास्त्र

भारतात रसायनशास्त्राचा इतिहास अत्यंत प्राचीन आहे. भारतीयांना हडप्पा-पूर्व काळ (4000 ईसापूर्व) पासून रसायनशास्त्र आणि रसायन तंत्रज्ञानाचे ज्ञान होते. इतिहासात भारतीय इस्पाताची उत्तमता लक्षात येते. दिल्लीचा लौहस्तंभ आणि बिहारच्या भागलपुर जिल्ह्यातील बुद्धाची तांब्याची मूठ याचे खात्रीलायक उदाहरण आहेत. आयुर्वेदात 'रसायन' हा शब्द अंतर्हीनपणे वापरण्यात आला आहे. आयुर्वेदामध्ये पारा 'रसराज' म्हणजे रसांचा राजा आणि पारेपासून बनलेल्या औषधांना 'रसायन' म्हटले जात होते. रसायनातून 'रसशास्त्र' निर्माण झाले आहे. रसायनशास्त्र म्हणजे रसायनांचे रहस्य समजण्याची कला आहे. आणि त्यांनी विविध प्रकारच्या औषधांचा व औषधीय रसायनांचा विकास केला. या शास्त्रामुळे समजते की पदार्थ कोणत्या गोष्टींनी बनले आहेत, त्यांच्या काय गुण आहेत आणि त्यात काय बदल होतात. सर्व पदार्थ तत्वांपासून बनलेले आहेत. भारतीय विद्वान दार्शनिकांनी जाहीर केले आहे की पदार्थाची रचना पंच महाभूतांपासून झाली आहे, जसे की आकाश, वायु, जल, तेज आणि पृथ्वी. याचवेळी तिथे यूनानी विचारकांच्या मते पदार्थाची रचना चार प्रकारच्या तत्वांमधून केली गेली आहे, जसे की - पृथ्वी, वायु, जल आणि अग्नि.

भौतिकशास्त्र

भौतिकशास्त्र, नैसर्गिक शास्त्रांचा एक विशाल शाखा आहे. भौतिकशास्त्राची व्याख्या करणे कठीण आहे. काही विद्वानांच्या मते, हे ऊर्जा विषयक शास्त्र आहे आणि यात ऊर्जा बदल आणि तिच्या द्रव्य संबंधांची विवेचना केली जाते. यामुळे नैसर्गिक जग आणि त्याच्या अंतर्गत क्रियांचा अभ्यास केला जातो. स्थान, काल, गती, द्रव्य, विद्युत, प्रकाश, उष्णता आणि ध्वनी यासारखे अनेक विषय याच्या परिधीत येतात. हे शास्त्राचे एक प्रमुख विभाग आहे. याचे सिद्धांत संपूर्ण शास्त्रात मान्य आहेत आणि शास्त्राच्या प्रत्येक अंगात लागू होतात. याचे क्षेत्र विस्तृत आहे आणि याची सीमा निश्चित करणे अत्यंत कठीण

आहे. सर्व शास्त्रीय विषय उत्तम प्रमाणात याच्या अंतर्गत येतात. शास्त्राच्या इतर शाखा किंवा तरतूद थेट भौतिकशास्त्रावर आधारित आहेत, किंवा त्यांच्या तथ्यांना याच्या मूलभूत सिद्धांतरांशी संबंधित करण्याचा प्रयत्न केला जातो

खगोलविज्ञान –

ऋग्वेद (१५०० ईसापूर्व) मध्ये खगोलविज्ञानाचा उल्लेख आहे. भौतिकी - ६०० ईसापूर्वच्या भारतीय तत्त्वज्ञाने परमाणु आणि आपेक्षिकतेच्या सिद्धांताचा स्पष्ट उल्लेख केला आहे.

सिव्हिल इंजिनियरिंग आणि वास्तुशास्त्र –

मानव अस्तित्वात आहे तेव्हापासून अभियांत्रिकी ही त्याच्या जीवनाचा एक भाग आहे. योग्यपणे सिविल अभियांत्रिकीची सुरुवात ती वेळ उत्तम मानली जाऊ शकते जेव्हा मोहनजोदडो आणि हडप्पा येथून प्राप्त झालेल्या नगरीय संस्कृतीने त्या काळातील उन्नत नागरी अभियांत्रिकी आणि आर्किटेक्चरचे अस्तित्व घडवले. ज्यामध्ये विशेष म्हणजे - नद्यांचे, गहू घरांचे (गोदाम), बंदरांचे, पुलांचे, पूल, धरण, आणि रस्ते यांत्रिकी आणि वाहन तंत्रज्ञान, धातुकर्म - यान-निर्माण आणि नौवहन संस्कृत आणि पाली ग्रंथांमध्ये अनेक क्रियाकलापांचे उल्लेख आहेत.

खगोल शास्त्र

प्राचीन भारतीय खगोलज्ञांनी पृथ्वी आणि ब्रह्मांडाबद्दल गहन समज विकसित केली. त्यांनी सूर्य आणि चंद्रग्रहणांच्या अचूक भविष्यवाणी केल्या, आणि त्यांनी पृथ्वीच्या आकाराबद्दल आणि आकृतीबद्दल अचूक अंदाज लावले. खगोलशास्त्र ब्रह्मांडात असलेल्या आकाशीय पिंडांचा प्रकाश, उद्भव, संरचना आणि त्यांच्या वर्तनाचा अभ्यास आहे. आतापर्यंत ब्रह्मांडाच्या जितक्या भागाचा शोध घेतला आहे त्यामध्ये सुमारे 19 अब्ज आकाशगंगांचा अस्तित्व असल्याचा अंदाज आहे. या ब्रह्मांडाची उत्पत्ती एका महापिंडाच्या विस्फोटामुळे झाली आहे. सूर्य एक सामान्य तारा आहे ज्याचे आठ मुख्य ग्रह आहेत, त्यामध्ये पृथ्वीही एक आहे. या ब्रह्मांडामध्ये प्रत्येक तारा सूर्याप्रमाणेच आहे. अनेक तारे असे आहेत की ज्यामध्ये त्यांच्या समोरचा सूर्य अणू (कण) ्याच्या समान गुंजाही येत नाही. जसे सूर्याचे ग्रह आहेत आणि त्यांना एकत्र करून आम्ही सूर्य कुटुंबाच्या नावाने ओळखतो, त्यांनी सूर्य आणि चंद्र ग्रहणांच्या अचूक भविष्यवाण्या केल्या, आणि त्यांनी पृथ्वीच्या आकार आणि आकाराबद्दल अचूक अनुमान लावले.

चिकित्सा:

प्राचीन भारतीय चिकित्सकांनी आयुर्वेदात महत्त्वपूर्ण योगदान दिले. त्यांनी विविध प्रकारच्या औषधांचा आणि उपचारांचा विकास केला, आणि त्यांनी रोगांच्या निदान व उपचार क्षेत्रात महत्त्वपूर्ण योगदान दिले.

आयुर्विज्ञानाचा विकास व उन्नयन अनेक हजार वर्षांपासून मानवांनी केला आहे. प्राचीन काळातील चिकित्सा पद्धती पारंपरिक चिकित्सा पद्धती म्हणून ओळखल्या जातात, तर पाश्चात्यमध्ये 'पुनर्जागरण' नंतरच्या चिकित्सा पद्धतीला आधुनिक चिकित्सा पद्धती म्हणतात, ज्याचा सिद्धांत तथ्य आधारित निदान आहे. प्राचीन भारत आयुर्विज्ञानाच्या विकासात महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावत आहे, महर्षी चरक यांना आयुर्वेद आणि भारतातील चिकित्सा यांचा जनक मानले जाते तर महर्षी सुश्रुत यांना शल्य चिकित्सा म्हणजे शस्त्रक्रियेचा जनक मानले जाते. सन् 600 ई.पू. मध्ये महर्षी सुश्रुत यांनी जगातील पहिली प्लास्टिक शस्त्रक्रिया केली. याच्याप्रमाणे अन्य सभ्यतांमध्येही आयुर्विज्ञानाचा विकास झाला आणि अनेक पद्धती एकमेकांना जोडल्या गेल्या, प्रारंभात आयुर्विज्ञानाचा अभ्यास जीवविज्ञानाच्या एका शाखेसारखा करण्यात आला आणि शरीर-रचना-विज्ञान (अनैटोमी) तसेच शरीर-क्रिया-विज्ञान (फिजिऑलॉजी) याला आधार बनवले गेले. शरीरामध्ये होणाऱ्या क्रियांच्या ज्ञानामुळे दिसून आले की त्याचा आकार खूपच रासायनिक आहे आणि ह्या घटनां रासायनिक क्रियांच्या परिणाम आहेत. ज्या ज्या शोध लागले त्या त्या शरीराच्या घटनांचे रासायनिक रूप समोर येऊ लागले. ह्या प्रकारे रसायनशास्त्राचे एवढे महत्त्व वाढले की ते आयुर्विज्ञानाची एक स्वतंत्र शाखा बनले, ज्याचे नाव जीव रसायन (बायोकेमिस्ट्री) ठेवले गेले. याच्या माध्यमातून फक्त शारीरिक घटनांचे रूप स्पष्ट झाले नाही, तर रोगांची उत्पत्ती आणि त्यांच्या प्रतिकाराच्या पद्धतीही समोर आल्या. त्याचप्रमाणे भौतिक शास्त्रानेही शारीरिक घटनांना समजून घेण्यात मोठी मदत केली. हे समजले की अनेक घटना भौतिक नियमांच्या अनुसारच

होतात. आता जीव रसायनाच्या प्रमाणे जीवभौतिकी (बायोफिजिक्स) देखील आयुर्विज्ञानाचा एक भाग बनली आहे आणि त्यामुळेही रोगांच्या उत्पत्तीला समजून घेण्यात आणि त्यांचा प्रतिकार करण्यात मोठी मदत मिळाली आहे. विज्ञानाच्या इतर शाखांमधूनही रोगरोधन आणि उपचारात मोठी मदत झाली आहे. आणि या सर्वांच्या सहकार्याने मानवाच्या कल्याणात खूप प्रगती झाली आहे, ज्यामुळे जीवनकाल वाढला आहे.

शरीर, शारीरिक घटनां आणि रोग संबंधित अंतर्गत क्रियांचे सूक्ष्म ज्ञान मिळवण्यासाठी अनेक प्रकारच्या प्रयोगात्मक पद्धती आणि यंत्रांचा उपयोग झाला आहे, जे वेळोवेळी निर्माण होत राहतात, यामुळे खूप मदत झाली आहे. मात्र या गहन अध्ययनाचा परिणाम असा झाला की आयुर्विज्ञान अनेक शाखांमध्ये विभागले गेले आहे आणि प्रत्येक शाखेत इतकी संशोधने झाली आहेत, नवीन उपकरणे तयार झाली आहेत आणि प्रयोगात्मक पद्धतींचा शोध घेतला गेला आहे की कोणताही विद्वान किंवा विद्यार्थी त्यांच्यापैकी सर्वांच्याशी पूर्णपणे परिचित होऊ शकत नाही. दिवसेंदिवस डॉक्टरांना प्रयोगशाळा आणि यंत्रांवर अवलंबून राहावे लागत आहे आणि ही अवलंबनता वाढत आहे.

ललित कला –

वेदांचा पाठ सस्वर आणि शुद्ध म्हणून केला जात होता. त्यामुळे वैदिक काळातच ध्वनी आणि ध्वनीकीचा सूक्ष्म अभ्यास सुरू झाला.

समारोप :-

प्राचीन भारतातील शिक्षणाला 'जीवन जगण्याचा एक मार्ग' मानले जाते कारण ते आपल्याला आपल्या सभोवतालच्या जगाबद्दल ज्ञान देते. ते जीवनाकडे आपण कसे पाहतो याचा दृष्टिकोन विकसित करते. ते आपल्याला मते तयार करण्यास सक्षम बनवते. ते आपल्याला जीवनाचे धडे शिकण्यास देखील मदत करते. प्राचीन भारतातील शिक्षणपद्धती जीवनाच्या नैतिक, शारीरिक, आध्यात्मिक आणि बौद्धिक पैलूंवर केंद्रित होती. त्यात नम्रता, सत्यता, शिस्त, स्वावलंबन आणि सर्व निर्मितीबद्दल आदर यासारख्या मूल्यांवर भर देण्यात आला. त्यात शिक्षण आणि शारीरिक विकास या दोन्हीवर भर देण्यात आला. दुसऱ्या शब्दांत, निरोगी मन आणि निरोगी शरीरावर भर देण्यात आला. आणी आजच्या शिक्षणपद्धतीमध्ये याच मूल्यांवर जास्त भर देण्यात आला. शिक्षणाचा उद्देश केवळ संस्कृती किंवा मानसिकता आणि बौद्धिक शक्ती विकसित करणे हा नव्हता तर लोकांना विविध उद्योग, व्यवसाय इत्यादींमध्ये कुशल बनवणे देखील होते.

शिक्षणाच्या संदर्भात प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा गणित, विज्ञान, रसायनशास्त्र, भौतिकशास्त्र, जीवशास्त्र, खगोलशास्त्र खगोल विज्ञान, सिव्हिल इंजिनिअरिंग, वास्तुशास्त्र, आर्किटेक्चर, चिकित्सा, यामध्ये आयुर्वेदिक पद्धतीने उपचार करून व ललित कला मध्ये स्पष्ट उच्चार, शुद्धलेखन/ वाचन, ध्वनीचा सूक्ष्म अभ्यास अशाप्रकारे केला जात होता. प्राचीन भारतीय शिक्षेमुळे आणि ज्ञान विज्ञानामुळे जगातील विकासामध्ये महत्त्वपूर्ण योगदान मिळाले आहे. आजही, प्राचीन भारतीय विद्वानांचे कार्य वापरले जाते.

संदर्भ ग्रंथसूची:-

निवडक ग्रंथ

1. भारतीय शिक्षा का इतिहास - डॉ. शालिग्राम त्रिपाठी, (२००९) राधा पब्लिकेशन नई दिल्ली ११०००२
2. प्राचीन भारतीय शिक्षा पद्धती - डॉ. बच्चा भारती (२००९) भारतीय विद्या संस्था वाराणसी
3. प्राचीन भारत मे शिक्षा - डॉ.श्याम बिहारी पाठक (२०१०) कला प्रकाशन
4. प्राचीन भारतीय इतिहास - अजित झा (२०२२) person india education services Ltd Dhili

स्वातंत्र्यानंतर १९६४ ला डॉ. डी.एस. कोठारी यांच्या अध्यक्षतेखाली देशातील प्राथमिक, माध्यमिक, उच्च माध्यमिक व उच्च शिक्षणातील दर्जा सुधारण्यासाठी कोठारी आयोग नेमला. या आयोगाने महत्वाच्या सुधारणा करण्याच्या सूचना अहवालात नमूद केल्या भारत सरकारने स्वातंत्र्यानंतर १९६८ चे पहिले शैक्षणिक धोरण जाहीर केले. यातही प्राचीन

भारतीय ज्ञान प्रणालीचा उपयोग दिसतो आहे. राजीव गांधी सरकारने राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण : १९८६ हे धोरण जाहीर केले. १९८६ च्या राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाच्या अंमलबजावणी व परिणाम यांचे पुनर्विलोकन करून हे सुधारित राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण १९९२ मध्ये जाहीर केले. १९८६ च्या राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणात व त्यावर आधारित १९९२ च्या सुधारित शैक्षणिक धोरणात नमूद केल्याप्रमाणे दर पाच वर्षांनी शिक्षण पद्धतीचे पुनर्विलोकन करावयाचे होते. त्यानुसार नोव्हेंबर २००० मध्ये राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाच्या अनुषंगाने सुधारित अभ्यासक्रम आराखडा तयार केला आणि सप्टेंबर २००१ मध्ये हा अभ्यासक्रम आराखडा जाहीर केला. जनतेच्या आशा-आकांक्षा, राष्ट्रा पुढील आव्हाने, संविधानात्मक बाबी, जागतिकीकरणामुळे निर्माण झालेल्या समस्या, बदललेले सामाजिक संदर्भ, विज्ञान तंत्रज्ञानातील प्रगती इत्यादी बाबींचा विचार ह्या अभ्यासक्रमात केला आहे.

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण : २०२० हे नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण बालवाड, अंगणवाडी पासून उच्च शिक्षणापर्यंत सर्व स्तरांना लागू आहे. यामध्ये महत्वाच्या सूचना म्हणजे पाचवी पर्यंतचे शिक्षण मुलांना शक्यतो मातृभाषेतून मिळावे ही यातील एक महत्वाची सूचना आहे. इयत्ता सहावी पासूनच विद्यार्थ्यांना व्यवसाय शिक्षण घेता येणार ही महत्वाची बाब आहे

इ. स. १९५१ मध्ये भारतात केवळ १८.३ टक्के साक्षरतेचे प्रमाण होते ते २०११ पर्यंत ७२.९८ टक्के पर्यंत पोहोचले इ. स. २०१० मध्ये केंद्र सरकारने १४ वर्षांपर्यंतच्या मुला मुलींना शिक्षण मोफत व सक्तीचे केले. त्यामुळे शिक्षण प्रसारास मोठ्या प्रमाणात चालना मिळाली. सर्वांना शिक्षण मिळावे यासाठी सरकारने अंगणवाड्या, बालवाड्या, प्राथमिक व माध्यमिक शाळा, महाविद्यालये, विद्यापीठे, रात्रशाळा, तंत्र शाळा, औद्योगिक व व्यावसायिक शिक्षणाची केंद्रे, साक्षरता प्रसारासाठी प्रशिक्षण केंद्रे या सर्व संस्थांचे देशभर जाळे उभारले.

प्राचीन काळापासून आजतागायत ज्ञान संपादन, चारित्र्यनिर्मिती, सामाजिक बांधिलकी, राष्ट्रीय भावना व राष्ट्रप्रेम निर्मिती, नैतिक मूल्यांची जोपासना हिच शिक्षणाची महत्वाची उद्दिष्टे राहिली आहेत. पण एकविसाव्या शतकात सत्ता, संपत्ती, रोजगार यांच्या प्राप्तीसाठी शिक्षणास महत्त्व आल्याने वरील उद्दिष्टे शिक्षणात मागे पडत चालली आहेत. नोकरी मिळवणे, निर्वाह चालवणे, करिअर घडवणे, व्यक्तिगत महत्वाकांक्षा पूर्ण करणे इत्यादी उद्दिष्टांच्या पूर्ततेसाठी शिक्षण घेतले जात आहे. परीक्षेतील गुणांना शैक्षणिक गुणवत्ता मानले जात आहे. पूर्वी शिक्षण प्रसारासाठी तळमळीने झटणाऱ्या शिक्षणमहर्षींची जागा आज भरमसाठ शिक्षण शुल्क व देणग्या घेणाऱ्या शिक्षण सम्राटांनी घेतली असून त्यांनी शिक्षणाचा बाजार मांडला आहे. जागतिकीकरणात सरकारने शिक्षणावरील अनुदान कमी करून खाजगीकरणावर भर दिल्यामुळे शिक्षण महाग झाले आहे. या सर्व वातावरणात सर्वसामान्य विद्यार्थी उच्च शिक्षणापासून वंचित राहण्याची शक्यता निर्माण झाली आहे.

एकविसाव्या शतकातील शिक्षणातील बदलते प्रवाह कोणते ?

शिक्षण सर्वच पातळ्यांवर, विविध स्तरावर, विविध क्षेत्रातून बदलत चालले आहे. काळाप्रमाणे जसा समाजात सामाजिक, सांस्कृतिक बदल होत असतो तसा शिक्षणातही बदल घडून येत असतो. तो शिक्षण घेण्याच्या पद्धतीत तसेच देण्याच्या पद्धतीतही होत असतो. आता दूरसंचार क्षेत्रात खूप मोठी क्रांती घडून आलेली आहे. रेडिओ, टीव्ही, कम्प्युटर, मोबाईल यांच्यात मोठ्या प्रमाणात बदल घडून आलेले. या सर्व माध्यमांचा शिक्षणातही मोठ्या प्रमाणात वापर होत आहे. जागतिकीकरणाच्या रेट्यात आपल्याला टिकून राहायचे असेल तर आपल्याला शिक्षणाची एकविसाव्या शतकातील उद्दिष्टे ठरवावी लागतील.

एकविसाव्या शतकातील शिक्षणाची उद्दिष्टे:

1. चारित्र्यसंपन्न नागरिक घडविणे, शिक्षणाप्रती जागृत विद्यार्थी घडवणे.
2. शिक्षणाचे करिअर हे ध्येय न होता ज्ञानप्राप्ती अंतिम उद्दिष्ट असावे
3. शिक्षण एकांगी न होता ते बहुआयामी हावे.
4. शिक्षणाची घसरलेली गुणवत्ता वाढविली पाहिजे.
5. शिक्षण चार भिंतीच्या आतून बाहेर पडले पाहिजे. शिक्षण हे पुस्तकातून बाहेर पडून प्रायोगिक झाले पाहिजे.

6. विद्यार्थ्यांना उपदेशाचे डोस न देता त्यांच्या शिक्षणाप्रती ओढ निर्माण केली पाहिजे.
7. विविध आभासी गेम्स मधून विद्यार्थ्यांना बाहेर काढले पाहिजे.
8. आपला अभ्यासक्रम आताच्या विद्यार्थ्यांना आकर्षित करू शकतो का याचा शिक्षण तज्ज्ञांनी अभ्यास केला पाहिजे.
9. शिक्षणा प्रती आणि विद्यार्थ्या प्रती तळमळ असणारे शिक्षक घडवले पाहिजेत.
10. ज्ञान हे गुण किंवा मार्कांच्या आतून बाहेर पडून कौशल्याधारित झाले पाहिजे.
11. विद्यार्थी गुण मिळवणारे मशीन असून त्याच्याही या समाजाकडून अपेक्षा आहेत याची पालक, शिक्षक आणि समाजात जाणीव निर्माण केली पाहिजे. विद्यार्थ्यांना अपेक्षांच्या ओझ्यातून बाहेर काढले पाहिजे.
12. विद्यार्थ्यांच्यात वाढत चाललेली असुरक्षिततेची भावना कमी करून त्यांना विश्वासात घेणारे शिक्षण, विद्यार्थ्यांच्या जगण्यासाठी उपयोगी असे कौशल्य आधारित शिक्षण दिले पाहिजे.
13. घोकंपट्टी, कॉपी, पाठांतर या गोष्टी शिक्षणातून हद्दपार झाल्या पाहिजेत. कला, वाणिज्य आणि विज्ञान या क्षेत्रांचा मेळ शिक्षणातून घालता आला पाहिजे.
14. मातृभाषेतून शिक्षण हा विद्यार्थ्यांचा मूलभूत अधिकार आहे याची जागृती पालक आणि समाजात निर्माण केली पाहिजे.
15. शिक्षणात विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण व्यक्तिमत्व विकास झाला पाहिजे. विद्यार्थ्यांच्या मानसिकतेचा विचार शिक्षणात झाला पाहिजे.
16. मुळात शिक्षणातून गुणांसाठीची रस्सीखेच थांबली पाहिजे, थांबवली पाहिजे. मुलांची नैसर्गिक कुवत व आवड लक्षात घेऊन त्यांना शिक्षण दिले पाहिजे.
17. पालकांच्या अपेक्षांचे दडपण कमी केले पाहिजे. 'शिक्षण स्वातंत्र्य' ही संकल्पना समाजात रुजविली पाहिजे.
18. एकविसाव्या शतकातील आव्हाने पेलू शकणारे शिक्षण निर्माण केले पाहिजे.
19. ब्रिटिशांच्या धरतीचे फक्त कारकून बनवणारे शिक्षण स्वातंत्र्यानंतरही चालू आहे, ते थांबवले पाहिजे.
20. विविध स्पर्धा परीक्षांच्या नावाखाली दहा ते बारा बारा तास चालणारे शिक्षण थांबवले पाहिजे.

एकविसाव्या शतकातील भारतीय शिक्षणासामोरील आव्हाने –

ज्ञानार्जन हा एकेकाळी भारतीय संस्कृतीतील संस्कार होता. ज्ञानार्जन हे पवित्र कार्य समजले जात होते. ही परिस्थिती आता राहिलेय का हा संशोधनाचा विषय आहे. सध्या ज्ञान देण्यात रस राहिलाय ना घेण्यात अशीच परिस्थिती काही अपवाद सोडले तर बऱ्याच ठिकाणी पाहायला मिळते. पूर्वीची शिक्षणाप्रतीची तळमळ विद्यार्थी आणि शिक्षक दोन्ही ठिकाणी पाहायला मिळत नाही. याची कारणे काय याचा विचार झाला पाहिजे. सध्याच्या जागतिकीकरणाच्या रेट्यात प्रत्येकाच्या राहणीमानात सुधारणा झाली. नवीन नवीन तंत्रज्ञान माणसाला अवगत झाले. प्रचंड माहितीचा ओघ माणसाच्या हातात येऊन थांबला. मोबाईल मध्ये झालेल्या क्रांतीने जग पूर्णतः बदलून टाकले. सोशल मीडियाचा वापर अतिरेकी प्रमाणात होऊ लागलाय.

या माहिती- तंत्रज्ञानाच्या महापुरात आजची तरुण पिढी वाहवत चाललेय. ही पिढी भरकटलेल्या अवस्थेत दिशाहीन पणे बावरलेल्या मनस्थितीत फिरत आहे. पिढीच्या पिढी उध्वस्त होण्याच्या मार्गावर आहे. असे असताना देशातील पुढारी, नेते, शिक्षणतज्ञ या विषयावर का बोलत नाहीत? या तंत्रज्ञानाच्या महाजालात अडकलेल्या पिढीला या तंत्रज्ञानाचा वापर करूनच का नाही पुन्हा प्रवाहात आणता येणार?

यासाठी तीव्र इच्छाशक्तीची गरज आहे. राजकीय आणि शैक्षणिक दोन्ही क्षेत्रात ही इच्छाशक्ती निर्माण झाली पाहिजे. 'काट्याने काटा काढणे' या उक्तीप्रमाणे आता कार्य करण्याची वेळ आलेली आहे. zoom, google meet, skype यांच्या माध्यमातून विद्यार्थ्यांचे शिक्षण चालू ठेवले म्हणजे आपण खूप मोठ्या तंत्रज्ञानाचा वापर शिक्षणात करतो अशी सध्याची अवस्था आहे. या अपृपातच शिक्षक, पालक, विद्यार्थी स्वतःचे समाधान करून घेत आहेत. कोरोना काळात त्याला पर्यायही

नाही. पण सामान्य परिस्थितीत हे बदलण गरजेच आहे आणि हे बदललं पाहिजे.

करिअर आणि शिक्षणातील आव्हाने आणि संधी

कोरोना नंतर शिक्षण क्षेत्रात आमूलाग्र बदल झाले आहेत. स्पर्धेच्या काळात शालेय स्तरापासूनच भविष्यातील करिअर संदर्भात दिशा ठरवावी लागणार आहे. नवीन शैक्षणिक धोरणामध्ये यासाठी जाणीवपूर्वक प्रयत्न केलेले दिसतात. इयत्ता 6 वी पासूनच व्यावसायिक शिक्षणाचा अभ्यासक्रमात अंतर्भाव हा खूपच मोठा बदल आहे. शालेय शिक्षणानंतर खऱ्या अर्थाने करिअरच्या दिशेने आपला प्रवास चालू होतो. आता स्पर्धेच्या काळात एकच पदवी, कॉलेज, खाजगी क्लास या सर्वांवरच अवलंबून राहून चालणार नाही. जीवनात यशस्वी होण्यासाठी या काळात पुढील गोष्टी खूप महत्त्वाच्या आहेत.

1. स्वतः शिकण्याची जिद्द
2. नवनिर्मितीचा ध्यास
3. चांगला कोर्स कॉलेज निवडणे

शिक्षणातील बदलत्या प्रवाहांचा विचार करत असताना विद्यार्थ्यांनी बदलत्या इंडस्ट्रीचा विचार करणे गरजेचे आहे. करिअर निवडताना बेसावध राहून चालणार नाही. आपण कोर्स निवडताना पुढील पंधरा वर्षांचा विचार करावा लागणार आहे. कारण झपाट्याने बदलत चाललेल्या इंडस्ट्रीत आपण कालबाह्य होऊन चालणार नाही. **वर्ल्ड इकॉनॉमिक फोरम**ने केलेल्या सर्वेनुसार बदलत्या स्पर्धेच्या युगात शाळा, कॉलेजमधील ज्ञानावर अवलंबून राहता येणार नाही. त्यांना डोळसपणे सगळ्या गोष्टी स्वतः शिकाव्या लागणार आहेत.

बदलत्या काळात फक्त पारंपरिक शिक्षण हे विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास व त्यांचे भावी जीवन सुकर करण्यासाठी उपयोगी पडणार नाही. त्यामुळेच कौशल्यावर आधारित शिक्षणाला अनन्यसाधारण महत्त्व प्राप्त झाले आहे. वाढणाऱ्या बेरोजगारीचा दर कमी करायचा असेल तर अभ्यासक्रमाबरोबरच विद्यार्थ्यांनी वेगवेगळी कौशल्य आत्मसात केली तर त्यांना त्याचा निश्चितच फायदा होतो. कौशल्य आणि ज्ञान हे देशाच्या आर्थिक वाढीचा आणि सामाजिक विकासाची प्रेरक शक्ती आहेत.

सध्याच्या स्पर्धेच्या युगात विद्यार्थ्यांनी फक्त इंजिनीरिंग आणि वैद्यकीय क्षेत्राकडे न वळता बाकीच्या पर्यायांकडे डोळसपणे पाहणे गरजेचे आहे. जसे की सध्याच्या काळात **नॅनो टेक्नॉलॉजी, हॉटेल मॅनेजमेंट, फॉरेन्सिक अकाउंटिंग** अशा विविध क्षेत्रात खूपच संधी निर्माण झाल्या आहेत. या क्षेत्रातून विद्यार्थ्यांच्या कलागुणां बरोबरच नवनिर्मितीला ही खूपच वाव आहे. शैक्षणिक वयापासून काळाची पावले ओळखत पाच वर्षांनंतर नोकरी मिळवण्यासाठी किती स्पर्धा असेल याचा अंदाज घेत शिक्षणाचा योग्य पद्धतीने अवलंब केला तर अशक्य असे काहीच नाही.

आजची तरुणाई मोबाईल सोशल मीडियावर आपला स्टेटस सतत बदलत असते. खरंतर यामागे वेळ घालवण्यापेक्षा आयुष्याचा स्टेटस बदलण्यासाठी प्रयत्न करायला हवा. मुलांना आत्तापासूनच ऑनलाइन वरून ऑफलाइन येत आपल्यातील कौशल्यांचा विकास करायला हवा. तरच या नवीन प्रवाहात या तरुण पिढीचा टिकाव लागू शकतो आणि ते यशाच्या पायऱ्या चढू शकतात

"आरोग्य आणि पर्यावरणातील भारतीय ज्ञान प्रणालीचे घटक."

प्रा.डॉ. प्रजा आर. काळवाघे

शाहू महाराज अध्यापक महाविद्यालय

माळविहीर, बुलडाणा.

प्रस्तावना :-

भारतीय ज्ञान प्रणाली हजारो वर्षांपासून विकसित झालेली आहे आणि ती आरोग्य पर्यावरण तंत्रज्ञान, अध्यत्म आणि जीवनशैलीशी संबंधित विविध पैलूंना स्पर्श करते. विशेषतः आरोग्य आणि पर्यावरणाच्या क्षेत्रात भारतीय परंपरा अत्यंत समृद्ध आहे. आयुर्वेद, सिद्ध, युनानी, योग आणि निसर्गोपचार यांसारख्या अनेक प्राचिन, अरोग्य प्रणाल्या आजही प्रभावी आहेत. तसेच पर्यावरण संरक्षण, टिकाऊ जीवनशैली, जैवविविधता संवर्धन आणि पर्यावरणपूरक शेतीचे तत्त्वज्ञान भारतीय संस्कृतीत खोलवर रुजलेले आहे.

1. भारतीय आरोग्य प्रणालीचे घटक :-

भारतीय आरोग्य परंपरा मुख्यतः नैसर्गिक घटकांवर आधारित आहे आणि ती शरीर, मन आणि आत्मा यांचे संतुलन राखण्यावर भर देते.

1.1 आयुर्वेद :-

'आयुर्वेद' हा शब्द 'आयु' (जीवन) आणि 'वेद' (ज्ञान) या संस्कृत शब्दांपासून बनलेला आहे. त्याचा अर्थ जीवनाचे ज्ञान असा होतो. आयुर्वेद हा भारतातील सर्वात प्राचिन आणि व्यापक आरोग्यशास्त्र आहे. आयुर्वेदात मानवी शरीराची रचना, रोग आणि त्यांच्यावर उपचार करण्यासाठी वनस्पती आणि नैसर्गिक घटकांचा वापर यावर भर दिला जातो. ज्यामुळे आरोग्य सुधारण्यास मदत होते. वेदांमधील

उल्लेखानुसार आयुर्वेदाला उपवेद मानले जाते. आधुनिक काळात आयुर्वेदाच्या सिध्दांताचा उपयोग करून, भारताने आरोग्य क्षेत्रात महत्वपूर्ण प्रगती केली आहे.

(अ) आयुर्वेदाची तत्वे :-

• पंचमहाभूत सिध्दांत :-

पृथ्वी, जल, तेज, वायु आणि आकार या पाच घटकांपासून शरीर बनलेले आहे.

• त्रिदोष सिध्दांत :-

वात पित्त आणि कफ या तीन दोषांचे संतुलन राखणे आरोग्यासाठी आवश्यक आहे.

• सप्तधातू :-

रस, रक्त, मांस, मेद, अस्थी, मज्जा, आणि शुक्र या शरीरातील सात घटकांचे पोषण योग्य आहार व जीवनशैलीने केले जाते.

• ओज, तेज आणि प्राण :-

ओज, तेज आणि प्राण हे जीवन शक्ती टिकवण्यासाठी महत्त्वाचे घटक आहेत.

(ब) आयुर्वेदातील उपचार पद्धती :-

• आहारशास्त्र :-

शरीर प्रकृतीनुसार वात, पित्त, कफ योग्य आहार घेणे आवश्यक आहे.

• पचकर्म :-

शरीर शुद्धीसाठी उपयुक्त प्रक्रिया आहे यामध्ये वमन विरेचन, नस्ती, नस्य आणि रक्तमोक्षण इ.चा समावेश होतो.

- औषध् निर्मीती :-

आयुर्वेदात वनस्पती, खनिजे व इतर नैसर्गिक घटकांपासून औषधे तयार केली जातात.

- दिनचर्या आणि ऋतूचर्या :-

ऋतूनुसार आहार आणि जीवनशैली बदलणे आरोग्यासाठी आवश्यक आहे.

1.2 योग आणि प्राणायाम :-

योग हि भारतीय तत्त्वज्ञानातील एक महत्वाची प्रणाली आहे जी शारीरिक मानसिक आणि अध्यात्मिक स्वास्थ्यासाठी उपयुक्त आहे. योग हि अशी गोष्ट आहे जी शरीर, मन आत्मा आणि विश्व यांना एकत्र करते, योग हि केवळ शारीरिक क्रिया नसून ती मानसिक आणि अध्यात्मिक आरोग्यासाठी उपयुक्त आहे.

- योगाचे आठ अंग :-

यम, नियम, आसन, प्राणायाम, प्रत्याहार, धारणा, ध्यान आणि समाधी हे योगाचे आठ अंग आहे. यांनाच 'अष्टांग योग' या नावाने ओळखले जाते.

- योगाचे लाभ :-

योगामुळे शरीरातील उर्जेचे संतुलन राखण्यास मदत होते. तसेच मानसिक स्थैर्य वाढविण्यास मदत होते व रोगप्रतिकारशक्ती सुधारते.

- प्राणायाम :-

भारतीय ज्ञानप्रणालीमध्ये प्राणायामाला खूप महत्त्व आहे. प्राणायाम हे शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक स्तरावर संतुलन साधण्यासाठी उपयुक्त मानले जाते.

श्वसनाच्या साह्याने प्राणशक्ती वाढवणे आणि मानसिक शांतीसाठी प्राणायाम खुप उपयुक्त आहे.

1.3 सिध्द आणि युनानी प्रणाली :-

- सिध्द वैद्यक प्रणाली :-

हि प्रणाली मुख्यतः दक्षिण भारतात प्रचलित असून पंचमहाभूतांवर आधारित आहे. वनस्पती, खनिजे आणि धातू यांचा उपयोग करून औषधे तयार केली जातात.

- युनानी चिकित्सा :-

ग्रीक तत्त्वज्ञानावर आधारीत असून ही पध्दती भारतात मुगल काळात लोकप्रिय झाली. यात हुमोरल थिअरी (रक्त, पित्त, कफ आणि श्लेष्मा यांचे संतुलन महत्त्वाची मानली जाते.

1.4 निसर्गोपचार :-

निसर्गोपचार ही एक चिकित्सा पध्दत आहे ज्यामध्ये निसर्गातील घटकांचा उपयोग करून आरोग्य सुधारले जाते उदा. सुर्यप्रकाश, हवा, पाणी आणि माती यांचा उपयोग विविध उपचारांसाठी केला जातो. निसर्गोपचार म्हणजे रोगनिवारणसाठी निसर्गातील घटकांचा उपयोग करणे यात आहार, योग मडबाथ, जलचिकित्सा, सुर्यस्नान आणि उपवास यांचा समावेश होतो. आधुनिक काळात, निसर्गोपचाराच्या या तत्वांचा उपयोग करून भारताने आरोग्य क्षेत्रात महत्वपूर्ण प्रगती केली आहे.

2. भारतीय पर्यावरणीय ज्ञान प्रणालीचे घटक :-

भारतीय तत्त्वज्ञानात पर्यावरणाला विशेष महत्त्व दिले गेले आहे. वृक्ष, नद्या, पर्वत, आणि प्राण्यांना पवित्र मानून त्यांचे पूजन केले जाते. भारतीय संस्कृतीत पर्यावरणासोबत समरस जीवन जगण्याला महत्त्व दिले गेले आहे.

2.1 पंचमहाभूत तत्त्वज्ञान आणि पर्यावरण :-

भारतीय परंपरेनुसार पंचमहाभूत (पृथ्वी, जल, तेज, वायु आणि आकाश) हे निसर्ग आणि मानवी जीवनाचा गाभा आहेत. या पाच घटकांचे संतुलन राखणे आवश्यक आहे 'वसुधैव कुटुंबकम्' म्हणजे संपूर्ण पृथ्वी हे एक कुटुंब आहे. या तत्त्वज्ञानामुळे पर्यावरणाच्या संरक्षणाची भावना वाढीस लागते. आधुनिक काळात या तत्त्वज्ञानाचा उपयोग करून भारताने पर्यावरण संरक्षण क्षेत्रात महत्त्वपूर्ण प्रगती केलेली आहे.

2.2 जैवविविधता आणि पारंपारीक शेती :-

भारतात जैवविविधतेचे संरक्षण करण्यासाठी अनेक पारंपारिक शेती पद्धती आहेत.

- सेंद्रिय शेती :- रासायनिक खतांविना नैसर्गिक पद्धतीने शेती करणे.
- बहुफसली शेती :- एकाच वेळी अनेक प्रकारची पिके घेणे.
- वनस्पती आधारित औषधे :- आयुर्वेदात वापरल्या जाणाऱ्या औषधी वनस्पतींचे संवर्धन करणे.

2.3 पाण्याचे संवर्धन आणि पारंपारीक जलव्यवस्थापन :-

भारतात प्राचीन काळापासून जलसंधारणासाठी विविध तंत्रांचा वापर केला जात आहे. त्यामध्ये चेकडॅम आणि तलाव पद्धती, राजस्थानी जलसंधारणासाठी 'बावडी' पद्धत आहे.

- घटवार जलव्यवस्था :- महाराष्ट्रातील पारंपारीक जलसाठा पध्दती आहे.

2.4 पर्यावरणपूर्वक वास्तुशास्त्र :-

- भारतीय वास्तुशास्त्र पर्यावरणपूरक आणि उर्जाक्षम घरबांधणीला महत्त्व देते.
- नैसर्गिक हवामानानुसार वास्तुरचना केली जाते.
- भूपंकरोधक आणि सौरउर्जेवर आधारीत तंत्रज्ञानाचा समावेश केला जातो.

2.5 आयुर्वेद आणि पर्यावरणीय संतुलन :-

आयुर्वेदात पर्यावरणीय घटकांचा आरोग्यावर प्रभाव मानला जातो. त्यामध्ये

- हंगामी फळे आणि भाज्या खाण्याचा फायदा.
- जलस्त्रोत शुध्द ठेवण्यासाठी नैसर्गिक पध्दती.
- औषधी वनस्पतीचे संरक्षण इ. चा. समावेश होतो.

3.1 धर्म आणि पर्यावरण संवर्धन :-

भारतीय धार्मिक ग्रंथामध्ये पर्यावरण संवर्धनाचे अनेक संदर्भ आहे.

- वृक्षपूजन :- पीपळ, वड, तुळस, यासारख्या झाडांचे पूजन आणि संवर्धन करणे.
- नदीपूजन :- गंगा, यमुना आणि इतर नद्यांना पवित्र मानून स्वच्छता राखणे.
- गोसंवर्धन :- गाईचे पर्यावरणपूरक अनेक उपयोग आहेत त्यामुळे गाईचे पूजा आणि संवर्धन करणे आवश्यक आहे.

3.2 भारतीय पारंपारिक ज्ञान आणि आधुनिक विज्ञान :-

भारतीय पर्यावरणीय ज्ञान आजच्या आधुनिक तंत्रज्ञान सोबत एकत्रित करून अधिक प्रभावी उपाय तयार केले जात आहेत.

- आयुर्वेद आणि बायोटेक्नॉलॉजी यांचा संगम.

- पर्यावरणपूरक उर्जा उत्पादन (सौर उर्जा व पवन उर्जा).
- सेंद्रिय शेती आणि जैविक तंत्रज्ञानाचा विकास

4.1 निष्कर्ष :-

भारतीय ज्ञान परंपरेतील आरोग्य आणि पर्यावरणातील घटक आजच्या काळातही अत्यंत महत्वाचे आणि उपयुक्त आहे. भारतीय आरोग्य आणि पर्यावरणीय ज्ञानप्रणाली हजारो वर्षांच्या परंपरेने समृद्ध आहे. शरीर, मन, आणि आत्म्याचे संतुलन राखण्यासाठी योग, प्राणायाम, पंचकर्म, औषधी वनस्पती, नैसर्गिक उपचार, संतुलीत आहार आणि पारंपारिक ज्ञान महत्वाचे आहेत. तसेच पर्यावरण संरक्षणासाठी भारतीय संस्कृति जैवविविधता संवर्धन, पारंपारिक जलव्यवस्था, सेंद्रिय शेती आणि वास्तुशास्त्राचा महत्वपूर्ण वाटा आहे. आधुनिक काळात या ज्ञानाचा उपयोग करून शाश्वत आरोग्य आणि पर्यावरण संतुलन राखून आरोग्यदायी समाजाची स्थापना करू शकतो.

भारतीय ज्ञान प्रणालीतील आरोग्य आणि पर्यावरणाचे घटक एक अभ्यास

सहा. प्रा. डॉ. सौ. नयना का. वाणी

संशोधन मार्गदर्शक

नवलभाऊ प्रतिष्ठान कॉलेज ऑफ एज्युकेशन,

अमळनेर जिल्हा जळगाव

And

स्मिता सुखदेव वानखडे

संशोधक विद्यार्थी

साने गुरुजी विद्या प्रबोधनी सर्वसमावेशक शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय खिरोदा, जि. जळगाव

प्रस्तावना :-

भारतात सर्वात पहिले राष्ट्रीय शिक्षण धोरण १९६८ साली तर दुसरे राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण १९८६साली राबविण्यात आले. मागील ३४ वर्षांपासून राष्ट्राच्या शिक्षण धोरणामध्ये आमुलाग्र असा बदल झालेला दिसून येत नाही. त्यातूनच राष्ट्रासमोर अनेक आव्हाने आणि संधी निर्माण होत आहे. भविष्यात या आव्हानांना सामोरे जाण्यासाठी आणि येणाऱ्या संधीचा उपयोग करून घेण्यासाठी राष्ट्रातील नागरिकांना कुशल बनविणे अत्यंत गरजेचे आहे. या बाबी लक्षात घेऊन ३४ वर्षांनंतर देशाचे तिसरे राष्ट्रीय शिक्षण धोरण डॉ. के. कस्तुरीरंगन यांच्या अध्यक्षतेखाली सादर करण्यात आले. हे शैक्षणिक धोरण भारताला केंद्रस्थानी मानून सर्वांना उच्च दर्जाचे शिक्षण प्रदान करून आपल्या राष्ट्राला सातत्याने न्याय व चैतन्यमय, ज्ञानसंपन्न समाजामध्ये परिवर्तित करण्यात योगदान देण्याची दुरुदृष्टी ठेवते. शिक्षण हे समाज परिवर्तनाचे साधन आहे. शिक्षण हे केवळ समाजातील विशिष्ट घटकापुरते राहून चालणार नाही तर समाजातील सर्व घटकांना शिक्षण व्यवस्थेत सामावून घेतले पाहिजे हे ठळकपणे राष्ट्रीय शिक्षण धोरण २०२० यात नमूद केले आहे.

नवीन शैक्षणिक धोरणांमध्ये भारतीय ज्ञान प्रणालीला महत्वाचे स्थान दिलेले आहे. भारतीय ज्ञान प्रणाली ही एक समृद्ध आणि वैशिष्टपूर्ण परंपरा आहे. ज्यामध्ये तत्त्वज्ञान, अध्यात्म, विज्ञान, कला आणि संस्कृती यासह विविध विषयांचा समावेश आहे. हा हजारो वर्षांचा मोठा इतिहास आहे. आणि विविध संस्कृतीच्या प्रभावाखाली कालांतराने तो विकसीत झाला आहे. भारतीय ज्ञान परंपरा अनेक कारणांसाठी महत्वपूर्ण आहे. याच भारतीय ज्ञान प्रणालीत आरोग्य आणि पर्यावरण या घटकांचा समावेश होतो. आरोग्य घटकांमध्ये आयुर्वेद, योग, निसर्गोपचार यासारख्या पद्धतींचा समावेश होतो. तर पर्यावरणाच्या घटकांमध्ये शाश्वत विकास, निसर्ग आणि पर्यावरण यांचा समावेश होतो. वरील घटकांचा शोधनिबंधामध्ये अभ्यास करण्यात आला आहे.

संशोधनाचे उद्दिष्टे :-

1. शिक्षणात भारतीय ज्ञान प्रणालीचे महत्व समजून घेणे.
2. भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये आरोग्य आणि पर्यावरणाचे घटक अभ्यासणे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीची संकल्पना :-

भारतीय ज्ञान प्रणाली ही जगातील सर्वात प्रचीन आणि व्यापक ज्ञान परंपरांपैकी एक मानली जाते. यात मानवाच्या सर्वांगीण विकासाला महत्व दिले गेले आहे. भारतीय ज्ञान प्रणालीचा गाभा म्हणजे विज्ञान आणि अध्यात्म यांचा समन्वय. प्राचीन काळात विज्ञान, गणित, खगोलशास्त्र, औषधशास्त्र यासारख्या शाखांच्या विकासात भारतीय विद्वानांचे मोठे योगदान आहे. उदा. आर्यभट्टाचे खगोलशास्त्रात तर चरक यांचे आयुर्वेदातील योगदान ज्ञानप्रणालीने केवळ भारतीय समाजावरच नव्हेतर जगातील विचारावरही लक्षणीय प्रभाव टाकला आहे. आजच्या आधुनिक काळातही भारतीय ज्ञान प्रणालीतील तत्त्वज्ञान आणि शाळांवर आधारीत अभ्यासक्रम संशोधन आणि विचारमंथन सुरू आहे. यामुळे विशेषतः ताणतणाव, नैतिकता आणि

समाजातील सर्वांगीण विकासासाठी प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा उपयोग आणि महत्व वाढत चालले आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीत आरोग्य विषयक घटक :-

भारतीय ज्ञान प्रणालीत आरोग्य विषयक घटकांमध्ये आयुर्वेद, योग, निसर्गोपचार यासारख्या पारंपारिक पद्धतींचा समावेश होतो. जे केवळ आजार दूर करण्यासाठी नव्हे तर संपूर्ण जीवनशैलीवर भर देतात. भारतीय ज्ञान प्रणालीत आरोग्यविषयक घटक खालीलप्रमाणे.

१) **आयुर्वेद :-**

आयुर्वेद हा भारतीय ज्ञान प्रणालीचा एक महत्वाचा भाग आहे. आयुर्वेदाला 'जीवन विज्ञान' मानले जाते. जे शरीराची रचना, स्वभाव आणि आजारावर आधारित उपचार पद्धतीवर भर देते.

२) **योग :-**

योग ही एक प्राचीन भारतीय पद्धत आहे. जी शारीरिक आणि मानसिक आरोग्यासाठी अत्यंत उपयुक्त मानली जाते. योग केवळ शारीरिक व्यायामापुरताच मर्यादीत नाही तर तो मानसिक आणि आत्मीक आरोग्यासाठीही खुप उपयुक्त आहे. त्यामुळे ताणतणाव कमी होतो.

३) **ध्यान :-**

ध्यान ही एक भारतीय पद्धत आहे. जी मनाला शांत आणि स्थिर ठेवण्यास मदत करते. ज्यामुळे मानसिक आरोग्य सुधारते.

४) **निसर्गोपचार :-**

भारतीय ज्ञान प्रणाली मानवी आरोग्य आणि निसर्गाचा समतोल राखण्यावर भर देते. निसर्गातील घटकांचा वापर करून आजार बरे करण्याची पद्धत जसे की तेल, मालीश, गरम पाण्याचा वापर इ.

५) **पारंपारिक ज्ञान :-**

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये पारंपारिक ज्ञान आणि पद्धतींचा समावेश आहे. जे आजही आरोग्याच्या क्षेत्रात महत्वाचे ठरतात.

६) **आरोग्य शिक्षण :-**

लोकांना आरोग्याविषयी जागरूक करणे, निरोगी जीवनशैली अंगी बाळगण्यास प्रोत्साहन देणे आणि आरोग्यसेवांचा योग्य वापर कसा करावा याबद्दल मार्गदर्शन करणे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीतील पर्यावरणाचे घटक :-

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये निसर्गाला अत्यंत महत्त्व आहे. पर्यावरण हे केवळ नैसर्गीक घटक नसून तर ते सजीव आणि गतिशील व्यवस्था आहे. ज्यात मानवालाही स्थान आहे. या प्रणालीत निसर्गाचे संरक्षण आणि समतोल राखणे तसेच शाश्वत विकासाला महत्त्व दिले जाते. भारतीय ज्ञान प्रणालीमधील पर्यावरणाचे घटक खालीलप्रमाणे-

१) **निसर्गाला जीवित्वाचे स्वरूप :-**

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये निसर्गाला केवळ निर्जीव घटक मानले जात नाही तर त्याला एक सजीव आणि गतिशील व्यवस्था मानले जाते. जिथे विविध जीव आणि घटक एकमेकांशी संबंधित असतात.

२) **पर्यावरणाचे महत्व :-**

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये पर्यावरणाचे महत्व आणि त्याचे मानवाच्या जीवनावर परिणाम यावर भर दिला जातो. विविध वनस्पती, प्राणी आणि सूक्ष्म जीवांमधील संबंधाचे संरक्षण आणि समतोल राखणे आवश्यक मानले जाते.

३) **शाश्वत विकासाला प्राधान्य :-**

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये शाश्वत विकासाला फार महत्त्व दिले जाते. म्हणजेच विकासाच्या प्रक्रियेत

पर्यावरणाची काळजी घेणे आणि भविष्यातील पिढ्यांसाठी नैसर्गिक संसाधने टिकवून ठेवणे आवश्यक ठरते.

४) पारंपारिक ज्ञान :-

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये पारंपारिक ज्ञान आणि पद्धती याचा वापर पर्यावरणाचे संरक्षण आणि संवर्धनासाठी केला जातो. जसे की पारंपारिक शेती पद्धती, जलव्यवस्थापन आणि वनराई, त्याचप्रमाणे आदिवासी आणि स्थानिक समुदायाचे ज्ञान जे निसर्गासोबत राहण्याची आणि त्याचे संरक्षण करण्याची पद्धत शिकवते.

५) पर्यावरण आणि मानव :-

भारतीय ज्ञान प्रणाली मानवाला निसर्गाचाच एक भाग मानतो जो निसर्गाशी समरस आणि त्याच्याशी समन्वय साधून जगू शकतो. म्हणजेच मानवाला निसर्गासोबत समतोल राखून शाश्वत जीवन जगणे यावर भर दिला जातो.

६) पर्यावरण प्रदूषण :-

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये पर्यावरणाचे प्रदूषण आणि त्याचे दुष्परिणाम यावर लक्ष केंद्रीत केले जाते. आणि प्रदूषण टाळण्यासाठी उपाय सुचविले जातात.

वरील पर्यावरणीय घटकाव्यतिरिक्त भारतीय ज्ञान प्रणालीत पर्यावरणाचे विविध घटक खालीलप्रमाणे-

1. शाश्वत पर्यावरण
2. निसर्गावरील प्रेम
3. जीवन जगण्याच्या सर्वांगीण पद्धती
4. आरोग्य विषयी जागरूकता
5. जंगले आणि जैवविविधतेचे संवर्धन

निष्कर्ष :-

1. भारतीय ज्ञान प्रणाली आरोग्य दृष्ट्या खूप समृद्ध आहे. जी केवळ आजार दूर करण्यासाठी नव्हे तर व्यक्तीला सर्व स्तरावर (शारीरिक, मानसिक, सामाजिक, आध्यात्मिक) निरोगी जीवन जगण्यास मदत करते.
2. भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये आरोग्यविषयक घटकांचा समावेश प्राचीन काळापासून आहे जे आजही मानवी आरोग्यासाठी अत्यंत उपयुक्त ठरते. आयुर्वेद, योग आणि ध्यान यासारख्या पद्धती शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक आरोग्यासाठी आजच्या काळात महत्वपूर्ण मानल्या जातात.
3. भारतीय ज्ञान प्रणालीत पर्यावरणाच्या घटकामध्ये मानव हा महत्वपूर्ण असून यामध्ये शाश्वत विकास, निसर्ग आणि पर्यावरण याचा समावेश होतो.
4. भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये पर्यावरणीय घटकांमधील महत्वपूर्ण घटक म्हणजेच शाश्वत विकासाला महत्व दिले जाते. विकासाच्या प्रक्रियेत पर्यावरणाची काळजी घेणे, त्याचे समतोल राखणे, संवर्धन करणे आणि येणाऱ्या भविष्यातील पीढ्यांकरीता नैसर्गिक संसाधने टिकवून ठेवणे महत्वपूर्ण ठरते.

संदर्भ सूची :-

1. घोरमोडे के. यु. (२००७), “शैक्षणिक संशोधनाची मुतत्वे” नागपूर, विद्या प्रकाशन.
2. वाघ शैलेशकुमार आबासाहेब व इतर (२०२४) “भारतीय ज्ञान प्रणाली” अथर्व पब्लीकेशन, जळगाव.
3. शिक्षक क्षमतावृद्धी प्रशिक्षण २.० शिक्षक मार्गदर्शिका (२०२५) “राज्य शैक्षणिक संशोधन व प्रशिक्षण परिषद”, महाराष्ट्र पुणे.
4. <https://acc.ac.in>
5. www.researchgate.net

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्या आणि त्यांचे आधुनिक काळातील शिक्षणात

गरज आणि महत्त्व

मार्गदर्शक

प्रा. डॉ. प्रतिभा दीपक सूर्यवंशी

साने गुरुजीविद्या प्रबोधिनी सर्वसमावेशक शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय, खिरोदा

And

संशोधक

विजय रामगीर गोसावी

कवयित्री बहिणाबाई चौधरी उत्तर महाराष्ट्र विद्यापीठ जळगाव

सारांश

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली ही ज्ञानाची समृद्ध अशी परंपरा आहे. या ज्ञान प्रणालीत अध्यात्मिक आणि वैज्ञानिक ज्ञानाची सांगड घातल्याचे दिसून येते. आपल्या ऋषीमुनींनी वेद, उपनिषदे, पुराणे, शास्त्र आणि तत्त्वज्ञान यासारख्या विविध विषयांचा अभ्यास करून विविध शास्त्रांचा अभ्यास करून 18 विद्यांचा विकास केला. या अभ्यासातूनच प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मुख्यतः 'अष्टादश विद्यांचा' म्हणजेच 18 विद्यांचा समावेश करण्यात आला. प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील या 18 विद्या आजही आपणास जीवनातील सुसंगत ज्ञान प्राप्त करून देण्यासाठी आणि सर्व स्तरावरील विकासासाठी खूप महत्त्वाची भूमिका बजावत आहेत. प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीने संपूर्ण जगाला वेद, शास्त्र, कला, विज्ञान- तंत्रज्ञान, आयुर्वेद आणि योग यांचा समृद्ध असा ज्ञानाचा वारसा दिलेला आहे. या 18 विद्यांमध्ये वेद, वेदांग, उपनिषदे, विविध शास्त्रे, कला आणि विज्ञान यांचा समावेश होतो. या विद्यांचा अभ्यास प्राचीन काळामध्ये गुरुकुल पद्धतीने केला जात असे आणि या विद्यांच्या अध्ययनातून ज्ञानाचे विविध पैलू समजून घेऊन समाजाच्या सर्वांगीण विकासासाठी या विद्यांचा वापर केला जात होता. आजच्या आधुनिक काळातील शिक्षणात देखील प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील या 18 विद्यांचे अत्यंत महत्त्व असल्याचे राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये अधोरेखित केलेले आहे. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणात देखील या प्राचीन 18 विद्यांचा समावेश नवीन अभ्यासक्रमात करण्याचे सुचवण्यात आलेले आहे. आजच्या शिक्षणातील विज्ञान, तंत्रज्ञान, आरोग्य, तत्त्वज्ञान, योग, स्थापत्यशास्त्र, शिल्पकला, खगोलशास्त्र, भौतिकशास्त्र, विविध कला, सामाजिक शास्त्रे आणि अर्थशास्त्र या सर्व प्रकारच्या शिक्षणाचा पाया हा प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील विद्याच आहेत.

प्रस्तावना

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीत आपल्या ऋषी मुनींनी जगाला दिलेल्या बौद्धिक ग्रंथांचा समावेश आहे. भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्यांच्या विकासात महर्षी व्यास, विश्वामित्र, अत्रि, भारद्वाज, पराशर, गौतम, कपिल, कणाद, जैमिनी, चाणाक्य, विश्वकर्मा, चरक, पतंजली, सुश्रुत, पाणिनी या विद्वानांनी महत्त्वाची भूमिका निभावली आहे. या विद्वानांनी लिहीलेल्या साहित्याने व त्यात दिलेल्या ज्ञानाने संपूर्ण जगाला सर्वात प्राचीन व व्यापक ज्ञान व विविध कलांचे ज्ञान दिले आहे. प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली मध्ये सुसंगत, समृद्ध व जीवनाच्या विविध अंगांचा विकास करण्यासाठी आवश्यक 18 विद्यांचा समावेश केलेला आहे.

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीत 4 वेद, 6 वेदांग, 18 पुराणे, 108 उपनिषदे, 18 विद्या आणि 64 कला यांचा समावेश दिसून येतो. यावरून आपल्या लक्षात येते की याचा विस्तार किती मोठा आहे. प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीत दडलेले हे

महत्त्वपूर्ण ज्ञान, विद्या आणि कला या आजही आधुनिक काळातील शिक्षणात खूप महत्त्वपूर्ण आहेत. या विद्यांचे आधुनिक काळातील शिक्षणात नेमकी गरज आणि महत्त्व काय आहे ? हे या लेखातून आपल्या लक्षात येईल.

की वर्ड

1. प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्या
2. 18 विद्यांचे आधुनिक काळातील शिक्षणात गरज आणि महत्त्व

विषय विवेचन

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्या

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्यांमध्ये वेद, वेदांग, उपनिषद, पुराण, न्याय, वैशेषिक, सांख्य, योग, मीमांसा, वेदांत, धर्मशास्त्र, अर्थशास्त्र, कामशास्त्र, आयुर्वेद, स्थापत्यशास्त्र, धनुर्वेद, गंधर्ववेद व शिल्पशास्त्र या 18 विद्यांचा समावेश होतो. या विद्यांचे वर्गीकरण मण्डुकोपनिषदामध्ये 2 प्रकारात करण्यात आलेले आहे. हे वर्गीकरण वेद, उपनिषद आणि तत्त्वज्ञान यांच्या आधारावर करण्यात आलेले आहे.

1. परा विद्या (पारलौकिक विद्या, आत्मविद्या)

2. अपरा विद्या (लौकिक विद्या, व्यावहारिक विद्या)

1. परा विद्या - परा विद्या म्हणजे अशा विद्या ज्यांच्या माध्यमातून परमज्ञानाची म्हणजेच आत्मज्ञानाची प्राप्ती होऊन त्यातून आत्मसाक्षात्कार होऊन मोक्ष प्राप्ती पर्यंत पोहचता येते. पराविद्या प्रामुख्याने अध्यात्मिक उन्नती आणि आत्मज्ञान यांच्याशी संबंधित असतात. यामध्ये जीवनाच्या परम सत्याचा आणि त्याच्याशी निगडित तत्वांचा अभ्यास केला जातो. परा विद्यांमध्ये ब्रह्म, आत्मा, अद्वैत, मोक्ष आणि परम सत्य तत्वांचा अभ्यास केला जातो. परा विद्यांच्या माध्यमातून व्यक्ती स्वतःला जाणू शकते. परा विद्यां मध्ये उपनिषद, वेदांत, योग, मिमांसा आणि सांख्य या विद्यांचा समावेश होतो.
2. अपरा विद्या - अपरा विद्या म्हणजे लौकिक ज्ञान. म्हणजेच व्यवहारिक ज्ञान होय. या विद्यांमध्ये समाज, प्रपंच आणि त्याच्याशी निगडित व्यवहार यांचा अभ्यास केला जातो. अपराविद्यांमध्ये समाजामध्ये कसं वागावे? आपली दिनचर्या कशी भागवावी? याविषयीचे व्यवहारिक ज्ञान प्राप्त करता येते. त्यांच्या माध्यमातून आपले जीवन सुरळीतपणे जगण्यासाठीच्या कला आत्मसात करता येतात. अपराविद्यांमुळे व्यक्तीला सामाजिक जीवन कुटुंब आणि वैयक्तिक जीवन यांचे व्यवस्थित संचालन करण्यासाठीचे ज्ञान प्राप्त करता येते. अपरा विद्यांमध्ये वेद, पुराण, वेदांग, धर्मशास्त्र, अर्थशास्त्र, कामशास्त्र, स्थापत्यशास्त्र, आयुर्वेद, गंधर्ववेद, शिल्पकला आणि धनुर्वेद या विद्यांचा समावेश होतो.

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्या खालील प्रमाणे आहेत-

1. वेद – वेदांना ईश्वर प्रणित ज्ञान मानले जाते. वेदांची संख्या 4 आहे. भारतीय तत्त्वज्ञानाचा पाया म्हणजे वेद होय. यामध्ये ब्रह्मांड, आत्मा, देवता, यज्ञविधी आणि नीतीशास्त्र याविषयीचे ज्ञान दिले आहे. ऋषी विश्वामित्र, अत्री, वशिष्ठ आणि भारद्वाज यांनी वेदांचे ज्ञान संपूर्ण जगाला दिले असे मानले जाते. आजही मानवाच्या अध्यात्मिक आणि सामाजिक प्रगतीसाठी वेदांचा अभ्यास आवश्यक आहे.
 1. ऋग्वेद - यामध्ये ऋचा, स्तोत्रे आणि देवतांचे स्तवन याविषयीची माहिती आहे.
 2. यजुर्वेद - यजुर्वेदामध्ये यज्ञविधी आणि मंत्र याविषयीची माहिती आहे.
 3. सामवेद - सामवेदामध्ये संगीत आणि मंत्र याविषयीचे ज्ञान आहे.
 4. अथर्ववेद – अथर्ववेदामध्ये औषधतंत्र, नीतीशास्त्र आणि व्यवहार याविषयीचे ज्ञान आहे.
2. वेदांग - सहा वेदांगांची रचना वेदांचे सहाय्यक शास्त्र म्हणून वेदांच्या अभ्यासासाठी केली गेलेली आहे. वेदांगांचा अभ्यास गुरु शिष्य परंपरेने मौखिक पद्धतीने केला जात असे.

सहा वेदांग आणि त्या विषयी निगडित ऋषी

1. शिक्षा - पाणिनी - यात उच्चारण आणि स्वर शास्त्राचा अभ्यास केला जात असे. पाणिनी
2. कल्प - आपस्तंब, गौतम- यात कर्मकांड आणि यज्ञविधी विषयीचे ज्ञान आहे.
3. व्याकरण - पाणिनी यांनी अष्टाध्यायी या ग्रंथात संस्कृत व्याकरणाचे शुद्ध स्वरूप याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे.
4. निरुक्त - यास्क ऋषींनी वेदांमधील शब्दांचे अर्थ याविषयीचे ज्ञान यात दिले आहे.
5. छंदशास्त्र - पिंगल ऋषी यांनी वेदांचा छंद आणि लय याविषयीचे ज्ञान यात दिले आहे.
6. ज्योतिष (खगोलशास्त्र) - पराशर ऋषी यांनी ग्रह, नक्षत्र आणि कालगणना याविषयीचे ज्ञान यात दिले आहे.
- 3) उपनिषद- प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीत 1980 उपनिषदे होती अशी मान्यता आहे ; परंतु काळाच्या ओघात आज फक्त 108 उपनिषदे शिल्लक आहेत. त्यातीलही फक्त दहा उपनिषदांना मुख्य उपनिषदे मानले जातात. इश, केन, कठ, प्रश्न, मंडूक, मांडूक्य, ऐतरेय, तैत्तिरीय, छांदोग्य आणि बृहदाकरण्याक हे मुख्य 10 उपनिषदे आहेत. याविषयी **यज्ञवल्क्य**, **श्वेतकेतू** आणि **उद्दालक** या ऋषींचे कार्य महत्त्वपूर्ण आहे. उपनिषदांमध्ये मोक्ष, ब्रह्म, आत्मा, अद्वैत तत्त्वज्ञान आणि गुढविचार याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे.
- 4) पुराण - पुराणांची संख्या 18 आहे. यामध्ये **विष्णुपुराण**, **शिवपुराण**, **भागवतपुराण** इत्यादी मुख्य पुराणे आहेत. पुराणांमध्ये सृष्टी, अवतार, सांस्कृतिक वारसा, राजवंश आणि मानवी इतिहास याविषयीचे ज्ञान आहे. पुराणांच्या रचनेत **महर्षी व्यास** यांचे विशेष योगदान आहे .
- 5) न्याय (तर्कशास्त्र) - ऋषी गौतम यांनी **न्यायसूत्रे** या ग्रंथाची रचना केली आहे. त्यामध्ये तर्कशास्त्र व युक्तिवाद याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे न्यायसूत्रांमध्ये न्याया विषयीचे विशेष ज्ञान आहे.
- 6) वैशेषिक (भौतिकशास्त्र) - कणाद ऋषी यांनी **वैशेषिकसूत्रे** यामध्ये पदार्थ, अणु, ब्रह्मांडातील तत्त्व याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे. यामध्ये अणू, परमाणु सिद्धांत, निसर्ग शास्त्र याविषयीचे शिक्षण दिले जात असे.
- 7) योग - पतंजली ऋषींनी योगसूत्रे लिहिलेली आहेत. यामध्ये शारीरिक आणि मानसिक शिस्त, ध्यान, प्राणायाम आणि आसने याविषयीचे ज्ञान सामावलेले आहे.
- 8) सांख्य (तत्त्वज्ञान) - कपिल ऋषी यांनी **सांख्यसूत्रे** लिहिली आहेत. यामध्ये आत्मिक आणि भौतिक तत्त्वज्ञान यांचे ज्ञान तसेच प्रकृती आणि पुरुष यांच्या सिद्धांतांचे विवेचन याविषयीचे ज्ञान देखील आहे.
- 9) वेदांत - बादरायण ऋषींनी **ब्रम्हसूत्रे** ग्रंथात अद्वैत, द्वैत आणि विशिष्टद्वैत तत्त्वज्ञानाविषयीचे ज्ञान वेदांतात दिलेले आहे. यामध्ये आत्मा आणि ब्रह्म यांच्या तत्त्वज्ञानाचे अध्ययन केले जाते.
- 10) मीमांसा - जैमिनी ऋषींनी **मीमांसासूत्रे** लिहिली आहेत. यात वेदांचा अर्थ, कर्मयोग, तत्त्वज्ञान याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे.
- 11) धर्मशास्त्र - ऋषी मनू यांनी **मनुस्मृति** आणि ऋषी **याज्ञवल्क्य** यांनी **याज्ञवल्क्यस्मृतीत** नीतिशास्त्र, सामाजिक आचारसंहिता आणि धर्म याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे.
- 12) अर्थशास्त्र - चाणक्य यांनी **कौटिल्य अर्थशास्त्र** यामध्ये अर्थव्यवस्था प्रशासन आणि राज्यशास्त्र याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे.
- 13) कामशास्त्र - वात्सायन यांनी **कामसूत्र** या ग्रंथामध्ये मानवी नातेसंबंध आणि सामाजिक व्यवहार याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे.
- 14) स्थापत्यशास्त्र- विश्वकर्मा यांनी **मयमतम** आणि **मानसार** मध्ये नगररचना आणि वास्तुशास्त्र याविषयीचे ज्ञान दिलेले आहे.

- 15) आयुर्वेद- ऋषी चरक यांनी चरकसंहिता आणि सुश्रुत यांनी सुश्रुतसंहिता यात आरोग्य, वैद्यकीय शास्त्र, शस्त्रक्रिया आणि निसर्गोपचार याविषयीचे सखोल ज्ञान दिलेले आहे.
- 16) धनुर्वेद- विश्वामित्र आणि द्रोणाचार्य यांचे धनुर्विद्येचा विशेष अभ्यास केला. त्यांनी युद्धनीती आणि शस्त्रविद्या याविषयीचे ज्ञान दिले.
- 17) गंधर्ववेद- भरतमुनी यांनी नाट्यशास्त्र ग्रंथात नृत्य, संगीत आणि अभिनय या विषयी ज्ञान दिले आहे.
- 18) शिल्पशास्त्र- विश्वकर्मा यांनी शिल्पसूत्रे यामध्ये मूर्तिशास्त्र व स्थापत्यकला विषयीचे ज्ञान दिलेले आहे.

18 विद्यांचे आधुनिक काळातील शिक्षणात गरज आणि महत्त्व

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्या या भारतीय तात्विक आणि सांस्कृतिक समृद्धीचा आधारस्तंभ आहेत. प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्यांचा विचार केल्यावर आपल्या लक्षात येईल की, प्रत्येक विद्येमध्ये सामावलेले ज्ञान हे आज आधुनिक काळातील भौतिकशास्त्र, विज्ञान, वैद्यकीय शिक्षण, न्याय शिक्षण, अर्थशास्त्र, योग प्राणायाम, शस्त्रकला, संगीत, नृत्यकला, स्थापत्य कला या सर्वांचा मूळ पाया आहे. प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील विद्यांचे आजच्या आधुनिक काळातही महत्त्व आणि गरज आहे. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये भारतीय ज्ञान प्रणालीचा समावेश सर्व स्तरावरील अभ्यासात करण्यात आलेला आहे. आज बदललेल्या जीवनशैलीमध्ये ताण-तणाव व्यवस्थापन कसे करावे? याचे ज्ञान आपल्याला ध्यान आणि योग प्राणायाम मध्ये सापडते. विज्ञान, तंत्रज्ञान आणि औद्योगीकरण यामध्ये देखील भारतीय विद्यांचे योगदान आहे. हा प्राचीन ज्ञानाचा वारसा सर्व भारतीयांपर्यंत पोहोचवा हा यामागील उद्देश आहे.

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली यामध्ये वैज्ञानिक दृष्टिकोन, मानवता आणि करुणा यांचाही समावेश आहे. आज जगामध्ये मानसिक शांती आणि स्वास्थ्य यांची आवश्यकता आहे आणि ती भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्यांमधून आपणास प्राप्त करता येईल. भारतीय ज्ञान प्रणाली मधील विविध नैतिक मूल्ये आणि धर्माचरण याचीही आजच्या काळात खूप आवश्यकता आहे. आजच्या या आधुनिक काळात विज्ञानाला आपण अध्यात्माची सांगड दिली तर मानव हा आपल्या विकासासोबतच मानसिक आणि शारीरिक शांती प्राप्त करू शकेल. वसुदेवम् कुटुम्बकम् या संकल्पनेप्रमाणे आज संपूर्ण जग आपलं घर बनलेले आहे आणि ही मूळ कल्पना भारतीय ज्ञान प्रणालीतून आपल्याला मिळालेली आहे. प्राचीन भारतीय विद्या या ज्ञान, विज्ञान, तत्त्वज्ञान, तंत्रज्ञान, बौद्धिक, सामाजिक तसेच आर्थिक ज्ञानाने संपन्न परंपरा आहे. आजच्या आधुनिक काळात मानवाने स्वतःचा विकास केलेला आहे परंतु तो कुठेतरी मानसिक दृष्ट्या असंतुलित आहे त्याच्या मानसिक संतुलनासाठी आणि अध्यात्मिक उन्नतीसाठी भारतीय ज्ञान प्रणालीची 18 विद्यांची खूप आवश्यकता आहे.

आधुनिक काळातही विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण विकास साधण्यासाठी राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये प्राचीन भारतीय ज्ञानप्रणालीतील अनेक तत्वांचा नव्याने समावेश केलेला आहे. प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील या सर्व विद्या विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास घडवून आणतील. त्याचबरोबर चिकित्सक व सर्जनशील विचार, कौशल्य आधारित शिक्षण, वैज्ञानिक दृष्टिकोन, कलात्मक आणि सांस्कृतिक जाणीव यांचे ज्ञान भारतीय ज्ञानप्रणालीतील 18 विद्यांच्या माध्यमातून दिले जाईल असे शिक्षण तज्ञांचे मत आहे.

समारोपीय निष्कर्ष

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीतील 18 विद्या या ज्ञान, विज्ञान, तत्त्वज्ञान, तंत्रज्ञान, अर्थशास्त्र, सामाजिक शास्त्रे, भौतिकशास्त्रे, वैद्यकीय शास्त्र, योग प्राणायाम, आयुर्वेद, न्यायशास्त्र, निसर्ग विज्ञान आणि विविध कला यांनी संपन्न आहेत. भारतीय ज्ञान प्रणाली ही जगातील अत्यंत पुरातन आणि सर्व संपन्न अशी ज्ञान परंपरा आहे. आजच्या काळातील शिक्षणात देखील त्यातील 18 विद्यांचे खूप महत्त्व आहे. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये भारतीय ज्ञान प्रणालीतील या विद्यांचा समावेश केल्याने विद्यार्थ्यांचा बौद्धिक, शारीरिक, मानसिक आणि अध्यात्मिक विकास साधता येईल. भारतीय संस्कृतीचे जतन आणि नवीन युगासाठी आवश्यक असणारे शिक्षण घेऊन विद्यार्थी आपल्या समाज आणि राष्ट्राचा विकास साधू शकतील.

संदर्भ

- 1 गुगनानी, प. (2024). भारतीय ज्ञान परंपरा – भारतीय शिक्षा प्रणाली – नई शिक्षा नीति. प्रवक्ता. <https://www.pravakta.com/Indian-Knowledge-Tradition-Indian-Education-System-New-Education-Policy/>
- 2 मंडवकर, प. (2023). भारतीय ज्ञान परंपरा आणि राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण. Ssrn. <https://ssrn.com/abstract=4662206>
- 3 शर्मा, स. (2020). भारतीय शिक्षा प्रणाली में भारतीय ज्ञान परम्परा की अनिवार्यता. भारतदर्शन. <https://bharatdarshan.co.nz/magazine/articles/1682/Rashtriya-Shiksha-Niti-2020.html>
- 4 Agrawal, D. P. (2009). Indian Knowledge System: Archaeology, History And Science. Aryan Books International.
- 5 Kapila, V. (2018). Ancient Indian Science And Technology. New Age Publishers.

भारतीय शिक्षण प्रणाली मधील शैक्षणिक संशोधनाचे विविध पैलू: एक अवलोकन

अनिता निवृत्ती रुपवते

संशोधक विद्यार्थी,

साने गुरुजी विद्या प्रबोधिनीचे शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय, खिरोदा जि. जळगाव

And

डॉ. वैशाली जगन्नाथ कोरडे

संशोधन मार्गदर्शक,

सहाय्यक प्राध्यापक, गंगामाई शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय, नगांव (धुळे)

And

डॉ. प्रतिभा डी. सूर्यवंशी

सह-मार्गदर्शक, सहाय्यक प्राध्यापक,

साने गुरुजी विद्या प्रबोधिनीचे शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय, खिरोदा जि. जळगाव

गोषवारा

भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये शैक्षणिक संशोधन अत्यंत महत्त्वपूर्ण आहे, कारण ते शिक्षण पद्धतींमध्ये सुधारणा, गुणवत्ता वाढवणे आणि विद्यार्थ्यांचा समग्र विकास साधण्याचे काम करते. शिक्षण क्षेत्रात धोरणात्मक बदल, शिक्षक प्रशिक्षण, विद्यार्थ्यांचे प्रदर्शन, तंत्रज्ञानाचा वापर, आणि शालेय व्यवस्थापन सुधारण्यासाठी संशोधन आवश्यक आहे. शैक्षणिक संशोधनाचा मुख्य उद्देश म्हणजे शिक्षणाची कार्यप्रणाली अधिक सृजनशील आणि कार्यक्षम बनवणे. शिक्षणाच्या नव्या पद्धती, मूल्यांकन प्रक्रिया आणि समावेशक शिक्षणावर संशोधन हे विद्यार्थ्यांना अधिक संधी देऊ शकते. तंत्रज्ञानाच्या वापराने शिक्षणाची गुणवत्ता सुधारता येते, परंतु भारतातील ग्रामीण भागात तंत्रज्ञानाच्या उपलब्धतेचा अभाव आहे. यासाठी डिजिटल विभाजन आणि संसाधनांच्या कमतरतेवर लक्ष देणे आवश्यक आहे. शिक्षकांच्या प्रशिक्षणावर संशोधन, त्यांना नवीन तंत्रज्ञान आणि पद्धती शिकवणे, शिक्षण प्रणालीला आणखी प्रभावी बनवते. समावेशक शिक्षण, जोडीने विविध शालेय पद्धतींसाठी संशोधन आणि योग्य अंमलबजावणी शिक्षण क्षेत्रातील इतर प्रमुख पैलू आहेत. तथापि, संशोधनाची अंमलबजावणी योग्य पद्धतीने न होणे आणि संसाधनांची कमतरता ही काही आव्हाने आहेत. शैक्षणिक संशोधनाला जागतिक स्तरावर अधिक प्रतिस्पर्धात्मक आणि समृद्ध बनवण्याची क्षमता आहे. त्यामुळे भारताची शिक्षण प्रणाली अधिक सशक्त होईल, यासाठी सरकार, शिक्षण संस्था आणि समाजाचे सहकार्य अत्यंत महत्त्वाचे आहे. प्रस्तुत शोध निबंधात शोध विषयाची उद्दिष्टे, विषयाचे महत्त्व, शैक्षणिक संशोधनाचे महत्त्व, भारतीय शिक्षण प्रणालीमधील शैक्षणिक संशोधनाचे विविध पैलूंचे सविस्तर विवेचन करण्यात आले आहे. तसेच शैक्षणिक संशोधनाची आव्हाने आणि शैक्षणिक संशोधनातील संधी स्पष्ट करण्यात आल्या आहेत. याचबरोबर निष्कर्ष मांडण्यात आले आहे. यात असे दिसून आले कि शैक्षणिक संशोधन भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये सुधारणा आणण्यासाठी एक महत्त्वपूर्ण साधन आहे. याच्या माध्यमातून शिक्षण पद्धतींचा विकास, शिक्षक प्रशिक्षण, विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास, आणि तंत्रज्ञानाचा प्रभावी वापर यामध्ये सकारात्मक बदल घडवता येतात. शैक्षणिक संशोधन नवे दृष्टिकोन आणि शालेय पद्धती प्रस्तुत करत असून, यामुळे शिक्षण क्षेत्रात जागतिक पातळीवर प्रतिस्पर्धात्मकता आणता येते.

प्रस्तावना

भारतीय शिक्षण प्रणाली ही आपल्या ऐतिहासिक परंपरेपासून सुरुवात करत आज एक अत्यंत विविधतापूर्ण आणि

विकसित असलेल्या पद्धतींचे रूप धारण केली आहे. देशाच्या सामाजिक, सांस्कृतिक आणि आर्थिक विकासाशी जोडलेली असलेली शिक्षण प्रणाली, आजच्या काळात तंत्रज्ञान, बदलती सामाजिक गरजा आणि जागतिकीकरणाच्या प्रभावामुळे एका मोठ्या बदलाच्या टप्प्यावर उभी आहे. भारतीय शिक्षण प्रणालीला अधिक प्रभावी, समावेशक आणि गुणवत्तापूर्ण बनवण्यासाठी शैक्षणिक संशोधनाची महत्त्वपूर्ण भूमिका आहे. शैक्षणिक संशोधन केवळ नवीन शिक्षण पद्धती विकसित करण्यासाठीच नाही, तर विद्यार्थ्यांच्या शैक्षणिक प्रदर्शनात सुधारणा, शिक्षकांच्या कार्यपद्धतींमध्ये नवीन दृष्टिकोन, आणि शालेय व्यवस्थापनामध्ये सुधारणा घडवून आणण्यासाठी देखील आवश्यक आहे. भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये शैक्षणिक संशोधनाचे समावेश विविध पैलूंमध्ये होणारे बदल आणि सुधारणा हे एक महत्त्वाचे टाक आहे. धोरणात्मक संशोधन, शिक्षक प्रशिक्षण, विद्यार्थी मूल्यांकन पद्धतींमध्ये सुधारणा, तंत्रज्ञानाचा वापर, आणि समावेशक शिक्षण यासारख्या विविध घटकांवर संशोधन कार्यरत आहे. परंतु, या प्रक्रियेमध्ये काही महत्त्वाची आव्हानेही आहेत, जसे की संसाधनांची कमतरता, पारदर्शकतेचा अभाव, आणि शैक्षणिक संशोधनाच्या परिणामांची अंमलबजावणीची समस्या. तरीही, भारतीय शिक्षण क्षेत्रात शैक्षणिक संशोधनाच्या संधीचा मोठा पुरवठा आहे, ज्यामुळे त्यात सुधारणा केली जाऊ शकते आणि शिक्षण प्रणालीला जागतिक पातळीवर अधिक प्रतिस्पर्धात्मक बनवता येईल. यामुळे, भारतीय शिक्षण प्रणालीमधील शैक्षणिक संशोधनाचे विविध पैलू आणि त्याचे महत्त्व स्पष्ट करणे आवश्यक आहे. शिक्षण आणि संशोधन हे दोन घटक एकमेकांशी जोडलेले आहेत. शिक्षण क्षेत्रात संशोधनाच्या महत्त्वाची समज घेऊन त्यावर विचार केल्यास, ते शिक्षण प्रणालीच्या सुधारणेसाठी अत्यंत आवश्यक ठरते. भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये शैक्षणिक संशोधनाचे विविध पैलू आहेत, जे शिक्षणाच्या पद्धती, गुणवत्ता, प्रक्रिया आणि परिणामांमध्ये सुधारणा आणण्यासाठी आवश्यक आहेत. शैक्षणिक संशोधन केवळ विद्यार्थ्यांच्या शैक्षणिक कारकिर्दीसाठी महत्त्वाचे नाही, तर शिक्षकांच्या पद्धतींमध्ये सुधारणेसाठी आणि शाळा, महाविद्यालये, विद्यापीठे यांच्या व्यवस्थापनासाठी देखील आवश्यक आहे. भारतीय शिक्षण प्रणालीच्या संदर्भात, शैक्षणिक संशोधनाने विविध पैलूंमध्ये प्रगती केली आहे, परंतु अजूनही काही आव्हाने आणि संधी शिल्लक आहेत.

उद्दिष्टे

1. भारतीय शिक्षण प्रणालीतील विविध शिक्षण पद्धती, तंत्र आणि मॉडेल्सचा आढावा घेऊन त्यामध्ये सुधारणा कशा करता येतील याचे विश्लेषण करणे.
2. शैक्षणिक संशोधनाच्या माध्यमातून शिक्षकांच्या कार्यक्षेत्रांमध्ये सुधारणा आणण्यासाठी आवश्यक प्रशिक्षण व विकासाच्या पद्धतींवर लक्ष केंद्रित करणे.
3. भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये तंत्रज्ञानाचा प्रभावी वापर कसा केला जाऊ शकतो, आणि त्याचा विद्यार्थ्यांच्या शिक्षणावर कसा सकारात्मक परिणाम होईल यावर विचार करणे.
4. विविध सामाजिक, शारीरिक, आणि मानसिक गरजा असलेल्या विद्यार्थ्यांसाठी समावेशक शिक्षण पद्धती विकसित करून त्यांचा भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये समावेश कसा करता येईल याचा अभ्यास करणे.

विषयाचे महत्त्व

1. शैक्षणिक संशोधन शिक्षण पद्धतीतील दोष ओळखून त्यात सुधारणा करण्यास मदत करते. यामुळे शिक्षण प्रक्रियेला अधिक प्रभावी, समावेशक, आणि विद्यार्थ्यांच्या आवश्यकतांसाठी अनुकूल बनवता येते.
2. शैक्षणिक संशोधन नवीन कल्पनांची आणि शिक्षण पद्धतींची निर्मिती करते. यामुळे विद्यार्थ्यांच्या शैक्षणिक अनुभवात नवीन विचार आणि तंत्रांचा समावेश होतो, ज्यामुळे त्यांना उत्तम शिक्षण मिळू शकते.
3. शैक्षणिक संशोधनामुळे शिक्षकांना नवीन तंत्रज्ञान आणि शिक्षण पद्धतींबद्दल प्रशिक्षण मिळते, ज्यामुळे ते आपली कार्यक्षमता सुधारू शकतात आणि विद्यार्थ्यांना अधिक प्रभावीपणे शिकवू शकतात.
4. संशोधनाच्या माध्यमातून समाजातील विविध गरजा, विशेषतः कमी किमतीत, दुर्गम भागातील किंवा विकलांग विद्यार्थ्यांसाठी आवश्यक असलेल्या शैक्षणिक सुविधांची ओळख होऊ शकते. यामुळे शैक्षणिक प्रणाली अधिक

समावेशक बनवता येते.

5. शैक्षणिक संशोधन तंत्रज्ञानाचा वापर शिक्षण प्रक्रियेत कसा करावा यावर मार्गदर्शन करते. डिजिटल शिक्षण, ऑनलाइन प्लॅटफॉर्म आणि स्मार्ट क्लासरूम यांचा वापर शिक्षणाच्या गुणवत्ता वाढवण्यास मदत करतो.

शैक्षणिक संशोधनाचे महत्त्व

शैक्षणिक संशोधन हे भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये सुधारणा आणण्यासाठी अत्यंत महत्त्वपूर्ण आहे. आजच्या बदलत्या आणि जागतिकीकरणाच्या युगात, शिक्षण पद्धती आणि शिक्षक प्रशिक्षणासाठी शैक्षणिक संशोधन आवश्यक आहे. यामुळे शिक्षण क्षेत्रात गुणवत्ता आणि कार्यक्षमता सुधारता येते. शैक्षणिक संशोधनाची काही महत्त्वाची आवश्यकता पुढीलप्रमाणे आहे:

1. **शिक्षण पद्धतींची सुधारणा:** पारंपारिक शिक्षण पद्धतींमध्ये अनेक वेळा नवीन तंत्रज्ञान, सृजनशीलता आणि विद्यार्थ्यांच्या गरजांची अनदेखी केली जाते. शैक्षणिक संशोधनामुळे नवीन, अधिक प्रभावी शिक्षण पद्धती शोधता येतात, ज्यामुळे विद्यार्थ्यांना अधिक सुसंस्कृत आणि व्यावसायिक दृष्टिकोन मिळतो. यामुळे शिक्षण प्रक्रिया अधिक आकर्षक, सहभागी आणि विद्यार्थी-केंद्रित बनू शकते.
2. **शिक्षक प्रशिक्षण:** शिक्षक हे शिक्षण प्रणालीचा मुख्य घटक असतात. शिक्षकांच्या कार्यशक्ती आणि तंत्रज्ञानाच्या वापरावर संशोधनामुळे त्यांचे प्रशिक्षण सुधारता येते. शिक्षकांना नवीन शिक्षण पद्धती, मूल्यांकन प्रणाली आणि तंत्रज्ञानाचा वापर कसा करावा याबद्दल मार्गदर्शन मिळते. यामुळे ते विद्यार्थ्यांना अधिक प्रभावीपणे शिकवू शकतात.
3. **विद्यार्थ्यांच्या मानसिकतेतील बदल:** शैक्षणिक संशोधन विद्यार्थ्यांच्या शालेय जीवनातील अनुभव आणि मानसिकतेवर परिणाम करत आहे. संशोधनामुळे विद्यार्थ्यांची मनोवृत्ती, अभ्यासाची पद्धत आणि मानसिक दबाव कमी करण्याचे मार्ग शोधले जातात. हे विद्यार्थ्यांना त्यांचा पूर्ण क्षमता वापरण्यास प्रोत्साहित करते.
4. **समावेशक शिक्षण:** शैक्षणिक संशोधनाद्वारे समावेशक शिक्षणाची पद्धत विकसित केली जाऊ शकते. विकलांग विद्यार्थी, अल्पसंख्याक आणि इतर असाधारण गरजा असलेल्या विद्यार्थ्यांसाठी शिक्षण प्रणाली अधिक समावेशक बनवणे शक्य होते. यामुळे सर्व विद्यार्थ्यांना समान शिक्षणाची संधी मिळू शकते.
5. **तंत्रज्ञानाचा वापर:** आजच्या शिक्षण प्रक्रियेत तंत्रज्ञानाचा वापर अत्यंत महत्त्वाचा बनला आहे. शैक्षणिक संशोधनामुळे तंत्रज्ञानाच्या वापरावर आधारित नव्या पद्धती आणि साधनांचा शोध घेता येतो, ज्या विद्यार्थ्यांसाठी अधिक उपयुक्त आणि सुलभ ठरतात. ऑनलाइन शिक्षण, स्मार्ट क्लासरूम, आणि डिजिटल सामग्री यासारख्या तंत्रज्ञानाच्या वापरामुळे शिक्षण अधिक प्रभावी बनू शकते.
6. **सामाजिक आणि आर्थिक विकास:** शैक्षणिक संशोधन शिक्षणाच्या पद्धती आणि धोरणांच्या आढावा घेऊन समाजातील आणि आर्थिक विकासात योगदान देऊ शकते. योग्य संशोधनाच्या मदतीने शिक्षणातील असमानता कमी होऊ शकते आणि प्रत्येक विद्यार्थ्याला गुणवत्ता शिक्षण मिळवण्याची संधी मिळू शकते.
7. **नवीन शिक्षण मॉडेल्सचा विकास:** शैक्षणिक संशोधनाद्वारे नवीन शिक्षण मॉडेल्सचा विकास होऊ शकतो. उदाहरणार्थ, प्रोजेक्ट-आधारित शिक्षण, आंतरराष्ट्रीय अभ्यासक्रम, आणि विविध शालेय पद्धती यावर संशोधन केल्यास, प्रत्येक विद्यार्थ्यांच्या गरजेनुसार योग्य शिक्षण पद्धती निवडता येतात.
8. **विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण विकासासाठी मदत:** शैक्षणिक संशोधन विद्यार्थ्यांच्या शालेय जीवनातील सर्व पैलूंवर लक्ष केंद्रित करते. केवळ शालेय शिक्षणापुरतेच न राहता, विद्यार्थ्यांच्या सामाजिक, मानसिक, आणि शारीरिक विकासावर देखील संशोधन होत आहे. यामुळे त्यांचा सर्वांगीण विकास साधता येतो.

भारतीय शिक्षण प्रणालीमधील शैक्षणिक संशोधनाचे पैलू

1. **शैक्षणिक धोरण संशोधन:** भारतीय शिक्षण प्रणालीतील धोरणात्मक बदलांमध्ये शैक्षणिक संशोधनाची महत्त्वपूर्ण भूमिका आहे. देशातील शिक्षण धोरणांचे बारकाईने संशोधन करून त्यामध्ये सुधारणा केली जाते. उदाहरणार्थ, राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण (NEP 2020) च्या विकासात शैक्षणिक संशोधनाचा मोठा हात आहे. या धोरणाच्या अंतर्गत, विविध

- प्रकारच्या शिक्षण पद्धती, मूल्यांकन, शिक्षक प्रशिक्षण, आणि तंत्रज्ञानाचा समावेश करणारी शाळा व्यवस्थापन प्रणाली प्रस्तावित करण्यात आली आहे.
2. **शिक्षक प्रशिक्षण संशोधन:** शिक्षकांचे प्रशिक्षण हे शिक्षण क्षेत्रातील एक अत्यंत महत्वाचा घटक आहे. शैक्षणिक संशोधनामुळे शिक्षकांच्या कार्यपद्धतींमध्ये सुधारणा करण्याचे नवीन मार्ग शोधले जातात. त्यातून शिक्षकांना विविध पद्धती, तंत्रज्ञानाचा वापर आणि विद्यार्थ्यांना उत्तम मार्गदर्शन कसे करावे याबद्दल अधिक माहिती मिळवता येते. शिक्षकांच्या कामकाजी जीवनातील आव्हाने आणि त्या आव्हानांचा सामना करण्यासाठी संशोधनाद्वारे उपाय योजले जातात.
 3. **विद्यार्थी प्रदर्शनाचे संशोधन:** विद्यार्थ्यांचे शैक्षणिक प्रदर्शन सुधारण्यासाठी शैक्षणिक संशोधन अत्यंत आवश्यक आहे. यामध्ये मूल्यांकन पद्धतींवर संशोधन, विद्यार्थ्यांची मनोवृत्ती, त्यांचा शालेय जीवनातील अनुभव, आणि अभ्यासाची पद्धती याबद्दल संशोधन केले जाते. विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण विकासावर लक्ष ठेवणे, त्यांना जास्त सृजनशील बनवणे, आणि शाळेतील मानसिक तणाव कमी करणे यावर संशोधन सुरू आहे.
 4. **तंत्रज्ञानाचा वापर:** आधुनिक शैक्षणिक पद्धतीत तंत्रज्ञानाचा वापर संशोधनाचा एक महत्वाचा भाग बनला आहे. शिक्षण क्षेत्रातील तंत्रज्ञानाच्या वापरावर अनेक संशोधन होतात. स्मार्ट क्लासरूम, ऑनलाइन शिक्षण, व्हिडिओ आधारित शिकवणी, आणि शालेय व्यवस्थापन प्रणाली यावर विविध प्रकारच्या शैक्षणिक संशोधन कार्यरत आहेत. यामुळे शिक्षण अधिक सुलभ आणि सर्वसमावेशक होऊ शकते.
 5. **शालेय व्यवस्थापन संशोधन:** शाळेतील व्यवस्थापनासाठी विविध पद्धती आणि मॉडेल्सवरील संशोधन केल्याने शालेय कार्यप्रणालीची कार्यक्षमता सुधारू शकते. यामध्ये, शाळेचे प्रशासन, शालेय वातावरण, आणि विद्यार्थ्यांच्या शाळेतील जीवनाच्या सर्व पैलूंचा अभ्यास केला जातो. शालेय व्यवस्थापनाच्या दृष्टिकोनातून चांगल्या निर्णय प्रक्रियांचा आणि प्रभावी धोरणांची आवश्यकता असते.
 6. **समावेशक शिक्षण:** समावेशक शिक्षण हे शिक्षण क्षेत्रात एक नवीन आणि महत्त्वपूर्ण पैलू आहे. भारतात अनेक विद्यार्थ्यांसाठी विशेष गरज असलेले शैक्षणिक साधने आणि संधी उपलब्ध करून देण्यावर संशोधन केले जाते. विकलांगता असलेले विद्यार्थी, अल्पसंख्याक, आणि इतर सामाजिक गटांसाठी समान शिक्षणाची संधी निर्माण करणे हे महत्वाचे आहे. यासाठी विविध समावेशक धोरण आणि कार्यान्वयनाच्या प्रक्रियेवर शैक्षणिक संशोधन होत आहे.

शैक्षणिक संशोधनाची आव्हाने

शैक्षणिक संशोधन भारतीय शिक्षण प्रणालीला सुधारण्यात महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावते, परंतु यामध्ये अनेक आव्हाने देखील आहेत. या आव्हानांचा योग्य प्रतिसाद देणे आवश्यक आहे, जेणेकरून शिक्षण पद्धती आणि गुणवत्ता सुधारता येईल. शैक्षणिक संशोधनाची काही प्रमुख आव्हाने खालीलप्रमाणे आहेत:

1. **संसाधनांची कमतरता:** शैक्षणिक संशोधनासाठी आवश्यक असलेली संसाधने (आर्थिक, तांत्रिक, आणि मानव संसाधन) अनेक शाळा आणि विद्यापीठांमध्ये उपलब्ध नाहीत. संशोधनाच्या प्रक्रियेसाठी आर्थिक निधी आणि योग्य साधने नसल्यामुळे, संशोधनाच्या गुणवत्ता आणि प्रभावात अडचणी निर्माण होतात.
2. **संशोधनाची कमी अंमलबजावणी:** संशोधन करण्याच्या प्रक्रियेत, त्याचे परिणाम प्रत्यक्ष शिक्षण पद्धतीमध्ये आणि शालेय व्यवस्थेमध्ये लागू करण्यास मोठ्या अडचणी येतात. अनेक वेळा संशोधनाची अंमलबजावणी योग्य पद्धतीने केली जात नाही, ज्यामुळे त्याचे वास्तविक फायदे विद्यार्थ्यांना मिळत नाहीत.
3. **संशोधनाची पारदर्शकतेचा अभाव:** शैक्षणिक संशोधनामध्ये पारदर्शकतेचा अभाव असू शकतो, ज्यामुळे संशोधनाच्या गुणवत्ता आणि परिणामांबद्दल विश्वास निर्माण होणे कठीण होते. संशोधनाच्या प्रक्रियेत आवश्यक असलेली माहिती स्पष्टपणे सामायिक केली जात नाही, जेणेकरून संशोधनाचा उद्देश आणि परिणाम शालेय पद्धतीत

- प्रभावीपणे लागू होऊ शकत नाही.
4. **संशोधनाच्या गुणवत्तेचा अभाव:** भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये अनेक वेळा गुणवत्तापूर्ण संशोधनासाठी योग्य मार्गदर्शन, प्रशिक्षण, आणि गाईडलाइनस नसतात. यामुळे शैक्षणिक संशोधनाची गुणवत्ता कमी होण्याचा धोका असतो. तसंच, अशा संशोधनांच्या निष्कर्षांचे अंमलबजावणीसाठी चांगले परिणाम मिळवणे कठीण जाते.
 5. **शिक्षकांचे प्रशिक्षण आणि संकल्पनात्मक समज:** शिक्षकांचे संशोधन आणि नव्या पद्धतींबद्दल प्रशिक्षण कमी असतो. अनेक शिक्षक पारंपारिक शिक्षण पद्धतींमध्ये अडकलेले असतात आणि त्यांना शैक्षणिक संशोधनाच्या महत्वाची नीट समज नसते. परिणामी, ते संशोधनातून मिळालेल्या नवीन पद्धतींचा उपयोग आपल्या वर्गात करू शकत नाहीत.
 6. **संशोधनाच्या उद्देशाचा अभाव:** अनेक वेळा शैक्षणिक संशोधन का केले जाते, याचा स्पष्ट उद्देश ठरवलेला नसतो. यामुळे संशोधनाला दिशा मिळवणे कठीण होऊ शकते. शिक्षण क्षेत्रातील आव्हाने समजून आणि त्यावर लक्ष केंद्रित करूनच प्रभावी संशोधन केले जाऊ शकते.
 7. **तंत्रज्ञानाच्या अभावामुळे संशोधनाची गती मंद:** तंत्रज्ञानाच्या क्षेत्रातील बदलांमुळे शिक्षण प्रक्रियेत घडणाऱ्या बदलांवर संशोधन करणे आवश्यक आहे. पण तंत्रज्ञानाच्या अभावामुळे संशोधनाच्या गतीमध्ये अडथळे येतात. विशेषतः ग्रामीण भागातील शाळांमध्ये तंत्रज्ञानाची अपुरी सुविधा असण्यामुळे संशोधनाची गती मंद होते.
 8. **संशोधनाची निकषावर आधारित कमी सहाय्य:** संशोधनासाठी निकष, अचूक मापदंड, आणि गुणात्मक मूल्यांकनाची आवश्यकता असते, पण भारतीय शैक्षणिक संस्थांमध्ये असे मापदंड कमी आहेत. यामुळे संशोधनाच्या वास्तविक मूल्यांकनात अडचणी येतात.
 9. **संशोधनासाठी किमान सहकार्याचा अभाव:** शैक्षणिक संशोधनासाठी विविध शाळा, महाविद्यालये, आणि विद्यापीठे सहकार्य करत नाहीत. संशोधनाच्या बाबतीत संस्थांमध्ये कमी संवाद आणि सहकार्यामुळे एकात्मिक आणि बहुविध संशोधन प्रकल्प राबवण्यास अडचणी निर्माण होतात.
 10. **पारंपारिक दृष्टिकोन आणि नवीन विचारांचे प्रतिकार:** पारंपारिक शिक्षण पद्धती आणि दृष्टिकोन जास्त प्रभावी असताना नवीन विचारांचे आणि तंत्रज्ञानाचे स्वीकार करणे कठीण असते. शिक्षण प्रणालीत नवीन संशोधन आणि पद्धती लागू करण्यासाठी अशा पारंपारिक दृष्टिकोनाशी लढा देणे महत्वाचे आहे.

शैक्षणिक संशोधनातील संधी

शैक्षणिक संशोधन भारतीय शिक्षण प्रणालीला सुधारण्यात महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावते. हे संशोधन शिक्षणाच्या गुणवत्ता सुधारण्यासाठी, नव्या तंत्रज्ञानाचा वापर, आणि समावेशक शिक्षणाची दिशा दर्शवते. भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये विविध स्तरांवर शैक्षणिक संशोधनाच्या संधी उपलब्ध आहेत, ज्यामुळे शिक्षण क्षेत्रात मोठे बदल घडवता येऊ शकतात. शैक्षणिक संशोधनातील काही महत्वाच्या संधी पुढीलप्रमाणे आहेत:

1. **तंत्रज्ञानाचा वापर:** तंत्रज्ञानाचा वापर शिक्षणात सुधारणा घडवण्यासाठी एक मोठी संधी आहे. ऑनलाइन शिक्षण, स्मार्ट क्लासरूम, आणि डिजिटल सामग्रीच्या वापराने शैक्षणिक प्रक्रियेची गुणवत्ता वाढवता येते. शैक्षणिक संशोधनाने तंत्रज्ञानाच्या उपयुक्तेचा अभ्यास करून शिक्षण पद्धतींमध्ये सुसंगतता आणि आकर्षकता आणता येईल. यामुळे ग्रामीण आणि दुर्गम भागातही शिक्षण सुलभ होईल.
2. **समावेशक शिक्षण:** शैक्षणिक संशोधनाच्या माध्यमातून समावेशक शिक्षणाचे नवे मॉडेल्स तयार करता येऊ शकतात. विविध मानसिक आणि शारीरिक अपंग असलेल्या विद्यार्थ्यांसाठी शिक्षण प्रणाली अधिक समावेशक बनविणे शक्य आहे. यामुळे सर्व विद्यार्थ्यांना समान संधी मिळू शकतात आणि त्यांचा सर्वांगीण विकास साधता येतो.
3. **नवीन शिक्षण पद्धतींचा शोध:** शैक्षणिक संशोधन विद्यार्थ्यांच्या गरजा, शिकण्याच्या पद्धती आणि शिक्षण

- पद्धतीतील बदल यावर आधारित नवीन शिक्षण पद्धती विकसित करण्यासाठी एक महत्वाची संधी आहे. प्रोजेक्ट-आधारित शिक्षण, सृजनशीलता आणि टीमवर्कवर आधारित शिक्षण प्रणाली संशोधनाच्या माध्यमातून अधिक प्रभावी बनवता येईल.
4. **शिक्षक प्रशिक्षण आणि विकास:** शिक्षकांच्या प्रशिक्षणावर संशोधन करून त्यांच्या कौशल्यामध्ये सुधारणा केली जाऊ शकते. नवीन शिक्षण पद्धती आणि तंत्रज्ञानाच्या वापराबद्दल शिक्षकांना प्रशिक्षित करणे आवश्यक आहे. शैक्षणिक संशोधन हे शिक्षकांना सर्वोत्तम प्रशिक्षण देण्याची संधी प्रदान करते, ज्यामुळे ते आपल्या वर्गात अधिक प्रभावीपणे शिकवू शकतात.
 5. **अर्थसाहाय्य आणि संसाधनांची उपलब्धता:** शैक्षणिक संशोधनाच्या क्षेत्रात नवीन निधी मिळवण्याच्या संधी आहेत. सरकार, शिक्षण संस्था आणि विविध संस्था शैक्षणिक संशोधनासाठी आर्थिक सहाय्य देण्यासाठी तयार आहेत. यामुळे संशोधनातील अडचणी दूर करता येतील आणि नवीन प्रयोग, पद्धती आणि तंत्रज्ञानांचा वापर केला जाऊ शकतो.
 6. **वैश्विक दृष्टिकोन:** भारतीय शिक्षण पद्धतीमध्ये जागतिक स्तरावर तुलना करणे आणि त्याच्याशी जुळवून सुधारणा घडवणे एक मोठी संधी आहे. शैक्षणिक संशोधनाच्या माध्यमातून भारताच्या शिक्षण पद्धतीला जागतिक मानकांनुसार प्रगती केली जाऊ शकते. इतर देशांच्या चांगल्या पद्धतींचा अभ्यास करून भारतीय शिक्षण प्रणालीत योग्य बदल आणता येतात.
 7. **विकसनशील शिक्षण मॉडेलस:** शैक्षणिक संशोधनाच्या माध्यमातून विविध शालेय आणि शिक्षण पद्धतींवर आधारित नवीन शिक्षण मॉडेलस तयार करण्याची संधी आहे. उदाहरणार्थ, शाळांमध्ये विद्यार्थी केंद्रित शिक्षण, व्यावसायिक आणि शालेय शिक्षणाचे समन्वय, तसेच संशोधनाधारित शिक्षण पद्धतींमध्ये नव्या मॉडेलसचे प्रयोग करता येतात.
 8. **शैक्षणिक मूल्यांकन आणि गुणवत्तेचे सुधारणा:** शैक्षणिक संशोधन शिक्षणातील मूल्यांकन पद्धतींचा पुनर्विचार करण्याची संधी देते. पारंपारिक मूल्यांकनाच्या पद्धती, ज्या फक्त चाचणीवर आधारित असतात, त्याऐवजी विद्यार्थ्यांच्या विविध कौशल्यांचा समावेश करणारी मूल्यांकन पद्धत विकसित केली जाऊ शकते. यामुळे विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण क्षमतांचा योग्य पुरावा मिळवता येईल.
 9. **वृद्धिशील व्यावसायिक शैक्षणिक शोध:** संशोधनाद्वारे व्यावसायिक शिक्षणाच्या पद्धतींचा वापर वाढवता येतो. विद्यार्थ्यांना शाळेतूनच त्यांच्या भविष्यातील करियरसाठी तयार केले जाऊ शकते. उद्योग क्षेत्राशी जोडलेल्या व्यावसायिक शैक्षणिक कार्यक्रमांची आवश्यकता आहे, जी शैक्षणिक संशोधनाद्वारे विकसित केली जाऊ शकतात.
 10. **समाज आणि शिक्षण क्षेत्रातील सहयोग:** शैक्षणिक संशोधनाला समाजातील इतर घटकांशी, जसे की उद्योग, सरकार, आणि समुदाय यांच्याशी सहयोग करणे आवश्यक आहे. यामुळे संशोधनाच्या परिणामांची अंमलबजावणी करणे अधिक प्रभावी होईल. शिक्षण क्षेत्रात अधिक सकारात्मक बदल घडवून आणण्यासाठी विविध स्तरांवर सहकार्य आणि संप्रेषण वाढवणे आवश्यक आहे.

निष्कर्ष

शैक्षणिक संशोधन भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये सुधारणा आणण्यासाठी एक महत्त्वपूर्ण साधन आहे. याच्या माध्यमातून शिक्षण पद्धतींचा विकास, शिक्षक प्रशिक्षण, विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास, आणि तंत्रज्ञानाचा प्रभावी वापर यामध्ये सकारात्मक बदल घडवता येतात. शैक्षणिक संशोधन नवे दृष्टिकोन आणि शालेय पद्धती प्रस्तुत करत असून, यामुळे शिक्षण क्षेत्रात जागतिक पातळीवर प्रतिस्पर्धात्मकता आणता येते.

शैक्षणिक संशोधनाच्या क्षेत्रात अनेक संधी आहेत, जसे की तंत्रज्ञानाचा वापर, समावेशक शिक्षण पद्धती, नवीन शिक्षण मॉडेलस, आणि शिक्षकांचे कार्यक्षमता सुधारणा. यामुळे भारतीय शिक्षण पद्धतीला अधिक समृद्ध आणि प्रभावी बनवता येईल. तथापि,

शैक्षणिक संशोधनास संसाधनांचा अभाव, पारदर्शकतेचा अभाव, आणि अंमलबजावणीच्या समस्यांसारखी आव्हाने देखील आहेत. हे आव्हान पार करणं आवश्यक आहे, ज्यामुळे संशोधनाचा वास्तविक लाभ विद्यार्थ्यांना मिळू शकेल.

शैक्षणिक संशोधनाच्या प्रक्रियेतील सुधारणा आणि त्याच्या प्रभावी अंमलबजावणीने भारतीय शिक्षण प्रणालीला नवीन उंचीवर नेण्याची क्षमता आहे. जर सर्व संबंधित घटक - शिक्षक, शालेय संस्था, सरकार, आणि समाज एकत्र येऊन शैक्षणिक संशोधनाला योग्य दिशा दिली, तर यामुळे शिक्षण क्षेत्रात महत्त्वपूर्ण सुधारणा होऊ शकतात. यासाठी आवश्यक आहे की शैक्षणिक संशोधनाला अधिकाधिक संसाधन, सहकार्य, आणि लक्ष दिले जावे.

शेवटी, शैक्षणिक संशोधन हे फक्त शालेय पद्धतींच्या सुधारणा नाही, तर ते समाजातील प्रत्येक घटकाच्या जीवनातील मूल्यांकन आणि गुणात्मक बदल घडवून आणण्याचे एक प्रभावी साधन आहे.

संदर्भ सूची

1. आगरकर, लोकनाथ (२०२०). शिक्षणाची मूलतत्त्वे. पुणे: सारथी प्रकाशन.
2. देव, माधुरी (२०१८). भारतीय शिक्षण प्रणालीतील सुधारणा. मुंबई: मेहता पब्लिकेशन्स.
3. कुलकर्णी, नरेश (२०१९). शैक्षणिक संशोधन आणि शिक्षक प्रशिक्षण. नाशिक: महाराष्ट्र राज्य शैक्षणिक संस्था.
4. वाटवाणी, सुरेश (२०२१). भारतीय शिक्षण प्रणालीतील तंत्रज्ञानाचा वापर. पुणे: साहित्य अकादमी.
5. नायक, अरुण (२०१७). समावेशक शिक्षण आणि विविध शैक्षणिक पद्धती. मुंबई: मुक्ता प्रकाशन.
6. जोशी, रामेश (२०१५). शैक्षणिक संशोधनाची आवश्यकता. नागपूर: विद्या प्रकाशन.
7. किरण, अशोक (२०२२). शिक्षकांचे व्यावसायिक विकास आणि संशोधन. पुणे: लोकमंगल प्रकाशन.
8. देशमुख, शं. ना. (२०२०). शिक्षण प्रणालीतील समावेशकता: संशोधन आणि अंमलबजावणी. कोल्हापूर: फडके प्रकाशन.
9. कासलीवाल, विजय (२०१८). शिक्षणाच्या पद्धतींमधील नवकल्पनांचा वापर. ठाणे: ज्ञानज्योती पब्लिकेशन.

भारतीय शिक्षण प्रणालीतील योग आणि शारीरिक शिक्षणाचे विविध पैलू

प्रा. डॉ. विद्या रामदास काळवाघे

श्री. प्रकाशचंद जैन कॉलेज ऑफ एज्युकेशन अँड रिसर्च पळसखेडा बु ||

ता. जामनेर, जि. जळगांव

प्रस्तावना :-

भारतीय शिक्षण प्रणालीमध्ये योग आणि शारीरिक शिक्षण याला अनन्यसाधारण असे महत्त्व प्राप्त झाले आहे. प्राचीन काळापासून भारतीय शिक्षण पद्धतीमध्ये संपूर्ण व्यक्तिमत्त्व विकासासाठी म्हणजेच बालकाच्या मानसिक, शारीरिक आणि अध्यात्मिक विकासासाठी प्राधान्य दिले गेले आहे. वेद, उपनिषदे आणि प्राचीन ग्रंथांमध्ये योगाचे महत्त्व स्पष्टपणे नमूद केले आहे. आधुनिक काळातही शिक्षण प्रणालीत शारीरिक शिक्षण आणि योगाचा समावेश करून विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास साधण्याचा प्रयत्न केला जात आहे.

योगाची संकल्पना :-

‘योग’ हा शब्द मूळ संस्कृत धातू ‘युज्’ पासून तयार झाला आहे. ज्याचा अर्थ जोडणे असा आहे. ‘योग’ हा शब्द संस्कृत भाषेतील ‘युज्’ या धातूपासून निर्माण झाला आहे योग या धातूचा अर्थ जर पाहिला तर एकत्र जुळवणे, बांधणे, संयोग पावणे किंवा जुंपणे तसेच एखाद्या गोष्टीकडे आपले लक्ष केंद्रित करणे असे विविध अर्थ या धातूचे आहेत.

‘Gita According to Gandhi’ या पुस्तकाच्या प्रस्तावने मध्ये श्री महादेव देसाई म्हणतात. “योग म्हणजे शरीर, मन आणि आत्मा यांच्या सर्व शक्ती ईश्वराशी जोडणे” या व्याख्येवरून आपल्या असे लक्षात येते की, योग म्हणजे शरीर, मन आणि आत्मा यांचा ईश्वराशी संयोग होणे. योगामुळे आत्म्याला स्थिरत्व प्राप्त होते आणि जेव्हा स्थिरत्व प्राप्त होते तेव्हा जीवनाच्या सर्व पैलूंकडे समृद्धपणे पाहणे सहज शक्य होत असते.

1. योग शिक्षणाचे महत्त्व व विविध पैलू :-

योग हा केवळ शारीरिक तंदुरुस्तीचा विषय नाही तर मानसिक संतुलन, आत्मसंयम आणि एकाग्रता वाढविण्याचे प्रभावी साधन आहे. शिक्षण प्रणालीत योगाचा समावेश केल्याने विद्यार्थ्यांच्या जीवनशैलीत सकारात्मक बदल नक्कीच घडून येतो. सध्याची जीवनशैली ही खूप बदलली आहे. अनेकांच्या आयुष्यात ताणतणाव वाढलेले आहेत. प्रत्येक टप्प्यावर विविध जीवघेण्या स्पर्धांना तोंड द्यावे लागते. ताण हा आयुष्याचा एक भागच बनला आहे. अशा सर्व परिस्थितीमध्ये स्वतःच शरीर आणि मनाला तंदुरुस्त आणि उर्जावान ठेवण्यासाठी योग हा महत्त्वाचा आहे सध्याच्या या जीवन शैलीमध्ये मन आणि शरीर यांच्या योग्य संतुलनासाठी योग शिक्षण ही काळाची गरज बनली आहे. शारीरिक व मानसिकदृष्ट्या सक्षम होण्यासाठी योग आवश्यक आहे. आजकाल आपण पाहतो की मनःशांतीसाठी लोक योगशिविरात हजारोच्या संख्येने सहभागी होताना दिसतात.

1. योगाचे शारीरिक फायदे :-

- योगासने केल्याने शरीर लवचिक आणि सशक्त बनते.
- प्राणायाम केल्याने श्वासोच्छवासाच्या तंत्रामुळे फुफ्फुसांची कार्य क्षमता सुधारते.
- योगामुळे स्नायू व सांधेदुखी यासारख्या समस्या दूर होतात.
- योग केल्यामुळे रोग प्रतिकार शक्ती वाढते व व्यक्ती निरोगी बनतो.

2. मानसिक आणि बौद्धिक फायदे :-

- ध्यान आणि प्राणायाम केल्यामुळे ताण तणाव कमी होण्यास मदत होते.
- आत्मसंयम व विचार शक्तीचा विकास होतो.
- परीक्षा काळामधील तणाव व चिंता कमी करण्यात मदत होते.

- ध्यान आणि प्राणायाम केल्यामुळे एकाग्रता आणि स्मरणशक्ती चा विकास होतो.
3. **नैतिक आणि आध्यात्मिक विकास :-**
- योगाभ्यासामुळे विद्यार्थ्यांमध्ये शिस्त अतिसंयम निर्माण होतो.
 - सामाजिक जीवनात सकारात्मक दृष्टीकोन आणि नैतिक मूल्ये विकसित होतात.
 - विद्यार्थ्यांमध्ये आत्मपरिक्षण आणि आत्मजागरूकता वाढीस लागते.
4. **शारीरिक आरोग्यासाठी योगाचे योगदान :-**
- योगामुळे शारीरातील विविध अवयवांची कार्यक्षमता सुधारते शरीराला लवचिकता प्राप्त होते विविध योगासनामुळे शरीराला उर्जा मिळते आणि स्नायू, सांधे आणि हाडे यांना बळकटी मिळते सूर्य नमस्कार, प्राणायाम, भुजंगासन, ताडासन, वज्रासन यासारख्या आसनांमुळे शरीर निरोगी व सुदृढ बनते. नियमित योग साधना केल्यामुळे स्थूलता, रक्तदाब मधुमेह यासारखे विकार दूर होतात.
5. **मानसिक आरोग्यासाठी योगाचे योगदान :-**
- शिक्षण ही केवळ शारीरिक क्षमता वाढवणारी प्रक्रिया नसून मानसिक स्थैर्य प्राप्त करण्यासाठी सुद्धा ते तितकेच महत्वाचे आहे. योगामुळे मन शांत होते, तणाव कमी होतो, आत्मविश्वास वाढतो. प्राणायामामुळे मनाची एकाग्रता वाढते. तसेच स्मरणशक्ती विकसित होते योगामुळे विद्यार्थ्यांना अभ्यासावर लक्ष केंद्रीत करणे सोपे जाते. ध्यान साधने मुळे विद्यार्थ्यांच्या मानसिक संतुलनात वाढ होते आणि आत्मशक्ती जागृत होते.
6. **आध्यात्मिक विकासासाठी योगाचे योगदान :-**
- योग ही केवळ शरीरसाधना नव्हे तर आत्मसाक्षात्कार आणि आत्मशुद्धीचा मार्ग आहे. ध्यानधारणा आणि मंत्रोच्चार यामुळे विद्यार्थ्यांच्या आत्मज्ञान प्राप्त होते. मनातील नकारात्मकता दूर होऊन सकारात्मक विचारांची वृद्धी होते, शिक्षण प्रक्रियेत विद्यार्थ्यांच्या मानसिक आणि आध्यात्मिक प्रगतीसाठी योग अत्यंत महत्त्वपूर्ण ठरतो.
- 2) **भारतीय शिक्षण प्रणालीतील शारीरिक शिक्षणाचे महत्त्व व पैलू :-**
- शारीरिक शिक्षण हा विषय विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगिन विकासाचा भाग आहे. हे शिक्षण शारीरिक तंदुरुस्ती, खेळ, क्रीडा संस्कृती आणि निरोगी जीवन शैलीला चालना देते.
- शारीरिक शिक्षण हे केवळ खेळ किंवा व्यायाम यापुरते मर्यादित नसून ते समृद्ध जीवन शैलीचे प्रतिक आहे. विद्यार्थी हे देशाचे भविष्य असून त्यांचे शारीरिक आरोग्य उत्तम राखण्यासाठी शारीरिक शिक्षण अत्यावश्यक आहे.
- प्राचीन काळापासून भारतीय शिक्षणात व्यायाम, मल्लखांब, कुस्ती, धनुर्विद्या, यांना महत्त्व दिले गेले आहे. आधुनिक शिक्षणप्रणालीत शारीरिक शिक्षणाचे महत्त्व अनन्यसाधारण असे आहे.
- 2.1 **शारीरिक तंदुरुस्ती आणि आरोग्य :-**
- * नियमित व्यायामात शरीर सुदृढ राहते.
 - * लठ्ठपणा, मधुमेह, उच्च रक्तदाब यासारख्या आजारापासून संरक्षण मिळते.
- 2.2 **मानसिक विकास :-**
- शारीरिक क्रियाकलाप मेंदूला उत्तेजित करतात, व ज्यामुळे स्मरणशक्ती, एकाग्रता आणि लक्ष केंद्रीत करण्याची क्षमता सुधारते.
- 2.3 **सामाजिक कौशल्य :-**
- सांघिक खेळ आणि क्रियाकलापांमुळे विद्यार्थ्यांमध्ये टीमवर्क, संवाद आणि सह- कार्याची भावना विकसित होते.
- 2.4 **व्यक्तिमत्त्व विकास :-**
- शारीरिक शिक्षणामुळे विद्यार्थ्यांच्या आत्मविश्वास नेतृत्वगुण आणि शिस्तबद्धतेचा विकास होतो ज्यामुळे

त्यांच्या व्यक्तीमत्वाचा सर्वांगीण विकास साधला जातो.

2.5 आरोग्यविषयक ज्ञान :-

शारीरिक शिक्षणाद्वारे विद्यार्थ्यांना संतुलित आहार, स्वच्छता आणि आरोग्य विषयक सवयींचे महत्त्व शिकवले जाते, ज्यामुळे त्यांचे आरोग्य सुधारते.

2.6 शारीरिक आरोग्यासाठी शारीरिक शिक्षणाचे योगदान :-

विद्यार्थ्यांच्या शारीरिक विकासासाठी नियमित व्यायाम, खेळ आणि शारीरिक प्रशिक्षण अत्यंत महत्त्वाचे आहे. शारीरिक शिक्षणामुळे स्नायु बळकट होतात. सांधेदुखी कमी होते आणि शरीर लवचिक बनते. शारीरिक शिक्षणाच्या माध्यमातून विद्यार्थ्यांना निरोगी जीवनशैलीची सवय लागते.

2.7 सामाजिक आणि नैतिक विकासासाठी शारीरिक शिक्षणाचे योगदान :-

शारीरिक शिक्षणामुळे संघभावना, सहकार्य संयम यासारखे गुण विद्यार्थ्यांमध्ये विकसित होतात. खेळांच्या माध्यमातून विद्यार्थी सहकार्याची भावना आत्मसात करतात. संघटित खेळामध्ये सहभागी झाल्यामुळे मैत्री प्रामाणिकपणा आणि नेतृत्व गुणांची जोपासना होते, पराभव स्विकारण्याची तयारी आणि विजयाचा आनंद यांचा समतोल साधण्याचे शिक्षण शारीरिक शिक्षणातून मिळते.

2.8 मानसिक आणि भावनिक आरोग्यासाठी शारीरिक शिक्षणाचे योगदान :-

शारीरिक शिक्षणामुळे विद्यार्थ्यांचा तणाव दूर होतो. खेळ व्यायामांमुळे मेंदूमध्ये एंडोर्फिन (हॅपी हार्मोन) स्रावित होतो. ज्यामुळे मन प्रसन्न आणि अनंदी राहते. विद्यार्थ्यांमध्ये आत्मविश्वास वाढीस लागतो. शारीरिक शिक्षणामुळे जीवनातील नकारात्मकतेचे होणारे दुष्परिणाम लक्षात येतात, व विद्यार्थ्यांमध्ये सकारात्मक भावना विकसित होतात. विद्यार्थ्यांना जीवनात येणाऱ्या अडचणींवर मात करण्याची प्रेरणा मिळते.

3) भारतीय शिक्षण प्रणालीत योग आणि शारीरिक शिक्षणाचा समन्वय :-

भारतीय शिक्षण पद्धतीत योग आणि शारीरिक शिक्षण यांचा समतोल राखण्यावर भर दिलेला असल्याचे दिसून येते. विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण विकासासाठी दोन्ही घटक पूरक ठरतात. योग आणि शारीरिक शिक्षण यांचा समन्वय कसा साधला जातो ते आपण पाहूया.

3.1 दैनंदिन शालेय दिनक्रमात योग आणि शारीरिक शिक्षकाचा अंतर्भाव :-

बऱ्याच शाळांमध्ये सकाळची प्रार्थना झाली की प्रार्थनेनंतर सूर्यनमस्कार, प्राणायाम व योगासने करून घेतले जातात. तसेच तासाच्या मधल्या सुटीत किंवा विश्रांतीच्या वेळी विद्यार्थी मैदानावर खेळण्यास जातात. शारीरिक शिक्षणाचे तास नियमित पणे घेण्यात येतात.

3.2 योग आणि शारीरिक शिक्षणासाठी विशेष प्रशिक्षण केंद्रे :-

भारतात विविध ठिकाणी योग आणि शारीरिक शिक्षणासाठी विशेष प्रशिक्षण शिबिरे, योग शिबिरे आणि क्रिडा प्रशिक्षण शिबिरे आयोजित केली जातात. खेळांमध्ये विशेष प्राविण्य मिळविण्यासाठी प्रशिक्षक आणि योगगुरु विद्यार्थ्यांना मार्गदर्शन करतात.

3.3 योग आणि शारीरिक शिक्षणासाठी शासकीय धोरणे आणि प्रोत्साहन :-

भारत सरकारने योग आणि शारीरिक शिक्षणला प्रोत्साहन देण्यासाठी विविध योजना राबवल्या आहेत. “खेलो इंडिया” आणि “फिट इंडिया मूव्हमेंट” या योजनांच्या माध्यमातून विद्यार्थी आणि तरुणांना शारीरिक शिक्षणात सहभागी होण्यासाठी प्रेरित केले जात आहे. “आयुष मंत्रालय” आणि “शिक्षण मंत्रालय” त्यांच्या संयुक्त विद्यमाने शालेय शिक्षणात योगाचा समावेश करण्यात आला आहे.

3.4 शिक्षण प्रणालीत योग आणि शारीरिक शिक्षणाच्या अंमलबजावणीतील अडचणी :-

योग आणि शारीरिक शिक्षणात काही अडचणीही येतात.

- शाळांमध्ये प्रशिक्षित शिक्षकांची कमतरता.
- शाळांमध्ये आवश्यक खेळाची साधने आणि योग केंद्राची कमतरता.
- पालक आणि विद्यार्थ्यांमध्ये याबाबत जागरुकतेचा अभाव.
- शिक्षण व्यवस्थेमध्ये शारीरिक शिक्षणाला दुय्यम स्थान.

निष्कर्ष :-

योग आणि शारीरिक शिक्षण हे भारतीय शिक्षण प्रणालीतील महत्वाचे घटक आहेत. विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगिन विकासासाठी शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक आरोग्य अत्यंत महत्वाचे आहे. त्यामुळे शिक्षण प्रणालीत योग आणि शारीरिक शिक्षणाला प्राधान्य दिल्याने विद्यार्थ्यांचा बौद्धिक आणि शारीरिक विकास घडेल आणि त्यांच्यात जीवन कौशल्य विकसित होतील ते शारीरिक, मानसिक आणि सामाजिकदृष्ट्या सशक्त नागरिक बनू शकतील.

भारतीय ज्ञान प्रणालीतील अठरा विद्या

डॉ. संगिता बाबुराव भालेराव

ज.शि.प्र. संस्थेचे, शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय गरताड, धुळे

सारांश-

वैदिक कालखंड हा भारतातील व जगातील अत्यंत प्राचीन कालखंड समजला जात. यात भारतातील हजारो वर्षांपासून विकसित झालेल्या ज्ञान, श्रद्धा, आणि पद्धतींचा एक वैशिष्ट्यपूर्ण संग्रह आहे भारतीय संस्कृती ही प्राचीन ग्रंथामध्ये अर्थात वेद, उपनिषदे यातून विकसित झालेली आआहे. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 यात भारतातील ज्ञान प्रणालीचा समावेश करण्यात आला आहे. अर्थात यात मूलभूत ज्ञान, विज्ञान, अभियांत्रिकी आणि तंत्रज्ञान, मानव्य आणि सामाजिक विज्ञान यांचा समावेश आहे. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण NEP 2020 मध्ये विद्यार्थ्यांचा क्रेडिट मिळणार आहे. क्रेडिट मिळवण्याकरिता विद्यार्थ्यांना भारताचा समृद्ध प्राचीन आदर्श वैदिक व उपनिषदांचा अभ्यास करावा लागणार आहे.

वैदिक कालखंड हा भारतातील अतिशय प्राचीन कालखंड समजला जातो.तसेच जगाच्या इतिहासात देखिल प्राचीन कालखंड समजला जातो.हा कालखंड वेद व उपनिषदे यांच्या प्रभावाचा आहे.त्याचा विस्ताराचा कालावधी निश्चितपणे सांगता येत नाही पण,याबाबत विद्वानांमध्ये मतभेद आढळून येतात.तरी तो इतिहासात.स.पूर्व 4000 वर्षे, मेक्सिकोच्या मते इतिहासात.स.पूर्व 4000 ते 1200,हॅगच्यामते तो कालखंड इ.स.पूर्व 2400 असा आहे.

वैदिक व उपनिषदिक तत्त्वज्ञानात आदर्श जीवन जगण्याची जी व्यवस्थाही,ती अत्यंत व्यापक होती.वैदिक कालीन तत्त्वज्ञान हे व्यापक,सर्वसमावेशक व परिपूर्ण तत्त्वज्ञान आहे.ज्यात मानवी जीवनाच्या सर्व प्रश्नांची उकल उत्तमप्रकारे होते.हे साहित्य वेद व उपनिषद काळातील असल्यामुळे त्याला वैदिक तत्त्वज्ञान म्हटले जाते.

भारतीय ज्ञान प्रणालीद्वारे ज्ञान हे एका पिढीकडून दुसऱ्या पिढीकडे पद्धतशीरपणे दिले जाते.ही एक संघटित प्रणाली आणि ज्ञान हस्तांतरणाची एक पद्धत आहे. वैदिक साहित्य हे वेद, उपनिषदे आणि उपवेद हे भारतीय ज्ञान व्यवस्थेचा पाया रचतात.ही भारतीय ज्ञान प्रणाली नव्या शैक्षणिक धोरणात समाविष्ट करण्यात आली आहे. अर्थात त्यातून विद्यार्थ्यांना देशातील अत्यंत प्राचीन ज्ञानाची ओळख होईल. आपली भारतीय ज्ञान प्रणाली (IKS) ही हजारो वर्षांपासून विकसित झालेल्या ज्ञान, श्रद्धा आणि पद्धतींचा एक समृद्ध आणि विविधतेने परिपूर्ण असा संग्रह आहे. या भारतीय ज्ञान प्रणालीत (IKS) 18 विद्यार्थ्यांवर समाविष्ट आहेत. या 18 विद्यार्थ्यांवर म्हणजेच ज्ञान,शिक्षण आणि विविध क्षेत्रातील ज्ञानाचे विभाग आहेत.ज्यात वेद, उपनिषदे, व्याकरण, ज्योतिष अर्थशास्त्र, संगीत,कला इत्यादींचा समावेश होतो.

वैदिक व उपनिषदिक तत्त्वज्ञान:- यात मुख्य सहा भाग पडतात ते पुढीलप्रमाणे

1. चार वेद:-ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद,अथर्ववेद
2. चार उपदेश:- आयुर्वेद, धनुर्वेद,गंधर्ववेद, स्थापत्यवेद
3. सहा वेदांगे:- शिक्षा,कल्प,व्याकरण,निरुक्त, ज्योतिष, छंद
4. उपनिषदे:- एकूण 21 ऋग्वेदातील एकूण 108,यजुर्वेदातील 1000,सामवेदातील 50,अथर्ववेदातील एकूण 1179,108 महत्वाची,11 प्रमुख
5. अठरा पुराणे:- पद्म,विष्णू,वायू,नारद,मार्कंडेय स्कंद,लिंग, वामन,कूर्म,मत्स्य, गरूड,ब्रम्ह, भागवत,वराह,अग्नी,भविष्य, ब्रम्हवैवर्त, ब्रम्हांड
6. श्रुती(भगवद्गीता)
या अठरा विद्यांमध्ये विविध विषयांचे ज्ञान समाविष्ट आहे.ते पुढीलप्रमाणे-
1. वेद:- वेदांची रचना ही शास्त्रीय पद्धतीने केली आहे.त्यामागे नियमांचा व तत्त्वांचा आधार आहे यात ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद आणि अथर्ववेद यांचा समावेश होतो.

1. ऋग्वेद:- हा सर्वात प्राचीन व पहिला वेद आहे.यात स्तुतीपर ऋचा आहेत.अनेक देवदेवता मानवाच्या संरक्षणकर्त्या आहेत व त्यांची उन्नती करणाऱ्या आहेत.त्यांना प्रसन्न कसे करावे याचे विवेचन ऋग्वेदात आहे.ऋग्वेदातआकाश,धरती,पाणी,पहाट,इत्यादीं नैसर्गिक शक्तींना,देवता मानून, त्याच्यांशी गायल्या गेलेल्या सूक्तांचा किंवा ऋचांचा संग्रह आहे.
2. यजुर्वेद:- हि यज्ञीय प्रार्थनांचा वेद आहे.
3. सामवेद:- हा मंत्रांचा वेद आहे.यात सूक्ते संगीतबद्ध केलेली आहेत. सोमयज्ञ करतांना गायनातून त्याचा अधिक वापर होतो.
4. अथर्ववेद:-हा चौथा वेद असून हा मानवी जीवनाच्या व्यावहारिक बाजूची संबंधित आहे.यात यंत्र, मंत्र,जादूटोणा,औषधी विद्या,जन्म, मृत्यू,विवाह,राजकारण इत्यादि विषयांशी संबंधित माहीती आहे.
- II. उपनिषदे:- गुरूजवळ शिष्याने बसून मिळवलेले ज्ञान म्हणजे उपनिषद होय.ज्ञानाचे रहस्य आणि तत्वज्ञानाचे मार्गदर्शन यात आहे.
- III. व्याकरण:- भाषा आणि भाषेच्या नियमांचे ज्ञान यात आहे.
- IV. ज्योतिष:- यात खगोलशास्त्र आणि भविष्यवेध आहे.
- V. अर्थशास्त्र:- राज्यव्यवस्था व अर्थव्यवस्थेच्या ज्ञानाचा यात समावेश आहे.
- VI. संगीत:- यामध्ये विविध प्रकारचे संगीतबद्ध आणि कला आहेत.
- VII. कले:- यात विविध कला प्रकारांचे ज्ञान समाविष्ट आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणाली (IKS) यात या 18 वाद्यांचा समावेश करण्यात आला आहे.या प्रणालीचा मुख्य उद्देश समकालीन सामाजिक समस्या सोडविण्यासाठी पुढील संशोधनाला पाठिंबा देणे आणि सुलभ करणे हा आहे.अर्थात भारतीय ज्ञान प्रणाली(IKS) ही वैदिक साहित्य, वेद आणि उपनिषदांवर आधारित आहे.ही IKS प्रणाली भारतात विकसित झालेल्या ज्ञानाच्या समृद्धतेचा समावेश होतो.त्यात गणित,विज्ञान, भाषा,साहित्य, सांस्कृतिक आणि सामाजिक पद्धती, विविध परंपरा यांचा समावेश होतो.

NEP मध्ये भारतीय ज्ञान प्रणालीचा समावेश करण्यात आला आहे.यात मूलभूत ज्ञान, विज्ञान, अभियांत्रिकी, आणि तंत्रज्ञान, मानव्य आणि सामाजिक विज्ञान यांचा समावेश आहे.IKS हा भारत सरकारच्या शिक्षण मंत्रालयाचा एक विभाग आहे.हि विभाग ऑक्टोबर 2020 मध्ये स्थापन करण्यात आला.

भारतीय राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणात (NEP) शिक्षणाच्या सर्व स्तरांवर अभ्यासक्रमामध्ये IKS चा समावेश करण्यावर भर देण्यात आला आहे.तसेच या अनुषंगाने राष्ट्रीय क्रेडिट फ्रेमवर्क(NCF) ने विद्यार्थ्यांना प्राचीन भारतीय विज्ञान आणि कला यांच्याशी संबंधित अभ्यासक्रमामध्ये क्रेडिट मिळविणे शक्य केले आहे.तसेच भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये ज्ञान, विज्ञान आणि जीवनदर्शन यांचा समावेश केलेला आहे.अर्थात भारतीय ज्ञान प्रणालीत अत्यंत प्राचीन व समृद्ध वारसा समाविष्ट करण्यात आलेला आहे.

संदर्भ ग्रंथ

1. पवार, ना. ग.भारतातील शिक्षण पद्धतीचा विकास (मे 2007), नित्य नूतन प्रकाशन, पुणे.
2. सारूक, विक्रम (12 जानेवारी 2012), शैक्षणिक तत्वज्ञान, इनसाईट पब्लिकेशन, नाशिक.

प्राचीन वैदिक आहाराच्या सवयींची उपयुक्तता - एक अभ्यास

सहा. प्रा.अर्चना रमेश भालेवार

शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय शिवळे ता.मुर्बाड जि. ठाणे 421401 महाराष्ट्र.

सारांश

भारतातील प्राचीन उपचार शास्त्र आयुर्वेद अन्नाला अत्यंत महत्त्व देते आणि त्यानुसार, अन्न हे औषध आहे आणि तुम्ही काय खाता आणि कसे खाता हे तुमच्या भावनांशी संबंधित आहे. प्रसिद्ध लेखिका आणि पोषणतज्ञ कविता देवगण यांच्या 'अल्टीमेट ग्रँडमदर हॅक्स' या पुस्तकात आपल्या आजींच्या स्वयंपाकघरातून आपल्याला घ्याव्या लागणाऱ्या चांगल्या आहार पद्धतींबद्दल सांगितले आहे, त्यानुसार, "जवळजवळ सर्व आयुर्वेद पद्धती आता आधुनिक संशोधनाद्वारे प्रमाणित होत आहेत. हातांनी खाणे, जमिनीवर बसून खाणे, बहुतेक वेळा ताजे शिजवलेले अन्न खाणे, हंगामी खाणे आणि अधूनमधून उपवास करणे. आजच्या काळात या गोष्टीचे आचरण करणे गरजेचे आहे. दुर्दैवाने, आपण त्यापैकी बहुतेक सोडून दिले आहेत. जेवणाच्या टेबलावर किंवा बहुतेकदा टेलिव्हिजनसमोर खाणे, चमच्याने खाणे आणि पॅकेज केलेले अन्न खाणे हे आपल्यापैकी बहुतेकांना सर्वात तार्किक आणि सोयीस्कर वाटू शकते, परंतु आपल्या जीवनशैलीतील या लहान बदलांमुळे गेल्या काही दशकांमध्ये आरोग्याची गतिशीलता पूर्णपणे बदलली आहे. जागतिक आरोग्य संघटनेच्या मते, जागतिक स्तरावर, ७० टक्के मृत्यू आता असंसर्गजन्य आजारांमुळे होतात जे लोकांच्या जीवनशैली आणि खाण्याच्या सवयींमध्ये बदल झाल्यामुळे होतात.

महत्वाचे शब्द : प्राचीन, वैदिक, आहार, उपयुक्तता

प्रस्तावना:

ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद आणि अथर्ववेद आणि त्या सर्वांना 'चतुर्वेद' असे संबोधले जाते. सध्याच्या संशोधनाचा उद्देश वेदांमध्ये आहाराच्या विविध पारंपारिक पद्धती शोधणे आहे की लोक स्वतःला शारीरिक आणि रोगप्रतिकारकदृष्ट्या निरोगी आणि बळकट कसे ठेवतात. आतापर्यंत या विषयावर फार कमी संशोधन पूर्ण झाले आहे. मानवी शरीराच्या तीन मुख्य पद्धती म्हणजे सात्विक, राजसिक आणि तामसिक यांचे संतुलन राखण्यात आहार प्रभावी भूमिका बजावतो. या चार वेदांपैकी, अथर्ववेद औषध, विज्ञान आणि पारंपारिक आहार पद्धतींशी संबंधित आहे. आरोग्य आणि कल्याण विज्ञानांवर ज्ञानाची समृद्धी सामावून घेणारा आयुर्वेद अथर्ववेदाचा उपवेद मानला जातो. ऋग्वेदात विविध प्रकारच्या आहार पद्धतींचा समावेश आहे. आयुर्वेद आणि अथर्ववेदात, आहार हा प्रामुख्याने मेंदू आणि शरीरावर परिणाम करण्यासाठी विचारात घेतला जातो. आपल्या शारीरिक आरोग्यासाठी आणि मानसिक आरोग्यासाठी अन्न कसे सर्वोत्तम बनवायचे या विश्वासाने, आपण पौष्टिकतेचा उपयोग उपचारांचा स्रोत म्हणून करू शकतो. चांगले आरोग्य टिकवून ठेवण्यासाठी आहार हा सर्वात महत्वाचा भाग आहे आणि जर तोच आहार अयोग्य पद्धतीने घेतला तर तो अनेक रोगांचे मूळ कारण बनतो.

महत्वाचे मुद्दे:

1. जमिनीवर बसून जेवा : आता ही एक अस्वस्थ करणारी पद्धत वाटू शकते, परंतु आपल्या देशात अन्न खाण्याची ही सामान्य पद्धत आहे. ग्रामीण भारतात अजूनही जमिनीवर बसून जेवण्याचे अनेक फायदे आहेत. यामुळे केवळ पेल्विक स्नायू मजबूत होतात असे नाही तर पचनक्रियेसाठी देखील चांगले असते. सेलिब्रिटी पोषणतज्ञ संध्या गुगनानी यांच्या मते, "जमिनीवर बसल्याने मानसिक शांतता वाढते, नसा शांत होतात आणि सर्जनशीलता वाढते, ज्यामुळे मेंदूला रक्तपुरवठा होतो. ते केवळ खाणे आनंददायी अनुभव बनवत नाही तर पचनाला देखील चालना देते कारण जेव्हा तुम्ही बसून जेवता तेव्हा पोटात पाचक रसांचे जास्तीत जास्त प्रमाण असते, ज्यामुळे पचन चांगले होतेच, शिवाय शरीराची चयापचय प्रक्रिया देखील हळूहळू वाढते."
2. मन लावून खाणे : अन्नाचे लक्ष विचलित करणे आणि पटकन गिळणे हे पचनसंस्थेसाठी वाईट आहे आणि तुम्ही जे खात आहात त्याचे जास्तीत जास्त फायदे तुम्हाला तोपर्यंत मिळू शकत नाहीत जोपर्यंत तुम्ही ते व्यवस्थित चावून हळूहळू खात

नाही. लवकर खाल्ल्याने मेंदूला सिग्नल पाठवता येत नाहीत आणि त्यामुळे अन्न योग्यरित्या पचत नाही. तसेच, तोंडातील लाळेमध्ये पाचक एंजाइम असतात आणि पचनाची पहिली पायरी तोंडातच सुरू होते. परंतु जेव्हा तुम्ही ते गिळून खूप लवकर खाता तेव्हा अन्न या एंजाइम्सच्या पुरेशा संपर्कात येत नाही, त्यामुळे पचनावर परिणाम होतो.

3. हातांनी खाणे: हाताने खाणे केवळ अधिक समाधानकारक नसते तर पचनासाठी देखील चांगले असते. जेव्हा अन्न तुमच्या बोटांना स्पर्श करते तेव्हा मेंदूला सिग्नल पाठवले जातात आणि आतड्यांमध्ये पाचक रस स्रावित होतात ज्यामुळे अन्नाचे पचन चांगले होते.

4. स्थानिक जेवण: १९७५ पासून जगातील प्रत्येक देशात लठ्ठपणाचे प्रमाण वाढले असले तरी, मध्य पूर्व आणि पॅसिफिक देशांमध्ये ते प्रचंड प्रमाणात वाढले आहे, जिथे आयात केलेल्या अन्नाचे प्रमाण जास्त असल्याने कंबर वाढण्यास हातभार लागला आहे, असे WHO च्या आकडेवारीनुसार. यावरून स्थानिक अन्न खाणे किती महत्वाचे आहे हे स्पष्ट होते. स्थानिक पातळीवर पिकवलेले अन्न केवळ या प्रदेशाच्या अर्थव्यवस्थेला चालना देण्यासाठी चांगले नाही तर ते मातीच्या आरोग्याला देखील प्रोत्साहन देते कारण ते पिकांचे फेरपालट करते जे मातीसाठी आणि शेवटी उत्पादनाच्या गुणवत्तेसाठी चांगले आहे. स्थानिक अन्न ताजे असते आणि म्हणूनच पोषक तत्वांनी भरलेले असते आणि शरीरासाठी अधिक योग्य असते जे हजारो किलोमीटर दूर वेगळ्या वातावरणात उत्पादित केले जाते आणि नंतर संरक्षकांसह जोडले जाते आणि ट्रकमध्ये लोड केले जाते आणि दिवसेंदिवस वाहून नेले जाते, त्यामुळे त्यांचे बहुतेक फायदे गमावले जातात.

5. हळूहळू खा : अन्न चघळू नका, हळूहळू खा आणि चांगले चावून खा. यामुळे अन्नाचे विघटन चांगले होते आणि तोंडातील पचन एंजाइम्सना वेळ मिळतो. जर तुमचे अन्न नीट पचले नाही तर त्यामुळे पचनाचे अनेक विकार, पोटाच्या समस्या आणि वजन वाढण्याची शक्यता असते.

6. वेळ आणि ऋतूनुसार खा : आयुर्वेदात ऋतू आणि वेळ खूप महत्वाची भूमिका बजावतात. जास्तीत जास्त फायदे मिळवण्यासाठी, त्यांच्या स्वभावानुसार उबदार आणि थंड असे वर्गीकृत केलेले पदार्थ खाण्याची योग्य वेळ आणि ऋतू जाणून घेणे महत्वाचे आहे. उदाहरणार्थ, लिंबू नैसर्गिकरित्या थंड असल्याने आणि शरीरात 'कफ' किंवा श्लेष्मा वाढवू शकते म्हणून कोमट पाण्यासोबत लिंबू पिण्याचा सल्ला दिला जातो. त्याचप्रमाणे, सकाळी आणि हिवाळ्यात सर्व लिंबूवर्गीय पदार्थ टाळावेत कारण ते थंड स्वरूपाचे मानले जातात. दही, बर्फाळ पेये आणि फळे रात्री खाऊ नयेत. असे काही पदार्थ आहेत जे ज्या ऋतूत वाढतात त्या ऋतूत सेवन केल्याने चमत्कार करतात. जसे की गूळ किंवा गुळाचा स्वभाव उबदार असतो आणि हिवाळ्यात पौष्टिक असतो आणि उन्हाळ्यात काकडी हा रामबाण उपाय आहे.

7. अन्नपदार्थांची जुळणी विनाकारण करू नका: त्रिवेद्रम येथील मेकोशा आयुर्वेद स्प्रासुइट्स रिट्रीटचे मुख्य चिकित्सक डॉ. मनीष एस यांच्या मते, काही अन्न संयोजन पोटाच्या ज्वलनाच्या सामान्य कार्यात अडथळा आणतात आणि दोषांचे संतुलन बिघडवतात. यामुळे अपचन, आम्लता आणि वायू तयार होणे यासारख्या समस्या उद्भवतात. "प्रत्येक अन्न सुसंगत नसते. असे काही संयोजन म्हणजे केळीसह दूध, आंबट फळांसह दही आणि दुधासह चिकन.

8. जास्त सामान भरू नका : जेवण संपवताना नेहमी थोडेसे अन्नासाठी जागा सोडा, असे आयुर्वेद म्हणते. खरं तर, हा मंत्र आता आहारतज्ञ आणि पोषणतज्ञांकडून मोठ्या प्रमाणात प्रचारित केला जातो. "अन्न मर्यादित आणि योग्य प्रमाणात खाणे आवश्यक आहे. जेवणांमध्ये पुरेसे अंतर असले पाहिजे जेणेकरून अन्न पचते," संध्या म्हणते.

9. उभे राहून पाणी पिऊ नका: आयुर्वेदानुसार, उभे राहून पाणी पिल्याने शरीरातील द्रवपदार्थांचे संतुलन बिघडते आणि जर तुम्ही ते वारंवार केले तर त्यामुळे सांध्यांमध्ये द्रवपदार्थ जास्त प्रमाणात साचतात ज्यामुळे संधिवात होतो. खरं तर, या स्थितीत पाणी पिल्याने मूत्रपिंडांवरही नकारात्मक परिणाम होतो. जेव्हा तुम्ही उभे राहून पाणी पिता तेव्हा ते पाणी शरीरातून वेगाने जाते आणि मूत्रपिंडांवर दबाव येतो. जरी या जुन्या पद्धतीची सत्यता आधुनिक विज्ञानाने अद्याप सिद्ध केलेली नसली तरी, वडीलधारी मंडळी जे सांगत आहेत ते ऐकण्यात काहीही गैर नाही - जास्तीत जास्त फायदे मिळविण्यासाठी बसून हळूहळू पाणी पिणे.

निष्कर्ष:

जमिनीवर बसून जेवा. आता ही एक अस्वस्थ करणारी पद्धत वाटू शकते, परंतु आपल्या देशात अन्न खाण्याची ही सामान्य पद्धत आहे. ग्रामीण भारतात अजूनही जमिनीवर बसून जेवण्याचे अनेक फायदे आहेत. यामुळे केवळ पेल्विक स्नायू मजबूत होतात असे नाही तर पचनक्रियेसाठी देखील चांगले असते. सेलिब्रिटी पोषणतज्ञ संध्या गुगनानी यांच्या मते, "जमिनीवर बसल्याने मानसिक शांतता वाढते, नसा शांत होतात आणि सर्जनशीलता वाढते, ज्यामुळे मेंदूला रक्तपुरवठा होतो. ते केवळ खाणे आनंददायी अनुभव बनवत नाही तर पचनाला देखील चालना देते कारण जेव्हा तुम्ही बसून जेवता तेव्हा पोटात पाचक रसांचे जास्तीत जास्त प्रमाण असते, ज्यामुळे पचन चांगले होतेच, शिवाय शरीराची चयापचय प्रक्रिया देखील हळूहळू वाढते."

संदर्भसूची :

1. <https://timesofindia.com>
2. <https://www.sciencedirect.com>
3. <https://en.wikipedia.org>

भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या संदर्भात मानवी वर्तनाचे विज्ञान

श्री अरविंद दशरथ कुरकुरे

ग्रंथपाल

कला, वाणिज्य व कॉम्प्युटर ॲप्लिकेशन महिला महाविद्यालय, डोंगरकठोरे,

ता.-यावल. जि.-जळगाव

एस एन डी टी महिला विद्यापीठ, मुंबई संलग्न

सार :

भारतीय ज्ञान प्रणाली ही प्राचीन कालापासून मानवी जीवन आणि वर्तनाचा अभ्यास करणाऱ्या तत्त्वज्ञान, योग, आणि विविध शास्त्रांचा समृद्ध संच आहे. यामध्ये मानवाच्या अंतर्गत व बाह्य वर्तन समजून घेतले जाते आणि जीवनाचा उद्देश, कर्तव्य, आणि सुख प्राप्ती यांचा अभ्यास केला जातो. या संदर्भात मानवी वर्तनाचे विज्ञान म्हणजे मानवाच्या मानसिक, शारीरिक, आणि आध्यात्मिक स्थितींचा समग्र अभ्यास करण्याची पद्धत. भारतीय ज्ञान प्रणालीत वेद, उपनिषद, आणि शास्त्रांचे महत्त्व आहे, जे मानवी वर्तनाच्या विविध पैलूंना उलगडतात.

प्रस्तावना :

मानवी वर्तनाचे विज्ञान भारतीय ज्ञान प्रणालीचा एक महत्त्वाचा भाग आहे, ज्यात व्यक्तिमत्त्वाची आणि कर्माची गहन समज प्राप्त केली जाते. भारतीय तत्त्वज्ञान आणि शास्त्रांमध्ये मन, बुद्धी, चित्त, आणि आत्म्याचे कार्य, त्यांच्या परस्पर संबंधांवर गहन विचार केला जातो. यातील प्रमुख तत्त्वज्ञानाने व्यक्तिमत्त्व, सामाजिक वर्तन, आणि धार्मिक आचारधर्म यांचा अभ्यास केला आहे. या प्रणालीमध्ये मानसिक शांती, समाधी, आणि योगाचे महत्त्व आहे. मानवी वर्तनाचे विज्ञान भारतीय संदर्भात जाणीव, नैतिकता, आणि आध्यात्मिक जागरूकतेच्या दृष्टीने विविध आयामांचा विचार करतो.

मानवी वर्तनाचे विज्ञान (Human Behavior Science) हे एक विविध शास्त्रांचा संगम आहे, ज्यामध्ये मानसशास्त्र, समाजशास्त्र, शारीरिक शास्त्र, जीवशास्त्र, आणि तंत्रज्ञान यांचा समावेश होतो. यामध्ये मानवाच्या वर्तनाचे, भावना, विचार, प्रेरणा, आणि सामाजिक परिप्रेक्ष्यातील संवाद यांचा अभ्यास केला जातो. मानवी वर्तनाचे विज्ञान व्यक्तिमत्त्वाचा अभ्यास सामाजिक वर्तन, मानसिक प्रक्रिया, प्रेरणा आणि भावना, शारीरिक आणि जैविक घटकांवर लक्ष केंद्रित करते. या विज्ञानाचा उपयोग मानसिक आरोग्य, शिक्षण, समाजसेवा, आणि व्यवसाय अशा विविध क्षेत्रांत केला जातो.

कीवर्ड : ज्ञान प्रणाली, वर्तनाचे विज्ञान, वेद, उपनिषद, तत्त्वज्ञान, योग, मानसिक, शांती, समाधी, व्यक्तिमत्त्व, नैतिकता,

भारतीय ज्ञान प्रणाली :

भारतीय ज्ञान प्रणाली (Indian Knowledge System) म्हणजे भारताच्या प्राचीन काळातील विविध ज्ञान व परंपरेची एक व्यापक प्रणाली आहे, जी तत्त्वज्ञान, विज्ञान, गणित, संस्कृती, साहित्य, कला, आणि वैद्यकशास्त्र यांसारख्या क्षेत्रांमध्ये समृद्ध आहे. या प्रणालीमध्ये अनुभव, साधना, निरीक्षण आणि शोध यांचं महत्त्व असून, त्याद्वारे जीवनाच्या सर्व पैलूंवर प्रकाश टाकण्यात आलेला आहे. यामध्ये वेद, उपनिषद, पुराण, आयुर्वेद, ज्योतिष, योग, शास्त्र आणि लोकसाहित्य यांचा समावेश होतो.

मानवी वर्तनाचे विज्ञान :

भारतीय ज्ञान प्रणाली आणि मानवी वर्तनाचे विज्ञान यामध्ये सखोल संबंध आहे. भारतीय ज्ञान प्रणाली मानवी जीवनाच्या सर्व पैलूंवर आधारित आहे आणि त्या प्रणालीमध्ये मानवी वर्तनाचे अध्ययन, आचारधर्म, तत्त्वज्ञान, मानसशास्त्र आणि मनोविज्ञान यांचा समावेश आहे.

1. भारतीय तत्त्वज्ञान: भारतीय तत्त्वज्ञानाच्या विविध शाळांमध्ये (उदा. वेदांत, सांख्य, योग, न्याय, वैशेषिक) मानवी वर्तनाचे अभ्यास केले जाते. यामध्ये आत्मा, चित्त, मन, बुद्धी आणि शरीर यांचे परस्पर संबंध समजून घेतले जातात. उदा. योग व तत्त्वज्ञानानुसार मानवी वर्तनावर नियंत्रण ठेवण्यासाठी ध्यान आणि साधना महत्त्वपूर्ण असतात.
2. आचारधर्म (Ethic): भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये योग्य वर्तन, धर्म, नैतिकता, आणि समाजाच्या कल्याणाची महत्त्वाची भूमिका आहे. यामध्ये "धर्म" म्हणजे योग्य वर्तन, कर्तव्य, सत्य आणि अहिंसा या सिद्धांतांची अंमलबजावणी केली जाते.
3. आयुर्वेद आणि मानसिक आरोग्य: आयुर्वेदात मानवी वर्तनाचे आणि शारीरिक, मानसिक स्वास्थ्यामध्ये समन्वय साधला जातो. आयुर्वेदाने शारीरिक आणि मानसिक संतुलन साधण्यासाठी आहार, व्यायाम, ध्यान, आणि जीवनशैली यावर जोर दिला आहे.
4. योग: योगशास्त्रही मानवी वर्तनावर खोल विचार करते. योगाभ्यास शरीर, मन, आणि आत्म्याचे संतुलन साधण्यासाठी केले जातात. यामुळे व्यक्तीच्या वर्तनावर सकारात्मक परिणाम होतो, जसे की मानसिक शांती, एकाग्रता, आणि आत्मसाक्षात्कार.
5. सांस्कृतिक परंपरा: भारतीय ज्ञान प्रणालीत सांस्कृतिक आणि धार्मिक परंपरेतील वर्तनाचे अध्ययन देखील महत्त्वाचे आहे. उदा. "सत्यं वद धर्मं चर" (सत्य बोला, धर्मानुसार वर्तन करा) यासारख्या तत्त्वज्ञानाच्या सूचनांमुळे व्यक्तीचे वर्तन समाजासाठी सकारात्मक होईल. एकूणच, भारतीय ज्ञान प्रणाली मानवी वर्तनाचे शास्त्र असून, त्यात जीवनाच्या प्रत्येक घटकात आत्म-ज्ञान, आत्म-नियंत्रण आणि सामाजिक व नैतिक दृष्टीकोनातून वर्तनाच्या योग्य मार्गदर्शनाचे महत्त्व आहे.

वेद :

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मानवी वर्तनाचे विज्ञान आणि वेद यांचा महत्त्वपूर्ण संबंध आहे.

वेदांतून मानवी वर्तनाच्या तत्त्वज्ञानाची सखोल माहिती मिळते.

१. वेद आणि मानवी वर्तन: मुख्यतः ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद, आणि अथर्ववेद यांमध्ये मानवी वर्तनावर विशिष्ट तत्त्वज्ञान आणि नैतिक शिकवण दिली गेली आहे. वेदांचा प्रमुख उद्देश जीवनातील तत्त्वज्ञान आणि साधना यावर आधारित आहे, ज्यामुळे व्यक्तीचे आचारधर्म, संस्कार, आणि जीवनशैली यांचा विकास होतो.
२. मनोविज्ञान आणि मानवी वर्तन: भारतीय मनोविज्ञानात वेदांतून मानवी वर्तनाच्या विविध पैलूंवर विचार करण्यात आले आहेत. “आत्मा” (आत्म-स्वरूप) आणि “चित्त” (मानसिक अवस्था) यावर आधारित भारतीय विचारधारांमध्ये मानसिक प्रक्रियेच्या गाभ्यातील शुद्धता आणि शांततेचा आग्रह केला जातो. वेदांमध्ये ध्यान, योग, आणि साधनेला विशेष महत्त्व आहे, जे मानवी वर्तनाच्या नियंत्रणासाठी उपयोगी ठरतात.
३. कर्म आणि वर्तन: भारतीय ज्ञान प्रणालीत कर्म (कृती) आणि वर्तन यांचा तात्त्विक दृष्टिकोन खूप महत्त्वाचा आहे. कर्म हा गतीचा, वर्तनाचा आणि नैतिकतेचा विचार करतो. कर्माला “कर्मयोग” असेही म्हटले जाते, जे वेदांतून सुचवलेले आहे.
४. वेद आणि नैतिकता: वेदांमध्ये व्यक्तीचे कर्तव्य, नैतिकता, आणि धर्म यांचे महत्त्व विशद केले जाते. सत्य बोलणे, परस्त्रीला मातेसमान मानणे, आत्मकेंद्रित न होणे, आणि परिश्रमाची कदर करणे हे सर्व नैतिक तत्त्वे आहेत, जे व्यक्तीच्या वर्तनावर प्रभाव टाकतात.

उपनिषद :

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मानवी वर्तनाचे विज्ञान आणि उपनिषद महत्त्वपूर्ण स्थान राखतात.

१. मानवी वर्तनाचे विज्ञान : भारतीय दृष्टीकोनानुसार मानवी वर्तनाचे विज्ञान फक्त बाह्य कृतींवर नाही, तर अंतरात्म्याच्या गतीवर देखील लक्ष केंद्रित करते. मानवाच्या वर्तनावर मानसिक, भावनिक आणि आध्यात्मिक घटकांचा मोठा प्रभाव असतो. योग, ध्यान, आणि साधना यांचा अभ्यास करून मानवाच्या अंतर्गत शांती, संतुलन आणि आनंद साधण्यावर भर दिला जातो.
२. उपनिषद : उपनिषद हे प्राचीन भारतीय तत्त्वज्ञानाचे महत्त्वपूर्ण स्रोत आहेत. ‘उपनिषद’ या शब्दाचा अर्थ ‘नजिक बसणे’ असा आहे, ज्याचा संदर्भ गुरूंच्या मार्गदर्शनाखाली शिष्यांच्या तत्त्वज्ञानाच्या साक्षात्काराशी जोडलेला आहे. उपनिषदांत आत्मा, ब्रह्म, संसार, मोक्ष यांसारख्या गहन तत्त्वज्ञानावर चर्चा केली जाते. उपनिषद मानवाच्या जीवनाच्या उच्चतम उद्दिष्टांच्या दिशेने मार्गदर्शन करतात आणि त्यांच्या माध्यमातून आध्यात्मिक जागृती साधता येते. या दोन्ही क्षेत्रांमध्ये व्यक्तीच्या मानसिक आणि आध्यात्मिक उन्नतीवर विशेष लक्ष दिले गेले आहे.

तत्त्वज्ञान :

भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या संदर्भात मानवी वर्तनाचे विज्ञान आणि तत्त्वज्ञान यांचा अत्यंत महत्त्वाचा स्थान आहे.

1. मानवी वर्तनाचे विज्ञान: भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मानवी वर्तनाचे विज्ञान फक्त शारीरिक क्रियाकलापांच्या बाबतीत नाही, तर त्याच्या मानसिक आणि आध्यात्मिक पैलूवर देखील लक्ष केंद्रित करते. भारतीय तत्त्वज्ञानानुसार, प्रत्येक व्यक्तीचा आंतरिक आत्मा (आत्मा) ब्रह्माशी (सार्वभौम सत्त्व) संलग्न असतो. योग, ध्यान, आणि साधना यांच्या माध्यमातून आत्मज्ञान, मानसिक शांती, आणि संतुलन साधले जाते.
2. तत्त्वज्ञान: भारतीय तत्त्वज्ञान हे जीवनाच्या गहन प्रश्नांची चर्चा करते. यात दर्शनशास्त्र (आध्यात्मिक दृष्टिकोन) आणि विज्ञान (प्राकृतिक आणि भौतिक जगाशी संबंधित) यांचा समावेश होतो. प्रमुख तत्त्वज्ञान शाळा (जसे की वेदांत, सांख्य, योग, न्याय, वैशेषिक) जीवनाचे, अस्तित्वाचे, आणि ब्रह्म व आत्म्याचे स्वरूप समजून घेण्यासाठी विविध दृष्टिकोन प्रदान करतात. उपनिषद, भगवद गीता आणि वेदांत यासारख्या ग्रंथांमध्ये ब्रह्म आणि आत्म्याचा संबंध, संसार आणि मोक्षाची विचारसरणी, आणि जीवनाचे अंतिम ध्येय शोधण्याचे मार्ग दिले जातात. भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या दोन्ही पैलूंमध्ये व्यक्तीच्या मानसिक, भावनिक, आणि आध्यात्मिक विकासावर महत्त्व दिले जाते.

योग

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मानवी वर्तनाचे विज्ञान आणि योग यांचा अत्यंत महत्त्वपूर्ण स्थान आहे.

1. मानवी वर्तनाचे विज्ञान: भारतीय तत्त्वज्ञान आणि वेदांमध्ये मानवी वर्तनाचा अभ्यास अतिशय प्रगल्भपणे केला आहे. "अर्थशास्त्र", "नैतिक शास्त्र" (धर्मशास्त्र) आणि "मानसशास्त्र" या क्षेत्रांमध्ये वर्तनाच्या सिद्धांतांची चर्चा केली जाते. यामध्ये:
 - कर्म : कर्म वर्तनावर प्रभाव टाकतात. प्रत्येक क्रियेला एक परिणाम असतो, जो पुढील वर्तनावर आणि जीवनावर परिणाम करतो.
 - स्वधर्म: व्यक्तीला त्याच्या स्वधर्मानुसार वर्तन करणे अपेक्षित आहे. हे त्याच्या नैतिक कर्तव्यातून बाहेर जाणार नाही.
 - चित्ताची शुद्धता: चित्त शुद्ध केल्याने व्यक्तीचे वर्तन योग्य व शांत होईल.
2. योग: योग ही एक पद्धत आहे. जी शरीर, मन आणि आत्म्याच्या एकत्रतेला महत्त्व देते. योगाचे मुख्य उद्देश्य शारीरिक, मानसिक आणि आत्मिक आरोग्य सुधारणे आहे. योगाचे विविध प्रकार आहेत:
 - हठयोग: शारीरिक आसन आणि श्वासाचे नियंत्रण.
 - राजयोग: ध्यान आणि आत्मज्ञानावर आधारित.

- भक्तियोग: ईश्वरप्रेम आणि भक्ति मार्ग.
- ज्ञानयोग: आत्मज्ञान आणि विवेकाचा वापर करून ब्रह्मज्ञान प्राप्त करणे. योगाची शिकवण मुख्यतः चित्ताचे नियंत्रण आणि आत्मा व ब्रह्म यांच्यातील एकात्मता साधण्यावर आधारित आहे.

मानसिक शांती

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मानवी वर्तनाचे विज्ञान आणि मानसिक शांती साधण्याचे अनेक मार्ग आहेत.

1. योग आणि ध्यान: योग आणि ध्यान हे मानसिक शांती साधण्यासाठी अत्यंत प्रभावी साधने आहेत. ध्यानाच्या माध्यमातून मनाच्या गोंधळावर नियंत्रण मिळवता येते आणि मानसिक स्थिरता प्राप्त होते.
2. आध्यात्मिक तत्त्वज्ञान: भगवद्गीता आणि उपनिषदांतून कर्मयोग, ज्ञानयोग आणि भक्तियोग यांद्वारे आत्मज्ञान आणि मानसिक शांती प्राप्त करण्याचे मार्ग सांगितले जातात.
3. आयुर्वेद: आयुर्वेदात मानसिक आणि शारीरिक संतुलन साधण्यासाठी आहार, जीवनशैली आणि नैतिक मूल्यांची महत्त्वपूर्ण भूमिका आहे.
4. समाज व वर्तन: भारतीय तत्त्वज्ञानानुसार, योग्य वर्तन, सत्य बोलणे, आणि संतुलित जीवनशैली मनःशांती साधण्यासाठी आवश्यक आहे.

तत्त्वतः भारतीय ज्ञान प्रणाली मानवी वर्तन आणि मानसिक शांतीसाठी एक समग्र आणि संतुलित दृष्टिकोन प्रदान करते.

समाधी

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मानवी वर्तनाचे विज्ञान आणि समाधी यावर एक सुसंगत दृष्टिकोन आहे.

1. मानवी वर्तनाचे विज्ञान: भारतीय तत्त्वज्ञानानुसार, मानवी वर्तन हे आंतरिक स्वभाव, संस्कार, आणि कर्मावर आधारित असते. योग्य वर्तन म्हणजे सत्य बोलणे, दयाळुता, संयम आणि अहिंसा या मूल्यांचा आचरण करणे. यासाठी योग, ध्यान आणि आत्मचिंतन महत्त्वाचे असतात.
2. समाधी: समाधी म्हणजे मनाची सर्वोच्च शांती स्थिती, जिथे व्यक्तीच्या मनातील सर्व विचार थांबतात आणि एकाग्रतेच्या अवस्थेत आत्मज्ञान प्राप्त होते. योग आणि ध्यानाच्या माध्यमातून समाधी साधता येते. हे आत्मसाक्षात्कार आणि शाश्वत शांततेची अवस्था मानले जाते.

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मानवी वर्तन आणि समाधी हे मानसिक शांती आणि आत्मविकासाच्या दिशेने मार्गदर्शन करणारे तत्त्व आहेत.

व्यक्तिमत्त्व

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये “मानवी वर्तनाचे विज्ञान” आणि “व्यक्तिमत्त्व” यावर एक समग्र दृष्टिकोन मांडलेला आहे.

1. मानवी वर्तनाचे विज्ञान: भारतीय तत्त्वज्ञानानुसार, मानवी वर्तन हे आंतरिक गुण, संस्कार, आणि कर्म यांवर आधारित असते. योग्य वर्तन म्हणजे सत्य बोलणे, अहिंसा, दयाळुता, आणि संयम यांचा आचरण करणे. योग, ध्यान, आणि आत्मचिंतन यांचा वापर करून व्यक्ती आपले वर्तन सुधारू शकतो आणि मानसिक शांती साधू शकतो.
2. व्यक्तिमत्त्व: भारतीय तत्त्वज्ञानात व्यक्तिमत्त्व म्हणजे आत्मज्ञान, एकाग्रता, आणि सामाजिक दृष्टीकोन यांच्या समन्वयाने आकार घेतलेली एक स्थिर आणि संतुलित अवस्था. चांगले व्यक्तिमत्त्व बनवण्यासाठी कर्मयोग, भक्तियोग, आणि ज्ञानयोग यांचे पालन महत्त्वाचे मानले जाते. योग आणि ध्यानामुळे व्यक्तिमत्त्वात प्रगल्भता आणि मानसिक स्थिरता येते.

भारतीय ज्ञान प्रणाली व्यक्तिमत्त्व विकासासाठी शारीरिक, मानसिक आणि आध्यात्मिक संतुलन साधण्याचे मार्ग दाखवते.

नैतिकता

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये “मानवी वर्तनाचे विज्ञान” आणि “नैतिकता” यांवर एक सुसंगत आणि समग्र दृष्टिकोन आहे:

1. मानवी वर्तनाचे विज्ञान: भारतीय तत्त्वज्ञानानुसार, मानवी वर्तन हे आंतरिक गुण, संस्कार, आणि कर्मावर आधारित असते. वर्तनात सुधारणा साधण्यासाठी योग, ध्यान, आणि आत्मचिंतन यांचा वापर केला जातो. योग्य वर्तन म्हणजे सत्य बोलणे, दयाळुता, संयम आणि अहिंसा यांचा आचरण करणे.
2. नैतिकता: भारतीय तत्त्वज्ञानात नैतिकता म्हणजे सद्गुणांचे पालन, जे व्यक्तीला आत्मसाक्षात्कार आणि मानसिक शांतता साधण्यासाठी मार्गदर्शन करते. सत्य बोलणे, दूसऱ्याचा आदर करणे, अहिंसा आणि परहितकामना या सर्व नैतिक मूल्यांमध्ये समाविष्ट आहेत. भगवद्गीतेत कर्मयोग, भक्तियोग आणि ज्ञानयोग यांचं पालन नैतिकतेच्या एक आदर्श मार्गाचे उदाहरण आहे. या दोन गोष्टी एकत्रितपणे मानवी जीवनाच्या सर्व पैलूंमध्ये संतुलन साधण्यासाठी महत्त्वपूर्ण आहेत.

निष्कर्ष:

भारतीय ज्ञान प्रणालीमध्ये मानवी वर्तनाचे विज्ञान एक व्यापक दृष्टिकोन प्रदान करते. वेद, उपनिषद, योग शास्त्र, आणि भगवद् गीता यांसारख्या शास्त्रांमध्ये मानवी वर्तनाच्या सुसंस्कृततेची आणि आध्यात्मिक समृद्धतेची महत्त्वपूर्ण शिकवण दिली आहे. भारतीय तत्त्वज्ञानानुसार, मानसिक शांती आणि संतुलन प्राप्त करणे, नैतिक वर्तनूक राखणे आणि समाजातील इतरांसोबत सौहार्दपूर्ण संबंध ठेवणे आवश्यक आहे. भारतीय ज्ञान प्रणालीचा अभ्यास, आजच्या काळात देखील, मानवी

वर्तनाच्या समृद्धीचा आणि जीवनाच्या उद्देशाचा समज वाढविण्यासाठी उपयुक्त ठरतो.

संदर्भ :

1. शर्मा, बी. एन. (2015). भारतीय तत्त्वज्ञान: एक परिचय. दिल्ली: श्रीवाणी प्रकाशन.
2. गीता, भगवद (1999). भगवद गीता. भारत: श्रीराम पुस्तक प्रकाशन.
3. करुणाकरण, पी. (2017). भारतीय ज्ञान प्रणाली आणि समग्र विकास. मुंबई: ज्ञानवर्धन प्रकाशन.
4. श्रीनिवासन, एन. (2018). योग आणि मानसिक शांती. पुणे: अष्टविनायक प्रकाशन.

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली व शिक्षण

प्रा. डॉ. सविता बाबुलाल जाधव

शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय चोपडा, जि. जळगाव

प्रास्ताविक :-

भारतीय संस्कृती जगात सर्वश्रेष्ठ संस्कृती म्हणून ओळखली जाते. गुरुब्रम्हा गुरुविष्णू गुरुदेवो महेश्वरा गुरु साक्षात परमब्रम्ह तस्मै श्री गुरवे नमः' या श्लोकात सांगितल्याप्रमाणे गुरूंना परमेश्वर मानणारी भारतीय संस्कृती आहे. भारतीय संस्कृतीमध्ये प्राचीन भारतीय ज्ञानाचा साठा आहे. प्राचीन ज्ञान मानवतेच्या सर्वात जुने आणि समृद्ध परंपरांपैकी एक आहे . वेद, उपनिषदे, पुराणे आणि इतर ग्रंथातून विज्ञान, तंत्रज्ञान, तत्त्वज्ञान, गणित, आयुर्वेद, योग यासारख्या विषयांचे सखोल ज्ञान मांडलेले आहे . प्राचीन भारतीय शिक्षणाचे अंतिम ध्येय मोक्ष प्राप्ती होते. प्राचीन भारतातील तक्षशिला, नालंदा, विक्रमशीला, वल्लभ अशा जागतिक दर्जाच्या संस्थांनी बहुशाखीय शिक्षण आणि संशोधनाची उच्च मानके तयार केली होती. भारतीय शिक्षण व्यवस्थेने चरक, सुश्रुत, आर्यभट्ट, वराहमिहिर, भास्कराचार्य, ब्रह्मगुप्त, चाणक्य, चक्रपाणि, दत्त, माधव, पाणिनी, पतंजली, नागार्जुन, गौतम, पिंगल, शंकरदेव, मैत्रेयी, गार्गी असे अनेक विद्वान निर्माण केले. ज्यांनी गणित, खगोलशास्त्र, धातुशास्त्र, वैद्यकशास्त्र, शैल्य चिकित्सा, स्थापत्य अभियांत्रिकी, स्थापत्य विज्ञान, जहाज बांधणी आणि नौकानयन, योग, ललित, कला, बुद्धिबळ आणि इतर अनेक क्षेत्रातील जागतिक ज्ञानात मोलाची भर घातली. भारतीय संस्कृती आणि तत्त्वज्ञानाचा जगावर खूप मोठा प्रभाव आहे. म्हणून या प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली विषयी जाणून घेऊन त्याचा अभ्यास करण्याच्या हेतूने प्रस्तुत संशोधन लेख लिहिण्याचा प्रयत्न केलेला आहे. प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धतीने समग्र मानव विकासावर भर दिलेला आहे. आणि आजच्या आधुनिक काळातही या ज्ञानाचा वापर प्रेरक आणि मार्गदर्शक आहे.

संशोधन लेखाची उद्दिष्टे

- 1) प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीची संकल्पना, स्वरूप, व्याप्ती, गरज व महत्त्व अभ्यासणे.
- 2) भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या संदर्भात नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 चा अभ्यास करणे.

भारतीय ज्ञान प्रणाली संकल्पना –

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली ही जगातील सर्वात प्राचीन आणि व्यापक ज्ञान परंपरांपैकी एक मानली जाते. या प्रणालीत मानवाच्या सर्वांगीण विकासाला महत्त्व दिले आहे. वेद, उपनिषदे, धर्मशास्त्र, आयुर्वेद, योग, वास्तुशास्त्र आणि नाट्यशास्त्र या शाखांमध्ये ज्ञानाचे विविध पैलू स्पष्टपणे मांडलेले आहेत. अध्यात्म आणि विज्ञानाचा समन्वय म्हणजेच भारतीय ज्ञान प्रणाली होय. ही ज्ञान प्रणाली केवळ बौद्धिक आणि वैज्ञानिक क्षेत्रांमध्येच महत्त्वाची नाही तर ती नैतिकता समाजशास्त्र सांस्कृतिक मूल्य कला यांनाही महत्त्व देते योग आणि ध्यान यांच्या माध्यमातून

शारीरिक व मानसिक आरोग्याचा समतोल राखण्यावर ही भर यात दिला जातो.

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणालीचे स्वरूप –

भारतीय ज्ञान परंपरा म्हणजे एक जटिल विस्तृत आणि गहन ज्ञान समूह आहे. या ज्ञानपरंपरेत तत्त्वज्ञान साहित्य, विज्ञान, धर्म, योग, आयुर्वेद, ज्योतिष, गणित, स्थापत्य कला, अध्यात्मिक तत्त्वज्ञान यांचा समावेश होतो. व ज्ञानपरंपरेचे वर्गीकरण अपराविद्या व पराविद्या असे केले जाते. अपरा विद्या म्हणजे भौतिक ज्ञान जीवनाच्या व्यवहारिक अंगांना समजून घेण्यास मदत करते. तर पराविद्या म्हणजे आध्यात्मिक ज्ञान हे ज्ञान आत्म्याशी संबंधित असते ज्या ज्ञानाद्वारे व्यक्ती जीवनाच्या अंतिम सत्याचा शोध घेतो आणि आत्मसाक्षात्कार साध्य करण्याचा प्रयत्न करतो. भारतीय ज्ञान परंपरेतील तत्त्वज्ञान केवळ मानवाच्या शरीर आणि मनाचाच नव्हे तर आत्म्याच्या विकासावरही लक्ष केंद्रित करते.

भारतीय ज्ञान प्रणालीची व्याप्ती –

भारतीय ज्ञान परंपरा अत्यंत व्यापक आणि सर्व समावेशक आहे. प्राचीन काळापासून विविध ज्ञान शाखांचा विकास होऊन त्या ज्ञानाने जगाला वैज्ञानिक अध्यात्मिक सांस्कृतिक आणि तांत्रिक मार्गदर्शन दिले आहे. भारतीय ज्ञानपरंपरेची क्षेत्र पुढीलप्रमाणे सांगता येतील.

- 1) विज्ञान आणि तंत्रज्ञान – भारतीय खगोलशास्त्र गणित आणि भौतिकशास्त्र या क्षेत्रांमध्ये मोठे योगदान आहे. आर्यभट्ट भास्कराचार्य आणि ब्रह्मगुप्त यासारख्या गणितज्ञांनी शून्य, दशमान पद्धत, त्रिकोणमिती यासारख्या महत्त्वपूर्ण शोधांची मांडणी केली.
- 2) आयुर्वेद आणि वैद्यक शास्त्र – आयुर्वेद ही जगातील सर्वात जुनी वैद्यकशास्त्र प्रणाली आहे. जी शरीर मन आणि आत्म्याचा समतोल राखण्यावर भर देते. चरक आणि सुश्रुत यासारख्या ऋषी वैद्यांनी औषधी वनस्पतींचा वापर आणि शैल्यचा विकास केला.
- 3) योग आणि ध्यान – ही भारतीय ज्ञानपरंपरेतील महत्त्वाची तत्त्वे आहे. पतंजलींनी मांडलेल्या योग सुत्रातून शारीरिक आणि मानसिक आरोग्याचा समतोल साधण्याचे मार्गदर्शन मिळते. जे आज जगभर प्रसिद्ध झाले आहे. आजच्या 21 व्या शतकातही योग महत्त्वाचा मानून 21 जून हा जागतिक आरोग्य दिन म्हणून सर्वत्र साजरा केला जात आहे.
- 4) तत्त्वज्ञान आणि धर्म – भारतीय तत्त्वज्ञानात वेदांत, उपनिषद, भागवतगीता, धर्मशास्त्र यासारखे ग्रंथ मोलाचे योगदान देतात. धर्म, अर्थ काम व मोक्ष या संकल्पना जीवनाच्या नैतिक व माध्यमिक अध्यात्मिक विकासाला मार्गदर्शन करतात. ऋषीऋण, देवऋण, मनुष्यऋण यातून मुक्ती मिळवण्यासाठी कार्य केले जात होते.
- 5) कला आणि संगीत दृ नाट्यशास्त्र, संगीत आणि नृत्य या भारतीय कला शाखा प्राचीन काळापासूनच विकसित आहे. भारतीय शास्त्रीय संगीत आणि नृत्य परंपरा जगभरातील सांस्कृतिक विरासत समृद्ध करते.

- 6) भूगोल आणि वास्तुशास्त्र— भारतीय भूगोलशास्त्र आणि वास्तुशास्त्र हे वैज्ञानिक दृष्टिकोनावर आधारित होते. वास्तुशास्त्राने इमारती, घरे, मंदिरांची रचना आणि परिसराशी असलेली सुसंगती यावर मार्गदर्शन केले.
- 7) नीतिशास्त्र आणि राजकारण— कौटिल्याचे अर्थशास्त्र आणि राजधर्म यावर आधारित विचारधारा भारतीय प्रशासन आणि राजकीय तत्त्वज्ञानाच्या विकासासाठी महत्त्वपूर्ण ठरल्या आहेत.
- 8) सामाजिक विज्ञान – भारतीय समाजशास्त्र आणि मनोविज्ञान हे नैतिकता, आदर्श आणि जीवन जगण्याच्या विविध पद्धतींचे विवेचन करते. समाजातील विविध जाती वर्ग आणि परंपरांचा अभ्यास भारतीय ज्ञान प्रमुख केला जातो.
- 9) निसर्ग व पर्यावरण – पर्यावरण संरक्षण नैसर्गिक संसाधनांचा वापर आणि पंचमहाभूतांची संतुलन राखण्याचे विचार मांडलेले आहेत.

या सर्व ज्ञान शाखांनी भारतीय ज्ञान प्रणालीला व्यापक बनवलेले असल्यामुळे ज्याचा प्रभाव आधुनिक काळातही आपल्याला आज दिसून येत आहे. भारतीय ज्ञान प्रणालीची गरज भारतीय आजच्या आधुनिक युगात मानवाची जीवनशैली पूर्णपणे बदललेली आहे आधुनिक जीवनात ताण तणाव मानसिक असंतुलन आणि नैतिक अधोगतीच्या समस्या वाढत आहे त्यामुळे भारतीय ज्ञान परंपरेची गरज अधोरेखित होते. स्वास्थ्य आणि संतुलनाच्या दृष्टिकोनातून आयुर्वेद आणि योगाच्या माध्यमातून मानसिक, शारीरिक आणि अध्यात्मिक स्वास्थ्याचे संतुलन राखले जाऊ शकते. आयुर्वेदाच्या आहार विहार पद्धती आजही आधुनिक वैद्यकशास्त्राला पूरक ठरतात भारतीय ज्ञानपरंपरेतील ध्यान योग आणि वेदांचे अध्ययन आत्मज्ञान आणि आध्यात्मिक शांती प्रदान करत असतात आधुनिक जीवनातील अस्थिरता आणि असंतोष यावर मात करण्यासाठी भारतीय तत्त्वज्ञान आणि ध्यान पद्धती खूप महत्त्वपूर्ण आहे सत्य अहिंसा करुणा आणि संयम यासारख्या जीवन मूल्यांवर आधारित जीवनशैलीची आज आवश्यकता आहे आणि ते जीवन कौशल्य भारतीय ज्ञान परंपरेतून शिकायला मिळतात आज सर्वत्र पर्यावरण घास होत आहे भारतीय परंपरा पर्यावरणाशी सुसंगत राहिली आहे वसुधैव कुटुंबकम मानव आणि निसर्ग यातील संबंध आणि पर्यावरण संरक्षण यासाठी प्राचीन ज्ञान परंपरा गरजेची आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीचे महत्त्व

प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरेने वैज्ञानिक दृष्टिकोनाला सदैव प्रोत्साहन दिले आहे आयुर्वेद गणित खगोलशास्त्र स्थापत्यशास्त्र या क्षेत्रांमध्ये भारतीय विद्वानांनी महत्त्वपूर्ण योगदान दिलेले आहे त्यामुळे ही पद्धती महत्त्वाची आहे भारतीय तत्त्वज्ञानावर आधारित भारतीय तत्त्वज्ञान हे मानवतेवर आधारित असल्यामुळे त्यातून करुणा सेवा आणि समानता याचे महत्त्व स्पष्ट होते भारतीय ज्ञान परंपरेने भारतीय संस्कृतीला एक ठोस आधार दिला आहे शास्त्रीय संगीत नृत्य काव्य आणि चित्रकला यांसारख्या कलात्मक परंपरांचे महत्त्व भारतीय ज्ञान परंपरेने वाढवले आहे

भारतीय ज्ञान परंपरेतून प्राप्त होणारे मार्गदर्शन जीवनातील विविध समस्यांचे निराकरण करण्यास मदत करते ध्यान योग आणि वेदांचे अध्ययन आत्मसाक्षात्कार आणि शांती प्राप्त करण्याचे मार्ग आहेत या सर्वांमुळे प्राचीन भारतीय ज्ञान हे महत्त्वपूर्ण आहे. प्राचीन काळी असणारी आश्रम व्यवस्था हे जीवन जगण्याची एक पद्धती होती. ब्रह्मचार्याश्रमामध्ये विद्यार्थ्याचे कार्य व कर्तव्य व येथील गुरुकुल शिक्षण पद्धतीमुळे विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास होत होता. इंद्रियसंयम आणि चारित्र्यसंवर्धन या गोष्टींना फार महत्त्व होते. कठोर शिस्त त आत्मसमर्पण या मार्गांनी विद्यार्थी ज्ञानग्रहण करीत होता ते आजच्या काळातही महत्त्वपूर्ण आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या संदर्भात नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 हे 21 व्या शतकातील पहिले शैक्षणिक धोरण आहे. या धोरणाचे ध्येय आपल्या देशातील वाढत्या विकासात्मक आवश्यकतांवर उपाययोजना करणे हे आहे. या धोरणामध्ये 2020 सह 21 व्या शतकातील शिक्षणाच्या महत्त्वकांक्षी उद्दिष्टांशी सुसंगत अशी नवीन प्रणाली तयार करण्यासाठी भारताच्या परंपरा आणि मूल्य यावर भर देऊन शैक्षणिक रचनेचे नियमन आणि व्यवस्थापन यासह या रचनेच्या सर्व पैलूंमध्ये बदल आणि सुधारणा प्रस्तावित करण्यात आले आहेत. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण विशेषतः प्रत्येक व्यक्तीच्या सृजनक्षमतेच्या विकासावर जास्त भर देते. शिक्षणाने केवळ आकलन क्षमता विकसित केल्या पाहिजे असे नाही. साक्षरता आणि संख्याज्ञान या मूलभूत क्षमता आणि उच्च दर्जाच्या तार्किक आणि समस्या निराकरण क्षमतांचे नवे तर सामाजिक नैतिक आणि भावनिक क्षमतांचा सुद्धा विकास केला पाहिजे हा विचार या शैक्षणिक धोरणाने केलेला आहे. त्याचबरोबर प्राचीन भारतीय ज्ञान आणि विचारांची समृद्ध परंपरा लक्षात घेऊन हे शैक्षणिक धोरण तयार करण्यात आलेले आहे. भारतीय संस्कृती आणि तत्त्वज्ञान यांचा जगावर खूप मोठा प्रभाव आहे. पुढील पिढीसाठी जागतिकदृष्ट्या महत्त्वाच्या असलेल्या आपल्या प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरेच्या वारशाचे केवळ संवर्धन आणि जतनच नव्हे तर त्यावर संशोधन करणे, त्यात वाढ करणे आणि आपल्या नवीन शिक्षण व्यवस्थेत त्याचा नव्याने उपयोग करणे हा विचार राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये करण्यात आलेला आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीची गरज भारतीय आजच्या आधुनिक युगात मानवाची जीवनशैली पूर्णपणे बदललेली आहे आधुनिक जीवनात ताण तणाव मानसिक असंतुलन आणि नैतिक अधोगतीच्या समस्या वाढत आहे त्यामुळे भारतीय ज्ञान परंपरेची गरज अधोरेखित होते. स्वास्थ्य आणि संतुलनाच्या दृष्टिकोनातून आयुर्वेद आणि योगाच्या माध्यमातून मानसिक, शारीरिक आणि अध्यात्मिक स्वास्थ्याचे संतुलन राखले जाऊ शकते. आयुर्वेदाच्या आहार विहार पद्धती आजही आधुनिक वैद्यकशास्त्राला पूरक ठरतात भारतीय ज्ञानपरंपरेतील ध्यान योग आणि वेदांचे अध्ययन आत्मज्ञान आणि आध्यात्मिक शांती प्रदान करत असतात आधुनिक जीवनातील अस्थिरता आणि असंतोष यावर मात करण्यासाठी भारतीय तत्त्वज्ञान आणि ध्यान पद्धती खूप महत्त्वपूर्ण आहे सत्य

अहिंसा करुणा आणि संयम यासारख्या जीवन मूल्यांवर आधारित जीवनशैलीची आज आवश्यकता आहे आणि ते जीवन कौशल्य भारतीय ज्ञान परंपरेतून शिकायला मिळतात आज सर्वत्र पर्यावरण घास होत आहे भारतीय परंपरा पर्यावरणाशी सुसंगत राहिली आहे वसुधैव कुटुंबकम मानव आणि निसर्ग यातील संबंध आणि पर्यावरण संरक्षण यासाठी प्राचीन ज्ञान परंपरा गरजेची आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीचे महत्त्व

प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरेने वैज्ञानिक दृष्टिकोनाला सदैव प्रोत्साहन दिले आहे आयुर्वेद गणित खगोलशास्त्र स्थापत्यशास्त्र या क्षेत्रांमध्ये भारतीय विद्वानांनी महत्त्वपूर्ण योगदान दिलेले आहे त्यामुळे ही पद्धती महत्त्वाची आहे भारतीय तत्त्वज्ञानावर आधारित भारतीय तत्त्वज्ञान हे मानवतेवर आधारित असल्यामुळे त्यातून करुणा सेवा आणि समानता याचे महत्त्व स्पष्ट होते भारतीय ज्ञान परंपरेने भारतीय संस्कृतीला एक ठोस आधार दिला आहे शास्त्रीय संगीत नृत्य काव्य आणि चित्रकला यांसारख्या कलात्मक परंपरांचे महत्त्व भारतीय ज्ञान परंपरेने वाढवले आहे भारतीय ज्ञान परंपरेतून प्राप्त होणारे मार्गदर्शन जीवनातील विविध समस्यांचे निराकरण करण्यास मदत करते ध्यान योग आणि वेदांचे अध्ययन आत्मसाक्षात्कार आणि शांती प्राप्त करण्याचे मार्ग आहेत या सर्वांमुळे प्राचीन भारतीय ज्ञान हे महत्त्वपूर्ण आहे. प्राचीन काळी असणारी आश्रम व्यवस्था हे जीवन जगण्याची एक पद्धती होती. ब्रह्मचार्याश्रमामध्ये विद्यार्थ्याचे कार्य व कर्तव्य व येथील गुरुकुल शिक्षण पद्धतीमुळे विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास होत होता. इंद्रियसंयम आणि चारित्र्यसंवर्धन या गोष्टींना फार महत्त्व होते. कठोर शिस्त त आत्मसमर्पण या मार्गांनी विद्यार्थी ज्ञानग्रहण करीत होता ते आजच्या काळातही महत्त्वपूर्ण आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या संदर्भात नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 हे 21 व्या शतकातील पहिले शैक्षणिक धोरण आहे. या धोरणाचे ध्येय आपल्या देशातील वाढत्या विकासात्मक आवश्यकतांवर उपाययोजना करणे हे आहे. या धोरणामध्ये 'कळ 4 सह 21' व्या शतकातील शिक्षणाच्या महत्त्वकांक्षी उद्दिष्टांशी सुसंगत अशी नवीन प्रणाली तयार करण्यासाठी भारताच्या परंपरा आणि मूल्य यावर भर देऊन शैक्षणिक रचनेचे नियमन आणि व्यवस्थापन यासह या रचनेच्या सर्व पैलूंमध्ये बदल आणि सुधारणा प्रस्तावित करण्यात आले आहेत. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण विशेषतः प्रत्येक व्यक्तीच्या सृजनक्षमतेच्या विकासावर जास्त भर देते. शिक्षणाने केवळ आकलन क्षमता विकसित केल्या पाहिजे असे नाही. साक्षरता आणि संख्याज्ञान या मूलभूत क्षमता आणि उच्च दर्जाच्या तार्किक आणि समस्या निराकरण क्षमतांचे नव्हे तर सामाजिक नैतिक आणि भावनिक क्षमतांचा सुद्धा विकास केला पाहिजे हा विचार या शैक्षणिक धोरणाने केलेला आहे. त्याचबरोबर प्राचीन भारतीय ज्ञान आणि विचारांची समृद्ध परंपरा लक्षात घेऊन हे शैक्षणिक धोरण तयार करण्यात आलेले आहे. भारतीय संस्कृती आणि तत्त्वज्ञान यांचा जगावर खूप मोठा प्रभाव आहे. पुढील पिढीसाठी जागतिकदृष्ट्या महत्त्वाच्या असलेल्या आपल्या प्राचीन भारतीय ज्ञान परंपरेच्या वारशाचे केवळ संवर्धन आणि

जतनच नव्हे तर त्यावर संशोधन करणे, त्यात वाढ करणे आणि आपल्या नवीन शिक्षण व्यवस्थेत त्याचा नव्याने उपयोग करणे हा विचार राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये करण्यात आलेला आहे.

सारांश

संपूर्ण धोरणाचा गोषवारा घेतल्यावर असे लक्षात येते की राष्ट्रीय ज्ञान प्रणालीचा आधार नवीन शैक्षणिक धोरण निर्मिती करताना घेण्यात आलेला आहे. प्राचीन भारतीय परंपरा ही व्यापक संकल्पना आहे. यामध्ये साकल्याने सर्व बाबींवर प्रकाश टाकण्यात आलेला आहे. त्याप्रमाणे राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणात देखील साकल्याने सर्व बाबी विचारात घेण्यात आलेल्या दिसून येतात. योग्य रीतीने प्रत्यक्षात अंमलबजावणी झाल्यास नवीन शैक्षणिक धोरण निश्चितच देशाच्या विकासासाठी फायदेशीर ठरणार आहे. समाजाची ढासळत चाललेले मूल्य व्यवस्था सुरळीत करण्यासाठी प्राचीन भारतीय ज्ञानपरंपरेची मदत होणार आहे. कारण शिक्षण हा समाज परिवर्तनाचा मुख्य घटक असल्यामुळे नवीन शैक्षणिक धोरण राबवून अपेक्षित बदल साधता येईल.

संदर्भ

- 1) राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 आराखडा. शिक्षण मंत्रालय, भारत सरकार (मराठी भाषांतर)
- 2) हिरा आहेर (1995) उदयोन्मुख भारतीय समाजातील शिक्षण व शिक्षक, विद्या प्रकाशन, नागपूर
- 3) <https://www.Unishivji.ac.in> PDF

GOEIIRJ

भारतीय संस्कृतीतील सोळा संस्काराचे विज्ञान

डॉ. सीमा नवनाथ इंदलकर

सहाय्यक प्राध्यापक

विलिंग्डन महाविद्यालय, सांगली.

प्रस्तावना

हिंदू जीवन पद्धतीमध्ये व्यक्तीच्या (बीज निर्माणापासून) ते मृत्यूपर्यंतच्या कालखंडात या संस्काराच्या पायऱ्या निर्माण करून ठेवल्या आहेत. मुळात हिंदू या जीवनपद्धतीची ओळख सोळा संस्कारामुळे आहे. महर्षी वेद व्यास यांनी मानवाच्या जीवन व्यतीत करण्याच्या पायऱ्यांना संस्कारांमध्ये शास्त्रशुद्ध पद्धतीचे विवेचन केले आहे. जन्मापासून मृत्यूपर्यंत सोळा संस्काराच्या माध्यमातून मनुष्य आपले जीवन संपन्न करित असतो.

१) गर्भाधान

सोळा प्रमुख संस्कारामधील पहिला संस्कार म्हणजे गर्भाधान संस्कार होय. बालकाची बीज आणि गर्भावासातील जन्म मलिनता नाहीशी करणे आणि क्षेत्रशुद्धी विधान हेच या संस्काराचे उद्दिष्ट आहे. याबरोबरच माता-पित्याच्या आत्म्यापासून, हृदय आणि शरीरापासून संतती उत्पन्न होते आणि म्हणून त्याच्या स्कूल आणि सूक्ष्मदेहात जे दोष असतील ते निश्चितच संततीमध्ये संक्रमित होत असतात, या तत्वाच्या आधारे गर्भग्रहण, योग्यता उपयुक्त काळानुसार संततीच्या जन्माच्या वेळी आई वडिलांचे मन व शरीर केवळ पशुभाव युक्त न राहता सात्विक देव भावाने परिपूर्ण असावे, यासाठी गर्भाधान संस्काराची ही शास्त्रीय पद्धत आहे. या संस्कारात अथर्ववेदातील एका सूत्रामधील मंत्राचा उपयोग केला आहे.

विवाहानंतर स्त्री-पुरुष हे पती-पत्नी होतात आणि पुढील पिढी निर्माणाचे दायित्व व नैसर्गिक भावना ही क्रमप्राप्त बाब आहे. महर्षी चरक यांनी गर्भधारणा संस्कारासंदर्भात म्हटले आहे की, " स्त्री आणि पुरुष दोघेही सदृढ असणे व मनाची प्रसन्नता असणे आवश्यक . गर्भधारणेपूर्वी संस्कारामध्ये स्त्री व पुरुष यांचे मन उत्साही, प्रसन्न, सुदृढ असणे आवश्यक आहे. उत्तम संततीसाठी गर्भधारणा संस्कार करणे गरजेचे आहे. मातापित्याच्या शारीरिक मिलनाला गर्भधारणा संस्कार म्हटले जाते. पुरुष बीज (शुक्राणू) स्त्रीबीज (अंडे) यांचे यशस्वी संयोग गर्भस्थापनेसाठी कारणीभूत असते. गर्भस्थापनेनंतर या द्विबीजावर अनेक प्रकारच्या नैसर्गिक दोषांचे आक्रमण होण्याची शक्यता असते. या आक्रमणापासून होणाऱ्या दोषांपासून हे द्विभुज वाचवण्यासाठी हा संस्कार केला . ज्यामुळे गर्भ सुरक्षित राहतो. विधीपूर्वक हा संस्कार केला तर चांगली सुयोग्य संतती निर्माण होते असे म्हटले जाते. गर्भधारणेच्या वेळी मात्र पित्याच्या मनात जो भाव निर्माण होतो त्या भावाप्रमाणेच संततीचे स्थूल आणि सूक्ष्म शरीर निर्माण होते. जर धर्म भावनेने काम क्रियेचे अवस्थान केले तर तो काम धर्मसंमत होतो. अशा अनुष्ठानातून उत्तम संपत्ती निर्माण होते. जर आई-वडिलांच्या मनात काम भावच असेल तर कामुक संतती निर्माण होते. वीर भावना असेल तर वीर संतती उत्पन्न होते. बलाधिष्ठात्री देवतेचे चिंतन केल्यास बलवान संतती निर्माण होते. बालकाच्या गुणांची संबंधित संस्कार असलेने व याचा परिणाम जन्माला येणाऱ्या नव्या बालकाच्या पुढील आयुष्यावर होणार असल्याने हा संस्कार विशेष महत्त्वाचा आहे.

२) पुंसवन संस्कार -

पुंसवन संस्कार हा गर्भावर करावयाचा संस्कार आहे. पुंसवन याचा अर्थ पुरुष संततीउत्पन्न होणे. पुंसवन हा शब्द अथर्ववेदात आला असून याचा अर्थ 'पुरुष अपत्याला जन्म देणारा' असा आहे . या विधीचे वर्णन अश्वलायन गृह्यामध्ये दिलेले आहे. पुंसवन संस्कार सीमोन्तनयन संस्काराच्या आधी केला जातो. स्त्री किंवा पुरुषाचे चिन्ह प्रकट होण्याच्या अगोदर पुंसवन संस्कार केला पाहिजे असा संकेत आहे. हा संस्कार विधी कसा करावा याबाबत विविध ग्रंथात मतभिन्नता आहे. आप गुह्यसूत्रामध्ये सांगितले आहे की, दोन फळे असलेली वडाची डहाळी कुठून त्याचा रस पतीने पत्नीच्या उजव्या नाकपुडीत घालावा आणि तसे करताना 'पुंसवन असी ' हा मंत्र म्हणावा. या विधीमध्ये पुत्र अपत्याचे महत्त्व दिसून येते. ज्यांना पुत्ररत्नाची अपेक्षा असते त्यांच्यासाठी हा विधी महत्त्वाचा असतो. पुंसवन संस्कारात गरोदर स्त्रीच्या नाकात वांटोकुराचा रसाचा वास देऊन

किंवा रस नाकाला लावून तिला तो वास घेण्यास सांगतात. त्यामुळे योनीदोष नाश पाऊन गर्भाच्या सुरक्षिततेस शक्ती प्राप्त होते. ही माहिती सुश्रुतादी आयुर्वेद शास्त्रात सांगितली आहे. गरोदर स्त्रीच्या नाकात पदार्थ घालणे हे आधुनिक वैद्यक शास्त्रातील नस्य क्रियेसारखे आहे.

गर्भधारणेच्या तीन महिन्यांनंतर हा गर्भसंस्कार केला जातो. कारण तीन महिन्यांनंतर गर्भाच्या मेंदूचा विकास होण्यास सुरुवात होत असते. याचवेळी गर्भसंस्काराच्या माध्यमातून गर्भात वाढणाऱ्या बालकावर संस्काराची पायाभरणी केली जाते. याच कालावधीपासून गर्भातले बालक श्रवणयोग्य होऊन शिकण्यास सुरुवात करते, अशी मान्यता आहे. आधुनिक विज्ञानानेही ते सिद्ध केलेले आहे. गर्भाच्या सर्व हालचाली, संवेदना मातेच्या माध्यमातूनच होत असतात. त्यामुळे मातेचे मन, बुद्धी, शरीर क्रिया - प्रतिक्रियाच गर्भातील बालकाच्या संस्काराला किंवा प्रशिक्षणाला कारणीभूत असतात. मातेवर अंतर्बाह्य स्वरूपावर होणारे संस्कार गर्भातील बालकाच्या जन्मजात संस्काराला कारणीभूत ठरतात. गर्भसंस्काराला हिंदू संस्कृतीमध्ये अत्यंत महत्त्व आहे. मातेने शुद्ध सकारात्मक विचार, बुद्धिवर्धक व्यवहार, मन आत्मा याच्या शुद्धीसाठीचे प्रयत्न हे त्या त्या प्रकारची प्रथिने तिच्या शरीरास उत्पन्न करण्यास कारणीभूत असतात. गर्भातील बालकाचे संगोपन होत असल्याने तोच संस्कार गर्भातील बालकावर होतो हाच तो बालकाचा जन्मजात संस्कार जो ते बालक गर्भाच्या जन्मानंतर ही आयुष्यभर राहतो.

३) सिमोन्नयन संस्कार

सोळा संस्कारांमधील तिसरा संस्कार म्हणजे सिमोन्नयन संस्कार होय. गर्भाचे संरक्षण हा या संस्काराचा उद्देश आहे. काही आचार्य याला गर्भस्थ बालकाचा संस्कार मानतात, म्हणून प्रत्येक गर्भारपणी हा संस्कार करावा असे सांगतात. याविरुद्ध परस्कार यांच्या मते, सिमोन्नयन हा संस्कार केवळ पहिल्या गर्भारपणी करावा. गर्भधारणेनंतर सहाव्या किंवा आठव्या महिन्यात हा संस्कार केला जातो. हा विधी गरोदरपणाच्या चौथ्या महिन्यात शुद्ध पक्षात एखादी पुरुष संज्ञा असलेल्या नक्षत्रावर करावा, या संस्काराच्या विधीत गर्भिणी स्त्रीचे मन प्रसन्न करण्यावर भर दिला जातो.

या काळात गर्भात वाढणारे बाळ सर्व शिकण्यायोग्य बनते. त्यामध्ये चांगले गुण, स्वभाव आणि कर्मज्ञान यावे म्हणून माता आचार - विचार, व्यवहार व राहणीमान याकडे काटेकोरपणे लक्ष देते. या संस्कारात गर्भवती महिलेमध्ये मानसिक शक्ती देण्याचा, सकारात्मक विचार निर्माण करण्यासाठी सभोवतालचे वातावरण सहकार्यात्मक ठेवण्याचा प्रयत्न केला जातो. या काळात आईच्या मनात निर्माण होणाऱ्या इच्छांचा विचारांचा प्रभाव गर्भावर होत असतो. आईच्या सर्व इच्छा (डोहाळे) करण्याचा मानस त्यात आहे. विज्ञान डोहाळेच्या असे सांगते की, गर्भाला जे जे पोषक घटक गरजेचे आहेत. ते ते खाण्याची इच्छा आईला होते. उदा. गर्भाला क्षारयुक्त घटकाची गरज असेल तर आईला खारट पदार्थ खाण्याची इच्छा होते. गर्भपात रोखण्यासाठीही या संस्काराचे महत्त्व आहे. याचे विज्ञान हे आहे की, या काळात गुणसूत्रांची विस्तार व त्यानुसार पेशींची संख्या वाढवून निर्मिती आणि वाढ हे गर्भात गतीने चालू असतात. या संपूर्ण कालावधीत वेगवेगळ्या टप्प्यावर माता अनेक भावभावनांच्या प्रभावाने उत्तेजित होत असते. या कालावधीत सुयोग्य वातावरण, शुद्ध विचार, भावना, व्यवहारांच्या माध्यमातून गर्भावर संस्कार होत असतो या संस्काराला उत्सव व उपक्रमाची जोड दिलेली आहे. विविध उपक्रम, समारंभ व कौतुक सोहळा यामुळे गरोदर स्त्रीची मानसिकता चांगली राहते. मन शांत होते. गर्भातील बालकाच्या सर्वांगीण विकासासाठी स्त्रीने चांगल्या सवयीचे पालन करावे. उदा. चांगली पुस्तके वाचणे, मंत्रोच्चार करणे, संगीत ऐकणे, मन आनंदी राहिल ते ते सर्व करावे. तसेच वाईट सवयी पासून दूर रहावे उदा. व्यसन करणे, हिंसक चित्रपट न पाहणे, मोबाईल टी.व्ही चा अतिरेक टाळणे इ. या सर्व कारणामुळे गरोदर स्त्रीवर विविध उत्सवच्या रुपाने संस्कार होणे महत्वाचे आहे.

४) जातकर्म संस्कार

हा संस्कार प्रसूतीनंतर करावयाचा असतो. बालकाच्या जन्मानंतर हा संस्कार केला जातो. जन्मानंतर होणारा हा पहिलाच संस्कार आहे. या संस्कारामुळे नवजात शिशू मधील अनेक दोष दूर होतात. गर्भावस्थेत अभक्ष्य भक्षणादि जे दोष घडले असतील त्यांचे निरसन करून अपत्य शुद्ध, सर्वेद्रिय युक्त व तेजस्वी व्हावे हा या संस्काराचा हेतू आहे. मुलाच्या कानात 'वाक्' हा शब्द तीनदा उच्चारला जातो आणि सोन्याच्या अंगठीने त्याला मध व तूप चाटवावे, त्याला स्तनपानास लावावे व बालकाचे

मस्तक हुंगून त्याला आयुष्यवृद्धी चिंतावी. हा विधी वैदिक मंत्राच्या उच्चाराने करावा.

हा संस्कार मुलावर कोणताही अपायकारक परिणाम होऊ नये या उद्देशाने केला जातो. बाळाला आरोग्य, बुद्धिमत्ता आणि दीर्घायुष्यासाठी हा संस्कार महत्त्वाचा मानला जातो. मध आणि गाईची शुद्ध तूप हे आयुर्वेदामध्ये तयार होणाऱ्या औषधांमध्ये माध्यम घटक तर आहेच तसेच स्वतंत्रपणे ही अनेक औषधी गुणांनी युक्त आहे, त्यामुळे बालकाच्या जन्मानंतर त्याला आरोग्य प्राप्ती व सुदृढता येण्यासाठी हा संस्कार महत्त्वाचा आहे.

५) नामकर्ण - नामकरण

हा संस्कार प्रसूतीनंतर बारा व्या दिवशी बालकावर करावा असे ग्रंथात सांगितले आहे. काही ग्रंथात जन्मानंतर दहाव्या, अकराव्या, बाराव्या, अठराव्या दिवशी किंवा एक महिना झाल्यानंतर 100 रात्री होऊन गेल्यानंतर, एक वर्ष झाल्यावर असे निरनिराळे पर्याय सांगितलेले आहेत. कोणी त्यानंतर एखादा शुभ मुहूर्त नक्षत्र पाहून नाव ठेवावे असे म्हणतात. नावे किती ठेवावेत याबद्दल ऋग्वेदात चार नावांचा उल्लेख आहे. म्हणजे नक्षत्र नाव, गुण नाव, व्यावहारिक नाव आणि यज्ञ केल्यामुळे मिळणारे नाव हे होत. एखाद्या व्यक्तीला तीन नावे असल्याचे उल्लेख वैदिक ग्रंथात आढळतात. मात्र सर्वसाधारणपणे दोन नावे ठेवावी असे अनेक ग्रंथात म्हटले आहे. त्यात नक्षत्र नाव व व्यावहारिक नाव यांचा समावेश होतो. व्यावहारिक नाव ठेवण्याच्या सोहळ्याला नामकरण (बारशे) असे म्हणतात. अलीकडील काळात सामान्यपणे जन्मानंतर बारा व्या दिवशी नामकरण करण्यात येते. त्या दिवशी सूत्रात सांगितल्या सारख्या कोणताही वैदिक विधी करण्यात येत नाही. फक्त स्त्रिया एकत्र जमतात आणि कुटुंबातील पुरुष मंडळीचा अगोदर विचार घेऊन ठरवलेले नाव जाहीर करतात. आणि त्यावर त्याला पाळण्यात घालतात. त्याच दिवशी सोनारला बोलावून कान टोचून घेतले जातात. आज काल लोक आपल्या बाळाचे नाव काहीही ठेवतात. नाव ठेवण्याचे अनेक नियम ग्रंथ सांगितले आहेत. उदाहरणार्थ गुह्य सूत्रामध्ये सांगितले आहे की, मुलाचे नाव असे ठेवावे त्याचे नावाचे आद्य अक्षर उच्चारयुक्त असावे, मध्यंतरी एखादा अर्ध स्वर असावा आणि शेवटी विसर्ग असावा. त्यात दोन अथवा चार अक्षरे असावीत. विसंगती पूर्ण नावामुळे व्यक्तीच्या मानसिकतेवर व आयुष्यावर खूप परिणाम होत असतो. चांगले व अर्थपूर्ण नाव असण्याचा प्रभाव व्यक्तीच्या जीवनावर पडतो. एक गोष्ट पालकांनी लक्षात ठेवली पाहिजे की, बाळाचे नाव असे असावे जे घरी व बाहेरही त्याच पद्धतीने उच्चारले जाईल. नावाच्या अपभ्रंशाचा ही व्यक्तिमत्त्वावर परिणाम होत असतो.

६) निष्क्रमण

निष्क्रमण म्हणजे बाहेर घेऊन जाणे. हा संस्कार बाळ जन्माला आल्यावर साधारणपणे चौथ्या महिन्यात पार पडतात. यामध्ये बाळाला सूर्यदर्शन व चंद्रदर्शन केले जाते. सूर्यासारखे तेज आणि चंद्रासारखी शितलता शिशूमध्ये यावी हा त्यामागील मूळ हेतू आहे. या संस्काराचा अजून एक हेतू म्हणजे पंचमहाभूतांशी शिशुचा संपर्क घडवून आणणे. पंचमहाभूत म्हणजे पृथ्वी, जल, अग्नि, वायू आणि आकाश हे होत. या संस्कारातून एक वैज्ञानिक हेतू पण साध्य होतो. बाळाला सूर्यप्रकाशात घेऊन गेल्याने 'ड' जीवनसत्व मिळते. बाळाचा पिता देवाकडे बाळाच्या कल्याणाची दीर्घायुष्य व निरोगी राहण्यासाठी प्रार्थना करतो. बाळाला घराच्या बाहेर काढून या पंचतत्वांशी समरस करून देण्याचा हा संस्कार आहे.

७) अन्नप्राशन

हा संस्कार जन्मानंतरच्या सहाव्या महिन्यात करावा असे बहुतेक ग्रंथकारांनी सांगितले आहे. काही ग्रंथात हा संस्कार पाचव्या किंवा सहाव्या महिन्यात अथवा पहिल्या वर्षाच्या अखेरीला अथवा बालकाला पहिले दात येऊ लागले म्हणजे करावा असे सांगितले आहे. अन्नाची चव घेऊ देणे हा या संस्काराचा मुख्य भाग आहे. शिशुला नुकतेच दात यायला सुरुवात झालेली असते. पहिले सहा महिने शिशुसाठी आईचे दूध हा सर्वोत्तम आहार मानला गेला. आईच्या दुधाव्यतिरिक्त इतर पौष्टिक आहार मिळावा हा या संस्काराचा मुख्य उद्देश आहे. या संस्काराचा मुलांच्या अंगात कोणते गुण यावेत अशी अपेक्षा असेल त्याप्रमाणे त्याला अन्न दिले जाते.

८) चुडाकर्म/ चौल/ चुडाकरण

बालकाच्या डोक्याच्या बाकीच्या भागावरील केस काढून जो एक केसाचा झुपका शिल्लक ठेवतात त्याला चुडा

(शिखा अथवा शेंडी) म्हणतात. हा संस्कार तिसऱ्या वर्षी करावा असे बऱ्याच ग्रंथकारांचे मत आहे. परंतु हा विधी पहिल्या वर्षी अथवा ज्या वर्षी कुलाचार असेल त्यावर्षी करावा असे काहीनी सांगितले आहे. या संस्काराला जावळ काढणे किंवा मुंडन संस्कार असे देखील म्हणतात.

शुद्धता हा या संस्काराचा मूळ हेतू आहे. शिशु नऊ महिने आईच्या पोटात वाढल्यावर आणि जन्माला आल्यानंतर त्याच्या डोक्यावरील केस हे दूषित मानले जातात. त्यामुळे या संस्काराद्वारे डोक्यावरील केस काढून बौद्धिक आणि शारीरिक शुद्धता करण्याचे प्रथा आहे. या संस्कारामुळे बाळाचे डोके मजबूत होते. बुद्धी तेज होते, जावळाचे केस पातळ असतात विशिष्ट चिकटपणा असतो त्यामुळे त्यामध्ये अनेक विषाणू चिकटलेले असण्याची शक्यता असते. अनेक वेळा केसांची जटा बनलेली असते जावळ काढल्याने ती नष्ट होते नंतरचे केस दाट होतात हा केस शुद्धीकरणाचा विधी आहे. तसेच मेंदूची वाढ चांगली होण्यासाठी टाळू महत्वाची असते. टाळू भरू नये असे आधुनिक विज्ञान सांगते. टाळू नैसर्गिकरित्या आपोआप भरून येते. चुडा कर्म संस्कारामुळे बुद्धी, मेंदू, केस यांचा चांगला विकास होतो.

९) कर्णवेध

जन्मानंतर सातव्या किंवा दहाव्या महिन्यात हा विधी करावा असे सांगितले आहे. तसेच हा संस्कार दहा, बारा सोळाव्या दिवशी करावा असे सांगितले आहे. गुह्य परिशिष्टात असे सांगितले आहे की, दिवसाच्या पूर्व भागात पित्याने पूर्वाभिमुख बसावे आणि भद्रकर्णेभी हा मंत्र बालकाच्या पहिल्या उजव्या कानात आणि नंतर डाव्या कानात उच्चारवा. हा संस्कार बाळाच्या कानाच्या पाळीला छिद्र पाडण्याचा आहे. ज्योतिष शास्त्रानुसार कानाच्या पाळीच्या मध्यभागी राहू केतू या अनिष्ट ग्रहांचे प्रभाव केंद्र असल्याने तिथे छिद्र पडल्याने तो प्रभाव नष्ट होतो.

या संस्कारामुळे अक्युपंकचर होण्यास मदत होते कर्णविधीमुळे बाळाची श्रवण शक्ती वाढते. अनेक रोगांसाठी प्रतिरोधक काम. ही यामुळे होते. कर्णवेधामुळे यौन इंद्रिये पृष्ठ होतात आणि म्हणूनच विधीपूर्वक करणे वेध संस्कार केला जातो कर्णवेदांमुळे मेंदूमध्ये जाणारा प्रवाह देखील सुरळीत होतो.

१०) उपनयन

उपनयन या शब्दाचा शब्दशः अर्थ 'जवळ घेऊन जाणे' असा आहे. या विधीचा मूळ अर्थ 'आचार्या जवळ अध्ययना करिता घेऊन जाणे' असा आहे. मुलाला आचार्या जवळ जाऊन शिकविण्याबद्दल त्यास विनंती करावी. ब्राह्मणांचे उपनयन वयाच्या आठव्या क्षत्रियांचे अकराव्या वर्षी व वैश्यांचे बाराव्या वर्षी करावे असे सांगितले आहे. उपनयनापासून विद्यार्थ्यास गुरुग्रही राहावे लागत असे. आश्रमीय जीवन पद्धतीची सुरुवात उपनयनापासून होत असे. ब्रह्मचाऱ्यांनी डोक्यावरील केस काढावेत, मुर्गाजीन धारण करावे, यज्ञोपवीत धारण करावे, मंजू गवताची मेखला कमरेवर बांधावी, व हाती दंड धारण करावे असा नियम होता. उपनयन प्रसंगी आचार्य विद्यार्थ्याला गायत्री मंत्राचा उपदेश करित. गायत्री मंत्रात सूर्याने आपल्या तेजाने उपासकास स्फूर्ती द्यावी, अशी प्रार्थना आहे. पुढील काळात स्त्रियांच्या वेद अध्ययनाचा अधिकार काढून घेतल्याने त्यांचे उपनयन बंद झाले. क्षत्रिय व वैशांनीही उपनयनाकडे दुर्लक्ष केल्यामुळे त्याचेही प्रयोजन राहिले नाही.

अध्ययनास सुरुवात करण्यापूर्वी मुंज करण्याची पद्धती आहे. शिक्षण प्रारंभ करण्यापूर्वीचा हा शुद्धीकरण विधी आहे. या संस्कारामुळे अनिष्ट शिक्षण पद्धतीचे योग्य दिशेने काम करेल असा भावा आपली शिक्षण पद्धती गुरुग्रही शिक्षण प्राप्त करण्यासाठी पाठवण्याचा हा संस्कार यामध्ये आपले सख्खी आई वडील भाऊबंद यांच्यापासून दूर जाताना कोणाचेही मोहात न राहता मुक्त शुद्ध मनाने ज्ञान प्राप्त साठी गुरुकुलात रवानगी या संस्कारांमध्ये केली जाते

११. वेदारंभ

काही ग्रंथात हा संस्कार उपनयनानंतर केला जात असल्याचे सांगितले आहे. उपनयन अगदी लहानपणी झाल्यास वेदाध्यायन प्रारंभ होत नसे. प्राथमिक शिक्षण पूर्ण होऊन बटू वेदपठणास सक्षम झाल्यावर वेदारंभ संस्कार करित. हा संस्कार शिक्षा ग्रहणाशी निगडित आहे. प्राचीनकाळी शिष्य गुरुग्रही वेद अभ्यास करण्यासाठी जात असे. वेद म्हणजे ज्ञान आणि आरंभ म्हणजे सुरुवात करणे म्हणजे गुरुग्रही जाऊन वेदांचा अभ्यास सुरू करणे. वेदाना भारतीय संस्कृतीत अति प्राचीन साहित्य तसेच

ज्ञान भंडार मानले जाते. अध्ययनानुसार चार वेद म्हणजे ऋग्वेद, सामवेद, यजुर्वेद, अथर्ववेद. वेदारंभ सुरू करण्याआधी गुरु आपल्या शिष्यांना ब्रह्मचर्यवृत्त तसेच संयमी जीवन जगण्याची प्रतिज्ञा घ्यायला लावत कारण या दोन गोष्टी शिवाय वेदाभ्यास शक्य नाही असे मानले जाते.

१२. केशान्त / गोदान -

चौलक्रमाप्रमाणेच केशान्त चा विधी आहे. सोळाव्या वर्षानंतर मुलाला समश्रू करण्याचा संस्कार करीत. या संस्काराच्या वेळी ब्राह्मणास गाय दान करीत म्हणून यास गोदान असेही म्हणतात. केशान्त म्हणजे केसाचा अंत प्राचीन काळी गुरुकुल मध्ये वेदअध्ययन पूर्ण केल्यावर गुरुंच्या समोर केस अर्पण करून म्हणजेच केशान्त करून हा संस्कार पार पाडला जायचा.

या संस्काराद्वारे गुरुकुलाचा निरोप घेणे आणि गृहस्थाश्रमाची सुरुवात करणे असा संस्कार मानला जातो. बरेच वेळेस वेदाध्ययन सुरू करण्याआधी देखील केशान्त केले जायचे, जेणेकरून मस्तीष्क शुद्धी होऊन ठराविक दिशेने अध्ययन सुरू व्हावे.

१३. समावर्तन

शिक्षण संपवून गुरुंच्या अनुज्ञांनी विद्यार्थी आपल्या घरी परतत त्यावेळी ब्रह्मचर्य व्रताची परिसमाप्ती झाल्याचे निदर्शक म्हणून अभ्यंग स्नान करीत असे म्हणून या संस्कारास्नान किंवा समावर्तन म्हणतात अध्ययन पूर्ण केलेल्या विद्यार्थ्यांना म्हणत स्नातकाने दंड अजीन दीक्षा मेकला यांचा त्या करणे अपेक्षित असे असाच नातं गृहस्थाश्रमास लायक ठरत होता

गुरुकुलमधील शिक्षण पूर्ण करून समाजाचा घटक बनणे हे या संस्कारानंतर होत असे. मुंज संस्काराद्वारे घेतलेले ब्रह्मचर्य वृत्त या संस्काराद्वारे सोडून गृहस्थाश्रमामध्ये प्रवेश करण्यासाठी हा विधी पार पाडला जातो. म्हणून या संस्काराला सोडमुंज असे देखील म्हणतात. गुरुकुलात ब्रह्मचर्य स्थित बालकाचे ब्रह्मचारी युवकात रूपांतर झालेले असते. या संस्कारामुळे या युवकाचा मनोवैज्ञानिक स्तरांवर जीवन संघर्षाला मानसिक तयारी साठीचा हा संस्कार आहे.

१४. विवाह

मानवी जीवनात हा संस्कारात अत्यंत महत्त्वाचा आहे. प्राचीन काळात भारतामध्ये विवाह संस्थेला फार महत्त्व दिलेले आहे. विवाह संस्कारानंतर गृहस्थाश्रम सुरू होतो व तीन पुरुषार्थांची साधना सुरू होते. पत्नीशिवाय धर्म कृत्य करता येत नाही. विवाहामध्ये वधू वर निवडीवर अनेक बंधने होते. सवर्णीय वधू-वरांचे विवाह प्रशस्त मानीत. गोत्र बाह्य मुलाशी व मुलीशी विवाह होई. सगोत्र विवाह निषिद्ध मानला होता. ऋग्वेदकाळात वधू-वरांना निवडीचे स्वातंत्र्य होते. पण ब्राह्मण युगात वधूला हा अधिकार राहिला नाही. विवाहाच्या वेळी पुरुषाचे वय साधारणपणे २० व त्यापेक्षा जास्त असे व स्त्रियांचे वेगवेगळे ग्रंथात निरनिराळे दिलेले आहे.

विवाह संस्काराद्वारे स्त्री आणि पुरुष हे अग्नी तसेच समाज व नातेवाईकांच्या साक्षीने पती-पत्नीच्या भूमिकेत एकमेकांसोबत बंधनात बांधले जातात. विवाह संस्कार हा फक्त पती-पत्नी किंवा संसारापुरता मर्यादित नसून जन्म आणि मृत्यूचे सृष्टीचे चक्र सतत चालू राहण्याच्या दृष्टीने सर्वात महत्त्वाचे योगदान देते. हिंदू या एकमेव धर्मात विवाह संस्कारानुसार पती आणि पत्नीचा सात जन्माचा संबंध मानला गेला आहे. विवाह संस्काराला पाणीग्रहण संस्कार असे देखील म्हणतात. यातील होम, कन्यादान आणि सप्तपदी हे विधी महत्त्वाचे आहेत. सप्तपदीच्या विधीमध्ये पुरुष स्त्रीच्या गळ्यात मंगळसूत्र बांधतो. त्यानंतर त्या दोघांना पती-पत्नी म्हणून मान्यता मिळते. विवाह संस्कारात वर आणि वधू एकत्रित राहून धर्मपालन करण्याचा संकल्प बंधन प्रतिज्ञा या विधी संस्कारात घेतली जाते. विवाहामुळे केवळ सृष्टीचा विकास होत नाही तर व्यक्तीच्या आध्यात्मिक आणि मानसिक विकासाला बळ मिळते पितृऋणातून मुक्त होण्याचा हा संस्कार आहे.

१५. अग्निपरिग्रहण -

विवाहनंतर गृहस्थाने आपल्या घरात गार्हपत्य अग्नीची स्थापना केल्यानंतर लगेचच हा अग्निपरिग्रहणाचा संस्कार केला जातो. या अग्नीत गृहस्थाने दररोज पंच महायज्ञ करावेत असे अभिप्रेत आहे. विवाह केल्यानंतर गृहस्थाने आपल्या गृही अग्नीदेवतेची प्राणप्रतिष्ठा करावयाचा विधी म्हणजेच अग्निपरिग्रहण होय.

१६. अंत्यसंस्कार / अंत्यष्टी -

हा संस्कार व्यक्तीचा मृत्यू झाल्यानंतर त्याच्या शरीरावर केला जातो. या संस्काराद्वारे मृत व्यक्तीचे शरीर पंच महाभूतात विलीन होऊन कायमचे मुक्त होते. म्हणून या संस्काराला अंतिम संस्कार असे देखील म्हणतात. मृत व्यक्ती पंचतत्वात पूर्णपणे विलीन व्हावा म्हणूनच हिंदू संस्कृतीनुसार मृत शरीराला दफन करणे, ऐवजी दहन केले जाते अंतिम संस्कारात यमदेवतेची स्तुती केली जाते. तसेच प्रार्थनेद्वारे अग्नीला मृत शरीर सामावून घेण्याची विनंती केली जाते.

अंत्येष्टी संस्कार हा अटळ आहे. प्रत्येक व्यक्तीसाठी तो बाध्य आहे. परंतु तो स्वतःच्या अंत्येष्टी संस्काराचा साक्षीदार शरीरूपाने राहत नसून आत्मरूपाने राहतो याच आत्म्याला बंधनातून मुक्त करण्याचा हा संस्कार आहे.

समारोप -

वरील सोळा संस्कार सर्वच्या सर्व विधिवत होणारे संस्कार आहेत. संस्काराच्या प्रत्येक टप्प्यावर होम, हवन, मंत्रोच्चारण, अर्पण, समर्पण, दान, त्याग, स्वीकार वचनबद्धता अभिवचन केंद्रित आहेत. हे सर्व संस्कार व्यक्तीच्या अंतरबाह्य शुद्धीकरणाचे आहेत. १६ संस्काराच्या विधीवर नजर टाकली तर लक्षात येते की वरील व्यवस्था जर व्यक्तीने पाळल्या तर तो नियमित संयमी, शिस्तबद्ध, समृद्ध आणि आनंदी जीवन जगू शकतो. परंतु आधुनिक काळात विवाह, उपनयन, अन्नप्राशन, नामकरण, अंत्येष्टी याशिवाय इतर अनेक संस्कार केले जात नाहीत. सामान्यतः लोकांना असे वाटते की प्राचीन काळातील प्रत्येक गोष्ट अंधश्रद्धा आहे. पण तसे अजिबात नाही धर्म आणि संस्कारातील लपलेली शिस्त, नैतिकता आणि संयम आणि कृतीचा हेतू लोकांना समजला पाहिजे. प्रत्येक हिंदू मुलांमुलीवर हे संस्कार झाले पाहिजेत.

संदर्भ

१. काणे मा. म., भट यशवंत(अनु), धर्मशास्त्राचा इतिहास, महाराष्ट्र राज्य साहित्य व संस्कृती मंडळ. १९६७
२. देशपांडे चिंतामणी, चितळे श्रीकांत सोळा संस्कार का व कसे? साठे प्रकाशन पुणे. १९९५
३. हरवंदे गीता, सोळा संस्कार, सहयाद्री बुक्स प्रकाशन, मुंबई २००५
४. म्हैसकर विदुला, म्हैसकर प्रदिप, विवाह विधीचा इतिहास, प्रशांत पब्लिकेशन्स, जळगाव, २००१
५. संस्कार प्रकाश, गीताप्रेस, गोरखपुर.

प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली आधुनिक शिक्षण प्रक्रियेची मार्गदर्शक – एक अभ्यास

मार्गदर्शक

डॉ. लता सुभाष मोरे (सुरवाडे)

प्राचार्य, साने गुरुजी विद्याप्रबोधिनी, सर्वसमावेशक शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय ,

खिरोदा, ता. रावेर, जि. जळगाव, महाराष्ट्र

And

संशोधक

श्री. अमरदीप अशोक रामराजे

कवयित्री बहिणाबाई चौधरी उत्तर महाराष्ट्र विद्यापीठ, जळगाव

संशोधन केंद्र - साने गुरुजी विद्याप्रबोधिनी, सर्वसमावेशक शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय,

खिरोदा, ता. रावेर, जि. जळगाव, महाराष्ट्र

सारांश

प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली हे आजच्या शिक्षण प्रक्रियेला मार्गदर्शक अशी भूमिका निभावतांना दिसते. व्यक्तीचा सर्वांगीण सारासार विकास जसा प्राचीन शिक्षण प्रणालीत होता तसाच नवीन राष्ट्रीय शिक्षण धोरणामध्ये त्याबद्दल विविध पैलूंच्या स्वरूपातून अध्ययन अनुभव अंतर्भूत करण्यात आलेले आहे. जेणेकरून व्यक्तीच्या सामाजिक, भावनिक, मानसिक, शारीरिक, बौद्धिक विकास परिपूर्णतेने होण्यास क्रमप्राप्त ठरेल व त्यास पूर्णत्वाचे स्वरूप होईल. यामुळे व्यक्ती विकासाबरोबर राष्ट्रविकास हे अधिक चांगल्या प्रकारे व बळकट असे होऊ शकेल.

प्रस्तावना

शिक्षण हे माणसाच्या जीवनातील सर्वात महत्वाचे अंग बनलेले आहे. ज्यामुळे व्यक्ती समाजात वावरताना स्वतःच्या इच्छा आकांक्षा पूर्ण करू शकतो. पण त्यासोबतच एक समृद्ध असे जीवन जगण्यासाठी ज्यामध्ये नैतिकता, आदर्श, मूल्य हे व्यक्तीमध्ये शिक्षणामुळे अंतर्भूत होतात जेणेकरून मानवी वर्तन हे समाज उपयोगी व विकसित असे बनते.

शिक्षण प्रक्रिया हि आजच्या काळात सुरू झाली नाही तर ती प्राचीन काळापासून सुरू आहे. या प्राचीन काळातील शिक्षण प्रक्रियेतीलचे संक्रमण आणि संवर्धन होत होत आज ते आपल्यापर्यंत पोहोचले आहे. प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली ही एक सर्व संपन्न वैविध्यपूर्ण अशी प्रणाली आहे. जी फक्त ज्ञानाचे देवाण-घेवाण करण्यावर अवलंबून नाही तर व्यक्तीचा विकास, त्याच्यात केली जाणारी नैतिकतेची जोपासना व त्यासोबत आत्मज्ञान प्राप्त करून देण्याचे एक मार्ग आहे यामुळे ही प्राचीन शिक्षण प्रणाली आजही आदर्शवत ठरते व ती आजच्या आधुनिक शिक्षण प्रक्रियेला पूर्णत्व प्राप्त करून देते.

महत्व

प्राचीन भारतीय संस्कृतीमध्ये शिक्षणाचे महत्वाचे स्थान होते हे शिक्षण व्यक्तिविकास नैतिक मूल्यांची जोपासना धर्मरक्षण त्याचे संवर्धन व त्यांचे संक्रमण आणि समाजाच्या सर्वांगीण कल्याणासाठी महत्त्वपूर्ण मानली जाते.

प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणालीचे काही असामान्य असे प्रभावशील वैशिष्ट्य होते.

1. गुरु-शिष्य परंपरा
2. वेद आणि उपनिषदांचे अध्ययन
3. विद्यापीठे आणि आश्रम
4. व्यावसायिक शिक्षण
5. नैतिक आणि आदर्श शिक्षण
6. शास्त्रीय ज्ञान आणि गणित

प्राचीन काळी शिक्षण पद्धती ही गुरु शिष्य परंपरेवर आधारित होती. या शिक्षण प्रक्रियेत संवाद अनुभव आणि ध्यान केंद्रीतकरणावर भर दिला जायचा. शिष्य गुरुच्या मार्गदर्शनाखाली ज्ञान प्राप्त करून घेत असे. वेद ही व्यक्तीला धर्माला बळकट असे स्थान प्राप्त करून देते. प्राचीन काळी वेद, संस्कृत, गणित, ज्योतिष, आयुर्वेद आणि तत्त्वज्ञान यांचा सखोल असा अभ्यास करावा लागत असे. या अभ्यासाद्वारे विद्यार्थी जे ज्ञान ग्रहण करत असे त्याचा उपयोग जीवनाचे उच्च प्रतीचे उद्दिष्टे प्राप्त करण्याकडे जात असे. प्राचीन शिक्षण पद्धतीत व्यावसायिक शिक्षणालाही महत्त्व देण्यात आलेले होते. यामध्ये केवळ धार्मिक किंवा तात्विक शिक्षण महत्त्वाचे नव्हते तर त्यासोबत शारीरिक शिक्षण, युद्ध कला, शिल्पकला आणि शास्त्रीय ज्ञान दिले जात असे. संगीत, नृत्य, कला, शिल्पकला या विषयांचा अभ्यास शिष्य आपल्या निवडीने करत असे. प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धती ही आदर्श जीवन आणि नैतिकतेवर उभारलेली होती. विद्यार्थ्यांना सत्य अहिंसा परोपकार आणि समर्पण यासारखी नैतिक मूल्ये शिकवली जात असे व त्यासोबत ती त्यांच्यामध्ये अंतर्भूत करण्याचा प्रयत्न केला जात असे. भगवद्गीता या ग्रंथातून जीवनाचे आदर्श विद्यार्थ्यांना समजावून सांगितले जात. भारतीय गणिततज्ञ यांनी शून्य, दशमलव प्रणाली, त्रिकोणमिती अशा संकल्पनांचा शोध लावला.

वरील वैशिष्ट्यांचा विचार केला असता आजची भारतीय शिक्षण प्रणाली ही संपूर्णपणे प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणालीच्या मार्गदर्शक दिशादर्शक तत्वाप्रमाणे चालताना दिसून येते.

गरज

प्राचीन शिक्षण प्रणालीत ज्ञान, परंपरा आणि प्रथा या मानवतेला पोषक होत्या. भारतातील तक्षशिला, नालंदा, विक्रमशीला, बल्लभी, उज्जयनी, काशी हि शिक्षण आणि संशोधनाची जगप्रसिद्ध केंद्रे होतीयेथे विविध देशातून विद्यार्थी ज्ञान संपादन करण्यासाठी येथे येत असत. वैदिक कालखंडात स्त्री शिक्षणाच्या क्षेत्रात भारताची कामगिरी उल्लेखनीय अशी होती. मैत्रेयी, गार्गी, अपाला व लोपामुद्रा इत्यादी स्त्रियांची नावे त्यांच्या बुद्धिमानतेमुळे जगप्रसिद्ध झाली होती. बोधायन, कात्यायन, आर्यभट्ट, चरक, कणाद, वराहमिहिर, नागार्जुन, अगस्त्य, शंकराचार्य इत्यादी अनेक महापुरुषांनी भारतीय ज्ञान परंपरा समृद्ध करण्यात अतुल्य योगदान दिले.

प्राचीन काळी अध्यापन आणि अध्ययन कार्य प्रामुख्याने तोंडी स्वरूपाचे असायचे. विद्यार्थी गुरुजवळ बसून ज्ञानग्रहण करत असे, त्याचे मनन करत असे. नम्रता, सत्य, शिस्त, स्वावलंबन आणि सर्वांप्रती आदर या मूल्यांचे अधिष्ठान भारतीय ज्ञान परंपरेला आहे. त्याच पायावर आधारित नवीन शिक्षण प्रणाली आहे.

भारतीय ज्ञान प्रणाली ही अत्यंत व्यापक आणि सर्वसमावेशक अशी आहे. यामध्ये मानवी जीवनाच्या सर्व पैलूंचा सारासार असा विचार करण्यात आलेला आहे. शारीरिक, मानसिक, सामाजिक आणि अध्यात्मिक अशा विविध ज्ञान शाखांचा या प्रणालीत समावेश होताना दिसतो. भारतीय ज्ञान प्रणालीत आत्मा, ब्रह्म आणि विश्व यांचा विचार करण्यात आलेला आहे. उपनिषद, वेद, आरण्यके, भगवद्गीता आणि अन्य तत्त्वज्ञान ग्रंथांमधून जीवनाचे ध्येय मोक्ष, कर्म, पुनर्जन्म यावर मोलाचे मार्गदर्शन केलेले दिसून येते. अद्वैत, द्वैत, सांख्य, योग हे भारतीय ज्ञान प्रणालीच्या बळकट अशा शाखा आहेत.

प्राचीन काळी विज्ञान, गणित आणि खगोलशास्त्र या क्षेत्रांमध्ये प्रगती झालेली दिसून येते. शून्याचा शोध, अंकगणित, भूमिती, खगोलशास्त्र, वैदिकशास्त्र यामध्ये केलेले संशोधन व भारतीय शास्त्रज्ञांनी त्यामध्ये केलेला विकास महत्त्वाचा ठरतो. आर्यभट्ट, वराहमिहिर, भास्कराचार्य हे खगोल आणि गणितातील महत्त्वाचे संशोधक होय.

आयुर्वेद हे भारतीय आरोग्यशास्त्राशी संबंधित आहे यामध्ये शारीरिक, मानसिक, सामाजिक आरोग्याचा समतोल राखण्याचे प्रामुख्याने उपाय सांगण्यात आलेले आहे. योगा हा मानसिक आणि शारीरिक शांती समाधान साधणारा एक अनमोल असा मार्ग असून आजच्या युगात जगभरात त्याची भूमिका महत्त्वाची दिसून येते.

भारतीय ज्ञान प्रणालीत कला, संगीत, नाटक आणि साहित्य यांचे स्थान अतुलनीय आहे. नाट्यशास्त्र, काव्यशास्त्र, चित्रकला, मूर्तीकला, शिल्पकला, संगीत यामधून सौंदर्यशास्त्र आणि भावनांची अभिव्यक्ती दिसून येते.

समाज व्यवस्थेचे आणि नैतिकचे मार्गदर्शन भारतीय ज्ञान प्रणालीतून झालेले दिसून येते. धर्मशास्त्र, स्मृती, पुराणे आणि

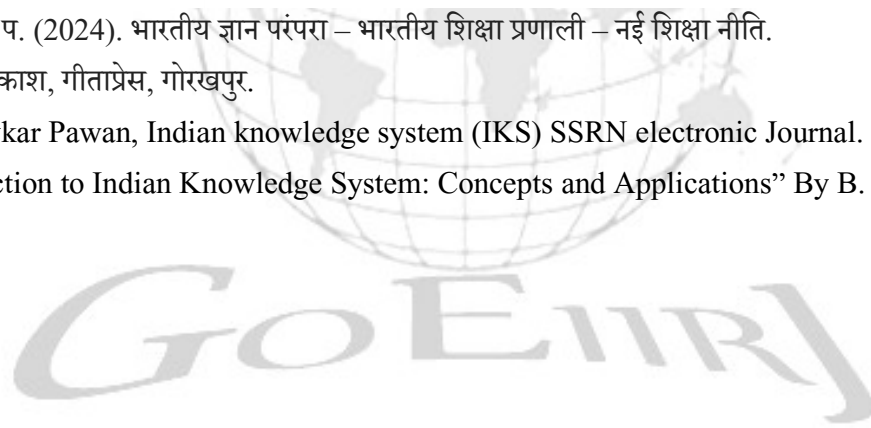
नितीग्रंथामधून धर्म, कर्तव्य, नितीमूल्य आणि सामाजिक उत्तरदायित्व यांचा सखोल असा विचार झालेला दिसून येतो. जो आजच्या काळामध्ये मानवी जीवनात दिशादर्शक ठरतो. वास्तुशास्त्रात पर्यावरण आणि मानव यांच्यात संतुलन राखण्याचे तत्त्वज्ञान सांगण्यात आलेले आहे. भारतीय जीवनशैलीत एक महत्त्वाचा घटक ज्योतिषशास्त्र आहे. ज्यामध्ये ग्रह, तारे आणि त्यांचा मानवी जीवनावर होणारा परिणाम यांचा सर्वांगीन असा अभ्यास करण्यात आलेला आहे. प्राचीन काळात शिक्षण हे व्यक्ती जीवनासाठी व समाज उपयोगासाठी महत्त्वाचे अंगभूत असे बलस्थान समजण्यात आलेले आहे. प्राचीन भारतीय विद्यापीठे जसे की नालंदा, तक्षशिला, विक्रमशीला इत्यादींनी शास्त्र, तत्त्वज्ञान कला आणि विज्ञान या सर्व क्षेत्रांमध्ये महत्त्वाची भूमिका बजावून योग्य असे योगदान दिलेले आहे.

समारोप

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 यामध्ये प्राचीन शिक्षण प्रणालीचे प्रतिबिंब अंतर्भूत होताना दिसते आज व्यक्ती विकास महत्त्वाचा आहे पण त्यासोबत राष्ट्र प्रगती महत्त्वाची आहे . यासाठी प्राचीन भारतीय शिक्षणाचा आधार घेणे गरजेचे आहे . प्राचीन भारतीय शिक्षण प्रणाली व्यक्तीला आत्मनिर्भर होण्यास सहाय्यकारी होती तसेच लहान-थोरांप्रती आदर , स्त्री-पुरुष समानता मानणारी होती, राष्ट्रभक्ती , संवेदनशीलता अशा प्रकारच्या विविध मुल्यांवर मार्गक्रमण करणारी होती जि आजच्या वर्तमान काळात बदलत्या जीवन शैलीत व्यक्तीने आत्मसाद करणे आवश्यक आहे.

संदर्भ सूची

1. गुगनानी, प. (2024). भारतीय ज्ञान परंपरा – भारतीय शिक्षा प्रणाली – नई शिक्षा नीति.
2. संस्कार प्रकाश, गीताप्रेस, गोरखपुर.
3. Mandavkar Pawan, Indian knowledge system (IKS) SSRN electronic Journal.
4. Introduction to Indian Knowledge System: Concepts and Applications” By B. Mahadevan

वैदिक साहित्यातील तत्त्वज्ञानाचे घटक

पाटील माधुरी देविदास

सहाय्यक प्राध्यापक

छत्रपती राजे संभाजी शिक्षण शास्त्र महाविद्यालय बांभोरी, जळगाव.

गोषवारा:

भारताची प्राचीन संस्कृती ही संपूर्ण विश्वात श्रेष्ठ संस्कृती मानली जाते. हया देशाने विश्वाला अमूल्य तत्वांचे मार्गदर्शन केलेले आहे. मनुष्यधर्म कोणता? अशा अवघड प्रश्नाला येथूनच उत्तर मिळाले नी ते म्हणजे-

"धृतिः क्षमा दमो ऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः । धीर्विद्या सत्यमक्रोधः दशकं धर्म-लक्ष्मणम् ॥"

अर्थ धैर्य, क्षमा, दम, अस्तेय, शौच (पावित्र्य), इंद्रियनिग्रह, बुद्धि, विद्या, सत्य आणि अक्रोध ही दहा धर्मांची लक्षणे मानलेली आहेत. वरील दहा तत्वांनी युक्त आचरण असेल तेच धर्माचरण ठरते.

आपत्काळात धैर्य राखले पाहिजे. अपराध्यांना क्षमा करावी. दुष्कृत्यांपासून मनाला परावृत्त करावे. चोरीकर्म करू नये. पावित्र्य राखावे देहाचे नी मनाचे ही. इंद्रियांना संयमपूर्वक ताब्यात ठेवावे. सन्मतीचे आचरण असावे. विद्याप्राप्ती करावी. सत्याचे पालन करावे. क्रोधापासून दूर राहावे. हया दहा नियमांनी जो जीवनात व्यवहार करील त्याचे आचरण धर्ममय राहील. कारण ही धर्माची दहा लक्षणे होत.

भारताची धर्माविषयी संकल्पना फारच व्यापक आहे. हया विश्वातील मानवाच्या उद्धाराची श्रेष्ठ तत्वे भारताच्या प्राचीन वैदिक धर्मात अंतर्भूत आहेत. म्हणूनच हया भारतभूमीतील ज्ञान, येथील संस्कृती विश्वाने सन्मानित केलेली आहे.

महत्त्वाच्या संज्ञा: वैदिक साहित्य, वेद व उपनिषदातील तत्त्वज्ञानाची मुलसूत्रे

प्रस्तावना:

भारतीय संस्कृतीचे अधिष्ठान वेद. वेद संपूर्ण विश्वातील आद्य वाङ्मय मानवाच्या कल्याणासाठी ईश्वराने निर्माण केले ते वेद. 'वेद' हया शब्दाचा अर्थ ज्ञान आहे. 'विद्' हया संस्कृत धातुपासून हा शब्द तयार झाला. ब्रह्माचे स्वरूप सच्चिदानंद रूप आहे. असे वेदांचे प्रतिपादन आहे. म्हणून वेदांना 'ब्रह्म' असेहि संबोधले जाते.

प्राचीन काळी वेद ऋषींना दिसले. अर्थात् त्याचा ऋषींना साक्षात्कार झाला असे मानले जाते. वेद अपौरुषेय मानले जात. याचा अर्थ कोणत्याही व्यक्तीने त्यांची रचना केली नसून देवांनी ते द्रष्ट्यांना ऐकवले अशी प्राचीन समजूत आहे.

वेद हे लिपीबद्ध नव्हते. शिष्य ते गुरुमुखातून अवगत करीत असत आणि जसेच्यातसे उच्चार करून कंठस्थ करीत असत. अशाप्रकारे केवळ श्रवण हेच वेदाध्ययनाचा आधार असल्यामुळे वेदांना 'श्रुती' असे संबोधले जाते. वेद हे शब्द स्वरूप असल्यामुळे आकाशातून उत्पन्न झाले. कारण शब्द हा आकाशाचा गुण आहे. हृदयाकाश किंवा चिदाकाशातून जी दिव्य वाणी प्रगट झाली तिलाच वेद असे मानले आहे. ही वाणी तपश्चर्येत निमग्न असणाऱ्या ऋषींच्या अंतःकरणातून स्फुरण पावली असेही वेदाविष्काराचे एक स्वरूप मानले जाते.

परा, पश्यन्ती, मध्यमा, वैखरी या शब्दांच्या चार अवस्था आहेत. 'परा' हे अतिसूक्ष्म स्वरूपातील ज्ञान म्हणजे वेद. प्राचीन ऋषींना हयाच सूक्ष्म ज्ञानाचे रूप, साक्षात् जाणवले ती 'पश्यन्ती' वाक् वेदांचा अविष्कार 'माध्यमा' मध्ये झाला. पण हया तिन्ही अवस्था समजण्यास अवघड होत्या. गूढ होत्या. सामान्यांच्या व्यवहारातील वर्णांचे रूप हे 'वैखरी' होय.

विषय प्रवेश

वैदिक साहित्याचा परिचय

जगातील प्राचीनतम साहित्यात वैदिक साहित्याचा समावेश होतो. वैदिक साहित्याच्या काळासंबंधी विद्वानांत मतभेद

आहेत. मॅक्स मुलरच्या मते तो इ.स. पूर्व १२०० वर्षे आहे तर हंगच्या मते इ.स. पूर्व २४०० वर्षे आहे. लोकमान्य टिळकांच्या मते तो इ.स. पूर्व ४००० वर्षे आहे.

वैदिक साहित्यात पवित्र ज्ञानाचा ऊहापोह आहे. समाधीत ते ऐकले असल्यामुळे त्यांना श्रुती असे संबोधले जाते. श्रुतीत म्हणजे वैदिक साहित्यात सनातन वा शाश्वत तत्वांचा ऊहापोह करण्यात आला आहे. वैदिक साहित्यात चार वेदांचा समावेश होतो. ते चार वेद पुलप्रमाणे :

१) ऋग्वेद :

ऋग्वेद हा सर्व वेदांमध्ये प्रसिद्ध असणारा महत्त्वाचा वेद आहे. 'ऋक' याचा अर्थ स्तुतिगीत, स्तुती वा पूजा असा होतो. देवांच्या स्तुतिव्यतिरिक्त ज्ञान, भक्ती, अर्थशास्त्र, नीतिशास्त्र, आयुर्वेद इत्यादी विषयांनासुद्धा ऋग्वेदात स्पर्श केलेला आढळतो. ऋग्वेदातील सूक्तांमधून अध्ययनाच्या स्वरूपात देवांची आळवणी केलेली आहे. यामध्ये १०१७ सूक्ते आहेत. ७ ऋचा आहेत. ११ बाल्कास् (Balkhilyas) आहेत. यांची विभागणी दहा मंडलांमध्ये केलेली असून प्रत्येक सूक्तामध्ये ऋषी आणि देवांची नावेही दिलेली आहेत. 'ऋषी' या शब्दाचा अर्थ 'मंत्रद्रष्टा' होय. या सूक्तांच्या संग्रहालाच 'संहिता' असे म्हणतात. किंवा प्रत्येक वेदातील मूळ मंत्रालादेखील 'संहिता' म्हणतात, साधारणपणे अग्नी, इंद्र, वरुण आणि मरूय इ. देवतांची स्तुती या सूक्तांमधून केलेली आहे. भौतिक सुखासाठी, दीर्घायुष्यासाठी ही स्तुती केलेली दिसते. यामध्ये संवादाच्या रूपात सूक्ते आढळतात.

उदा. पुरुरवा-उर्वशी संवाद, यम- यमी संवाद

यात अनेक कथासुद्धा सांगितलेल्या आहेत. एकंदरीत ऋग्वेदात आध्यात्मिक, लौकिक व संस्कार करणाऱ्या सूक्तांचा संग्रह असलेला आढळून येतो. ऋग्वेदात उल्लेख केलेल्या ऋषींमध्ये विश्वामित्र, अत्री, भारद्वाज, वसिष्ठ याशिवाय शिवा, आयुशिनार, मधुचंद्रा इ. उल्लेखनीय आहेत. यामध्ये लोपामुद्रा स्त्रियांचाही 'ऋषिका' म्हणून उल्लेख आढळतो. थोडक्यात, ऋग्वेदामध्ये संपूर्ण विश्व आणि आत्म्यासंबंधीची उदात्त कल्पना मांडलेली आहे. ऋग्वेदाचा उपवेद आयुर्वेदाला मानले जाते.

२) यजुर्वेद:

यजुर्वेदात यज्ञयागाची पद्धत व द्यावयाचा बळी यासंबंधीच्या सूचना व मार्गदर्शन करण्यात आले आहे.

यामध्ये यज्ञास आवश्यक असणारे मंत्र व यज्ञाची कृती यासंबंधी माहिती सांगितलेली आहे. या वेदाला धर्मावरील आधारभूत ग्रंथ मानले जाते. 'शतपथ ब्राह्मण' या ग्रंथाला उत्तरवैदिक वाङ्मयात महत्त्वाचे स्थान आहे. निरनिराळ्या कथांच्या माध्यमातून विशिष्ट मंत्रांचे स्पष्टीकरण यात दिलेले आहे. यजुर्वेदात मनोरम कथा आहेत. मनुच्या प्रलयविषयक गोष्टीचा उल्लेख यातच आढळतो. यजुर्वेदाचा उपवेद 'धनुर्वेद' असून यजुर्वेदाच्या शेवटच्या भागाला 'इशोपनिषद' म्हणतात. ज्याचा संबंध आध्यात्मिक साधनेशी जोडला जातो.

३) सामवेद :

'सा' म्हणजे ऋचा व 'अम' म्हणजे गांधारादी सप्त स्वर. ऋचेचे सप्तस्वरयुक्त गान म्हणजे साम. यामध्ये ऋग्वेदातील ऋचा घेऊन त्या मंत्रांचे निर्दोष गायन कसे करावयाचे यांचे मार्गदर्शन करण्यात आले गेले.

सामवेदाची रचना छंदरूपाने केलेली आहे. यातील बहुतेक ऋचा ऋग्वेदातीलच आहेत. त्यांची रचना नव्याने गाता येण्यायोग्य केलेली आहे. गाण्याच्या सोईसाठी शब्दोच्चाराने कसा फरक केला हेसुद्धा यात सांगितलेले आहे. यात असलेल्या सामगानामधून भारताचा इतिहास व संगीतशास्त्राचा इतिहास समजून घेता येतो. पुराणात सामवेदाच्या एक हजार शाखा सांगितलेल्या आहेत. परंतु सध्या मात्र कौतुभ (Kauthum) शानारनिया (Shanarniya) आणि जैमिनी (Jaimini) या तीनच शाखा उपलब्ध आहेत. त्यापैकी 'कौतुभ' शाखा ही जास्त आधुनिक आणि विश्वसनीय मानली जाते. सामवेदाचे प्रामुख्याने आर्चिका (Archika) आणि उत्तर आर्चिका (Uttararchika) हे दोन भाग आढळतात. यात ऋग्वेदापेक्षा ७५ मंत्र अधिक आहेत. यातील मंत्रांमधून वातावरणात लहरी निर्माण होतात व विशेष सामर्थ्य निर्माण झाल्यासारखे वाटते असे मानले जाते. या वेदाचा उपवेद गांधर्ववेद आहे.

४) अथर्ववेद :

या वेदात (वैदिक आर्यांच्या वेळी याचा समावेश वेदांमध्ये नव्हता) 'यंत्र, तंत्र व मंत्र' यांचा ऊहापोह आहे. यंत्र म्हणजे भानवी शरीर, मंत्र म्हणजे सिद्धान्तसूत्र (Formula) व तंत्र म्हणजे मानवी शरीरावर मंत्र वापरण्याची रीत वा पद्धत. यामध्ये औषधी विद्या व धातुविद्या (जादूटोणा) या विषयांसंबंधी मार्गदर्शन आहे.

या वेदाचा उद्गाता 'अथर्व आंगीरस' हा असल्यामुळे या वेदास अथर्ववेद असे म्हणतात. या वेदात मनाला आनंद देणारे तसेच क्लेश देणारे मंत्रही आहेत. रोग बरे करण्यासाठीचे मंत्र यात आहेत. त्याचप्रमाणे आरोग्य, शेती, गृहशांती यासाठी उपयुक्त असणारे मंत्रही आहेत. जादूविद्या व वशीकरण याविषयीचे मंत्रही आहेत. या वेदामध्ये असलेले 'वरुणसूक्त' हे अतिशय श्रेष्ठ असे काव्य आहे.

प्रत्येक वेदाचे संहिता, ब्राह्मण, आरण्यक व उपनिषद असे चार भाग आढळतात.

१. संहिता :

प्रत्येक वेदातील मूळ मंत्राला संहिता असे म्हणतात.संहिता किंवा मंत्र विभाग यामध्ये परमात्मा किंवा परम ब्रह्म व देवांच्या स्तुतीपर स्तोत्रे आहेत.

२. ब्राह्मण:

या ग्रंथामध्ये यज्ञकर्मासंबंधी माहिती सांगितलेली आहे. यांचा रचनाकाल ख्रिस्तपूर्व ८०० ते ५०० असा असावा असे मानतात. ब्राह्मणग्रंथ म्हणजे निरनिराळ्या वेदांशी संयुक्त असे वाङ्मय होय. या ग्रंथात पुराणकथा, दंतकथा व काल्पनिक विचारांचा ऊहापोह केलेला आहे. त्याचप्रमाणे ज्योतिषशास्त्र, व्युत्पत्तीशास्त्र, कायदा, तत्त्वज्ञान यांची मूलभूत तत्त्वेही यांत अंतर्भूत आहेत. अतिशय बुद्धिमान लोकांनी याची रचना केल्याचे दिसून येते. ब्राह्मणग्रंथाचे प्रकार पुढीलप्रमाणे प्रसिद्ध आहेत.

- (१) सैत्तरीय ब्राह्मण
- (२) तैत्तरीय ब्राह्मण
- (३) शतपथ ब्राह्मण
- (४) गोपथ ब्राह्मण
- (५) ताडण ब्राह्मण
- (६) षडविंश ब्राह्मण

३. आरण्यक :

आरण्यके ही वैदिक वाङ्मयातला एक विभाग आहे. निर्जन अरण्यात निवास करणारे ऋषीमुनी ब्राह्मण ग्रंथाच्या ज्या भागाचे पठण करीत त्या भागाला आरण्यके म्हणतात. या ग्रंथात यज्ञाच्या मूलतत्त्वाची तत्त्वज्ञानविषयक चर्चा केलेली आहे. हे ग्रंथ अरण्यात राहून केलेल्या चिंतनातून निर्माण झालेले आहेत. यांचे अध्ययन अतिशय एकाग्रतेने करावे लागते. आरण्यके म्हणजे वानप्रस्थाश्रमात अरण्यवासी असताना अध्ययन करण्याचे ग्रंथ असेही मानले जाते. वैदिक काळात असा एक वर्ग निर्माण झाला की त्याला कर्मकांडात रस नव्हता. हा वर्ग यज्ञसंस्थेपासून अलिप्त होऊन अरण्यात राहात असे. अशा अरण्यवासी ऋषीमुनींनी यज्ञाच्या रहस्याचे चिंतन सुरू केले. त्यामुळे यज्ञ करून स्वर्गप्राप्तीपेक्षा आत्मप्राप्तीकडे त्यांचे मन वळले. सृष्टीची उत्पत्ती, जीवात्मा, परमात्मा, जन्म, मृत्यू, पुनर्जन्म म्हणजेच सोऽहम्, कोऽहम् या संकल्पनांचा तात्त्विक विचार सुरू केला. यातूनच 'आरण्यक' सारखे वाङ्मय निर्माण झाले. पूर्वी यज्ञसंस्थामध्ये दृष्ट होणारी प्रवर्ग्य संस्था यज्ञाशिवाय होत असे. पण ती घरी न करता गावाबाहेर विशेषकरून अरण्यात व्हावी असा परिपाठ होता. त्या प्रकर्य संस्थेचे विवेचन ब्राह्मणांऐवजी आरण्यक वाङ्मयात आढळते. ही सर्व आरण्यके ब्राह्मण ग्रंथाची अखेरीची प्रकरणे आहेत. तशी ती उपनिषदांना जवळ आहेत. वैदिक तत्वमीमांसेच्या इतिहासात आरण्यकांना महत्त्वाचे स्थान आहे. मुख्य आरण्यके पाच मानली जातात-

- १) ऐतरेय
- २) शांखायन
- ३) बृहदारण्यक
- ४) तैत्तिरीय
- ५) तवलकार

४. उपनिषद :

भारतीय संस्कृतीने ज्या ग्रंथाच्या द्वारे आत्मज्ञानाचे विवेचन करून दिलेले आहे. ती आहेत उपनिषदे. वेदांच्या अखेरच्या भागाला उपनिषदे म्हटलेले आहे. संहिता आणि ब्राम्हण ह्या ग्रंथानंतर उपनिषदे हे ग्रंथ आहेत. ह्यामध्ये प्राचीर भारतीयांचे तत्त्वज्ञान ग्रथित केलेले आहे. सगळी मिळून १०८ उपनिषदे आहेत. त्यापैकी ज्या उपनिषदांवर शंकराचार्यांनी भाष्य केलेले आहे. ती उपनिषदे महत्त्वाची मानली जातात. ती पुढीलप्रमाणे – १) ईश २) केन ३) कठ ४) प्रश्न ५) मुण्डक ६) माण्डुन ७) तैत्तिरीय ८) ऐतरेय ९) छांदो १०) बृहदारण्य

उपनिषद म्हणजे गूढज्ञानाचे शिक्षण घेण्यासाठी छात्राने गुरूजवळ जाणे. यात ब्रह्मज्ञान, आत्मा, देव, सृष्टीची उत्पत्ती यासंबंधीचे विचार मांडलेले आहेत. भगवद्गीता, शंकराचार्यांचे विचार हे तत्त्वज्ञान उपनिषदांवरच आधारित आहे.

उपनिषद या शब्दाची फोड उप-नि-सद् अशी होते. याचा अर्थ गुरूच्या जवळ (उप) बसून ज्ञान प्राप्त करणे होय.

उपनिषदांत तत्त्वज्ञान सांगितल्याने त्याला ब्रह्मविद्या असेसुद्धा म्हणतात. ब्रह्मविद्या हीच पराविद्या किंवा श्रेष्ठविद्या होय. मोक्षाचे कारण आहे. कर्म, ज्ञान आणि उपासना ही मोक्षप्राप्तीची साधने होत. यापैकी ब्रह्मणग्रंथ यज्ञकर्माकरिता, उपनिषदे ज्ञानाकरिता व ऋक संहिता उपासनेकरिता आहेत.

काहींच्या मते उपनिषदांची संख्या ११७९ अशी असून त्यांची विभागणी पुढीलप्रमाणे आहे.

२१ ऋग्वेदातील उपनिषदे

१०८ यजुर्वेदातील उपनिषदे

१००० सामवेदातील उपनिषदे

५० अथर्ववेदातील उपनिषदे

११७९ एकूण यापैकी १०८ उपनिषदे महत्त्वाची समजली जातात. त्यापैकी ११ प्रमुख आहेत.

इतर वाङ्मय

१.) महाकाव्ये :

वाल्मीकीचे रामायण व व्यासांचे महाभारत ही दोन महाकाव्ये जगप्रसिद्ध आहेत. पावित्र्य, वैचारिकता, उदारता या दृष्टीने जगाच्या वाङ्मयात यांना उच्चस्थान आहे. महाभारतातील भगवद्गीता हा हिंदू धर्माचा पवित्र ग्रंथच आहे. पूर्वी स्पष्ट केल्याप्रमाणे भगवद्गीता उपनिषदांवरच आधारित आहे.

२.) वेदाङ्गः :

वेदवाङ्मय हे सर्वसामान्यांना न समजणारे असे आहे. वेदांचा अर्थ काढून अध्ययनासाठी सुलभ व्हावे व वेदाध्ययनास मदत व्हावी म्हणून वेदार्थ जाणणाऱ्या ऋषींनी वेदांवर आधारित सहा वेदांगे निर्माण करून त्यावर ग्रंथरचना केली ती पुढीलप्रमाणे -

१. शिक्षा वेदातील स्वर, वर्ण इ. च्या उच्चारण्याची पद्धती स्पष्ट करणारे शास्त्र.
२. कल्प वेदविहित धर्माचे वर्णन करणारे शास्त्र.
३. व्याकरण भाषेचे नियम स्पष्ट करणारे शास्त्र.
४. निरुक्त - स्पष्ट व्युत्पत्तीचे शास्त्र.
५. छंदस्- गायत्री वगैरे वैदिक व इतर लौकिक छंदांचे विवरण करणारे शास्त्र.
६. ज्योतिष - भविष्यकथनाचे शास्त्र.

३.) वेदांची उपांगे:

याशिवाय धर्मशास्त्र (आचार-व्यवहारविषयी मन्वादी महर्षींच्या स्मृती) पुराण, मीमांसा (उपनिषदांमध्ये आलेल्या ब्रह्मज्ञानविषयक वाक्यांच्या तर्कशुद्ध निर्णयाचे शास्त्र), न्याय अशी वेदवाङ्मयपूरक अशी वेदांची उपांगे आहेत.

वेद व उपनिषदातील तत्त्वज्ञानाची मूलसूत्रे

वैदिक/उपनिषदातील तत्त्वज्ञान म्हणजे ज्ञानांचा सागर असून त्याला सूत्रात बांधणे वास्तविक अशक्य कोटीतील आहे. तरीसुद्धा त्या ज्ञानाला पुढीलप्रमाणे सूत्रबद्ध करण्याचा प्रयत्न करण्यात आला आहे.

- १) ब्रह्म : सर्वे विश्वाचे मूलतत्त्व म्हणजे ब्रह्म: ब्रह्माने देव व इतर विश्व निर्माण केले. या विश्वातील ती प्रथम व चरम बाब होय. ब्रह्माची उत्पत्ती कोणीही केली नसून ब्रह्म आत्मनिर्मित म्हणजे स्वतःच्या स्वतः निर्माण झाले. विश्व व विश्वातील सर्व चर व अचर वस्तू व प्राणी ब्रह्मांनी निर्माण केलेले आहेत. ती सर्वात महत्त्वाची, सर्वव्यापी, शाश्वत अशी शक्ती आहे. ब्रह्म भजर, अमर शक्ती आहे. माणसातही ब्रह्मतत्त्वाचा अंश असतो. केन उपनिषदानुसार या जगात जे जे घडते वा दिसते ते ब्रह्माने निर्माण केले आहे. याज्ञवल्क्य ऋषींनुसार ब्रह्म 'अचिन्त्य' म्हणजे ज्याची कल्पना करता येणार नाही असे आहे. संस्कृतमधील बृह धातूपासून ब्रह्म हा शब्द तयार झाला असून त्याचा अर्थ वाढणे, मोठे होणे, विस्तार पावणे असा होतो. ब्रह्म विश्वाची चैतन्यशक्ती व अंतिम सत्य होय. (स्वयम् सर्वात्मक चैतन्यशक्ती).
- २) आत्मा : ब्रह्म म्हणजे परमात्मा. या परमात्म्याचा प्रत्येक व्यक्तीत असलेला अंश म्हणजे आत्मा. आत्म्याचे अस्तित्व देहाशिवायही राहते. म्हणजे आत्माही अमर, अविनाशी असतो. अज्ञानपटल दर करून परमात्म्याशी मिलन घडवून आणणे मानवी जीवनाचे परम ध्येय होयान्या परम होयरिया परम आत्म्याशिवाय प्रत्येकात जीवात्मा असतो, तो व्यक्तीच्या अहं रूपाने व्यक्त होतो
- ३) कर्मसिद्धान्त : प्रत्येकास आपल्या चांगल्या वाईट कर्माची फळे या किंवा पुढच्या जन्मात भोगावी लागतात. या जन्मात आपल्या हातून जी चांगली वाईट कृत्ये घडतात ती मागच्या जन्मातील आपल्या कृत्यांमुळे घडत असतात. चांगल्या कृत्यांनी पुण्य मिळते व व्यक्तीस स्वर्गप्राप्ती होते. वाईट, दुष्ट वा प्रापी कृत्यांमुळे नरकप्राप्ती होते. स्वर्गात सर्व प्रकारचे सुख असते तर नरकात दुःख असते. याचा अर्थ कोणीही आपल्या कृत्यांच्या परिणामांपासून वंचित राहू शकत नाही. पापपुण्याच्या अनुपातानुसार नरक व स्वर्गवासाचा अवधी संपल्यावर जीव पुन्हा जन्म घेतो.
- ४) मुक्ती : जीवनचक्रातून मुक्ती प्राप्त करणे हे मानवाच्या जीवनातील परम ध्येय आहे. ही मुक्ती आत्मबोध, किंवा आत्मसाक्षात्कार झाल्याने होते. आत्मबोध किंवा आत्म-साक्षात्कार म्हणजे 'मी परमात्म्याचा अंश आहे' या तत्त्वाची जाणीव होणे. ही जाणीव प्राप्त करून घेण्याचे मार्ग म्हणजे कर्म, भक्ती व ज्ञान होत.
- ५) प्रत्येकाने शुद्धता किंवा पवित्रता, आत्मनियंत्रण, निवृत्तभाव, सत्य आणि अहिंसा हे सद्गुण स्वतःमध्ये बिंबवून धर्मात्मा होण्याचा प्रयत्न करावा.
- ६) परमेश्वर किंवा परमात्मा एकच आहे. परंतु त्यास वेगवेगळी नावे आहेत किंवा वेगवेगळी रूपे दिली जातात परमेश्वर अनादी, अनंत, अरूप आहे.
- ७) प्रतिमा बोस यांच्या मत बृहदारण्य आणि तैत्तिरीय उपनिषदानुसार जीवन चांगले असून ते आनंदपूर्ण आहे परंतु त्यापेक्षा श्रेष्ठ व खरा आनंद म्हणजे ब्रह्मानंद, त्यापुढे लौकिक आनंद नगण्य आहे.

ज्ञानमीमांसा (Epistemology)

ज्ञानाचे दोन प्रमुख प्रकार आहेत. १) अपरा म्हणजे कनिष्ठ दर्जाचे ज्ञान. सर्व शास्त्रे, कला, धर्मशास्त्री किंबहुना वेदासकट सर्व धर्मग्रंथ यांच्या समावेश अपरा या प्रकारात होतो. २) परात म्हणजे उच्च कोटीचे ज्ञान. या ज्ञानामुळेच अक्षय अशी सत्यता, किंवा परमतत्त्वाची: प्राप्ती होते. पूर्णत्वाचे दर्शन मात्र परा व अपरा या ज्ञानाच्या दोन प्रकारानी होते. तत्त्वज्ञानास ब्रह्मविद्या असे संबोधिले जाते व ते सर्वविद्या किंवा पूर्णज्ञानाचा आधार असते. कारण त्यात ज्ञानाच्या परा व अपरा या दोन्हीही स्वरूपांचे संश्लेषण झालेले असते. हे संश्लेषण वा संयोगीकरण आपणास खरे तत्त्वज्ञान देते. परा ज्ञानामुळे अक्षर अपरिवर्तनीय (सर्वांच्या मागे असलेली) सत्यता, (वस्तुस्थिती, Reality) प्राप्त होते.

संपूर्ण ज्ञान स्वमध्ये असते प्रत्येकाचा आत्मा हा पूर्णस्वरूपी असतो. परंतु हे पूर्णत्व म. येने अवगुंठित झालेले असते.

त्यामुळे याची जाणीव व्यक्तीस होत नाही. मायेचे (वा अज्ञानाचे) हे। अवगुंठन दूर झाले की आत्मा आपल्या मूळच्या पावित्र्यासह व स्वाभाविक आंतरिक स्वातंत्र्यासह प्रगट होतो. (स्वामी विवेकानंद)

परम तत्त्व वा परम सत्यता (Supreme Reality) प्राप्तीचे. चार मार्ग सांगितले आहेत. १) ज्ञानयोग. २) भक्तियोगः ३) कर्मयोग व ४) राजयोग. ज्ञानयोग बुद्धिमान अवलंबतात. भक्तियोगात भक्त आपले व्यक्तिमत्त्व परमेश्वर किंवा परमतत्त्वाच्या चरणी अर्पण करतात. फलाची आगा न करता कर्मयोगी कार्य करतो. राजयोगी समाधीच्या माध्यमाने शारीरिक व मानसिक नियंत्रण प्राप्त करून परम तत्त्वात विलीन होतो. भक्तियोग व राजयोग, कर्मयोग व ज्ञानयोगात एकरूप होतात. नंतर कर्मयोग ज्ञानयोगात एकरूप होतो व शेवटी निखळ ज्ञान शिल्लक राहते.

ज्ञानप्राप्तीची सहा प्रमाणे आहेत. त्यामध्ये १) प्रत्यक्ष अनुभवाद्वारे प्राप्त ज्ञान. २) अनुमानाने प्राप्त ज्ञान, ३) आमवाक्य वेदवचने व थोरामोठ्यांनी, विद्वानांनी सांगितलेल्या ज्ञानाचा जसाच्या तसा स्वीकार करणे, ४) तुलनेने प्राज्ञान ५) गृहीत धरलेले ज्ञान, ६) अनुपलब्धी ज्ञान न होणे. आत्म्याद्वारेच खरे ज्ञान प्राप्त होते. कठोपनिषदात असे सांगितले आहे की. आत्मा बुद्धीद्वारे मनाचा उपयोग करून इंद्रियांना वळण लावतो व या व्यवस्थेमुळे खरे ज्ञान प्राप्त होते.

तत्त्वमीमांसा (Ontology)

वेद व उपनिषदांनुसार परम तत्त्व म्हणजे ब्रह्म. पूर्ण ब्रह्मापासून दृश्य असे पूर्ण जग निर्माण झाले असूनसुद्धा त्यामुळे ब्रह्माच्या पूर्णतित वाधा येत नाही. ते पूर्णच राहते. ब्रह्म म्हणजे सच्चिदानंद, संपूर्ण असण्याचे वा अस्तित्वाचे ऐक्य, पूर्णत्वाचो जाणीव व पूर्णत्वाची शांत अवस्था, मानवाचे खरे स्वत्व म्हणजे आत्मा व आत्मा म्हणजेच ब्रह्म. आत्मा ब्रह्मापासून निर्माण होतो, ब्रह्मामुळे जगतो व शेवटी ब्रह्मातच विलीन होतो. ब्रह्म म्हणजे शुद्ध जाणोवावस्था (Conscious) मानवाचे अलौकिकत्व त्याच्या ब्रह्म स्वरूपात आहे. (तत् त्वन् असि), आत्म्याची जाण असलेल्या मानवास दुःख नसते. ब्रह्मापूर्वी काहीही नव्हते व ब्रह्मानंतरही काही नाही. ब्रह्मास अंतरंग वा बहिरंग नसते. (विश्व हे ब्रह्माचेच रूप असल्यामुळे तो भ्रम असू शकत नाही) उपनिषदात त्यास मागा म्हणले आहे. माया म्हणजे भ्रम नव्हे. माया म्हणजे कनिष्ठ दर्जाचे ज्ञान. माया म्हणजे परिवर्त शील बाबी. ब्रह्म अपरिवर्तनीय असते. इंद्रियजन्य ज्ञान खालच्या तळीवरचे अस.. जड वस्तू, मन, आत्मा यांच्यात मुळात फरक नाही. त्या अनुभवाच्या वेगवेगळ्या पातळ्या आहेत. जशी पातळी तसे ज्ञान होते. मुक्ती प्राप्त करणे हे भानवी जीवनाचे परम उद्दिष्ट आहे. ही मुक्ती आत्मा व ब्रह्म (परमात्मा) यांच्या मीलनाने प्राप्त होते व त्यासाठी आत्मबोध होणे आवश्यक आहे. ब्रह्माचे दिव्यत्व आत्म्यामध्ये सामावलेले असते.

मूल्यमीमांसा (Axiology)

मूल्यमीमांसेत नीतिशास्त्र व सौंदर्यशास्त्रांचा समावेश होतो. नीतिशास्त्र वैयक्तिक व सामाजिक जीवनात कसे वागावे यांचे निकष किंवा मानदंड निश्चित करते. वैदिक व औपनिषदिक तत्त्वज्ञानात मूल्यमीमांसेला महत्त्वाचे स्थान आहे. तत्त्वज्ञानास नैतिकतेचा आधार असल्याशिवाय ते तत्त्वज्ञान होऊ शकत नाही. तत्त्वज्ञान, धर्म, नीतिमत्ता या अभिन्न बाबी ३ हेतित. तत्त्वज्ञान नैतिक मूल्यांचा ऊहापोह करते व धर्म त्या नैतिक मूल्यांनुसार कसे आचरण करावे यांचा मार्ग दाखवितो.

वैदिक साहित्यात पुढील मूल्यांसंबंधी उहापोह करण्यात आला आहे.

- १) निर्लिप्तता : प्रत्येकाने स्वार्थाचा त्याग करून, सुखोपभोग मिळाल्यास निर्लिप्तपणे भोगावे. फलाशा न ठेवता कर्म करीत राहावे. गाशिवाय मानव शुद्ध होऊ शकत नाही. स्वतःला संसारात गुंतू न देणे हा परमात्म्याच्या प्राप्तीचा मार्ग आहे. गुंतण्यास दिलेला नकार पुढे व्यापक होकारात (म्हणजे परमेश्वर प्राप्तीत) बदलतो. कर्म करीत असतानाही त्यात मानसिक पातळीवर न ५०णे म्हणजे अनासक्ती.
- २) निर्लोभी वृत्ती : दुसऱ्याच्या संपत्तीची लाः सा धरू नये. जे स्वतःच्या प्रामाणिक श्रमांनी मिळविले आहे तेच फक्त स्वतः मानावे. न्यात काही भाग देवाचा व काही समाजाचा असतो. तो द्यावा. उरलेल्यात जीवनाचा आनंद उपभोगावा. दुसऱ्याच्या संपत्तीची लालसा धरू नये.

- ३) परकेपणाच्या भावनेचा त्याग आत्मौपम्य दुसरा कुणीही असो, त्याच्या जागी स्वतःची कल्पना करणे. कूपमंडूक वृत्ती, गुपता व दुसऱ्याचा द्वेष यामुळे स्वार्थी इच्छा निर्माण होतात. त्यामुळे दुसऱ्यांपासून आपण वेगळे आहोत ही वेगळेपणाची वा परकेपणाची भावना निर्माण होते. त्यामुळे मनुष्य दुसऱ्यापासून आपले विचार व भावना लपवून ठेवतो दुसऱ्यांचा अवाजवी फायदा घेतो. जेव्हा ही परकेपणाची भावना नष्ट होते तेव्हा वैश्विक प्रेम, दुसऱ्यांबद्दल ममत्व, पवित्रता व शांती प्राप्त होते. विश्वाच्या एकात्मकतेची जाणीव झाली की दुःख पळते. आत्म्याची जाणीव झाली की, सामाजिक कल्याण व सामाजिक मूल्यांची जाणीव होते.
- ४) श्रेय व प्रेय उपनिषदांत श्रेय व प्रेय या दोन्हींची चर्चा केली आहे. प्रेय म्हणजे इंद्रियांच्या माध्यमाने समाधान प्राप्त करून घेणे. जर हेच समाधान अंतिम आहे असे मानवास वाटले तर तो खालच्या म्हणजे प्राण्यांच्या पातळीवर जगतो. जेव्हा मनुष्य इंद्रियसुखांच्या संवेदनांचा त्याग करतो, स्वत्वाचा त्याग करतो तेव्हाच तो वरच्या णतळीवर जाऊ शकतो. श्रेय म्हणजे मानवाच्या अंतिम हिताचो गोष्ट.
- श्रेयाच्या दान पातळ्या आहेत. १) धर्म चांगले जीवन जगणे, २) मुक्ती परमात्म्यात विलीन होणे. चांगले जीवन जगणे हे अंतिम प्राप्य नाही, आत्म्याची जाणीव होणे, स्वतःच्या खऱ्या स्वरूपाची जाणीव होणे, जन्महीन व मृत्यूहीन आध्यात्मिक स्वतःची जाणीव होणे, स्वतःतील व विश्वातील अंतिम सत्याची हे मानवी जीवनाचे अंतिम प्राप्य आहे व हे जाणीव होणे हे नैतिक आचरण हा मार्ग आहे. हे प्राप्त करण्यासाठी
- ५) अभ्युदय : मानवाच्या नैतिक उत्क्रांतीतील पहिली पायरी म्हणजे अभ्युदय. अभ्युदय याचा अर्थ सामाजिक कल्याण होय. या पातळीवर मानव धन निर्माण करतो व स्वतःच्या सामाजिक अस्तित्वाचा इतरांच्या समवेत, आनंद लुटते. नीतीचा संबंध माणसाच्या सामाजिक जीवनाशी आहे. नीतिमत्ता असलेली व्यक्ती केवळ स्वतःचीच काळजी घेत नाही तर इतरांचीही काळजी घेते सामाजिक संदर्भाचे भान ठेवून वागणे म्हणजे धर्म होय. खरे जीवन प्राप्त करण्यासाठी जीवनाचा बाह्य व आंतरिक पातळीवर विचार करणे आवश्यक आहे.
- ६) शरीर हे एक साधन : माणसाने स्वतःच्या शरीराचे एक साधन म्हणून त्याचा उपयोग करावा. या साधनाच्या मार्फत सौंदर्य, धन व, सामाजिक कल्याण साधावे तसेच आंतरिक दृष्ट्या स्वतःचा नैतिक व धार्मिक पातळ्यांवर विकास करावा.
- ७) स्वतःची कक्षा वाढविणे : शिक्षणाच्या माध्यमाने व्यक्तीने स्वतःच्या जाणिवेचा परीघ वाढवावा. त्यात स्वतःचे कुटुंब, टोळी, जमात, जात, देश व संपूर्ण मानवी समाज यांचा समावेश करावा.
- ८) विविध गुणांची जोपासना प्रत्येक व्यक्तीने, सत्य, शिव, सौंदर्य, विवेकनिष्ठता, स्व नियंत्रण, निर्लिसता, सत्य, अहिंसा, करुणा, धर्माचरण, इंद्रियनिग्रह, निःस्वार्थीपणा, शरीरसंवर्धन, मैत्रीची भावना इत्यादी नैतिक गुणांची जोपासना करावी.
- ९) तीन ऋणे : प्रत्येकाने गुरुऋण, मातृ-पितृ ऋण वः राष्ट्र ऋण यांची जाणीव ठेवावी व ते फेडण्याचा प्रयत्न करावा.
- १०) उपनिषदात नीतीचे स्थान वेगळे नसून ते धर्म, अध्यात्म व तत्त्वज्ञानातव अंतर्भूत झाले आहे. पूर्णतेची प्राप्ती करण्याचे एक साधन म्हणजे नीती.
- ११) सर्वच इच्छा मुळात चांगल्या वा वाईट नसतात, परंतु त्या कशाशी निगडित आहेत त्यावरून त्या चांगल्या वा वाईट ठरतात. उदा. शरीरावर प्रेम-व्यभिचार

परंतु सौंदर्यावर प्रेम म्हणजे कलासक्ती. ईश्वरावर प्रेम म्हणजे संतत्व.

समारोपः

वेदात मूलतः सृष्टिनिर्मितीचे रहस्य उकलण्याचे सूत्र आहे. या विश्वाच्या मूळाशी जे नियामक तत्व आहे ते शोधण्याचा कसोशीचे प्रयत्न प्राचीन काळातील ऋषींनी केले आहे. हे संपूर्ण विश्व एकाच चैतन्य तत्वाचे रूप आहे. सर्वांमध्ये एकाच इश्या तत्वाचा वास आहे ही धारणा वैदिक धर्मात मान्य केली आहे. बाह्य रूपात बदल होतात. परंतु आतील चिरंतन तत्व शाश्वत

आहे.

ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किञ्च जगत्यां जगत्। यजुर्वेद४०.१

या जगतामध्ये जे काही आहे ते सर्व परमेश्वराने व्यापून राहिलेले आहे. सा विश्वामध्ये त्या ईश्वराचा वास आहे. चराचरसृष्टीत वास करून असणाऱ्या परमेश्वरत विचार वैदिक धर्माने विकसित केला. त्यातूनच सहिष्णुता, प्रेम, सहकार्य, क्षमा, शा इ. गुणांचा विकास मनुष्यात होण्यासाठी त्यास उपदेश करण्यात आला. मनुष्याने सदैव कार्यरत असावे. कर्मप्रवण जीवनाला महत्त्व आहे. सदाचरणावर भर दिला आहे. घर पालन व सच्चरित्र जीवन हे प्राचीनकाळात प्रमुख मानले होते. शेती करावी, श्रम करावे व्यसनापासून दूर राहावे, सर्वांमध्ये वाटून खावे सहका भावना ठेवावी. सर्वांशी मैत्री असावी. परस्परांना मदत करावी ह्या गुणांनी विक समाज निर्माण करण्याची शिकवण वेदातून मिळते.

'असतो मा सद्गमय।

तमसो मा ज्योतिर्गमय ।

मृत्योर्मा अमृतं गमय ॥'

हा वैदिक धर्माचा विश्वास आहे.

संदर्भ ग्रंथ सूची -

- १) प्रगत गैक्षणिक तत्त्वज्ञान
- २) भारतीय शिक्षणाचा विकास
- ३) भारतीय शिक्षणपद्धतीचा विकास

**वैदिक गणितीय पद्धतीद्वारे उच्च प्राथमिक स्तरावरील विद्यार्थ्यांच्या गणित विषयक संपादनातील
योगदानाचे महत्त्व**

मनोज रमेश चिमणपुरे

स. शिक्षक

नवजीवन विद्यालय व क. महाविद्यालय

रोहीणखेड ता. मोताळा जि.बुलडाणा

१. प्रस्तावना:

‘वेद म्हणजे ज्ञान.’ वैदिक गणित ही एक प्राचीन भारतीय गणितीय प्रणाली आहे. या प्रणालीचा उपयोग अंकगणित, त्रिकोणमिती, बीजगणित व भूमितीतील समस्या सोडविण्याकरीता करण्यात येतो.

या पद्धतीचा अवलंब करून गुतागुतीच्या गणितीय क्रीया अगदी कमी वेळेत करता येवू शकतात. वैदिक गणितीय प्रक्रिया समकालीन आणि प्राचीन अशा दोन्ही प्रक्रियांवर आधारीत आहे. प्रत्येक सुत्र एक विशिष्ट मानसिक क्रिया संपन्न करते. म्हणूनच संशोधकाला गणितातील अमूर्त संकल्पना स्पष्ट करण्यासाठी वैदिक गणितीय पद्धतीचा वापर करून उच्च प्राथमिक स्तरावरील विद्यार्थ्यांच्या संपादनक्षमतेतील योगदानाचे महत्त्व तपासायचे आहे. विद्यार्थ्यांचे अध्ययन चांगले होण्यासाठी शिक्षकांजवळचे ज्ञान व पदवी हे केवळ महत्त्वाचे नसून त्याची अध्यापनकृती किती प्रभावी आहे हे महत्त्वाचे आहे. असे कोठारी आयोगाने म्हटले आहे.

२. संशोधनाची गरज

निम्न प्राथमिक स्तरावर कोणत्याही विषयाबाबतची आवड किंवा नावड विद्यार्थी स्पष्टपणे सांगू शकत नाहीत. त्यांना सर्व विषयाची नुकतीच ओळख होत असते. परंतु त्यानंतर मात्र हळूहळू काही कारणांनी गणित विषय नावडीचा होत जातो असे सर्वसाधारणपणे मत असलेले दिसते. सगळ्यात अवघड विषय म्हणजे गणित असेही मत बनत जाते. सर्वसाधारण गणिताबद्दलचे असे मत असताना गणित हा विषय विद्यार्थ्यांनी शिकलाच पाहिजे का? सध्याच्या शालेय अभ्यासात गणित विषयाची असलेली सक्ती याचा विचार केल्यास त्याची व्यवहारातील उपयुक्तता लक्षात घ्यावयास हवी. यासंदर्भात कोठारी आयोगाच्या अहवालाने पहिल्या १० वर्षांच्या शालेय शिक्षणात सर्व विद्यार्थ्यांना गणित विषय सक्ती शिकवला पाहिजे असे मत नमूद केले आहे. भारत सरकारने 2020 मध्ये राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण जाहीर केलेल्यात भारतीय ज्ञान परंपरा यांचा शालेय शिक्षणात वापर करण्यावर लक्ष केंद्रीत केलेले दिसून येते. परीणामी प्रचलित पद्धती व्यतिरिक्त पारंपारीक वैदिक पद्धतींचा गणित सारख्या अमूर्त विषयाला एक नवसंजीवनी प्राप्त करून देण्याची आवश्यकता आहे.

३. संशोधनाचे महत्त्व:

विद्यार्थ्यांची शैक्षणिक गुणवत्ता वाढविण्यासाठी विविध विषयातील चांगले संपादन आवश्यक आहे. चांगल्या संपादनासाठी संबंधित विषयातील सुयोग्य आकलन महत्त्वाचे ठरते. विद्यार्थ्यांची गणितातील कार्यक्षमता वाढविण्यासाठी, संपादन वाढविण्यासाठी, विषयाची रुची वाढविण्यासाठी, गणित हा विषय अमूर्त विषय आहे. त्याला मूर्तचा आधार देण्यासाठी अध्यापक विविध अध्यापन साहित्य उपयोगात आणतात. परंतु प्रत्येक वेळी योग्य अध्यापन साहित्याची उपलब्धता व त्याचे उपयोजन ही अध्यापकांचा साठी एक मोठी समस्या आहे. अध्यापन साहित्यात काळानुरूप बदल अत्यावश्यक ठरतो. असे असतांना आजदेखील भारतीय ज्ञान प्रणालीतील वैदिक गणितातील विविध सोप्या पद्धती वापरून गणित विषयात विद्यार्थ्यांच्या जिज्ञासा वृत्ती ला प्रेरक ठरले आहे.

अशाप्रकारे गणित अभ्यासाचे अनन्यसाधारण महत्त्व असून सुद्धा बहुसंख्य लोकांमध्ये सर्वसामान्यपणे त्याबाबत नावड दिसून येते याचे एकमेव कारण परंपरागत रूढी अध्यापन पद्धती हे होय.

४. संशोधनाची उद्दिष्टे:

सदरील संशोधनाची उद्दिष्टे पुढीलप्रमाणे आहेत

१. गणित विषयातील संबंधित घटकाचे आशयविश्लेषण करणे.
२. गणित विषयातील विद्यार्थ्यांची प्रचलित पद्धती द्वारा प्राप्त संपादनपद्धतीचा अभ्यास करणे.
३. गणित विषयातील विद्यार्थ्यांची वैदिक गणितीय पद्धतीद्वारे होणाऱ्या संपादनपद्धतीचा अभ्यास करणे.

५. संशोधनाची गृहितके:

प्रस्तुत संशोधनासाठी संशोधकाने गृहितके मांडली आहे.

१. गणित अध्यापनात प्रचलित अध्यापन पद्धतीचा जास्त वापर केला जातो.
२. शालेय स्तरावर गणित विषयाचे अध्यापन करतांना वैदिक गणितीय शैक्षणिक साहित्य व्यतिरिक्त इतर शैक्षणिक साधनांचा प्रामुख्याने वापर केला जातो.
३. गणित विषयासंदर्भात विद्यार्थ्यांमध्ये न्यूनगंडाची भावना आढळते.
४. शिक्षकांना व विद्यार्थ्यांना नवीन अध्यापन पद्धतीचा स्विकार करण्यास रस आहे.

६. संशोधनाचे परिकल्पना:

प्रस्तुत संशोधनासाठी संशोधकाने पुढील परिकल्पना मांडलेल्या आहेत.

१. अभ्यासक्रमातील गणित विषयाची प्रचलित पद्धती द्वारे होणारे संपादनपद्धती आणि वैदिक पद्धती होणारी संपादनपद्धती यांच्या माध्यमातून गुणांकात सार्थक फरक आढळत नाही.

७. संशोधनाची जनसंख्या:

शैक्षणिक संशोधनामध्ये समस्येचे उत्तर शोधून संशोधन प्रक्रिया पूर्ण करण्यासाठी जी माहिती प्राप्त करावी लागते ती व्यक्ती व संस्थांकडून मिळवावी लागते यांनाच प्रतिसादक असे म्हणतात. एखाद्या विशिष्ट गटातील सर्व प्रतिसादकांना जनसंख्या हे नाव आहे. सदर संशोधनात मोताळा तालुक्यातील खाजगी मराठी माध्यमाच्या प्राथमिक शाळेतील वर्ग १ ली ते ८ वींतील सर्व विद्यार्थ्यांचा जनसंख्येत समावेश होतो.

८. समस्या विधानातील कार्यात्मक व्याख्या.

१. वैदिक गणित पद्धती : वैदिक गणित ही प्राचीन भारतीय गणिताची पद्धत आहे, जी १६ सूत्र आणि ३ उपसुत्रांवर आधारित आहे.
२. प्राथमिक स्तर : महाराष्ट्र शासनाच्या प्रचलित शिक्षण आकृतिबंध आतील प्राथमिक शाळेतील इयत्ता १ली ते ८ वी पर्यंतचे वर्ग.
३. गणित पाठ्यक्रम : अभ्यासक्रमातील मराठी, हिंदी, इंग्रजी, गणित, विज्ञान, सामाजिकशास्त्रे या विषयांपैकी गणित विषयाचा पाठ्यक्रम.
४. संपादन : गणितातील संपादन, संशोधकाने तयार केलेल्या संपादन कसोटीवर विद्यार्थ्यांनी मिळविलेले गुण.

९. संशोधनाची व्याप्ती:

१. क्षेत्र व्याप्ती : प्रस्तुत संशोधन मोताळा तालुक्याशी संबंधित आहे.
२. आशय व्याप्ती : इयत्ता १ ली ते ८ वीच्या प्राथमिक अभ्यासक्रमातील गणित पाठ्यक्रमातील आशय हा वैदिक पद्धतीचा वार करून शिकवला जाईल. .
३. नमुना व्याप्ती : मोताळा तालुक्यातील प्राथमिक स्तराच्या शाळांपैकी नवजीवन विद्यालय रोहिंगखेड शाळेचा अभ्यास आहे.
४. घटक व्याप्ती : प्रस्तुत संशोधनात इयत्ता १ली ते ८ वी मराठी माध्यमाच्या शाळेतील गणित विषयातील मूलभूत संकल्पना या घटकांचा विचार करण्यात येईल.

१०. संबंधित साहित्य व संशोधन आढावा:**संबंधित साहित्य:**

संबंधित साहित्य म्हणजे आपल्या संशोधनाविषयी संबंधीची माहिती ज्यात आहे असे सर्व साहित्य होय. संशोधन विषयाचा ज्यात संदर्भ आहे अशी पुस्तके ज्ञानकोश, संशोधनकोश, प्रकाशित, अप्रकाशित शोधग्रंथ, प्रतिवृत्ते, शिक्षणासंबंधी प्रकाशने, अभिलेखे इत्यादी साहित्य म्हणजे संशोधन साहित्य होय.

पूर्व संशोधनाचा आढावा:

संशोधन विषयाशी संबंधित यापूर्वी कोण कोणते संशोधन झाले आहे. त्यापैकी कोणत्या संशोधनातील कोणते निष्कर्ष प्रस्तुत संशोधनात पूरक आहेत? कोणती वेगळे आहे? कुठे साम्य आहे? कुठे फरक आहे? हे प्रथमतः पाहणे त्यानंतर यांचा योग्य आधार घेऊन त्यापुढील नवीन गोष्टी शोधून काढणे अथवा जुन्या निष्कर्षांना बदलत्या परिस्थितीत नवा अर्थ शोधण्यासाठी आजपर्यंतचे संबंधित शैक्षणिक संशोधन निष्कर्षांचे वाचन, चिंतन, मनन व उपयोजन परिस्थितीत नवा अर्थ शोधण्यासाठी आजपर्यंतचे संबंधित शैक्षणिक संशोधन निष्कर्षांचे वाचन चिंतन मनन व उपयोग करणे म्हणजे संशोधनाचा आढावा होय. उदाहरणार्थ एम.एड., एम.फिल, पी.एचडी. साठी पूर्व संशोधनाचा आढावा.

११. भारतातील पूर्वसंशोधने :

1. A Comparative Study of Effectiveness of Teaching Mathematics through Conventional & Vedic Mathematics Approach , Shukla AK Shukla RP

१२. संशोधनाचा प्रकार व संशोधन पद्धती :**१. प्रस्तुत संशोधन हे उपयोगित प्रकारचे संशोधन आहे.**

संशोधकाचे प्रस्तुत संशोधन प्राथमिक स्तरावरील गणित विषयाच्या पाठ्यपुस्तकातील निवडक घटकातील मूलभूत गणितीय संकल्पना वैदिक पद्धतीचा वापर करून त्याचा विद्यार्थ्यांच्या अध्ययन संपादनावर काय परिणाम होईल या विषयाचे आहे.

१३. संशोधन पद्धती

प्रस्तुत संशोधनात संशोधक आशय विश्लेषण पद्धती आणि प्रायोगिक पद्धती या पद्धतींचा विचार केला आहे.

१४. प्रस्तुत संशोधनातील प्रायोगिक पद्धतीची उपयुक्तता:

प्रस्तुत संशोधनात प्राथमिक स्तराच्या अभ्यासक्रमातील गणित पाठ्यक्रमातील संकल्पना वैदिक पद्धत वापरून त्याची परिणामकारकता अभ्यासली. यासाठी संशोधक प्रायोगिक व नियोजित गटातील विद्यार्थ्यांच्या गणित विषयाच्या पाठ्यपुस्तकातील मूलभूत संकल्पनांच्या संपादनातील तुलनात्मक अभ्यास करण्यासाठी प्रायोगिक संशोधन पद्धतीचा वापर केला आहे.

१५. संशोधनातील न्यादर्श :

जनसंख्येच्या तथ्याविषयी पूर्वानुमान करण्याकरिता जनसंख्येतून निवडलेली व्यक्ती किंवा वस्तूच्या प्रातिनिधिक गटाला न्यादर्श असे म्हणतात.

१. शाळेची निवड: संभाव्यता पद्धतीतील सहेतुक नमुना निवड पद्धतीने केली.

२. वर्गाची निवड: संभाव्यता पद्धतीतील सुगम यादृच्छिक नमुना निवड पद्धतीतील लॉटरी पद्धतीने केल्या गेली.

नवजीवन विद्यालयातील वर्ग 5 च्या एकूण ५० विद्यार्थ्यांचा समावेश सहेतुक नमुना निवड पद्धतीने केला.

१६. संशोधनाची साधने:

आधार सामग्री प्राप्त करण्यासाठी विविध प्रकारची तंत्रे व पद्धती वापरल्या जातात त्यांना साधने असे म्हणतात. उदा. मुलाखती, प्रश्नावली, निरीक्षण, पडताळा सूची, प्रमाणित चाचण्या इ, बऱ्याच साधनांपैकी संशोधकाने संशोधनासाठी प्रश्नावली व प्रमाणित चाचण्याचा वापर केला.

१७. संशोधनाचे अर्थनिर्वचन

संशोधनामध्ये संकलित केलेल्या माहितीच्या आधारे संख्याशास्त्राचा वापर करून माहितीचे विश्लेषण करून समस्येसंदर्भात ठरवलेली उद्दिष्टे व परिकल्पना पडताळून पाहणे म्हणजेच मिळालेल्या माहितीच्या वस्तुनिष्ठपणे अर्थ लावणे म्हणजे अर्थनिर्वचन किंवा विशदीकरण होय. प्रस्तुत संशोधनात निष्कर्षाप्रत पोहोचण्यासाठी संशोधकांनी उत्तर चाचणीच्या वापरातून संकलित केलेली माहिती, प्राप्त चाचणीच्या प्राप्तांकातून मिळालेल्या माहितीचे वर्गीकरण करून विश्लेषण व अर्थनिर्वचन केले आहे. सदर संशोधनात संगणकाधिष्ठित गणिती खेळ साहित्याने अध्यापन करून त्याची तुलना पारंपारिक अध्यापन प्रक्रियेशी केली आहे. यासाठी इयत्ता 5 वी च्या विद्यार्थ्यांची प्रायोगिक व नियंत्रित गटात विभागणी केली. त्यासाठी पूर्व इयत्तांच्या पूर्व ज्ञानावर आधारित पूर्व चाचणीचा विद्यार्थ्यांचा वार्षिक परीक्षेतील गुणांवरून काढलेली टक्केवारी व बुद्ध्यांक काढून त्यांचा संबंध काढला तो ०.९३ इतका आला व त्यातील गुणांवरून दोन समान गट म्हणजेच पहिला विद्यार्थी अ गट तर दुसरा विद्यार्थी ब गटात तयार करण्यात आले. यादृच्छिकपणे अ गट प्रायोगिक तर ब गट नियंत्रित गट म्हणून निवडण्यात आला. प्रायोगिक गटाला वैदिक पद्धतीचा उपयोग करून अध्यापन तर ब गटाला पारंपारिक पद्धतीने एकूण सहा घटकांचे अध्यापन केले. प्रत्येक घटक संपल्यावर संशोधकाने निर्मिती २० गुणांच्या वस्तुनिष्ठ चाचणीत दोन्ही गटातील प्राप्तांक याची तुलना आलेखाच्या साहाय्याने व मध्यमानातील फरकाच्या सहाय्याने तपासली व शेवटी दोन्ही गटाला उत्तर चाचणी दिली आणि प्रत्येक गटाच्या प्राप्तांकांची तुलना केली.

त्यावरून वैदिक पद्धती अध्यापनाची परिणामकारकता t परीक्षेच्या साहाय्याने तपासली. सार्थकतेची कसोटी पाहण्यासाठी दोन गटातील मध्यमानाचा फरक, शून्य परिकल्पना स्वीकार आणि त्याग हा सार्थकता स्तरावर अवलंबून असतो. सामान्यतः शिक्षण क्षेत्रात 0.0५ ते 0.0१ हे दोन सार्थकता स्तर निवडले जातात. शून्य परिकल्पनेचा 0.0१ स्तरावर त्याग करणे म्हणजेच प्रायोगिक व नियंत्रित गटातील मध्यमानातील फरक १०० वेळा केलेल्या प्रयोगात एक वेळा चुकीचा येऊ शकतो. प्रायोगिक व नियंत्रित गटातील विद्यार्थ्यांच्या उत्तर चाचणी चा प्रतिसाद लक्षात घेऊन गणित या विषयातील संदर्भात अभ्यासज्ञान तपासले.

१८. निष्कर्ष: न्यादर्श शाळेतील विद्यार्थ्यांचे गणितातील संपादन. वैदिक पद्धतीच्या माध्यमातून अध्यापन केल्याने विद्यार्थ्यांच्या गणित विषय संपादनात लक्षणीय सकारात्मक बदल झाल्याचे दिसून येते.

१९. समारोप : सर्वसामान्यपणे शालेय विषयांपैकी गणित या विषयाकडे एका वेगळ्या दृष्टिकोनातून पाहिले जाते. गणित विषयाचे स्वरूप त्याची अमूर्तता पाहिल्यास तो अवघड विषय असल्याचे मत शिक्षक विद्यार्थी पालक यांच्याकडून तयार झाले असल्याचे जाणवते. गणित विषयाबद्दल नावडीचे ही प्रमाण अधिक असल्याचे दिसते. १९६४-६६ पासून शालेय अभ्यासक्रमात गणित विषय सक्तीचा असावा अशी कोठारी आयोगाची शिफारस लक्षात घेता विषयाचे महत्त्व लक्षात येते. गणित विषयाच्या चांगल्या संपादनासाठी विषयाची आवड निर्माण होण्यासाठी विषयाचे स्वरूप अधिक स्पष्ट होण्याकरिता विविध नवनवीन अध्यापन तंत्राचा समावेश करणे महत्त्वाचे ठरते. गणितातील संपादन व त्यातील तंत्राचा संबंध शोधण्यात येण्याने त्यावरून मिळाल्या निष्कर्षाचा उपयोग शिक्षणाच्या विविध पातळीवर काम करणाऱ्या लोकांना होईल. यावरून विविध भारतीय ज्ञान प्रणालीतील वैदिक गणितातील पद्धतींचा गणित विषयातील संपादनातील योगदान लक्षात घेऊन त्या घटकाचे त्या-त्या पातळीवर प्रभावी उपयोजन साधता येईल.

२०. संदर्भ ग्रंथ :

१. वैदिक गणित, विकीपिडीया
२. वैदिक गणितीय क्लुप्त्या, तिवारी अकॅडमी
३. A Comparative Study of Effectiveness of Teaching Mathematics through Conventional & Vedic Mathematics Approach , Shukla AK Shukla RP

नवीन शैक्षणिक धोरण आणि माध्यमांची भूमिका

डॉ. संतोष खिराडे

सहाय्यक प्राध्यापक,

शिक्षणशास्त्र विभाग,

कवयित्री बहिणाबाई चौधरी उत्तर महाराष्ट्र विद्यापीठ, जळगाव

And

प्रियंका लक्ष्मणराव मंगनाळीकर

पीएचडी संशोधीका

शिक्षणशास्त्र विभाग,

कवयित्री बहिणाबाई चौधरी उत्तर महाराष्ट्र विद्यापीठ, जळगाव

सारांश (Abstract):

केंद्र सरकारने तब्बल 34 वर्षांनी देशाच शिक्षण धोरणात बदल केला आहे. नवीन शैक्षणिक धोरणाचा प्रसार आणि प्रचार पाहता शिक्षण व्यवस्थेत बदल होणार हे निश्चित आहे. पण आज समाजात शिक्षण संदर्भात जनसामान्यचे विचार भिन्न दिसून येतात. तर या धोरणामुळे किंवा शिक्षण व्यवस्थेच्या आधारावर केंद्र आणि राज्यात शैक्षणिकवाद निर्माण होईल का? हे पाहणे महत्वाचे आहे. माध्यमांच्या विकासातून निर्माण झालेली संवादांमुळे लोक ते लोक सहज जोडतात आणि या संवादातून लोकांमध्ये नवीन शैक्षणिक धोरणा बाबत दृष्टीकोण काय पाहताना माध्यमांची भूमिका पाहणे महत्वाचे असल्याचे वाटते.

मुख्य शब्द: शैक्षणिक धोरण, माध्यम, संवाद, विकास, राज्य, सरकार,

उद्दिष्टे: भारत सरकारने नवीन शैक्षणिक धोरणात अनेक बदल केले आहे आणि शिक्षण व्यवस्थेमुळे आज विकासच्या दृष्टीने देशावर परिणाम करणारा असल्याने संकल्पनात्मक चौकटीत विचार केला तर माध्यमांची भूमिका काय आहे. याची कारणमीमांसा करणे हा मुख्य उद्देश आहे.

संशोधन पद्धती:

हा लेख मुख्यतः दुय्यम स्रोतांवर अवलंबून आहे आणि संशोधनकरिता निवडलेली संशोधन पद्धत ही ऐतिहासिक विश्लेषणात्मक पद्धत आहे.

प्रस्तावना:

तब्बल 34 वर्षांनी देशाच शिक्षण धोरण अद्ययावत करण्याचं काम केंद्र सरकारने केलं आहे. 29 जुलै 2020 रोजी देशभरात नवीन शैक्षणिक धोरण लागू करण्यात आले. या धोरणा संदर्भात समाजातील सर्व स्तरावर सकारात्मक आणि नकारात्मक बाजू पाहण्यासाठी माध्यमांची भूमिका महत्वपूर्ण आहे. आज शिक्षणव्यवस्था आणि नवीन शैक्षणिक धोरण हा भारतासाठी मुख्य केंद्र बिंदू आहे. भारत हा आंतरराष्ट्रीय क्षेत्रांमध्ये राष्ट्रांच्या समुदायात उच्च स्थान मिळविण्याच्या स्पर्धेत दिसून येतो तशी आकांक्षा बाळगता असताना किंवा पुढे जात असताना नवीन शैक्षणिक धोरणा आव्हाने अधिक जटिल होत आहेत. आणि ती सोडविणे महत्वाचे झालेली आहे. आज जसे कोरोना महामारीमुळे भारतासह जगातील सर्व राष्ट्रांना देशांतर्गत प्रश्नास सोडविणे महत्वाचे दिसून येते तसेच शिक्षणनामध्या तंत्रज्ञानमुळे आमूलाग्र बदल झाले आहे. आशिया खंडात आज लोकसंख्यावाढ आणि नैसर्गिक साधनसंपत्तीच्या मर्यादेमुळे असो का जीवनावश्यक गोष्टीमुळे देशाच्या राजकीय, सामाजिक, आर्थिक आणि शैक्षणिक सुरक्षे संदर्भात प्रश्न निर्माण झाले आहे. देशांतर्गत बाह्य परिस्थितीपर्यंत अनेक घटकांचा शैक्षणिक धोरणावर परिणाम होतो. स्वतंत्र पासून भारताने शिक्षणाचे केंद्रीकरण किंवा एकसमान धोरणा आखले नाही. पारंपरिक, आणि आधुनिक ज्ञात डिजिटल किंवा ऑनलाइन स्वरूपाचे दृष्टीकोनांचे मिश्रण आणि संयोजन वापरून, देशाच्या

विकासाच्या आणि मानवाच्या विकासालाउल्लेखनीय यश मिळवू शकेल. तथापि, हे शैक्षणिकधोरण नवीन स्वरूपात आणि आकारात जुळवणी करताना व रूपांतरित करताना दिसून येते. विशेषतः गेल्या दोन दशकांमध्ये बदलाचा वेग अनेक घटकांमुळे वाढला आहे. शैक्षणिक धोरणावरकेंद्र आणि राज्याच्या सुधारित आणि पारंपरिक व्यवस्था ही कशी एकमेकास आव्हान देणारी आहे, जी सर्वात गंभीर आहे, घटक राज्याच्या एजन्सींना नवीन विकसित परिस्थितीशी संबंधित आणि प्रभावी राहावे लागेल तसेच केंद्रीय एजन्सींना पण सतर्क राहावे लागेल. देशान्तर्गत आणि बहिर्गत बाबींचा विचार केला तर राष्ट्रम्हणून आज अनेक आव्हाने हि तंत्रज्ञानाच्या विकासामुळे नव्याने अली आहेत तर काही पारंपरिक आव्हाने हि शिक्षणाच्या आणि जागतिक करणाच्या झालेल्या बदलात ज्या समस्या राष्ट्रपुढे आहेत त्यांचे स्वरूप काहीसे बदल करून येताना दिसतात.

संकल्पनात्मक दृष्टिकोण: शिक्षण म्हणजे काय? हा प्रश्नावचक विधानासंदर्भातील उत्तर महत्वाचे आहे. शिक्षणाचा अर्थ अनेक विचारवंत आपल्या परीने मांडला आहे. मूलभूत पणे एडुसेरेया शब्दापासून शिक्षण म्हणजेसुधारणा, वाढ आणि प्रगतीआहे तर जॉन अँडम्स यांच्या मते, "शिक्षण ही एक द्विध्रुवीय प्रक्रिया आहे जिथे एक व्यक्तिमत्व दुसऱ्याच्या विकासात सुधारणा करण्यासाठी दुसऱ्यावर कार्य करते" आणि राष्ट्रपिता महात्मा गांधी "शिक्षणाचा माझ्या मते अर्थ असा कि बालक आणि मनुष्याच्या शरीराचा, मनाचा आणि आत्म्याचा सर्वांगीण विकासाचा सर्वोत्कृष्ट असे चित्र काढण".

शिक्षण हे एक पद्धत आहे जी मानवी मनाला किंवा मानवाच्या विकासात्मक बदलास अधिक चांगले होण्यासाठी प्रशिक्षित करते.

भारताच्या चॉकटीत शिक्षणाची संकल्पना ही त्रिध्रुवीय प्रक्रिया आहे. त्यामध्ये शिक्षक, शिक्षित आणि सामाजिक घटकांचा समावेश आहे जे शिक्षण आणि शिक्षक या दोघांनाही आकार देण्यास मदत करतात आणिदेशात शिक्षण हे अध्यात्म शिक्षणाच्या संकल्पनेला आदर्श बनवते. शिक्षण म्हणजे व्यक्ती आणि समाजाच्या उन्नतीसाठी मनाचा विकास. ही आत्मसाक्षात्काराची प्रक्रिया आहे. त्यातून समाजासाठी निःस्वार्थी व्यक्ती निर्माण होतात.शिक्षण हे प्रत्येकाचे सत्य सामायिक अनुभव आणि ज्ञानाने भरभराट करत असते म्हणजे चांगले आणि सद्गुणयुक्त जीवन जगणे आणि व्यक्तींची कमाल क्षमता वाढवते. एक प्रकारे शिक्षणामुळे मनुष्याला स्वतःची ओळख आणि हक्काची जाणीव झाल्याने तो स्वतः वर नियंत्रण ठेऊ शकण्याची तंत्र आत्मसात करतो. आज शिक्षण हे एक सामाजिक प्रक्रिया आहे. ज्या द्वारे मानव हा व्यवसाय, नोकरीआणि चांगले जीवन जगण्यासाठी प्रयत्नशील असल्याचे दिसून येते. शिक्षणाची संपूर्ण संकल्पना सामाजिक प्रक्रियेवर केंद्रित आहे. आवाका जितका विस्तृत असतो तितके चांगले परिणाम समाजातून मिळताना दिसून येतात. ज्यामध्ये प्रत्येकजण दुसऱ्याकडून काहीतरी शिकतो आणि त्या बदल्यात दुसऱ्याला काहीतरी शिकवतो. शिक्षण ही शिकण्याची आणि जाणून घेण्याची प्रक्रिया आहे, जी आपल्या शालेय पाठ्यपुस्तकांपुरती मर्यादित नाही. ही एक सर्वांगीण प्रक्रिया आहे आणि ती आपल्या जीवनात चालू असते. आपल्या आजूबाजूला घडणाऱ्या नियमित घडामोडी आणि घटनाही एक ना एक प्रकारे आपल्याला शिक्षित करतात. शिक्षणाशिवाय मानवाचे अस्तित्व निष्फळ आहे असे म्हटल्यास अतिशयोक्ती होणार नाही. शिक्षित व्यक्तीमध्ये जग बदलण्याची क्षमता असते, कारण ती आत्मविश्वासाने भरलेली असते आणि योग्य हालचाली करण्याचे आश्वासन देते. हे चांगले नागरिक बनवते, उत्पादक भविष्य सुनिश्चित करते, नवीन दृश्ये उघडते, जागरूकता पसरवते, निर्णय घेण्यास मदत करते, आत्मविश्वास वाढवते. नवीन शैक्षणिक धोरण 2020:शैक्षणिक धोरण म्हणजे काय? तर देश प्रगतीच्या वाटेवर चालत असतांना, देशाची प्रगती हि जगाच्या बरोबरीत असावी असे अपेक्षित असते, त्या नुसार देशाचा अभ्यासक्रम, शिक्षणाची पद्धत, विषय, त्या करता आवश्यक शिक्षकांचे प्रशिक्षण आणि विद्यार्थी यांच्यात मूल्यधारीत वाढ कशी करता येईल या करता अभिमुखता तयार करणे आणि दृष्टी देण्याचा प्रयत्न करणे हा शैक्षणिक धोरण तयार करण्याचा मुख्य उद्देश असतो.

शैक्षणिक धोरणाचा बदलता इतिहास:-

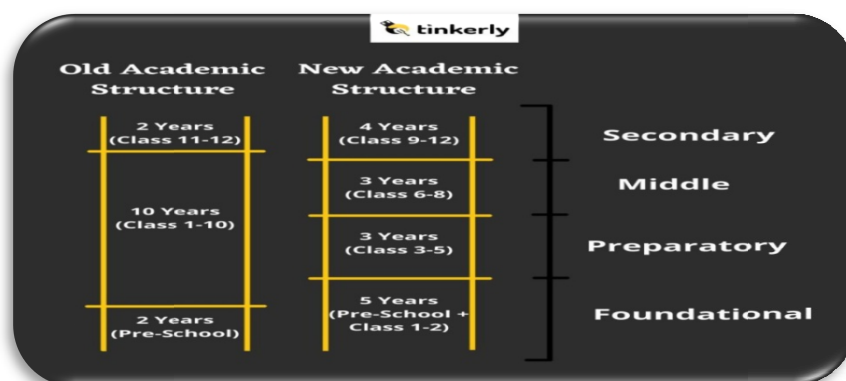
कोठारी समितीने शैक्षणिक धोरण मांडायची संकल्पना समोर आणली आणि काही प्रमाणात शैक्षणिक धोरण तयार पण केले. याच डॉ. कोठारी समितीच्या मार्गदर्शक तत्वावर 1968 वर्षी पहिले सर्वकष राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण सादर केल्या गेले.

त्या नंतर साधारण 1986 मध्ये जुन्या शैक्षणिक धोरणात काही बदल केल्या गेले. राजीव गांधी पंतप्रधान असतांना आलेल्या या नवीन शैक्षणिक धोरणात त्यांच्या "चला २१ व्या शतका कडे" घोषणेचा असर होता, त्याच मुळे या धोरणाची भजावणी सरकार कडून "आधुनिक शैक्षणिक धोरण" म्हणून केल्या गेली. 1992 मध्ये जुन्याच 1986 वर्षाच्या शैक्षणिक धोरणात थोडे बदल केल्या गेले, जवळपास 28 वर्षांनी नवीन शिक्षण धोरण सादर केले गेले आहे. मात्र 1992 ते 2020 शैक्षणिक धोरणात काहीच बदल झाले नाही असे नाही. वेगळे कमिशन बसवून शैक्षणिक धोरण आखल्या गेलेनसले तरी काही महत्वाचे तत्व मात्र वेगवेळ्या शैक्षणिक विद्वानांच्या शिफारसी नुसार स्वीकारल्यात आले, तसे सरकारने कायदे पण बनविले. उदाहरण 2009 साली आलेला शिक्षणाचा अधिकाराचा कायदा. 2014 मध्ये सरकारने नवीन शैक्षणिक धोरण करता प्रयत्न सुरू केले होते. तत्कालीन मानव संसाधन मंत्री स्मृती इराणी यांनी 2015 रोजी टी. एस.आर. सुब्रह्मण्यम यांच्या नेतृत्वात एक समिती स्थापन केली होती, या समितीने आपला अहवाल सरकार समोर ठेवला, पण त्यातून काही निष्पन्न झाले नाही. त्यानंतर 2016 मध्ये कस्तुरीरंगन यांच्या अध्यक्षतेखाली समिती स्थापन केली होती, त्यांच्याच अध्यक्षतेखाली दुसरी अजून एक समिती स्थापन केल्या गेली. ज्या समितीने 2019 मध्ये आपला अहवाल सरकारला सादर केला. कस्तुरीरंगन समितीने सादर केलेल्या अहवालावर सरकारने देशभरातील शिक्षण क्षेत्रातील अनुभवी अभ्यासकांकडून या समितीने चार लाखांहून अधिक लोकांचे मत जाणून घेतले आणि काही हरकती आणि शिफारशी मागविल्या होत्या. या सगळ्या कवायती नंतर म्हणजेच काही भाग वगळून आणि काही जोडून जो मसुदा तयार झाला, तो जवळपास 480 पानांच्या अहवाल म्हणजेच सरकारने प्रदीर्घ चर्चेनंतर सादर केलेले नवीन शैक्षणिक धोरण. पण सरकारने पूर्ण अहवाल जनतेसमोर न आणता त्यातील काही महत्वाच्या बिंदूंना अधोरेखित करत किंवा त्या अहवालाचे सार म्हणून ६० पानांचे एक पुस्तक प्रकाशित केले आहे तेच आहे "नवीन शैक्षणिक धोरण २०२०"

शैक्षणिक धोरणातील ठळक मुद्दे पुढील प्रमाणे:

- 1) केंद्रीय मनुष्यबळ विकास मंत्रालयाचं नामकरण आता शिक्षण मंत्रालय असं होणार.
- 2) मल्टीडिसिप्लिनरी अभ्यासक्रम: एकाच वेळी वेगवेगळे विषय एकत्रितपणे शिकता येणार आहेत. यात मेजर आणि मायनर असे विषयांचे विभाजन असेल. आर्थिक किंवा अन्य कारणांमुळे होणारे ड्रॉपआऊट यामुळे कमी होतील. शिवाय ज्यांना एखादा विषय आवडीचा असेल तो विषय त्यांना शिकता येईल.
- 3) बहुभाषिक शिक्षण - मुलांना शिकवताना एकाच भाषेच्या माध्यमातून अध्यापन न करता विविध प्रादेशिक भाषांचा वापर करता येणार.
- 4) बोर्ड परीक्षांचे महत्त्व कमी करण्याचा प्रयत्न.
- 5) १० + २ अशी आतापर्यंत शाळेची रचना होती, ती आता ५+३+३+४ अशी असणार आहे. बालवाडी ते दुसरी, तिसरी ते पाचवी, सहावी ते आठवी आणि नववी ते बारावी अशी रचना यापुढे असेल.

तक्ता: क्रमांक 1.1 तुलनात्मक रचना

Source: Some Key Features of the National Education Policy 2020 | Tinkerly

<https://tinker.ly/some-key-features-of-the-new-education-policy-2020/>

- 6) तीन ते १४ वर्ष वयोगटाचे विद्यार्थी शिक्षण हक्क कायद्याच्या कक्षेत आले आहेत. यापूर्वी हा वयोगट ६ ते १४ वर्षे होता.
- 7) जे संशोधनासाठी उच्च शिक्षण घेऊ इच्छितात त्या विद्यार्थ्यांसाठी चार वर्षांचा पदवी अभ्यासक्रम तर जे विद्यार्थी पदवीनंतर नोकरी करू इच्छितात त्यांच्यासाठी तीन वर्षांचा पदवी अभ्यासक्रम असेल.
- 8) म्हणजेच रिसर्च करणाऱ्यांसाठी पदवी अधिक एक वर्षांचा मास्टर्स अभ्यासक्रम अशी चार वर्षांची पदवी असेल. यानंतर ते थेट पीएचडी करू शकतील. त्यांना एम. फिल्. ची आवश्यकता नसेल.
- 9) लॉ आणि मेडिकल शिक्षण वगळता उच्च शिक्षण एका छताखाली येणारसकल पट नोंदणी (ग्रॉस एन्रोलमेंट रेशो) २०३५ पर्यंत ५० टक्क्यांवर पोहोचवण्याचं उद्दिष्ट.
- 10) शिक्षणातील गुंतवणूक जीडीपीच्या ६ टक्के करणार, सध्या हे प्रमाण ४.४३ टक्के आहे. विद्यार्थ्यांचे प्रगती पुस्तक बदलणार. शिक्षकांसोबतच विद्यार्थी देखील स्वतःचे मूल्यांकन करणार.

शैक्षणिक धोरणात माध्यमांची भूमिका:-

या आधुनिक आणि तंत्रज्ञानाच्या युगात प्रसारमाध्यमांनी जग जवळ आणले आहे (जागतिकीकरण) त्यामुळे आता जगाच्या विविध भागांतील विविध विद्यापीठांतील विद्यार्थी केवळ इंटरनेट कनेक्शनद्वारे जोडले गेले आहेत. माहिती क्रांतीच्या काळात मास मीडिया हा आपल्या जीवनाचा एक मोठा भाग बनला आहे. आज बहुतेक शाळा आणि महाविद्यालयमध्ये अभ्यासक्रमाचा भाग बनलेल्या संगणक प्रयोगशाळा, दूरदर्शन संच आणि ग्रंथालयांच्या संख्येवरून शिक्षणातील माध्यमांची भूमिका स्पष्ट होते. माध्यम वेगवेगळ्या स्वरूपात येतात आणि प्रत्येक स्वरूप विद्यार्थ्यांच्या शिकण्याच्या आणि माहितीचा अर्थ लावण्याच्या पद्धतीवर परिणाम करतो. तसेच सर्व समाजातील वर्ग हा प्रसारमाध्यमांवरील चर्चा, संवाद आणि माहितीवर लक्ष केंद्रित करत असतो आणि प्रसारमाध्यमांनी प्रसारित करत असलेल्या विषयास हातळतो. प्रसारमाध्यमा संदर्भात अनेक विचार जन सामन्यात आज दिसून येतात. आज सामान्य जनता ही मध्यमावर प्रसारित होणाऱ्या बातम्या किंवा वर्तपत्रात प्रकाशित होणारी बातमी आणि प्रवास करत असताना रेडियोच्या माध्यमातून, दूरचित्रवाणी कार्यक्रम, इंटरनेट वेबसाइट्स, फीचर-लांबीचे चित्रपट, वर्तमानपत्रे, संगीत टेप आणि सीडी, मासिके, होर्डिंग, रेडिओ कार्यक्रम: मूलतः, एक साधन/तंत्रज्ञान जे मोठ्या बाह्य प्रेक्षकांपर्यंत संदेश प्रसारित करण्यासाठी वापरतात त्याला मास मीडिया म्हणतात.

ग्रामीण आणि शहरी क्षेत्रात शिक्षणाचा प्रसारास माध्यमाचे महत्व:-

मास मीडिया आणि प्रिंट मीडिया आणि त्याचा वापर ग्रामीण शिक्षणाच्या विकासासाठी महत्वाची भूमिका बजावतात. ग्रामीण आणि शहरी शिक्षणाच्या विकासासाठी टेलिव्हिजन, रेडिओ, हॅन्डी व्हिडिओ कॅमेरे, इंटरएक्टिव्ह व्हिडिओ, कॉम्प्युटर आणि प्रिंट मीडिया (वृत्तपत्रे, मासिके बुलेटिन्स, पत्रके) अशा विविध माध्यमांचा वापर केला जाऊ शकतो. दूरदर्शन हे बहुसंख्य ग्रामीण लोकसंख्येला कव्हर करून इलेक्ट्रॉनिक माध्यमांद्वारे नवीन शैक्षणिक धोरण आणि ग्रामीण विकासाची नवीनतम माहिती प्रसारित करत आहे. तर अंतरराष्ट्रीय आणि राष्ट्रीय कंपनीसच्या मालकीचे अनेक न्यूज चॅनल आज शहरी आणि ग्रामीण क्षेत्रात आहेत पण शहरी वसाहत ही हे बहुसंख्य न्यूज कवर करत असल्याने शहरी लोकसंख्येला कव्हर करून इलेक्ट्रॉनिक माध्यमांद्वारे नवीन शैक्षणिक धोरण आणि शहरी भागात माहितीचा नवीनतम माहिती प्रसारित करता येते. टीव्हीचा परिणाम लहान मुलापासून आणि निरक्षरांवर जास्त झाल्याचे विविध अभ्यासांचे निष्कर्ष सांगतात. त्यांनी अनेक कार्यक्रम पाहिले आणि शिफारस केलेल्या पद्धतींचा अवलंब केला. बहुसंख्य व्यक्ति शिक्षणाच्या निमित्तानं टीव्हीवरचे कार्यक्रम पाहतात. जसे बालभारती द्वारे प्रसारित होणारे कार्यक्रम लहान मुलामध्ये प्रसिद्ध होते.

सारांश:

प्रसार माध्यमांमध्ये लोकांना चांगले आणि वाईट शिकवण्याचे सामर्थ्य आहे. त्याचा एकाच वेळी डोळ्यांवर, कानांवर आणि मनावर परिणाम होत असल्याने माध्यमांच्या प्रभावावर काहीही मात करू शकत नाही. प्रगत समाजातील माध्यमांनी

लोकांचे प्रबोधन करण्याचे आणि सांप्रदायिक, धार्मिक आणि फुटीरतावादी प्रवृत्तींना परावृत्त करण्याचे उदात्त कार्य पार पाडले पाहिजे आणि समाजात समता बंधुत्व निर्माण करणे आणि नवीन शैक्षणिक धोरणातील चार टप्प्यांचा प्रसार करणे राष्ट्र हित आणि रोजगार भिमुख कार्यसाठी गरजेचे आहे देशातील लोखसंख्यावाढ आणि त्यातून निर्माण होणाऱ्या समस्या आणि आव्हाने पाहता व्यवसाय, उद्योग, तंत्रज्ञान असणाऱ्या याधोरणाचा प्रसार आणि प्रचार करण्यासाठी प्रसारमाध्यम व्यतिरिक्त दुसरे साधन पूरक दिसत नाही.

संदर्भ:-

- 1) डॉ. ह. ना. जगताप, “शैक्षणिकमानसशास्त्र”, पुणे: नरेन्द्रप्रकाशन 2007.
- 2) Preeti, “Education and Role of Media in Education System”, International Journal of Scientific Engineering and Research (IJSER), Volume 2 Issue 3, March 2014
- 3) <https://www.yogiraj.co.in/The-Concept-Of-Education>
- 4) JenefaSweetlyn John, “the concept of education”, The Concept of Education - (with PDF) - Lots to Read
- 5) कोणआहेतनवंशैक्षणिकधोरणतयारकरणाच्यासमितीचेअध्यक्षकेकस्तुरीरंगन?सकाळवृत्तसेवा, Published on : 29 July 2022
- 6) Some Key Features of the National Education Policy 2020 | Tinkerly
- 7) National Education Policy 2020, Ministry of Human Resource Development Government of IndiaNEP_Final_English_0.pdf (education.gov.in)

GOEIIRJ

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण २०२० आणि विद्यार्थ्यांचे करिअर प्राधान्यक्रम कौशल्य

प्रा. सौ. मानसी विनायक वसईकर

(एम. एस्सी., एम.एड., सेट, Ph.D. मार्गस्त)

अभय शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय, धुळे ता. जि. धुळे

प्रास्ताविक :-

भारतीय राष्ट्रीय शिक्षण धोरण २०२० (National Education Policy 2020 - NEP 2020) हे शिक्षणक्षेत्रातील योजनांचा समावेश असलेले एक महत्वपूर्ण शैक्षणिक धोरण आहे. हे धोरण शिक्षणाचा दर्जा, शिक्षणाची पातळी, गुणवत्ता आणि शिक्षणाचा दर्जा यावर सुधारणा करण्याच्या उद्देशाने टाकलेले एक महत्वपूर्ण पाऊल आहे. या धोरणात शिक्षणाच्या सर्व स्तरांवरील सुधारणांचा समावेश आहे. यात बालशिक्षणापासून उच्च शिक्षणापर्यंत सुधारणा आहेत. तब्बल ३८ वर्षांनंतर आपल्या देशात राष्ट्रीय शिक्षण धोरण जाहीर करण्यात आले आहे. इस्खोचे माजी प्रमुख के. कस्तुरीरंगन यांच्या अध्यक्षतेत समितीने या धोरणाचा मसुदा तयार केला आहे. आपल्या देशात सर्वप्रथम सन १९६८ मध्ये पहिले राष्ट्रीय शिक्षण धोरण जाहीर करण्यात आले. त्यानंतर सन १९८६ मध्ये दुसरे राष्ट्रीय शिक्षण धोरण जाहीर झाले.

सन १९९२ ला आचार्य राममूर्ती यांच्या अध्यक्षतेत राष्ट्रीय शिक्षण धोरण कृती आराखडा समिती स्थापन करून दुसऱ्या शिक्षण धोरणाचा आढावा घेतला त्यात काही शिफारशी केल्या. त्यानंतर सन २००२ मध्ये ८६ वी घटना दुरुस्ती करण्यात आली. त्यानंतर सन २००९ मध्ये शिक्षण हक्क कायदा मंजूर करण्यात आला. या कायद्याची अंमलबजावणी २०१३ पासून करण्यात आली.

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण - २०२० ची वैशिष्ट्ये -

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण - २०२० अंतर्गत शालेय व उच्च शिक्षणाच्या रचनेत आमूलाग्र बदल करण्यात आले. शिक्षण अभ्यासक्रमांना वेगवेगळ्या शाखांच्या चौकटीतून बाहेर काढून 'आंतरशास्त्रीय आणि समन्वयी' करण्यात आले. याचाच अर्थ असा की, एकाच वेळी अभियांत्रिकी व संगीत हे दोन्ही शिक्षण पूर्ण करता येईल. नवीन शिक्षण धोरणानुसार शालेय विद्यार्थ्यांमध्ये वैज्ञानिक दृष्टीकोन विकसित केला जाणार असून आवश्यक कौशल्ये प्रदान करण्यास महत्व देण्यात आले आहे.

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण - २०२० चे स्वरूप व महत्व -

१. या शिक्षण धोरणात समग्र व व्यापक शिक्षण यावर भर देण्यात आला आहे. ज्यामध्ये शिक्षणाच्या सर्व पैलूवर लक्ष्य केंद्रित केले जाईल तसेच विद्यार्थ्यांना विविध कौशल्ये विकसित करण्यासाठी प्रशिक्षण दिले जाईल.
२. डिजिटल शिक्षण, समावेशी शिक्षण तसेच शिक्षक प्रशिक्षण यावर अधिक भर या धोरणात देण्यात आला आहे. विद्यार्थ्यांना ऑनलाईन शिक्षणाच्या सुविधा प्रदान करणे. सर्व विद्यार्थ्यांना शिक्षणाच्या संधी देणे. तसेच शिक्षक प्रशिक्षण प्रभावी करण्यावर भर देण्यात आलेला आहे. जेणे करून प्रशिक्षित शिक्षक विद्यार्थ्यांना योग्य मार्गदर्शन करू शकतील.
३. शिक्षणाची सुलभता वाढविणे, अभ्यासक्रम विकसित करणे त्याच बरोबर शिक्षणाच्या गुणवत्तेचे वेगवेळी मूल्यांकन करणे यावर भर देण्यात आला आहे. शिक्षणाच्या सुविधा वाढीवर भर देणे, विद्यार्थ्यांच्या गरजा, कौशल्ये आणि क्षमतांनुसार अभ्यासक्रम विकसित केला जाईल. अशा शिफारशी या शिक्षण धोरणात करण्यात आलेल्या आहेत.

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण २०२० हे भारताच्या शिक्षण क्षेत्रातील महत्वाचे धोरण आहे. ज्याचे उद्दिष्ट शिक्षणाची गुणवत्ता सुधारणे, नवीन युगाच्या गरजांसाठी भारतीय शिक्षण प्रणाली तयार करणे हे आहे.

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण २०२० चे प्रमुख उद्दिष्ट्ये -

१. सर्वसमावेशक आणि सर्वसुलभ शिक्षण ३ ते १८ वयोगटातील सर्व मुलांना दर्जेदार शिक्षण उपलब्ध करणे. २०३० पर्यंत १००% सकल नावनोंदणी प्रमाण (Gross Enrollment Ratio-GER) गाठणे, प्रत्येक विद्यार्थ्याला

शिक्षणाच्या संधी उपलब्ध करून देणे, विशेषतः ग्रामीण व उपेक्षित भागातील विद्यार्थ्यांसाठी अधिक संधी उपलब्ध करून देणे.

२. नवीन शैक्षणिक रचना (५+३+३+४ प्रणाली) जुनी १०+२ प्रणाली काढून नवीन प्रणाली लागू केली आहे. त्यात ५ वर्ष फाउंडेशनल स्टेज (३-८ वर्षे). ३ वर्षे प्रिपरेटरी स्टेज (८-११ वर्षे). ३ वर्षे मिडल स्टेज (११-१४ वर्षे). ४ वर्षे सेकंडरी स्टेज (१४-१८ वर्षे).
- अ) मातृभाषा किंवा स्थानिक भाषेत शिक्षण, प्राथमिक स्तरावर शिकवणीची भाषा मातृभाषा किंवा स्थानिक भाषा असावी.
- ब) समग्र व बहुविषयक शिक्षण कला, विज्ञान, गणित आणि व्यवसाय अभ्यास यांच्यातील भिंती दूर करणे. विद्यार्थ्यांना त्यांचे विषय निवडण्यासाठी अधिक स्वातंत्र्य देणे, व्यावसायिक आणि कौशल्यावर आधारित शिक्षणाला महत्त्व देणे.
- क) शिक्षक प्रशिक्षण आणि गुणवत्ता सुधारणा शिक्षकांसाठी सतत प्रशिक्षण आणि मूल्यांकन यंत्रणा विकसित करणे. नवीन राष्ट्रीय शिक्षक प्रशिक्षण फ्रेमवर्क (National Professional Standards for Teachers - NPST) लागू करणे.
- ड) उच्च शिक्षणात सुधारणा ४ वर्षांचा पदवी अभ्यासक्रम सुरू करणे. ज्यामध्ये बहिर्गमनाचे (Multiple Entry & Exit) पर्याय असतील. सिंगल रेग्युलेटरी बॉडी उच्च शिक्षणासाठी HECI (Higher Education Commission of India) तयार करणे, IITS, IIMS यासारख्या संस्थांमध्ये बहुविषयक अभ्यासक्रम सुरू करणे.
- इ) डिजिटल आणि तंत्रज्ञानावर आधारित शिक्षण ऑनलाईन शिक्षण आणि ई-लर्निंगला चालना देणे. राष्ट्रीय शैक्षणिक तंत्रज्ञान मंच (NETF) स्थापन करणे.
- ई) संशोधन आणि नवोपक्रमाला प्रोत्साहन राष्ट्रीय संशोधन प्रतिष्ठान स्थापन करणे. शैक्षणिक संस्थांमध्ये संशोधनाची गुणवत्ता सुधारणे.
- उ) व्यावसायिक शिक्षणाचा समावेश इयत्ता ६ वी पासून व्यावसायिक शिक्षण आणि इंटरनशिप उपलब्ध करून देणे यावर भर देण्यात येणार आहे. जेणे करून विद्यार्थ्यांमध्ये व्यावसायिक शिक्षणाची गोडी निर्माण होईल. व्यवसाय निवडीसाठी विद्यार्थी तयार होऊन त्याच्या अंगी व्यावसायिक कौशल्य निर्माण होईल.

तसेच समानता आणि सर्वसमावेशकता सर्व समाजगटांसाठी शिक्षणाची समान संधी उपलब्ध करून देणे. विद्यार्थ्यांसाठी समावेशक धोरणे राबविणे. एकात्मिक आणि बहुस्तरीय मूल्यांकन प्रणाली राबविणे, विद्यार्थ्यांचे मूल्यांकन ३६० डिग्री स्वरूपात करणे. बोर्ड परीक्षांचे स्वरूप सुधारून कौशल्यावर आधारित मूल्यांकनावर भर देणे, शिक्षक आणि प्रशासकीय सुधारणा करणे. शिक्षकांना शिक्षण पद्धतीत अधिक स्वायत्तता देणे. राष्ट्रीय शिक्षक प्रशिक्षण कार्यक्रम राबविणे, जागतिक स्तरावरील शिक्षणाचा दर्जा सुधारणे. आंतरराष्ट्रीय विद्यापीठे भारतात सुरू करण्यास परवानगी देणे. भारतीय विद्यापीठांना जागतिक स्तरावर स्पर्धात्मक बनविणे, त्याच बरोबर सार्वजनिक आणि खासगी भागीदारी वाढविणे. सरकारी व खासगी शिक्षण संस्थांमध्ये सहकार्य वाढविणे. CSR (Corporate Social Responsibility) द्वारे शिक्षण क्षेत्रात गुंतवणूक वाढविणे, तसेच शिक्षण क्षेत्रातील खर्च वाढविणे. GDP च्या ६% हिस्सा शिक्षण क्षेत्रावर खर्च करण्याचे उद्दिष्ट समोर ठेवले आहे.

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण २०२० आणि व्यावसाय प्राधान्यक्रम व कौशल्य विकास -

सदर शिक्षण धोरण भारताच्या शिक्षण क्षेत्रातील महत्वाचे सुधारात्मक धोरण आहे. जे शैक्षणिक प्रणालीत लवचिकता, व्यावसायिक कौशल्ये आणि उद्योगाच्या गरजांशी सुसंगत बदल घडवून आणते. या धोरणामुळे व्यवसाय प्राधान्यक्रमांवर मोठा प्रभाव पडतो.

१. बहुआयामी अभ्यासक्रम (Multidisciplinary Approach) पारंपरिक पदवी अभ्यासक्रमांमध्ये व्यवसाय व उद्योजकता संबंधित विषय समाविष्ट केले आहेत. विद्यार्थी विज्ञान, कला आणि वाणिज्य यांचा एकत्रित अभ्यास करू शकतील. त्यामुळे व्यवसायाचे मूलभूत ज्ञान अधिक विस्तृत होईल.
२. कौशल्य आधारित शिक्षण (Skill Based Learning) २०२० मध्ये उद्योगस्नेही अभ्यासक्रमांचा समावेश केला आहे. जसे की, डिजिटल मार्केटिंग, डेटा अॅनालिटिक्स, फायनान्शियल टेक्नोलॉजी, आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स इ.

- व्यावसायिक शिक्षणासाठी इंटरनेट आणि ऑनलाइन शिक्षण अधिक महत्त्व दिले जात आहे.
३. उद्योजकता आणि स्टार्टअपसला चालना शाळांपासूनच उद्योजकतेचे शिक्षण देण्यावर भर दिला जात आहे. उच्चशिक्षण संस्थांमध्ये इनक्यूबेशन सेंटर आणि स्टार्टअप समर्थन प्रणाली उभारली जात आहे.
 ४. डिजिटल शिक्षण आणि ऑनलाईन व्यासपीठे व्यवसाय अभ्यासक्रम ऑनलाईन उपलब्ध करून दिले जात आहेत. ज्यामुळे विद्यार्थ्यांना अधिक लवचिकता मिळते. Coursera, Udemy, NPTEL यासारख्या प्लॅटफॉर्म्सवर व्यावसायिक आणि तांत्रिक कौशल्यांसाठी विविध अभ्यासक्रम उपलब्ध आहेत.
 ५. ग्लोबल आणि स्थानिक व्यवसाय संधी भारतात जागतिक दर्जाच्या शिक्षणास चालना दिली जात आहे. ज्यामुळे विद्यार्थी जागतिक व्यवसाय संधीसाठी पात्र ठरतात. स्थानिक आणि ग्रामीण भागातही कौशल्य आधारित व्यवसाय शिक्षणाची संधी वाढविली जात आहे.

व्यवसाय प्राधान्यक्रम निवडतांना NEP 2020 अंतर्गत महत्वाचे घटक -

फायनान्स आणि मॅनेजमेंट, तंत्रज्ञान आणि डेटा सायन्स, उद्योजकता आणि स्टार्टअप व्यवस्थापन, कृषी व्यवस्थापन हेल्थकेअर मॅनेजमेंट इ. NEP मुळे पारंपारिक व्यवसाय अभ्यासक्रमांमध्ये आधुनिक कौशल्यांचा समावेश होत आहे. ज्यामुळे विद्यार्थ्यांना नोकरी आणि उद्योजकता या दोन्ही क्षेत्रांमध्ये उत्तम संधी उपलब्ध होतात.

करिअर प्राधान्यक्रम, कौशल्य आणि शैक्षणिक धोरण २०२०

१. करिअर प्राधान्यक्रम आणि त्याचा विकास -

नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण २०२० अंतर्गत, विद्यार्थ्यांना त्यांच्या आवडीनुसार करिअर निवडण्याचे स्वातंत्र्य देण्यात आले आहे. यामध्ये बहुविध करिअर संधी, कौशल्यआधारित शिक्षण तसेच आंतरशाखीय अभ्यासक्रम यांचा समावेश आहे. इयत्ता १० वी आणि १२ वी नंतरचे मार्ग विद्यार्थ्यांना विज्ञान, कला आणि वाणिज्य शाखेच्या पारंपारिक शाखांपलिकडे जाऊन मिश्र अभ्यासक्रम निवडता येतील. उद्योजकता आणि नवउद्योजकता यासाठी स्टार्टअप आणि नवीन व्यवसायांना चालना देण्यासाठी अनेक योजना जाहीर केल्या आहेत. विद्यार्थ्यांना योग्य मार्गदर्शन मिळावे यासाठी शाळांमध्ये करिअर समुपदेशन केंद्रे सुरु करण्यावर भर दिला आहे.

२. कौशल्य विकास (Skill Development) -

शिक्षण पद्धतीमध्ये व्यावसायिक आणि तांत्रिक कौशल्यांचा (Vocational and Technical Skills) समावेश करून विद्यार्थ्यांना कौशल्य आधारित अर्थव्यवस्थेसाठी तयार करणे हे या शिक्षण धोरणाचे मुख्य उद्दिष्ट आहे. शाळास्तरीय व्यावसायिक शिक्षण नववी पासूनच विद्यार्थ्यांना व्यावसायिक प्रशिक्षणाची संधी देणे. इंटरनेट आणि ऑन-जॉब ट्रेनिंग महाविद्यालयीन विद्यार्थ्यांसाठी इंटरनेट अनिवार्य करण्यात आली आहे. तसेच डिजिटल आणि तांत्रिक कौशल्ये, कृत्रिम बुद्धिमत्ता, डेटा सायन्स, रोबोटिक्स यासारख्या आधुनिक कौशल्यांवर या शिक्षण धोरणात भर देण्यात आलेला आहे.

३. राष्ट्रीय शिक्षण धोरण २०२० आणि त्याचा प्रभाव -

NEP 2020 हे शिक्षण क्षेत्रात क्रांतीकारक बदल घडवून आणणारे धोरण आहे. त्याचा प्रभाव प्राथमिक शिक्षणापासून उच्च शिक्षणापर्यंत सर्वच स्तरांवर जाणवतो. त्यातील महत्वाचे बदल यावरून दिसून येतात.

- अ) ५+३+३+४ शिक्षण प्रणाली पारंपारिक १०+२ प्रणालीऐवजी नव्या प्रणालीचा अवलंब.
- ब) बहुशाखीय शिक्षण प्रणाली विद्यार्थी विविध विषय एकत्र शिकू शकतील.
- क) व्यावसायिक शिक्षणाचा समावेश शालेय स्तरावरच कौशल्य विकासावर भर
- ड) डिजिटल शिक्षणाला चालना ऑनलाईन शिक्षणाच्या संधी उपलब्ध.
- इ) शिक्षणाच्या भारतीयतेवर भर मातृभाषेतून शिक्षणास प्रोत्साहन.

NEP 2020 हे भविष्यातील शिक्षण प्रणाली अधिक लवचिक, समावेशक आणि रोजगारक्षम करण्यासाठी तयार करण्यात आले आहे. यातून विद्यार्थ्यांना पारंपारिक शिक्षण पद्धतीच्या बाहेर जाऊन आपले करिअर घडविण्याची उत्तम संधी

उपलब्ध होणार आहे. यात शैक्षणिक संशोधनाचे विविध आयाम आहेत. भारतातील उच्च शिक्षण आणि संशोधन प्रणालीसाठी महत्वपूर्ण सुधारणा सुचविण्यात आलेल्या आहेत. या धोरणाने संशोधनाच्या वाढीसाठी आणि गुणवत्ता सुधारण्यासाठी काही महत्वाचे आयाम मांडले आहेत -

१. राष्ट्रीय संशोधन प्रतिष्ठान (National Research Foundation - NRF) संशोधन आणि नवोपक्रमाला चालना देणे. विद्यापीठे आणि संशोधन संस्थांना आर्थिक मदत पुरविणे. बहुशाखीय आणि आंतरशाखीय संशोधन प्रकल्पांना प्रोत्साहन देणे. संशोधन आणि विकासासाठी धोरणात्मक दिशानिर्देश तयार करणे.
२. बहुशाखीय संशोधन आणि आंतरशाखीय दृष्टिकोन संशोधन हे केवळ विज्ञान व तंत्रज्ञान क्षेत्रापुरते मर्यादित न ठेवता कला, वणिज्य, व्यवस्थापन, समाजशास्त्र आदी विषयांमध्येही संशोधनाला प्रोत्साहन दिले जाणार आहे. तसेच संशोधन संस्था आणि विद्यापीठांमध्ये बहुशाखीय सहकार्य वाढवण्यावर भर दिला आहे.
३. उच्च शिक्षण संस्थांमध्ये संशोधनाची क्षमता वाढविणे. विद्यापीठे आणि महाविद्यालयांमध्ये संशोधन संबंधित अभ्यासक्रम व प्रयोगशाळा विकसित करणे. संशोधनासाठी भौतिक सुविधा आणि वित्तपुरवठा सुधारणे. उच्च शिक्षण संस्थांना स्वायत्तता देऊन संशोधन स्वातंत्र्य वाढविणे.
४. उद्योग आणि संशोधन यांच्यातील सहकार्य संशोधन व विकास (R & D) मध्ये खाजगी कंपन्यांची गुंतवणूक वाढविणे. औद्योगिक गरजांशी निगडित संशोधन प्रकल्प तयार करणे. स्टार्टअप आणि संशोधन यांना चालना देण्यासाठी इनक्युबेशन सेंटर्स स्थापन करणे.
५. संशोधनासाठी निधी उपलब्ध करणे संशोधन प्रकल्पांना सरकारी तसेच खाजगी स्रोतांकडून आर्थिक मदतीचा विस्तार, शिष्यवृत्ती, फेलोशिप आणि संशोधन अनुदान योजनांमध्ये वाढ करणे, आंतरराष्ट्रीय संशोधन निधी आणि सहकार्याचे दरवाजे खुले करणे.
६. संशोधन मूल्यांकन आणि गुणवत्ता सुधारणा संशोधन प्रकाशनांची गुणवत्ता सुधारण्यासाठी कठोर मानदंड लागू करणे. फेक जर्नल्स आणि चुकीच्या संशोधन प्रथा रोखण्यासाठी कठोर उपाययोजना करणे. संशोधन परिणामांना उद्योग, समाज आणि धोरणनिर्मितीमध्ये वापरण्याचा प्रयत्न करणे.
७. सडिजिटल आणि तंत्रज्ञानावर आधारित संशोधन कृत्रिम बुद्धिमत्ता (AI), बिग डेटा, ब्लॉकचेन, आणि इंटरनेट ऑफ थिंग्ज (IoT) सारख्या तंत्रज्ञानावर संशोधन करण्यास प्रोत्साहन देणे. संशोधन डेटाचा मुक्त प्रवेश (Open Access) उपलब्ध करणे, ई-लायब्ररी, डेटा बँक आणि संशोधन डेटाबेस तयार करणे.
८. आंतरराष्ट्रीय सहकार्य आणि संधी परदेशी विद्यापीठांशी सहकार्य करून संशोधन कार्यक्रम सुरु करणे. संशोधक आणि विद्यार्थ्यांसाठी आंतरराष्ट्रीय फेलोशिप आणि एक्स्चेंज प्रोग्रॅम्स वाढविणे. डिजिटल आणि तंत्रज्ञानाधारित संशोधन कृत्रिम बुद्धिमत्ता, बिग डेटा, ब्लॉकचेन आणि इंटरनेट ऑफ थिंग्ज सारख्या तंत्रज्ञानावर संशोधन करण्यास प्रोत्साहन देणे. संशोधन डेटाचा मुक्त प्रवेश उपलब्ध करणे. ई-लायब्ररी, डेटा बँक आणि संशोधन डेटाबेस तयार करणे.

राष्ट्रीय शिक्षण धोरण २०२० संशोधन क्षेत्रात एक नवीन युग सुरु करत आहे. बहुशाखीय, नाविन्यपूर्ण आणि उद्योग संबंधित संशोधनाला चालना देऊन भारताला 'ज्ञान-आधारित अर्थव्यवस्था' बनविण्याचे हे धोरण एक महत्वपूर्ण पाऊल आहे.

संदर्भ ग्रंथ सूची :-

१. डॉ. म. बा. कुंडले; शैक्षणिक तत्वज्ञान आणि शैक्षणिक समाजशास्त्र, महाराष्ट्र विद्यापीठ ग्रंथ निर्मिती मंडळ, १९७५
२. अरुण सांगोलकर, नवीन जागतिक समाजातील शिक्षणाचे विचारप्रवाह, इनसाईट पब्लिकेशन्स, नाशिक, २०११
३. डॉ. अरविंद दुनाखे, भारतीय शिक्षण पद्धती व माध्यमिक शिक्षक, नुतन प्रकाश, पुणे सुधारित दुसरी आवृत्ती, नोव्हे १९९८
४. डॉ. शारदा शेवतेकर-बडवे, शैक्षणिक तंत्रविज्ञान आणि व्यवस्थापन, विद्या प्रकाशन, नागपूर, जुलै २००५

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण- 2020 मूलतत्वे

श्री कुंभार अशोक रामराव

नवल भाऊ प्रतिष्ठानचे शिक्षण शास्त्र महाविद्यालय जळोद रोड,

अमळनेर जिल्हा जळगाव

प्रस्तावना

सध्याच्या काळात ज्ञानाचे संक्रमण (transmission) खूप वेगाने होत आहे ज्ञानाचे एक जिनसित्व व एकात्म आज मोठ्या प्रमाणावर विविध क्षेत्रात विकसित होत असलेले आपणास दिसून येते. स्वातंत्र्यप्राप्तीनंतर भारतीय शिक्षण व्यवस्थेची दिशा व दशा बदलण्यासाठी शिक्षण तज्ञांच्या मार्गदर्शनाखाली विविध शैक्षणिक आयोगांची स्थापना झाली. शिक्षणाच्या जुन्या धोरणांच्या अंमलबजावणीने मुख्यतः प्रवेश व समानतेवर भर दिला होता. राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 1986 चा कृती कार्यक्रम 1992 मध्ये सुधारण्यात आला. 1986/ 92 आधीच्या धोरणातील पूर्ण न झालेले काम नंतरच्या आयोगामध्ये पूर्ण करून घेण्याचा प्रयत्न झालेला दिसून येतो. आता वयाच्या 3 व्या वर्षी शालेय शिक्षण सुरू होते.

नवीन शैक्षणिक धोरण अनिवार्य शालेय शिक्षण 6-14 वर्षे वयोगटातून 3-18 वर्षे वाढवते. NEP मध्ये शालेय अभ्यासक्रमात 3-6 वर्षे वयोगटातील मुलांसाठी तीन वर्षांचे पूर्वीचे अपरिचित प्री-स्कूलिंग समाविष्ट आहे. नवीन प्रणालीमध्ये 12 वर्षांचे औपचारिक शिक्षण आणि तीन वर्षांचे अंगणवाडी/प्री-स्कूल शिक्षण समाविष्ट असेल. 10+2 शालेय अभ्यासक्रम फ्रेमवर्क 5+3+3+4 वयोगटातील अनुक्रमे 3-8, 8-11, 11-14 आणि 14-18 वर्षे वयोगटातील, अर्ली चाइल्डहुडवर भर देऊन बदलले जाईल. काळजी आणि शिक्षण (ECCE).

2. शिक्षणाचे माध्यम म्हणून मातृभाषा

"तीन-भाषा सूत्र" चे पालन करताना आणि कोणावरही भाषा लादली जाणार नाही याची खात्री करताना NEP विद्यार्थ्यांच्या मूळ भाषेवर शिक्षणाचे माध्यम म्हणून भर देते. NEP फक्त मातृभाषा अनिवार्य करण्याऐवजी शिक्षणाचे माध्यम म्हणून वापरण्याचे सुचवते.

पॉलिसी पेपरनुसार, मुले त्यांच्या मूळ भाषेत क्षुल्लक नसलेले विषय लवकर शिकतात आणि समजून घेतात.

गृहभाषा, मातृभाषा, स्थानिक भाषा किंवा प्रादेशिक भाषा किमान इयत्ता 5 पर्यंत शिक्षणाचे माध्यम म्हणून वापरली जाईल, परंतु शक्यतो इयत्ता 8 आणि त्यापुढील. त्यानंतर, जिथे व्यवहार्य असेल तिथे घरची किंवा स्थानिक भाषा भाषा म्हणून शिकवली जाईल. "सार्वजनिक आणि खाजगी दोन्ही शाळा याचे पालन करतील," नियम जोडतो.

3. NO UGC, AICTE, NCTE

भारतीय उच्च शिक्षण आयोग (HECI) ही वैद्यकीय आणि कायदेशीर शिक्षण वगळता भारतातील सर्व उच्च शिक्षणासाठी एकच छत्री म्हणून स्थापन केली जाईल. नियमन, मान्यता आणि शैक्षणिक मानके हे सर्व सार्वजनिक आणि खाजगी उच्च शिक्षण संस्थांसाठी समान नियमांद्वारे नियंत्रित केले जातील.

15 वर्षांमध्ये, सरकार महाविद्यालयांची संलग्नता टप्प्याटप्प्याने कमी करेल आणि महाविद्यालयांना श्रेणीबद्ध स्वायत्तता प्रदान करण्यासाठी टप्प्याटप्प्याने प्रक्रिया तयार केली जाईल.

4. विज्ञान, कला आणि वाणिज्य अंधुक होते

NEP 2020 अंतर्गत कला आणि विज्ञान, अभ्यासक्रम आणि अतिरिक्त-अभ्यासक्रम क्रियाकलाप किंवा व्यावसायिक आणि शैक्षणिक कार्यक्रमांमध्ये कोणतेही औपचारिक भेद नसतील. विद्यार्थी संपूर्ण प्रवाहात विविध विषयांमधून निवड करू शकतात. सहाव्या इयत्तेपासून सुरू होणाऱ्या व्यावसायिक शिक्षणामध्ये इंटर्नशिपचा समावेश केला जाईल.

5. FYUP कार्यक्रम परतावा आणि आणखी ड्रॉपआउट नाहीत

NEP अंतर्गत, पदवीपूर्व पदव्या तीन किंवा चार वर्षे टिकतील, त्या काळात बाहेर पडण्याचे अनेक पर्याय उपलब्ध

असतील. व्यावसायिक आणि व्यावसायिक क्षेत्रांसह एखाद्या विषयात किंवा क्षेत्रातील एका वर्षाच्या अभ्यासानंतर, महाविद्यालयांना प्रमाणपत्र, दोन वर्षांच्या अभ्यासानंतर डिप्लोमा किंवा तीन वर्षांच्या कार्यक्रमानंतर बॅचलर पदवी प्रदान करणे आवश्यक आहे.

सरकार विविध HEI मध्ये मिळवलेले शैक्षणिक क्रेडिट डिजिटल स्वरूपात साठवण्यासाठी एक शैक्षणिक बँक ऑफ क्रेडिट देखील तयार करेल जेणेकरून ते हस्तांतरित केले जाऊ शकतील आणि अंतिम पदवीमध्ये मोजले जातील.

शेवटी, वरील मुद्यांवर आधारित, आम्ही असा निष्कर्ष काढू शकतो की हे धोरण अत्यंत आवश्यक समायोजने लागू करते. पूर्वी एकसमान व्यवस्था नव्हती, ती आता संपुष्टात आली आहे. त्यात अधिक पारदर्शकता आहे आणि देशातील संपूर्ण शिक्षण व्यवस्थेवर देखरेख करण्यासाठी एकच राष्ट्रीय एजन्सी आहे.

6. सर्व शालेय स्तरावरील शिक्षणामध्ये सामान्य प्रवेश

सुरुवातीपासूनच विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास सुनिश्चित करण्यासाठी NEP 2020 शालेय शिक्षणात सार्वत्रिक प्रवेश आणण्यावर लक्ष केंद्रित करते. या धोरणानुसार विद्यार्थ्यांची प्रगती आणि त्यांची शिकण्याची क्षमता यांचा वेळेवर मागोवा घेतला जाईल. विद्यार्थ्यांना औपचारिक आणि अनौपचारिक शिकवण्याच्या पद्धतींसारख्या विविध शिक्षण पद्धतींमध्ये प्रवेश दिला जाईल. याशिवाय, या धोरणात असे नमूद करण्यात आले आहे की, प्री-स्कूल ते बारावीपर्यंतच्या अभ्यासक्रमात व्यावसायिक शिक्षण अभ्यासक्रमांचा समावेश करण्यात येणार आहे. धोरण केवळ ज्ञान किंवा कौशल्यापुरते मर्यादित नाही; हे शालेय शिक्षण प्रणालीमध्ये प्रशिक्षित समुपदेशक आणि सामाजिक कार्यकर्त्यांच्या समावेशावर देखील भर देते.

7. 2025 पर्यंत ग्रेड 3 पासून मूलभूत साक्षरता आणि संख्याशास्त्र (FLN) प्राप्त करणे

FLN ही एक व्यापक संकल्पना आहे जी मूलभूत मजकूर वाचण्याची आणि बेरीज आणि वजाबाकी यासारख्या मूलभूत संख्यात्मक समस्या सोडवण्याच्या मुलांच्या क्षमतेचा संदर्भ देते. शिकण्यासाठी ही एक तातडीची आणि महत्वाची पूर्व शर्त मानली जाते. हे लक्षात घेऊन, NEP ने राज्यांना 2025 पर्यंत सर्व प्राथमिक शाळेतील विद्यार्थ्यांसाठी अभ्यासक्रमात याची अंमलबजावणी कशी करायची आणि ते कसे साध्य करायचे याबाबत आराखडा तयार करण्याचे निर्देश दिले आहेत.

8. शालेय अभ्यासक्रमात अनुभवात्मक शिक्षण

या धोरणात असे म्हटले आहे की शालेय अभ्यासक्रम आणि अध्यापनशास्त्राचा उद्देश विद्यार्थ्यांच्या सर्वांगीण विकासासाठी 21 व्या शतकातील कौशल्यांनी सुसज्ज करणाऱ्या अभ्यासक्रमाची रचना करून असावा. विद्यार्थ्यांना कमी अभ्यासक्रम सामग्रीचा अभ्यास करावा लागेल, जो अनुभवात्मक शिक्षण आणि गंभीर विचारांवर भर देईल आणि विद्यार्थ्यांना त्यांना ज्या विषयांचा अभ्यास करायचा आहे त्यांची निवड देईल. शिवाय, इंटर्नशिपच्या संधींसह इयत्ता 6 वी-8 वी मध्ये व्यावसायिक शिक्षण उपलब्ध करून दिले जाईल.

9. पदवीधर नोंदणीचे प्रमाण वाढवा

गेल्या काही वर्षांत फार कमी विद्यार्थ्यांनी उच्च शिक्षणाचा पर्याय निवडला. त्यामुळे ही चिंता लक्षात घेता, व्यावसायिक शिक्षणासह उच्च शिक्षणामध्ये जास्तीत जास्त विद्यार्थ्यांना समाविष्ट करण्याचे धोरणाचे उद्दिष्ट आहे. पदवीधर नावनोंदणीचे प्रमाण 2035 पर्यंत 2018 मध्ये 26.3% वरून 50% पर्यंत वाढण्याची अपेक्षा आहे. तसेच, उच्च शिक्षणातील एकाधिक निर्गमन पर्यायांसह, विद्यार्थी गळतीचे प्रमाण कमी होईल अशी अपेक्षा आहे.

10. मुक्त आणि दूरस्थ शिक्षणाची मानके वाढवणे

दूरस्थ शिक्षण कार्यक्रमांचे मानक नियमित अभ्यासक्रमांच्या बरोबरीने आणण्यासाठी सरकारने आधीच पुढाकार घेतला आहे. ऑनलाइन अभ्यासक्रम, डिजिटल रिपॉझिटरीज, सुधारित विद्यार्थी सेवा आणि संशोधनासाठी निधी, आणि MOOCs ची क्रेडिट-आधारित मान्यता यासारख्या उपाययोजना करायच्या आहेत.

11. शिक्षणातील तांत्रिक नवकल्पना

नॅशनल एज्युकेशनल टेक्नॉलॉजी फोरम (NETF), एक स्वायत्त संस्था, शैक्षणिक अनुभव वाढविण्यासाठी

तंत्रज्ञानाच्या वापराशी संबंधित विचारांची विनामूल्य देवाणघेवाण प्रदान करण्यासाठी सुरू केली जाईल. तंत्रज्ञानाच्या या एकीकरणांमुळे वर्गातील प्रक्रिया सुधारणे, शिक्षकांच्या व्यावसायिक विकासाला हातभार लावणे आणि शिक्षण नियोजनाचे व्यवस्थापन सुव्यवस्थित करणे अपेक्षित आहे.

12. शिक्षणाचे आंतरराष्ट्रीयीकरण

NEP 2020 चा एक महत्वाचा पैलू म्हणजे ते संस्थांना विद्यापीठे आणि संशोधन संस्थांसोबत जागतिक सहकार्य करण्यासाठी प्रोत्साहन देऊन शिक्षणाच्या आंतरराष्ट्रीयीकरणाला प्रोत्साहन देते. हे केवळ विद्यार्थ्यांपुरते मर्यादित न राहता प्राध्यापकांच्या देवाणघेवाण कार्यक्रमांनाही प्रोत्साहन दिले जाईल. दरम्यान, जगातील सर्वोच्च विद्यापीठांना भारतात त्यांचे कॅम्पस उघडण्याची परवानगी देण्याचे धोरणाचे उद्दिष्ट आहे.

13. शिक्षणातील सार्वजनिक गुंतवणुकीत वाढ

नवीन शैक्षणिक धोरणाच्या उद्दिष्टाच्या अनुषंगाने, केंद्र आणि राज्य सरकारे शिक्षणातील गुंतवणूक वाढवण्यासाठी सहकार्याने काम करणार आहेत. शैक्षणिक पायाभूत सुविधांमध्ये सुधारणा करण्यासाठी दोन्ही घरांचे सहकार्य लवकरात लवकर शिक्षण क्षेत्राच्या संदर्भात GDP च्या 6% पर्यंत पोहोचणे अपेक्षित आहे.

2023 मध्ये नवीन शैक्षणिक धोरणाची अंमलबजावणी शीर्ष संस्था कशा करत आहेत?

2020 मध्ये त्याची सुरुवात झाल्यापासून, अनेक भारतीय शैक्षणिक संस्थांनी नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाचा नमुना स्वीकारला आहे. दत्तक घेतल्यानंतर तीन वर्षांनी, IIT, NIT आणि IISER सह सर्वोच्च भारतीय संस्थांमधील अनेक शिक्षणतज्ञांनी धोरणाच्या अंमलबजावणीचा आढावा घेतला आहे. त्यांनी शैक्षणिक व्यवस्थेत केलेले बदल आणि सुधारणा यांचा रोडमॅप शेअर केला आहे.

डेक्कन क्रॉनिकलने दिलेल्या वृत्तानुसार, आयआयटी हैदराबादचे संचालक, प्रा. बीएस मूर्ती यांनी शेअर केले की, विद्यार्थ्यांना नाविन्यपूर्ण उपक्रम राबविण्यासाठी 6 क्रेडिट्ससह सेमिस्टर ब्रेक देण्यात आला होता. त्यांच्या संस्थेचा हेतू विद्यार्थ्यांना BUILD (बोल्ड आणि युनिक आयडियाज लीडिंग डेव्हलपमेंट) प्रकल्पांचा पाठपुरावा करण्यासाठी प्रोत्साहित करून उद्योजकतेला चालना देण्याचा आहे. दुसरीकडे, हैदराबाद विद्यापीठाचे कुलगुरू प्रा. बी. जगदीश्वर राव म्हणाले की, एनईपीच्या उपाययोजनांमुळे विद्यार्थ्यांना एकाच वेळी दोन कार्यक्रम करता आले आहेत.

ट्रान्सडिसिप्लिनरी कोर्स पॅटर्नसह खुल्या अभ्यासक्रमाचा अवलंब करणे, ज्यामध्ये निवडकांमध्ये लवचिकता समाविष्ट आहे, यामुळे कौशल्य विकास आणि समुदायाभिमुख प्रकल्प वाढले आहेत. आयआयटी तिरुपती येथील प्रा. सत्यनारायण यांनी पत्रकार परिषदेत ही माहिती दिली. त्यांच्या मते, हे राष्ट्र उभारणीत महत्त्वपूर्ण भूमिका बजावेल. प्रतिष्ठित भारतीय विज्ञान शिक्षण आणि संशोधन संस्था (IISER), तिरुपतीचे प्रो. राजेश विश्वनाथन यांनी माहिती दिली की त्यांच्या संस्थेने BS-MS प्रोग्राममध्ये एकाधिक-निर्गमन पर्यायांसाठी तरतूद केली आहे. हे शिक्षण प्रणालीमध्ये एक समग्र बहुविद्याशाखीय दृष्टिकोन जोडेल, जी पूर्वी कठोर होती.

NEP ची आव्हाने

NEP 2020 द्वारे डिझाइन केलेली फ्रेमवर्क भारताच्या संपूर्ण उच्च शिक्षण परिसंस्थेत क्रांतिकारक बदल घडवून आणेल, परंतु काही संशोधकांनी केलेल्या अभ्यासानुसार त्याला काही मर्यादा आहेत. हे आहेत:

2035 पर्यंत एकूण नोंदणी गुणोत्तर दुप्पट करण्याचे धोरणाचे उद्दिष्ट असल्याने, यासाठी पुढील 15 वर्षांसाठी दर आठवड्याला नवीन विद्यापीठाची निर्मिती करणे आवश्यक आहे, जे एक मोठे आव्हान आहे.

सुधारित अभ्यासक्रम प्रभावीपणे पोहोचवण्यासाठी, भारताला सक्षम शिक्षकांचा मोठा समूह आवश्यक आहे जे नवीन शैक्षणिक दृष्टिकोनाशी परिचित आहेत. योग्य अंमलबजावणीसाठी पुरेसा निधी आणि संसाधने आवश्यक आहेत.

शिक्षक सामान्यतः अनुशासनात्मक अँकरिंग संस्कृती सामायिक करत असल्याने, अपवादात्मक कौशल्ये असलेले शिक्षक असणे कठीण आहे जे एका क्षेत्रातील तज्ञ आहेत आणि इतर विषयांमध्येही झुकलेले आहेत.

तळ ओळ

या टप्प्यावर, भारताची शिक्षण व्यवस्था एका गंभीर टप्प्यावर आहे, मार्ग पूर्णपणे स्पष्ट नाही. भारतीय शिक्षण व्यवस्थेने 1.4 अब्ज लोकसंख्येच्या प्रगतीशील समाजाच्या गरजा पूर्ण केल्या पाहिजेत. गेल्या काही वर्षांत, भारताने आपल्या शैक्षणिक रचनेत निश्चितच अनेक बदल केले आहेत; काही आव्हाने अजून पार व्हायची आहेत.

नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण शैक्षणिक गुणवत्ता वाढविण्यासाठी आणि भारतीय समाजातील सामाजिक-आर्थिक विषमता दूर करण्यासाठी सर्वसमावेशक धोरण देते. त्याच्या यशासाठी खाजगी आणि सरकारी संस्थांमध्ये मजबूत सहकार्य आवश्यक आहे. त्यामुळे, योग्यरित्या अंमलात आणल्यास, NEP 2020 मध्ये भारताच्या शिक्षण प्रणालीला आकार देण्याची क्षमता आहे.

- 1968 सालचे कोठारी आयोगाच्या शिफारशी वर आधारित शैक्षणिक धोरणांमध्ये वयाच्या चौदाव्या वर्षापर्यंत मोफत व सक्तीचे शिक्षण, शिक्षक प्रशिक्षण, सर्वांना शिक्षणाची समान संधी दहा + दोन + तीन अशी संरचना होती
- 1986 सालच्या शैक्षणिक धोरणामध्ये नवोदय विद्यालयांची स्थापना, मुक्त विद्यापीठाची स्थापना करण्याची तरतूद तसेच व्यावसायिक शिक्षणावर प्रभावी भर देण्याचे ठरले
- भारताला जागतिक ज्ञान महासत्ता बनवणे हे राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 चे अंतिम उद्दिष्ट आहे. सर्वांना उच्च गुणवत्तेचे शिक्षण उपलब्ध करून देऊन त्याद्वारे भारताला एक जागतिक ज्ञान महासत्ता म्हणून भारताचे स्थान शाश्वत परिवर्तन करणाऱ्या राष्ट्रांमध्ये निर्माण करणे या धोरणामध्ये संकल्पित आहे. या धोरणाचा शिक्षणाचा आकृतीबंध 5+3+3+4 हा अधिक चांगले सर्वांगीण शिक्षण विकास आणि हित यांना चालना देणारा असा आहे. नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मधील शैक्षणिक आकृतीबंधातील चारही स्तरातून विद्यार्थ्यांचा गुणवत्तापूर्ण आणि सर्वांगीण विकास करण्याचा उद्देश आहे. त्यासाठी नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मधील शैक्षणिक आकृतीबंधाच्या मूलतत्त्वांचा व त्या तत्त्वानुसार असलेल्या शालेय आकृतीबंधाच्या वैशिष्ट्यांचा अभ्यास करणे आवश्यक आहे

1986/92 च्या धोरणानंतरचे एक मोठे पाऊल म्हणजे निःशुल्क व अनिवार्य शिक्षण अधिनियम २००९ (राईट टू एज्युकेशन 2009) हे होते. याद्वारे विशेषतः ग्रामीण भागामध्ये प्राथमिक शिक्षणाच्या सार्वत्रिकीकरणावर विशेष भर देण्यात आला.

नव्या युगातील नवी आव्हाने पेलण्याची ताकद असलेल्या अभ्यासक्रमाच्या निर्मितीची गरज

वेगाने बदलणारी रोजगाराची परिस्थिती (employment landscape) व वैश्विक परिसंस्था (global ecosystem) लक्षात घेता मुलांनी केवळ शिकणेच महत्त्वाचे ठरणार नाही तर कसे शिकायचे हे शिकणे to learn how to learn जास्त महत्त्वाचे ठरणार आहे. सध्याचे शिक्षण व आगामी काळातील करियर यामध्ये फारकत दिसून येईल. गणित, संगणक विज्ञान व डेटा विज्ञान, STEM यातील कुशल कर्मचाऱ्यांना वाढती मागणी असेल

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये समाविष्ट असलेली मूलतत्त्वे

- 1) प्रत्येक विद्यार्थ्याच्या वैशिष्ट्यपूर्ण क्षमता ओळखून त्या विकसित करणे
- 2) प्रत्येक विद्यार्थ्यासाठी मूलभूत साक्षरता आणि संख्याज्ञान या गोष्टींना इयत्ता तिसरीपर्यंत सर्वोच्च प्राधान्य देणे
- 3) घोकमपट्टी एवजी परीक्षेसाठी शिक्षण शिक्षणाएवजी संकल्पना समजून घेण्यावर भर
- 4) कला, विज्ञान अभ्यास व इतर उपक्रम, व्यावसायिक आणि शैक्षणिक प्रवाह यांच्यामध्ये कोणते विभाजन नसले पाहिजे
- 5) सगळ्या ज्ञानाची एकता आणि अखंडता सुनिश्चित करून एका बहुआयामी जगासाठी विज्ञान, समाजशास्त्र कला, मानसशास्त्र आणि खेळ यांच्यामध्ये बहुशाखीय आणि समग्र शिक्षणाचा विकास करणे
- 6) तर्कशुद्ध निर्णय घेण्यासाठी आणि नाविन्यपूर्णतेला प्रोत्साहन देण्यासाठी कल्पकता आणि तार्किक विचार विकसित करणे
- 7) शिक्षण हा समवर्ती विषय आहे हे लक्षात घेऊन सर्व अभ्यासक्रमात आपण शास्त्र आणि धोरण यात विविधते बदल आणि स्थानिक संदर्भाबद्दल आदर निर्माण करणे

- 8) नैतिकता आणि मानवी घटनात्मक तत्वांची रुजवणूक करणे
 - 9) गुणवत्तापूर्ण शिक्षण आणि विकासासाठी आवश्यकता म्हणून उत्कृष्ट दर्जाचे संशोधन करणे
 - 10) शिक्षण ही एक सार्वजनिक सेवा आहे ही तत्व रुजवणे
 - 11) प्रारंभिक बाल्यावस्थेतील संगोपन आणि शिक्षणापासून ते शालेय शिक्षण , उच्च शिक्षणापर्यंत सर्व पातळ्यावरील शिक्षणाच्या अभ्यासक्रमांमध्ये सूत्रता आणणे शिक्षक आणि प्राध्यापक एक शिक्षण प्रक्रियेचे केंद्र मान्य करणे
- या सर्व बाबींचा विचार करून नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाची दूरदृष्टी , ईप्सित, भारतीय मूल्यांपासून विकसित केलेली सर्वाना उच्च गुणवत्तेचे शिक्षण उपलब्ध करून देऊन त्याद्वारे भारताला एक जागतिक ज्ञान महासत्ता बनवून भारताचे एका न्याय्य, चैतन्यवादी समाजात परिवर्तन करण्यात प्रत्यक्ष योगदान देणारी शिक्षण व्यवस्था निर्माण करणे , तसेच घटनात्मक मूल्या विषयी तीव्र आदर, देश प्रेम व बदलत्या जगातील स्वतःच्या भूमिका व जबाबदार यांची जाणीव ठेवून वैश्विक नागरिक बनवण्यासाठी नव्या राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाची गरज आहे आणि त्या दिशेने वाटचाल सुरू झाली आहे.

नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाचा मसुदा तयार करण्यासाठी केंद्र सरकारच्या मनुष्यबळ विकास मंत्रालयाने 24 जून 2017 रोजी प्रसिद्ध अनु शास्त्रज्ञ डॉ कस्तुरी रंगन यांच्या अध्यक्षतेखाली बारा सदस्यांची समिती नेमली होती. समितीने वेगवेगळ्या घटकांकडून आलेल्या सूचना विचारात घेऊन 15 डिसेंबर 2018 रोजी आपला अहवाल मनुष्यबळ विकास मंत्रालयास सादर केला व हा अहवाल 2019 मध्ये प्रसिद्ध करून त्यावर जनतेच्या सूचनाही मागवण्यात आल्या होत्या. ऑक्टोबर 2019 मध्ये सदर धोरणाचा अंतिम सुद्धा प्रसिद्ध केला गेला. या अंतिम मसुद्यास केंद्रीय मंत्रिमंडळाने 29 जुलै 2020 रोजी मंजुरी दिली. सदर राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 मध्ये पूर्व प्राथमिक ते उच्च शिक्षणाच्या सर्व शिक्षणाबाबतची धोरणे अंतर्भूत आहेत.

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरणाची स्थापित समिती

अध्यक्ष - के.कस्तुरीरंगण ,माजी संचालक, इस्को बेंगळूर

सदस्य –

- 1) वसुधा कामत, माजी कुलगुरू, एस एन डी टी महिला विद्यापीठ, मुंबई
- 2) मंजुळ भार्गव ,आर ब्रॅडन प्रोफेसर ऑफ मॅथेमॅटिक्स विद्यापीठ ,युएसए
- 3) राम शंकर कुरील ,माजी संस्थापक कुलगुरू बाबासाहेब आंबेडकर समाजशास्त्र विद्यापीठ मध्य प्रदेश
- 4) टी व्ही कट्टीमनी ,कुलगुरू इंदिरा गांधी राष्ट्रीय आदिवासी विद्यापीठ ,अमरकंटक ,मध्य प्रदेश
- 5) कृष्ण मोहन त्रिपाठी ,शिक्षण संचालक (माध्यमिक)व माजी अध्यक्ष उत्तर प्रदेश माध्यमिक इंटरमीडिएट परीक्षा मंडळ, उत्तर प्रदेश
- 6) मझहर असिफ, प्राध्यापक ,पर्शियन व मध्य आशियाई अभ्यास केंद्र भाषा साहित्य व सांस्कृतिक अभ्यास विद्यालय, जवाहरलाल नेहरू विद्यापीठ, नवी दिल्ली.
- 7) एम के श्रीधर ,माजी सदस्य सचिव, कर्नाटक राज्य शोध परिषद ,बेंगळूरू ,कर्नाटक

सचिव

- 8) शकीला टी शमसु, विशेष कार्य अधिकारी (राष्ट्रीय शिक्षण धोरण) उच्च शिक्षण विभाग, मनुष्यबळ विकास मंत्रालय, भारत सरकार ,नवी दिल्ली

मसुदा समितीचे सदस्य

- 9) मंजुळ भार्गव ,आर ब्रॅडन प्रोफेसर ऑफ मॅथेमॅटिक्स विद्यापीठ, युएसए
- 10) के रामचंद्रन ,सल्लागार ,राष्ट्रीय शैक्षणिक नियोजन व प्रशासन संस्था नवी दिल्ली
- 11) अनुराग बेहर, सीईओ, अजीम प्रेमजी फाउंडेशन व कुलगुरू, अझीम प्रेमजी विद्यापीठ, बेंगळूरू
- 12) लीना चंद्रन ,वाडिया रिसर्च फाउंडेशन, मुंबई

धोरणाची दूरदृष्टी

राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 भारताला केंद्रस्थानी मानून अशा शिक्षण प्रणालीची कल्पना करते जी सर्वांना उच्च दर्जाचे शिक्षण प्रदान करून आपल्या राष्ट्राला सातत्याने न्याय्य व चैतन्यमय ज्ञानी समाजामध्ये परिवर्तित करण्यात थेट योगदान देते.

नवीन राष्ट्रीय धोरणाचा शाळा व शिक्षकाकडून अपेक्षांचा स्वीकार

- इयत्ता रूपअभ्यासक्रमातील अपेक्षित क्षमता मुलांमध्ये विकसित व्हाव्यात
- पुस्तकी ज्ञानाचा दैनंदिन जीवनाशी संबंध जोडता येणे
- शैक्षणिक नियोजन व व्यवस्थापन यांच्यात व्यावसायिकता आणणे
- अचूक सांख्यिकीय माहितीच्या आधारे शिक्षण व्यवस्थापन प्रभावी करणे
- शिक्षकांच्या व्यावसायिक शिक्षणाचा दर्जा उंचावणे

प्रगतीपुस्तक म्हणजे एक बहुआयामी अहवाल असेल. या अहवालात विद्यार्थ्यांच्या प्रत्येक आकलनीय, भावात्मक आणि सायकोमोटर क्षेत्रातील प्रगती तसेच विशेषता अतिशय तपशीलवारपणे दर्शवली जाईल, यामध्ये शिक्षकांच्या मूल्यमापनासह मूल्यमापन सहाध्यायी मूल्यमापन तसेच प्रकल्प आणि अन्वेषावर आधारित अध्ययन, मंजुषा, नाट्यीकरण, सांघिककार्य, पोर्टफोलिओ इत्यादीमध्ये विद्यार्थ्यांनी केलेली प्रगती या बऱ्याच गोष्टींचा समावेश असेल. तसेच शिक्षक पालक बैठका देखील घेतल्या जातील.

- १) अख या तंत्रज्ञानावर आधारित सॉफ्टवेअर विकसित केले जाईल की जे अध्यापनाचा डेटा आणि पालक, विद्यार्थी व शिक्षकांसाठी असलेला परस्पर संवादी प्रश्नावलीवर आधारित असेल आणि त्याचा वापर करून शालेय वर्षामध्ये होणाऱ्या स्वतःच्या विकासावर विद्यार्थ्यांना लक्ष ठेवता येईल. यामुळे विद्यार्थ्यांना त्यांची कुवत, आवडीची क्षेत्रे आणि लक्ष केंद्रित करायची गरज असलेली क्षेत्रे याविषयी महत्त्वपूर्ण माहिती मिळेल.
- २) दहावी आणि बारावीच्या बोर्ड परीक्षांची पुनर्रचना केली जाईल. यामध्ये विद्यार्थ्यांना वैयक्तिक आवडीनुसार ज्या विषयांसाठी बोर्डाची परीक्षा द्यावयाची आहे त्यातील विषय निवडता येतील. बोर्ड परीक्षेशी संबंधित उच्च जोखीम पैलू दूर करण्यासाठी सर्व विद्यार्थ्यांना त्यांची इच्छा असल्यास कोणत्याही एका शालेय वर्षामध्ये दोनदा बोर्ड परीक्षेला बसता येईल एक मुख्य परीक्षा आणि एक सुधारणा करण्यासाठी परीक्षा.
- ३) कालांतराने बोर्डातर्फे बोर्ड परीक्षांचे नमुने विकसित केले जाते हे बोर्ड परीक्षांचा त्यांना कमी करतील आणि कोचिंग संस्कृती कमी करतील. यामध्ये वार्षिक किंवा सहा महिने किंवा मॉड्युलर बोर्ड परीक्षांची प्रणाली विकसित केली जाईल या प्रणाली मध्ये परीक्षा बऱ्यापैकी कमी साहित्यावर आधारित असतील आणि शाळेमध्ये संबंधित अभ्यासक्रम पूर्ण झाल्यावर लगेच घेतल्या जाते जेणेकरून माध्यमिक स्तरावर परीक्षांचा त्यांना योग्यपणे विभागला जाईल तीव्रता कमी असेल आणि मोठ्या जखमीचे प्रमाण कमी असेल गणितापासून सुरू करून सर्व विषय आणि त्यांचे मूल्यमापन दोन स्तरांवर उपलब्ध करून देता येईल ज्यामध्ये विद्यार्थी काही विषय सामान्य स्तरावर शिकतील आणि काही विषय उच्च स्तरावर आणि काही विषयांच्या बोर्ड परीक्षांची पुनर्रचना करून त्यांचे दोन भाग करता येतील एक भाग वस्तुनिष्ठ ज्यामध्ये बहुपर्यायी प्रश्न असतील आणि दुसऱ्या भागात वर्णनात्मक प्रश्न असतील.
- ४) केवळ दहावी आणि बारावीच्या शेवटीच नाही तर संपूर्ण शालेय शिक्षणादरम्यान प्रगतीचा मागवा घेण्यासाठी इयत्ता ३,५ आणि ८ यातील सर्व विद्यार्थ्यांना योग्य प्राधिकरणातर्फे घेतली जाणारी शाळेची परीक्षा द्यावी लागेल.
- ५) MHRD अंतर्गत एक मानक निश्चिती संस्था म्हणून राष्ट्रीय मूल्यांकन केंद्र PARAKH (performance assessment review and analysis of knowledge for holistick development) स्थापन करणे प्रस्तावित आहे भारतातील सर्व मान्यताप्राप्त शाळा मंडळासाठी विद्यार्थ्यांचे मूल्यांकन करण्यासाठीचे निकष मानके आणि मार्गदर्शक तत्वे निश्चित केली जातील

नवीन राष्ट्रीय शैक्षणिक धोरण 2020 ची अंमलबजावणी येणाऱ्या शैक्षणिक वर्षापासून होणार हे निश्चित झाले आहे .येणारा काळच ठरवेल की यात केलेल्या सुधारणा या देशासाठी किती लाभदायक व प्रगतीपथावर नेणाऱ्या ठरतात ते!!

संदर्भ

1. Government circulars about New national education policy 2020, published on various websites
2. डॉ मांडवकर प य (2022) The role of languages in National Education System of India,paper presentation [ssrn.com/abstract=4286530](https://www.ssrn.com/abstract=4286530)
3. डॉ कानखेडकर र पां (2021)ISBN 978-93-95008,23 sept 2022, p.p.13-18

आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स चे शिक्षण प्रक्रियेतील योगदान व भविष्यातील सभाव्यता

जागृती अशोक भोळे

अध्यापिका विद्यालय, जळगाव

And

प्रा. डॉ. सौ. सुनिता अनिल नेमाडे

के.सी.ई. कॉलेज ऑफ एज्युकेशन अँड फिजिकल एज्युकेशन, जळगाव

सारांश (Abstract) :

आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स (AI) ही आधुनिक तंत्रज्ञानाची एक अत्याधुनिक शाखा आहे. ज्यामुळे शिक्षणक्षेत्रात क्रांतीकारक बदल होत आहे. शिक्षणप्रक्रियेत AI च्या समावेशामुळे वैयक्तिक शिक्षण, आकलन क्षमतेनुसार शिक्षण देणे. तसेच विद्यार्थ्यांच्या गरजांनुसार अभ्यासक्रम तयार करणे यासारख्या संकल्पना साकार झाल्या आहेत.

AI आधारित शैक्षणिक तंत्रज्ञानाने शिक्षक आणि विद्यार्थ्यांमधील संवाद सोपा केला आहे. *Virtual Tutor, Smart Classroom*, भाषा अनुवाद उपकरणे आणि ई-लर्निंग प्लॅटफॉर्म यामुळे शिक्षण अधिक प्रभावी आणि सहज उपलब्ध झाले आहे. याशिवाय AI च्या सहाय्याने डेटा विश्लेषणाद्वारे विद्यार्थ्यांच्या प्रगतीचा मागोवा घेणे शक्य झाले आहे. ज्यामुळे व्यक्तिगत मार्गदर्शन अधिक सक्षम झाले आहे.

भविष्यात AI शिक्षणप्रक्रियेत अधिक सखोल परिवर्तन घडवून आणेल. आभासी वास्तविकता (*Virtual Reality*) आणि मिश्रित वास्तव (*Mixed Reality*) तंत्रज्ञानाचा समावेश होईल ज्यामुळे विद्यार्थ्यांना प्रयोगात्मक आणि अनुभवाधारित शिक्षण मिळेल याशिवाय, भाषा, संस्कृती किंवा भौगोलिक अडथळ्यांवर मात करून जागतिक पातळीवरील ज्ञान विनासायास पोहोचल्यास AI मदत करेल.

AI च्या वापरामुळे काही आसनेही निर्माण होऊ शकतात. जसे की गोपनीयतेचे उल्लंघन, डेटा सुरक्षितता आणि शिक्षकांच्या भुमिकेतील बदल. या तांत्रिक युगात AI चा संतुलित आणि जबाबदार वापर करून शिक्षण प्रक्रिया अधिक प्रभावी, समावेशक आणि उद्योजक करण्याची आवश्यकता आहे.

AI चे शिक्षणक्षेत्रातील योगदान आणि भविष्यातील संभाव्यता अपार आहेत. योग्य धोरणे आणि प्रयत्नांद्वारे या तंत्रज्ञानाचा शाश्वत विकास साधता येईल. ज्यामुळे शिक्षण अधिक गुणवत्तापूर्ण आणि सर्व समावेशक होईल.

सुचक शब्द Keywords : *Artificial Intelligence (AI), शिक्षण विज्ञान, AI आधारित शिक्षण प्रणाली, Personalised learning, शिक्षणातील ऑटोमेशन, Digital Learning tools, Educational data analytics, virtual reality & Augmented reality, E-learning platforms, AI चा विद्यार्थी प्रगतीवरील परिणाम, भविष्यातील शैक्षणिक संधी, AI आधारित चाचणी आणि मूल्यमापन, शैक्षणिक धोरणे आणि AI, AI च्या नैतिक आणि सामाजिक साधनांचा विचार.*

प्रस्तावना (Introduction) :

आधुनिक काळात शिक्षण प्रक्रियेच्या पद्धतींमध्ये अमुलाग्र बदल घडवून आणणारे तंत्रज्ञान म्हणजे आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स हा एक असा तंत्रज्ञानात्मक क्रांतीशील घटक आहे जो ज्ञान प्रसारित करण्याच्या पारंपारिक पद्धतींना अधिक सक्षम, सुलभ आणि गतिमान बनवतो. डिजीटल युगात शिक्षणाची गरज आणि पद्धती झपाट्याने बदलत आहे. या पार्श्वभुमिवर, AI च्या मदतीने शिक्षण अधिक व्यक्तिगत, संवादात्मक आणि ज्ञानाभिमुख बनले आहे.

शिक्षणक्षेत्रात AI चा समावेश केवळ ई-लर्निंग किंवा स्मार्ट क्लासरूम पर्यंत मर्यादीत नाही. तर तो वैयक्तिक मार्गदर्शन

विद्यार्थ्यांच्या गरजांनुसार अभ्यासक्रम तयार करणे आणि त्यांच्यावर लक्ष ठेवण्याच्या पद्धतींमध्ये बदल घडवून आणतो. यामुळे शिक्षण प्रक्रियेत सर्जनशीलता आणि नाविन्य आणण्यास मदत होत आहे.

भविष्यात, AI शिक्षण क्षेत्राला व्यापक पातळीवर सुधारणे आणि सर्वसमावेशक बनवण्याचे सामर्थ्य राखतो जसे आभासी वास्तव Virtual Reality and Mixed Reality आणि भाषांतर सुविधा यासारख्या उपकरणांनी जागतिक शिक्षणाला नविन आयात दिले आहेत, तसेच AI च्या पुढील प्रगतीमुळे जागतिक शिक्षणाचा पाया अधिक मजबूत होईल.

शिक्षणक्षेत्र हा कोणत्याही समाजाच्या प्रगतीचा मुख्य पाया आहे. कालानुरूप शिक्षण प्रक्रियेत बदल आणि तंत्रज्ञानाचा वाढता वापर शिक्षण अधिक प्रभावी आणि व्यापक बनवतो. या तांत्रिक प्रगतीच्या केंद्रस्थानी असलेल्या Artificial Intelligence ने शिक्षण क्षेत्रात नवे वळण आणले आहे. AI म्हणजे मशीनला मानवी बुद्धीमत्ततेसारखे विचार, निर्णय क्षमता आणि आत्म अभ्यास करण्याची क्षमता प्राप्त करून देणे होय.

शिक्षणप्रक्रियेत AI चा वापर केल्यामुळे विद्यार्थ्यांना त्यांच्या व्यक्तिगत गरजेनुसार शिक्षण मिळू लागले आहे. उदा. अनुकूलनक्षम शिक्षण प्रणाली (Adaptive Learning System) जी प्रत्येक विद्यार्थ्यांच्या गतिने आणि शैलीने त्यांना शिकण्याची संधी देते. याशिवाय शिक्षणाचा एक नविन दृष्टीकोन मिळत आहे.

भविष्यातील संभाव्यता :

National Education Policy Review 2020 नुसार, शिक्षणासाठी भाषा अनुवाद, आभासी वास्तव, मिश्रीत वास्तव आणि वर्धित वास्तव (Augmented Reality) यासारख्या तंत्रज्ञानाचा समावेश भविष्यातील शिक्षणाला अधिक परिणामकारक बनवेल.

1) शिक्षणप्रक्रियेतील आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स चे योगदान :

1.1.) वैयक्तिक शिक्षण (Personlised Learning) : AI च्या मदतीने विद्यार्थ्यांच्या गरजेनुसार शिक्षण सामग्री तयार केली जाऊ शकते.

i) AI च्या adaptive learning platforms विद्यार्थी कोणत्या भागात मागे आहेत हे ओळखून त्यासाठी खास प्रशिक्षण तयार करतात.

ii) Duolingo किंवा Khan Academy यासारख्या प्लॅटफॉर्मस् याचे उत्तम उदाहरण आहेत.

1.2) शिक्षकांसाठी सहाय्यक : AI आधारित साधने शिक्षकांना शैक्षणिक योजना तयार करण्यात आणि परीक्षांचे मूल्यमापन करण्यात मदत करतात.

i) वेळखाऊ कामे जसे की उत्तरपत्रिकांची तपासणी. AI सिस्टिम जलदगतीने व अचूकपणे करू शकते.

ii) Turnitin यासारखे टूलस शिक्षकांना साहित्यिक चोरी ओळखण्यास मदत करतात.

1.3) संवाद साधने (Interactive tools): AI तंत्रज्ञानामुळे Virtual Tutor संवादात्मक क्लासरूम आणि विद्यार्थ्यांसाठी चॅटबॉट तयार झाले आहेत.

i) यामुळे 24/7 मार्गदर्शन शक्य झालेले आहे.

ii) विद्यार्थ्यांना शक्य तितक्या प्रश्नांची उत्तरे तात्काळ मिळतात.

1.4) शिक्षणात समावेशकता (Inclusion in Education) : AI तंत्रज्ञानामुळे विशेष गरजा असलेल्या विद्यार्थ्यांसाठी शिक्षण सुलभ झालेले आहे.

i) दृष्टीकोन विद्यार्थ्यांसाठी AI आधारित वाचन सहाय्यक ठरते.

ii) श्रवणशक्ती बसलेल्या विद्यार्थ्यांसाठी उपशीर्षके व भाषांतर.

1) भविष्यातील संभाव्यता :

2.1 संपूर्णपणे वैयक्तिक अभ्यासक्रम (Fully Personlized Curriculum): AI च्या प्रगतीमुळे भविष्यात प्रत्येक विद्यार्थ्यांसाठी वेगळा अभ्यासक्रम तयार करता येईल.

i) AI विद्यार्थ्यांच्या आवडीनुसार करिअर प्लॅनिंगसाठी मदत करू शकतो.

2.2 Virtual Reality आणि Augmented Reality यांची जोड :

AI च्या मदतीने VR/ AR चे शिक्षण प्रक्रियेत समावेश होऊन शिक्षण अनुभव समृद्ध होईल.

i) विज्ञान प्रयोगशाळा, ऐतिहासिक स्थळांची आभासी सफर इ.

2.3 शिक्षक म्हणून AI सहाय्यक (AI as Teaching Assistants) :

भविष्यात AI शिक्षकांना त्यांच्या कामात अधिक कार्यक्षम बनवेल आणि शिक्षण व्यवस्थेत मोठा आधारभूत घटक ठरेल.

2.4 भाषेचे अडथळे दूर करणे : AI च्या भाषांतर प्रणालीमुळे विविध भाषा बोलणारे विद्यार्थी एकाच वर्गात शिकू शकतील.

2.5 निर्णयक्षम शिक्षण (Data-Driven Decision) : AI च्या विश्लेषण प्रणालीमुळे विद्यार्थ्यांच्या कामगिरीचा सखोल अभ्यास करून सुधारणा करणारी रणनीती तयार होईल.

3) आर्टिफिशियल इंटेलिजन्स मुळे उद्भवणाऱ्या आव्हानांचा विचार :

3.1. नैतिकतेचा प्रश्न (Ethics and Privacy) : विद्यार्थ्यांची माहिती सुरक्षित ठेवणे महत्वाचे आहे.

3.2 तंत्रज्ञानावर अवलंबित्व : शिक्षणप्रक्रियेतील तंत्रज्ञानावर अवलंबून राहणे टाळणे गरजेचे आहे.

3.3 आर्थिक अडथळे : AI आधारित शिक्षण प्रणाली सगळ्यांसाठी उपलब्ध करणे हे एक मोठे आव्हानच असेल.

निष्कर्ष :

Artificial Intelligence शिक्षणप्रक्रियेतील एक अभूतपूर्व क्रांती आहे. ज्यामुळे शिक्षणाची त्याच्या आणि पद्धतीत अमुलाग्र बदल होत आहेत. शिक्षणाच्या गुणवत्ता सुधारण्यासाठी, समावेशकता वाढविण्यासाठी आणि व्यक्तिगत शिक्षणाचा अनुभव देण्यासाठी AI प्रभावी ठरत आहे. यामुळे शिक्षकांना सहाय्य मिळत असून विद्यार्थ्यांचे शिक्षण प्रवास अधिक सुलभ व प्रभावी बनत आहे.

AI च्या माध्यमातून विविध शिक्षण साधने जसे की वैयक्तिक शिक्षण प्रणाली, व्हर्चुअल सहाय्यक, डेटा विश्लेषण आणि संवादात्मक शिक्षण प्लॅटफॉर्मस विकसित झाले आहेत. विशेषतः दृष्टीहीन आणि श्रवणशक्ती नसलेल्या विद्यार्थ्यांसाठी उपलब्ध झालेल्या सुविधांमुळे शिक्षण अधिक समावेशक झाले आहे. शिवाय भाषेच्या / अडथळ्यांवर मात करून जागतिक शिक्षणाला नवी दिशा मिळत आहे.

भविष्यातील संभाव्यता :

AI तंत्रज्ञानामुळे अधिक प्रगत घेऊन शिक्षण प्रणालील वैयक्तिक, निर्णयक्षम आणि अनुभवाधारीत बनवण्यास मदत करेल. उदा. प्रत्येक विद्यार्थ्यांसाठी स्वतंत्र अभ्यासक्रम तयार होईल. Virtual and Augmented Reality सह शिक्षण अनुभव समृद्ध होईल आणि शिक्षकांच्या भूमिकांना आधार मिळेल.

यामुळे शिक्षण अधिक समावेशक आणि तांत्रिकदृष्ट्या प्रगत होईल.

शिक्षणाच्या या डिजिटल प्रवासात शिक्षकांची भूमिका संपुष्टात येणार नसून, ती अधिक परिष्कृत आणि मार्गदर्शक बनणार आहे. शिक्षक आणि AI यांचे संयोजन शिक्षण व्यवस्थेसाठी आदर्श ठरेल.

AI शिक्षण क्षेत्रातील एक अमूल्य साधन आहे. सध्याच्या स्थितीत याचा योग्य वापर केला जात असल्यास भविष्यातील शिक्षण प्रणाली ही अधिक प्रभावी, समावेशक आणि सर्जनशील होईल. AI केवळ एक तंत्रज्ञान नसून शिक्षणाच्या नव्या युगाची सुरुवात आहे. त्याच्या शास्त्रशुद्ध, नैतिक व संवेदनशील उपयोग करून शिक्षणाच्या सार्वत्रिक उद्दिष्टांना साध्य करणे शक्य होईल.

संदर्भ :

- 1) Anagnostopoulou, K. & Maruroudi, A. (2020) Artificial Intelligence in Education : Opportunities and Challenges. Educational Technology Research & Development, 68(4), 987-1006. <https://doi.org/10.xxxx/edtech.2020.987>.
- 2) Baker, R.S., & Seiemencs.G. (2014). Educational data mining and learning analytics. Journal of Educational Psychology, 4(6), 120-130 <https://doi.org/10.1016/j.edupsysc.2014.04.006>.
- 3) Holmes, W., Balik M., & Fedel, C(2019) Artificial Intelligence in Education : Promises and Implications for Teaching and learning. The Center for curriculum Redesign. Retrieved from <https://curriculumredesign.org>.
- 4) Luckin, R. Holes. W. Giffiths, M. & Forcier, L.B. (2016). Intelligence Unleashed : An Argument for AI in Education. Pearson Retrieved from <https://www.pearson.com>.
- 5) Means, B. & Neisler, J. (2021). The role of Artificial Intelligence in advancing personalized learning. Digital promise, retrieved from <https://digital.promise.org>.
- 6) OECD (2021). AI & the future of skills : Implications for education and work. Organisation for economic Co-operation and development retrieved from <https://www.oecd.org>.
- 7) Russell, S. & Norvig, P. (2021). Artificial Intelligence A modern approach (4th Ed.) pearson.
- 8) Selwyn, N. (2021). Should Robots Replace Teachers AI and the future of Education. Polity Press.
- 9) Woolf, B.P. (2020). Building Intelligent Interactive Tutors : Student-Centered strategies for revolutionizing e-learning Morgan Kaufmann.
- 10) UNESCO (2023). Artificial Intelligence in Education : Challenges and opportunities for sustainable development. UNESCO Publishing. Retrieved from, <https://unesco.org>.

भारतीय ज्ञान प्रणाली के परिप्रेक्ष्य में तथागत बुद्ध का अष्टांगमार्ग**डॉ. चंद्रभान लक्ष्मण सुरवाड़े****स्नातक एवं स्नातकोत्तर हिन्दी विभाग प्रमुख****कला, वाणिज्य एवं विज्ञान महाविद्यालय, नवापुर, जि. नंदुरबार (महाराष्ट्र)**

बौद्ध दर्शन से अभिप्राय उस दर्शन से है, जो तथागत बुद्ध के निर्वाण के बाद बौद्ध धर्म के विभिन्न संप्रदायों द्वारा विकसित किया गया और बाद में पूरे एशिया में इसका प्रसार हुआ यह साधारणतः बौद्ध धर्म के रूप में जाना जाता है। प्राचीन भारत में उत्पन्न हुई यह एक गहन दार्शनिक और मानवतावादी परंपरा है।

बौद्ध धम्म का प्रमुख ध्येय 'दुःख से मुक्ति' रहा है। कर्म, ज्ञान एवं प्रज्ञा इसके साधन रहे हैं। तथागत बुद्ध द्वारा स्थापित किए गए विचारों की यह विश्वासनीय प्रणाली मनुष्य के आत्मज्ञान और पीड़ा से मुक्ति पाने की खोज के आसपास घूमती है। इस विचारधारा के मूल में 'चार आर्य सत्य' शामिल हैं। जो दुःख, दुःख के कारण एवं दुःख की समाप्ति और अंत में ज्ञान के मार्ग को स्वीकार करते हैं। इतना ही नहीं "बुद्ध द्वारा बताया गया अष्टांगिक मार्ग मनुष्य के नैतिक जीवन और स्वयं उद्धार के लिए बतौर मार्गदर्शन के रूप में कार्य करता है। बौद्ध दर्शन करुणा, अहिंसा और सभी प्रकार के दुःखदायक चीजों के निवारण का विवेचन करता है। दुनिया भर के लाखों लोग बुद्ध के इस मार्ग का अनुसरण कर रहे हैं क्योंकि यह मनुष्य के लिए अंतरिक शांति और ज्ञानोदय की ओर एक आध्यात्मिक पहल है।¹

तथागत बुद्ध का सिद्धांत एवं उनका जीवन मानव कल्याण के लिए वरदान है। यह मनुष्य जीवन को सफल एवं परिपूर्ण कर सकता है। उनके विचार मानव मात्र के लिए भूतकाल, वर्तमान तथा उनके माध्यम से अष्टांग मार्ग को अपनाने से उसे अपने दैनिक जीवन में उतारकर कोई भी व्यक्ति अपने जीवन के तीनों कालों को शाश्वत, सार्वभौमिक तथा अत्यंत उपयोगी सिद्ध कर सकता है।

तथागत बुद्ध ने धम्मचक्र प्रवर्तन के समय अपने प्रथम पांच शिष्यों से कहा, 'मित्रों, बचना चाहिए! एक छोर तो विषय वासना में आकंठ डूबने का है और दूसरा छोर तपश्चर्या के द्वारा शरीर को कष्ट कर देने या मूलभूत आवश्यकताओं से भी वंचित करने का है। जिस मार्ग की मैंने खोज की है, वह मध्यम मार्ग है। इसमें दोनों प्रकार की अतिया के लिए कोई स्थान नहीं है। यह मार्ग ज्ञान मुक्ति और शांति के पद पर अग्रसर करने की क्षमता रखता है। यह पवित्र अष्टांगिक मार्ग है, जिसके माध्यम से सम्यक ज्ञान, सम्यक विचार, सम्यक वाणी, सम्यक कम्म, सम्यक जीवनयापन प्रयास, चेतना एवं सम्यक एकाग्रता संभव होती है। मैंने इस पावन अष्टांगिक मार्ग को अपनाया है और ज्ञान से मुक्ति और शांति की अनुभूति की है।'²

तात्पर्य तथागत बुद्ध ने बताया कि तृष्णा ही सभी दुःखों का मूल कारण है। तृष्णा के कारण संसार की विभिन्न वस्तुओं की ओर मनुष्य प्रवृत्त होता है; और जब वह उन्हें प्राप्त नहीं कर सकता अथवा जब वे प्राप्त होकर भी नष्ट हो जाती हैं, तब उसे दुःख होता है। तृष्णा के साथ मृत्यु प्राप्त करनेवाला प्राणी उसकी प्रेरणा से फिर भी जन्म ग्रहण करता है और संसार के दुःखचक्र में पिसता रहता है। अतः तृष्णा का सर्वथा छुटकारा पाने का जो मार्ग है, वही मुक्ति का मार्ग है। इसे दुःख-निरोध-गामिनी प्रतिपदा कहते हैं। तथागत बुद्ध ने इस मार्ग के आठ अंग बताए हैं : सम्यक् दृष्टि, सम्यक संकल्प, सम्यक् वचन, सम्यक् कर्म, सम्यक् आजीविका, सम्यक् व्यायाम, सम्यक् स्मृति और सम्यक् समाधि।

इस मार्ग के प्रथम दो अंग प्रज्ञा के और अंतिम तीन समाधि के हैं। बीच के तीन शील के हैं। इस तरह शील, समाधि और प्रज्ञा इन्हीं तीन में आठों अंगों का समावेश हो जाता है। शील शुद्ध होने पर ही आध्यात्मिक जीवन में कोई प्रवेश कर सकता है। शुद्ध शील के आधार पर मनुष्य ध्यानाभ्यास कर समाधि का लाभ प्राप्त कर करता है और समाधिस्थ अवस्था में ही उसे सत्य का साक्षात्कार होता है। इसे प्रज्ञा कहते हैं, जिसके उद्बुद्ध होते ही साधक को सत्ता मात्र के अनित्य, अनाम और दुःखस्वरूप का साक्षात्कार हो जाता है। प्रज्ञा के आलोक में इसका अज्ञानांधकार नष्ट हो जाता है। इससे संसार की सारी तृष्णाएं चली जाती हैं। तृष्णा रहित मनुष्य कहीं भी अहंकार नहीं करता और सुख दुःख के बंधन से ऊपर उठ जीवन जीता है। इस जीवन के अनंतर,

तृष्णा के न होने के कारण, उसके फिर जन्म ग्रहण करने का कोई हेतु नहीं रहता। इस प्रकार, शील-समाधि-प्रज्ञावाला मार्ग आठ अंगों में विभक्त हो उसे आर्य अष्टांगिक मार्ग कहा जाता है।

तथागत बुद्ध ने अपने धम्म में अष्टांगिक मार्ग के अनुसरण का उपदेश दिया है। ये बौद्ध धम्म की शिक्षाओं के मुख्य सारांशों में बहुत ही महत्वपूर्ण और मानव कल्याण के लिए है आवश्यक माने जाते हैं। बौद्ध धम्मके अनुयाई इन्हीं मार्गपर चलकर जीवन-मृत्यु के चक्र से मुक्ति की ओर अग्रसर होते हैं। इसमें आठ अभ्यास शामिल किए हैं- सम्यक दृष्टि, सम्यक संकल्प, सम्यक वाणी, सम्यक आचरण, सम्यक उपजीविका, सम्यक व्यायाम, सम्यक् स्मृति, सम्यक समाधि ध्यान।¹ तथागत बुद्ध के इन अष्टांगिक मार्ग को तीन हिस्सों में वर्गीकृत किया जाता है—

1. सम्यक प्रज्ञा के अन्तर्गत 1) सम्यक दृष्टि, 2) सम्यक् संकल्प।
 - ब) सम्यक शील के अन्तर्गत 3) सम्यक वाक्य 4) सम्यक् कर्म 5) सम्यक आजीविका।
 - क) सम्यक समाधि के अन्तर्गत 6) सम्यक प्रयत्न 7) सम्यक् स्मृति 8) सम्यक समाधि।
- इन अष्टांगिक मार्ग को निम्नलिखित मुद्दों में इस तरह स्पष्ट किया जाता है-
1. सम्यक दृष्टि : चार आर्य सत्य में विश्वास करना, जीव हिंसा नहीं करना, चोरी नहीं करना, व्यभिचार नहीं करना,
 2. सम्यक संकल्प : मानसिक और नैतिक विकास की प्रतिज्ञा करना, चित्त से राग-द्वेष नहीं करना क्योंकि राग-द्वेष रहित मन ही एकाग्र हो सकता है। करुणा, मंगल-मैत्री, सबके प्रति समता का भाव रखना, सदाचरण के विपरीत कार्य न करके शुद्ध आचरण कर धम्म पर चलने का संकल्प करना,
 3. सम्यक वाचा (सम्यक वाणी) : हमेशा सत्य बोलने का प्रयत्न करना, मधुर बोलकर धम्म चर्चा करना, किसी के मन को पीड़ा देनेवाली हानिकारक बातें न करना और झूठ न बोलना।
 4. सम्यक कर्मात्त : संसार के सभी जीवों के प्रति मंगल-मैत्री स्थापित कर उनके जीवन की रक्षा करना, चोरी या किसी को ठगना नहीं, सत्य और न्याय के मार्गपर चलना, हानिकारक कर्म न करना।
 5. सम्यक आजीविका : सम्यक आजीविका का मतलब ऐसा रोजगार या जीविकोपार्जन का साधन चुनना, जिससे किसी को हानी ना पहुंचे तथा सामाजिक कल्याण और नैतिक आचरण को प्रोत्साहित करे। किसी का हक छीनकर अथवा अन्यायपूर्ण तरीके से आजीविका न कर मेहनत से आजीविका अर्जन करना, हानिकारक व्यापार न करना।
 6. सम्यक व्यायाम : बौद्ध परंपरा में सम्यक व्यायाम का अर्थ है- 'विचार पूर्वक किया गया पुरुषार्थ'। इसके जरिए व्यक्तिने स्वयं सुधरने की कोशिश करनी चाहिए।
 7. सम्यक स्मृति : इसका अर्थ है- 'सही स्मरण या सही चेतनता'। इसके जरिए स्पष्ट ज्ञान से देखने की मानसिक योग्यता पाने की कोशिश करना। कभी एब्सेन्ट माइंड नहीं रखना, जो हम कर रहे हैं, उसके प्रति सचेत रहना।
 8. सम्यक समाधि : ध्यान की वह अवस्था जिसमें मन की अस्थिरता और चंचलता शांत हो जाती है। इसे सही एकाग्रता भी कहते हैं। इससे मन शुद्ध होकर कलंक और विक्षेप से मुक्त हो जाता है। यह जीवन को सुखमय बनाती है और निर्वाण पाकर स्वयं की मुक्ति करती है।

इसमें मनुष्य के आरंभित जीवन से लेकर उसके बाद आत्म पालन, आत्म संयम और दया तथा करुणा के साथ बौद्ध मार्ग में प्रवेश कर ध्यान या समाधि में समापन होता है। जो शरीर और मन के विकास के लिए इन प्रथाओं को पृष्ठ करता है। बाद में धर्म में अंतरदृष्टि प्रज्ञा केंद्रीय मुक्ति का साधन बन गई, जिस पथ की एक अलग अवधारणा और संरचना सामने आई जिसमें बौद्ध मार्ग का लक्ष्य अज्ञानता और पुनर्जन्म को समाप्त करने के रूप में निर्दिष्ट किया गया। आर्य अष्टांगिक मार्ग बौद्ध धम्म की शिक्षाओं के मुख्य सारांशों में एक है, जिसे अर्हत्तत्व की ओर जाने के लिए सिखाया जाता है। थेरवाद परंपरा में इस मार्ग को शील/नैतिकता, समाधि ध्यान और प्रज्ञा अंतर दृष्टि के रूप में भी शामिल किया गया। महायान बौद्ध धर्म में इस मार्ग की तुलना बोधिसत्व मार्ग से की जाती है। इसके बारे में माना जाता है कि यह अर्हत्तत्व तत्व से आगे बढ़कर पूर्ण बुद्धत्व तक जाता है। बौद्ध प्रतीकवाद में आर्य अष्टांगिक मार्ग को अक्सर धम्म चक्र के माध्यम से दर्शाया जाता है, जिसमें इसकी आठ तीलियां इस अष्टांग

मार्ग का प्रतिनिधित्व करती है। पथ के सभी आठ तत्व सम्मा शब्द से शुरू होते हैं जिसका अर्थ है- सही-सही, उचित अथवा जैसा होना चाहिए सर्वोत्तम³

बौद्ध परंपराओं में अष्टांगिक मार्ग निर्वाण का सीधा साधन है और संसार के दायरे में जीवन और मृत्यु के चक्र से मुक्ति दिलाना है। आर्य अष्टांगिक मार्ग में आठ बौद्ध अभ्यास में सम्यक दृष्टि के अंतर्गत संसार में हमारे कार्य के परिणाम होते हैं, मृत्यु अंत नहीं है और हमारे कार्यों और विश्वासों के परिणाम मृत्यु के बाद भी होते हैं। बुद्ध ने इस दुनिया और दूसरी दुनिया से बाहर निकलने के लिए सर्वोत्तम मार्ग अपनाया और हमें सिखाया है। बाद में सही दृष्टिकोण में कर्म और पुनर्जन्म और चार आर्य सत्य का महत्व स्पष्ट रूप से शामिल किया गया है।

प्राचीन यूनानी में सोटेरियोलॉजी (मोक्ष का उद्धार कर्ता) ने मोक्ष प्राप्ति के धार्मिक सिद्धांतों का अध्ययन मिलता है। इसी आधार पर मोक्ष सिद्धांत कई धर्म में विशेष महत्व का स्थान रखता है। धार्मिक अध्ययन के शैक्षणिक क्षेत्र में विद्वानों द्वारा मोक्ष सिद्धांतों को कई अलग-अलग धर्म में एक प्रमुख विषय का प्रतिनिधित्व करने के रूप में समझा जाता है। अर्थात् मोक्ष क्या? और इसे कैसे प्राप्त किया जाता है? इसके बारे में विभिन्न विचारों की तुलना की गई है।⁴

बुद्ध धम्म मुख्यतः बोधी, जागृति या ज्ञानोदय, निर्वाण (बुझाना) इन तीन तत्वों पर आधारित है। सारा संसार दुःखमय है। इसका प्रमुख कारण मनुष्य की तृष्णा है। संसार में घटित घटनाएं हैं, जिसमें मनुष्य का जन्म, उसकी मृत्यु और मृत्यु के बाद पुनर्जन्म के चक्र में वह अटका हुआ है। इससे छुटकारा पाने के लिए हिन्दू धर्म में मोक्ष की प्राप्ति का संकेत दिया है। परंतु मनुष्य के इस अनामिक भय को समूल खत्म करने के लिए तथागत बुद्ध ने मानव के कल्याण के हेतु “अत्त दीप भव” का उपदेश देकर इससे संवेदनशील प्राणियों के अस्तित्व के कारण होने वाले सभी दुखों से मुक्ति के लिए समर्पित किया है। इसके लिए मनुष्य में नैतिक आचरण, ध्यान और ज्ञान जैसे स्वयं साधना, आध्यात्मिक अभ्यास पर अधिक बल दिया है। ताकि उन दोषों से मुक्ति मिल सके, जो हमें पुनर्जन्म के चक्र में बांधकर रखते हैं। जबकि कार्ल ब्रून हॉल्लेज के अनुसार “मुक्ति तब उत्पन्न होती है, जब उचित तत्व की खेती की जाती है और जब मन को उन बंधनों से मुक्त कर लेना चाहिए, जबतक वो अस्वस्थ मानसिक कारकों को उत्पन्न करती है।”⁵

हालांकि महायान बौद्ध धर्म की शुद्ध भूमि परंपराएं आमतौर पर आकाशीय बुद्ध को बचाने पर ध्यान केंद्रित करती है। बुद्ध की शक्ति अथवा आशीर्वाद पर निर्भर करती है ताकि बुद्ध की शक्ति से पुनर्जन्म प्राप्त हो सके। इसके लिए श्रेष्ठ दिव्य क्षेत्र बुद्ध से मिलकर पूर्ण बुद्धत्व के लिए कार्य कर सके। उनका मानना यह है कि शुद्ध भूमि में जन्म बुद्ध की जागरूकता से अभ्यास के माध्यम से पूरा होता है। सम्यक संकल्प जिसे ‘शुद्ध विचार’ के रूप में भी जाना जाता है। इस कारक में मनुष्य अहिंसा की ओर प्रयास करने और हिंसक और गुनीत आचरण से बचने का संकल्प लेता है। इसमें वह घर छोड़ने सांसारिक जीवन का त्याग करके बौद्ध मार्ग का अनुसरण करने का संकल्प भी शामिल है।⁶

सम्यक वाचा के अंतर्गत मनुष्य ने झूठ नहीं बोलना चाहिए, किसी को अपमान जनक भाषा का प्रयोग नहीं करना चाहिए। द्वेष भावना से विभाजनकारी भाषा न होकर कोई बेकार की बकबक नहीं होनी हो। सम्यक आचरण में मनुष्य ने किसी को मारना या चोट पहुंचाना नहीं चाहिए। यौन दुराचार नहीं करना, भौतिक इच्छाओं को नकारना चाहिए। सम्यक संकल्प में आजीविका के लिए हथियारों, जीवित प्राणियों का मांस, शराब या जहर का व्यापार नहीं करना। सम्यक प्रयास अंतर्गत अस्वस्थकर अवस्थाओं को उत्पन्न होने से रोखना और स्वस्थ कर अवस्थाओं को उत्पन्न करना। इसमें इंद्रिय संवाद, इंद्रियों द्वारा की रक्षा करना तथा इंद्रिय क्षमताओं का संयम शामिल है। सम्यक स्मृति में सचेतनता एक जो मन की रक्षा करता है और उस पर नजर रखता है। यह जितना मजबूत होता है मन की अस्वस्थ अवस्थाएं उतनी ही कमजोर होती जाती है; जिससे उनके विचार, वचन और कर्म को अपने नियंत्रण में लेने और उनपर हावी होने की शक्ति कमजोर होती। सम्यक समाधि में ज्ञान के चार चरणों का अभ्यास करना है। जिसमें दूसरे चरण में उचित समाधि शामिल है। एकाग्रता समाधि मन की एक शांत एकाग्र अवस्था मानी जाती है।

बौद्ध धर्म में ‘मानव कल्याण’ ही एक केंद्रीय विचार है। बौद्ध विचारों में एक दृश्य प्रस्ताव का सरल अमूर्त संग्रह नहीं है,

बल्कि अनुभव की एक आवेशित व्याख्या है, जो विचार संवेदना और क्रिया को तीव्रता से आकार देकर प्रभावित करती है। दुनिया में अधिकांश धर्म साक्षात्कारी माने जाते हैं, परंतु बुद्ध का धम्म साक्षात्कारी नहीं है। बाबासाहेब डॉ. भीमराव अंबेडकर ने इस संबंध में लिखा है-“ साक्षात्कार का अर्थ यह है, कि वह धर्म अपौरुषीय है। धर्म को ईश्वरीय निर्मित है। ऐसे धर्म में ईश्वर का संदेश मानकर उसके निर्माताओं की पूजा करने पर ‘आत्मा को मोक्ष प्राप्ति की निश्चिती’ यह प्रेषितों का उत्तरदायित्व होता है। श्रद्धावानों को यह मोक्ष आत्मा की सुरक्षा लगती है। तात्पर्य उसकी आत्मा को नरक में जाने से बचाना है। अगर उसने ईश्वरीय आज्ञाओं का पालन किया हो, प्रेषित को देवदूत स्वीकार गया हो, तो उन्हें मोक्ष की प्राप्ति मिलेगी।”⁷

आगे बाबासाहेब लिखते हैं कि, “बुद्ध ने प्रेषित होने का दावा कभी भी किया नहीं। उन्होंने इसका पुरजोर खंडन कर बुद्ध का धम्म यह अविष्कारित धम्म होने की पहल की है। इसका अर्थ यह है, कि इस धम्म का आविष्कार धरती पर रहनेवाले मानवी जीवन का अध्ययन, विश्लेषण और अन्वेषण का वैज्ञानिकता की कसौटी पर सत्यता का परिणाम है। अधिकांश प्रेषितों ने मुक्ति अथवा मोक्ष की हामी भरी है, जबकि बुद्ध ने मुक्ति तथा मोक्ष का कोई आश्वासन अथवा अभिवचन नहीं दिया क्योंकि बुद्ध केवल मार्गदाता है, मोक्षदाता नहीं है।”⁸

अर्थात् विचारों के प्रति उचित मानसिक दृष्टिकोण रखना। अनेक घटनाओं का एक अभिन्न अंग माना जाता है क्योंकि कभी-कभी सही विचारों को व्यवहार में लाने की आवश्यकता होती है और गलत विचारों को त्याग दिया जाता है और कभी-कभी सभी विचारों को ज्ञान प्राप्ति में बाधा के रूप में देखा जाता है जिसे अंततः गैर वैचारिक तरीके से समझा जाता है। तथागत बुद्ध ने सम्यक दृष्टि अर्थात् सही समझ, मूल रूप से किसी के सामाजिक और धार्मिक कर्तव्य के प्रति सही दृष्टिकोण रखने के बारे में कहा है। इसे कर्म की प्रणाली और पुनर्जन्म के चक्र के परिप्रेक्ष्य से समझाया गया है। नैतिक संदर्भ में उपयोग किए जाने पर इसका तात्पर्य है कि हमारे कार्यों के परिणाम जरूर होते हैं, पर मृत्यु अंत नहीं है। मृत्यु के बाद भी हमारे कार्यों और विश्वासों का परिणाम होता है। इसलिए और बुद्ध ने इस दुनिया और दूसरी दुनिया से बाहर निकलने के लिए एक सफल मार्ग का अनुसरण करके समस्त मानव कल्याण के लिए बताया है जो मार्ग दिखाया है उसे बुद्धदेसना का अष्टांग मार्ग कहते हैं, जो समस्त मानव के लिए कल्याणकारी मार्ग है।

संदर्भ:

- 1) बौद्ध दर्शन – राहुल साकृत्यायन पृ. प्रस्तावना
- 2) आरंभिक बौद्धों की धार्मिक प्रेरणा (जर्नल ऑफ थे अमेरिकन अकैडमी ऑफ रिजिनल)- टॉरकेल ब्रेके- पृ. 860
- 3) बौद्ध नैतिकता का परिचय: आधार मूल्य और मुद्दे (केम्ब्रिज विश्वविद्यालय प्रेस)- पीटर हार्वे- पृ. 123
- 4) पालि-अंग्रेजी शब्दकोश- मोतीलाल बनरसीदास- पृ.695
- 5) सोटेरिऑलोगी (मनोविज्ञान और धर्म का विश्वकोश) - एमिली स्टेटलर- पृ. 10
- 6) सेंटर द सनलाइट स्काय – कार्ल ब्रून हॉल्जेल – पृ. 131
- 7) बुद्ध का वचन – अजहन ब्राहम – पृ. 162
- 8) तथागत बुद्ध और उनका धम्म- डॉ. बाबासाहेब अंबेडकर –पृ. 165
- 9) तथागत बुद्ध और उनका धम्म- डॉ. बाबासाहेब अंबेडकर- पृ. 166

भारतीय शिक्षा : भूत, वर्तमान और भविष्य

दवे आरती जयंतकुमार

Sai Krupa JP 1 Opp C U Shah School Surendra Nagar

भारतीय शिक्षा : भूत, वर्तमान और भविष्य

भूमिका

भारतीय शिक्षा प्रणाली का इतिहास बहुत प्राचीन और समृद्ध है। यह शिक्षा की उस परंपरा से निकली है, जिसने भारत को एक समय विश्वगुरु का स्थान दिलाया था। वर्तमान समय में, भारतीय शिक्षा प्रणाली में कई परिवर्तन देखे जा रहे हैं, जो इसे भविष्य के लिए तैयार कर रहे हैं। इस निबंध में, हम भारतीय शिक्षा के भूत, वर्तमान, और भविष्य के विभिन्न पहलुओं का विश्लेषण करेंगे।

भारतीय शिक्षा का भूतकाल

**** वैदिक काल की शिक्षा ****

भारतीय शिक्षा की शुरुआत वैदिक काल से मानी जाती है। इस काल में शिक्षा का मुख्य उद्देश्य व्यक्ति के चारित्रिक विकास, सामाजिक उत्तरदायित्व और धार्मिक कर्तव्यों का निर्वाह करना था। शिक्षा का माध्यम संस्कृत भाषा थी, और अध्ययन का केंद्र वेद, उपनिषद, ब्राह्मण ग्रंथ, और धर्मसूत्र थे।

**** गुरुकुल प्रणाली ****

गुरुकुल प्रणाली वैदिक शिक्षा का महत्वपूर्ण अंग थी। इसमें विद्यार्थी गुरुओं के आश्रमों में रहकर शिक्षा प्राप्त करते थे। यह शिक्षा पद्धति गुरु-शिष्य परंपरा पर आधारित थी, जहां शिष्य अपने गुरु के सानिध्य में रहकर वेद, युद्ध कला, विज्ञान, गणित, और अन्य विषयों का अध्ययन करते थे। शिक्षार्थियों को शिक्षा ग्रहण करने के लिए पूर्णतः समर्पण करना पड़ता था, और वे बिना किसी शुल्क के गुरु की सेवा करते थे।

**** तक्षशिला और नालंदा विश्वविद्यालय ****

प्राचीन भारत में तक्षशिला और नालंदा जैसे विश्वविद्यालय शिक्षा के प्रमुख केंद्र थे। ये विश्वविद्यालय न केवल भारत से, बल्कि चीन, तिब्बत, कोरिया, और सुदूर पूर्व के अन्य देशों से भी छात्रों को आकर्षित करते थे। तक्षशिला में वैदिक साहित्य, चिकित्सा, न्यायशास्त्र, सैन्य विज्ञान आदि की शिक्षा दी जाती थी। वहीं, नालंदा ने बौद्ध शिक्षा और दर्शन के क्षेत्र में एक महत्वपूर्ण स्थान प्राप्त किया था।

मध्यकालीन भारतीय शिक्षा

मध्यकालीन भारत में शिक्षा का स्वरूप बदल गया। इस काल में मुगलों और अन्य मुस्लिम शासकों का प्रभाव बढ़ा, जिससे इस्लामी शिक्षा प्रणाली भी भारत में प्रचलित हुई। मदरसे और मकतबों की स्थापना की गई, जहां कुरान, हदीस, अरबी साहित्य, गणित, और खगोल विज्ञान पढ़ाए जाते थे।

** शिक्षा के क्षेत्र में बदलाव **

मध्यकाल में हिन्दू और मुस्लिम दोनों ही शिक्षण संस्थान अस्तित्व में थे। हिन्दू शिक्षा प्रणाली गुरुकुल परंपरा पर आधारित थी, जबकि मुस्लिम शिक्षा प्रणाली मदरसों और मकतबों पर। इसके साथ ही, इस काल में विभिन्न धर्मों और संस्कृतियों के संगम के कारण शिक्षा में भी विविधता आई। भारतीय शिक्षा का यह काल संस्कृति और ज्ञान के आदान-प्रदान का समय था।

**** औपनिवेशिक काल की शिक्षा ****

ब्रिटिश काल में भारतीय शिक्षा प्रणाली में व्यापक परिवर्तन आए। ब्रिटिश सरकार ने भारतीय शिक्षा को अपने प्रशासनिक और आर्थिक हितों के अनुरूप ढालने की कोशिश की।

**** अंग्रेजी शिक्षा का प्रभाव ****

ब्रिटिश शासनकाल में अंग्रेजी शिक्षा का प्रचलन हुआ। 1835 में लॉर्ड मैकाले द्वारा मैकाले मिनट प्रस्तुत किया गया, जिसमें अंग्रेजी भाषा को शिक्षा का माध्यम बनाने का प्रस्ताव था। इसके पीछे मुख्य उद्देश्य एक ऐसा वर्ग तैयार करना था, जो ब्रिटिश प्रशासन की सेवा कर सके और भारतीय जनता के बीच अंग्रेजी भाषा और संस्कृति का प्रसार कर सके।

**** आधुनिक शिक्षा संस्थानों की स्थापना ****

ब्रिटिश काल में आधुनिक शिक्षा संस्थानों की स्थापना की गई। 1857 में कलकत्ता, बॉम्बे और मद्रास विश्वविद्यालयों की स्थापना की गई, जो भारतीय शिक्षा के इतिहास में एक महत्वपूर्ण मील का पत्थर साबित हुए। इस काल में साइंस, आर्ट्स, और कॉमर्स के आधुनिक विषयों का अध्ययन प्रारंभ हुआ, जिससे भारतीय समाज में वैज्ञानिक सोच और तर्कशीलता को बढ़ावा मिला।

स्वतंत्रता के बाद भारतीय शिक्षा

1947 में स्वतंत्रता प्राप्ति के बाद, भारतीय शिक्षा प्रणाली में नए सिरे से बदलाव की आवश्यकता महसूस की गई। शिक्षा को समावेशी, समान और सुलभ बनाने के उद्देश्य से कई सुधार किए गए।

**** राष्ट्रीय शिक्षा नीति का विकास ****

स्वतंत्रता के बाद, भारत सरकार ने शिक्षा में सुधार के लिए कई आयोगों और समितियों का गठन किया। 1968, 1986 और 2020 की राष्ट्रीय शिक्षा नीतियाँ भारतीय शिक्षा के क्षेत्र में महत्वपूर्ण सुधारों का मार्गदर्शन करती हैं। 2020 की राष्ट्रीय शिक्षा नीति का उद्देश्य शिक्षा के सभी स्तरों पर गुणवत्ता में सुधार करना, तकनीकी शिक्षा को बढ़ावा देना, और स्कूली शिक्षा को सार्वभौमिक बनाना है।

** शिक्षा का सार्वभौमीकरण **

स्वतंत्रता के बाद, प्राथमिक और माध्यमिक शिक्षा को सभी के लिए सुलभ बनाने पर जोर दिया गया। "सर्व शिक्षा अभियान" और "मिड-डे मील योजना" जैसे कार्यक्रमों ने शिक्षा को बढ़ावा देने में महत्वपूर्ण भूमिका निभाई है। इसके परिणामस्वरूप, भारतीय समाज में शिक्षा का प्रसार हुआ और साक्षरता दर में उल्लेखनीय वृद्धि हुई।

भारतीय शिक्षा का वर्तमान परिदृश्य

** वर्तमान शिक्षा प्रणाली **

आज के समय में भारतीय शिक्षा प्रणाली में नर्सरी से लेकर उच्च शिक्षा तक कई स्तर शामिल हैं। केन्द्रीय माध्यमिक शिक्षा बोर्ड (CBSE), राज्य बोर्ड, और अंतरराष्ट्रीय बोर्डों द्वारा संचालित स्कूलों में शिक्षा प्रदान की जाती है। उच्च शिक्षा के लिए, भारत में कई प्रतिष्ठित संस्थान हैं, जैसे कि भारतीय प्रौद्योगिकी संस्थान (IITs), भारतीय प्रबंधन संस्थान (IIMs), और अखिल भारतीय आयुर्विज्ञान संस्थान (AIIMS)।

**** डिजिटल शिक्षा का उदय ****

वर्तमान समय में, डिजिटल शिक्षा का प्रचलन तेजी से बढ़ा है। ई-लर्निंग प्लेटफॉर्म, ऑनलाइन कोर्स, और डिजिटल क्लासरूम ने शिक्षा के क्षेत्र में क्रांति ला दी है। विशेषकर COVID-19 महामारी के दौरान, ऑनलाइन शिक्षा ने एक महत्वपूर्ण भूमिका निभाई। छात्रों और शिक्षकों ने डिजिटल टूल्स का उपयोग करके शिक्षा को जारी रखा, जिससे शिक्षा का डिजिटलीकरण बढ़ा।

**** चुनौतियाँ और अवसर ****

भारतीय शिक्षा प्रणाली आज कई चुनौतियों का सामना कर रही है, जैसे कि शिक्षा की गुणवत्ता में सुधार, ग्रामीण क्षेत्रों में शिक्षा का प्रसार, और शिक्षा में समानता सुनिश्चित करना। साथ ही, नई शिक्षा नीति 2020 के तहत कई अवसर भी उत्पन्न हो रहे हैं, जैसे कि बहुभाषी शिक्षा का प्रोत्साहन, व्यावसायिक शिक्षा का विस्तार, और शिक्षा में नवाचार का समावेश।

भारतीय शिक्षा का भविष्य

** नई शिक्षा नीति 2020 **

नई शिक्षा नीति 2020 भारतीय शिक्षा प्रणाली के भविष्य को दिशा देने में महत्वपूर्ण भूमिका निभा रही है। इस नीति का उद्देश्य शिक्षा को समावेशी, लचीला, और छात्रों की रुचि और क्षमता के अनुसार बनाना है। यह नीति प्री-स्कूल से लेकर उच्च शिक्षा तक के सभी स्तरों पर सुधार का प्रस्ताव करती है।

** तकनीकी और व्यावसायिक शिक्षा **

भविष्य में, तकनीकी और व्यावसायिक शिक्षा का महत्व और बढ़ेगा। कृत्रिम बुद्धिमत्ता (AI), मशीन लर्निंग, डेटा साइंस, और रोबोटिक्स जैसे क्षेत्रों में विशेषज्ञता की मांग बढ़ेगी। इसके लिए, शिक्षा प्रणाली को छात्रों को इन नवाचारों के लिए तैयार करना होगा।

**** समावेशी शिक्षा ****

भविष्य में शिक्षा को सभी के लिए सुलभ बनाने पर जोर दिया जाएगा। इसके लिए, विशेष रूप से विकलांग छात्रों, आर्थिक रूप से कमजोर वर्गों, और ग्रामीण क्षेत्रों के छात्रों के लिए विशेष उपाय किए जाएंगे। समावेशी शिक्षा का उद्देश्य सभी को समान अवसर प्रदान करना होगा, ताकि कोई भी छात्र शिक्षा से वंचित न रह जाए।

**** ग्लोबल कनेक्टिविटी और शिक्षा ****

भविष्य में भारतीय शिक्षा को वैश्विक शिक्षा प्रणाली के साथ जोड़ने के प्रयास किए जाएंगे। अंतरराष्ट्रीय विश्वविद्यालयों के साथ साझेदारी, छात्र विनिमय कार्यक्रम, और वैश्विक शैक्षिक मानकों को अपनाने से भारतीय छात्रों को वैश्विक स्तर पर प्रतिस्पर्धा करने में मदद मिलेगी।

निष्कर्ष

भारतीय शिक्षा प्रणाली का इतिहास, वर्तमान, और भविष्य एक सतत विकासशील यात्रा है। प्राचीन काल की समृद्ध शिक्षा प्रणाली से लेकर आधुनिक शिक्षा में हो रहे नवाचारों तक, भारतीय शिक्षा ने कई उतार-चढ़ाव देखे हैं। वर्तमान में, भारतीय शिक्षा प्रणाली कई चुनौतियों का सामना कर रही है, लेकिन यह भी सच है कि इसमें सुधार और नवाचार के लिए अपार संभावनाएँ हैं।

नई शिक्षा नीति 2020, डिजिटल शिक्षा का उदय, और समावेशी शिक्षा के प्रयासों से भारतीय शिक्षा का भविष्य उज्ज्वल दिखता है। यदि इन नीतियों और प्रयासों को सही दिशा में लागू किया जाए, तो भारतीय शिक्षा प्रणाली न केवल अपने नागरिकों को बेहतर शिक्षा प्रदान कर सकेगी, बल्कि वैश्विक शिक्षा में भी एक महत्वपूर्ण स्थान प्राप्त कर सकेगी।

प्राचीन भारतीय ज्ञान की शिक्षा में उपयोगिता

संशोधन कर्ता

डॉ. कृपा वी. चौधरी

तोलानी कॉलेज ऑफ़ आर्ट्स एंड सायन्स, आदिपुर (कच्छ)

सारांश :-

प्राचीन भारतीय ज्ञान प्रणाली ने आधुनिक शिक्षा को महत्वपूर्ण रूप से प्रभावित किया है, जो समग्र दृष्टिकोण, नैतिकता और अनुसंधान पद्धतियों को बढ़ावा देती है। यह शोध पत्र प्राचीन भारतीय शिक्षा प्रणालियों जैसे कि गुरुकुल प्रणाली, वैदिक शिक्षा और पारंपरिक विज्ञानों की आधुनिक शिक्षा में प्रासंगिकता और अनुप्रयोग की पड़ताल करता है। इसमें वेद, उपनिषद और अर्थशास्त्र जैसे ग्रंथों से प्रेरित शिक्षण पद्धतियों, अंतःविषय अध्ययन और नैतिक शिक्षा पर चर्चा की गई है। अध्ययन यह भी दर्शाता है कि व्यावहारिक शिक्षा, गुरु-शिष्य परंपरा और आधुनिक तकनीक के साथ प्राचीन ज्ञान के समावेश से 21वीं सदी की शिक्षा को कैसे सशक्त बनाया जा सकता है।

मुख्य शब्द:- प्राचीन भारतीय ज्ञान, शिक्षा, गुरुकुल प्रणाली, वेद, उपनिषद, अनुभवात्मक शिक्षा, नैतिकता, आधुनिक शिक्षा

1. भूमिका:-

प्राचीन भारत में शिक्षा समग्र शिक्षण, व्यावहारिक ज्ञान और नैतिक विकास पर आधारित थी। गुरुकुल प्रणाली में व्यक्तिगत शिक्षण, अनुशासन और गुरु-शिष्य के बीच मजबूत संबंधों पर जोर दिया जाता था। वेदों, उपनिषदों, न्याय शास्त्र और अर्थशास्त्र जैसे ग्रंथ दर्शन, विज्ञान, शासन और नैतिकता पर मार्गदर्शन प्रदान करते थे। यह शोध पत्र इन सिद्धांतों के आधुनिक शिक्षा में उपयोग पर चर्चा करता है जिससे शिक्षण परिणामों को बेहतर बनाया जा सके।

2. प्राचीन भारतीय शिक्षा प्रणाली:-

2.1 गुरुकुल प्रणाली:-

प्राचीन भारत में ज्ञान और शिक्षा के लिए गुरुकुल प्रणाली एक आवासीय विद्यालय व्यवस्था थी, जहाँ छात्र गुरु के साथ रहकर ज्ञान प्राप्त करते थे, जिसमें नैतिक, आध्यात्मिक और व्यावहारिक शिक्षा पर जोर दिया जाता था। गुरु और शिष्य के बीच एक मजबूत संबंध होता था, जहाँ गुरु छात्रों को ज्ञान और जीवन कौशल सिखाते। गुरुकुल में छात्रों को केवल ज्ञान ही नहीं, बल्कि नैतिक, आध्यात्मिक और व्यावहारिक कौशल भी सिखाए जाते थे। गुरुकुल प्रणाली में छात्रों के समग्र विकास पर ध्यान केंद्रित किया, जिसमें ज्ञान, कौशल, नैतिक मूल्य और आध्यात्मिक विकास शामिल थे। गुरुकुल प्रणाली ने प्राचीन भारतीय ज्ञान को संरक्षित करने और पीढ़ी दर पीढ़ी आगे बढ़ाने में महत्वपूर्ण भूमिका निभाई। गुरुकुल में कठोर अनुशासन का पालन किया जाता था, जो छात्रों को नैतिक और आध्यात्मिक मूल्यों के साथ विकसित करने में मदद करता था। छात्रों को आत्मनिर्भर बनने के लिए दैनिक कार्यों को स्वयं करने के लिए प्रोत्साहित किया जाता था। पाठ्यक्रम में वेदों, शास्त्रों, व्याकरण, गणित, खगोल विज्ञान, चिकित्सा (आयुर्वेद) और तीरंदाजी (धनुर्वेद) जैसे विभिन्न विषयों को शामिल किया जाता था।

2.2 वैदिक और उपनिषदिक शिक्षा :-

- प्राचीन भारतीय शिक्षा प्रणाली में, वैदिक और उपनिषदिक शिक्षा ज्ञान और ज्ञान की खोज पर केंद्रित थी, जो गुरु-शिष्य परंपरा के माध्यम से मौखिक रूप से दी जाती थी, जिसका उद्देश्य आत्म-साक्षात्कार और नैतिक विकास था। वैदिक शिक्षा का मुख्य उद्देश्य छात्रों का सर्वांगीण विकास करना था, जिसमें ईश्वर की भक्ति, चरित्र निर्माण, व्यक्तित्व विकास, और सामाजिक कर्तव्यों का पालन शामिल था। उपनिषदिक शिक्षा का उद्देश्य आत्म-साक्षात्कार और ब्रह्म (सत्य) की खोज करना था।
- दोनों शिक्षा प्रणालियाँ आध्यात्मिकता पर आधारित थीं, नैतिकता और चरित्र निर्माण पर जोर दिया गया था, ज्ञान की खोज और आत्म-साक्षात्कार पर जोर दिया गया था, गुरु-शिष्य परंपरा को महत्वपूर्ण माना जाता था।

2.3 तक्षशिला, नालंदा और विक्रमशिला विश्वविद्यालय :-

प्राचीन भारत में तक्षशिला, नालंदा और विक्रमशिला विश्वविद्यालय ज्ञान और शिक्षा के महत्वपूर्ण केंद्र थे, जहाँ दूर-दूर से छात्र आते थे और वे विभिन्न विषयों जैसे दर्शन, चिकित्सा, गणित, ज्योतिष आदि का अध्ययन करते थे।

नालंदा विश्वविद्यालय प्राचीन भारत (427AD से 1197तक) का उच्च शिक्षा का एक प्रमुख केन्द्र रहा है। यह बुद्ध धर्म की शिक्षा को समर्पित था, लेकिन यहां विद्यार्थी कला, चिकित्सा, गणित, ज्योतिष, राजनीति और युद्ध नीति की भी शिक्षा लेते थे। नालंदा यूनिवर्सिटी 8 कैम्पस में विभाजित थी जिनमें मंदिर, ध्यान केन्द्र, क्लास रूम, झीलें और पार्क थे। नालंदा में 9 मंजिला पुस्तकालय था, जिसमें किताबें सुरक्षित रखी जाती थी और उनकी प्रतिलिपि बनाई जाती थी। नालंदा विश्वविद्यालय में लगभग 10000 विद्यार्थी और 2000 प्रोफेसर (शिक्षक) थे। नालंदा में कोरिया, जापान, चाइना, तिब्बत, इंडोनेशिया, पर्सिया और तुर्की तक के विद्यार्थी शिक्षा ग्रहण करने आते थे।

तक्षशिला बुद्ध शिक्षा का प्रारंभिक केन्द्र था। इसकी स्थापना ईसा पूर्व 6 वीं शताब्दी में बताई जाती है। और साक्ष्य बताते हैं कि 5 वीं शताब्दी तक यह शिक्षा का प्रमुख केन्द्र बना रहा था। तक्षशिला चाणक्य को लेकर जाना जाता है। चाणक्य ने अपनी पुस्तक अर्थशास्त्र तक्षशिला में ही लिखी थी और मौर्य सम्राट चंद्रगुप्त और आयुर्वेद चिकित्सक चरक ने भी तक्षशिला से ही शिक्षा प्राप्त की थी। यह आज के गांधार क्षेत्र में स्थित थी, जो आज पाकिस्तान के रावलपिंडी शहर में है। यहाँ लगभग 68 विषयों की शिक्षा दी जाती थी। इसके स्थापक के बारे में जानकारी का अभाव है। तक्षशिला में सामान्यतः एक विद्यार्थी 16 साल की उमर में प्रवेश लेता था। और यह पूरी दुनिया में उस समय एक प्रतिष्ठित शिक्षा का केन्द्र था।

विक्रमशिला विश्वविद्यालय भी बिहार के भागलपुर जिले में स्थित प्रमुख बुद्ध शिक्षा का केन्द्र था। इसकी स्थापना राजा धर्मपाल ने 783 AD में की थी। जब नालंदा में शिक्षण स्तर में गिरावट आई तो उसके प्रभाव स्वरूप इसकी स्थापना की गई। इसे 1193 AD में मुस्लिम आक्रांता मुहम्मद बिन बख्तियार खिलजी की सेना ने तबाह कर दिया। यहाँ अलग से बौद्ध मठ भी था। यह ठंडे पानी वातानुकूलित थी।

यह तीनों विद्यालय वैश्विक छात्रों के लिए उच्च शिक्षा के केंद्र थे। विधि, तर्कशास्त्र, व्याकरण, चिकित्सा और धातु विज्ञान जैसे विषयों की शिक्षा दी जाती थी। अंतःविषय (इंटरडिसिप्लिनरी) शिक्षा का प्रारंभिक मॉडल।

3. आधुनिक शिक्षा में अनुप्रयोग:-

3.1 अनुभवात्मक शिक्षा और व्यावहारिक ज्ञान:-

आधुनिक शिक्षा में, अनुभवात्मक शिक्षा और व्यावहारिक ज्ञान को बढ़ावा देने के लिए, प्रोजेक्ट वर्क, इंटरनशिप, फील्ड विजिट, और व्यावहारिक गतिविधियों को शामिल किया जाता है, जिससे छात्रों को निष्क्रिय याददाश्त के बजाय व्यावहारिक ज्ञान और कौशल पर ध्यान केंद्रित करने में मदद मिलती है।

3.2 नैतिक और मूल्य-आधारित शिक्षा:-

मनुष्य से इंसान बनने की राह शिक्षा और नैतिक मूल्य दोनों से होकर जाती है। शिक्षक और विद्यार्थी दोनों में नैतिक मूल्यों का विकास जरूरी है। विद्यार्थी में नैतिक मूल्यों को स्थापित करने से उनका चरित्र मजबूत होता है, वे जिम्मेदार नागरिक बनते हैं, जिससे उनका और राष्ट्र का भविष्य उज्ज्वल होता है। भगवद गीता और पंचतंत्र से नैतिक शिक्षाओं को पाठ्यक्रम में शामिल करना। नैतिक नेतृत्व और सामाजिक उत्तरदायित्व को बढ़ावा देना।

3.3 गुरु-शिष्य परंपरा और शिक्षक-विद्यार्थी संबंध :-

- आधुनिक शिक्षा में, गुरु-शिष्य परंपरा का सार, अर्थात् शिक्षक-विद्यार्थी संबंध, व्यक्तिगत शिक्षण, मार्गदर्शन और ज्ञान के हस्तांतरण के लिए प्रासंगिक है, भले ही पारंपरिक स्वरूप बदल गया हो। गुरु-शिष्य परंपरा में, शिक्षक विद्यार्थियों की व्यक्तिगत आवश्यकताओं और क्षमताओं के अनुसार शिक्षा प्रदान करते थे, जो आज भी व्यक्तिगत शिक्षण और मार्गदर्शन के लिए प्रासंगिक है।

• **ज्ञान का हस्तांतरण :-**

यह परंपरा ज्ञान को संरक्षित और प्रसारित करने में महत्वपूर्ण भूमिका निभाती है, जो आज भी शिक्षकों और विद्यार्थियों के बीच ज्ञान के आदान-प्रदान के लिए महत्वपूर्ण है।

3.4 **उच्च शिक्षा में अंतःविषय दृष्टिकोण :-**

आधुनिक शिक्षा में, खासकर उच्च शिक्षा में, अंतःविषय दृष्टिकोण (interdisciplinary approach) का प्रयोग जटिल समस्याओं को हल करने और छात्रों को बहुमुखी प्रतिभा से लैस करने के लिए महत्वपूर्ण है, जिससे वे विभिन्न क्षेत्रों में ज्ञान को एकीकृत कर सकें। अंतःविषय दृष्टिकोण का अर्थ है कि शिक्षा में विभिन्न विषयों को एक साथ लाया जाता है, ताकि छात्रों को एक समस्या को कई अलग-अलग दृष्टिकोणों से समझने में मदद मिले। अंतःविषय शिक्षा के उदाहरण:

- **स्वास्थ्य विज्ञान:-** स्वास्थ्य विज्ञान में, अंतःविषय दृष्टिकोण का उपयोग बीमारियों के कारणों, उपचारों और रोकथाम के लिए किया जा सकता है, जिसमें चिकित्सा, सार्वजनिक स्वास्थ्य, और सामाजिक विज्ञान जैसे विभिन्न विषयों को शामिल किया जाता है।
- **पर्यावरण विज्ञान:-** पर्यावरण विज्ञान में, अंतःविषय दृष्टिकोण का उपयोग जलवायु परिवर्तन, प्रदूषण और सतत विकास जैसे जटिल मुद्दों को समझने और हल करने के लिए किया जा सकता है, जिसमें पर्यावरण विज्ञान, अर्थशास्त्र, और सामाजिक विज्ञान जैसे विभिन्न विषयों को शामिल किया जाता है।
- **इंजीनियरिंग:-** इंजीनियरिंग में, अंतःविषय दृष्टिकोण का उपयोग नए उत्पादों और तकनीकों को विकसित करने के लिए किया जा सकता है, जिसमें इंजीनियरिंग, विज्ञान, और व्यवसाय जैसे विभिन्न विषयों को शामिल किया जाता है। प्राचीन विश्वविद्यालयों से प्रेरणा लेते हुए कला, विज्ञान और दर्शन का समावेश। राष्ट्रीय शिक्षा नीति 2020 (NEP 2020) का समग्र शिक्षा पर बला।

3.5 **शिक्षा में योग और ध्यान का समावेश :-**

आधुनिक शिक्षा में योग और ध्यान के समावेश से छात्रों में शारीरिक, मानसिक और भावनात्मक कल्याण को बढ़ावा मिलता है, जिससे वे तनाव कम कर सकते हैं, ध्यान केंद्रित कर सकते हैं और बेहतर तरीके से सीख सकते हैं। एकाग्रता, स्मरण शक्ति और मानसिक स्वास्थ्य को बढ़ाने में सहायक। विद्यालयों में माइंडफुलनेस और ध्यान अभ्यास को प्रोत्साहन। योग और ध्यान को अक्सर विश्राम का एक अच्छा स्रोत माना जाता है क्योंकि वे रक्तचाप को कम करने के साथ-साथ हार्मोन विनियमन में भी सहायता करते हैं। इसके अतिरिक्त, दैनिक आधार पर योग करने से, छात्र एक बेहतर प्रतिरक्षा प्रणाली प्राप्त कर सकते हैं जिससे एक स्वस्थ शरीर प्राप्त होता है।

4. **अनुसंधान और वैज्ञानिक चिंतन :-**

आधुनिक विज्ञान में न्याय (तर्क) और वैशेषिक (परमाणु सिद्धांत) के उपयोग। आयुर्वेद के सिद्धांतों का समावेश, जो समग्र स्वास्थ्य शिक्षा को बढ़ावा देते हैं। संस्कृत ग्रंथों का उपयोग कृत्रिम बुद्धिमत्ता (AI) और कम्प्यूटेशनल भाषाविज्ञान में।

5. **निष्कर्ष:-**

प्राचीन भारतीय शिक्षा प्रणाली समग्र शिक्षण, नैतिक शिक्षा और वैज्ञानिक अनुसंधान के लिए कालातीत सिद्धांत प्रदान करती है। आधुनिक तकनीकी उन्नति के साथ इन सिद्धांतों का समावेश शिक्षा को अधिक सार्थक, टिकाऊ और प्रभावी बना सकता है, जिससे आने वाली पीढ़ियों को सशक्त किया जा सके।

संदर्भ:-

1. आल्टेकर, ए. एस. (1944). प्राचीन भारत में शिक्षा, बनारस हिंदू विश्वविद्यालय प्रेस।
2. शर्मा, आर. एन. (2004). भारतीय शिक्षा दर्शन, अटलांटिक पब्लिशर्स।
3. राष्ट्रीय शिक्षा नीति (2020), शिक्षा मंत्रालय, भारत सरकार।

उच्चतर माध्यमिक स्तर पर अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक समायोजन के प्रभाव का अध्ययन

राजेन्द्र सिंह

शोधार्थी,

शिक्षा संकाय

एकेएस विश्वविद्यालय, सतना, म.प्र

डॉ. आर. एस. मिश्र

शोध निर्देशक,

शिक्षा संकाय

एकेएस विश्वविद्यालय, सतना, म.प्र

प्रस्तावना

व्यक्तित्व, मूल्यों का विकास एवं समायोजन की क्षमता संतुलित व्यवहार के आधार हैं।¹ आधुनिक शिक्षा प्रणाली ने ज्ञान को मनोवैज्ञानिक बना दिया है व तकनीकी एवं व्यावहारिक विधियों को महत्व दिया जा रहा है। शिक्षा के क्षेत्र में अन्तर्राष्ट्रीय स्तर पर पाठ्यक्रम और सांस्कृतिक आदान प्रदान चल रहा है। इसमें संदेह नहीं कि शिक्षा प्रणाली उन्नति कर रही है परन्तु इतनी प्रगति होने के बाद भी व्यवहारिक समस्याएँ और जटिल होती जा रही हैं। व्यक्ति में जीवन मूल्यों का ह्रास हुआ है। सभी मूल्य केवल आर्थिक मूल्य से संचालित हो रहे हैं, आर्थिक मूल्य की होड़ और राजनैतिक चेतना ने व्यक्ति के अन्य मूल्यों को बहुत पीछे छोड़ दिया है। सैद्धांतिक, सामाजिक, धार्मिक मूल्यों के प्रति नकारात्मक दृष्टिकोण अपनाया जा रहा है व मूल्यों की परिभाषा बदल गयी है। राष्ट्र और समाज को जिन मूल्यों की आवश्यकता है, वह लुप्त हो रहे हैं। इन सभी परिवर्तनों का प्रभाव शिक्षा ग्रहण करने वाले किशोरों व किशोरियों पर सर्वाधिक पड़ रहा है। मूल्यों में हुए इस परिवर्तन ने किशोरों व किशोरियों के संपूर्ण व्यवहार के सामान्य लक्षणों को काट दिया है। उनकी सोच और चिंतन में बदलाव आया है तब भी वे हर समय एक दबाव से पीड़ित रहते हैं कि शिक्षा को किस प्रकार पूर्ण किया जायेगा? जीविकोपार्जन के लिए किस प्रकार संघर्ष करना होगा? आदि प्रश्न किशोरावस्था को झकझोर देते हैं, जिसके कारण उनकी बाह्य वातावरण के साथ समायोजन स्थापित करने की क्षमता प्रभावित होती है। माता-पिता व अन्य परिवार जनों से वह असंतुष्ट रहते हैं, स्वास्थ्य के प्रति उदासीन हो जाते हैं, उनका संवेगात्मक संतुलन बिगड़ जाता है और क्रोध की भावना बढ़ जाती है। वर्तमान समय में शिक्षा का स्वरूप भिन्नता लिये हुए है। “माध्यमिक विद्यालयों में पाठ्यक्रम एक समान नहीं है। शिक्षा में समन्वय की नितांत कमी है। उसके ऊपर प्रत्येक शहर का वातावरण भी शिक्षा के परिणामों को गुणात्मक रूप से प्रभावित करता है। बौद्धिक विकास तथा लिंग भेद भी अपने में महत्वपूर्ण होता है। इतनी सारी भिन्नताओं और विषमताओं के बीच जो शिक्षा दी जा रही है, वह निश्चित रूप से बालक एवं बालिकाओं के समायोजन को प्रभावित कर रही है। ऐसी विषम परिस्थिति में माता-पिता की अपने बच्चों की उच्च आवश्यकताओं एवं उपलब्धि के लिए महत्वपूर्ण भूमिका की आवश्यकता होती है क्योंकि बालक के मनोवैज्ञानिक

विकास के साथ-साथ जीवन से सामंजस्य स्थापित करने हेतु बच्चे के शैक्षणिक व्यवहार में माता-पिता की सहभागिता का बहुत महत्व है।² वर्तमान समाज प्रतिस्पर्धा पर आधारित है जिसमें हर किसी में यथा संभव प्रदर्शन करने की प्रवृत्ति है इसलिए माता-पिता की विभिन्न शैक्षिक गतिविधियों में सहभागिता और समर्थन बालक को और अधिक आत्मविश्वास और आशावादी बनाकर समाज में समायोजित करने में सहायता प्रदान करते हैं। छात्रों की समायोजन क्षमता और माता-पिता की शैक्षणिक सहभागिता के मध्य महत्वपूर्ण सम्बन्ध है।³ जिन विद्यार्थियों के माता-पिता की शैक्षिक सहभागिता बेहतर है उनको शिक्षा व जीवन के अन्य क्षेत्रों में समायोजन करने में कोई कठिनाई नहीं होती जबकि जिन विद्यार्थियों के माता पिता अपनी सहभागिता सुनिश्चित नहीं करते उनका शैक्षिक, सामाजिक और संवेगात्मक समायोजन दुष्प्रभावित हो जाता है। माता-पिता की शैक्षिक विषमताओं में सहभागिता विभिन्न समस्याओं के उपचार का एक पहलू है जिसमें माता-पिता बच्चे की मदद करते हैं उसका मार्गदर्शन करते हैं और उसकी देखभाल करते हैं ताकि वह कठिनाई के किसी विशेष बिंदु पर निराशा अनुभव न करे।⁴ एक बालक अबोध होता है जो शिक्षा की तमाम अबूझ व असहज परिस्थितियों में अक्सर अकेला व असहाय होता है ऐसी स्थिति में माता-पिता की सक्रिय सहभागिता और समर्थन उसे आत्मविश्वास और आशावान बनाकर कुसमायोजित व दिशाविहीन होने से बचाते हैं।⁵

प्रायः देखा गया है कि निजी क्षेत्र की शैक्षणिक उपलब्धि एवं विद्यार्थियों की समंजन क्षमता सरकारी स्कूलों से बेहतर है क्योंकि निजी विद्यालय के विद्यार्थियों के माता-पिता अपने बच्चों को उच्च अभिभावकीय सहभागिता प्रदान करते हैं क्योंकि वे अपने बच्चों की शिक्षा और विकास के लिए बड़े तर सुविधाएँ प्रदान करते हुए अपने बच्चों के अध्ययन की आरंभ अधिक ध्यान देते हैं जिसके कारण निजी विद्यालयों के विद्यार्थी परीक्षा में उच्च स्थिति प्राप्त करते हैं। दूसरी ओर सरकारी स्कूलों के माता-पिता रुढ़िवादी दृष्टिकोणों के कारण कम अभिभावक सहभागिता प्रदान करते हैं जिसका परिणाम है कि उनके छात्रों की शैक्षणिक उपलब्धि कम होती है तथा उनके विद्यार्थियों में समायोजन के विभिन्न आयामों का विकास मंद होता है।

‘वर्तमान समय के विद्यार्थियों में उच्च स्तर की संवेदनशीलता, समंजन क्षमता और उपलब्धि की दौड़ के इस युग में माता-पिता की सहभागिता की श्रेष्ठ उत्कृष्टता की आवश्यकता है।’⁶ ‘शिक्षा समाज के निर्माण में सर्वोपरि और महत्वपूर्ण भूमिका निभाती है, आधुनिक युग में एक समाज अपने देश के नागरिकों को शिक्षित किए बिना आर्थिक और सामाजिक विकास के उद्देश्य को प्राप्त नहीं कर सकता।’⁷ ‘शिक्षा जीवन का एक अनिवार्य साधन है जो आज के व्यक्ति को कल की चुनौतियों का सामना करने में मदद करती है इसीलिए पूरे विश्व में शिक्षा का लोकतांत्रिकरण किया गया है ताकि सभी बच्चों को अपने व्यक्तित्व के विकास के चारों ओर अपने जीवन में बेहतर समायोजन करने में मदद मिल सके जिससे उनकी रचनात्मक क्षमता को उच्चतम स्तर तक विकसित किया जा सके, इसके लिए बौद्धिक उत्थान द्वारा व्यक्तित्व के

मौलिक परिवर्तन की आवश्यकता है क्योंकि किसी व्यक्ति का व्यक्तित्व, भावनात्मक एवं सामाजिक बुद्धिमत्ता, रचनात्मक और भावनात्मक क्षमता तथा विपरीत परिस्थितियों में समायोजन की क्षमताओं जैसे विभिन्न कारकों से ही आकार लेता है जो कि माता-पिता की रचनात्मक सहभागिता द्वारा ही उन्नत किया जा सकता है।⁸

माता-पिता की सहभागिता

माता-पिता की सहभागिता से तात्पर्य किसी बालक की औपचारिक एवं अनौपचारिक शैक्षिक स्तरों पर माता-पिता के सहयोग, समर्थन, सुझाव एवं सहायता से है जिनसे बालक की विभिन्न समस्याओं, उलझनों, संदेहों एवं जटिलताओं के समाधान हेतु उचित दिशा-निर्देश प्राप्त होता है।⁹ माता-पिता की यह सहभागिता घर, विद्यालय, अध्यापक अभिभावक संघ तथा अन्य आवश्यक माध्यमों के द्वारा प्रदान की जाती है। माता-पिता की सहभागिता को एक बच्चे के संतुलित व्यक्तित्व का एक बहुत महत्वपूर्ण निर्धारक माना जाता है। माता-पिता का समर्थन अकादमिक सफलता, व्यवहारिक एवं मनोवैज्ञानिक दक्षताओं और दूसरों के प्रति सकारात्मक दृष्टिकोण पर एक मजबूत प्रभाव डालता है। सहायक माता-पिता न केवल किशोरों को लक्ष्यों को परिभाषित करने में मदद करते हैं, बल्कि उनकी महत्वाकांक्षा की तलाश में युवा वयस्क के लिए सलाह, सामाजिक संपर्क मूल्यों और मौद्रिक सहायता के रूप में संसाधन आवंटित करते हैं। यहाँ पर “माता-पिता” (Parent) शब्द का उपयोग उन सभी के लिए किया गया है जो किसी न किसी रूप में बालक की शिक्षा में शामिल हैं क्योंकि राष्ट्रीय अभिभावक शिक्षक संघ ने मान्यता दी है कि अन्य वयस्क जैसे दादा-दादी, चाची-चाचा, सौतेले माता-पिता और अभिभावक भी बच्चे की शिक्षा और विकास के लिए प्राथमिक जिम्मेदारी निभा सकते हैं। अध्ययनों से संकेत मिलता है कि माता-पिता की सहभागिता छात्र की उपलब्धि को बढ़ाती है। पीटीए भी माता-पिता की सहभागिता के लिए अग्रणी संसाधन होने के लिए प्रतिबद्ध है।

समायोजन

समायोजन हमारे जीवन की महत्वपूर्ण प्रक्रियाओं में से अत्यन्त आवश्यक आधारभूत संकल्पना है जिसके आधार पर समाज के विभिन्न वर्गों में हमारा आचार-व्यवहार व उनसे प्रतिक्रियाओं का निर्धारण होता है। समायोजन शब्द जीव विज्ञान के ‘अनुकूलन’ का पर्यायवाची है, जिसका अर्थ है नवीन परिस्थितियों से अपना सामंजस्य बिठाना। समायोजन की प्रक्रिया के द्वारा ही मनुष्य अपनी दैनिक आवश्यकताओं की पूर्ति करता है; प्रत्येक मनुष्य सतत् रूप से आवश्यकताओं की पूर्ति एवं लक्ष्य पर पहुँचने के लिए प्रयासरत् रहता है, इस अवस्था में उसके ऊपर निश्चित व्यवहार करने के लिए पर्यावरण का दबाव भी रहता है। समायोजन के द्वारा व्यक्तिगत एवं पर्यावरण माँग में सामंजस्य स्थापित किया जा सकता है। “समायोजन शब्द ‘सम्’ और ‘आयोजन’ दो शब्दों से मिलकर बना है जिसमें ‘सम्’ का अर्थ समान रूप से व ‘आयोजन’ का अर्थ व्यवस्था करने से है, अर्थात् समान रूप से अपने आपको आस-पास के वातावरण के

अनुकूल बनाने या व्यवस्थित करने की प्रक्रिया, जिससे व्यक्ति की आवश्यकताएं पूर्ण हो जायें और मानसिक द्वन्द्व उत्पन्न न होने पाये, समायोजन कहलाती है। अन्य शब्दों में कहा जा सकता है कि समायोजन वह प्रक्रिया है जिसके द्वारा प्राणी अपनी आवश्यकताओं और इनकी पूर्ति को प्रभावित करने वाली परिस्थितियों में संतुलन रखता है।¹⁰

अध्ययन की आवश्यकता एवं महत्त्व

विद्यालय एक ऐसी संस्था है जिसे समाज के द्वारा औपचारिक रूप से अनुबन्धित करते हुये बच्चों को शिक्षित करने का उत्तरदायित्व दिया गया है विद्यालय एवं कक्षा का पर्यावरण प्रत्यक्षीकरण बालक के सर्वांगीण विकास में महत्वपूर्ण भूमिका अदा करते आ रहे हैं। कक्षा पर्यावरण प्रत्यक्षीकरण वह परिवृत है जो छात्र को चारों ओर से घेरे हुए हैं, तथा उनके जीवन व क्रियाओं पर गहरा प्रभाव डालता है। इस परिस्थिति में छात्र से संबंधित बाहर के समस्त तथ्य, वस्तुएँ व घटनाएँ, स्थितियाँ तथा दिशाएँ सम्मिलित होती हैं। कक्षा पर्यावरण प्रत्यक्षीकरण एवं समायोजन स्तर एक छात्र का दूसरे छात्र से भिन्न होता है। प्रत्येक छात्र अपनी योग्यता व क्षमता के अनुसार ही कक्षा में प्रत्यक्षीकरण एवं समायोजन करता है। छात्र का कक्षा में समायोजित होना उसके विकास के लिए आवश्यक है। यह समायोजन परिवार, समाज, स्वास्थ्य एवं विद्यालय सभी से होना चाहिए। यदि बालक अपने परिवार में पूर्ण रूप से समायोजित है तो उसका कक्षा पर्यावरण प्रत्यक्षीकरण सकारात्मक होगा तथा उसकी शैक्षिक उपलब्धि धनात्मक होगी। यदि बालक अपने परिवार में समायोजित नहीं हो पाता है तो उसका कक्षा पर्यावरण प्रत्यक्षीकरण नकारात्मक होगा जिससे उसकी शैक्षिक उपलब्धि प्रभावित होगी। इसलिए छात्रों के कक्षा पर्यावरण प्रत्यक्षीकरण एवं समायोजन के प्रति दृष्टिकोण में परिवर्तन करने की आवश्यकता है।

“समायोजन के द्वारा जीवन को व्यवस्थित स्वरूप प्राप्त होता है, मनुष्य समायोजन की सहायता से ही स्वयं को वातावरण के साथ समायोजित करता है; शिक्षा जीवन पर्यन्त चलने वाली प्रक्रिया है जिससे नवीन परिस्थितियों को समझने तथा सार्थक बनाने का कार्य नित-प्रतिदिन किया जाता है, ये समायोजन शिक्षा के औपचारिक व अनौपचारिक दोनों आयामों द्वारा प्रभावित होता है। एक तरफ जहाँ बालक स्वयं को विद्यालय की तमाम शैक्षिक गतिविधियों के साथ समंजित करता है वहीं दूसरी ओर परिवार के साथ तारतम्य बिठाता है दोनों स्थिति में शिक्षा उचित निर्देशन द्वारा समन्वय बनाने में सहायता प्रदान करती है।”¹¹ समायोजन की क्षमता के विकास के क्रम में शिक्षा के तमाम स्वरूपों में अत्यन्त महत्वपूर्ण पक्ष माता-पिता एवं परिवार द्वारा प्रदान किया गया वातावरण होता है जो बालक को अपने अनन्त सहयोग, समर्थन आर प्रेरणा स्रोत के रूप में मजबूत आधार प्रदान करता है। परिवार का यह सहयोग बालक को विभिन्न विद्यालयी, घरेलू एवं सामाजिक क्रियाकलापों में सहयोग के रूप में प्राप्त होता है जिसके द्वारा बालक प्रतिदिन आने वाले ज्ञानावातों से लड़कर सामन्जस्य प्राप्त करता है। शैक्षिक

परिस्थितियों में परिवार या माता-पिता का यह प्रतिभाग जिन बालकों को प्राप्त नहीं होता है वो समाज की बहुरंगी परिस्थितियों में समायोजित नहीं हो पाते हैं उनमें हीनभावना, कुण्ठा, और असंतुलन का समावेश हो जाता है, कुसमायोजन की यह स्थिति वातावरण के साथ अनुकूलन में बाधा बन जाती है फलतः बालक का शैक्षिक, सामाजिक और संवेगात्मक विकास अवरुद्ध हो जाता है जिससे बालक का व्यवहार घृणा से ग्रसित, अनिर्दिष्ट, और असन्तुलित हो जाता है। अतः यह अत्यन्त महत्वपूर्ण है कि बालक के सर्वांगीण विकास की प्रक्रिया में माता-पिता एवं परिवार की विद्यालय सम्बन्धी, घर सम्बन्धी, और शिक्षक अभिभावक संघ के माध्यम से सहभागिता सक्रिय रूप से प्रभावी हो।¹²

समस्या कथन

उच्चतर माध्यमिक स्तर पर अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक समायोजन के प्रभाव का अध्ययन

अध्ययन के उद्देश्य

1. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों के मध्य सम्बन्ध ज्ञात करना।
2. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों के मध्य सम्बन्ध ज्ञात करना।
3. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन के मध्य सम्बन्ध ज्ञात करना।
4. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन के मध्य सम्बन्ध ज्ञात करना।
5. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों के मध्य सम्बन्ध ज्ञात करना।
6. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन के मध्य सम्बन्ध ज्ञात करना।

अध्ययन की परिकल्पनाएं

शोध परिकल्पनाएं—

1. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा।
2. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा।
3. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों का

उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा।

4. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा।
5. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा।
6. उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा।

परिसीमन

प्रस्तुत शोध का निम्न बिन्दु अनुसार परिसीमन किया गया—

इस अध्ययन में माध्यमिक स्तर के अन्तर्गत कक्षा 12 के विद्यार्थियों को लिया गया। इस शोध में सतना जनपद के माध्यमिक शिक्षा परिषद् भोपाल मध्य प्रदेश से मान्यता प्राप्त विद्यालयों को ही अध्ययन का क्षेत्र माना गया।

इस शोध में समायोजन के शैक्षिक, संवेगात्मक एवं सामाजिक आयामों के संबंधों का अध्ययन, माता-पिता की सहभागिता के आयामों क्रमशः विद्यालयी, घरेलू एवं शिक्षक अभिभावक संघ के माध्यम से सहभागिता के सन्दर्भ में किया गया।

शोध विधि

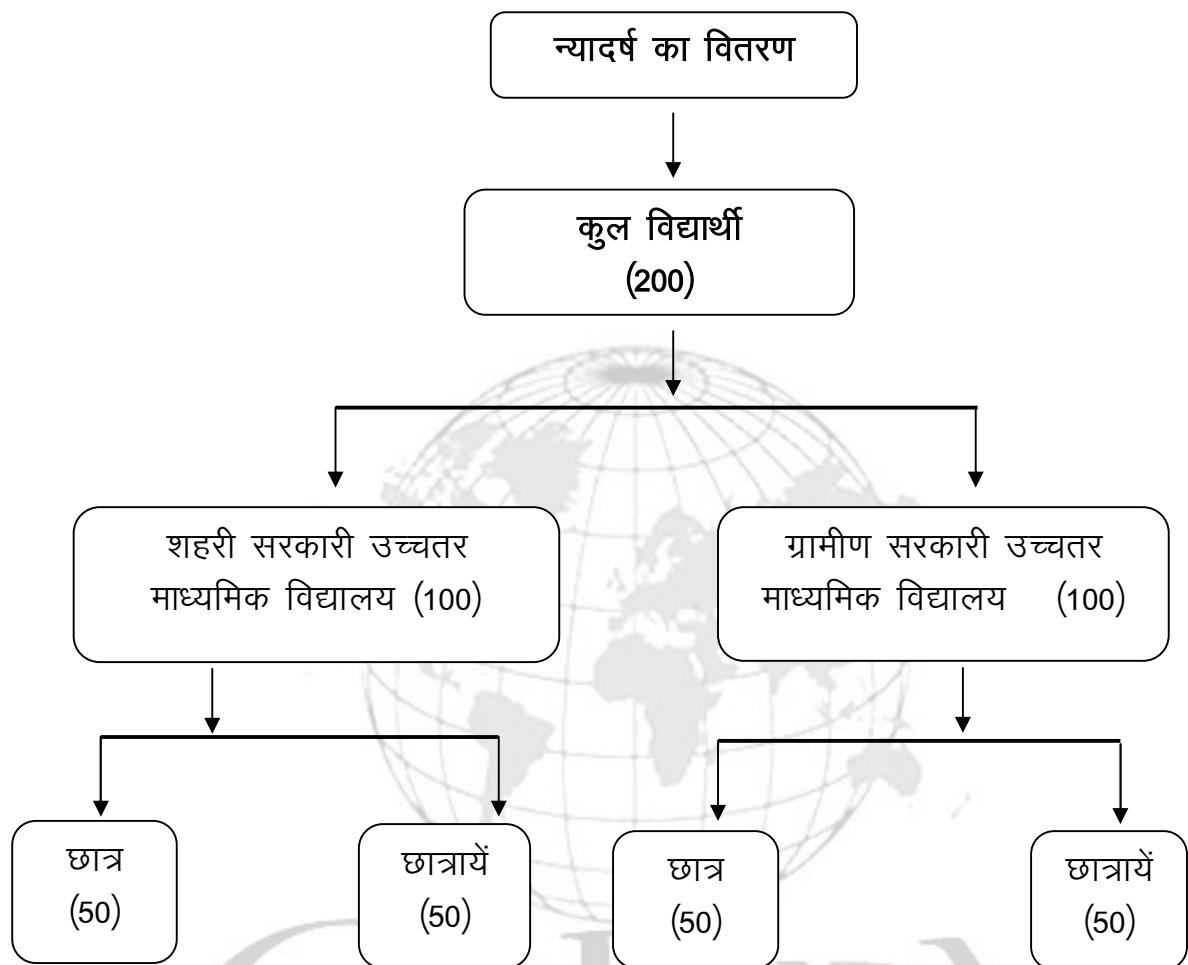
प्रस्तुत शोध में सर्वेक्षण विधि का प्रयोग किया गया है। जिसमें विभिन्न सांख्यिकीय विधियों का उपयोग करके आंकड़ों का विश्लेषण किया गया।

अध्ययन की जनसंख्या

प्रस्तावित शोध में सतना जनपद के परिषदीय माध्यमिक विद्यालयों के माध्यमिक स्तर की कक्षा में अध्ययनरत विद्यार्थी अध्ययन की जनसंख्या हैं।

न्यादर्श एवं न्यादर्शन विधि

प्रस्तावित अध्ययन में सतना जनपद के माध्यमिक शिक्षा परिषद् मध्य प्रदेश भोपाल से मान्यता प्राप्त परिषदीय माध्यमिक विद्यालयों में से ग्रामीण विद्यालय, एवं शहरी विद्यालयों का चयन यादृच्छिक रूप से किया गया इसके उपरान्त प्रत्येक विद्यालय से 100-100 विद्यार्थियों का चयन क्षेत्र न्यादर्शन विधि द्वारा किया गया इस प्रकार कुल 200 विद्यार्थियों का चयन किया गया।

अध्ययन उपकरण

प्रस्तावित अध्ययन में निम्नलिखित दो शोध उपकरणों के आधार पर आकड़ों का संग्रहण किया गया—
डॉ० जगदीश चन्द्र सिन्हा एवं डॉ० (श्रीमती) जी०पी० शैरी द्वारा विकसित पारिवारिक सम्बन्ध सूचिका
वी० के० मित्तल द्वारा विकसित समायोजन सूचिका

प्रयुक्त विधि

मध्यमान

मानक विचलन

क्रान्तिक अनुपात

आकड़ों का संकलन विधि

प्रस्तावित अध्ययन में समायोजन सम्बन्धी प्रदत्तों के संकलन हेतु समायोजन तथा सहभागिता मापनी को न्यादर्श विद्यार्थियों द्वारा पूर्ण कराया गया।

आकड़ों का विश्लेषण

समायोजन मापनी और सहभागिता मापनी से प्राप्त आंकड़ों का मध्यमान, प्रामाणिक विचलन, टी मूल्य ज्ञात करने के लिये टी टेस्ट सांख्यिकी का प्रयोग किया गया है।

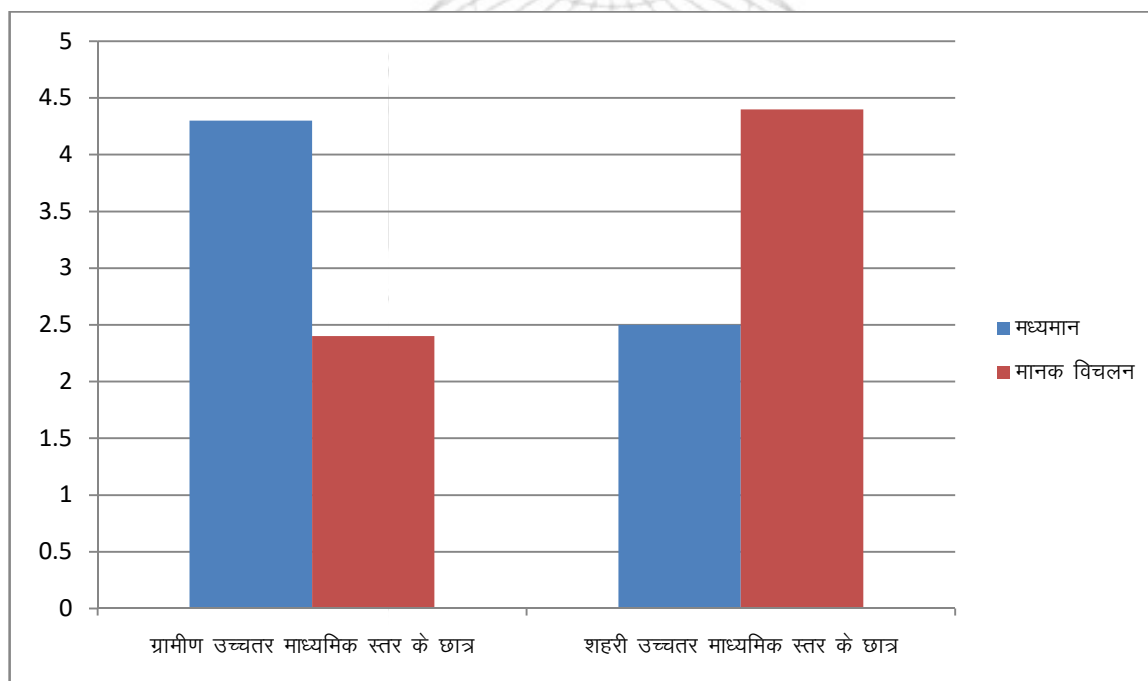
व्याख्या एवं विश्लेषण

परिकल्पना 1

उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा।

सारणी 1

समूह	विद्यार्थियों की संख्या	मध्यमान	मध्यमान अन्तर	मानक विचलन	टी मूल्य	स्वीकृत/अस्वीकृत
ग्रामीण उच्चतर माध्यमिक स्तर के छात्र	50	84.3	7.6	10.244	4.90	अस्वीकृत
शहरी उच्चतर माध्यमिक स्तर के छात्र	50	76.7		8.8		

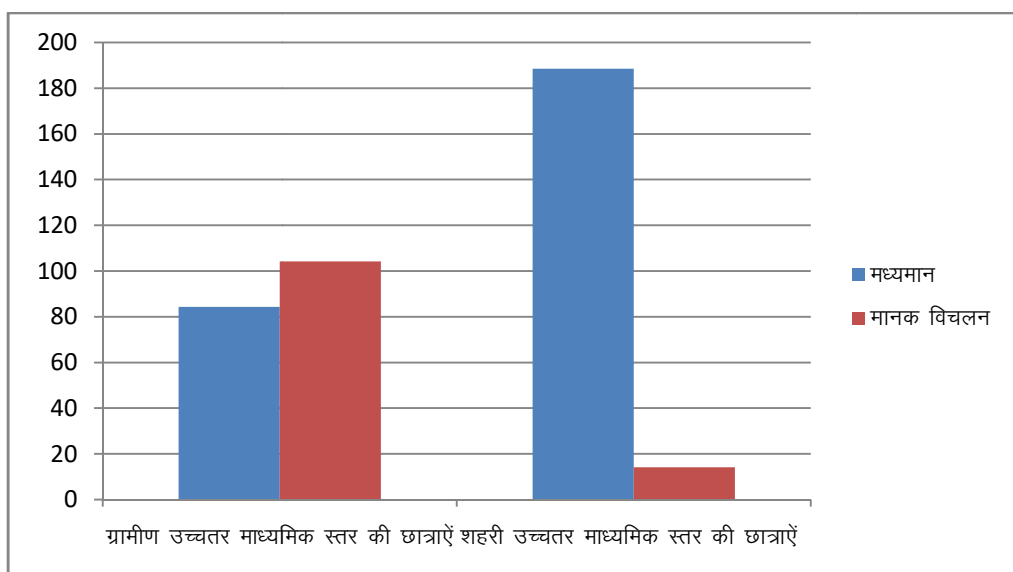
सारिणी (1) के अवलोकन से स्पष्ट है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत ग्रामीण छात्र व शहरी छात्रों के पारिवारिक संबंधों में असमानता है।

परिकल्पना 2

उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा।

सारणी 2

समूह	विद्यार्थियों की संख्या	मध्यमान	मध्यमान अन्तर	मानक विचलन	टी मूल्य	स्वीकृत/अस्वीकृत
ग्रामीण उच्चतर माध्यमिक स्तर की छात्राएँ	50	84.3	104.2	10.24	29.83	अस्वीकृत
शहरी उच्चतर माध्यमिक स्तर की छात्राएँ	50	188.5		14.14		

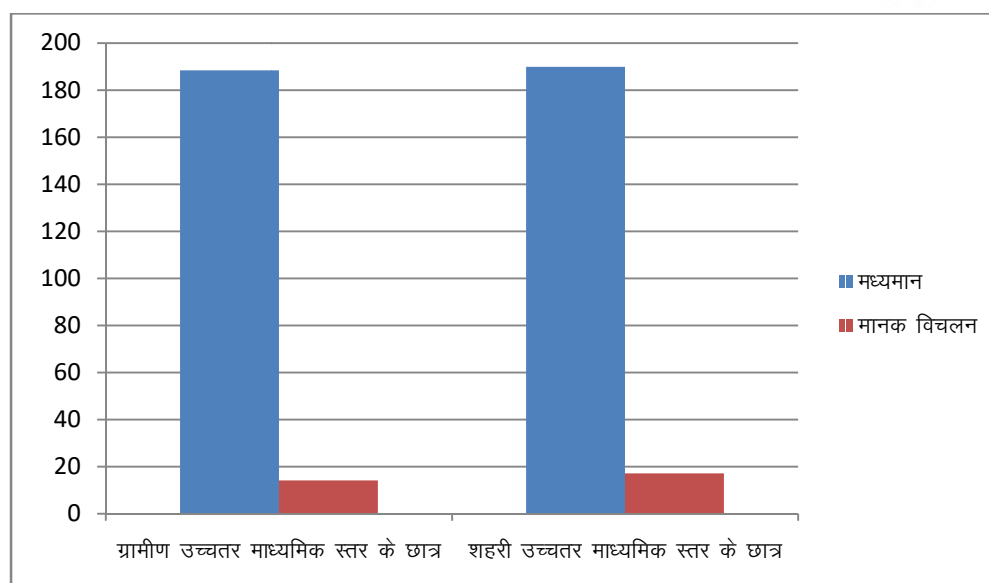
सारिणी (2) के अवलोकन से स्पष्ट है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत ग्रामीण छात्राओं व शहरी छात्राओं के पारिवारिक संबंधों में असमानता है।

परिकल्पना 3

उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा।

सारणी 3

समूह	विद्यार्थियों की संख्या	मध्यमान	मध्यमान अन्तर	मानक विचलन	टी मूल्य	स्वीकृत/अस्वीकृत
ग्रामीण उच्चतर माध्यमिक स्तर के छात्र	50	188.5	1.4	14.142	0.314	अस्वीकृत
शहरी उच्चतर माध्यमिक स्तर के छात्र	50	189.9		17.186		

सारिणी (3) के अवलोकन से स्पष्ट है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत ग्रामीण छात्रों व

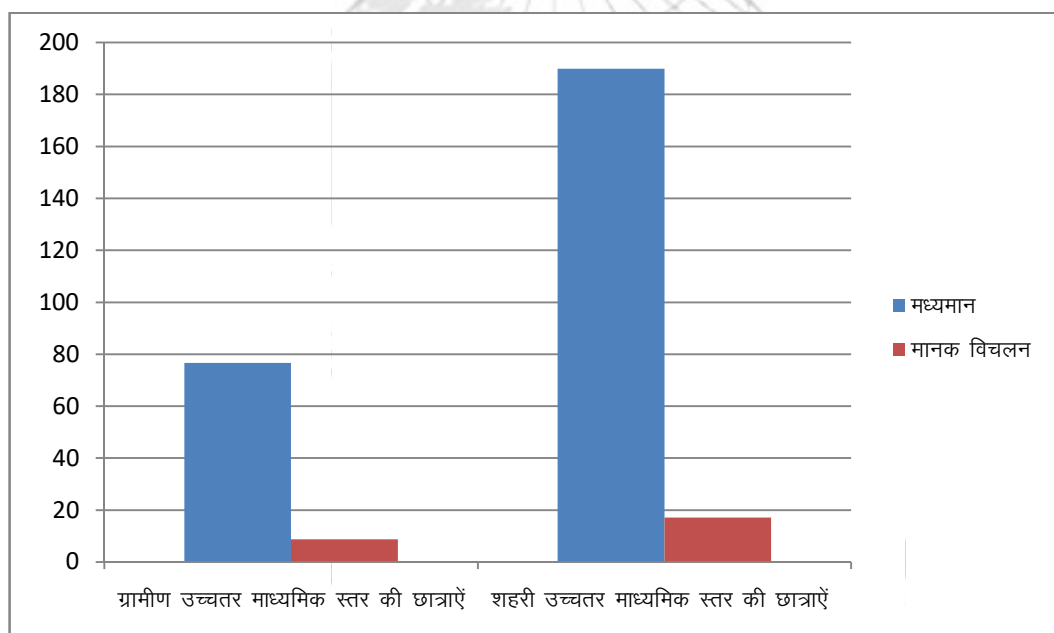
शहरी छात्रों के पारिवारिक संबंधों का उनके समायोजन में असमानता है।

परिकल्पना 4

उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा।

सारणी 4

समूह	विद्यार्थियों की संख्या	मध्यमान	मध्यमान अन्तर	मानक विचलन	टी मूल्य	स्वीकृत/अस्वीकृत
ग्रामीण उच्चतर माध्यमिक स्तर की छात्राएँ	50	76.7	113.2	8.8		अस्वीकृत
शहरी उच्चतर माध्यमिक स्तर की छात्राएँ	50	189.9		17.186		

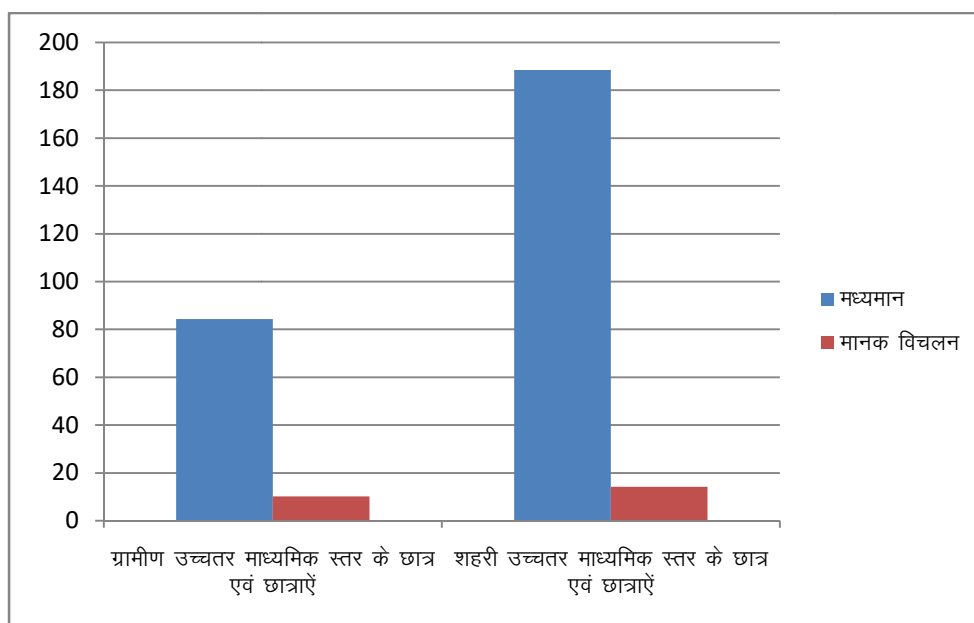
सारिणी (4) के अवलोकन से स्पष्ट है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत ग्रामीण छात्राओं व शहरी छात्राओं के पारिवारिक संबंधों का उनके समायोजन में असमानता है।

परिकल्पना 5

उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा।

सारणी 5

समूह	विद्यार्थियों की संख्या	मध्यमान	मध्यमान अन्तर	मानक विचलन	टी मूल्य	स्वीकृत/अस्वीकृत
ग्रामीण उच्चतर माध्यमिक स्तर के छात्र एवं छात्राएँ	100	84.3	104.2	10.24	29.83	अस्वीकृत
शहरी उच्चतर माध्यमिक स्तर के छात्र एवं छात्राएँ	100	188.5		14.14		

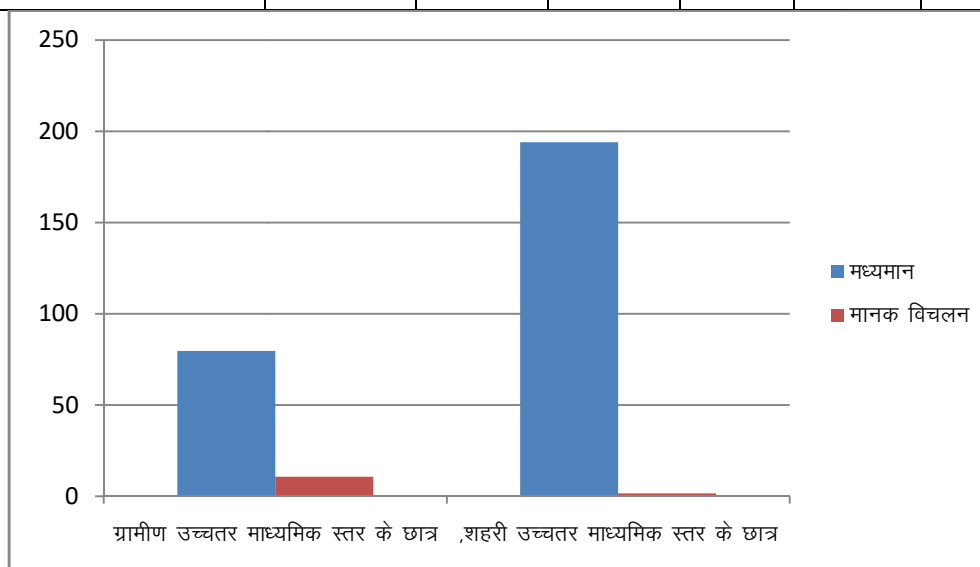
सारिणी (5) के अवलोकन से स्पष्ट है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत ग्रामीण छात्रों व शहरी छात्राओं के पारिवारिक संबंधों में असमानता है।

परिकल्पना 6

उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा।

सारणी 6

समूह	विद्यार्थियों की संख्या	मध्यमान	मध्यमान अन्तर	मानक विचलन	टी मूल्य	स्वीकृत/अस्वीकृत
ग्रामीण उच्चतर माध्यमिक स्तर के छात्र	100	79.7	114.4	10.78		अस्वीकृत
शहरी उच्चतर माध्यमिक स्तर के छात्र	100	194.1		1.54		

सारिणी (6) के अवलोकन से स्पष्ट है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत

ग्रामीण छात्रों व शहरी छात्राओं के पारिवारिक संबंधों का उनके समायोजन में असमानता है।

निष्कर्ष :- प्रस्तुत शोध आँकड़ों के संकलीन, व्यवस्थापन एवं सांख्यिकीय विश्लेषण के परिणामस्वरूप जो निष्कर्ष प्राप्त हुये वे निम्नवत हैं—

सारिणी :- 1 उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा। में मध्यमानों का अन्तर दिखाता है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के ग्रामीण छात्रों का पारिवारिक सम्बन्ध शहरी छात्रों की तुलना में कम है।

सारिणी :- 2 उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा। में मध्यमानों का अन्तर दिखाता है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के ग्रामीण छात्राओं का पारिवारिक सम्बन्ध शहरी छात्राओं की तुलना में कम है।

सारिणी :- 3 उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्रों के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा। में मध्यमानों का अन्तर दिखाता है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के ग्रामीण छात्रों का अपने परिवार के साथ पारिवारिक सम्बन्ध शहरी छात्रों की तुलना में कमजोर है।

सारिणी :- 4 उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा। में मध्यमानों का अन्तर दिखाता है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के ग्रामीण छात्राओं का अपने परिवार के साथ पारिवारिक सम्बन्ध शहरी छात्राओं की तुलना में कमजोर है।

सारिणी :- 5 उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों में कोई सार्थक अन्तर नहीं होगा। में मध्यमानों का अन्तर दिखाता है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के ग्रामीण छात्र एवं छात्राओं का अपने परिवार के साथ पारिवारिक सम्बन्ध शहरी छात्र एवं छात्राओं की तुलना में कम है।

सारिणी :- 6 उच्चतर माध्यमिक स्तर के विद्यालयों में अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर कोई सार्थक प्रभाव नहीं होगा। में मध्यमानों का अन्तर दिखाता है कि उच्चतर माध्यमिक स्तर के ग्रामीण छात्र एवं छात्राओं का अपने परिवार के साथ पारिवारिक सम्बन्धों का समायोजन शहरी छात्र एवं छात्राओं की तुलना में कमजोर है।

शवी शोध हेतु सुझाव :-

1. व्यावसायिक स्तर पर अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर प्रभाव का तुलनात्मक अध्ययन।
2. उच्च शिक्षण संस्थान एवं व्यावसायिक स्तर पर अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर प्रभाव का तुलनात्मक अध्ययन।
3. स्नातक स्तर और व्यावसायिक स्तर पर अध्ययनरत छात्र एवं छात्राओं के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर प्रभाव का तुलनात्मक अध्ययन।

4. कामकाजी और गैर कामकाजी महिला और पुरुषों के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर प्रभाव का तुलनात्मक अध्ययन।
5. तकनीकी शिक्षण संस्थाओं और उच्च शिक्षण संस्थाओं में कार्यरत मानदेय (संविदा) महिला और पुरुष के पारिवारिक सम्बन्धों का उनके समायोजन पर प्रभाव का तुलनात्मक अध्ययन।

सन्दर्भ ग्रन्थ सूची :-

- 1 शमीम आरा हुसैन माता-पिता का संतान से सम्बन्ध तथा उनके सामाजिक-आर्थिक स्तर के मध्य सहसम्बन्ध का अध्ययन, एशियन जर्नल ऑफ एजुकेशनल रिसर्च एंड टेक्नोलॉजी, वॉल्यूम, (2013), पृ० 338-341।
- 2 प्लेटो दा रिपब्लिक, जोवेट, हार्वर्ड युनिवर्सिटी प्रेस, लंदन (1807), पृ० 416
- 3 Biswas, P- : Mahatma Gandhi's views on peace education- Education Journal, (2015), 4(1), 10-12.
- 4 Dahal M- : Radhakrishnan: His Philosophy Of Life And Education As A Teacher And Development, (2017), 7(13), 113.
- 5 डॉ० मनवीर सिंह माध्यमिक विद्यालयों के विद्यार्थियों की बुद्धि, सृजनात्मकता और आकांक्षा स्तर पर उनके शिक्षा बोर्डों के प्रभाव का अध्ययन, इंटरनेशनल जर्नल ऑफ रीसर्च इन ऑल सब्जेक्ट इन मल्टी लेंग्वेज, वॉल्यूम, (2014), पृ० 24-31।
- 6 वेडेल, एन० माता पिता की सहभागी क्रियाकलापों और छात्रों की निष्पत्ति के बीच-में सार्थक संबंध की पहचान, लघु शोध प्रबंध, शोध सारिका अंतर्राष्ट्रीय 72(12), (2011)
- 7 Mishra S- & others : Impact of Family Environment on Academic Achievement of Secondary School Students in Science- International Journal of Research in Economics & Social sciences (2012), 42-49.
- 8 एंथोनी, ओ० ओवेटा होम इनवायरमेण्टल फैक्टर्स इम्पेक्टिंग स्टूडेंट्स, एकेडेमिक परफार्मेंस इन एबिया स्टेट, नाइजीरिया, रुरल इनवायरमेण्ट, एजुकेशन पर्सनाल्टी-जेलगावा, 7-8-02-2014, (2014). पृ० 141-179
- 9 ओनेस्टो, लौमो एवं आदि इन्प्लुएन्स ऑफ होम इनवायरमेण्ट ऑन स्टूडेंट्स एकेडेमिक परफार्मेंस इन सेलेक्टेड सेकेण्डरी स्कूल्स इन अएसा म्युनिस्पल्टी, जर्नल ऑफ नोबेल एप्लाइड साइंसेस, 15, (2015), पृ० 1049-1054
- 10 https://www.worldwidejournals.com/indian&journal&ofapplied&research&IJAR/fileview/April_2017_1491815651_-164pdf
- 11 यादव, संतोष कुमार: माध्यमिक स्तर पर अध्ययनरत् विद्यार्थियों के पारिवारिक वातावरण के सन्दर्भ में उनके शैक्षिक उपलब्धि का अध्ययन, इंटरनेशनल जर्नल ऑफ एडवांस्ड एजुकेशनल रिसर्च, खंड 3 अंक 2 मार्च 2018 पृष्ठ संख्या 295-297।
- 12 <https://ijsrst.com/paper/5957-pdf>

भारतीय ज्ञान प्रणाली आणि विविध विषयांचा संबध

डॉ. भारती बारकु सोनवणे

अजितदादा पवार शिक्षणशास्त्र महाविद्यालय, मानूर,

ता. कळवण, जि. नाशिक

प्रस्ताविक – आपण सर्व एक आहोत असा महान संदेश देणारी केवळ मानवालाच नाही तर प्रत्येक सजीवाला महत्वाचे स्थान देणारी अशी ही भारतीय संस्कृती प्राचीन भारतीय ज्ञानही मानवतेच्या सर्वात जुन्या आणि समृद्ध परंपरांपैकी एक आहे. वेद, उपनिषदे पुराणे आणि इतर ग्रंथातून विज्ञान, तत्वज्ञान, गणित, भाषा, आयुर्वेद इतिहास, भूगोल, पर्यावरण, या सारख्या अनेक विषयांचे सखोल ज्ञान मांडलेले आहे. आर्यभट्ट, चरक, पतंजली, स्वामी विवेकानंद रविंद्रनाथ टागोर यांसारख्या निव्वदानांनी विश्वाला महत्तुपूर्ण योगदान दिले. भारताच्या या ज्ञानाची विशेषता म्हणजे त्यांचे आध्यात्मिक आणि वैज्ञानिक दृष्टीकोनाने समाजाच्या सर्व अंगाना स्पर्श करणारे विचार, प्राचीन भारतीय शिक्षण पद्धतीने सर्व मानव विकासावर भरदिला. आजही या ज्ञानाचा वाप आधुनिक काळात प्रेरणा व मार्गदर्शन म्हणून केला जात आहे. या महान संस्कृतीला प्राथमिक स्वरूपात का होईना जपाणुन घेण्यास मदत करणे हा शैक्षणिक धोरण 2020 चा प्रयत्न दिसून येतो.

उद्दिष्टे -1. विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास करणे.

2. सांस्कृतिक मुल्यांचा वापर करणे.
3. संशोधन वृत्ती निर्माण करणे.
4. वैज्ञानिक दृष्टिकोन निर्माण करणे.

भारतीय ज्ञान प्रणालीचा विविध विषयांशी असलेला संबंध :-**भारतीयज्ञान प्रणाली
विविध विषय**

—	विज्ञान आणि तंत्रज्ञान
—	आयुर्वेद व वैद्यकशास्त्र
—	योग आणि ध्यान
—	तत्त्वज्ञान आणि धर्म
—	भुगोल आणि वास्तुशास्त्र
—	पर्यावरण आणि निसर्ग
—	अंकगणित

भारतीय ज्ञान परंपरा ही अतिशय व्यापक आणि सर्व समावेशक आहे. प्राचीन काळापासूनच विविध ज्ञान शाखांचा विकास झालेला दिसून येतो. त्यामुळे भारतीय ज्ञान परंपरेची अनेक क्षेत्र खालील प्रमाणे दिसून येतात.

- 1) **विज्ञान आणि तंत्रज्ञान :-** भारतीय खगोलशास्त्र, गणित आणि भौतिकशास्त्र या क्षेत्रांमध्ये मोठे योगदान आहे. आर्यभट्ट, भास्कराचार्य आणि ब्रम्हगुप्त यांसारख्या गणिततज्ञांनी शून्य दशमान पद्धत, त्रिकोणमिती यांसारख्या महत्त्वपूर्ण शोधांची मांडणी केली. भुतपूर्व राष्ट्रपती ए. पी. जे. अब्दुल कलाम यांनी खगोलशास्त्रात मोठी कामगिरी केली ती विज्ञान व तंत्रज्ञानाच्या आधावर त्याचा उपयोग विद्यार्थ्यांना व्हावा व त्यातून त्यांच्या वैज्ञानिक दृष्टीकोन निर्माण व्हावा म्हणून त्यांच्या संशोधनाच्या अभ्यासक्रमात समावेश केलेला आहे. तसेच 2020 च्या शैक्षणिक धोरणात विज्ञान व तंत्रज्ञानाचा वापर करून विद्यार्थ्यांचा सर्वांगीण विकास साधण्याचा प्रयत्न केलेला दिसतो. स्वतः विद्यार्थ्यांनी प्रत्यक्ष कृतीतून शिक्षण दिले जावे हा हेतू दिसून येतो.
- 2) **आयुर्वेद व वैद्यकशास्त्र :-** आयुर्वेद ही जगातील सर्वात जुनी वैद्यकशास्त्र प्रणाली आहे. ज्यामुळे शरीर व आत्माच्या समतोल राखला जातो व त्याचे मार्गदर्शन आयुर्वेद व वैद्यकशास्त्रातून प्रत्येकाला मिळते. आयुर्वेदाचा आधार घेवून आज वैद्यकशास्त्रात अनेक प्रयोग करून त्याचा चांगल्या गोष्टींसाठी आधार घेतला जात आहे. त्यासाठी

पर्यावरणातील काही घटकांचाही वापर केलेला दिसून येतो. वेगवेगळ्या वनस्पतींचा वापर करून औषध निर्मिती करणे रूसोच्या मते “डोंगर” नद्या, झाडे, पशुपक्षी या नैसर्गिक वातावरणात व्यक्तींच्या मुळ शक्तींचा परमोच्च विकास होतो.

- 3) **योग आणि ध्यान :-** भारतीय तत्त्वज्ञानात योग आणि ध्यान ही महत्वाची तत्त्वे आहेत. पतंजलींनी मांडलेल्या योग सुत्रातून शारिरीक आणि मानसिक आरोग्य साधण्याचे मार्गदर्शन मिळते. योग सुरु रामदेव बाबा यांनी योग आणि ध्यान याचे जगाला महत्व पटवून देण्यासाठी जगभर प्रचार आणि प्रसार केलेला दिसून येतो. मानवाचे शारिरीक आणि मानसिक आरोग्य कसे चांगले राहते हे त्यांनी त्यांच्या कृतीतून दाखवून दिले आहे. मानसाचे शारिरीक आरोग्य चांगले असेल तर त्याचे मानसिक स्वास्थ्य ही चांगले राहते. म्हणून असे म्हटले जाते की, “निरोगी” शरिरात निरोग मत वास करते ? म्हणून 2020 च्या शैक्षणिक धोरणात योग आणि ध्यान यांनाही महत्व देण्यात आल्याचे दिसून येते.
- 4) **तत्त्वज्ञान आणि धर्म :-** भारतीय तत्त्वज्ञानात वेदांत, उपनिषद, भगवद्गीता आणि धर्मशास्त्र यासारखे ग्रंथ मोलाचे योगदान देतात. रामायण व महाभारत यासारख्या ग्रंथातून सुद्धा कर्म, धर्म, मोक्ष यांसारखे तत्त्वज्ञान मानवाच्या नैतिक व आध्यात्मिक विकासाला मार्गदर्शन करतात.
- 5) **भुगोल आणि वास्तुशास्त्र :-** भुगोल आणि वास्तुशास्त्रात एक महत्वपूर्ण संबंध आहे कारण वास्तुशास्त्र विविध प्राकृतिक आणि भौगोलिक घटनांशी संबंधित असते जसे स्थलांकृति, पृथ्वीचे चुंबकीय क्षेत्र, सूर्य आणि चंद्रमा आणि मोसम इ. चा संबंध दर्शविता वास्तुनिर्मितीत दिशा कोणती पाहिजे याचे मार्गदर्शन करते. कारण त्या वास्तुच्या आसपास चे वातावरण हे उर्जा आणि सकारात्मकता निर्माण करते.
- 6) **पर्यावरण आणि निसर्ग :-** भारतीय ज्ञान प्रणाली निसर्गाशी सुसंगत जीवनशैलीला महत्त्व देते. पर्यावरण संरक्षण नैसर्गिक साधनांचा वापर आणि पंचमहाभुतांचे संतुलन दाखवण्याचे काम करते. प्रकृती हा पर्यावरणाचा एक अविभाज्य घटक आहे. पर्यावरणात सर्व जिवीत आणि निर्जीव वस्तु आहेत ज्या प्रकृतीचा एक भाग आहे. पर्यावरणाचा जल, वायु, आग यांशीही संबंध येतो तो निसर्गातील काही घटकातून निसर्गाचा समतोल दाखविण्यासाठी पर्यावरण महत्वाची भूमिका बजावते हे अनादि कालापासून सर्वांना विदित आहे. पर्यावरणाचा ऱ्हास थांबविण्यासाठी विद्यार्थ्यांमध्ये आपले पणाची भावना निर्माण करणे.

- 7) **अंकगणित** :- दैनंदिन व्यवहार समजण्यासाठी व्यवहारोपयोगी गणिताचा समावेश करणे जरूरी आहे.

निष्कर्ष :- भारतीय ज्ञान प्रणालीचा विचार केला तर वरील सर्व घटकांचा एकमेकांशी संबंध दिसून येतो. विविध विषयांचे ज्ञान स्वतंत्रपणे, तुटकपणे देण्याऐवजी ते सलग द्यावे. विविध विषय व शिक्षण यात समवाय निर्माण व्हावा यासाठी हे सर्व घटक भारतीय ज्ञान प्रणालीत महत्वाची भूमिका बजावतात ज्या ज्यावेळी परिवर्तन घडून आले. त्यावेळी संस्कृती, धर्म, विज्ञान यांचा आधार घेवून नवनिर्मिती करण्याचा प्रयत्न केला जातो.

संदर्भ ग्रंथ

- 1) कुलकर्णी डी. आर
पर्यावरण शिक्षण
निलनूतन प्रकाशन पुणे
- 2) डॉ. सुरेश करंदीकर व मीना मंगळुरकर
उदयोन्मुख भारतीय समाजातील शिक्षण
फडके प्रकाशन, कोल्हापुर
- 3) डॉ. निलिमा सट्रे व प्रा. प्रीती पाटील
शिक्षणातील विचारप्रवाह
फडके प्रकाशन, कोल्हापुर
- 4) प्रा. वायाळ लक्ष्मण सखाराम
पर्यावरण शिक्षण

Gloabal Online Electronic International Interdisciplinary Research
Journal Volume – IV Issue - III